

Giới thiệu Tu Tiên Chi Ma Thể

Là nhân vật chính trong truyện tiên hiệp hay mang tên Tu Tiên Chi Ma Thể, Quân Trì chính là hậu đại của Chu Tước và Ma Tôn, cơ thể từ khi sinh ra đã có yêu đan cùng ma đan do phụ mẫu để lại. Nhưng trước khi gặp được sư phụ Ninh Phong, hắn không biết cách luyện hóa yêu đan cùng ma đan để dùng cho bản thân, ngược lại lúc nào cũng phải đề phòng người khác mơ ước.

Truyện hot của tác giả Nam Chi thuộc thể loại tu tiên, kể về quá trình trưởng thành của Quân Trì, chống lại bàn tay vàng có tiên thể trời sinh – sư phụ Ninh Phong, xa xa tiên đồ tiên vốn thuần lương, dất tay nhau cộng tiền.

Từ huynh đệ đến sư đồ, sau đó trở thành người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cánh đồng hoang Huyền Vu nằm ở phía Tây Đại Hoàng chi địa của Diễn Vô đại thế giới, nơi này yêu thú hoành hành ít ai lui tới, không phải cường giả thì khó mà nhập.

Lúc này có hai người giăng co trên không trung hoang nguyên.

Một trong số đó là một vị nữ tu, nàng mặc hồng y, dung mạo tuyệt diệu, trong mái tóc đen lộ ra chút màu đỏ tươi, cả người tỏa ra lửa nóng hùng hực.

Kích thuộc tính Chu Tước màu đỏ lưu động trong tay nàng, hướng về nam nhân cách đó không xa, “Quân Mạc Ly, hôm nay chúng ta tại nơi này làm một kết.”

Người áo đen thân hình cao lớn, mắt đen mây rậm, dung mạo anh tuấn, chẳng qua trên trán lại mang theo lệ khí không tan, hắn hờ hững nhìn hồng y nữ tử, nói: “Chu Tiêu, nàng và ta vốn không có gút mắt, có sao phải bám theo ta như thế, mau quay về, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình.”

Chu Tiêu nở nụ cười, nàng vốn là linh thú Chu Tước, sau khi hóa hình lại được Bích Tâm tiên quân của Đan Càn tiên tông thu làm đệ tử dưới ghế, thân là linh thú, con đường tu luyện so với phạm nhân dễ dàng hơn nhiều, chỉ mới hơn hai trăm năm, đã có thể tiến nhập Nguyên Anh hậu kỳ, điều này khiến cho tính cách của nàng trở nên ngay thẳng, dám yêu dám hận.

Dung mạo nàng vốn diễm lệ, lúc này vừa cười một, thì càng diễm lệ không gì sánh được, chẳng qua trong tiếng cười lại mang theo chút mỉa mai cùng thê lương: “Người nói ta và ngươi không có gút mắt, vậy việc ngươi lợi dụng ta trộm tiên thạch Ngũ Hợp của Tông môn thì sao? Hôm nay ở nơi này, không phải ngươi chết thì là ta chết, Quân Mạc Ly, chỉ trách ta tin sai người, hôm nay nhất định phải kết thúc.”

Chu Tiêu nói xong, Chu Tước kích trong tay đã bắn ra một luồng sáng đỏ mạnh mẽ, hướng Quân Mạc Ly hung hăng bay tới, vừa ra tay liền dùng đòn sát thủ, có thể thấy lời Chu Tiêu vừa nói không phải hấn chết thì là nàng chết, tuyệt đối là lời thật lòng.

Quân Mạc Ly là nhân tài kiệt xuất trong đám ma tu, chỉ kém một bước nữa liền đột phá Nguyên Anh tiến vào Hóa Thần, tất nhiên không dễ dàng bị Chu Tiêu chế ngự.

Hai người đấu pháp trên không, chỉ thấy phong vân biến ảo, hồng ảnh cùng hắc ảnh không ngừng va chạm vào nhau, giữa thiên địa linh khí và ma khí cuộn cuộn, cả vùng đất lớn tràn đầy uy áp, bị bỏ ra thành từng rãnh sâu, cây cối tróc gốc bay lên, mà trước đó, những yêu thú ở hoang nguyên sớm cảm nhận được nguy hiểm nên đã né tránh, nhờ vậy mới không bị vạ lây.

Chu Tiêu ra tay ngoan tuyệt, Quân Mạc Ly vốn có chút nhường nhịn, về sau cũng phải dốc toàn lực đối phó, bằng không sẽ táng thân ở nơi này, Quân Mạc Ly đã xuất toàn lực thì một Chu Tiêu nóng nảy cũng dần ở thế hạ phong.

Bị ma khí của Quân Mạc Ly gây thương tích, Chu Tiêu phun một ngụm máu đen, linh khí Chu Tước bỗng mạng trong tay nàng bị ma khí nhuộm lấy, u ám không sáng, Quân Mạc Ly đứng cách nàng mười trượng, trầm mặc nói: “Nàng không phải đối thủ của ta, nhớ lại phần tình cảm trước kia, ta không muốn lấy mạng của nàng, mau rút.”

Chu Tiêu không để ý tới hắn, Chu Tước kích trên tay nàng trong nháy mắt bỗng biến mất, nàng khẽ đảo bàn tay, trong tay xuất hiện một cây trâm phát ra ánh sáng màu đen, cây trâm dần trở nên lớn hơn, hóa thành một thanh trường kiếm, trên kiếm có ánh đen, vừa nhìn đã biết cực kỳ nguy hiểm, nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Bây giờ còn nói đến tình cảm sao, lúc ngươi đánh cắp tiên thạch Ngũ Hợp của tông môn ta, vì sao không nghĩ tới phần tình cảm trước đây? Mạc Ly, hôm nay ta và ngươi đồng quy vu tận ở đây đi.”

Nàng vừa nói xong, từ phủ bắn ra một đạo ánh sáng đen, vốn ánh sáng đen chỉ vòng quanh nàng, ngay lập tức trái ra, hình thành ngọn lửa màu đen, đem Quân Mạc Ly bao phủ bên trong, trường kiếm trong tay hấp thu ngọn lửa màu đen, trực tiếp bay tới đâm Quân Mạc Ly, Quân Mạc Ly gọi một pho tượng bảo tháp, bảo tháp cách ly ngọn lửa màu đen, khi nhìn Chu Tiêu cầm trường kiếm đâm tới, hắn biết nàng thật sự muốn giết mình, trong lòng không

khỏi tức giận, ma khí dâng lên, không hề có kỵ mọi thứ, gọi ra linh khí bổn mạng, đó là một cây bút lông đen nhánh, bút lông vừa được mang ra ma khí của hắn liền dựng nên một đạo phòng thủ nghiêm mật, từ nơi phòng ngự bay ra hàng ngàn sợi tơ màu đen, trong giây lát liền bay thẳng tới Chu Tiêu, mà Chu Tiêu liền linh xông tới, mặc kệ tất cả, tùy ý để sợi tơ màu đen lượn quanh mình, sau đó bị ngọn lửa đỏ thẩm thiêu hủy, nhưng sợi tơ màu đen ngày càng nhiều, đột phá phòng hộ, nàng bị sợi tơ quấn lấy, chân nguyên trên người cũng bị thứ đó hút đi, trở nên cạn kiệt không thể tiếp tục.

Quân Mạc Ly thấy động tác nàng chậm chạp, đánh qua một chiêu, trực tiếp hướng tới đan điền của Chu Tiêu, nhưng khi vừa mới chạm vào, thần sắc của hắn lập tức thay đổi, vội vàng tránh đi, cả kinh hỏi: “Nàng mang thai? Là con của ta?”

Người tu chân, rất khó có đời sau, huống chi Quân Mạc Ly vốn là ma tu, trước khi đánh Chu Tiêu một chiêu, cảm nhận được hài tử trong bụng của nàng, điều này khiến Quân Mạc Ly vô cùng khiếp sợ.

Quân Mạc Ly thay đổi phương hướng lực đạo, không chỉ để Chu Tiêu lợi dụng thời cơ, mà còn bị khiếp sợ và lực lượng một chiêu đó cản trở, nhất thời trở nên suy yếu, điều Chu Tiêu muốn chính là lúc này, ánh sáng màu đỏ thẩm trong nháy mắt tăng vọt, thiêu đốt chân nguyên, trả một giá đắt, tiêu diệt sợi tơ bao vây xung quanh mình, mà trường kiếm trong tay nàng lúc này đã đâm vào đan điền của Quân Mạc Ly, hắn khó tin nhìn nàng, nàng đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng, không nói một lời.

Chính ngay lúc này, bầu trời xuất hiện một cơn gió lốc cường đại, thiên phong địa cái hướng hai người cuốn tới, gió lốc rất nhanh hình thành một vòi rồng, đem cả hai quần vào bên trong, đây chính là không gian gió lốc, bình thường mười phần khó gặp, không nghĩ tới lại xuất hiện ngay lúc này.

Chu Tiêu cùng Mạc Quân Ly bị gió lốc kéo vào, Quân Mạc Ly bị Chu Tiêu đâm vào đan điền, cho dù có thể lập tức nghĩ biện pháp phục hồi, cũng là nguyên khí đại thương, huống chi lúc này còn phải đối phó không gian gió lốc, chỉ sợ khó giữ được mạng.

Chu Tiêu liều mạng đi ám sát Quân Ly Mạc, dùng cách đồng quy vu tận, trong lúc này dĩ nhiên trọng thương, chân nguyên hao tổn toàn bộ, muốn đối mặt với không gian gió lốc, cũng không còn cách nào khác.

Đúng lúc này, Quân Mạc Ly liều mạng gọi ra một kiện áo choàng pháp bảo, bao bọc hai người bên trong, Quân Mạc Ly hấp hối, lại hỏi thêm một lần: “Là con của ta sao?”

Chu Tiêu vẫn như cũ không nói một lời, thậm chí muốn tiếp tục đấu cùng Quân Mạc Ly, Quân Mạc Ly trực tiếp đánh vào trong thân thể nàng, dưới ánh mắt khiếp sợ của Chu Tiêu, hắn thoát ra khỏi áo choàng, lập tức bị không gian gió lốc xé rách không thấy bóng dáng.

Chu Tiêu rất nhanh mất đi ý thức, mãi đến khi tỉnh lại, nàng đang nằm trên mặt đất, cách đó không xa có một thác nước, bốn bên cây cối xanh biếc, chim hót chiêm chiếp, toàn thân nàng vô lực, muốn điều động chân nguyên, lại phát hiện mình không còn chân nguyên nữa, sau khi tìm tòi, mới biết nội đan đã bị hài tử trong bụng hấp thụ.

Sắc mặt Chu Tiêu đen lại ngồi một chỗ, mặc dù nàng đã biến thành người, nhưng nàng vẫn thuộc về yêu tu, cho nên trong thân thể kết tinh thành yêu đan, vào thời khắc cuối cùng Quân Mạc Ly liều chết đem ma đan chính mình xuyên qua cơ thể nàng, đặt vào bên trong cơ thể đứa con, ma đan trong cơ thể đứa bé tự động hấp thụ sức mạnh yêu đan của nàng nhằm cân bằng giữa cả hai, ước chừng Quân Mạc Ly biết chắc mình không thể sống sót, cho nên muốn giao lực lượng của mình cho đứa con này.

Chu Tiêu cười lạnh một tiếng, nàng biết trong bụng mình có hai đứa, nàng hoàn toàn không cần hai đứa con này, nhưng mà lúc này, nàng ngồi một chỗ, nghĩ đến đáng về bị không gian gió lốc kéo đi của Quân Mạc Ly, trong lòng hết sức khó chịu, đây không phải kết quả nàng hy vọng, cái kết nàng hy vọng là Quân Mạc Ly chết trên tay của nàng, mà không phải để hắn làm ra tư thái vì muốn cứu nàng và con mà chết.

Chu Tiêu bị đứa con rút hết lực lượng. Chỉ còn lại năng lực Chu Tước của bản thân.

Một thân áo đỏ bị không gian gió lốc xé rách vô số vết, kiện áo choàng kia cũng không thấy đâu, nàng nghỉ ngơi thật lâu mới đứng dậy, nhưng lại lập tức ngã xuống, nàng không biết lực lượng của bản thân có thể chống đỡ đến khi mình sinh hạ hai đứa hay không, nhưng cũng nên thử một lần. Hai năm sau.

Liễu Thụ Thôn.

Tòa nhà Liễu gia nằm trong Liễu Thụ Thôn ở phương Bắc là một gia đình giàu có, Liễu Thụ Thôn Liễu gia là một trong các chi nhánh của Hạ Nguyên Thành Liễu gia, bởi vì Hạ Nguyên Thành Liễu gia là gia tộc tu tiên phụ thuộc đại môn phái tu chân Ngọc Đài Môn, Ngọc Đài Môn lại là một trong số những môn phái tu chân xếp hàng trước nhất nơi thế giới này, Tông môn nằm trong phạm vi của Khánh quốc, cho nên có thiên ti vạn lữ* quan hệ với Khánh quốc, vì vậy Hạ Nguyên Thành Liễu gia ở Khánh Quốc rất có thế lực, nhờ thế Liễu Thụ Thôn Liễu gia cũng được hưởng chút ánh sáng, làm một hộ nhà giàu có.

(*) trăm ngàn sợi tơ.

Lúc này, bầu trời trên tòa nhà Liễu gia mây đỏ mây đen tụ tập, không ngừng quanh quẩn, tiếng sấm mơ hồ, dị tượng như vậy, khiến không ít người ngừng đầu quan sát.

Nhưng cho dù có tiếng sấm đánh nhưng bầu trời vẫn không mưa, tổng cộng kéo dài một ngày, mây đỏ mây đen trên bầu trời mới tiêu tán đi.

Phòng ngủ trong hậu viện Liễu gia.

Gia chủ Liễu gia Liễu Quy Hải đứng kế mép giường, nhìn nữ tử trên giường, Chu Tiêu vì mang thai hai đứa con, trong vòng hai năm tiêu hao hết sức sống của mình, bây giờ nàng đã không còn dung nhan trẻ tuổi như hai năm về trước, trên mặt đã hiện lên nếp nhăn năm tháng, bất quá thân là Chu Tước,

nàng vẫn mang theo vẻ xinh đẹp như cũ.

Trên bàn cách mép giường không xa để một biên giới vi (?) màu xanh biếc, chính giữa bàn có một nôi màu đỏ như lửa, bên trong là hai quả trứng lớn.

Chu Tiêu nhìn hai quả trứng để trong hòa bồn, trong đó có một quả trứng màu đỏ, đúng là một quả trứng tốt, bên cạnh là một quả màu xám, phía trên không mang hào quang, điều này bởi vì Quân Mạc Ly đưa ma đan xâm nhập vào thai nhi, về sau thai nhi này lại tự động hấp thu yêu đan của Chu Tiêu, hai năm nay Chu Tiêu vẫn muốn tách yêu đan cùng ma đan ra, nhưng đành bất lực, thai nhi quá yếu, căn bản không thể chịu nổi lực lượng khổng lồ, Chu Tiêu không biết quả trứng này ấp nở được hay không, là người tu tiên, đối với một sinh mạng chết đi, nàng không mang cảm xúc gì lớn, nếu như quả trứng này không nở ra con, nàng cũng không cưỡng cầu gì.

Hai năm trước, là Liễu Quy Hải cứu Chu Tiêu, hấn bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc, cam tâm tình nguyện cưới nàng làm vợ, Chu Tiêu muốn mượn sự che chở của hấn, cho nên thuận lý thành chương, gả cho hấn.

Năm đó cùng Quân Mạc Ly thề non hẹn biển, nhưng đối với những hành động của nam nhân này Chu Tiêu lại không có cảm xúc gì.

Liễu gia mặc dù là gia tộc phụ thuộc dưới Ngọc Đài Môn, nhưng gia chủ Liễu gia ở Liễu Thụ Thôn không có tư chất tu tiên, chỉ là một phạm nhân bình thường.

Chu Tiêu biết rõ mình sắp không được, liền nói với Liễu Quy Hải: “Liễu lang, chàng cũng biết, ta là Chu Tước, sau khi thân thể của ta chết, chàng hãy mang ta hỏa táng, Chu Tước dực hóa mới là đường về. Còn hai đứa con này, ta không biết lúc nào tụi nó mới có thể phá vỏ đi ra. Đứa nào ra trước gọi Quân Trì, đứa ra sau thì gọi Quân Yển, nếu không thể phá vỏ đi ra, chỉ cần đặt trong hòa bồn là được.”

Sau khi Chu Tiêu được Liễu Quy Hải cứu về Liễu gia, bởi vì quá mức suy yếu nên hóa trở lại hình dạng Chu Tước, bắt quả Liễu Quy Hải làm gia chủ của một nhánh, mặc dù không thể tu tiên, nhưng lại biết không ít chuyện của giới tu chân, khi đối diện với Chu Tiêu cũng không quá kinh ngạc, ngược lại còn nói những câu thâm tình, Chu Tiêu không nói với hấn rằng hai đứa con này không phải của hấn, Chu Tiêu mang thai hai năm, ở Liễu Thụ Thôn cũng hai năm, Liễu Quy Hải liền cho rằng đứa con là của hấn.

Lúc này, khuôn mặt hấn buồn bã, nói: “Phu nhân, nàng là Chu Tước, là thần tộc thượng cổ, chẳng nhẽ không còn biện pháp tự cứu khác sao?”

Thần sắc Chu Tiêu lạnh nhạt: “Nếu có biện pháp, ta cũng không để bản thân chết đi. Cái nhẫn trữ vật kia, chàng giữ lại, hai hài nhi, nếu có thể tu tiên, liền đưa cho tụi nó, nếu không thể, cứ để tụi nó trải qua một cuộc sống bình thường đi. Liễu lang, hai năm qua, đa tạ chàng.”

Liễu Quy Hải vươn tay muốn chạm vào Chu Tiêu, trên người nàng tán ra ánh sáng nhẹ nhàng, đụng một lại như đốt vào da thịt, đau đớn khó nhịn, cho nên dù hấn muốn chạm vào nàng cũng không được.

Chu Tiêu chứng kiến loại khổ sở của hấn, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm khái, nàng từng mong chờ Quân Mạc Ly đối xử với mình như vậy nhưng không được, không nghĩ tới trước khi chết lại có người nguyện ý vì nàng trả giá, Chu Tiêu nhìn Liễu Quy Hải, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chủ mẫu Liễu gia qua đời, tin tức này ở địa phương nhỏ bé như Liễu Thụ Thôn, chính là một tin động trời.

Người trong Liễu Thụ Thôn chỉ biết gia chủ Liễu gia cưới vợ hai năm trước, trừ mấy nha hoàn chiếu cố Chu Tiêu thì chưa ai bái kiến qua vị chủ mẫu này, thế mà bây giờ lại truyền tin tức qua đời.

Liễu Quy Hải làm theo nguyện vọng của Chu Tiêu đem nàng hỏa táng, cuối cùng chỉ còn tro cốt trắng mang theo một chút ánh sáng màu đỏ, Liễu Quy Hải xin một món pháp khí là bình Thanh Ngọc, đặt ở trong phòng ngủ, còn cái nhẫn trữ vật, bởi vì cảm chế rất mạnh, một phạm nhân như Liễu Quy Hải tất nhiên không thể lấy đến đồ vật ở bên trong, nên coi như vật kỷ niệm mà cất giữ.

Hai quả trứng trong hòa bồn, cũng đặt ở phòng ngủ Liễu Quy Hải suốt hai năm nhưng không có động tĩnh gì.

Trong lúc Liễu Quy Hải đang hoài nghi mấy quả trứng đó thật sự có thể ấp ra con mình hay không thì một quả trứng đột nhiên có động tĩnh.

Đó là quả trứng màu xám, trong mấy ngày nay, nó ở trong hòa bồn vui vẻ lăn qua lăn lại mấy vòng.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hai năm sau.

Một bé gà con màu xám tên Liễu Quân Trì mờ mịt nằm trên giường, giường mắt nhìn chăm chăm quả trứng vẫn chưa nở đang phát ra đủ loại màu sắc trong hòa bồn.

Liễu Quân Trì nở vào hai năm trước, mà cha nó, cũng chính là Liễu Quy Hải – Liễu gia chủ nơi này từng nói, nó vốn không phải là gà, mà do Thần Điều Chu Tước cùng nhân loại kết hợp mà thành, có nghĩa là, hình dáng nó tuy là một con gà, nhưng lại là hậu duệ của Thần Điều Chu Tước, không phải là một con gà bình thường.

Mặc dù Liễu Quân Trì rất tin tưởng lời nói của cha mình, nhưng nó vẫn luôn nghĩ mình là một con gà, hơn nữa suốt hai năm nay vẫn giữ nguyên bộ dáng gà con lông xù, điều này khiến nó có chút ủ rũ.

Liễu Quân Trì nhớ rõ mình vốn được bao bọc trong một không gian vô cùng thoải mái, nhưng đột nhiên dòng khí trong không gian đó bắt đầu chuyển động cực nhanh khiến nó vô cùng khó chịu, lại chỉ có thể chịu đựng. Qua một lát, Liễu Quân Trì thấy hàn khí lạnh thấu xương xâm nhập vào cơ thể của nó, thiếu chút nữa đông nó thành cục băng. Ngay lúc nó gần như mất tri giác, một luồng nhiệt nóng xuất hiện, Liễu Quân Trì theo bản năng dẫn dắt luồng nhiệt này đến nơi đó, mà luồng nhiệt thật sự chậm rãi đi tới ngực của nó, dần dần xua tan hàn khí, mặc dù quá trình mười phần gian nan, nhưng tóm lại nó rốt cuộc đã vượt qua.

Bởi vì hàn khí kia luôn muốn chiếm thế thượng phong, cho nên nó không thể không dùng sức giữ lấy thứ phát ra luồng khí nóng ấm áp. Mặc dù nó thường cảm nhận có một cỗ lực lượng muốn lấy hòa cầu phát ra luồng khí nóng đi, nhưng nó không muốn buông tay, cho nên vẫn đem thứ này bảo trì bên người.

Trong cả quá trình đó, Liễu Quân Trì không biết rằng nó lại đem yêu đan của mẹ mình hấp thu, hơn nữa còn đặc chí vì sở hữu một hỏa cầu có khả năng giữ ấm.

Hàn khí cùng luồng khí nóng không ngừng mài dũa nhau, qua một thời gian, cả hai thứ khí kết hợp lại, thành bụi bản có màu sắc khó coi. Thứ này làm Liễu Quân Trì có cảm giác hỗn độn khó chịu, thiếu điều muốn chết đi, nhưng nó vẫn không chết, hay phải nói là nó không muốn chết, từ trong xương có một cỗ nghị lực ủng hộ nó, nó biết chính mình cần phải kiên trì hạ sở hữu, cố gắng kiên trì.

Cho nên đến một ngày, khi Liễu Quân Trì không tài nào nhẫn nại cảm giác bị bó buộc khó chịu nữa, vì vậy liền xảy ra xung đột không gian, nó theo bản năng dùng mỏ mổ, không biết nhiệt tình cỡ nào, cuối cùng Liễu Quân Trì mổ được một lỗ khoét cái nơi giam cầm màu đen này, thời điểm ánh sáng chiếu vào trong mắt nó, nó đánh nhắm chặt lại, sau đó nghe được một âm thanh vui mừng: “Cuối cùng cũng nở rồi!”

Người phát ra âm thanh vui mừng này, chính là cha nó, một nam nhân anh tuấn chừng ba mươi tuổi, Liễu Quy Hải.

Liễu Quy Hải nói với gà con của hắn rất nhiều chuyện, nói chuyện của mẹ nó, nói nàng sinh ra hai quả trứng, một là nó, còn lại là đệ đệ nó vẫn chưa nở ra – Liễu Quân Yên.

Tại sao nói nó biết trong quả trứng kia không phải muội muội mà là đệ đệ, đây cũng do Liễu Quy Hải nói, Liễu Quy Hải cứ xác định bên trong khẳng định là nam nhi mà không phải nữ nhi, Liễu Quân Trì cũng chỉ đành tin tưởng hắn.

Lúc Liễu Quân Trì ngăn người nhìn chằm chằm đệ đệ còn trong trứng, cửa phòng bị mở ra, Liễu Quy Hải mang giỏ đựng thức ăn đi vào.

Liễu Quân Trì cùng Liễu Quân Yên hiện chưa nở là hậu đại của Chu Tước, là linh thú mà vạn người tu tiên mơ ước, Liễu Quy Hải tương đối hiểu rõ thế giới này, cho nên hắn vô cùng coi trọng hai thằng nhãi con của mình, không dám để người khác biết sự tồn tại của tụi nó, phòng này của hắn không cho phép người ngoài vào, hơn nữa việc nuôi con đều do tự tay hắn làm.

Liễu Quy Hải đặt giỏ thức ăn lên bàn, xong lại tới sờ soạng cái đầu nhỏ lông xù của Liễu Quân Trì, Liễu Quân Trì nghĩ mình tốt xấu gì thì kiếp trước cũng từng là người, kiếp này là một Thần Điều, không nên vừa bị sờ lại cảm thấy sáng khoái, nhưng đối phương là cha ruột mình, dù bị sờ soạng, nó cũng theo bản năng mà vui mừng, cọ cọ bàn tay hắn, trong miệng đã có thể nói tiếng người, thanh âm nộn nộn mang một chút thanh thúy của chim non: “Cha.”

Liễu Quy Hải nói: “Cha sai người mua một ít linh quả từ Bồn gia về, ngươi là Thần Điều, ăn linh quả mới đúng. Lúc trước cha cho ngươi ăn thức ăn phạm nhân gì gì đó, đối với ngươi không được tốt, nhìn xem, lông vũ ngày càng đen đi, nói không chừng bởi vì vậy.”

Liễu Quân Trì dùng cánh chà mặt mình một, lại nhìn lông vũ màu đen như mực, càng có cảm giác chính mình quả thật là một con gà đen, liền buồn bã nói: “Dạ, cảm ơn cha”

Liễu Quy Hải đặt đứa con lớn nhất của mình vào lòng bàn tay di chuyển tới bàn, từ trong giỏ lấy ra một đĩa, trên đĩa là phần thịt quả được cắt nhỏ thành viên, Liễu Quân Trì nghiêng đầu ngửi ngửi, nghe thấy một hương thơm nhàn nhạt, mổ hai hạt, cảm thấy có cỗ khí thanh mát nhàn nhạt từ trong dạ dày tản ra khắp lục phủ ngũ tạng, hết sức thoải mái.

Nó ngẩng đầu nhìn Liễu Quy Hải, ngoan hiền nói: “Cha, cái này ăn thật ngon.”

Liễu Quy Hải nói: “Thứ này rất ít gặp ở Bồn gia, gọi là Thánh Linh anh mộc quả, linh khí bên trong nồng đậm tinh khiết, trăm năm nở hoa, trăm năm kết trái, trăm năm trưởng thành, cha chỉ có một quả, ăn xong sẽ hết.”

Liễu Quân Trì nghĩ thầm, ăn một lần sẽ không còn nữa, vì vậy càng ăn sức, rất nhanh đem đồ trong đĩa ăn hết, bởi vì ăn xong thấy rất thoải mái, nó vẫy vẫy hai cái cánh bé xíu.

Liễu Quân Trì nhỏ bằng một lòng bàn tay, một hạt thịt quả kia so với cơ thể nó còn lớn hơn, bất quá sau khi ăn hết hạt, cơ thể cũng không có biến hóa gì.

Ăn xong, Liễu Quy Hải lấy một miếng thịt cắt thành mảnh vụn nhỏ đưa tới trước mặt nó, Liễu Quân Trì nhìn nhìn, với thức ăn này thì Liễu Quy Hải không chút lo lắng nó trưởng bụng.

Liễu Quân Trì đi một vòng quanh đĩa, nhìn Liễu Quy Hải nói: “Cha, con không ăn thịt sống, vì sao không đun sôi.”

Liễu Quy Hải nói: “Đây là một loại thịt yêu thú, mười phần khó có, sau khi nấu sẽ mất linh khí, tốt nhất nên ăn sống.”

Liễu Quân Hải đành gật đầu gượng ăn, mới ăn xong hai phần, phát hiện trong phòng đột nhiên xuất hiện ánh sáng màu đỏ, cả hai đồng thời khiếp sợ, Liễu Quy Hải nhào tới bên giường, nguyên lai là cái trứng kia phát ra sáng.

Liễu Quy Hải bị ánh sáng màu đỏ chiếu tới, cảm giác có luồng nhiệt nóng đập vào mặt, thậm chí có cảm giác như bị đốt, khiến hắn phải lùi lại mấy bước, mà Liễu Quân Trì cũng phát hiện chuyện này, Chu Tước thuộc tính Hỏa, quả trứng kia không giống như nó có màu xám xịt, hơi nóng rất mạnh, Liễu Quy Hải chẳng qua là phạm nhân, sao có thể tới gần, Liễu Quân Trì hướng Liễu Quy Hải hô: “Cha, người mau lùi ra một chút.”

Nó nói xong, đã vẩy cái cánh xù xù, cư nhiên có thể bay lên, thoáng một đã tới bên hỏa bồn, Liễu Quân Trì nhào vào trong, đặt móng ngồi trên quả trứng phát ra ánh sáng, không nghĩ tới cái móng nó hiệu quả như vậy, lập tức nghe âm thanh nứt của vỏ trứng.

Vỏ trứng nở thành hai nửa, Liễu Quân Trì ngồi yên như keo dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Sau đó, sinh vật trong quả trứng phát ra một tiếng khóc oa oa, mười phần vang dội.

Liễu Quân Trì ghé người nhìn sinh vật vừa mới thoát vỏ, sinh vật này không giống nó là một con gà con, mà là một đứa bé trắng trắng hồng hồng.

Liễu Quân Trì và Liễu Quân Yến đều là hai quả trứng không sai biệt lắm, cùng mẹ sinh ra, không nghĩ tới quả trứng này nở ra là một đứa bé mà không phải gà con, Liễu Quân Trì có chút bị đá kích, Liễu Quy Hải từng nói chuyện mẹ nó không thể ấp trứng thành công, nó nghĩ ngờ có khi nào mình bị tàn tật?

Liễu Quy Hải vô cùng vui mừng, đứa con cuối cùng nở ra, hơn nữa còn là hình người.

Trăm ngày sau.

Liễu Quy Hải cử hành tiệc cho đứa con trai trăm ngày tuổi.

Con trai gia chủ từ đầu tới, không ai có thể nói rõ, bất quả nơi này do Liễu Quy Hải cai quản, nên cũng không ai dám ra chất vấn chuyện gì.

Liễu Quân Yến là một đứa bé xinh đẹp, trắng trắng mềm mềm, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, giữa mi tâm có một nốt ruồi chu sa đỏ, càng khiến y thêm phần điểm lệ, mái tóc màu đen mang theo một tầng hồng quang ẩn hiện, đặc biệt ở dưới ánh sáng mặt trời, thoát nhìn càng chói mắt.

Liễu Quy Hải là một người phạm, có thể vững vàng giữ lấy vị trí gia chủ Liễu Thụ Thôn của Liễu gia, chính bởi vì vị huynh trưởng có tư chất Song linh căn, được phân làm đệ tử nội môn, rất được trọng dụng, vậy nên ‘một người đắc đạo gà chó thẳng thiên’, cho dù chỉ là Hạ nguyên thành ở Liễu gia, đối với tiêu gia chủ tiếp theo, cũng được coi trọng vài phần.

Liễu Quân Yến được trăm ngày tuổi, đại bá Liễu Huy Hải phái người đưa lễ tới thăm, người tới là đồng tử bên cạnh Liễu Huy Hải, hắn đem một thanh kiếm đến, khiến cho các thôn dân trong Liễu Thụ Thôn mở rộng tầm mắt, ngồi tám say sưa chuyện này rất lâu.

Người phạm không thể tu tiên, đối với người tu tiên đều vạn phần kính ngưỡng.

Liêu Áo bái kiến Liễu Quy Hải, Liễu Quy Hải đối đãi với hắn mười phần không tệ, hỏi thăm một phen chuyện của huynh trưởng, sau đó còn ôm Liễu Quân Yến cho Liêu Áo nhìn, Liêu Áo là đồng tử Trúc Cơ sơ kỳ, chưa từng tiếp xúc qua con nít, hắn cũng không phân biệt được đứa trẻ là xấu hay đẹp, bất quá đáng đáp Quân Yến hết sức mỹ, trông không hề tầm thường, thậm chí cả người còn có hào quang, hắn không khỏi kinh ngạc, liên tục tán thưởng, hơn nữa còn nói: “Đội hắn bảy tuổi, nhất định phải đưa đi kiểm tra linh căn.”

Liễu Quy Hải nghĩ con trai mình là do Chu Tước sinh ra, tất nhiên bất phạm, bất quá hắn không thể đem điều này kể với người khác, nhưng cũng mười phần tự mãn: “Tất nhiên sẽ đi.”

Sau đó Liễu Quy Hải để vú nuôi ôm Liễu Quân Yến, nói chuyện cùng Liêu Áo trong thư phòng.

Đưa những tục lễ xong, Liêu Áo lấy một chai đan dược, giao cho Liễu Quy Hải: “Đây là Duyên Thọ đan, có thể kéo dài tuổi thọ phạm nhân thêm bốn mươi năm, bên trong chỉ có một hạt, tiên sinh nhất định phải quý trọng.”

Liễu Quy Hải cầm cái chai, hiểu huynh trưởng mình không dễ dàng có được, nói cảm ơn, lại hỏi tình hình của Liễu Huy Hải, Liêu Áo liền nói: “Thế giới tu tiên bất đồng với thế giới của phạm nhân, tiên sinh không cần hỏi nữa. Chủ nhân hiện tại đã là Hóa Nguyên trung kỳ, lại là đệ tử của trưởng lão, không có gì không tốt.”

Liễu Quy Hải gật đầu một, Liêu Áo lại đưa cho hắn một bình khác, nói bên trong là Chúng Sinh Đan, dành cho trẻ con, thứ này đặc biệt luyện chế cho trẻ nhỏ, tặng cho Liễu Quân Yến nhân trăm ngày tuổi, có thể bảo đảm đứa trẻ khỏe mạnh lớn lên.

Liễu Quy Hải liên tục nói cảm ơn.

Liêu Áo là người tu tiên, không thể ở lại nơi dành cho phạm nhân lâu được, rất nhanh cầm kiếm rời đi.

Liễu Quân Trì đứng trên cửa sổ nhìn bóng dáng ngự kiếm bá địa biến mất, không khỏi đối với thế giới tu tiên thần kỳ thêm phần hiểu rõ.

Liễu Quy Hải tiến vào thư phòng, hắn biết đứa con trưởng của mình vừa rồi trốn ở chỗ này, hắn vừa xuất hiện, Liễu Quân Trì liền phát đôi cánh mập mạp bay tới bả vai của hắn, Liễu Quy Hải đặt nó trên lòng bàn tay, ngồi xuống ghế, sau đó bắt đầu dạy dỗ: “Quân Trì, sao ngươi lại không nghe lời cha, mới vừa rồi lơ như Liêu Áo phát hiện ngươi thì sao bây giờ? Bọn họ là người tu hành, ánh mắt như đuốc, chưa chắc không thể phát hiện ngươi là Chu Tước, đến lúc đó nhất định xảy ra chuyện.”

Liễu Quy Hải nghĩ mà sợ, không có lửa làm sao có khói, huynh trưởng của hắn lúc trước về nhà, từng kể rằng Ngọc Đài Môn vì muốn có được trứng của Thanh Long, chết mất mười tu sĩ, Liễu Quy Hải biết rõ trứng Thanh Long không trân quý bằng Chu Tước, nếu để người khác biết Liễu Quân Trì chính là Chu Tước, như vậy không phải sẽ đưa nhiều người tới cướp đoạt sao?

Liễu Quân Trì ngoan ngoãn nói: “Con trốn rất kỹ, con chỉ muốn xem thử người tu tiên trông như thế nào mà...”

Liễu Quy Hải đối với đứa nhỏ này mười phần yêu thương, hết sức từ ái thả lỏng mặt mũi, nói: “Không biết khi nào con mới biến thành người, khi biến thành người rồi, nhất định có thể tu tiên.”

Vừa dứt lời, lại đem cái bình chứa Chúng Sinh Đan dành cho trẻ con đổ ra, viên đan được lẫn khỏi bình, nhưng không rơi trên lòng bàn tay mà là lơ lửng trên không trung, hiện lên bích sắc, còn lưu động quang sáng, vừa nhìn đã biết là vật hiếm có, Liễu Quy Hải nói với Liễu Quân Trì: “Quân Trì, mau ăn hết cái này.”

Liễu Quân Trì biết cha rất sủng ái nó, bắt quả nó lại không muốn ăn, liền nhảy lên đầu hắn, bới bới tóc, lắc đầu nói: “Cha, con không ăn, cái này do bá bá tặng cho đệ đệ, người cho đệ đệ ăn đi.”

Liễu Quy Hải nói: “Ngươi ăn đi, ăn rồi có thể biến trở thành người nhanh hơn, như vậy cũng sẽ có một danh phận.”

Quân Trì lắc đầu: “Con không ăn, cha mau đưa đệ đệ ăn đi.”

Nói xong, liền vẫy vẫy cánh bay lên nóc tủ.

Liễu Quy Hải nhìn nó, thờ dài, đem viên đan bỏ lại vào cái bình.

Chu Tiêu từng nói, cái trứng màu xám có thể sẽ không nở, cho nên trong lòng Liễu Quy Hải liền cho rằng Liễu Quân Trì có vấn đề về tiên thiên, vì vậy đối đãi với Quân Trì có chút bất đồng, lại nói Liễu Quân Yên nở ra thành hình người, còn Liễu Quân Trì là hình điều, điều này càng khiến Liễu Quy Hải cảm thấy đứa con lớn bị thiếu sót, cho nên mới thêm thương yêu, luôn muốn đem đồ tốt đưa cho nó.

Liễu Quân Trì hiểu ý tứ Liễu Quy Hải, hơn nữa mười phần cảm niệm cha đối tốt với mình, vì vậy đối đãi đệ đệ càng thêm dụng tâm.

Liễu Quân Yên thường bị vú em mang theo, y giống như bao đứa trẻ khác hết ăn rồi ngủ, Liễu Quân Trì thừa dịp vú em không để ý tới nhìn y, dùng đám lông mềm mại như tơ vô nhẹ, Liễu Quân Yên ngủ rất say, nên không bị nó nhiễu tình.

Liễu Quân Trì nhìn đệ đệ trong cái nôi, không khỏi muốn nhanh chóng biến thành người.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cuối cùng Liễu Quy Hải cũng mang Chúng Sinh đan cho đứa con nhỏ ăn, không biết có phải Chúng Sinh đan rất bổ hay không, mà Liễu Quân Yên ăn xong thì không hề nhiễm bệnh, chẳng qua mặt mày thêm hồng hào, lớn lên béo mồm mím, trong mắt tuy có linh tính, nhưng lại vô cùng lười biếng, không hoạt động quá nhiều cũng ít khi nói chuyện, giống như bị nuôi bổ quá nên có chút ngốc ngốc.

Bởi vì đã đưa Chúng Sinh đan cho y ăn, nên Liễu Quy Hải luôn cảm thấy có lỗi với đứa con lớn, thường xuyên nhờ quản sự đến Hạ Nguyên thành của Bốn gia đòi lấy các loại linh quả, linh trà, linh thực bồi bổ cho con lớn, mặc dù Liễu Quân Trì thấy mấy vật này ăn rất ngon, nhưng vẫn nghĩ cha không một lời nuông chiều đứa con thành cái dạng này sẽ khiến nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Toàn thân Liễu Quân Trì xám xịt, lông vũ có nhiều chỗ vẫn còn màu thâm đen, nói thật, nhìn không được đẹp mắt cho lắm.

Nó thường cảm thấy cả người rét run, cũng may có thể cảm nhận được ngọn lửa bên trong mình, dùng ngọn lửa trung hòa hàn khí thân thể.

Mà nó cũng thích đến gần Liễu Quân Yên, bởi vì Liễu Quân Yên thường hay tỏa ra ngọn lửa Chu Tước, ấm vu vu, khiến nó rất thoải mái.

Lại thêm hai năm trôi qua.

Liều Quy Hải rất sốt ruột vì Liều Quân Trì vẫn chưa trưởng thành, thoát khỏi hình dạng con gà tro, Liều Quân Trì cũng rất sốt ruột, dù nó đã suy nghĩ nhiều biện pháp nhưng không có cách nào biến thành người, thiệt là hết cách mà.

Mặc dù Liều gia là một đại gia tộc có tu sĩ, nên Liều Quy Hải có thể tiếp xúc với một ít chuyện tình giới tu chân, nhưng hẳn chẳng qua chỉ là phạm nhân, dù hẳn có tìm biện pháp giúp Liều Quân Trì biến hình, cũng chẳng đáng tin cậy mười phần, tỷ như có một tu sĩ nói rằng, Liều Quân Trì phải tu luyện tới trình độ lão tổ Nguyên Anh kỳ thì mới có thể hóa phép thành người, cũng có tu sĩ nói, nên cho ăn Hóa Hình đan, ở đây yêu cầu yêu thú phải đạt tới Trúc Cơ mới có thể, bây giờ Liều Quân Trì chỉ có cái thân màu tro, mấy phương pháp này hiển nhiên không thể dùng.

Cho nên cha con hai người chỉ có thể thăm than thở trong lòng.

Liều Quân Yên vĩnh cấp mộng trắng nằm lý trên giường nhìn Liều Quân Trì, đầu tiên Liều Quân Trì dùng cánh phải quẹt quẹt miệng y, sau đó lại dùng cánh trái vuốt vuốt cái mặt mềm mềm của Liều Quân Yên, Liều Quân Yên đánh một hắt xì, khiến lông vũ rơi tung trên người Liều Quân Trì bị thổi vù vù về phía sau.

Liều Quân Yên nhìn bộ dáng đó của nó, nhoeo miệng cười, y đã hơn hai tuổi, gần ba tuổi rồi, nhưng lại rất ít khi cười.

Lúc Liều Quân Trì định đi trêu chọc đệ đệ mình, Liều Quân Yên bỗng bỏ xuống giường, Liều Quân Trì mười phần kinh ngạc nhìn, nó biết đệ đệ có thể tự di chuyển, nhưng không ngờ y lại đi lưu loát như vậy.

Bởi có Liều Quân Trì ở bên trong, nên Liều Quy Hải không phép người tùy tiện tiến vào cái sân nhỏ này, vù em không ở, Liều Quân Yên bỏ xuống giường cũng không ai quản, Liều Quân Trì bay xuống mặt đất, đến trước mặt Liều Quân Yên hỏi: “Nè, Quân Yên, người định đi đâu thế?”

Quân Yên cử động đôi chân mẫm mím, nhìn nhìn nó, rồi hướng ra bên ngoài cửa phòng.

Y bình thường nhìn ngốc vô cùng, không ngờ lại biết mở cửa nữa, bước ra khỏi cửa, y đi dọc theo hành lang, giống như có cái gì đó đang hấp dẫn y vậy.

Liều Quân Trì đành phải vẫy cánh bay theo sau, không biết có phải dạo này do ăn nhiều mà lại ít vận động hay không, mà nó bay như vậy một hồi thì vô lực, nên đành đáp xuống đất dùng đôi chân ngắn ngủn đuổi theo Liều Quân Yên, miệng vội vàng gọi: “Quân Yên, người muốn đi đâu vậy, mau trở lại đi.”

Lúc nó vẫn còn chậm chạp đi, Liều Quân Yên đã chạy tới cái sân nhỏ sau hành lang gấp khúc, hơn nữa còn bỏ xuống bậc thang, tiến vào trong vườn, bây giờ là đầu hè, thực vật tươi tốt, có cả núi giả ao nước, Liều Quân Trì sợ đệ đệ không cẩn thận đuối nước, đành phải dùng sức bay, hướng về phía y, muốn kéo y về.

Nó bay tới bả vai Liều Quân Yên, muốn nắm áo y kéo về, không nhớ tới chuyện Liều Quân Yên có thể ăn có thể uống, cả người mập đồ đồ, khí lực của nó không có cách nào đã động y.

Còn đang giằng co, ngọn núi giả bên cạnh truyền ra âm thanh xột xoạt, Liều Quân Trì tranh thủ thời gian quay đầu nhìn, chỉ thấy một con đại xà miệng to cỡ cái chén, cả người mang màu lửa đỏ, còn có sừng thịt nhỏ trên đầu, nhìn là biết sinh vật có độc rất nguy hiểm, Liều Quân Trì sợ tới mức toàn thân thoáng cứng ngắc, không ngừng bay lên lên muốn kéo đệ đệ đi, nhưng lại bất lực, đệ đệ lớn lên mập quá.

Ánh mắt đại xà lạnh tanh, nhìn chằm chằm đôi huynh đệ một người một chim, giống như đang suy xét cái gì, cũng không có động thái.

Liều Quân Yên mặc một áo choàng nhỏ màu đỏ, tóc mọc hơi dài bị buộc lại, nhìn thập phần ngọc tuyết đáng yêu, Liều Quân Trì hô to nói với tiểu ngốc nghịch này: “Quân Yên, mau tranh thủ thời gian chạy đi.”

Nhưng Quân Yên vẫn không nhúc nhích, ngốc hồ hồ nhìn chằm chằm đại xà, hơn nữa trong đôi mắt kia, dường như không mang theo chút sợ sệt nào, giống như chỉ xem đại xà như một món đồ chơi.

Liều Quân Trì thầm hô “Thôi vậy”, nhưng trong lòng vẫn không thể thôi vậy được, chứng kiến đại xà hướng Quân Yên há miệng cắn thật nhanh, nó chỉ đành bay nhanh tới, muốn đi mở mắt đại xà.

Dù sao Liều Quân Trì cũng là Chu Tước, không phải một con gà tro bình thường, tốc độ bạo phát đương nhiên không chậm, cư nhiên chiếm được tiên cơ, dùng mỏ mổ mắt đại xà, đại xà màu đỏ tê một tiếng đau đớn, hất Liều Quân Trì sang một bên, dùng đuôi cuốn lấy nó, há to miệng vồ tới, lúc này Liều Quân Yên đang đứng đợi, nhanh chóng ào tới muốn bắt lấy đuôi đại xà, Liều Quân Trì thấy y sắp đến, trong lòng mừng thật ngốc, ngoài miệng hô to: “Quân Yên, mau chạy đi.”

Liều Quân Yên lăm bầm “Ca ca”, chẳng qua còn chưa kịp bắt lấy thì đuôi con xà lập tức bỏ tới, đẩy Liều Quân Yên sang một bên, đụng trúng thân cây, tán cây phát ra tiếng xào xạt, sau đó Liều Quân Yên oa một tiếng té xuống đất, mà đại xà lại hướng Liều Quân Trì há miệng cắn.

Liều Quân Trì muốn bay lên, nhưng vừa rồi đã dùng hết sức lực, nhất thời lại bị xà quấn lấy, căn bản không bay nổi, cứ như vậy bị xà một họng đớp tới.

Liều Quân Trì bị cảm giác dính nhớp bao quanh, biết mình đã bị xà nuốt vào bụng, khi cảm giác khó thở truyền tới, nó không thể không cảm thấy khủng hoảng, nó không muốn chết vì bị xà ăn như vậy, hơn nữa xà ăn nó rồi chắc chắn không bỏ qua, nhất định sẽ ăn luôn cả đệ đệ nữa, trong lòng nó đột nhiên dâng lên cảm giác vô cùng lo lắng, khiến tất khó chịu, bị giày vò bởi cảm giác lo lắng, toàn thân nó bắt đầu tỏa ra hỏa diễm màu đỏ thẫm.

Một con gà tro Liều Quân Trì thật sự quá nhỏ, đại xà ăn nó xong vẫn chưa đủ nhét kẽ răng, vì vậy xoay người trườn tới chỗ Liều Quân Yên muốn cắn, đúng lúc đó, nó đột nhiên cảm thấy cả người trĩu trệ, lăn lộn dưới đất, khiến cho cây cối xung quanh bị đụng ngã, thậm chí ngọn núi giả bị đuôi nó hất trúng.

cũng vỡ nát, có thể thấy được sức lực to lớn nhường nào.

Bên trong vườn phát ra âm thanh cực lớn hấp dẫn người bên ngoài, vú em cùng Liễu Quy Hải và mấy người hầu đều chạy lại đây, chứng kiến Liễu Quân Yên mơ màng nằm trên mặt đất, một con đại xà màu đỏ cách đó không xa vẫn còn động đậy, khiến tất cả mọi người hết sức kinh sợ, Liễu Quy Hải nhanh chóng bế Liễu Quân Yên lên, vội vàng gọi mọi người tới đánh xà.

Con xà này không phải xà bình thường, cho dù Liễu Quy Hải kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy bao giờ.

Lúc người làm đang hoảng hốt khăn trương tiến tới định đánh nó, con xà đột nhiên giật giật, đầu ngả ằm xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa, chỉ thấy bụng nó có một lỗ rách lớn, giống như bị lửa đốt cháy thành vậy, da thịt bên trong biến mất không thấy, một đũa nhỏ đầy bụi bẩn leo từ bên trong ra.

Liễu Quân Yên nằm trong lòng Liễu Quy Hải quay đầu lại, hướng đũa nhỏ kia kêu to: “Ca ca, ca ca oi...”

Liễu Quy Hải bị lời đũa con nhỏ làm kinh ngạc mười phần, giao đũa con nhỏ cho vú em sắc mặt trắng bệch bên cạnh, không để ý tới người xung quanh bế đũa nhỏ đầy bụi bẩn kia ra khỏi bụng xà.

Cả người Liễu Quân Trì khó chịu, ho khan hai tiếng, nhìn thoáng qua Liễu Quy Hải, yếu ớt nói: “Cha, người đến rồi sao.”

Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Muốn hảo hảo tắm sạch Liễu Quân Trì một phen, Liễu Quy Hải tự tay tắm cho hắn, phát hiện vô luận mình tắm thế nào thì da hắn vẫn là màu đen nhạt, căn bản không rửa sạch được, nghĩ tới chuyện hắn vốn là một con Chu Tước màu xám, nên đành từ bỏ ý định tắm rửa hắn sạch sẽ.

Liễu Quân Yên ghé vào cạnh bồn tắm, nhìn chằm chằm Liễu Quân Trì bên trong, gọi nhỏ: “Ca ca.”

Liễu Quân Yên chỉ biết gọi mỗi ca ca, còn lại thì không, Liễu Quân Trì trong họa gặp phúc, hóa thành hình người, hắn cũng đã năm tuổi, cho nên bộ dáng cũng là một đũa bé cỡ năm tuổi, chẳng qua toàn thân đen sẫm, đặc biệt là trên mặt, có một ấn ký màu đen hơn hẳn so với những nơi khác, trông như một đũa con hoang, lớn lên không đẹp lắm, bất quá Quân Trì cũng không quan tâm mấy chuyện này, chuyện hóa thành hình người đã khiến hắn tiêu hao không ít thời gian tiêu hóa.

Liễu Quy Hải nói: “Không hiểu tại sao trong sân lại có một con đại xà, con có thể hóa thành người là chuyện tốt, bất quá có cảm thấy chỗ nào không khỏe không? Mẹ các con đã dặn, nếu có chỗ nào không khỏe, thì tắm trong hòa bồn ấy, nó có tác dụng chữa thương.”

Liễu Quân Trì nói: “Cha, con không sao hết, chỉ hơi mệt thôi.”

Liễu Quy Hải nói: “Vậy ta ôm con đi ngủ một giấc.”

Liễu Quân Trì vội từ chối: “Cha ơi, con đã hóa thành người rồi, có thể tự lên giường, con muốn ngủ với đệ đệ.”

Liễu Quy Hải gật đầu đáp, cầm quần áo đưa qua cho hắn, quần áo này là của Liễu Quân Yên, đáng đáp y mập mạp, hay thay đổi, nên Liễu Quân Trì mặc vẫn vừa.

Liễu Quy Hải đang định giúp đũa con lớn mặc quần áo, không nghĩ rằng Liễu Quân Trì đã quy củ mặc xong, sau khi mặc xong, hắn lại kéo Quân Yên lên giường, nói với Liễu Quy Hải: “Cha, con đại xà kia nhìn cũng biết không phải dạng xà bình thường, hắn có chút tác dụng, chuyện hôm nay tốt nhất không nên để người bên ngoài biết.”

Liễu Quy Hải gật đầu bảo: “Quân Trì, con nói rất phải.”

Dù Liễu Quân Trì mới năm tuổi, nhưng nói chuyện đạo lý rõ ràng, Liễu Quy Hải nghĩ lúc hắn làm gà tro đã biết nói chuyện, do Chu Tước sinh ra, vốn đã khác biệt rồi, cho nên không phát hiện ra đũa con trai nhỏ nói chuyện thành thực như vậy có chỗ nào không đúng.

Liễu Quân Trì cùng Liễu Quân Yên ngủ chung một giường, đến khi tỉnh lại, con xà kia đã bị xử trí, thịt rắn thì không dám ăn, sợ có độc, nhưng bên trong lại có một viên yêu đan, Liễu Quy Hải vội cầm yêu đan nhỏ màu đỏ tới cho Liễu Quân Trì nhìn, nói: “Cái này lấy ra từ trong cơ thể con xà, căn cứ theo sách ghi chép, đây là yêu đan của nó, có thể thấy con xà kia là yêu thú, hơn nữa đã Trúc Cơ, cho nên mới có yêu đan.”

Lúc nói điều này, giọng Liễu Quy Hải nghe rất trịnh trọng, Liễu Quân Trì cũng nghe hiểu ý Liễu Quy Hải, nói: “Cha, người muốn nói là con đã giết một yêu thú Trúc Cơ à?”

Liễu Quy Hải gật đầu: “Đúng là vậy, lúc đó trên người con xảy ra chuyện gì, còn nhớ rõ không?”

Liễu Quân Trì suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không nhớ rõ, chỉ nhớ là có lửa thiêu, cảm giác như bị đốt cháy vậy, sau đó con liền chui ra khỏi bụng rắn.”

Liễu Quy Hải gật đầu không hỏi nữa, chỉ nói: “Nơi này là Liễu Thụ Thôn, linh khí ở đây rất mỏng manh, lại có trận pháp bảo hộ, chưa từng xảy ra tranh chấp gì, không ngờ lại có yêu thú mò tới.”

Liễu Quân Trì nhìn hắn nói: “Nó do Liễu Quân Yên phát hiện ra, y tự mình đi ra ngoài.”

Liều Quy Hải liền nhìn Liều Quân Yên, vừa nhìn liền sợ hết hồn, nguyên lai y đang cầm miếng yêu đan tỏa ra ánh đỏ, găm găm một bên, Liều Quân Yên vừa thấy đã mờ mắt, lấy bỏ vào trong miệng. Liều Quy Hải muốn giựt trở về nhưng không kịp, trơ mắt nhìn y ăn hết yêu đan.

Liều Quân Trì cũng bị dọa hết hồn, mặc dù hắn sống ở thế giới tu chân, nhưng có nhiều phương diện ở thế giới này hắn không hiểu, tư duy cổ hủ rất khó bỏ, thấy đệ đệ mình ăn hết yêu đan, chỉ sợ y xảy ra chuyện gì mà thôi.

Liều Quy Hải bóp miệng Liều Quân Yên muốn móc thứ bên trong ra, không ngờ tới Liều Quân Yên sống chết không mở miệng, hơn nữa không khóc cũng chẳng nháo, chỉ hung hăng ngậm chặt miệng.

Liều Quân Trì đành tới khuyên Liều Quy Hải: “Cha, người xem bộ dạng Liều Quân Yên kia, y dường như rất yêu thích cái yêu đan đó, nếu đã ăn hết rồi thì thôi. Lúc trước ở sân nhỏ, y có vẻ hứng thú với con đại xà, cũng không sợ nó.”

Liều Quy Hải bán tín bán nghi, bí mật quan sát Liều Quân Yên, thấy đứa con không có chuyện gì, nên mới cho qua.

Liều Quy Hải đề chuyện đại xà xuất hiện trong phủ xuống, sau đó giới thiệu Liều Quân Trì cho mọi người biết, nói đây là đứa con lớn của mình, trong phủ nổi lên nghị luận, nhưng về sau cũng dần bị dẹp loạn.

Liều Quy Hải tìm phu tử dạy học cho hai đứa con trai, Liều Quân Trì thông minh khéo hiểu lòng người, mà Liều Quân Yên lại nửa tỉnh nửa mê, giống như không thông nổi thần trí.

Liều Quy Hải vội tìm một ít sách Tu Chân giới đến cho Liều Quân Trì xem, có thể nhìn ra, hắn hạ quyết muốn dạy hai đứa con trai bước chân vào con đường tu tiên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bốn năm sau Liều Quân Trì đã thành một đứa nhóc chín tuổi đen sì, có một ngày nọ hắn vừa kết thúc tiết học, đang nắm tay đệ đệ đáng yêu trở về, lúc dừng chân bên sân nhỏ, thì có nha hoàn coi sóc bọn họ chạy tới nói: “Lão gia gọi hai vị thiếu gia đến thư phòng ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Liều Quân Yên bảy tuổi, y đã gầy hơn một ít, trở thành một đứa trẻ mười phần phiêu lạng, chẳng qua lúc này đang tới tuổi thay răng, vừa nói liền lọt gió.

Lúc trước Liều Quy Hải và Liều Quân Trì cũng hoài nghi Liều Quân Yên không giống như bên ngoài, thời gian đã chứng minh kỳ thật y không giống, chẳng qua là phát dục chậm, hơn nữa chỉ chìm trong thế giới bản thân, đối với kích thích bên ngoài thì phản ứng trì hoãn.

Tuy thế, y ngược lại rất nghe lời Quân Trì, đối với ngôn ngữ của hắn thì phản ứng mau hơn một chút.

Lúc này y phát hiện không phải trở về cái sân quen thuộc, liền đứng lại lúi cuội, nói: “Ca ca, đi nhầm.”

Quân Trì tiếp tục kéo y đi về phía trước, đáp: “Chúng ta tạm thời chưa trở về viện, cha gọi chúng ta qua đó, trước tiên đi nhìn cha đã.”

Quân Yên mất hứng nói: “Đệ muốn về cơ.”

Quân Trì quay đầu liếc y một: “Nghe lời nào.”

Quân Trì vẫn đen như thời điểm hóa thành hình người năm đó, bất quá hắn kế thừa vẻ xinh đẹp của Chu Tước nhiều hơn cả Quân Yên, dù có đen, thì cũng là một mỹ nhân da đen, ngũ quan nằm đúng vị trí, đôi mắt to sáng ngời, chỉ cần liếc mắt một, cũng có thể khiến người ta giật mình, hoa mắt say mê.

Quân Yên đành yếu ớt lên tiếng: “Ta nghe mà.”

Quân Trì kéo lấy cái đuôi nhỏ, tiến vào sân trước thư phòng, Liều Quy Hải là đương gia Liều Gia của Liều Thụ thôn, có rất nhiều công chuyện, bởi vì Liều Thụ thôn nằm bên cạnh nơi đại trấn giao thoa từ Nam chí Bắc, Liều gia ở nơi đây có không ít việc làm ăn, Liều Quy Hải cần tự xử lý chuyện buôn bán.

Trạch viện Liều gia khá rộng, hai người từ học viện đi tới thư phòng Liều Quy Hải cũng tốn chút thời gian, may mà Quân Yên không gây sự nữa, đáp ứng Quân Trì, ngoan ngoãn đi theo đằng sau hắn nguyên quãng đường dài.

Trước thư phòng, quản sự Lương Bá cười cười nói với hai đứa trẻ: “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, hai người tới rồi.”

Quân Trì rất biết cách cư xử, cười ôn hòa nói với ông: “Lương bá bá, con mang theo đệ đệ tới, cha tìm chúng con có chuyện sao? Hình như bên trong có khách, hay là chúng con đợi một lát nữa.”

Quân Trì nhu thuận hiểu chuyện khiến toàn bộ hạ nhân trong Liễu gia rất vui mừng, dù sao được hầu hạ một chủ tử tốt thì vẫn dễ hơn nhiều.

Lương bá cười nói: “Là người của Tông gia đến nói chuyện tốt, lão gia đang rất vui.”

Quân Trì lại hỏi: “Thật sao, là chuyện gì tốt nhỉ, chẳng lẽ là đưa thứ tốt tới?”

Lương bá cười lắc đầu trả lời: “So với cái này thì tốt hơn nhiều, Tông gia biết chuyện của hai vị thiếu gia, nên phái người đến đo đạc linh căn của các người, nếu có linh căn, xin chúc mừng, hai vị thiếu gia có thể tu luyện tiên đạo trở thành tiên nhân rồi.” Nói đến đây, ông liền hiện lên biểu tình ngưỡng mộ.

Quân Trì biết rõ người thế giới này vô cùng kính trọng người tu tiên, không chỉ cường đại khiến người người kính sợ, mà nếu trong nhà xuất hiện người đắc đạo tu tiên thì cả gà chó cũng thăng theo.

Cái thế giới này, rộng lớn mười phần, theo Quân Trì biết, ở đây có rất nhiều lãnh thổ và quốc gia, dân số nhiều, nhưng người tu tiên lại không nhiều, dù sao không phải người nào cũng có đủ tư chất tu tiên, mà đã không có tư chất tu tiên, thì chỉ là người phàm mà thôi, dĩ nhiên cũng có thể luyện thành võ giả, chẳng qua võ giả so với tu sĩ, khoảng cách lực lượng xa vời, căn bản không thể đặt chung một chỗ so sánh.

Gia tộc Liễu gia cũng tu tiên, nên Liễu gia ở Liễu Thụ thôn được thom lây, nhưng vì xuất hiện Liễu Huy Hải luyện tới Hóa Nguyên kỳ, Liễu Thụ thôn Liễu gia liền trở nên nổi tiếng, người làm trong Liễu gia không phải mười phần trung tâm, bên trong còn có quan hệ lợi ích, cũng có người vì sùng bái tu sĩ.

Quân Trì không nói nhiều với Lương bá nữa, bên trong đã truyền ra tiếng thúc giục: “Đại thiếu gia và tiểu thiếu gia tới rồi sao?”

Lương bá vội trả lời: “Tới.”

Quân Trì liền lúi Quân Yên vào sân, vòng qua khúc hành lang rồi tới cửa phòng, Liễu Quy Hải ngồi ở chủ vị, vị trí ngồi phía dưới người có một nam nhân trung niên mặc cẩm bào, mắt sáng như đuốc.

Nam nhân thấy Quân Trì và Quân Yên thì sững sốt một lúc, phỏng chừng kinh ngạc vì hai huynh đệ một trắng một đen, hơn nữa dung mạo không tầm thường.

Liễu Quy Hải nói: “Vị này là quản sự tới từ Tông gia của Tùy Hải thúc thúc, các con còn không mau bái kiến.”

Quân Trì kéo đệ đệ bái kiến vị trung niên nam nhân: “Quân Trì thỉnh an thúc thúc.”

Quân Yên sững sốt một chút, cũng học theo hấn thỉnh an.

Liễu Tùy Hải liền nói: “Đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy.”

Nói xong, liền thò tay muốn kéo Liễu Quân Yên đến trước mặt, Quân Yên lớn lên trắng trắng mềm mềm, khuôn mặt như vẽ, dù thiếu răng cửa, nhưng vẫn là một đứa trẻ dễ thương, chọc trường bối yêu thích, nhưng không nghĩ tới, Quân Yên lại không muốn bị ông chạm, rất nhanh liền trốn ra phía sau lưng Quân Trì.

Liễu Quy Hải không còn cách nào khác hơn là nói giải vây: “Quân Yên vốn luôn sợ người lạ, tuổi lại nhỏ. Tùy Hải người bỏ qua cho.”

Quân Trì cũng cười với Liễu Tùy Hải, nói: “Đệ đệ nhất gan lắm.”

Liễu Tùy Hải cũng không nói gì thêm, sau khi hai đứa trẻ ngồi xuống bên kia, Liễu Tùy Hải liền nói cụ thể câu chuyện, quả thật là muốn dẫn hai đứa trẻ đến Tông gia đo đạc linh căn.

Liễu Tùy Hải nói: “Ba năm một lần Liễu gia lại tuyển người, sang năm sẽ bắt đầu, bắt quá, ba năm sau, là lúc Ngọc Đài Môn tổ chức thí nghiệm cho đệ tử nhập môn, gia chủ biết Quân Trì năm nay chín tuổi, dẫn đưa tới Tông gia đo đạc linh căn, nếu có tư chất linh căn, vừa vặn có thể dạy dỗ thêm một năm, khi tham gia thử luyện tiến vào Ngọc Đài Môn, sẽ có thêm một phần bảo đảm.”

Liễu Quân Trì lập tức hiểu ý Liễu Tùy Hải, theo hấn biết, Ngọc Đài Môn mười năm mới thu người một lần, trong đó có các loại tán tu, sau đó là tộc nhân của các gia tộc lớn phụ thuộc Ngọc Đài Môn, cũng có người do hoàng tộc tặng, cũng có nhiều gia đình bình thường muốn cho con mình tới thử một lần, đa số là hai loại đầu tiên, phía sau thì rất hiếm hoi.

Đối với tu tiên, tuổi tác cũng rất quan trọng, bắt đầu từ nhỏ, đương nhiên có lợi thế hơn.

Gia chủ Tông gia phái người đến dẫn Quân Trì và Quân Yên đi đo đạc linh căn sớm một năm, tỏ ý rất coi trọng Liễu gia ở Liễu Thụ thôn, ước chừng cũng nhờ sự giúp đỡ của vị Liễu Huy Hải bá bá có chút địa vị ở Ngọc Đài Môn.

Liễu Quy Hải nói: “Tộc trưởng coi trọng hai đứa con ta như vậy, Liễu Quy Hải nhất định đem phần tình này nhớ kĩ.”

Liễu Tùy Hải cười cười, hỏi: “Quân Trì và Quân Yên có muốn đi theo thúc không?”

Quân Trì đứng dậy ngoan ngoãn nói: “Quân Trì Quân Yên nguyện ý, mong thúc thúc sau này chiếu cố hơn.”

Quân Yên có chút mê muội, cũng không đáp lại.

Liễu Tuy Hải cũng thấy Quân Yên mờ mịt, nên cũng không hỏi y.

Liễu Quy Hải hào hào chiếu cố Liễu Tuy Hải và xa phu hộ vệ theo bên người ông, bởi vì hai đứa con phải đi vào ngày hôm sau, Liễu Quy Hải nghĩ nghĩ, cũng muốn đi bồi hai đứa, vì vậy Liễu gia rối loạn bắt đầu thu dọn.

Quân Tri ngồi bên trong phòng khách lệ Liễu Quy Hải: “Cha, con sẽ trông coi đệ đệ thật kỹ, người không đi cũng không sao đâu.”

Liễu Quy Hải ăn Duyên Thọ đan, đã nhiều năm như vậy bộ dạng ông vẫn trông như ba mươi, “Ta vẫn nên đi cùng các con mới tốt, nếu như hai con có linh căn, ở lại Tông gia, về sau ta không còn chiếu cố các con được nữa, các con có con đường tu tiên riêng, đây là khoảng thời gian cuối cùng ta chiếu cố các con. Nếu như không có linh căn, ta sẽ mang các con về, gia nghiệp Liễu gia, cũng cần người thừa kế mà.”

Mặc dù Liễu Quy Hải nói vậy, nhưng trong lòng ông biết, cả hai đứa trẻ đều là con Chu Tước, không thể không tu tiên, đối với điều này ông nắm chắc mười phần.

Lại nói, Quân Tri lúc bốn năm tuổi đã có thể giết một con yêu thú Trúc Cơ, theo ông biết, tu sĩ vừa Trúc Cơ không thể giết yêu thú có yêu đan một cách dễ dàng như vậy được, huống chi, đại bộ phận đều bị kẹt ở Luyện Khí kỳ không thể tiếp tục tiến triển, tu sĩ có thể đột phá Luyện Khí kỳ tiến lên Trúc Cơ kỳ càng ít, Liễu Tuy Hải cũng như vậy, đã hơn bốn mươi tuổi, vẫn là Luyện Khí kỳ tầng sáu, không thể tiến cảnh, cho nên mới làm quản sự Liễu gia ở Tông gia.

Quân Tri nghe cha mình nói như vậy, đành yên lặng không khuyên nữa.

Thật ra không có gì để dọn dẹp, chẳng qua chỉ là mấy bộ đồ và sách vở, Liễu Quy Hải còn chuẩn bị một ít lễ vật cho Tông gia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quân Yên vẫn còn đang ngủ say trong phòng, đã bị Quân Tri kéo dậy mặc quần áo, nhanh chóng ăn điểm tâm, rồi lên đường.

Xe ngựa vô cùng rộng lớn, lại dùng Thần Câu nên đi rất nhanh.

Quân Tri mở cửa sổ xe ngựa nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy phong cảnh mờ nhạt vèo vèo lui về sau, cảm thấy kì kì.

Đây là lần đầu tiên hấn rời khỏi Liễu Thụ thôn.

Quân Yên nhích nhích cái mông nằm trong lòng hấn ngủ, y rất yêu ngủ, không ngủ đủ thì không muốn tỉnh.

Hai ngày cứ như thế trôi qua, Liễu Quy Hải ngồi trong xe ngựa, chỉ hai đứa con trai cách đối xử người bên ngoài, Liễu Quân Tri cũng cẩn thận lắng nghe, Liễu Quân Yên thì nửa tỉnh nửa mê nhìn cha, không nói một lời.

Xe ngựa đến Hạ Nguyên thành, Liễu Quy Hải ngồi trên xe ngựa nói: “Đây là Hạ Nguyên thành.”

Trong giọng nói mang theo ngạo khí không dấu được.

Quân Tri vén rèm xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy một tòa đại thành sừng sững, tường thành cao hơn mười trượng, nguy nga vô cùng, khiến người nhìn phải sợ hãi. Lúc này cửa thành mở rộng ra, người đi bộ và xe ngựa xếp hàng đi vào, ngoài cửa thành có phòng ốc chỉnh tề, có mấy gian hàng nhỏ, dù chỉ là bên ngoài, cũng mang theo sự phồn hoa.

Quân Yên cũng nhìn bên ngoài một chút, nhưng không cảm thấy hứng thú, rất nhanh lại lâm vào trong suy nghĩ của bản thân.

Sau khi xe ngựa vào thành, trong thành càng phồn hoa hơn nhiều, phòng ốc đều là ba bốn tầng cao, san sát nối tiếp nhau, trên phòng ốc còn có ánh sáng lưu động, mười phần đẹp mắt.

Mặc dù trong thành đông người, nhưng lại có xe ngựa chuyên dụng cho nên đi rất nhanh, thời gian trôi qua, đã dần đến gần Bắc thành, xa xa có một cổng chào lớn, bên trên khắc “Nguồn gốc Liễu gia”

Sau cổng chào, có vô số sân nhỏ và phòng ốc, thậm chí còn có một ngọn núi nhỏ sừng sững, mây trắng lượn lờ xung quanh, nhất phái tiên gia khí phái.

Liễu Quy Hải đã đến Tông gia không ít lần, lúc này nói với các con: “Đã đến Tông gia rồi. Ở đây, nhất định sẽ có quy tắc, nhớ phải chú ý.”

Quân Tri nhẹ nhàng gật đầu, Quân Yên chỉ ngăn người nhìn bên ngoài.

Xe ngựa của bọn họ dừng lại bên trong một tòa viện, lại thương lượng một phen, không để bọn họ đi đo đạc linh căn trước, mà được an bài bên trong sân, nói là phải đợi nhiều người khác đến cùng đo đạc.

Liễu Quy Hải biết muốn mở đại trận đo đạc linh căn không phải chuyện dễ dàng gì, chờ nhiều người khác đo cùng mới là bình thường, cũng không nói gì thêm, chỉ mang theo hai đứa nhỏ vào sân, vì muốn hai đứa con hào hào sinh hoạt ở đây, nên ông mang theo lễ vật ra ngoài xã giao.

Liễu Quân Tri dẫn theo đệ đệ, thoáng cái đã quen thuộc xung quanh, đêm đó Liễu Quy Hải trở về, nói với các con: “Ước chừng ngày mai sẽ đo đạc linh căn, còn có mấy hài tử của các chi trong Liễu gia, Tông gia cũng có mấy hài tử muốn đo.”

Ông cúi người, lấy một túi đựng đồ đưa cho Quân Tri, nói: “Lúc hai con đo đạc linh căn, ta không thể đi theo, ở đây có ba khối linh thạch trung phẩm, Quân Tri, đầu óc con thông minh như vậy, biết dùng thế nào đúng không?”

Quân Tri gật đầu: “Cha, người yên tâm đi, con biết rõ.”

Nói cho cùng Liễu Quy Hải là người làm ăn, trong mắt ông đương nhiên phải dùng tiền làm việc, ông vỗ vỗ bả vai hân: “Ừ, có con, ta yên tâm.”

Rất nhanh đã tới ngày khảo nghiệm linh căn.

Buổi sáng hôm nay, Quân Tri và Quân Yên được người tới đón, dọn đến một sân nhỏ khác, Liễu Quy Hải cho người dẫn đường một ít, nên người này đối với cả hai thập phần khách khí.

Hai người đi đến sân, lúc cả hai ngồi xuống, trong phòng đã có bảy đứa trẻ ngồi hoặc đứng, nam có nữ có, nhỏ nhất cũng năm sáu tuổi, lớn nhất cũng mười một mười hai tuổi.

Vì vẫn còn là trẻ con, chỉ sợ ở nhà được cưng chiều quá, nên mang theo chút kiêu ngạo, lúc bắt đầu chẳng ai nói chuyện với ai, chỉ quan sát lẫn nhau.

Quân Yên ngoan ngoãn ngồi cạnh Quân Tri, mở to đôi mắt hắc lưu ly, nhìn chăm chăm một thiếu niên tuấn mĩ, bị Quân Yên nhìn chăm chăm mãi, liền hơi cau mày lại, bước đến gần hỏi: “Vì sao ngươi cứ nhìn ta hoài thế?”

Quân Yên không trả lời, Quân Tri không còn cách nào khác đành nói: “Vị ca ca này, thật xin lỗi, đệ đệ ta không hiểu chuyện, ngươi bỏ qua chớ trách.”

Đối phương nhìn Quân Tri, hừ một, nói: “Sao ngươi lại đen như vậy?”

Quân Tri cười trả lời: “Trời sinh như thế, ta nào có biện pháp.”

Xem ra đối phương không phải là người có tính tình xấu, liền ngồi bên cạnh hai người: “Ta là Liễu Ân ở Cảnh Dương thành, còn các ngươi thì sao?”

Quân Tri trả lời: “Cảnh Dương thành là một tòa đại thành, Liễu gia ở nơi đó chỉ kém Tông gia một chút mà thôi, không nghĩ tới ca ca là Liễu gia ở Cảnh Dương thành. Ta tên Liễu Quân Tri, đệ đệ tên Liễu Quân Yên, chúng ta đến từ Liễu Thụ thôn, chỉ sợ ca ca đây chưa từng nghe qua nơi này, chỉ là một chỗ rất nhỏ.”

Quân Tri tuổi còn nhỏ, nhìn bộ lại rất khá, khiến Liễu Ân hết sức dễ chịu, nói: “Chính là Liễu Thụ thôn nơi có Liễu Huy Hải, tu sĩ nội môn của Ngọc Đài Môn phải không?”

Quân Tri không ngờ bá bá mình nổi danh như vậy, đáp: “Không ngờ ca ca cũng biết chuyện này, thật sự hiểu biết rộng rãi.”

Liễu Ân thoáng cái nở nụ cười, “Ngươi nhỏ như vậy, cái miệng lại rất ngọt.”

Quân Tri cười cười trả lời: “Ta chỉ ăn ngay nói thật mà.”

Liễu Ân nhìn quanh phòng, giới thiệu cho Liễu Quân Tri mấy đứa trẻ bên trong, bắt quá ý rất kiêu ngạo, không thèm để ý mấy đứa trẻ này, chỉ nói: “Có bốn người ở Tông gia muốn đo linh căn, trong đó có hai đích tôn, chỉ là một kẻ do thiếp thất sinh ra mà thôi. Tông gia vốn luôn coi trọng huyết thống thuần khiết, nhân tài cũng nhiều, phải hảo hảo nhìn bốn người này thế nào mới được.”

Y nói xong, liền có người mang theo bốn đứa trẻ tiến vào, chính là bốn đứa trẻ trong Tông gia, hai nam hai nữ, bộ dáng cỡ bảy tám tuổi.

Bốn đứa trẻ này, đều mắt cao hơn đầu, chỉ nhàn nhạt liếc mắt một vòng qua những đứa trẻ khác trong phòng, rồi chả thèm nhìn nữa.

Lúc này có một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi từ bên trong đi ra, nói với bọn họ: “Chúng ta mau đi vào, bây giờ chính thức khảo nghiệm linh căn.”

Quân Tri bế Quân Yên xuống ghế, học những đứa trẻ khác thi lễ một, rồi cùng Liễu Ân đi vào bên trong.

Liễu Ân nói nhỏ với Quân Tri: “Người vừa nãy là Trúc Cơ kỳ.”

Quân Tri không biết tại sao Liễu Ân nhìn ra được, nhưng hán không ngại lộ ra vẻ sùng bái với Liễu Ân.

Hoàn chương 4.

Thần:

Giải thích xưng hô một tí:

Về Quân Tri, ban đầu em là một con gà tro, nên mình xưng là nó. Khi biến thành người lại xưng bằng hán ^^

Truyện này thụ sẽ là hán và công là y nhé.

Về Quy Hải, ban đầu mình xưng bằng hấn vì còn trẻ, bây giờ bốn mươi rồi mình sẽ xưng bằng ông ^^

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ở đằng sau có một gian phòng, gian phòng rộng lớn, chính giữa vẽ một pháp trận, mười đứa trẻ bị xếp đứng một bên, người trung niên nam nhân gọi bọn họ đến lúc này, trong tay cầm một quyển sách, điểm danh từng đứa nhỏ, thấy tất cả đều có mặt ở đây, mới bảo một người vô phòng mời năm vị trưởng lão ra.

Tuổi năm người có lớn có nhỏ, bốn nam một nữ, ánh mắt lợi hại thần sắc trầm tĩnh, vừa nhìn đã biết không kém.

Trận pháp có tổng cộng năm cạnh, năm người mỗi người chiếm một chỗ ngồi xếp bằng xuống, bên trong còn để linh thạch.

Liễu Ân bên cạnh nhỏ giọng nói: “Phải dùng năng lực ngũ hành mới có thể triển khai trận pháp đo đạc linh căn.”

Quân Trì rất cho ý mặt mũi, gật đầu nói: “Ca ca, người biết thiết nhiều.”

Liễu Ân hơi nhếch môi, có thể thấy ý rất hưởng thụ sự sùng bái của Quân Trì.

Trận pháp rất nhanh mở ra, quân sự bắt đầu gọi tên từng người đứng trong trận pháp, người thứ nhất là một nữ tử Tông gia tên Liễu Tư Thiên, ước chừng khoảng bảy tám tuổi, thần sắc kiêu ngạo mười phần, chậm rãi đến gần trận pháp.

Quân Trì tỉ mỉ nhìn, thấy trận pháp trong nháy mắt phát ra hào quang lấp lánh, sau đó một vách tường hiện màu xanh biển và màu xanh da trời, màu xanh biển sáng hơn một tí, xanh lá thì có vẻ âm đậm, quân sự nói: “Song linh căn Thủy Mộc, Thủy căn làm chủ, qua.”

Quân Trì biết thế giới này xem Đơn linh căn là tốt nhất, Song linh căn đứng thứ hai, rồi theo thứ tự đến kém nhất là Ngũ linh căn, trên cơ bản, Ngũ linh căn chỉ xem như miễn cưỡng có thể tiến vào giới tu tiên, rất khó có thành tựu.

Liễu Tư Yến là Song linh căn, có vẻ cô nhóc đã biết trước, liền thoáng nở nụ cười, bước ra khỏi trận pháp.

Ngay sau đó là một nam hài tử Tông gia, là một Tam linh căn, nhưng vì có một sáng hơn, hai cái còn lại thì âm đậm, tư chất dù hạng trung cũng thuộc top đầu; Lại thêm một nam hài tử đến từ Tông gia, tên là Liễu Phong, Liễu Ân nói hấn là con vợ lẽ của tộc trưởng, là song linh căn Kim Mộc, tương khắc, vốn không tốt, bất quá màu kim rất sáng, xanh lá lại nhạt nhẽo vô cùng, cho nên vẫn là tư chất thượng giai. Đứa nhỏ còn lại của Tông gia cũng là Song linh căn, thượng giai, như vậy, có thể thấy Tông gia huyết thống thuần khiết, sinh con nối dõi đều có thể tu tiên.

Đo đạc đệ tử Tông gia xong, mới đến lượt những chi kè, người đầu tiên được gọi tên là Liễu Ân, thần sắc Liễu Ân trầm ổn, đứng giữa trận pháp, trên tường lập tức hiện ra màu đỏ, bên cạnh còn có màu vàng âm đậm, quân sự nói: “Song linh căn Hỏa Thổ, Hỏa làm chủ. Qua.”

Liễu Ân cười một, xem ra ý đã sớm biết tư chất của mình.

Gọi thêm hai người nữa, một người không có linh căn, một người là Tứ linh căn, tư chất quá kém, Liễu Quân Yến được kêu tên ngay sau đó.

Quân Yến đứng cạnh Quân Trì, trông như sắp chán chết, lại như chìm vào suy nghĩ của riêng mình, Quân Trì đẩy ý: “Quân Yến, mau đến đứng ở chỗ kia.”

Quân Yến nhìn hấn một, rồi mới đi tới, đứng giữa trận pháp, trận pháp vừa khởi động, bên vách liền hiện ra màu đỏ tươi, màu sắc quá mức thuần khiết diễm lệ, tương như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Cảnh tượng khiến tất cả mọi người trong phòng phải giật mình, chỉ mình Liễu Quân Yến ngơ ngác nhìn hấn, còn hỏi: “Ca ca, xong chưa?”

Quân Trì biết đây là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, trong lòng thấp phần vui mừng.

Quân sự kia cũng nở nụ cười: “Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, Liễu gia mấy trăm năm nay chưa xuất hiện Đơn linh căn rồi. Quá tốt.”

Quân Yến không thèm để ý nữa, trực tiếp đi ra khỏi trận pháp đến bên cạnh ca ca mình.

Năm trưởng lão khởi động trận pháp cũng rất vui mừng, nở nụ cười, mặt khác, mấy đứa trẻ còn lại thì nhìn Quân Yến, có yêu thích có ngưỡng mộ, cũng có kính sợ, có đố kỵ, Quân Yến hoàn toàn không nhìn bọn họ, căn bản không rảnh mà để ý.

Quân sự kia gọi tên Quân Trì, lúc Quân Trì định đi vào bên trong trận pháp, Quân Yến liền kéo hấn không muốn hấn đi, Quân Trì dở ý hai câu, ý mới

chịu buông ra, Quân Trì nghĩ mình cũng là con của Chu Tước, chắc cũng có Đôn linh căn thuộc tính Hỏa, không nghĩ tới khi phát động trận pháp, các mặt vách không có phản ứng gì, quân sư nhân nhát nói: “Không có linh căn.”

Quân Trì sững sốt một hồi, kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế?”

Quân sư kia chỉ nói: “Mau đi xuống.”

Quân Trì chần chờ không động, “Có thể thử thêm một lần hay không?”

Quân sư lại nói: “Thử lại cũng không khác gì, không có linh căn.”

Quân Trì đang đi xuống, bên vách xuất hiện một ít biến hóa, dần dần có màu sắc, Quân Trì liền nói, “Nhìn kia, có linh căn.”

Quân sư lại nhìn một lần, quả thật có màu sắc, bất quá màu sắc loạn thành một đoàn, ông phân biệt một hồi rồi nói: “Đây là Ngũ linh căn, trên cơ bản là phế, hạ cấp, mau xuống đi.”

Quân Trì không giằng co ở lại bên trong nữa, vừa đi tới chỗ Quân Yến, Quân Yến lập tức kéo hắn hỏi: “Ca ca, ngươi không vui ư?”

Quân Trì lắc đầu, nói: “Không sao đâu.”

Liễu Ân tiến đến nói: “Không ngờ đệ đệ ngươi tư chất xuất chúng như thế, tuy ngươi là Ngũ linh căn, nhưng vẫn có thể tu luyện mà, đừng nản chí.”

Quân Trì cảm ơn y, không nói gì thêm, hắn quả thật bị đã kích, lúc trước cha có kể lúc hắn còn trong trứng, mẹ từng đoán hắn sinh ra kém cỏi, hắn còn chưa tin, bây giờ thì tin rồi.

Mặc dù chịu đã kích, nhưng Quân Trì không khó chịu lắm, nghĩ mình vẫn còn tu luyện được, với lại Quân Yến là Đôn linh căn thuộc tính Hỏa, kỳ tài tu tiên tuyệt đỉnh, hắn nên vì Quân Yến mà cảm thấy vui vẻ mới đúng.

Sau khi tất cả mọi người đo đạc xong, quân sư và các trưởng lão phát động trận pháp liền kêu bọn họ đến đứng cùng một chỗ, ai không có linh căn thì bị đưa về nhà, có linh căn, thì căn cứ theo tư chất mà an bài tu hành.

Một trưởng lão đi thẳng tới trước mặt Quân Yến, nói: “Liễu Quân Yến, ngươi là Đôn linh căn, hãy theo ta tu hành đi, ba năm sau Ngọc Đài Môn mở cuộc khảo nghiệm nhập môn, dựa vào Đôn linh căn, ngươi đương nhiên có thể tiến vào, tiền đồ về sau không thể đo lường được.”

Nhưng Quân Yến chỉ nhìn ông một, liền trốn sau lưng Quân Trì, cũng chẳng trả lời lại.

Thấy trưởng lão tỏ vẻ lúng túng, Quân Trì đành giải thích: “Đệ đệ có hơi sợ người lạ.”

Trưởng lão liền nói: “Về sau cứ đi theo ta đi, rồi từ từ cũng quen.”

Quân Yến liền nói: “Ta không muốn theo người, ta muốn ca ca.”

Quân Trì đành vỗ vỗ tay Quân Yến, “Quân Yến, chớ nói nhảm.”

Quân Yến tức giận lớn tiếng nói: “Ta muốn ca ca!”

Tất cả mọi người đều bị giọng nói lớn tiếng của y hấp dẫn lực chú ý, nhìn qua, Quân Yến không để ý tới mọi người, chỉ trừng to đôi mắt, thoát nhìn có vẻ tức giận.

Tư chất Song linh căn đều được trưởng lão mang tới Đông viện tu luyện, Tam linh căn thì tới Bắc viện tu luyện, Tứ linh căn vì tuổi còn nhỏ, tạm thời cho về, mấy năm sau lại đến.

Chỉ còn lại mỗi Quân Trì, quân sư tới hỏi hắn: “Ngươi là Ngũ linh căn, trên cơ bản chẳng có tác dụng gì, ngươi muốn ở lại làm tạp dịch hay trở về nhà?”

Quân Trì còn chưa trả lời, Quân Yến đã nói: “Ca ca ta rất hữu dụng, ta muốn ca ca!”

Quân Trì nhìn về phía quân sư, nói: “Ta có thể ở lại chiếu cố đệ đệ hay không? Các người cũng thấy đó, đệ đệ không rời ta được.”

Hắn nói xong, cười cười với mấy trưởng lão, trưởng lão muốn nhận Quân Yến liền trả lời: “Vây đi, cứ lưu lại làm tạp dịch chiếu cố đệ đệ.”

Quân Trì nhẹ nhàng thở ra, lại nói cảm ơn với trưởng lão.

Khảo nghiệm linh căn chấm dứt, Quân Trì và Quân Yến có thể về chào tạm biệt Liễu Quy Hải, sau đó sẽ được an bài tới nơi ở khác.

Mang theo Liễu Quân Yến trở về sân nhỏ, Liễu Quy Hải đang đợi hai người, vừa thấy cả hai, liền vui mừng hỏi: “Thế nào?”

Quân Trì nói: “Quân Yến là Đôn linh căn thuộc tính Hỏa, đã được Liễu Vi Chân trưởng lão thu nhận.”

Liễu Quy Hải cao hứng nói: “Liễu Vi Chân là Trúc Cơ viên mãn tu sĩ, ở Tông gia cũng có chút năng lực, Quân Yến ở với ông ta cũng là cơ hội tốt.”

Nói xong lại trông chờ nhìn Quân Tri: “Còn con, thế nào?”

Quân Tri có hơi không được tự nhiên nói: “Cha, con là Ngũ linh căn.”

Liễu Quy Hải ngây ngốc một hồi, vẻ mặt không thể tin như Quân Tri ban nãy, ông không cách nào tin nổi: “Ngũ linh căn?”

Quân Tri gật đầu: “Đúng ạ, con xin quân sự, cho con làm tạp dịch đi theo cạnh Quân Yến, Quân Yến không rời con được, con sẽ ở bên cạnh chiếu cố y.”

Liễu Quy Hải khó khăn lắm mới trấn định lại, “Sao con là Ngũ linh căn được, không phải con nên là Hỏa linh căn sao?”

Quân Tri thoáng nở nụ cười: “Cha, không sao đâu, Ngũ linh căn cũng có thể tu luyện được mà.”

Liễu Quy Hải than thở một hồi, chỉ đành an ủi con lớn vài câu.

Bởi vì hôm sau Quân Tri phải mang theo đệ đệ đến biệt viện, cho nên Liễu Quy Hải nói chuyện với Quân Tri suốt buổi tối, bởi vì đứa con nhỏ ngốc quá, dù linh căn xuất chúng, nhưng ông không có cách nào mang mọi chuyện giao phó cho y.

Liễu Quy Hải lấy một sợi dây chuyền lượn qua chiếc nhân đeo lên cổ Quân Tri, buồn bã nói: “Đây là di vật của mẹ con, bên trên có cấm chế, ta không thể mở ra, cho nên không biết bên trong có gì, nếu con và Quân Yến có thể mở ra, kế thừa thứ bên trong, nhưng cái này vô cùng quý trọng, tuyệt đối không thể để người khác thấy, bắt lợi cho các con.”

Quân Tri gật đầu đáp ứng.

Liễu Quy Hải lại lấy ra một túi trữ vật mà phạm nhân cũng có thể dùng, đưa cho Quân Tri: “Đây là hỏa bồn mà mẹ các con để lại, nàng nói nếu như bị thương thì tắm trong đó, có thể chữa thương, ta không biết có phải thật không, các con hãy giữ lấy.”

Quân Tri nhận lấy.

Sau đó Liễu Quy Hải lại cầm một túi đựng đồ đưa cho hấn, nói: “Trong này có ít linh thạch và vàng bạc của người phạm, con ở Tông gia, lại mang theo đệ đệ, sẽ có lúc hữu dụng, cứ cầm theo.”

Ông còn dặn dò, nói nếu sau này hấn gặp Liễu Huy Hải bá bá, thì phải nghe theo lời của Liễu Huy Hải, có người chiếu cố, sống sẽ dễ dàng hơn.

Quân Tri hết sức cảm động, cả đêm cơ hồ không ngủ được.

Ngày hôm sau, Liễu Huy Hải và hai huynh đệ đứng trong sân nhỏ, Quân Yến không tìm không phở, cũng không biết thương tâm, chỉ có Quân Tri hốc mắt đầy nước, vẫy tay từ biệt cha.

...

Cứ như vậy, Quân Tri mang theo mấy bộ quần áo và rương chứa sách, sau đó dẫn đệ đệ đến nơi ở mới.

Nơi này ở phía Đông Liễu gia, Liễu gia chiếm diện tích vô cùng lớn, diện tích hầu như cỡ nửa cái thành trì, sau lưng là một dãy núi, sân nhỏ phía Đông ở dưới chân núi, khoảng cách mỗi sân nhà cũng hơi xa, bởi vì Quân Yến phải đi theo Vi Chân trưởng lão tu hành, khoảng cách với Vi Chân trưởng lão cũng không xa lắm, sau khi dọn đến, mới phát hiện Liễu Ân cũng ở đây, chỉ là người ở Tây phòng, người ở Đông phòng.

Dàn xếp tốt mọi chuyện, Liễu Chân Minh là nô bộc an bài cho Liễu Ân đến gọi Quân Tri đi lấy đồ ăn cho chủ tử.

Quân Tri dùng hết khí lực mới khiến Quân Yến không đi theo mình, để y ở lại trong phòng, sau đó hấn cùng Liễu Chân Minh ra ngoài.

Liễu Chân Minh là một thiếu niên mười sáu tuổi, so với Quân Tri lớn hơn không ít, hấn thấy Quân Tri mặc dù rất đen, nhưng tướng mạo đẹp đẽ thần sắc nhu hòa, Quân Tri cũng biết cách nói chuyện, vì vậy khiến hấn hứng thú muốn giao lưu: “Ngươi tới làm nô bộc cho đệ đệ mình à?”

Quân Tri nói: “Đúng vậy, đệ đệ từ nhỏ đã thích bám theo ta, rồi đi không được.”

Liễu Chân Minh nói: “Ngươi thế cũng tốt, đệ đệ sẽ không đối xử tệ bạc với ngươi. Chủ tử trước đó của ta, tính tình quá kiêu ngạo, thường xuyên hét tới hét lui, hơn nữa còn trực tiếp đánh mắng ta.”

Quân Tri cười bảo: “Ta thấy tính tình huynh trưởng Liễu Ân cũng hảo, chắc hấn về sau sẽ tốt hơn.”

Liễu Chân Minh đáp: “Hy vọng là thế.”

Quân Tri lại hỏi: “Vậy sao ngươi lại không đi theo chủ tử trước nữa, hấn ta ở đâu?”

Liễu Chân Minh nhìn xung quanh một hồi, xác định không có người mới nói: “Tư chất hấn ta rất tốt, là nhân tài hiếm gặp mấy chục năm nay, mới mười

tám tuổi đã tu luyện lên Luyện Khí tầng chín, chẳng qua lúc đi tiểu bí cảnh, thì gặp chuyện, chết ở trong không ra được. Vì vậy mới phải ta tới chỗ Liễu Ân hầu hạ.”

Quân Trì kinh ngạc một lát: “Tiểu bí cảnh?”

Sách Liễu Quy Hải đưa hẳn có nói tiểu bí cảnh là gì, ước chừng giống với một không gian khác.

Liễu Chân Minh gật gù: “Đúng vậy, bất quá tình huống cụ thể thế nào thì ta không biết.”

Quân Trì không hỏi nhiều, chẳng qua ý mình tuổi còn nhỏ, liền miệng ngọt nhờ hẳn chỉ bảo mình nhiều hơn, tránh khỏi chuyện người mới phạm phải sai lầm.

Hắn mới chín tuổi, nhưng may là khí lực cũng khỏe, cầm lấy thẻ bài đi nhận vật phẩm cần thiết, lại tới phòng ăn lấy thức ăn, thức ăn toàn linh cốt linh thực, rất nhiều linh khí, lúc trước ở nhà cũng không thể ăn thường xuyên như vậy.

Không chỉ chủ tử được ăn cái này, mà nô bộc bọn họ cũng có thể ăn, giờ Quân Trì mới hiểu tại sao Liễu Chân Minh cam chịu bị chủ tử mắng chửi cũng không rời khỏi Liễu gia, ở đây làm nô bộc, thu được không ít tài nguyên, so với bên ngoài thì nhiều hơn.

Quân Trì rất chăm chỉ, sau khi mang đồ về cất kỹ, lại lấy thức ăn từ trong hộp đựng ra, ngồi ăn cùng Quân Yên.

Thức ăn làm từ linh thực, tuy linh khí dư thừa, nhưng vì nấu com tập thể, cho nên mùi vị không được ngon, Quân Yên quyết định không muốn ăn, Quân Trì đành mắng y vài câu: “Bây giờ chúng ta không phải ở nhà, đệ chớ kiếng ăn, mau mau ăn hết đồ ăn đi.”

Mặc dù Quân Yên không vui, nhưng vẫn nghe theo lời hắn.

Chờ Quân Yên ăn xong rồi ngủ trưa, Quân Trì lại dọn chén đĩa bỏ vào hộp đựng, tìm Liễu Chân Minh đi đến phòng ăn, Liễu Ân thấy Quân Trì, liền phân phó Liễu Chân Minh: “Quân Trì còn nhỏ, ngươi nhớ chiều cố hắn.”

Liễu Chân Minh ngoan ngoãn đáp ứng.

Quân Trì là đứa nhỏ khiến người ta cảm thấy vui vẻ, tính tình Liễu Chân Minh không tệ, hai người rất nhanh đã giao hảo, cười cười nói nói đến phòng ăn, nửa đường đụng phải hai kẻ khác.

Trong đó có thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, và một cô nương mỹ mạo cũng mười lăm mười sáu, hai người nhìn có vẻ ương ngạnh, cô nương kia nói với Liễu Chân Minh, “Hừ, thật xui xẻo, lại gặp ngay cái thứ sao chổi. Trước đó ngươi khắc chết Liễu Vi thiếu gia, bây giờ còn ai dám để ngươi hầu hạ nữa.”

Mặt Liễu Chân Minh đỏ tới tận mang tai: “Liễu Vi thiếu gia chết có liên quan gì tới ta, sao ngươi lại ngậm máu phun người?”

Đối phương chặc một tiếng, thấp giọng nói: “Là bị ngươi khắc chết, ngươi còn dám ngụy biện, Liễu Vi thiếu gia là nhân tài trăm năm khó thấy, cứ như vậy chết đi, đều tại thứ sao chổi ngươi!”

Nói xong, còn không khách khí lấy một trường tiên ra, trên trường tiên lơ lửng mang theo màu tím, là một pháp khí thuộc tính Hỏa.

Nàng quát về phía Liễu Chân Minh, Liễu Chân Minh không có cách nào, đành phải xoay người bỏ chạy, trong miệng la lớn, “Trình Tử Nga, ngươi chớ có khinh người quá đáng như vậy.”

Trình Tử Nga nói: “Cái tên sao chổi này, chỉ biết chạy trốn, sao không để cho bà đây quát chết ngươi; Hoặc ngươi về nói với chủ tử mới, cho y biết ngươi đã khắc chết Liễu Vi, xem y có còn dùng ngươi hay không.”

Quân Trì cảm thấy cái người Trình Tử Nga này thật sự quá phận, nhưng hắn không muốn cãi nhau ầm ĩ với người ta, với lại hắn còn nhỏ, không có năng lực bảo vệ mình, cho nên chỉ có thể bỏ chạy giống như Liễu Chân Minh.

Trình Tử Nga đuổi không kịp Liễu Chân Minh, liền quát roi về phía sau Quân Trì, Quân Trì chỉ nghe thấy tiếng vút của roi, nghĩ rằng đau đớn sắp tới, không ngờ vừa tiếp xúc với hắn, đã bị bắn ngược trở lại, không chỉ không thương tổn tới hắn, Trình Tử Nga còn bị phản lực té trên mặt đất, thiếu niên đi theo nàng vô cùng kinh ngạc chạy lại đỡ, hỏi: “Tử Nga tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

Trình Tử Nga đứng lên khỏi mặt đất, khiếp sợ nhìn Quân Trì, Quân Trì đối với chuyện vừa xảy ra vẫn chưa tiêu hóa xong, trong lúc nhất thời liền tranh thủ thời gian chạy tới cạnh Liễu Chân Minh.

Trình Tử Nga trầm mặt muốn đi qua, lúc này lại có một thiếu niên tới, thấy Trình Tử Nga thì nói: “Tử Nga biểu muội, sao ngươi lại ở đây?”

Đây là một thiếu niên áo tím, cả người lộ ra vẻ quý phái, khi chất Thanh Hoa mùi hương cao quý, mặc dù bộ dạng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng vừa nhìn đã biết chẳng phải người bình thường.

Trình Tử Nga phui phui bụi bặm trên người, nói với thiếu niên: “Biểu ca hảo, ta chỉ đi một chút liền trở về.”

Nói xong, nàng mang theo thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi kia rời đi.

Thiếu niên áo tím đến trước mặt Liễu Chân Minh nói: “Từ Vi chết, không liên quan tới ngươi, về sau nếu nàng còn khi dễ ngươi, thì mau bẩm báo quản sự.”

Liễu Chân Minh thì lễ một: “Đa tạ thiếu gia, nô tài nhớ kĩ.”

Liễu Kiều nhìn về phía Quân Trì hỏi: “Ngươi tên gì? Là nô bộc mới được chọn vào à?”

Quân Trì trả lời: “Nô tài tên Liễu Quân Trì, mới đến.”

Liễu Kiều thoáng nhếch mi, “Ngươi chính là ca ca của Liễu Quân Yến, tư chất Đôn lĩnh căn thuộc tính Hỏa?”

Quân Trì không ngờ đệ đệ của hắn nổi danh đến vậy, theo quy củ trả lời: “Dạ thiếu gia, đúng vậy.”

Liễu Kiều nói: “Vậy lúc này ngươi né khỏi Đàng Tiên của Liễu Từ Nga thế nào?”

Quân Trì sừng sốt một chút, giả bộ u mê ngơ ngác nhìn Liễu Kiều: “Né thế nào chứ? Lúc này ta chỉ chạy đi, sau đó thì tránh được.”

Liễu Kiều nhìn chăm chăm Quân Trì một hồi, phát hiện đôi mắt hắn vừa đen vừa sáng lại đơn thuần, hơn nữa tuổi cũng nhỏ, liền khoác tay cho hắn và Liễu Chân Minh rời khỏi.

Sau khi trả đồ lại cho phòng ăn, Liễu Chân Minh mới nhỏ giọng nói với Quân Trì ngọn nguồn, cái người tên Liễu Từ Nga kia là cháu gái của Tông gia chủ, từ nhỏ đã tu luyện ở Liễu gia, nàng là một trong số những người theo đuổi Liễu Vi, sau khi Liễu Vi chết, nàng vẫn tìm Liễu Chân Minh gây phiền toái cho hả giận, mà Liễu Kiều là con trai tộc trưởng, mặc dù mới mười lăm tuổi đã là Luyện Khí viên mãn, chỉ chờ Trúc Cơ. Là thiên tài số một ở Liễu Gia, bất quá chỉ là Song lĩnh căn Kim Thổ, so với thiên tài Đôn lĩnh căn thuộc tính Hỏa còn kém hơn một bậc.

Liễu Chân Minh nói câu sau vô cùng tự nhiên, có ý nhỉnh nọt, nghĩ tới Quân Yến là Đôn lĩnh căn thuộc tính Hỏa quả thật rất mạnh, bằng không sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tất cả người có địa vị ở Liễu gia đều biết chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Quân Trì đi theo Liễu Chân Minh, ước chừng đã nhớ kĩ những việc mà một nô bộc cần làm, thật ra cũng không có gì phức tạp, chỉ cần chiếu cố tốt cơm áo chủ tử là được, thời gian còn lại, có thể tự mình tu hành.

Chẳng qua Quân Yến mặc dù là thiên tài Đôn lĩnh căn thuộc tính Hỏa, nhưng y thật sự rất ngốc, Quân Trì vô cùng hoài nghi y có biết tu tiên là cái vật gì hay không, nhưng y hết ăn lại ngủ, chẳng có thời gian suy nghĩ đâu.

Ngày đầu tiên là để người mới thích ứng hoàn cảnh, Quân Trì vẫn còn lo vị biểu tiểu thư Trình Từ Nga đến gây phiền toái, về sau mới phát hiện căn bản không có chuyện này, Liễu Chân Minh cũng nói, mặc dù tính cách Trình Từ Nga táo bạo, bởi vì Liễu Vi chết mà càng trở nên khó lường, nhưng nàng lấy tu hành làm trọng, nếu không phải vừa vặn gặp Liễu Chân Minh nên tiện tay dạy dỗ hắn, thì nàng rất ít khi chủ động tìm phiền toái.

Nếu Liễu Chân Minh đã nói thế, thì Quân Trì cũng yên tâm.

Rạng sáng ngày thứ hai, có một thanh niên gương mặt bình thường hơn hai mươi tuổi đến biệt viện tìm Quân Yến, Quân Yến vẫn còn đang ngủ, Quân Trì hảo hảo tiếp đãi thanh niên, thanh niên hỏi, “Quân Yến thiếu gia đâu rồi?”

Ngừ khí và xưng hô của hắn đều mang theo vẻ kính trọng, Quân Yến chỉ mới bảy tuổi, vốn không dám đương nổi sự kính trọng của một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng nghĩ lại y không chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, mà còn là Đôn lĩnh căn thuộc tính Hỏa.

Quân Trì trả lời: “Đệ đệ vẫn còn đang ngủ, xin hỏi vị đại ca này, có chuyện gì không, ta lập tức gọi y dậy.”

Thanh niên nói: “Gia chủ đang ở Hạc Minh Đường triệu kiến, bảo y qua đó.”

Quân Trì gật đầu, chiêu đãi hắn ngồi xuống uống trà, sau đó nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ, vớt Quân Yến từ trên giường dậy, kiểm quần áo cho y mặc, lấy tay bóp bóp mặt y, đem y từ trạng thái chìm trong giấc ngủ say ngơ ngác tỉnh dậy, “Quân Yến, mau dậy đi, gia chủ triệu kiến ngươi.”

Quân Yến bặm môi, mắt húng nói: “Ta không muốn đi.”

Quân Trì đã mặt đồ cho y xong, đưa tay nheo nheo mắt y: “Đi cho ta.”

Quân Yên giang tay đòi ôm, Quân Tri đành ôm y rồi đặt lên ghế, mặc dù Quân Yên nhỏ hơn hẳn hai tuổi, lại giỏi ăn giỏi ngủ, hầu như cao gần bằng Quân Tri, may trời sinh Quân Tri có thần lực, sức khỏe tốt, đem y ôm tới ôm lui kéo tới kéo lui cũng không mệt mỏi, Quân Tri đã quen chiều cô Quân Yên, luơt chải tóc cho y, lấy khăn lau mặt mày và bả vai, rồi mang giày cho y, chuyện khác thì không cần làm nữa, sau đó dặt tay y ra khỏi phòng ngủ.

Quá trình chuẩn bị cho Quân Yên, thời gian chỉ tốn một chén trà nhỏ.

Thanh niên vẫn còn uống chén linh trà kia, Quân Tri đã đẩy Quân Yên đến trước mặt hắn, nói: “Làm phiên đại ca, đây chính là đệ đệ ta Liễu Quân Yên, xin hãy dẫn y đi.”

Đây là lần đầu tiên thanh niên thấy thiên tài Đơn linh căn, cho nên rất cung kính thi lễ với Quân Yên, nói: “Quân Yên thiếu gia, chúng ta đi thôi.”

Quân Yên không đi, chỉ đứng ở nơi đó.

Quân Tri khêu y một, cũng không có động tĩnh.

Quân Tri thấy hắn trông rồi rấm, đẩy nhẹ y một nói: “Theo sát vị đại ca này nha, lát nữa gia chủ hỏi ngươi cái gì, ngươi phải trả lời thật tốt, nhớ chưa?”

Quân Yên bị hắn đẩy không tiến lại thụt lùi, đi ra phía sau lưng Quân Tri, miệng còn nói: “Ta muốn ở với ca ca, ta không đi đâu.”

Quân Tri rất giận, lại đẩy y, “Ta đâu thể lúc nào cũng theo bên cạnh ngươi được, ngươi đã trưởng thành, phải tự mình làm chút chuyện.”

Quân Yên lớn tiếng phản bác: “Không muốn!”

Quân Tri gior tay lên làm bộ muốn đánh y: “Giờ ngươi có nghe lời hay không, nếu không ta đánh ngươi đó.”

Quân Yên trợn to hai mắt nhìn hắn, không nói gì, thế nhưng vẫn kiên cường không chịu thay đổi.

Người thanh niên trợn mắt há mồm nhìn, sau đó mới nhớ thiên tài Hòa linh căn dù sao chỉ mới bảy tuổi, lúc này tâm mới bình khí lại, nghĩ chắc đứa trẻ này bị cưng chiều quá mức, cho nên mới không nghe lời như vậy.

Quân Tri và Quân Yên giằng co trong phòng một hồi, Quân Yên tuyệt không nghe khuyên bảo, thanh niên kia cũng không kiên nhẫn được nữa, đành phải dẫn cả Quân Tri đi theo.

Thời điểm đi trên đường, Quân Tri vẫn còn dạy dỗ Quân Yên, “Ngươi có thể nghe lời một tí hay không, ta không thể đi theo ngươi mãi được. Ngươi đã bảy tuổi rồi, phải học cách tự lập.”

Quân Yên mặt húng buồn bực, vẻ mặt ngây thơ, còn có chút tội nghiệp.

Quân Tri thấy y bị hắn giáo huấn mà ủ rũ cả người, cảm thấy thương thương, dù sao y vẫn còn nhỏ, mới bảy tuổi, một đứa nhỏ bảy tuổi có thể làm gì, vừa lên tiểu học, vẫn ngủ cùng cha mẹ, ăn cơm còn phải nhắc, đi vệ sinh cũng phải có thầy cô dẫn đi...

Quân Tri vươn tay sờ sờ đầu y, “Được rồi, đừng có trung bộ dạng này ra nữa, ta sẽ ở bên cạnh ngươi chiều cổ ngươi, chẳng qua đôi khi, có mấy chuyện ngươi phải tự mình làm, nhớ nghe lời, có được không?”

Quân Yên nghiêng đầu nhìn hắn, không gật đầu, nhưng thần sắc có vẻ tốt hơn.

Hạc Minh Đường không quá xa, hơn nữa bọn họ đi khá nhanh, không bao lâu đã đến.

Thanh niên bảo Quân Tri và Quân Yên đợi bên ngoài, rồi đi thông báo, một lát sau có quản sự gọi Quân Yên tiến vào, Quân Yên kéo kéo tay Quân Tri muốn hắn đi với mình.

Quản sự khó hiểu nhìn hai huynh đệ, sau đó bảo cả hai tiến vào.

Đại diện Hạc Minh Đường không nhỏ, ngồi trên chủ vị là một trung niên nam nhân nho nhã cỡ ba mươi bốn mươi tuổi, dung mạo nam nhân với Liễu Kiêu mới gặp hôm trước có chút tương tự, ngoài chủ vị ra, bên dưới còn có sáu người ngồi, bao gồm cả Liễu Vi Chân trưởng lão thu Liễu Quân Yên.

Thấy hai đứa nhỏ cao gần bằng nhau tiến vào, gia chủ Liễu Thăng Hải liền hỏi: “Ai là Liễu Quân Yên?”

Quân Yên mặt bánh bao bình tĩnh không trả lời, Quân Tri dặt tay Quân Yên thi lễ, “Quân Tri Quân Yên bái kiến gia chủ, bái kiến các vị trưởng lão, ta là Quân Tri.” Rồi chỉ Quân Yên: “Y là Quân Yên. Mặc dù đệ đệ là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, tư chất thượng giai, nhưng tuổi y quá nhỏ, lúc ở nhà cũng không hay nói chuyện, ta sợ y không thể trả lời câu hỏi, nên đành phải đi theo, kính mong gia chủ và các vị trưởng lão thứ lỗi.”

Liễu Thăng Hải nở nụ cười, không biết có ý gì, nhẹ nhàng gật đầu, trông rất hòa ái, cũng không chê Quân Tri không hiểu quy củ, ngược lại tán thưởng hắn: “Tuổi ngươi còn nhỏ, mồm miệng lại rõ ràng, không tệ.”

Quân Tri vội vàng khiêm tốn nói cảm ơn.

Liễu Thăng Hải quay sang nói với Liễu Vi Chân: “Vi Chân, ngươi tu luyện Hòa công pháp, mang theo y không có gì không ổn? Hiện nay Liễu gia chúng

ta, ở trong Ngọc Đài Môn thường bị mấy nhà khác áp chế, bây giờ xuất hiện Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, đến khi tiến vào Ngọc Đài Môn, cũng xem như góp một phần lực.”

Liễu Vi Chân liền nói: “Ta xin nói thẳng, y là Đơn linh căn hiếm thấy, đã trăm năm rồi Ngọc Đài Môn không xuất hiện linh căn như vậy, y tiến vào Ngọc Đài Môn là chuyện chắc chắn, chẳng qua, ta thấy y dù là Đơn linh căn, nhưng không biết ngũ tính thế nào.”

Xem ra hình ảnh Quân Yến ngốc ngốc đã xâm nhập vào trong lòng mọi người, khiến Liễu Chân Vi hoài nghi chỉ số thông minh của y, Quân Tri sợ đệ đệ không được coi trọng, liền nói: “Xin trưởng lão minh giám, mặc dù Quân Yến không thích nói chuyện, nhưng lại có linh tính, bình thường, lúc ở nhà đến lúc ở trường, chỉ một cần nói một câu liền nhớ ngay.”

Người bên trong điện đều nhìn hai huynh đệ, Liễu Thăng Hải cười một tiếng, nói: “Hôm nay đến thế thôi, mọi người đã thấy rồi, sau này như thế nào, cứ từ từ mà tính.”

Quân Tri nắm tay Quân Yến ra khỏi Hạc Minh Đường, Quân Tri đang tận tình khuyên bảo đệ đệ nên nói ngọt một tí, thì nô bộc của Liễu Vi Chân trưởng lão đến gọi hai người tới Vi Chân Đường, Quân Tri vội vàng đáp ứng, dẫn Quân Yến đi qua.

Đến Vi Chân Đường, Liễu Ấn đã ở đó, Liễu Vi Chân trưởng lão ngồi trên bồ đoàn ở thượng vị, sau khi Quân Tri kéo Quân Yến xuống hành lễ, ông bảo hai người ngồi trên bồ đoàn bên kia, ông đã hoàn toàn xem Quân Tri là người phát ngôn của Quân Yến, ngay cả lúc truyền cho đệ tử công pháp cũng không đuổi hẳn ra ngoài.

Liễu Vi Chân khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, tướng mạo gầy gò, ánh mắt thông thấu: “Sau nay cả hai đều tu hành công pháp thuộc tính Hỏa, ta vừa vận là tu sĩ thuộc tính Hỏa, có thể dạy dỗ các ngươi. Bất quá các ngươi không cần bái ta làm sư, ta chỉ là người dạy các ngươi công pháp cơ bản nhất, sau này khi các ngươi vào Ngọc Đài Môn, Ngọc Đài Môn sẽ giao công pháp tốt hơn cho các ngươi, nếu may mắn các ngươi sẽ được trưởng lão Ngọc Đài Môn thu làm đệ tử, đó là cơ duyên của các ngươi, phải hảo hảo quý trọng nó.”

Liễu Vi Chân nói “hai người”, Quân Tri biết ông không nói mình, nên cũng chẳng để tâm.

Quân Yến nghe ông nói chuyện, không có phản ứng gì, ngược lại Liễu Ấn thu hồi vẻ kiêu ngạo, rất chú tâm lắng nghe.

Qua lời dạo đầu, Liễu Vi Chân mới bắt đầu nói tới chuyện tu tiên, gì mà toàn một đồng chi hồ giả dã*, tóm lại là phải kiên cường chăm chỉ khắc khổ luyện tập không sợ khó khăn, Quân Tri nghe mà muốn ngủ gà ngủ gật, hướng chi Quân Yến, chờ ông nói đại khái xong, mới lấy sách ra, đưa một bộ cho Liễu Ấn, một bộ cho Quân Yến, Quân Yến vươn tay cầm lấy, không khiến Quân Tri khó xử.

(*) chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách mở mồm ra là dùng cách nói chữ khiến những người chung quanh không hiểu nổi. Nguồn

Liễu Vi Chân nói: “Đây là ba quyển công pháp gồm 《 Dẫn Khí bí quyết 》, 《 Ngự Hỏa bí quyết 》, 《 Thanh Tâm quyết 》, là công pháp chủ yếu nhất khi luyện khí, Dẫn khí bí quyết chỉ cách dẫn linh khí vào cơ thể như thế nào, Thanh Tâm quyết thì hỗ trợ, Ngự Hỏa bí quyết là công pháp cơ bản nhất của tu sĩ thuộc tính Hỏa, chờ học thành Dẫn Khí, mới tu luyện được. Các ngươi trước tiên về xem Dẫn Khí bí quyết và Thanh Tâm quyết, có chỗ nào không hiểu thì tới Vi Chân Đường tìm ta. Ba quyển công pháp này không thể truyền ra ngoài, phải ghi nhớ.”

Liễu Ấn cất kỹ sách nói cảm ơn, Liễu Vi Chân chuyển hướng Quân Tri, nói: “Đệ đệ ngươi tu hành, giao cho ngươi chăm nom, ngươi là Ngũ linh căn, trong người cũng có Hòa linh căn, vận tu hành công pháp thuộc tính Hỏa được, sách này ngươi có thể xem, mau dẫn đệ đệ ngươi tu luyện đi.”

Quân Tri vội vàng nói cảm ơn.

Liễu Vi Chân dặn dò xong, liền bảo bọn họ trở về, nhớ kỹ nội dung trong sách, hôm sau đến tinh thất bên trong Vi Chân Đường tu luyện.

Từ Vi Chân Đường trở lại bên trong viện, Liễu Ấn không nói nhiều với hai huynh đệ, đã tự vào phòng nghiên cứu rồi.

Quân Tri và Quân Yến vừa dùng cơm trưa xong, Quân Yến đã muốn bò lên giường ngủ, bị Quân Tri la mắng dẫn đi rửa mặt một phen, sau đó cả hai ngồi trong phòng, Quân Tri đưa Thanh Tâm quyết cho Quân Yến, muốn y đọc hết nội dung bên trong.

Quân Yến mặc dù nhìn hơi ngốc, nhưng quả đúng như lời Quân Tri nói, y quả thực là thiên tài, từ khi biết đọc sách biết chữ, chỉ cần nhìn qua một lần sẽ không quên, bây giờ Quân Tri bảo y đọc, y liền cầm sách lên mà đọc.

Mặc dù 《 Thanh Tâm quyết 》nghe qua tên thì giống giảng cách bài trừ tạp niệm, nhưng phần ban đầu lại nói về một ít thứ thông thường trong giới tu tiên.

Ví dụ như thiên địa to lớn, vũ trụ bao la, Tu Tiên giới cũng chia thành nhiều thế giới lớn nhỏ khác nhau, không sao đếm xuể, có thể thấy con người rất nhỏ bé, tu sĩ mặc dù được thiên địa ưu ái hơn, có hi vọng tu thành tiên nhân, trường sinh bất tử, nhưng quá trình gian nguy, Đạo tâm nhất định phải cứng cỏi, cầm giữ duyên số định mệnh.

Bình đẳng như vậy, khiến người ta thập phần hướng tới tu tiên, lại phải nếm chịu khó khăn trong đó.

Giọng nói Quân Yến non nớt, lúc đọc lại trầm bổng du dương, Quân Tri ngồi xếp bằng đối diện y cẩn thận lắng nghe, theo thời gian trôi qua, tâm cũng dần trầm xuống.

Mặc dù Quân Tri đã tiếp nhận thế giới tu tiên này, nhưng kiếp trước sống theo chủ nghĩa duy vật, dù hần đã cố cải thiện quan niệm bản thân, cũng không thể hoàn toàn lau sạch, cho nên hần đối với tiền đồ của mình không có dự định gì, chỉ mong có thể chăm sóc đệ đệ thật tốt.

Lúc này nghe Quân Yên đọc Thanh Tâm quyết, không khỏi nghĩ tới tiền đồ sau này.

Quân Yên đọc xong phần trước, tiếp tục đọc tiếp phần phía sau, nội dung trong đó chỉ người ta làm cách nào để Thanh Tâm, nội dung ngắn gọn, chỉ vắn vện hai tờ, Quân Yên rất nhanh liền đọc xong, y để sách qua một bên nhìn Quân Tri.

Đại não trong đầu Quân Tri như đang chạy xe, chỉ cảm thấy thiên địa mênh mông, dường như mình chỉ là một luồng khí nhỏ ở giữa thiên địa.

Quân Yên thấy ca ca không phản ứng, liền thò tay chọt chọt hán, lúc này Quân Tri mới hồi phục tinh thần, nhìn về phía Quân Yên, Quân Yên nói: “Ca ca, ta đọc xong rồi.”

Quân Tri cầm bản Thanh Quyết trong tay lật lật, lại hỏi Quân Yên: “Người có cảm thụ gì không?”

Ánh mắt Quân Yên trong veo, “Tu tiên cũng như đi trên đường vậy, muốn giữ vững đạo tâm, cứ ngược dòng mà tiến.”

Quân Tri nháy mắt một, phát hiện cái này đúng là chỗ tinh hoa trong sách, liền gật đầu bảo: “Người nói đúng.” Càng cảm thấy đệ đệ mình đâu phải đồ ngốc, hơn nữa còn rất thông minh.

Nhìn sắc trời bên ngoài, đã tới giờ cơm tối, hán nói với y: “Người chờ tí, ta tranh thủ mang cơm tối về.”

Lần này cùng Liễu Chân Minh đi lấy cơm tối, sau khi trở lại Mậu Hào viện, thì có một nô bộc khác đến dặn ngày mai đến Đào Đào viện nhận tài nguyên.

Lúc này Liễu Ân đi ra, tự nói với nô bộc, buổi tối y tới tìm Quân Tri Quân Yên nói chuyện, bởi vì y đã xem xong ba quyển sách kia rồi.

Ba quyển sách kia đều không dày, rất nhanh có thể xem xong, nhưng xem hết là một chuyện, muốn tu luyện ra thành quả lại là chuyện khác.

Quân Tri cũng xem xong sách rồi, chẳng qua chỉ toàn một mảnh mờ mịt, không có tí cảm xúc gì, còn Quân Yên vĩnh viễn là cái bộ dạng ‘Tám gió thổi ta cũng không động’, đáng về ngâm thơ, thời thì không nên quá trông cậy vào y.

Liễu Ân nói: “Bình thường công pháp chia thành các cấp bậc sau: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Nhân năm loại, đương nhiên, ta nghe nói trên Thiên cấp còn có công pháp Tiên cấp nữa, dưới Nhân cấp thì có công pháp không nhập lưu, chúng ta bình thường chỉ nhắc tới năm loại công pháp trên. Trường lão đưa công pháp này, chỉ là công pháp Nhân cấp cơ bản nhất mà thôi, bất quá Nhân cấp công pháp ở Liễu gia, cũng xem như không tệ.”

Quân Tri gật đầu: “Ừm”

Liễu Ân nói: “Bây giờ chỉ mới cất bước, cứ tiếp tục luyện như vậy, ba năm sau Ngọc Đài Môn tuyển đệ tử, chúng ta có thể lên Luyện Khí tầng ba, cũng xem như không tệ rồi. Sau khi tiến vào Ngọc Đài môn, sẽ có công pháp và cơ duyên tốt hơn.”

Quân Tri nhạ nhạ* nói: “Hết thầy phải lấy kiên định làm đầu.”

(*) Tiếng cười — Tiếng chim hót — Tiếng than thở — Các âm khác là Á, Ách, Nha.

Liễu Ân nở nụ cười với hán, “Người nói đúng. Sáng sớm ngày mai ta định tới tài nguyên rồi qua tĩnh thất Vi Chân Đường, còn các người định thế nào?”

Quân Tri nói: “Chúng ta đi chung với Liễu Ân ca ca nha.”

Liễu Ân trả lời: “Như thế cũng được, nghe nói Đông Viện chúng ta đứng thứ hai trong mười viện, mỗi tháng đều có hai viên Dẫn Khí đan và hai viên Tích Cốc đan, còn có hai khối linh thạch hạ phẩm.”

Quân Tri nói: “Ngày mai phải đi lấy cái đó sao? Ta sợ mình chỉ là nô bộc, không được lãnh mấy thứ này.”

Liễu Ân nói: “Người không cần nhụt chí, ta nghe Liễu Chân Minh nói, nô bộc cũng được một viên Dẫn Khí đan.”

Quân Tri cảm ơn hảo ý của y, tiễn y ra cửa, hẹn ngày hôm sau đi lấy tài nguyên.

Đúng như lời Liễu Ân nói, ngày hôm sau, Quân Tri giúp Quân Yên lãnh hai viên Dẫn Khí đan, hai viên Tích Cốc đan và linh thạch hạ phẩm, còn mình thì có một viên Dẫn Khí đan.

Công dụng Dẫn Khí đan đúng như kỳ danh, đan được có công dụng giúp tu sĩ luyện khí dẫn khí.

Quân Tri bây giờ đối với tu tiên nửa tỉnh nửa mê, cho nên nhìn mấy tài nguyên này thì không có cảm xúc gì, cũng chẳng để ý lắm.

Mang Quân Yên đến tĩnh thất của Vi Chân Đường, bên trong có mấy gian phòng nhỏ kế nhau, bên trong chỉ có duy nhất một bồ đoàn, Liễu Vi Chân không có ở đây, nô bộc của ông đến an bài ba người vào phòng nhỏ, để bọn họ tu hành bên trong, cũng chính là dùng công pháp Dẫn Khí, cảm thụ linh khí tồn tại trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Quân Trì và Quân Yến dừng lại ở một gian phòng, hần cảm lấy quyển Dẫn Khí bí quyết đọc cho đệ đệ nghe, Dẫn Khí bí quyết, chương một: giảng giải cách cảm nhận linh khí thiên địa thế nào, hơn nữa còn dẫn linh khí giữa thiên địa tiến vào bên trong cơ thể, hội tụ tại đan điền, dùng nó gột rửa thân thể.

Quân Trì còn lo Quân Yến nghe không hiểu Dẫn Khí bí quyết, không ngờ hần vừa đọc xong, Quân Yến đã tự mình ngồi xếp bằng dùng tư thế ngũ tâm hướng đỉnh tu luyện, hơn nữa còn nhắm mắt lại, có vẻ đã nhập định rồi.

Quân Trì nhìn y thêm một, sau đó bỏ quyển sách sang bên cạnh, rồi đi qua ngồi xuống cạnh y niệm pháp quyết, dựa theo phương pháp Thanh Tâm tiến vào nhập định, đợi đại não chuyển động như chạy xe, cả người hần giống như hòa vào một thể với thiên địa, lúc này mới chậm rãi dựa theo Dẫn Khí bí quyết cảm thụ linh khí thiên địa.

Nô bộc của Vi Chân Đường nói rằng, bên trong phòng có Tụ Linh trận, linh khí bên trong so với nơi khác đầy đủ hơn nhiều, rất thích hợp để tu luyện.

Ban đầu Quân Trì cảm thấy giữa thiên địa trống rỗng, chậm rãi phát hiện bên trong hiện lên chút hào quang, hào quang vốn vô sắc, nhưng lại nhảy tới nhảy lui, giống như không ngừng biến hóa, chuyển thành các màu đỏ vàng lam lục kim.

Quân Trì cảm nhận được chúng, từ từ, phát hiện những màu sắc này dần chuyển hóa thành màu đỏ, sau đó tụ tập lại một hướng, Quân Trì cảm thấy kinh ngạc, liền mở mắt, cái phương hướng kia đúng là chỗ Quân Yến.

Quân Trì yên lặng nhìn Quân Yến, mặc dù Quân Yến chỉ mới bảy tuổi, nhưng lúc này thần sắc trầm tĩnh, mặt không biểu tình, như một bức tượng Phật không vui không buồn, dường như không còn là đệ đệ tinh tinh mê mê của mình nữa.

Bấy giờ Quân Trì mới nhận ra, thiên tài quả thật là thiên tài, vô luận lúc y rời giường buổi sáng ngốc nghếch ăn vạ cỡ nào, buổi tối âm thầm quần quít đòi ngủ với hần, tính cách như một đứa trẻ nhỏ ra sao, nhưng lúc tu luyện công pháp, y hoàn toàn khác biệt.

Quân Trì lại nhìn quyển Dẫn Khí bí quyết, trong lòng có chút dao động, sau đó chính là kiên định, dù mình chỉ là Ngũ linh căn, một phế linh căn, nhưng thân làm ca ca, không thể để đệ đệ bỏ mình quá xa.

Hần yên lặng đứng lên, ra khỏi gian phòng nhỏ này, nói một tiếng với vị nô bộc, sau đó sang căn phòng cách vách bắt đầu tu luyện.

Lần này Quân Trì nhập định rất nhanh, lập tức cảm thụ linh khí thiên địa rồi.

Bởi vì mỗi gian phòng đều có một Tụ Linh trận riêng, cho nên linh khí chung quanh không bị Quân Yến ảnh hưởng.

Theo như Quân Trì biết, linh khí thiên địa vốn cùng một loại, nhưng vì không ngừng biến đổi, nên thuộc tính trở nên bất đồng, vì vậy mới xuất hiện ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thậm chí còn biến dị thành các thuộc tính Phong Lôi Điện Băng Quang Âm, linh khí thiên địa chuyển đổi, không chỉ đơn giản là chuyển đổi, nếu bị hoàn cảnh dẫn dắt, sẽ dễ dàng biến thành thuộc tính tương ứng.

Ví dụ ở nơi cây cối um tùm, rất dễ đổi thành thuộc tính Mộc, nếu ở nơi hơi nước nồng đậm, thì sẽ chuyển đổi thành thuộc tính Thủy...

Quân Yến chính là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, thân thể của y như một thứ xúc tác biến linh khí thành thuộc tính Hỏa độc nhất, cho nên linh khí chung quanh y nhanh chóng bị dẫn dắt, từ từ chuyển sang thuộc tính Hỏa, hơn nữa còn hội tụ trên người y.

Quân Trì chứng kiến linh khí hoàn toàn vô sắc, chậm rãi trở thành màu sắc ngũ hành, hần dựa theo phương pháp của Dẫn Khí bí quyết muốn dẫn linh khí thiên địa vào trong cơ thể mình, lúc mới bắt đầu, hần nghĩ mình sẽ tu hành thuộc tính Hỏa giống như Quân Yến, nên chỉ dẫn mỗi linh khí màu đỏ thôi, không ngờ linh khí thuộc tính Hỏa không thêm để ý tới hần, chỉ quay vòng vòng xung quanh, chẳng biến đổi mấy, Quân Trì thử sức rất nhiều lần, nhưng vẫn như cũ không thành công.

Sau khi chìm tâm tĩnh khí một hồi, hần quyết định thử hết các linh khí thuộc tính khác một lần, vì thế bắt đầu đi trên chộc thuộc tính xanh lá, chả ngờ vẫn không thể dẫn linh khí vào cơ thể, thử hết từng loại thuộc tính một lần, phát hiện đều không được.

Quân Trì không phải loại người gặp khó thì nản lòng, đành phải bình ổn tinh thần coi lại nội dung trong sách Dẫn Khí bí quyết, thậm chí còn hồi tưởng lại linh khí tụ chung quanh Quân Yến, Quân Yến là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, cho nên linh khí bị y dẫn dắt, đều hóa thành thuộc tính Hỏa, sau đó bị y hấp thụ vào trong cơ thể, còn mình là Ngũ linh căn, mà chung quanh có đủ ngũ loại thuộc tính cực kỳ hỗn tạp, các loại thuộc tính này trời sinh tương khắc, có lẽ vì vậy mới không thể dẫn vào trong cơ thể.

Biện pháp giải quyết, đoán chừng chỉ có thể tìm cách dẫn một loại vào trong cơ thể trước, dù sao nhiều chủng loại như vậy, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Quân Trì bắt đầu chuyên tâm dẫn linh khí thuộc tính Hỏa, không biết qua bao lâu, linh khí trông như nhiều lên, hơn nữa còn tiến vào trong cơ thể hần, theo kinh mạch từ từ hội tụ đến đan điền, nhưng vừa vào lập tức biến mất không thấy.

Loại cảm giác đó mười phần kỳ diệu, không giống như bị tiêu tán, mà hình như bị cái gì đó hấp thụ.

Quân Trì hồi tưởng lại nội dung Dẫn khí bí quyết, dựa theo sở thuật trong đó, khi dẫn linh khí từ cơ thể đến đan điền, bởi vì đan điền vẫn chưa được khai phá nên không thể chứa đựng linh khí, nếu linh khí không thấy, là tiêu tán chứ không phải hấp thụ.

Từ từ dẫn linh khí vào người, không ngừng dùng nó cọ rửa đan điền, nhờ vậy mà linh khí trở nên cố định, hơn nữa tồn trữ trong đó, đây cũng coi như tu thành công Luyện Khí tầng thứ nhất.

Chẳng qua bây giờ linh khí ở đan điền bỗng bị hấp thụ không thấy, chuyện gì xảy ra?

Quân Trì cảm thấy khó hiểu, nhưng hần không tức giận, tiếp tục dẫn khí nhập thể, xem thử tình huống thế nào.

Nhưng vô luận hần dẫn bao nhiêu linh khí vào trong cơ thể, lúc tiến vào đan điền liền không thấy tăm hơi, giống như có một lỗ đen hấp thụ linh khí bên trong, nhưng hần lại không nhìn thấy cái lỗ đen này.

Quân Trì thấy linh khí thuộc tính Hỏa bị lỗ đen hấp thụ, nghĩ mình chắc không thích hợp tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa, như vậy thì thử linh khí thuộc tính khác, có lẽ kết quả sẽ khác, vì vậy hần lại bắt đầu dẫn dắt linh khí xanh lá thuộc tính Mộc, bởi vì có linh khí thuộc tính Hỏa tiến vào làm đệm, lần này thì đơn giản hơn nhiều, linh khí xanh lá thuộc tính Mộc càng ngày càng nhiều, cũng dần chậm rãi tiến vào trong cơ thể, thông qua kinh mạch, thành dòng suối nhỏ chảy vào đan điền, nhưng lần này cũng giống lần hấp thụ linh khí thuộc tính Hỏa, tựa như hòn đá bỏ biển, bị hấp thụ, không một dấu vết. Quân Trì từ từ thử từng loại linh khí thuộc tính khác, kết quả không có gì khác biệt.

Linh khí tiến vào đan điền của hần, không bị tiêu tán đi, cũng không rời khỏi kinh mạch hần.

Quân Trì không cảm thấy bức, dù sao cũng là lần đầu tu luyện, chưa hỏi qua sư, không chừng lát nữa mình hỏi Liễu Vi Chân trưởng lão, sẽ có lời giải thì sao.

Quân Trì từ từ mở mắt, phát hiện trong phòng một mảnh tối mịt, sự chênh lệch giữa thế giới linh khí và thế giới hiện thực khác biệt đến mức khiến hần khó mà thích ứng.

Hần đứng dậy ra khỏi phòng, bên ngoài không có nô bộc trông coi, hần đi sang bên cạnh nhìn Quân Yên, thấy y vẫn khoanh chân trên bồ đoàn như cũ, còn đang nhập định, cho nên không quấy rầy nữa, đi ra ngoài cửa tìm người.

Có một nô bộc ngồi bên ngoài cửa, đối phương thấy hần cũng rất kinh ngạc, nói: “Ngươi đã nhập định chín ngày rồi, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Quân Trì hết sức kinh ngạc, “Sao lại lâu như vậy?” Với cả hần cũng đâu thấy đói.

Đối phương nói: “Lần đầu tiên mà có thể nhập định lâu như vậy, luôn là thể hệ thiên tư bất phàm.”

Quân Trì nghĩ thầm nếu thiên tư bất phàm thật thì tốt quá, miệng lại hỏi: “Liễu Ân ca ca thế nào?”

Đối phương nói: “Y nhập định một ngày liền đi ra, thấy ngươi và đệ đệ ngươi không có động tĩnh, liền mang theo đan dược trở lại phòng tu luyện, tiếp đó lại đến thỉnh giáo vài vấn đề trưởng lão, bây giờ vẫn còn nhập định dẫn khí trong phòng. Y chăm chỉ như vậy rất hiếm thấy, chẳng qua mới tiếp xúc với Dẫn Khí thì không nên cố quá, bằng không linh khí tiến vào cơ thể rất dễ làm tổn thương kinh mạch.”

Nô bộc này đã tu luyện tới Luyện Khí tầng hai, đương nhiên có tư cách nói lời này, Quân Trì nghe xong thì nhẩn mây, nghĩ thầm tuy mình Dẫn Khí vào cơ thể, nhưng kinh mạch dường như chẳng có cảm giác gì, khác với những gì nô bộc miêu tả, hần lại lo cho Quân Yên, hỏi: “Đệ đệ ta còn nhập định bên trong, có thể xảy ra chuyện gì không?”

Nô bộc nói: “Mỗi ngày trưởng lão đều đến xem, không nói có vấn đề, chắc là vô sự.”

Nói tới đây, nô bộc bỗng hỏi Quân Trì, “Ngươi không phải Ngũ linh căn sao? Có thể nhập định lâu như vậy cũng thật hiếm thấy.”

Quân Trì ngượng ngùng nói: “Ta còn định hỏi trưởng lão một câu, tại sao ta dẫn linh khí vào trong thì không thấy nữa, không phải để linh khí cắm rễ trong đan điền mới được sao?”

Đối phương nở nụ cười, lời Quân Trì đến tảng đá trước cửa viện ngồi, “Ta tốn mấy ngày mới nhập định được, muốn cảm thụ linh khí phải bỏ ra một hai tháng, hơn nữa còn dùng Dẫn Khí đan mới cảm thụ được linh khí, ngươi trong lần đầu tiên đã dẫn linh khí vào cơ thể, đã là tư chất thiên tài, ngươi cái tiểu tử này, còn không biết đủ sao?”

Quân Trì kinh ngạc, không ngờ mình vượt xa tốc độ tu luyện của người bình thường, đối phương cũng là người hiền lành, tiếp tục nói: “Ban đầu linh khí vừa tiến vào cơ thể, nhảy mất tiêu tán trong máu thịt, ta tốn mấy tháng trời, lại phải dùng Dẫn Khí đan, mới khiến linh khí không tiêu tán hoàn toàn, một đường đi về phía đan điền, cứ như vậy không ngừng dẫn khí vào đan điền, tốn ba năm mới có thể khiến linh khí cắm rễ trong đan điền, hoàn thành Luyện Khí tầng một, ngươi cảm thấy mình có thể nhanh chóng để linh khí cắm rễ bên trong đan điền sao?”

Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy lời hần nói rất có đạo lý, liền nói: “Cảm ơn đại ca đã chỉ điểm, về sau ta sẽ cố gắng hơn.”

Đối phương nói: “Sở ngươi thật tốt, có một đệ đệ như thế, cho nên mới được tu luyện trong này, chúng ta thì không.”

Quân Trì không được tự nhiên cười cười, lại nói cảm ơn, xuyên qua bóng đêm trở về sân nhỏ của mình.

Trở lại Mậu Hào viện, mới phát hiện bụng đói cồn cào, liền kéo Liễu Chân Minh đang say ngủ dậy, nhờ hắn tìm ít đồ cho mình ăn, lúc này mới đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Quân Trì tắm rửa thay quần áo mới, ăn sáng xong rồi mới đến Vi Chân Đường, vốn muốn tìm Liễu Vi Chân trưởng lão hỏi mấy nghi vấn trong quá trình tu hành, không ngờ Liễu Vi Chân vốn không xem hắn là đệ tử, căn bản chẳng để ý tới hắn, vì vậy ngay cả mặt cũng không thấy, chỉ đành tiếp tục đi Dẫn Khí, chờ Quân Yên từ trong nhập định tỉnh lại.

Lần này hắn không giống như lần đầu tiên nhập định suốt chín ngày, bởi vì hắn đã học được cách khống chế thời gian, cho nên tới cuối ngày sẽ tỉnh lại, thậm chí còn gặp Liễu Ân trên đường trở về Mậu Hào viện, sẵn tiện thỉnh giáo y vài vấn đề, bây giờ Liễu Ân đã có thể Dẫn Khí vào bên trong cơ thể, nhưng lại như tên nô bộc kia đã nói, linh khí vừa dẫn vào đã tiêu tán không thể đi vào đan điền, vì vậy chẳng thể giải đáp vấn đề việc Quân Trì đang dẫn khí vào đan điền thì bỗng biến mất, ngược lại, y có chút hăm mộ đồ kị vì Quân Trì nhanh như vậy đã có thể dẫn khí vào đan điền, cũng may y là đại ca, một Song linh căn, cho nên không chấp nhặt bất hòa với Quân Trì, chỉ nói lần sau đến tìm Liễu Vi Chân trưởng lão sẽ thay hắn hỏi vấn đề này.

Quân Trì cảm ơn y.

Quân Yên nhập định hai mươi một ngày, cuối cùng tỉnh lại, hơn nữa trực tiếp đâm Linh Nguyên vào trong đan điền, tiến vào Luyện Khí tầng một.

Tốc độ chóng mặt khiến bất cứ ai nghe thấy cũng kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cả người Quân Yên rất bẩn, đó do linh khí gột rửa bài trừ các tạp chất ra khỏi cơ thể, y ngồi bên trong bồn tắm, mặc Quân Trì ra sức tắm rửa cho y.

Y dường như không biết sáng nay mình vừa tạo ra một kỷ lục, chỉ ngồi yên trong bồn tắm, mang về mặt sắp chán chết nhìn Quân Trì.

Quân Trì cũng không biết đệ đệ hắn tạo kỷ lục gì đó, chỉ chú tâm chà chà trước ngực y, muốn tắm rửa y thật sạch sẽ, hắn kéo tay áo nói: “Xoay người, để ta chà lưng cho.”

Quân Yên liền ngoan ngoãn đứng trong bồn tắm xoay người, để Quân Trì chà xát phần lưng mình.

Quân Trì một bên tắm một bên nói, “Người tự chà chân cho mình được không, coi người lớn cỡ nào rồi, chuyện gì cũng đòi ta tới chiều cổ.”

Quân Yên rầu rĩ nói: “Ta đang đói bụng, chưa ăn cơm nữa mà.”

Quân Trì nói: “Bảo người ăn Tích Cốc đan, người lại chê hương vị kém không chịu ăn, bây giờ đêm hôm khuya khoắt, ta biết đến nơi nào tìm đồ ăn cho người đây. Người lại còn kén ăn, ở đây không phải ở nhà, không có tính thần chịu khó chịu khổ gì cả, về sau không có ta bên cạnh, người phải làm sao đây.”

Quân Trì cảm thấy mình y như mẹ già, làm cũng giống, cách nói cũng giống, hắn thở dài trong lòng, gặp một đệ đệ như vậy, hắn ngoại trừ làm mẹ già thì có thể thế nào chứ?

Không ngờ lời này chọc phải Quân Yên, Quân Yên lập tức quay đầu liếc mắt nhìn hắn, nói: “Vì sao người không ở bên cạnh ta?”

Quân Trì buồn cười trả lời: “Vì sao lại muốn ta phải ở bên cạnh người, người có con đường của người, ta có con đường của ta, luôn có lúc không thể ở chung một chỗ.”

Quân Yên mất hứng nói: “Muốn ở một chỗ cơ.”

Quân Trì vát và rửa sạch lưng cho y, rồi tiếp tục chà chà cánh tay, “Lỡ như ta chết trước, vẫn muốn ở cùng một chỗ sao?”

Quân Yên nhũn mày, mặc dù y vẫn tò về góc ghech, nhưng đó là vì y không muốn để ý tới người khác, hơn nữa chỉ thích hành động theo suy nghĩ bản thân, chứ không phải y ghét, y không ghét, đương nhiên biết chết nghĩa là gì, chỉ trầm mặc không nói gì nữa.

Quân Trì rửa sạch cánh tay, lại mò xuống chân bắt đầu rửa, phát hiện Quân Yên một mực nhũn mày không đáp, liền giơ tay nhéo cái má bóng loáng ôn nhuận như ngọc, “Này sao thế, giận à?”

Quân Yên không nói lời nào, tự rửa ngón tay của mình, Quân Trì rửa sạch chân y rồi, phát hiện y vẫn buồn bực im lặng, lại hỏi một câu: “Giận thật rồi?”

Lúc này Quân Yến mới lắc đầu nói: “Không có. Không muốn ca ca chết.”

Quân Trì vì lời nói ngốc nghếch của y mà cười rộ, cười một hồi mới cảm thấy rất cảm động, ra vẻ mắng: “Tiểu tử ngốc.”

Quân Yến nói, “Ta không ngốc.”

Quân Trì vỗ vỗ cái đầu ướt sũng của y, “Được rồi, ngươi không ngốc, mau tự rửa mũi đi, lớn thế rồi, không còn giống như lúc bé nữa.”

Quân Trì lại đi ra xách nước, nhờ Liễu Chân Minh có chút năng lực dùng pháp quyết đun nóng nước, đun xong hai thùng nước nóng rồi xách vào đổi nước cho Quân Yến, giúp y tắm thêm một lần.

Thùng nước tắm thứ nhất quả thực đen như nước bùn, thùng thứ hai mới đỡ hơn một tí, Quân Trì bảo Quân Yến tự tắm lại, rồi đi tìm quần áo cho y, giúp y mặc đồ, Quân Trì nói: “Đệ tu luyện rất tốt, tốt hơn so với ta, về sau khẳng định vượt xa hơn, chờ ngươi có thể dùng các loại phù lục hoặc pháp quyền tẩy trừ tạp lực, ngươi không cần tắm rửa phiền toái như vậy nữa, chúng ta đều bớt việc.”

Quân Yến không trả lời, chỉ cúi thấp đầu.

Quân Yến không ăn Tích Cốc đan, Quân Trì mặc dù hờn dỗi nói sẽ không cho Quân Yến ăn gì hết, nhưng lát sau hắn vẫn mềm lòng, chạy đi tìm Liễu Chân Minh xin chút thức ăn.

Liễu Ân tu luyện mười phần khắc khổ, hầu như không trở về Mậu Hào viện, đều tu luyện ở chỗ Vi Chân trưởng lão, bởi thế Liễu Chân Minh cực rảnh chuyện, ngoại trừ tu luyện, thì rất nhàn nhã.

Thấy Quân Trì tìm hắn đòi thức ăn, hắn nói: “Ta không có thức ăn, chỉ còn mấy thứ linh cốt bình thường thôi. Tại sao không cho đệ đệ ngươi ăn Tích Cốc đan, Tích Cốc đan rất tốt đó.”

Quân Trì thờ dãi, “Ta cũng đưa y ăn, nhưng y không ăn, ta nào có biện pháp. Chân Minh ca, ngươi cứ mang chỗ linh cốt kia cho ta, giờ ta đi nấu một chén cháo, nếu y còn không ăn thì cho chết đói luôn.”

Quân Trì giỏi nói ngọt, Liễu Chân Minh cơ hồ coi hắn là đệ đệ ruột của mình, nghe hắn nói như vậy thì cười to, “Ngươi ngoài miệng nói khó nghe thế thôi, nhưng chỉ cần đệ đệ ngươi có chuyện, ngươi liền đau lòng một trận.”

Liễu Chân Minh không chỉ đưa linh cốt cho, mà còn dùng linh lực ít ỏi của mình giúp Quân Trì đun nóng, tuy Liễu Chân Minh là nô bộc trong Mậu Hào viện, kỳ thực hắn cũng là tu sĩ thuộc tính Hỏa, chẳng qua là Tứ linh căn, Hỏa linh căn đậm màu hơn, khó khăn lắm mới lên Luyện Khí tầng một, bất quá bởi vì tu luyện ở Liễu gia đã lâu, cũng biết một ít công pháp nhỏ, tựa như pháp quyết đun nóng này, không thể dùng đánh địch, nhưng để nấu nước thì rất hữu ích.

Quân Trì nhìn hắn dùng pháp quyết nấu cháo, cũng rất hâm mộ nói: “Hi vọng sau này ta cũng học được.”

Liễu Chân Minh nói: “Ngươi đương nhiên tốt hơn ta rồi, hơn nữa đệ đệ ngươi là Hỏa Linh Căn mấy trăm năm, thậm chí là một ngàn năm hiếm thấy, tiên đồ không thể lường trước, về sau tất nhiên sẽ giúp ngươi, chẳng qua đến lúc đó ngươi chớ quên ta.” Nói đến đây, Liễu Chân Minh thoáng lúng túng, bảo: “Khi Liễu Vi thiếu gia tu tới Luyện Khí tầng ba, có thể dùng thuật Hỏa Cầu, thoáng cái đã thiêu hủy một căn phòng.”

Đầu tiên Quân Trì cảm tạ Liễu Chân Minh, sau đó tỏ vẻ ngưỡng mộ Liễu Vi rồi nói sang chuyện khác, tuy bảo nói sang chuyện khác, kỳ thật bên trong vẫn phi thường ngưỡng mộ.

Dù hắn đã đến thế giới tu tiên đã lâu, kỳ thực vẫn chưa chứng kiến thuật pháp lợi hại nào, cho nên vừa nghe thuật Hỏa Cầu đã cảm thấy lợi hại không gì sánh được.

Khi Quân Trì cầm một chén cháo linh cốt đưa cho Quân Yến, Quân Yến đang ngồi trên giường, thấy hắn trở về liền hỏi: “Sao ngươi lại đi lâu vậy?”

Quân Trì nói: “Mau tranh thủ đến ăn đi, ngươi cho rằng nấu cháo không cần thời gian sao?”

Quân Yến từ trên giường đi qua, ngồi ở bên cạnh bàn, nhận chén cháo xong thì nhanh chóng ăn hết, cũng không sợ bị phỏng.

Quân Trì thầm nói: “Chưa thấy ai kỳ quái hơn ngươi, ta muốn ăn Tích Cốc đan mà không có, ngươi có mà lại không ăn.”

Quân Yến liếc mắt nhìn hắn nói: “Thứ đó ngươi ăn đi, dù sao ta cũng không ăn.”

Quân Trì mất hứng bảo: “Miệng ngươi thật tùy tiện, không biết tốt xấu. Bộ đưa đan dược cho ta là ta dùng sao, ta đâu phải loại người đó?”

Quân Yến ngược gương mặt bánh bao non nớt lên: “Dù sao ta cũng không ăn mấy thứ đó.”

Quân Trì không tranh chấp với y, mấy tài nguyên của Quân Yến, hắn sẽ không đụng tới, đều giữ lại bỏ vào trong cái bình.

Đến khi hai huynh đệ đi nghỉ ngơi, Quân Trì ngồi xếp bằng trên giường, không muốn lãng phí thời gian đi ngủ, Quân Yến mất hứng, cũng như lúc ở nhà, muốn Quân Trì ôm mình ngủ.

Trước nay Quân Trì đều thích ôm y ngủ, bởi vì Quân Yên thực ấm, nhưng nay lấy tu vi làm đầu, không còn như trước kia nữa, điều này khiến Quân Yên vô cùng khó chịu, nhất định kéo vai Quân Trì xuống đi ngủ, Quân Trì quả thực muốn đánh y một trận, cuối cùng chỉ đành nhin, thầm nói một câu “Khi nào ngươi mới biết sống độc lập đây”, rồi đành nghe theo ý y.

Ngày hôm sau Quân Trì mang theo Quân Yên đến bái kiến Liễu Vi Chân trưởng lão, Liễu Vi Chân ngồi trong tĩnh thất của ông, thấy Quân Yên, lập tức nhìn ra y là Luyện Khí tầng một, không khỏi hết sức kinh ngạc.

Quân Trì kéo Quân Yên hành lễ, Quân Trì nói: “Trưởng lão, hôm qua Quân Yên mới tỉnh lại từ trong nhập định.”

Liễu Vi Chân nhìn Quân Yên, ánh mắt kỳ quái, ông ngăn ra, rồi cười nói: “Lão phu còn tưởng ngươi ngộ tính không tốt, xem ra tại ta thiên cặn. Ngươi đã là Luyện Khí tầng một, tốc độ như vậy, thiên tư như vậy, chỉ sợ không ai bằng. Ta dẫn ngươi đi gặp tộc trưởng.”

Ông đứng dậy, muốn kéo Quân Yên đi, Quân Yên liền né sang bên cạnh, lúc này Liễu Vi Chân không để ý tới sự vô lễ và chướng ngại giao tiếp của Quân Yên, thậm chí lúc nhìn Quân Trì cũng thập phần yêu thích, nói: “Đệ đệ ngươi như vậy, ngươi cũng đi theo đi.”

Quân Trì cũng không từ chối, ước chừng biết ông đối đãi mình không như người bình thường, có lẽ là cho đệ đệ hấn mặt mũi, cho Liễu Huy Hải Hóa Nguyên kỳ mặt mũi, kính trọng phạm nhân như cha hấn cũng là chuyện bình thường.

Tâm tình Liễu Vi Chân hết sức kích động, thậm chí còn không muốn đi bộ tới nơi đó, mà nhắc cả hai huynh đệ lên, dùng Độn Thuật, Quân Trì cảm thấy hoa cả mắt, nhìn sự vật chung quanh bay vèo vèo về phía sau, chỉ lát sau đã đến Hạc Kêu Minh đường, Liễu Vi Chân không đợi người thông báo, trực tiếp mang hai người tiến vào.

Liễu Thăng Hải trong tĩnh thất.

Liễu Thăng Hải thấy Quân Yên tiến cảnh như thế, cũng kinh ngạc kinh hi mười phần, cảm thán nói: “Không ngờ huyết thống Liễu gia ở Liễu Thụ Thôn lại tốt như vậy, lúc trước có Liễu Huy Hải, nay có Liễu Quân Yên. Tốc độ như thế chỉ sợ vạn năm tới khó mà gặp.”

Trong mắt ông không chỉ có tán thưởng, mà còn cả ghen ghét, dù sao tốc độ tu luyện của Quân Yên đã vượt xa suy nghĩ đa số người. May mắn ông là tộc trưởng, đã chứng kiến nhiều mặt xã hội, tâm trí kiên định, một tia ghen tỵ trong nội tâm ngay tức khắc bay mất, chỉ còn lại ái mộ người tài, hướng chi, y tên Liễu Quân Yên, y có tiền đồ, Liễu gia cũng có chỗ cậy nhờ.

Liễu Quân Yên chỉ nghe không nói một lời, ngược lại Quân Trì hiểu chuyện đáp: “Đều nhờ Quân Yên có thể đến Tông gia, được Tông chủ ngài và trưởng lão coi trọng bồi dưỡng mới có thể tiến cảnh, bằng không bây giờ y vẫn còn trong nhà chơi bòn.”

Liễu Thăng Hải nhìn Liễu Quân Trì nở nụ cười, nói: “Ngươi thật là một tiểu nhân* mà.”

(*) ý nói Quân Trì tính ranh.

Quân Trì cười cười làm lành.

Liễu Thăng Hải lại nói: “Thiên phú Quân Yên như thế, thật khó có được, ở nơi này tu luyện, không chừng lại lãng phí, ta sẽ gửi thư cho Ngọc Đài Môn, nói bá bá các người đến đón y, như vậy đối với y mới tốt.”

Quân Trì nghe ông nói như vậy, tâm thoáng lộp bộp mấy cái, hấn đảo vòng mắt, nói với Liễu Thăng Hải: “Tông chủ, ta nghe trưởng lão nói, trong giai đoạn Luyện Khí, không coi trọng tài nguyên, chỉ nhìn người tu và tâm tính, xem có chăm chỉ hay không. Ta thấy ở giai đoạn này Quân Yên tu ở đâu thì cũng không khác nhau. Hơn nữa Quân Yên còn nhỏ, tính tình mơ hồ ngốc nghếch, nếu đến cái nơi Ngọc Đài Môn đó, chỉ sợ lại không tốt. Kính xin tộc trưởng cho Quân Yên ở lại Liễu gia này.”

Liễu Thăng Hải không ngờ hấn sẽ nói ra những lời này, sau khi liếc nhìn Liễu Vi Chân một, ông mới lên tiếng: “Không nghĩ ngươi còn nhỏ, ngược lại biết không ít chuyện.”

Quân Trì đành nói: “Quân Yên còn nhỏ quá, hoàn toàn không biết thế sự, cha bảo ta phải chăm sóc y, ta không thể mặc y được.”

Liễu Thăng Hải nghe hấn nói vậy, bộ dáng ngược lại có chút cảm động, khen: “Ngươi là một hảo ca ca, chẳng qua con đường tu tiên sau này, Quân Yên phải tự mình đi.”

Quân Trì nói: “Chỉ đợi y lớn thêm một chút, hiểu chuyện hơn là được.”

Liễu Thăng Hải châm chọc một phen, cũng không nhắc tới chuyện đưa Quân Yên tới Ngọc Đài Môn nữa, chỉ để hai người rời đi.

Chuyện Quân Yên chỉ tốn hai mươi mốt ngày đạt tới Luyện Khí tầng một vốn không phải bí mật gì, rất nhanh Liễu gia từ cao đến thấp ai cũng biết.

Ngay lập tức có rất nhiều người đến nhìn y, thậm chí gồm cả trưởng lão và quân sự, còn có một đám con cung tâm khí cao ngạo đồng lứa trong Liễu gia, con trai trưởng của Liễu Thăng Hải – Liễu Kiều thiên tư hơn người cũng tự đến nhìn y, bắt quả Quân Yên vẫn cứ ngơ ngác như thế, không khỏi khiến người đến xem cảm thấy thất vọng.

Quân Trì hỏi thăm đệ đệ phương pháp luyện khí, Quân Yên trên phương diện này thì chẳng ngốc tí nào, mang những cái tâm đắc mình lĩnh ngộ nói cho Quân Trì, đúng như dạng mà Quân Trì thấy, rất nhanh sau khi y nhập định, đã có thể hấp dẫn linh khí thuộc tính Hỏa hấp thụ vào cơ thể, chảy vào đan

điền, nhưng đan điền không thể tồn trữ linh khí vĩnh cửu, sau khi linh khí tiến vào đan điền thì từ từ tàn mất, chẳng qua nếu không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này, linh khí trong đan điền tích tụ ngày càng nhiều, trở nên đậm hơn, sau đó cắm rễ vào bên trong, tới đây đã thành Luyện Khí tầng một rồi.

Quân Trì cố suy nghĩ con đường tu hành của mình, hẳn là hậu đại Chu Tước, nở ra khỏi trứng dưới hình thù chim, cho nên tu hành khác với con người, nhưng nay thấy đệ đệ mình cũng là hậu đại Chu Tước, tu hành lại không khác con người mấy, khiến hắn tràn ngập hoài nghi với suy nghĩ của mình.

Vì vậy đối với tu hành hiện giờ của mình, ngoại trừ không ngừng hấp thụ linh khí ngũ hành bên ngoài, quả thật không còn cách nào khác.

Hơn nữa hắn chỉ là một tiểu tạp dịch, không có sư phó cao minh để thỉnh giáo, ngày càng mê man trước con đường tu tiên.

Về sau lại có một quân sự được phái tới quản lý tu hành của hắn, thế nhưng quân sự chỉ mới Luyện Khí tầng ba, không bằng vị biểu tiểu thư ngạo khí Trình Từ Nga Luyện Khí tầng bốn, hắn ngoại trừ chỉ Quân Trì cách nhập khí từ bên ngoài vào, cũng chẳng đưa ra ý kiến gì khác, vì thế Quân Trì vẫn lè mề tại dẫn khí nhập thể, không tìm được con đường tiến vào.

Quân Yên thì một đường vượt qua chông gai, trong vòng ba tháng đã tiến vào Luyện Khí tầng ba, quả thực phá vỡ nhận thức của mọi người, mà Liễu Ân bên cạnh Liễu Vi Chân trưởng lão đã đột phá Luyện Khí tầng một, hơn nữa con của vợ lẽ – Liễu Phong cũng đã tiến vào Luyện Khí tầng một, ba người hợp lại như một đám thiên tài chói sáng, rất nhanh đã thành danh ở Liễu gia, khiến Quân Trì đang trong giai đoạn dẫn khí nhập thể không khỏi bồi hồi, bất quá thân là ca ca của Quân Yên nên cũng nổi danh theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến ngày mừng thọ lần sáu mươi của tộc trưởng, thế lực Liễu gia ở Khánh Quốc rất lớn, là gia tộc phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, nên người đến chúc mừng đương nhiên rất nhiều, Hạ Nguyên Thành vì thế mà trở nên náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

Liễu gia là đại gia tộc tu tiên truyền thừa vạn năm, trong tộc đương nhiên có quy tắc, góp phần đảm bảo cho các đời cường thịnh không suy.

Muốn gia tộc cường thịnh không suy chủ yếu tùy vào năng lực các đại tu sĩ, vì vậy gia tộc có trách nhiệm đảm bảo cho con cháu về sau xuất hiện thiên tài tu tiên.

Những tài năng tu tiên này, ngay từ lúc còn nhỏ, đã từ Liễu gia Tông gia cùng các chi khác thông qua phương thức đo đạc linh căn mà tuyển chọn, nếu đứa nhỏ có linh căn tốt sẽ được Tông gia thu nhận bồi dưỡng, nhưng tài nguyên Liễu gia có hạn, đầu tiên, không có các công pháp tốt như trong tông phái lớn, tiếp đó, không có sư phó chỉ đạo phi thường tốt, cũng không có nhiều đan dược pháp bảo hiếm có hay những tài nguyên khác, cho nên Liễu gia muốn mang mầm non ưu tú đến nơi khác tốt hơn, cũng chính là Ngọc Đài Môn.

Ngọc Đài Môn là tông môn thuộc hàng đứng đầu Nguyên Nhất thế giới, nhiều tài nguyên, có vài vị lão tổ Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn có một vị tiên quân Hóa Thần kỳ tọa trấn, mười phân hùng mạnh.

Liễu gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, đưa hạt giống tu tiên ưu tú tới đây tu luyện, nếu những hạt giống tốt đặc thế trong Ngọc Đài Môn, Liễu gia cũng đặc thế, người đi thi nhiều, nhưng linh ngộ được đại đạo lại rất hiếm.

Người có thể tiến vào nội môn Ngọc Đài Môn cũng không nhiều, hầu hết là ở ngoại môn, nếu ở lại Ngọc Đài Môn mãi mà vẫn không thể tiến cảnh được thì có thể trở về Liễu gia, làm trưởng lão hoặc quân sự ở Liễu gia.

Liễu gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, được Ngọc Đài Môn bảo vệ, cũng vì vậy mà tiếp quản một phần sinh ý, lễ vật mỗi năm dâng tặng lên Ngọc Đài Môn.

Bất quá, gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn đương nhiên không chỉ riêng Liễu gia, mà còn năm nhà khác cũng rất nổi danh, Trương gia, Tiểu gia, Trình gia, Tư Mã gia, Khấu gia.

Sáu gia tộc này, bởi vì đều phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, cho nên tồn tại rất nhiều gút mắt.

Tỷ như quan hệ của Liễu gia, Trương gia và Trình gia rất tốt, Tiểu gia thì cũng bình thường, nhưng với Tư Mã gia và Khấu gia thì có chút thù hận, nếu không làm lớn ồn ào quá, thì Ngọc Đài Môn sẽ không quản.

Đại thọ sáu mươi của Liễu Thắng Hải, năm gia tộc này, bất kể quan hệ tốt hay quan hệ xấu, mặt mũi cũng phải làm như không có gì, đều vội vàng đến chúc thọ.

Trừ điều này, còn có rất nhiều gia tộc môn phái khác sẽ đến chúc thọ.

Ngoại viện và nội viện Liễu gia là hai bộ phận lớn, ngoại viện phụ trách chuyện bên ngoài, nội viện là nơi ở của các đệ tử.

Nội viện phân thành bốn bộ phận Đông Tây Nam Bắc, Đông viện là nơi quý nhất, Tông chủ ở nơi này, sau đó đến các trưởng lão nội viện, cùng các đệ tử hạt giống, Nam viện đứng thứ hai so với Đông viện, chỗ các đệ tử có tư chất tốt, tiếp đến là Tây viện, cuối cùng là Bắc viện.

Đệ tử ở Đông viện, hầu như đều là đệ tử có khả năng được Ngọc Đài Môn tuyển trúng, Nam viện đứng thứ hai, sau đó lại là Tây viện Bắc viện.

Bởi vì Đông viện và Nam viện là nơi hạt giống tu tiên, quản lý tương đối khắt khe, không cho phép đệ tử chạy loạn khắp nơi.

Đệ tử Nam viện và Đông viện hầu như chẳng đụng chạm gì nhau.

Quân Tri là một người rất dễ dàng giao tiếp, nhưng không hứng thú đến Nam viện, cũng không quen biết với người ở Nam viện, mà ở Đông viện đã suốt bốn tháng rồi, hắn vẫn chưa đi ra khỏi đây, người quen biết cũng có hạn.

Quân Yên vẫn đang tiếp thu lời dạy riêng của Liễu Vi Chân trưởng lão nên ở lại Vi Chân Đường, không cần chiếu cố đệ đệ, Quân Tri có thời gian tự lo cho bản thân, mỗi ngày trừ tu luyện, không còn thời gian để nghĩ cái khác.

Hôm nay khi hắn từ phòng tu luyện ở Vi Chân Đường trở lại Mậu Hào viện, Liễu Chân Minh cũng mới tu luyện xong, liền kêu Quân Tri tới phòng ăn, cả hai cùng nhau nấu.

Liễu Chân Minh về Tụ Hóa trận màu đỏ, Quân Tri đặt nồi lẩu lên trên, kỳ thực hắn rất có tay nghề nấu nướng, Liễu Chân Minh từng ném qua đồ ăn hắn làm, liền mắc tật xấu như Quân Yên, không muốn ăn cơm tập thể, Tích Cốc đan vất vả đòi được cũng cảm thấy nhạt nhẽo.

Hai người ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Liễu Chân Minh nói: “Cái này thật có lỗi mà, làm tu sĩ thì không nên có dục vọng miệng lưỡi.”

Quân Tri nói, “Đại đạo tu tiên không phải bất cứ ai cũng hiểu thấu đáo, trước tiên ta cứ hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt đã.”

Liễu Chân Minh cười lớn, “Bởi vì chúng ta không một lòng hướng đạo, cho nên mới nhìn không thấu.”

Quân Tri nói: “Vậy ngày mai ngươi có muốn ăn cá nướng không?”

Liễu Chân Minh gấp một khối thịt linh tê nóng, ngon đến mức hắn có thể cắn cả đầu lưỡi mình, “Đương nhiên muốn!”

Những nguyên liệu nấu ăn này không phải tự mà có, đều do Quân Tri cầm linh thạch tới phòng bếp mua, Quân Tri nói: “Vậy ngày mai ăn cá nướng a.”

Nói đến đây, Quân Tri lại hỏi: “Mấy ngày nữa không phải sinh nhật Tông chủ sao, ta nghe quản sự Vi Chân Đường nói, mời đến rất nhiều khách, đều chiêu đãi ở trước viện, chúng ta có thể đi xem náo nhiệt hay không?”

Liễu Chân Minh bảo: “Khỏi phải nói, trừ phi là đệ tử luyện khí tầng ba hoặc là mười tám tuổi trở lên, mới có thể tới ngoại viện, vừa đi tiếp khách vừa làm việc vặt. Chúng ta chưa tới mười tám tuổi, cũng không phải Luyện Khí tầng ba, cho nên không được đi.”

Quân Tri nói: “Đến Liễu gia được bốn tháng rồi, ta còn chưa ra khỏi Đông viện một bước mà.”

Liễu Chân Minh cười nói, “Ngươi đó, ngươi như vậy thì tu luyện thế nào. Nghe nói có người khi Kết Anh bế quan hai mươi năm đó, ngươi không chịu nổi tịch mịch thì sao nhìn được đại đạo?”

Quân Tri nói, “Kết Anh nha, ở tu tiên giới này, không chắc bao nhiêu người có thể Kết Anh đâu. Trước tiên cứ chậm rãi tới đây thôi, nếu ta thật sự có một ngày kia, không chừng đã có thể tịnh tâm ổn định thân hồn rồi. Nhưng ta tu luyện không thấy tiến triển, cũng chưa tìm được nguyên nhân, ta mong sẽ có người đến chỉ điểm ta.”

Quân Tri mới chín tuổi gần mười tuổi, nói lời nghiêm trang như vậy, khiến Liễu Chân Minh cười ha ha, “Ngươi dẫn linh khí nhập thể rất tốt mà, dù linh khí không thể tụ tập ở đan điền, hơn nữa thân thể không dùng linh khí tắm được, đã vượt quá hiểu biết của cao nhân, cao nhân có thể chỉ ngươi gì chứ, còn không phải bảo ngươi tiếp tục Dẫn Khí nhập thể hay sao?”

Mặc dù Quân Tri nhìn mười phần hòa khí, cảm giác như muốn nấn thở nào thì nấn, nhưng kỳ thật hắn có vài phần tâm tính, bị Liễu Chân Minh chê cười, hắn cũng thấy không cam lòng, tuy không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng lòng âm thầm thì rằng phải hảo hảo tu luyện, đến lúc đột phá, mới có thể xây dựng hình tượng bên trong lòng những người này.

Liễu Chân Minh nói xong, lại nói: “Thật ra ta cũng muốn tới ngoại viện nhìn, chắc chắn rất náo nhiệt.”

Nói tới đây, hắn nhìn về phía Quân Tri, “Không phải Quân Yên đã là Luyện Khí tầng ba rồi sao, y có thể đi đó.”

Quân Tri nói: “Tông chủ không muốn y ra ngoài, sợ y có chuyện gì.”

Liễu Chân Minh nghe tới đó, đột nhiên hạ thấp giọng nói, “Cũng đúng, đệ đệ ngươi là thiên tài vạn năm khó gặp, ta nghe nói, không chỉ Liễu gia biết chuyện của y, các gia tộc khác cũng biết y rất rõ, nếu có người nổi lòng xấu âm mưu đoạt xá Quân Yên, vậy thì tệ quá.”

Quân Tri biết đoạt xá là cái gì, nghe Liễu Chân Minh nói như vậy, cảm thấy rất đúng, liền sinh ra lòng cảnh giác.

Đệ đệ hẳn bây giờ vừa là thiên tài, vừa là một khối thịt béo, tất nhiên chọc người ta mơ ước, nhưng tu vi y chỉ mới Luyện Khí tầng ba, hơn nữa trong lúc tu luyện, không có thời gian học pháp quyết thủ đoạn gì, cũng chưa tập cách sử dụng pháp khí, yếu hơn rất nhiều, căn bản không thể chống cự lại.

Y chỉ mới bảy tuổi, một đứa trẻ bảy tuổi lúc nào cũng mơ màng, nếu thật sự bị đoạt xá, ngay cả năng lực chống cự cũng không có.

Quân Trì cực kỳ lo lắng cho đệ đệ mình, thậm chí nỗi lâu mỵ vị trước mắt cũng ăn không vô, thậm chí nghĩ tại mình quá yếu, Dẫn Khí nhập thể thôi cũng lâu như vậy, khoảng cách tới Luyện Khí kỳ tầng một dường như xa xa không đích tới.

Quân Trì dăng trào ý chí chiến đấu, cũng không nói gì, trực tiếp bỏ chén đứng dậy cáo từ Liễu Chân Minh đi về.

Liễu Chân Minh cảm thấy kinh ngạc, hẳn đứng đằng sau hô, “Không ăn thật à?”

Quân Trì đáp, “Không ăn. Phiên người thu dọn tàn cuộc nha (vậy).”

Quân Trì trở về phòng tu luyện, nhưng dù Dẫn Khí nhập thể thế nào, linh khí tiến vào đan điền đã biến mất vô tung, mấy tháng nay cứ y như vậy, lượng linh khí dẫn vào, dường như đã gia tăng, lúc trước hẳn chỉ dẫn được một loại linh khí vào, còn bây giờ hẳn đã có thể hấp thụ cùng lúc cả năm loại.

Điều này trên lý luận mà nói là không thể nào, linh khí có lúc chuyển thành thuộc tính hỏa thuộc tính thổ lung tung, rất không ổn định, chỉ khi chuyển hóa thành thuộc tính đơn lẻ, mới có thể ổn định lại, cho nên linh khí tiến vào trong tu sĩ, đều là một thuộc tính ổn định, linh khí không ổn định như vậy, sẽ gây quấy nhiễu tu luyện, vì thế mà Đơn linh cản trở thành linh căn tốt nhất, mà Ngũ linh cản lại là phế căn kém cỏi nhất, bởi Đơn linh cản trời sinh có thể hấp thụ linh khí cùng thuộc tính, mà tạp linh cản chuyển hóa thành nhiều loại, nhưng tu sĩ lại chỉ hấp thụ được một loại duy nhất, cho nên không thể đáp ứng đủ lượng phân bố linh khí mỗi loại bên trong.

Quân Trì lại đồng thời hấp thụ năm loại thuộc tính, hơn nữa khi linh khí tiến vào đan điền, hẳn còn cảm nhận được các loại linh khí vì nguyên lý tương khắc mà trở thành vô thuộc tính, cuối cùng bị hấp thụ không thấy.

Nhưng bị hấp thụ đến đâu, Quân Trì dù tìm thế nào cũng không tìm được.

Hắn chỉ nghĩ bên trong cơ thể mình có một lỗ đen, mà hẳn lại không nhìn thấy cái lỗ đen này.

Bây giờ, dưới tình huống không thể xin ai giúp đỡ, hẳn chỉ cố gắng hấp thụ thật nhiều linh khí, hi vọng lấp đầy được cái lỗ đen này, nếu vậy hẳn có thể tiến vào chương trình tu luyện Luyện Khí tầng một rồi.

Quân Trì ngồi trên giường tu luyện, thời gian trôi qua rất nhanh, khi hẳn tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Quân Yến ngồi trên bờ đoàn đối diện, Quân Trì mở mắt ra, y cũng liền mở mắt, nói: “Ca ca, ta đợi người hai ngày rồi.”

Quân Trì nhìn y, sững sốt một chút: “Hai ngày?”

Quân Yến nhìn hẳn vuốt cằm nói, “Đúng vậy.”

Quân Trì nói, “Không phải người đang ở chỗ Liễu Vi Chân trưởng lão sao, ta không nghĩ người về sớm vậy.”

Quân Yến nói: “Sinh nhật tông chủ, ông phải đi chiêu đãi khách quý, bảo ta tự luyện, ông đưa ta mấy pháp quyết, ta tu luyện tốt rồi, liền trở về. Không chỉ thế, Vi Chân trưởng lão còn đưa ta Kim Hòa Hoàn, là pháp khí hạ phẩm, người có muốn nhìn hay không?”

Quân Trì không biết có phải Quân Yến trong lúc tu luyện đầu óc cũng mờ mịt hơn hay không, lời nói hơi khác so với ban đầu, hơn nữa số lần gây sự cũng giảm bớt không ít.

Chỉ với điểm này, Quân Trì hết sức cảm ơn cha hẳn đã mang hẳn và Quân Yến đến Tông gia tu luyện tiên đạo.

Quân Trì lập tức biểu hiện ra vẻ gia trưởng, cho nên thái độ, trông rất khoa trương vui mừng nói: “Người lợi hại thật đó, mấy pháp quyết trưởng lão dạy người, lát nữa nhớ biểu hiện ta xem, còn pháp khí hạ phẩm nữa, pháp khí rất khó có, ta đương nhiên muốn nhìn.”

Nhìn Quân Trì tỏ thái độ cổ vũ khoa trương, khiến gương mặt vốn chẳng có biểu tình của Quân Yến cũng lộ ra ý cười, y lấy Kim Hòa Hoàn từ trong vòng tay trữ vật ra.

Vòng tay trữ vật này do Liễu Vi Chân trưởng lão cho y, lúc cho y, bên trong bỏ không ít thứ tốt, đều dùng để ban thưởng cho Quân Yến khi đột phá Luyện Khí kỳ tầng ba.

Quân Trì có thể dùng các loại linh thạch để mua linh thực linh thạch, chính bởi vì đệ đệ nhà mình quá giàu có.

Kim Hòa Hoàn lúc lấy ra chỉ có một cái, nhưng khi Quân Yến run tay lên, Kim Hòa Hoàn trên không trung liền biến thành hai cái, sau đó y vươn tay cầm mỗi bên một cái, hai cái lập tức biến thành bốn cái.

Quân Trì như nhà quê ra tỉnh tròn mắt há mồm, sau đó cười rộ, cảm giác giống như biểu diễn tạp kỹ vậy.

Quân Yến nói thêm, “Cái này còn có thể phát ra lửa, ca ca, người có muốn xem không?”

Quân Trì nhìn y muốn biến thân thành hùng hải tử*, lập tức nói: “Vẫn đang trong nhà, người muốn thiêu cháy cả căn phòng luôn sao, ngàn vạn lần đừng phóng ra lửa đó.”

(*) hùng trong con gấu.

Quân Yến ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Vậy chúng ta đi tìm nơi khác, ta cho ca ca xem”

Quân Trì trả lời: “Ừm, được, chúng ta ra ngoài.”

Đứa trẻ muốn biểu diễn thứ mình vừa mới học, nhất định phải thật kịch lệ và tán dương. Quân Trì biết rõ đạo lý giáo dục, nhanh chóng dẫn theo đệ đệ ra khỏi phòng.

Hoàn chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Gặp Liễu Chân Minh bên ngoài sân nhỏ, Liễu Chân Minh thập phần bái phục Liễu Quân Yến, mặc dù Quân Yến chỉ mới bảy tám tuổi, nhưng hắn vẫn rất cung kính thi lễ nói: “Quân Yến công tử.”

Quân Yến chỉ nhìn hắn một cái, rồi không để ý tới nữa.

Quân Trì đứng đằng sau vỗ lên lưng y, ý bảo y đáp lễ hắn.

Quân Trì mặc dù cảm thấy Quân Yến tu luyện khiến linh trí mở mang không ít, bất quá, phần linh trí này dường như chỉ đối với mình cùng Liễu Vi Chân trưởng lão, còn người khác, y vẫn bày ra bộ dáng ngốc bức, một chút cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Quân Yến bị ca ca vỗ lưng nhắc nhở, y cũng không mất hứng, chỉ gật đầu với Liễu Chân Minh một cái.

Liễu Chân Minh nhìn Quân Trì, “Các người muốn đi đâu à?”

Quân Trì nói, “Quân Yến học được mấy cái pháp quyết, muốn luyện cho ta xem, không biết nên diễn luyện ở chỗ nào nữa.”

Liễu Chân Minh liền nói, “Có một đài cao giữa hồ cá ở hướng Bắc, lúc Liễu Vi thiếu gia còn ở đây thường hay đi qua đó.”

Nói đến đây, hắn rất nhiệt tình bảo: “Không biết ta có được đứng bên cạnh nhìn hay không, biết đâu đối với tu vi sẽ tốt hơn.”

Quân Trì nghe hắn yêu cầu, liền nói: “Chúng ta vừa vặn không biết địa phương đó ở đâu, còn định phiên Minh ca ca dẫn đường.”

Liễu Chân Minh vui vẻ dẫn đường, trên đường đi không ngừng nói chuyện với thiên tài Quân Yến vạn năm khó gặp, luôn cảm thấy rằng lấy thiên tư Quân Yến, tiền đồ sau này khó có thể đo lường, bây giờ nói nhiều thêm mấy câu, nhất định sẽ có ích.

Nhưng Quân Yến vốn không thích nói chuyện, trừ phi bị Quân Trì yêu cầu, y mới trả lời Liễu Chân Minh hai câu.

Mấy người rất nhanh đến địa phương Liễu Chân Minh nói, chính là ven hồ Đan Phượng phía Bắc Đông Viện.

Liễu gia bởi vấn đề di truyền, linh căn chủ yếu mang thuộc tính Kim cùng Hỏa, thế nên công pháp Liễu gia cũng phần nhiều chứa hai thuộc tính này.

Hồ Đan Phượng là một cái hồ hình bán nguyệt lớn, hồ nước xanh biếc soi trọn hình ảnh tán lá cây bởi sang thu mà chuyển sang màu đỏ, như một ngọn lửa bao phủ cả ngọn núi, hồ nước phản chiếu hơn phân nửa cảnh đỉnh núi chìm trong sắc son thắm, quả xứng với cái tên “Đan Phượng”.

Liễu Chân Minh nói tới nơi diễn luyện, chính là đài cao được xây trên phần đất giữa hồ, là chỗ dùng để đấu pháp.

Lúc này trời còn sớm, xung quanh không có bóng người, vì thế ba người liền tiến lên đài.

Quân Trì và Liễu Chân Minh đứng cùng nhau, còn Quân Yến thì đi tới giữa đài cao.

Bước chân y không nhanh không chậm, lại khiến người ta cảm thấy vững chắc, Quân Trì thậm chí còn thấy phong phạm cao thủ trên người y.

Đệ đệ vĩ đại chính là kiêu ngạo của Quân Trì, đồng thời khiến hắn phát hiện người phụ trợ như mình kém cỏi thế nào, hắn không khỏi thờ dài trong lòng.

ở Liễu gia, trừ Liễu Ân và Liễu Chân Minh, người khác đối với hắn chỉ có một ấn tượng, đó là ca ca Quân Yến, không chừng nói một hồi, ngay cả tên hắn cũng không nhớ, chỉ biết hắn là ca ca Quân Yến mà thôi.

Quân Yến gật đầu với Quân Trì, khẽ đảo bàn tay, một cái Kim Hòa Hoàn xuất hiện trong tay y, sau đó theo động tác y, Kim Hòa Hoàn bay ra ngoài, thoáng cái to ra không ít, sau đó từ một thành hai, hai biến thành bốn, bốn lại thành tám, xoay tròn quanh người y.

Kim Hòa Hoàn tỏa ra màu vàng kim, sau tiếng hô của Quân Yến, Kim Hòa Hoàn từ thủ hóa công phóng ra ngoài, hơn nữa còn mang theo ánh lửa, tốc độ rất nhanh.

Bất quá đây chỉ là diễn luyện, không phải đối địch, cho nên Kim Hòa Hoàn sau khi bay ra ngoài, Quân Yến liền triệu hội bọn chúng về, sau đó tám cái biến lại thành một nằm trong tay y.

Quân Trì nhìn, không khỏi cảm thấy đệ đệ mình giống như Na Tra vậy, rất vui mừng liên tục vỗ tay, nói: “Thật không tệ.”

Quân Yến không đổi nét mặt, bởi vì hành động Quân Trì có chút khoa trương, tuy y không phản ứng nhưng trong lòng thật ra rất cao hứng.

Liễu Chân Minh chỉ là Luyện Khí tầng một, không có khả năng làm đối thủ Quân Yến, vì vậy chỉ nhìn thôi, không thể đối luyện với y.

Liễu Chân Minh đang muốn thỉnh giáo Quân Yến vài vấn đề, dưới đài cao đi tới mấy người, một giọng nữ nói: “Ta còn tưởng ai đang ở đây, thì ra là ngươi. Chỉ là một tên nô bộc, đến chiếm Đan Phượng đài làm gì?”

Giọng nữ nói xong, thậm chí có người bay lên Đan Phượng đài.

Người này là Biểu tiểu thư Trình Từ Nga, tu vi Luyện Khí tầng bốn, mười sáu tuổi mà tu luyện tới Luyện Khí tầng bốn, xem như hết sức ưu tú rồi.

Nàng ta mười phần khắc khổ, bất quá sau khi Liễu Vi chết, tính tình nàng càng không tốt, tu luyện gặp phải bình cảnh, vẫn là Luyện Khí tầng bốn không tăng.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ không có thần thức, cho nên thời điểm đứng dưới đài, Trình Từ Nga vẫn chưa nhìn thấy Quân Yến đứng giữa đài cao, chỉ thấy Liễu Chân Minh và Liễu Quân Trì, cho nên mới nói lời vừa rồi.

Lúc nàng nhìn thấy Quân Yến, chỉ sững sờ một lát, sau đó nhú mày nói “Nguyên lai là thiên tài Đôn linh căn thuộc tính Hỏa, Liễu Quân Yến.”

Chứng kiến Kim Hòa Hoàn trong tay Quân Yến, chân mày nàng càng nhăn chặt hơn, nói: “Kim Hòa Hoàn vậy mà rơi vào tay ngươi.”

Lúc Liễu Vi còn sống, rất muốn Kim Hòa Hoàn này, bất quá khi đó Liễu Vi Chân trưởng lão không đem pháp khí hạ phẩm cho hắn, Trình Từ Nga biết rõ chuyện này, cũng không cam lòng thay Liễu Vi, bây giờ thấy Liễu Quân Yến tay cầm pháp khí, tâm nàng mười phần không thoải mái.

Nàng lấy vũ khí bên trong túi trữ vật của mình ra, chỉ về hướng Quân Yến, nói: “Ngươi không phải là thiên tài trong phủ à, bốn cô nương hôm nay muốn đấu với ngươi.”

Quân Yến nhìn không đáp, Quân Trì tiến lên nói, “Từ Nga tỷ tỷ, Quân Yến vẫn còn nhỏ, lại mới tu luyện bốn tháng, chỉ sợ không đảm đương nổi lời khiêu chiến của tỷ.”

Trình Từ Nga liếc mắt trừng hắn, nói: “Một tên tiểu tử ngay cả Dẫn Khí nhập thể cũng không xong, cũng dám dạy dỗ ta sao. Ta cũng không chiếm tiện nghi y, nếu y chỉ mới tu luyện bốn tháng, thế ta sẽ dạy dỗ y, đến lúc thì ngừng là được.”

Quân Trì còn muốn nói tiếp, không ngờ Quân Yến liền bảo, “Không biết ai dạy dỗ ai.”

Quân Trì quả thực muốn che miệng y, nghĩ thầm tiểu tử ngươi đúng là thiên tài đấy, nhưng thiên tài không phải toàn năng, thiên hạ cũng đâu thiếu thiên tài, nhưng có bao nhiêu thiên tài toàn năng chứ? Tiểu tử ngươi chưa đủ lông đủ cánh, vẫn còn yếu như gà, ngươi cuồng gì mà cuồng, thật sự không biết sống chết.

Quân Trì muốn tranh thủ thời gian hòa giải, Quân Yến đã cầm Kim Hòa Hoàn bày tư thế mời đánh.

Lúc này, mấy người vốn cùng Trình Từ Nga một chỗ cũng bay lên đài cao, tổng cộng năm người, ba nam hai nữ.

Bên trong mấy người này, còn có Liễu Ngạn tùy tùng của Trình Từ Nga, Quân Trì nhận ra hắn, còn những người khác thì không biết.

Bất quá năm người, tuổi trung bình cũng cỡ hai mươi, là thiếu niên, trừ Liễu Ngạn, bốn người còn lại trên mặt đều không dấu được thái độ kiêu căng ngạo nghễ.

Một thiếu nữ áo tím mười bảy mười tám tuổi nói, “Từ Nga, sao ngươi lại đi khi dễ một tiểu hài tử rồi.”

Trình Từ Nga quay đầu sang lờm lờm nàng, bên trong ánh mắt mang theo ngạo khí nói, “Từ Tương tỷ tỷ, vị này chính là thiên tài Liễu Quân Yến, các người đừng có xem nhẹ y.”

Câu này khiến tất những người còn lại đều ti mi đánh giá Liễu Quân Yến, bất quá Liễu Quân Yến chỉ mới tám tuổi, cái mặt bánh bao trắng trắng mềm

mềm, khoác bộ quần áo màu lam đệ tử Đông viện, trừ khí tức Luyện Khí tầng ba trên người y, thì không thể nào nhìn ra y là thiên tài.

Một thiếu niên khác nói, “Y chính là Liễu Quân Yên? Ta đã từng nghe thấy tên y trên đường.” Ngự khí mang theo kinh ngạc.

Trình Tử Nga nói, “Tên tiểu tử này rất cuồng vọng, ta tặng cho y chút giáo huấn, cho y biết, dù có là thiên tài, cũng nên biết đạo lý tôn trọng tiền bối.”

Mấy người liền nở nụ cười, chỉ có Quân Trì và Liễu Chân Minh sốt ruột, mà mặt Liễu Quân Yên không chút biểu tình, ánh mắt nhìn Trình Tử Nga thậm chí mang theo lãnh ý.

Liễu Chân Minh muốn đi qua khuyên bảo, dù sao Quân Yên mới bảy tám tuổi, lại tu luyện chỉ hơn ba tháng, tuy rất ưu tú nhưng đối thủ lại là Trình Tử Nga tu luyện mười năm trời.

Liễu Chân Minh chưa nói gì, Trình Tử Nga đã dùng Đẳng Tiên chỉ về phía hắn, “Tốt nhất ngươi đừng nhúng tay, chờ ta dạy dỗ y xong, ngươi nhất định chạy không thoát, cái đồ sao chổi.”

Quân Trì không có biện pháp, đành đẩy Liễu Chân Minh, ý bảo hắn mời Liễu Vi Chân trưởng lão tới giải vây.

Trình Tử Nga là con gái Trình gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, nữ tu sĩ Trình gia Trình Surong song linh căn kết làm phu thê với Tông chủ Liễu gia Liễu Thẳng Hải, hai người sinh một trai một gái đều là song linh căn, thiên tư không tầm thường, vì vậy Trình Surong ở Liễu Gia đương nhiên có địa vị, Trình Tử Nga là chất nữ của bà, là con gái của đệ đệ bà, bởi đệ đệ gặp chuyện không may, thân tử đạo tiêu, mà nữ nhi của ông đúng lúc là Hóa linh căn xuất chúng, được Trình Surong cảm công pháp thuộc tính Hóa tốt nhất Liễu gia đến dạy dỗ.

Trình Tử Nga ở Liễu gia rất được sủng ái, dù Liễu gia nhiều con cháu, cũng không ai như nàng Biểu tiểu thư ngạo khí này.

Hơn nữa nàng khi dễ nô bộc, Liễu gia không có cách quản, giống như lần trưởng tử Liễu gia Liễu Kiêu bắt gặp nàng khi dễ Liễu Chân Minh, cũng đâu đặc biệt giáo huấn gì, chỉ đơn giản bảo Liễu Chân Minh có gì đi tìm quân sự.

Quân Trì thấy Trình Tử Nga khi dễ người rồi, đương nhiên biết rõ tính tình nàng ta, chỉ có thể mời Liễu Vi Chân trưởng lão tới giải vây, nếu không Quân Yên bị Trình Tử Nga đả thương thì phải làm sao?

Liễu Chân Minh minh bạch ý tứ Quân Trì, quay người rời đi, không ngờ Trình Tử Nga kêu Liễu Ngạn chặn hắn lại, nàng vừa cười vừa nói, “Ngươi định đi tìm ai mặt báo hả, bây giờ ta muốn dạy dỗ Quân Yên, đã nói thì làm được.”

Nàng vừa nói xong, liền quát một roi về phía Quân Yên, thân thể nàng nhẹ nhàng mà lại nhanh nhẹn, thân roi mang theo một cỗ hỏa khí, lao thẳng đến Quân Yên, mặc dù nhìn Quân Yên có vẻ hồ đồ cuồng vọng, kỳ thực y không phải không có đầu óc, Quân Yên không trực tiếp đỡ đòn nàng ta mà bay người lui về phía sau, tránh được một roi, roi quát lên dài lập tức xuất hiện một vết dài sâu ngoằn, trên đầu vết vẫn còn mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Hoàn chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Trình Tử Nga vốn cao ngạo, tính cách cực đoan, nhưng nàng có lý do để kiêu ngạo, tiên pháp trong tay mười phần tinh diệu, có thể thấy nàng đã khổ công tập luyện ra sao.

Roi thứ nhất không quát trúng Quân Yên, nàng cũng chẳng để ý, chỉ tiếp tục uốn thân, roi như con gió lốc không hề bay vút về phía Quân Yên.

Quân Yên đương nhiên không ngồi yên chờ chết, thả Kim Hòa Hoàn ra, Kim Hòa Hoàn từ một hóa hai trực tiếp cản trở đường roi Trình Tử Nga, Từ Đẳng Tiên và Kim Hòa Hoàn va chạm phát ra tiếng keng keng kim loại, thậm chí còn bắn ra tia lửa, hai pháp khí thuộc tính Hỏa đụng lên nhau, lửa bùng lên càng lớn.

Mặc dù tu vi Quân Trì không cao, nhưng cũng hiểu một ít kỹ thuật đối chiến, lúc trước Quân Yên có thể biến Kim Hòa Hoàn ra thành tám, ta thấy điều khiến tám cái đã là cực hạn của y.

Quân Yên chỉ mới Luyện Khí tầng ba, linh khí đương nhiên có giới hạn, vì vậy khả năng thao túng từng cái sẽ giảm xuống.

Thế nên Quân Yên chỉ biến ra hai cái Kim Hòa Hoàn đối kháng với Trình Tử Nga, đó là một quyết định sáng suốt.

Trình Tử Nga vốn theo đà từng bước áp sát nhưng từ khi thả Kim Hòa Hoàn ra, cỗ khí thế của nàng nhanh chóng bị chặn lại.

Trình Tử Nga chỉ là Luyện Khí tầng bốn, pháp khí trên người chắc hẳn không nhiều, hoặc dù có pháp khí nhưng năng lực lại có hạn không thể thao túng

cả hai, cho nên chỉ một mực cầm Từ Đẳng Tiên, dùng công pháp tinh diệu công kích Quân Yến.

Tiên pháp của nàng vừa công vừa thủ, nhìn thôi đã biết khó mà phá giải, Quân Yến mặt vô biểu tình, trông có vẻ chẳng phí công tốn sức gì, Quân Tri thậm chí còn nhìn không ra ai đang ở thế thượng phong nữa.

Liễu Chân Minh đứng cạnh Quân Tri thấp giọng nói nhỏ, “Tiên pháp Trình Từ Nga còn gọi là Vũ Thiên Cuốn, một tiên pháp rất lợi hại, bắt quá nghe nói nàng chỉ mới luyện tới trụ cột chương thứ nhất, chương Thuận Phong, mặc dù trông linh động đấy, nhưng lực đạo vẫn chưa đủ.”

Đôi mắt Quân Tri theo dõi trận chiến sát sao, chỉ sợ Quân Yến bị thương.

Mặc dù lòng đầy lo lắng, nhưng về mặt Quân Tri vô cùng trấn định, hẳn biết rõ năng lực bản thân vẫn chưa đủ, về sau Quân Yến chỉ có thể tự bảo vệ chính mình, trận chiến này sẽ giúp y tiếp thu kinh nghiệm và giáo huấn, về sau từ bỏ tính cách lỗ mãng, hoặc biết phải nâng cao năng lực để tự bảo vệ, đều tốt cả.

Quân Yến một mực sử dụng Kim Hóa Hoàn đối kháng Trình Từ Nga, nhìn như vẫn đang thủ, đứng bên cạnh Quân Tri và Liễu Chân Minh là năm người nam nữ đó, vị thiếu nữ nói chuyện với Trình Từ Nga lúc này cũng là tu vi Luyện Khí tầng ba, chứng kiến cảnh này chỉ cười nói, “Tiên pháp Từ Nga muội muội ngày càng tinh diệu, cái tên tiểu tử kia dù được xưng là thiên tài nhưng tuổi tác còn nhỏ, lại kiêu ngạo tận trời, bây giờ thì biết rồi đó, dù có thiên phú nhưng không biết chăm chỉ khắc khổ tu luyện, thì cũng phải chịu khổ thôi.”

Một thiếu niên bỗng nói: “Đúng vậy, cứ theo đà này, Quân Yến sẽ thua dưới roi Từ Nga muội muội.”

Bởi vì Quân Tri không đủ tu vi cho nên xem không hiểu, nghe lời bọn họ nói thì rất lo lắng.

Hắn không thể làm gì khác ngoài tự nhắc mình phải thật trấn định, rồi chăm chú nhìn tình hình trong sân, không biết có phải do hắn tập trung quá hay không, mà lại có thể nhìn rõ quỹ đạo tiên pháp của Trình Từ Nga, mặc dù tiên pháp nàng nhìn rất ác liệt, nhưng mang theo cảm giác bất lực, đoán chừng linh khí tiêu hao quá nhiều, cho nên bây giờ có hơi quá sức, lại nhìn sang Quân Yến, bộ dạng y vẫn không thay đổi gì, trên khuôn mặt bánh bao lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Quân Tri thấy Quân Yến đột nhiên chuyển hướng sang bên cạnh một bước, Kim Hóa Hoàn cũng lệch sang một bên, vốn thế phòng thủ rất cẩn mật, lúc này lại lộ ra sơ hở, Trình Từ Nga phát hiện ra nó, liền vung roi đánh về phía Quân Yến, Quân Yến thoáng nhấp môi một cái, Kim Hóa Hoàn từ một biến thành hai quấn lấy Từ Đẳng Tiên, ngay lúc Trình Từ Nga còn ngạc nhiên, Quân Yến không lui mà tiến, đạp chân lên mặt đất khiến nó nứt một lỗ sâu, ngay tức thì phóng tới mặt Trình Từ Nga, Kim Hóa Hoàn còn lại cũng chia ra thành hai, một cái bay thẳng tới tay cầm roi của nàng ta, cái kia bay đến tay Quân Yến, trực tiếp tập kích mặt Trình Từ Nga.

Trình Từ Nga muốn kéo roi về phòng thủ, không ngờ Kim Hóa Hoàn quấn lấy roi nàng ta vô cùng chặt, căn bản không thể kéo về, mà cái Kim Hóa Hoàn kia đã công kích tới tay nàng, vì muốn bảo vệ bản tay, không thể không buông roi, thời điểm Quân Yến muốn tập kích mặt nàng, nàng nhanh lẹ lui về phía sau, hơn nữa còn muốn lấy thanh kiếm ra cản trở Quân Yến, đúng lúc này, hai Kim Hóa Hoàn bay tới từ đằng sau, trực tiếp tập kích phần lưng, nàng hoàn toàn không ngờ Kim Hóa Hoàn sẽ đánh từ phía đó, khi cảm nhận được thế công của nó đã không kịp tránh né nữa, hung hăng đánh lên lưng nàng, khiến cả người nàng ập về phía trước, thanh kiếm trong tay cũng rơi xuống, lúc này, Quân Yến đã tới trước mặt Trình Từ Nga, Kim Hóa Hoàn trong tay kẻ sát cô nàng.

Trong khoảnh khắc đó, Trình Từ Nga cảm nhận được khí thế cường đại của Liễu Quân Yến, quả thực như một ngọn núi nguy nga đè thẳng lên nàng, khiến nàng hầu như không thở nổi, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nàng cứ tưởng đến lúc thì ngừng, đang định mở miệng xin nhận thua, không nghĩ Quân Yến chẳng phải nam nhân thương hoa tiếc ngọc gì, Kim Hóa Hoàn lập tức quệt qua mặt nàng.

Trên lưng Trình Từ Nga bị thương, nàng còn cố chịu đau nhức không phát ra tiếng, nhưng lúc này đau đớn xen lẫn sợ hãi khiến nàng hét toáng lên.

Sau tiếng hét lớn của nàng ta, là tiếng Quân Tri rống to: “Quân Yến!”

Quân Tri thấy động tác của Quân Yến, hẳn hoàn toàn nhìn rõ quá trình thua cuộc của Trình Từ Nga, Kim Hóa Hoàn công kích bản tay cầm roi của Trình Từ Nga, khiến nàng ta phải rút tay về né, sau đó Kim Hóa Hoàn phân ra thành hai, đánh về phía sau nàng ta.

Một chiêu này của Quân Yến, khiến Trình Từ Nga không còn đường lui, thật sự là mười phần tinh diệu.

Bắt quả Quân Tri cho rằng khi Quân Yến thắng, y sẽ đứng dậy để Trình Từ Nga nhận thua, không nghĩ tới Quân Yến lại làm mặt nàng bị thương.

Đối với một nữ nhân mà nói, khuôn mặt quan trọng cỡ nào nha, có thể tùy tiện đụng hay sao?

Quân Yến chỉ là tiểu quỷ bảy tám tuổi không chút căn cơ, Trình Từ Nga là người Tông gia, cũng chính là chất nữ của chủ mẫu gia tộc này, đánh nàng thua thì thôi, sao có thể được một tác lại muốn tiến một thước, về sau sao lẫn lộn ở Liễu gia Tông gia được. Cho dù bọn họ có bá bá Liễu Huy Hải tương đối trâu bò, nhưng ông đã bề quan tu luyện ở Ngọc Đài Môn, không thể giờ giờ khắc khắc bảo vệ bọn họ.

Quân Yến vì tiếng rống to của Quân Tri mà dừng tay lại, lui về phía sau hai bước, sáu Kim Hóa Hoàn biến về làm một, bay tới cổ tay Quân Yến, trở thành một cái vòng, đeo lên cổ tay y như một món trang sức.

Còn Trình Từ Nga bụng lầy mặt khóc nức nở, mặt đầy nước mắt.

Năm người đi theo Trình Từ Nga không ngờ tình huống chuyển ngược nhanh như vậy, đều rất khiếp sợ, sau khi khiếp sợ xong, liền chạy tới an ủi nàng ta.

Quân Yến không liếc bọn họ lấy một cái, đi tới bên cạnh Quân Trì, Quân Trì nhủ mảy giáo huấn hần: “Vì sao ngươi lại làm mặt nàng bị thương?”

Quân Yến tức giận trả lời, “Nếu ngươi không gọi ta, ta còn muốn dùng lửa thiêu cháy mặt nàng ta nữa kia.”

Quân Yến quả thực bởi vì tiếng rống của Quân Trì mà thủ hạ lưu tình, Kim Hóa Hoàn là pháp khí thuộc tính Hỏa, lúc bay tới mặt nàng, chỉ cần Quân Yến thúc giục ra, nhất định sẽ phun lửa cháy bỏng mặt Trình Từ Nga.

Quân Trì không ngờ Quân Yến còn nhỏ, cư nhiên không mang lòng thương hại, dám ra tay hung ác như vậy, khiến hần khiếp sợ không nói nên lời, một lát sau mới nói: “Ngươi... Sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Quân Yến xoay đầu nhìn Trình Từ Nga đang được năm người kia đỡ dậy, nói: “Lúc trước nàng ta dám mắng huynh đen như than.”

Quân Trì kinh ngạc “A” một tiếng, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải, thầm nghĩ đây là loại logic gì đây, chẳng lẽ bởi vì hần đen, người khác nói hần đen, cho nên Quân Yến muốn thiêu người khác thành đen luôn?

Liễu Chân Minh lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng nói với Quân Yến, “Quân Yến công tử, ngươi thật lợi hại.”

Quân Yến không để ý tới hần, chỉ đứng bảo hộ trước người Quân Trì.

Trình Từ Nga bụm mặt, trên mặt có một đường màu đỏ, nàng dùng linh khí còn sót lại không bao nhiêu đi chữa trị mặt, nhưng dấu vết không tiêu trừ hoàn toàn, nữ tử nào cũng thích chưng diện, cho nên chỉ bụm mặt không dám buông.

Liễu Ngạn là tùy tùng của Trình Từ Nga nhưng chẳng tác dụng gì mấy, rất không có cảm giác tồn tại, lúc này thấy Trình Từ Nga bị thương, chỉ tức giận trừng mắt nhìn Quân Trì Quân Yến, tu vi của hần kém cỏi, không có biện pháp trả thù Quân Yến.

Ngược lại thiếu niên Trình gia, ước chừng khoảng mười lăm tuổi, mảy rậm mắt to, lớn lên cường tráng, nói với Quân Yến, “Sao ngươi lại ra tay ngoan độc với một cô nương như thế, thật không chính khí, Trình Mi ta cho dù phải gánh cái danh ý lớn hiếp nhỏ, cũng phải giáo huấn ngươi một phen.”

Hần nói chính khí lăng nhăng, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hần, bình thường nhất định cũng là loại người chính trực, cổ tay hần chuyển động, dưới vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện một cây kiếm, sau đó hần hướng Quân Trì làm một tư thế xin mời.

Liễu Chân Minh tranh thủ thời gian nói, “Trình công tử đây là có ý gì? Lúc này Trình Từ Nga tiểu thư muốn khi dễ Quân Yến công tử, sao không thấy ngươi đi ra chủ trì chính nghĩa. Ngươi là tu sĩ Luyện Khí tầng năm, còn Quân Yến công tử chỉ mới Luyện Khí tầng ba, ngươi không biết như vậy là quá khi dễ người hay sao. Lại nói Quân Yến công tử chỉ mới bảy tuổi, ngươi lớn hơn biết bao nhiêu.”

Liễu Chân Minh cơ hồ rớt cổ để nói lời này, hần chỉ là nô bộc Tử linh căn Luyện Khí tầng một, ở Đông viện Liễu gia đã thuộc về nhóm người dễ bắt nạt rồi, bây giờ dám đến chọc khách quý Trình gia, dù vì Quân Yến cho nên mới nói vậy, nhưng đến cùng chẳng khí thế gì mấy, chỉ dám rụt cổ lại nói.

Quân Trì căn bản không biết tên Trình Mi này là Luyện Khí tầng năm, nghe Liễu Chân Minh nói, khiến hần càng lo lắng hơn, cũng nói: “Vị Trình công tử này, đệ đệ ta chỉ mới hơn bảy tuổi, tính vốn trẻ con, vừa rồi là tại Từ Nga tỷ tỷ muốn khi dễ người, còn hành vi bây giờ của ngươi thật sự là cố ý khi dễ một đứa nhỏ mà.”

Trình Mi nghe Quân Trì và Liễu Chân Minh nói thế, là kiếm tu, lòng hần vốn mang theo chính khí, cảm thấy quả thật không nên đi khiêu chiến Quân Yến, vốn định thu hồi lời mời vừa rồi, không ngờ Quân Yến lại nói, “Ca ca, ta không sợ hần, đệ ta tới chiếu cố hần, vừa vặn ôn lại mấy công pháp đã học những ngày qua, không phải ngươi cũng muốn nhìn ta học thế nào sao, giờ là thời điểm tốt nhất rồi đó, bằng không chỉ có mình ta diễn luyện, ngươi xem rồi cũng không thấy ý nghĩa gì.”

Quân Trì nhìn y, muốn cho y hai cái bạt tay, nghĩ thầm đứa nhỏ ngươi có biết đạo lý nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên* hay không, cuồng vọng như vậy, thật sự không muốn chết cũng phải chết, ta không hung hăng giáo huấn ngươi, là vì ta muốn dùng cách giáo dục tán thương ngươi, giờ thì chiêu hù ngươi mất rồi.

(*) Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Xem ra hần phải giáo dục theo kiểu một bữa roi, một bữa kẹo, nếu cứ cho kẹo thôi thì không được đâu.

Hoàn chương 11.

-+++-

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12

Trình Mi vốn định bỏ ý muốn giáo huấn Quân Yến một trận trong đầu, không ngờ một đứa trẻ mới bảy tám tuổi lại cuồng vọng thành cái dạng này, giao chiến với hần chỉ vì muốn thử công pháp mà thôi?

Trình Mi từ nhỏ cũng là thiên kiêu chi tử, vốn chẳng để ai trong lòng, chưa kể giờ lại bị một đứa trẻ xem nhẹ.

Hần trực tiếp đi tới sân đấu, nói với Quân Yến, “Nếu như ngươi đã nói thế, vậy thì xin mời.”

Quân Trì rất muốn chặn bả vai Quân Yến, nhưng hắn không động bởi vì hắn phải để y tiếp thu chút giáo huấn.

Nếu y không ném trái đắng cay gì mà tiếp tục cuồng vọng như vậy, khi trưởng thành sẽ phải chịu thiệt, tổn hại, bất lợi càng nhiều.

Quân Yến cũng đi tới sân đấu.

Đan Phượng đài có trận pháp bảo trì, vì vậy vết nứt mà Quân Yến và Trình Từ Nga tạo ra lúc nãy đã biến mất, khôi phục lại trạng thái như ban đầu.

Trình Mi là kiếm tu, vốn chiến lược kiếm tu so với pháp tu cùng cảnh giới thì mạnh hơn một ít, hơn nữa hắn đã là Luyện Khí tầng năm, Quân Yến là Luyện Khí tầng ba, hai cấp độ khác biệt, khoảng cách rất lớn.

Vừa rồi Trình Từ Nga chiến thua, mấy người Trình gia bình luận là vì Trình Từ Nga quá khinh địch, hơn nữa còn bị Quân Yến “lừa gạt”, bọn họ nào biết Kim Hòa Hoàn có thể biến thành sáu, bằng không, Trình Từ Nga tuyệt đối không bại dưới tay Quân Yến.

Tuy Quân Yến đã đấu thắng một lần, nhưng là Luyện Khí tầng ba, linh khí trong cơ thể hắn không còn nhiều, lúc nãy y đã dùng không ít, bây giờ nhất định chưa phải trạng thái tốt nhất, mà dù có vào trạng thái tốt đi chăng nữa, cũng không phải đối thủ của kiếm tu Trình Mi.

Trình Từ Tương nói, “Mi ca, ngươi cứ dạy dỗ y, nhìn còn nhỏ thế mà đã cuồng vọng thế rồi.”

Trình Mi không lên tiếng, chỉ làm một tư thế mời với Quân Yến, sau đó hắn cầm thanh kiếm trên tay chuẩn bị tư thế so đấu.

Kim Hòa Hoàn trên cổ tay Quân Yến biến lớn nằm trong tay y, sau đó lập tức biến thành tám cái, cả đám bay lên phóng thẳng về phía Trình Mi.

Bởi vì Quân Yến nằm ở thế yếu, cho nên dùng tiên hạ thủ vi cường* quả là lựa chọn đúng đắn.

(*) ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh

Chẳng qua, Kim Hòa Hoàn dường như không thể tạo thành nửa điểm thương tổn Trình Mi, hắn thoải mái dùng kiếm đỡ từng cái Kim Hòa Hoàn.

Bảy Kim Hòa Hoàn văng ra ngoài, Quân Yến cầm cái Kim Hòa Hoàn thứ tám, chính là cái cuối cùng, đánh về phía Trình Mi, lực đạo lớn hơn bảy lần so với mấy cái khác, Kim Hòa Hoàn và Lưu Thủy kiếm va chạm vào nhau, xoẹt ra một tia lửa, bay thẳng tới đốt Trình Mi, Trình Mi không ngờ Kim Hòa Hoàn có thể dùng như vậy, lập tức vòng kiếm đỡ lấy, Quân Yến lật người giữa không trung rơi xuống đất, lúc này kiếm Trình Mi đâm tới, y chỉ kịp né một bên rồi bỏ chạy.

Y né trái né phải có chút chật vật, hơn nữa còn nhiều lần mém bị kiếm Trình Mi đâm trúng, vì vậy mấy người Trình gia đứng bên ngoài đều rất vui vẻ, mang theo ánh mắt khinh miệt.

Liễu Chân Minh vô cùng gấp gáp, chau mày, rất muốn thừa dịp không người chú ý trộm đi báo tin, nhưng lại bị người Trình gia chặn lại, dù hắn muốn đi cũng không được.

Chỉ có Liễu Quân Trì thần sắc trầm tĩnh, hắn nín thở nhìn cuộc so đấu, vừa gấp giùm đệ đệ, lại vừa tin tưởng y.

Mỗi khi hắn tập trung lực chú ý, hắn có thể nắm bắt mọi cử động trên đài hết sức rõ ràng, mặc dù Quân Yến nhìn như chật vật trốn tránh, nhưng y lại không cần phí sức, mỗi lần đều có vẻ khó khăn lắm mới né tránh được, chẳng lẽ không phải cũng là một loại bản lĩnh sao.

Nếu nhìn kĩ lại, trông y cứ như đang đùa giỡn cái tên Trình Mi kia vậy.

Không hiểu tại sao, Quân Trì cảm thấy chính là như vậy.

Bởi vì thanh kiếm của Trình Mi rất lợi hại, trên sân bị chém thành không ít cái hố lớn nhỏ, trong lúc Quân Yến đang né tránh mũi kiếm đột nhiên trượt ngã rơi xuống hố, Trình Mi thấy tình huống này liền cười nói, “Giờ xem ngươi chạy đi đâu.”

Hắn đang định đâm kiếm xuống, đột nhiên Quân Yến há miệng thở ra một hơi dài, hơi thở trong miệng bỗng bùng lên thành ngọn lửa phun về phía hắn, hắn nhanh chóng lui về sau, không ngờ Kim Hòa Hoàn vốn rơi dưới đất bất ngờ xoẹt qua chân, khiến hắn sắp ngã xuống sân, hắn đành dùng thanh kiếm để giữ cân bằng, lật người ra sau tránh ngọn lửa, đồng thời phóng hai tiểu kiếm về phía Quân Yến, Quân Yến nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, lúc này trên tay lại có động tác, ngọn lửa phun tới Trình Mi cư nhiên không tắt, mà chia ra thành nhiều luồng chặn Trình Mi lại, Trình Mi tránh lửa mùa kiếm, hai ngọn lửa lập tức bị dập tắt, hắn đang định đi dập hai ngọn lửa khác, không ngờ lại bị kẹp chặt, trong khoảnh khắc đó, hai cái Kim Hòa Hoàn nằm trên mặt đất bị hắn ngó lơ lúc nãy liền bay tới, chặn lấy tay hắn kéo ngã xuống đất, thậm chí còn bị một cái Kim Hòa Hoàn đánh trúng tay, khiến thanh kiếm

roi xuống đất.

Quân Yến đánh bay hai tiểu kiếm đánh úp về phía y, bay người qua, nhặt lấy Lưu Thủy kiếm của Trình Mi, sau đó đứng tại nơi đó nhìn Trình Mi tay chân mở rộng gắt gao bị ghìm xuống đất.

Trình Mi nhìn Quân Yến nói, “Hay lắm, ta tâm phục khẩu phục xin thua.”

Quân Yến nhìn về phía Quân Trì, thanh âm mềm mại non nớt nói, “Ca ca, Hòa Cầu thuật vừa rồi chính là Ngự Hỏa bí quyết, có thể tách hỏa cầu ra là nhờ công pháp Không Hỏa trụ cột bậc trung, Kim Hỏa Hoàn phát ra lửa, chính do Vi Chân trưởng lão dạy ta.”

Quân Trì nhanh chóng chạy tới bên cạnh Quân Yến, trợn mắt há mồm không biết nên nói gì cho phải.

Nói thật tuy hẳn muốn Quân Yến chịu chút giáo huấn nho nhỏ, nhưng khi chứng kiến cuộc so đấu vừa rồi chỉ cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo, không ngờ đệ đệ của mình thông minh như vậy.

Quân Trì nhớ lại bảy cái Kim Hỏa Hoàn bị Trình Mi đánh rớt trên mặt đất, có thể thấy Quân Yến đã khống chế vị trí roi một cách hoàn hảo, từng bước từng bước một dẫn dắt Trình Mi rơi vào bẫy, cho đến khi bị trói buộc hoàn toàn.

Mà Hòa Cầu thuật và Không Hỏa thuật, được dùng rất tinh diệu, nếu như linh khí bên trong cơ thể vẫn dồi dào, khả năng chắc hẳn còn hơn thế nữa.

Quân Trì quả thật không có cách nào giáo huấn y, chẳng qua không lộ ra thần sắc cao hứng, chỉ nhàn nhạt nói: “Ừm, ta thấy rồi.”

Quân Yến thấy hẳn không khen y, liền cảm thấy mất hứng.

Thời điểm muốn thu hồi Kim Hỏa Hoàn không chế Trình Mi lại, bên dưới có mấy người bay vọt lên, một trong số đó nói: “Chuyện gì xảy ra, ai dám tư đầu* ở nơi này?”

(*) đánh riêng.

Tất cả mọi người nhìn về hướng nhóm người mới tới thì thấy Vi Chân trưởng lão, ngoài ông ra, còn có mấy người khác, trong đó có một trưởng lão trong tộc, còn những người khác thì Quân Trì chưa thấy.

Lúc này, mấy thiếu niên nam nữ Trình gia đã đến trước mặt họ, hành lễ nói: “Bái kiến các vị trưởng lão.”

May mà Quân Yến cũng không lãng đầu lãng não*, triệu hồi Kim Hỏa Hoàn trói buộc Trình Mi về, sau đó biến Kim Hỏa Hoàn trở thành món trang sức đeo lên cổ tay y.

(*) cứng đầu, bướng bỉnh, lỗ mẫn.

Tuy Kim Hỏa Hoàn là pháp khí hạ phẩm, nhưng là thượng đẳng trong số pháp khí hạ phẩm, so với pháp khí trung phẩm cũng không kém là bao, còn có thể thông qua luyện chế để tiến giai (thăng cấp).

Cho nên khi Liễu Vi đến xin Liễu Vi Chân trưởng lão, Vi Chân trưởng lão mới không chịu cho, bây giờ ông mười phần yêu thích Liễu Quân Yến thiên phú cực cao, cho nên mới tặng y.

Mà Quân Yến quả thực không bôi nhọ danh tiếng Kim Hỏa Hoàn này, sử dụng đến lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn phát huy hết uy lực của nó.

Thật ra Quân Trì cảm thấy khó hiểu vì những kỹ năng chiến đấu của Quân Yến, y chỉ là một đứa trẻ, trước đó chưa từng đánh qua cũng mới tu luyện bốn tháng, sao có thể lợi hại như vậy, không phải là khen thuật pháp lợi hại, mà là kỹ năng quan sát chiến đấu và năng lực bố trí quá lợi hại, mỗi phản lực đều được sử dụng hợp lý, cho dù đối thủ lợi hại hơn nhiều lắm, cũng từng bước tiến vào bẫy rập mà y thiết kế, trước là Trình Tử Nga, sau đó là Trình Mi.

Quân Trì tranh thủ kéo Quân Yến và Liễu Chân Minh tới hành lễ, “Bái kiến các vị trưởng lão.”

Liễu Vi Chân đứng thẳng liếc nhìn Trình Mi một cái, sau đó mới nhìn về phía Liễu Quân Yến, hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Các người ở đây tư đầu sao? Đan Phượng đài không cho phép tư đầu. Quân Yến, người đến đây nói rõ, vì sao lại dùng Kim Hỏa Hoàn trói khách nhân Trình gia trên sàn?”

Quân Yến ngẩng đầu nhìn Liễu Vi Chân trưởng lão, xem ra y đã có chút ít cảm tình với ông, cho nên không còn giống như cái hồ lô im lặng không lên tiếng như trước kia nữa, “Khách nhân Trình gia đòi khiêu chiến với ta, ta đáp ứng.”

Bên cạnh Liễu Vi Chân còn một nam một nữ, cỡ ba mươi bốn mươi tuổi, bất quá ở thế giới Tu Chân, nhìn mặt đoán tuổi là không thể nào.

Nữ nhân kia nói với Trình Mi, “Đến Liễu gia làm khách, sao lại vô lễ như thế, lén lút ước chiến, muốn làm gì hả?”

Trình Tử Tương liền đáp, “Mẹ, đều tại Liễu Quân Yến vô lễ quá mức mới đúng, y dám làm mất Tử Nga muội muội bị thương, còn nói đối chiến với Mi ca, là để cho ca ca y thấy công pháp của mình, như vậy không phải cố tình xem thường Trình gia chúng ta sao? Mi ca căn bản không muốn đối chiến với y, mà là bị bức không thể không đối chiến.”

Trình Tử Tương nói như vậy, mấy người Trình gia liền phụ họa theo, ngược lại Trình Mi nói, “Trưởng lão, ta thua tâm phục khẩu phục, không còn gì để

nói.”

Vì Chân trưởng lão xụ mặt giáo huấn Liễu Quân Yên, “Sao ngươi có thể như vậy? Ta vừa dạy ngươi mấy công pháp da lông, ngươi cũng mới học hơn mười ngày, lại đi diễn trò trước mặt khách nhân, thật sự là tiểu tử cuồng vọng. Mau trở về diện bích suy nghĩ đi.”

Lời này của Liễu Vì Chân trưởng lão dĩ nhiên là bao che khuyết điểm, hơn nữa ý tứ rất rõ ràng, đệ tử ta chỉ học công pháp mười ngày, có thể trói đệ tử mười tám mười chín tuổi Luyện Khí tầng năm nhà các ngươi nằm trên sàn, nhìn đi, đây chính là khoảng cách giữa Liễu gia và Trình gia đó.

Hơn nữa còn bảo Quân Yên trở về diện bích, tất nhiên không để cho mấy kẻ Trình gia bám lấy y không tha.

Quân Yên lúc này rất lạnh lợi, đáp một tiếng rồi đi nhanh, Quân Trì và Liễu Chân Minh vội hành lễ với bọn họ, rồi cũng chạy theo Quân Yên.

Chạy ra xa rồi, Liễu Chân Minh không nhìn được nữa cười ha ha, khen Quân Yên, “Quân Yên công tử thật lợi hại nha, Trình Mi Luyện Khí tầng năm cũng không phải đối thủ của ngươi, cuối cùng bị trói trên sàn, chặt vật biết bao. Vì Chân trưởng lão quả thật không tệ, ngươi có thấy sắc mặt hai vị trưởng lão Trình gia lúc này không, đều biến thành màu đen hết.”

Quân Trì không cười, ngược lại nói: “Cái này chỉ mới bắt đầu thôi, có ai nói Luyện Khí tầng ba là đại năng đâu. Bây giờ kiêu ngạo thì chẳng tốt gì.”

Hắn nói lời này là cho Quân Yên nghe, Quân Yên nghe xong cũng không mở miệng, chỉ nhìn Quân Trì một cái, tức giận đi nhanh về phía trước, cả ba cùng đi tới Vì Chân Đường.

Hoàn chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13

Khi Liễu Vì Chân trưởng lão trở về Vì Chân Đường, Quân Trì và Quân Yên đang ngồi tu luyện trong phòng, còn Liễu Chân Minh đã trở về Mậu Hào viện bởi vì Liễu Ân có chuyện muốn hắn làm.

Tu vi Liễu Ân chỉ mới Luyện Khí tầng một, tuổi vẫn chưa đạt yêu cầu, cho nên phải ở Đông viện không được ra ngoài.

Bất quá bởi vì có siêu cấp thiên tài Liễu Quân Yên đứng phía trước đối đầu khiến y toàn tâm toàn ý đi tu luyện, vô tâm quan sinh nhật của Tông chủ hay náo nhiệt bên ngoài, vì thế chẳng cảm thấy ở lại Đông viện thì có gì buồn bã.

Y được Liễu Vì Chân trưởng lão dạy bảo, tuổi lại lớn hơn so với Quân Yên, cho nên Quân Yên phải xưng y một tiếng sư huynh, mặc dù Quân Trì không được Liễu Vì Chân trưởng lão chỉ điểm, nhưng do cùng tu luyện một nơi, cho nên cũng xưng y một tiếng sư huynh.

Liễu Vì Chân trưởng lão không lập gia đình, ông đến Trúc Cơ kỳ viên mãn, vẫn chưa thể đột phá tiến vào Hóa Nguyên kỳ, hơn nữa nhìn giống như không có ý định thành hôn.

Lúc trước ông mang theo Liễu Vì tu luyện, Liễu Vì cậy tài khinh người, thấy mình là Song linh căn thì đặc biệt cuồng ngạo, ngay cả Liễu Vì Chân trưởng lão cũng không thèm để trong mắt, cho nên Liễu Vì Chân trưởng lão chẳng thích hắn lắm, chỉ vì chức trách trưởng lão cho nên mới dạy bảo mà thôi, về sau Liễu Vì chết trong tiểu bí cảnh, ông chỉ thờ dài một tiếng, cũng không thương tâm gì, con đường tu tiên vốn rất khó khăn, bao nhiêu thiên tài phải chết khi chỉ mới bắt đầu tiến vào, đây chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Bất quá Liễu gia vì bảo đảm lực lượng trong tộc, luôn bảo hộ các đệ tử tài giỏi kỹ càng, chẳng qua Liễu Vi đã chết rồi thì đâu còn cách nào nữa.

Về sau lại có hai đệ tử thiên tài Hóa linh căn Liễu Quân Yên và Liễu Ân, ban đầu Liễu Vì Chân coi trọng Liễu Ân hơn, không thích Quân Yên lắm, nhưng nào ngờ Quân Yên thiên tài quá mức, hơn nữa tiếp xúc mấy lần, ông bỗng phát hiện Quân Yên mười phần đơn thuần, thế giới trong y rất đơn giản, chỉ thứ y thích y mới đi quan tâm, y thích tu luyện, y thích ca ca, cho nên tâm tư đều đặt ở trên đó, vốn là thiên tài Hóa linh căn, lại tâm tư rộng rãi, tốc độ tu luyện đương nhiên gấp cả trăm lần người thường rồi.

Bởi vậy Liễu Vì Chân dần dần sinh lòng yêu tài, ông phát hiện sau khi mình đối tốt với Liễu Quân Yên hơn không ít, Liễu Quân Yên không còn dùng thái độ hồ hững với ông nữa, sẽ biết nói chuyện cùng ông, nhưng thật ra đó đều nhờ Quân Trì ân cần dạy bảo giáo dục chứ không phải cảm giác tốt đẹp như Liễu Vì Chân suy nghĩ, bất quá e rằng cả đời này ông cũng không biết.

Khi Liễu Quân Yên trong khoảng thời gian ngắn đột phá Luyện Khí tầng ba, Liễu Vì Chân càng coi trọng y hơn, thương yêu như con ruột, ngay cả cái Kim Họa Hoàn ông thích cũng đem cho y, khiến y chơi rất vui, còn dạy y một ít công pháp, rồi phát hiện các công pháp ông dạy, Quân Yên vừa học liền biết, hơn nữa thông hiểu đạo lý, tốc độ đó khiến Liễu Vì Chân kinh ngạc không thôi.

Từ đây về sau ông chính thức xem Quân Yên trở thành đứa con ruột mà mình thương yêu nhất.

Lúc này, ông đi vào phòng tu luyện, trầm mặt nói với Quân Trì và Quân Yên: “Quý xuống.”

Hai người vốn đang ngồi xếp bằng, nhất thời bị Liễu Vi Chân trưởng lão giáo huấn đều sùng sốt một hồi, lại nói, hai người chưa từng chịu phạt bao giờ, khi còn ở nhà, Liễu Quy Hải dùng mọi cách cung chiêu hai đứa con của mình, sao nhẫn tâm đi trừng phạt chứ, hơn nữa hai người cũng không phạm sai lầm, nên không bị xử phạt.

Không ngờ lúc này lại bị dạy dỗ.

Quân Trì vô cùng thức thời, quy củ xếp chân quý xuống mà Quân Yên vẫn không quý, còn ngẩng đầu nhìn Liễu Vi Chân trưởng lão, nói: “Tại sao phải quý?”

Liễu Vi Chân đáp, “Chỉ bằng ta là người truyền đạo cho ngươi.”

Liễu Quân Yên nói, “Ngươi không phải người truyền đạo cho ca ca.”

Quân Trì nói với Quân Yên, “Quân Yên, quý xuống.”

Liễu Vi Chân hừ một tiếng, nói với Quân Yên: “Ngươi học tài bao nhiêu, tu vi bao nhiêu, sao lại cuồng vọng như vậy, ta bảo ngươi quý, ngươi còn không quý?”

Quân Yên nhìn nhìn ca ca, tức giận quý xuống.

Liễu Vi Chân nói: “Ta biết ngươi là thiên tài, chỉ sợ ngươi cũng nghe mãi mấy câu này, nhưng trong lòng đắc chí, cuồng vọng là không được. Lúc trước ở đây có một người tên Liễu Vi, trong vòng một tháng trở thành Luyện Khí tầng một, cũng phi thường cuồng vọng, về sau lúc ở tiểu bí cảnh, thích tự làm theo ý mình, không nghe lời người khác, cuối cùng bị yêu thú giết chết. Làm tu sĩ, tất phải có lòng dũng cảm, có dũng cảm mới có thể vượt qua trắc trở trên con đường tu tiên, tiến được xa hơn, nhưng dũng cảm không có nghĩa là vô mưu, càng không phải cuồng vọng. Con đường tu tiên có biết bao thiên tài, có biết bao tài năng, ngươi mới bao tuổi mà đã cuồng vọng như vậy. Cứ thản nhiên đi khiêu chiến Luyện Khí tầng năm sao?”

Quân Yên ngẩng đầu nhìn thẳng Liễu Vi Chân, trong mắt một mảnh tĩnh mịch rồi lại kiên quyết vô tận, thần sắc y trở nên kiên nghị mười phần, thoạt nhìn không giống một đứa trẻ bảy tám tuổi nên có.

Y nói: “Ta không vô mưu, cũng không cuồng vọng, ta tất nhiên nắm chắc phần thắng, cho nên mới khiêu chiến hần.”

Quân Trì muốn Quân Yên đừng nói nữa, dù sao Liễu Vi Chân chỉ qua loa giáo huấn vài câu mà thôi, chờ ông thoải mái hơn thì tốt rồi, có gì phải đi tranh luận.

Nhưng Quân Yên đã nói rồi, hần không còn cách nào khác.

Liễu Vi Chân nở nụ cười nói: “Được, ngươi giỏi lắm. Hôm nay ngươi đánh bại Trình Mĩ, ta đều thấy, quả thực làm rất tốt. Chẳng qua, làm người phải biết tàng chuyết (1), mộc tử vu lâm phong tất tột chi (2), đạo lý này, ngươi có hiểu hay không?”

(1) giấu cái vụng về kém cỏi.

(2) Cái cây cao nhất thường dễ bị người chặt nhất.

Quân Yên im lặng không đáp.

Liễu Vi Chân thở dài, nói: “Bây giờ các ngươi chớ có đi loạn khắp nơi nữa, sinh nhật Tông chủ, khách của Liễu gia tới không ít, mặc dù chiêu đãi ngoài viện, cũng chưa chắc không có người vào nội viện, thân phận ngươi đặc thù, rất nhiều người muốn đến nhìn ngươi, bớt được chuyện gì thì hay chuyện này.”

Quân Yên lúng ta lúng túng lên tiếng, Liễu Vi Chân lại nói với Quân Trì, “Quân Trì, ngươi là ca ca, ngươi phải trông Quân Yên thật kỹ, đừng để y thi đấu với người khác.”

Quân Trì định đáp ứng, Quân Yên liền xen vào, “Thi đấu với người khác, biết đâu nhận ra thiếu sót của mình, dùng để tăng tiến tu vi.”

Liễu Vi Chân nói: “Ngươi còn nhỏ, đợi lớn chút nữa rồi nói sau.”

Quân Trì thấy Quân Yên muốn phản bác, vội vàng đáp: “Trưởng lão nói đúng.”

Quân Yên tức giận ngậm miệng không nói nữa.

Liễu Vi Chân nhìn bộ dáng Quân Yên, thở dài, sau đó đưa phù lục cho Quân Yên, chỉ y tác dụng của từng cái, sau đó nói: “Nếu gặp nguy hiểm, thì dùng mấy cái phù lục này.”

Quân Yên cầm phù lục không nói, Quân Trì thay y cảm ơn Liễu Vi Chân trưởng lão.

Liễu Vi Chân làm trưởng lão, không chỉ tu luyện cho mình, mà còn chịu trách nhiệm rất nhiều chuyện, đặc biệt là ở sinh nhật Tông chủ có không ít khách quý đến đây, cho nên ông không có nhiều thời gian ở lại với Quân Yến, dặn dò xong liền rời đi.

Quân Yến cất phù lục, Quân Trì nhìn khuôn mặt bánh bao trắng trắng mềm mềm nhăn nhó thành một cục, liền ngồi xổm trước mặt y, nhéo nhéo mặt y, nói: “Liễu Vi Chân trưởng lão nói vậy là muốn tốt cho ngươi, có hiểu không, đừng có lộ ra cái biểu tình này, xụ mặt thế muốn cho ai xem đây?”

Quân Yến lấy cái tay Quân Trì đang nhéo mặt mình ra, con ngươi đen bóng nhìn thẳng về phía hắn, nói: “Hôm nay ta làm sai thật ư, vì sao ngươi mất hứng, trưởng lão cũng mất hứng?”

Quân Trì ôn nhu nói: “Thấy ngươi lợi hại như vậy, tâm tư lại kín đáo, đánh bại Trình Tử Nga lẫn Trình Mi, sao ta mất hứng được chứ.”

Quân Yến mở to hai mắt nhìn Quân Trì, “Thật không?”

Quân Trì gật đầu, “Đương nhiên thật rồi, đệ đệ ta lợi hại như vậy, sao ta mất hứng được.”

Quân Yến vẫn thẳng tắp nhìn hắn, “Vậy sao ca ca chưa khen ta rất tốt?”

Quân Trì vươn hai tay bóp bóp khuôn mặt bánh bao của y, “Bởi vì ta sợ nếu khen ngươi tốt hoài, ngươi càng tự cao tự đại, không biết thu liễm, bây giờ đối thủ chẳng qua chỉ là Trình Tử Nga và Trình Mi, cho nên ngươi có năng lực đối phó, nhưng nếu đối thủ ngươi là Trúc Cơ kỳ, ngươi còn cuồng vọng như vậy, lúc đó phải làm thế nào? Quân Yến, ca ca sợ ngươi không biết thu liễm bản thân, gặp phải nguy hiểm. Cho nên ta không tán thưởng ngươi nữa. Vi Chân trưởng lão cũng thế.”

Quân Yến nghe xong, nhỏ giọng nói: “Ta không phải không có sức phán đoán, sao lại không biết né tránh người cường đại hơn chứ.”

Quân Trì nói, “Ta lo nhất là ngươi không biết né tránh đó.”

Quân Yến vẫn mất hứng, tức giận không nói, Quân Trì đành phải hôn lên trán y một cái, Quân Yến bị hôn thì sùng sốt một hồi, lại nói, từ khi đến Tông gia, Quân Yến cảm thấy ca ca không đối xử với mình như trước kia nữa, như thích ôm y ngủ, lúc vui vẻ, lúc muốn an ủi, đều sẽ hôn y một cái.

Đương nhiên, Quân Yến đến Tông gia rồi cũng biết lễ nghi ở đây rất khắt khe, không thể tùy ý thân cận với người khác, có lẽ bởi vì thế, Quân Trì đối xử với y đã có một khoảng cách nhỏ.

Lúc này bị ca ca hôn một cái, cổ ức khí trong lòng y mới tiêu tan bớt, nói: “Ta sẽ chú ý.”

Quân Trì nói: “Còn một điều nữa, Vi Chân trưởng lão tuy không tính là sư phó của ngươi, ông đối đãi ngươi tốt, ngươi phải biết tri ân, ông cho ngươi nhiều đồ như vậy, không phải điều tất nhiên, thế nên, ngươi phải thân thiện hơn một chút, thân cận hơn một ít, vừa rồi ông cho ngươi phù lục, ngươi nhớ cảm ơn. Phải nhớ kỹ. Sau này ngươi đến Ngọc Đài Môn, được ai coi trọng, thu làm đệ tử chính thức, ngươi cũng phải chú ý cách ở chung với sư phó, sư phó rất quan trọng cho con đường tu tiên của ngươi, biết chưa?”

Quân Yến trả lời, “Nhớ kỹ rồi.”

Quân Trì đứng lên, cũng kéo tay Quân Yến lên, “Gần đây phải tránh xa đám người Trình gia kia ra, không được có lòng hận người nhưng phòng người thì vẫn nên. Lòng dạ người Trình gia chẳng rộng rãi gì đâu, hôm nay bị ngươi đánh bại, bên trong nhất định không thoải mái. Chúng ta vẫn nên tránh đi mới tốt.”

Quân Yến lại nói: “Ta không sợ bọn họ.”

Quân Trì giơ tay lên cốc đầu y một cái, “Mấy lời ta vừa nói ngươi lại quăng đi đâu rồi?”

Quân Yến ủy khuất không đáp.

Quân Trì đành xoa xoa chỗ bị đánh, hỏi: “Đói bụng không?”

Quân Yến gật gù, Quân Trì nói, “Vậy ta làm đồ ăn cho ngươi nha. Ta cũng đói lắm.”

Thời điểm hai người từ Vi Chân Đường trở về Mậu Hào viện, thì thấy có người ngồi trên xe được kéo bởi các loại yêu thú phần lớn là loài chim ở phía xa xa, Quân Trì lâm bẫm, “Xem ra, khách nhân lần này quả thật nhiều.”

Sau khi về viện, Quân Trì một bên nấu cơm, một bên suy nghĩ chuyện tình, Quân Yến bên cạnh theo dõi hắn, hỏi: “Ca ca, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Mặc dù Quân Yến nhỏ hơn Quân Trì hai tuổi, nhưng y cao gần bằng Quân Trì, mấy tháng nay bởi vì luyện công pháp cùng cố, cư nhiên cao hơn một ít, bây giờ y đã cao hơn Quân Trì, y nghĩ đợi mình cao hơn tí nữa, sau này ca ca muốn đánh y phỏng chừng không thuận tay rồi.

Quân Trì nhỏ giọng nói: “Đệ biết chuyện mẹ chúng ta là Chu Tước mà.”

Quân Yến gật đầu, “Biết.”

Quân Trì nói: “Đệ xem, ta vẫn không Dẫn Khí nhập thể được, không phải bởi vì nguyên nhân thể chất, khi còn bé ta là điều hình, vậy nên ta định tìm một

con yêu thú đến xem nó tu luyện công pháp ra sao. Lúc này nhìn thấy xe chở yêu thú, ta liền nghĩ tới điều này.”

Quân Yên không cảm thấy suy nghĩ ca ca có gì không đúng, ngược lại hỏi: “Ca ca muốn đến xem yêu thú tu luyện công pháp sao?”

Hoàn chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14

Nghĩ bản thân Dẫn Khí nhập thể nhưng lại không khiến linh khí hội tụ ở đan điền được, chắc hẳn bởi vì hắn là yêu thú, điều này ngược lại khiến Quân Trì thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác như mình đã tìm ra được nguyên nhân, nếu như đã phát hiện ra nguyên nhân, vậy thì tìm cách giải quyết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn nhiều lần cảm chiếc nhẫn trữ vật mà cha đưa lên xem, theo lời cha, chiếc nhẫn trữ vật này là do mẹ hắn và Quân Yên lưu lại, bên trên có cấm chế người thường không thể mở ra, nên không biết trong có gì, Quân Trì cũng mở không ra được bất quá hắn cảm thấy nếu do mẹ để lại, mà mẹ chính là Chu Tước thuần khiết, có khi bên trong chính là công pháp tu luyện Chu Tước, nếu có thể lấy công pháp này ra, vậy vấn đề này coi như đã giải quyết xong.

Trước kia Quân Yên rất lười, thích nhất là ngủ, hơn nữa còn phải để Quân Trì ôm mới chịu.

Nhưng giờ không biết Quân Yên bị kích thích gì, buổi tối không dây dưa với Quân Trì nữa, cũng không bắt hắn dỗ y ngủ, Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy chắc tại mình mất y một trận, nói rằng y cao hơn cả mình còn muốn mình ôm y ngủ, như vậy rất xấu hổ.

Quân Trì thăm đoán, ước chừng Quân Yên đã đến tuổi biết sử dụng rồi, đương nhiên không còn quấn quýt lấy hắn giống như trước kia.

Buổi tối, Quân Yên ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhập định tu luyện công pháp chứ không lên giường ngủ.

Quân Trì cũng ngồi trên giường Dẫn Khí nhập định, trải qua mấy tháng, hắn cảm thấy kinh mạch mình mở rộng không ít, hơn nữa tốc độ và lượng linh khí dẫn vào bên trong được đề cao hơn, có đôi khi linh khí giống như một dòng nước chảy ngược tiến thẳng vào cơ thể, nhưng sau khi tiến vào đan điền liền bị hút mất không thấy bóng dáng, mà chính hắn cũng không biết nó bị cái gì hút nữa.

Yêu thú khi tu vi tương đương với người Trúc Cơ kỳ sẽ xuất hiện yêu đan, Quân Trì nghĩ mình mang thể chất yêu thú, có khi nào số linh khí đó được dùng để kết đan hay không?

Bởi vì không có yêu thú cường đại nào làm ví dụ cho hắn, thể nên ngoại trừ nghĩ ngợi và suy đoán lung tung, căn bản không có chút căn cứ nào, vì vậy liền thôi.

Trong đầu thì nghĩ, đứa trẻ không có mẹ thật giống như cây cỏ vậy a.

Quân Trì ngồi xếp bằng trên giường, lại lấy nhẫn trữ vật ra quan sát, sau đó kêu Quân Yên một tiếng: “Quân Yên?”

Quân Yên lập tức từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, nhìn về phía Quân Trì, “Ca ca, có chuyện gì?”

Quân Trì vươn tay ngoắc ngoắc y, Quân Yên đứng dậy đi tới ngồi trên giường, nhìn hắn, Quân Trì đưa nhẫn trữ vật cho y, nói: “Người cầm nhẫn trữ vật thử xem, nhìn ra được bên trong có gì không?”

Kỳ thực Quân Trì đã đưa cho Quân Yên xem rồi, bất quá không có cách nào mở ra, Quân Trì nghĩ tu vi Quân Yên bây giờ đã tăng tiến, không chừng có thể mở ra cũng nên.

Quân Yên thử cầm lấy rồi lại trả cho Quân Trì, nói: “Ca ca, thu lại đi, không được. Mẹ gặp cha dưới hình dáng con người, cho dù là Chu Tước, có thể biến thành hình người, không phải Kim Đan kỳ, cũng là Hóa Nguyên kỳ, mẹ hạ cấm chế, ta bây giờ không có cách nào mở ra. Bất quá ca ca cứ chờ ta, đợi ta tiến vào Kim Đan kỳ, Hóa Nguyên kỳ, sẽ mở nó ra lấy đồ vật bên trong cho người.”

Quân Trì đương nhiên không biểu lộ mặt trái trước mặt Quân Yên, chỉ cười rồi nói: “Vậy ta sẽ chờ người.”

Quân Yên trịnh trọng gật đầu.

Nếu Quân Trì đợi Quân Yên tới Hóa Nguyên kỳ và Kim Đan kỳ, thì không biết phải mất bao nhiêu năm nữa, Quân Trì nghĩ, đến lúc đó có lẽ mình đã chết già luôn rồi, cho nên không thể trông cậy vào công pháp mà mẹ để lại bên trong nhẫn trữ vật, hắn đành phải nghĩ biện pháp khác thôi.

Ngày sinh nhật Tông chủ đã đến, hôm đó Liễu gia mười phần náo nhiệt.

Quân Trì đứng trong sân nhìn ra bầu trời ngoài viện, thường xuyên thấy các loài chim và yêu thú chờ người bay tới, hân hoan xuất thần, nghĩ thầm năm đó mình cũng có thể bay, chỉ là sau khi biến thành người không thể nữa.

Nội viện Đông viện có cấm chế cực mạnh, người và yêu thú đều đáp xuống quảng trường bên ngoài Đông viện, Quân Trì ở bên trong Đông viện, đương nhiên không thể tiếp xúc với yêu thú.

Yêu thú loài điều ở Liễu gia đều được nuôi dưỡng ở Linh Thú viên, Quân Trì không có cơ hội tới nhìn.

Điều này khiến hắn nảy lên một chủ ý, vụng trộm ra bên ngoài tìm một con yêu thú, xem thử có phát hiện ra gì hay không.

Dù sao hắn tu hành không kết quả, cũng không phải biện pháp, đặc biệt là dưới tình huống có một đệ đệ thiên tài.

Quân Trì bảo Quân Yến tới Vi Chân Đường tự tu luyện còn hắn có việc phải làm.

Hai mắt Quân Yến nhìn chăm chăm hắn, Quân Trì đành phải giải thích, “Ta chỉ loanh quanh trong Đông viện một lúc, ngại cứ tới Vi Chân Đường tu luyện đi, nhớ đừng chạy loạn đó. Sinh nhật Tông chủ, khách khứa ở khắp nơi.”

Quân Yến nói: “Ngươi bảo ta không được chạy loạn, vậy tại sao ngươi lại chạy loạn khắp nơi?”

Quân Trì nhướn mi trừng mắt liếc nhìn Quân Yến một cái, “Đệ biết tranh luận với ta rồi hả?”

Quân Yến nói: “Ngươi muốn đi đâu, ta đi với ngươi, ngươi một chút tu vi cũng không có, nếu bị người ta khi dễ, chỉ biết trưng ra khuôn mặt cười.”

Quân Trì bị y nói trúng, vừa xấu hổ vừa tức giận, “Cười làm lành thì sao chứ, có thể giải quyết vấn đề là được.”

Quân Yến nói, “Ta không thích ngươi cười làm lành với người khác.”

Quân Trì cả giận nói; “Ngươi không thích thì không thích, ta mới không cần ngươi thích.”

Quân Yến nhếch đôi môi mềm mại như cánh hoa, nhìn Quân Trì không lên tiếng.

Lại nói, đây là lần đầu tiên hai huynh đệ cãi nhau.

Quả thật, miệng lưỡi Quân Yến thay đổi lưu loát, khiến hai người sinh ra rào cản ngôn ngữ.

Quân Trì nói với Quân Yến, “Tự mình tới Vi Chân Đường hảo hảo tu luyện, ta đi đây.”

Quân Yến nhìn chăm chăm hắn không phản ứng, Quân Trì không nói nhiều với y nữa, liền rời đi.

Quân Yến suy nghĩ một hồi, tiếp đó len lén đi theo sau Quân Trì.

Quân Trì nghĩ sâu tính kỹ, quyết định tìm đường tới Linh Thú viên.

Bình thường yêu thú phải có huyết mạch thượng cổ vĩ đại mới được gọi là linh thú, tỷ như Chu Tước có thể xưng là linh thú, yêu thú bình thường thì không thể. Linh Thú viên của Liễu gia kỳ thực là danh không xứng với thực, bên trong nuôi dưỡng hầu như là yêu thú cấp bậc thấp đã được thuần dưỡng, ví dụ như Bạch Hạc, Hồng Đình Oanh hoặc là Đại Ưng.

Bất quá có thể nhìn đám yêu thú cấp thấp này cũng được.

Linh Thú viên nằm ở đằng sau Bắc viện, lúc trước Liễu Vi Chân trưởng lão nói với Quân Yến, khi y tới Luyện Khí tầng năm có thể đến Linh Thú viên lĩnh một con phi cầm về nuôi dưỡng, nên đã nói ra vị trí Linh Thú viên.

Quân Trì đi về hướng Bắc, hắn mặc một bộ quần áo nô bộc nội viện, dáng người vừa gầy vừa nhỏ, người ở Liễu gia đều đang bận đãi khách ngoài viện, căn bản không có ai rảnh đến quán Quân Trì đi đâu.

Chẳng qua khi Quân Trì đi tới mép hướng Bắc Đông viện, thì có một bức tường cao mấy trượng, giữa đó có một cánh cửa mở toang, lòng hắn khẽ vui mừng, vừa định đi ra, không ngờ đụng trúng một thứ trong suốt, sau đó hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể xuyên qua nó.

Quân Trì tròn tròn mắt, thầm nghĩ đây chính là cấm chế trong truyền thuyết hay sao.

Quân Yến núp đằng sau thấy ca ca như một đũa ngọc đi nghiên cứu cấm chế, liền phì miệng một cái, tiến lên, móc ra một món đồ đánh về phía cấm chế, cấm chế ngay lập tức mở ra, lúc Quân Trì định tới dạy dỗ đệ đệ không biết nghe lời, Quân Yến liền kéo tay hắn, cả hai bay thẳng ra ngoài.

Mà tiểu bài Quân Yến vừa đánh ra, liền bay vòng trở về tay y.

Đứng bên ngoài Đông viện, Quân Trì tròn mắt há mồm nhìn Quân Yến, “Ngươi... sao ngươi lại tới đây hả, vừa nãy mới đánh ra cái gì thế?”

Quân Yến vẫn còn giận dữ Quân Trì, cho nên không trả lời hắn, chỉ làm bộ đi nhìn cây cối xung quanh, vì vậy bị Quân Trì hung hăng đánh lên sau lưng.

“Người còn ở đó ngao mạn trước mặt ta, phải hay không?”

Quân Yên bị hấn đánh xong mới quay đầu lại nhìn, “Dù sao cũng đã ra rồi, chẳng nhẽ người còn định đuổi ta về?”

Dứt lời, y nhanh chóng kéo Quân Trì vọt vào bụi cây rậm rạp, Quân Trì muốn mở miệng nói chuyện, thì phát hiện đằng trước có mấy người đi tới mở ra cấm chế rồi tiến vào Đông viện.

Đội người đi xa rồi, Quân Trì mới nói, “Rồi, người nhanh trở về đi. Nếu để Vi Chân trưởng lão biết chúng ta chạy loạn, cả hai đều bị phạt mất.”

Quân Yên làm ra vẻ mắt cao hơn đầu, không nghe Quân Trì khuyên, ngược lại nói: “Không phải người nói đi lang thang quanh Đông viện hay sao, thế ra đây làm gì chứ?”

Quân Trì muốn trực tiếp dạy dỗ để y mau trở về, nhưng cuối cùng đành thôi, do dự nói: “Ta muốn đến Linh Thú viện xem thử. Chúng ta phải cẩn thận một chút, tránh đừng gặp người nào. Được rồi, mau đi thôi.”

Lúc này Quân Yên mới thỏa mãn gật đầu, hai người đi thẳng về phía Bắc.

Trên đường đi Quân Trì không ngừng dẫn dò Quân Yên, sau đó thầm nói: “Thật sự ngày càng không nghe lời.”

Quân Yên tức thì buồn bực không để ý tới, mặc kệ hấn.

Liều gia thật lớn, đi rất lâu mới tìm được Linh Thú viện, bất quá Linh Thú viện cũng có cấm chế, hai người không có lệnh bài thông hành, chỉ đành đứng trước cổng chính thờ dài ngao ngán.

Bởi vì hai người chạm trúng cấm chế, cho nên một lát sau có một nô bộc đến hỏi: “Các người ở đây làm gì?”

Quân Trì liền cười trả lời: “Chúng ta tới xem linh thú, chỉ nhìn một chút mà thôi.”

Mà tu vi tiểu nô bộc này không đạt đến Luyện Khí tầng một, nên chẳng dám xem nhẹ Quân Trì, lại nói, nó đoán tu vi Quân Yên cao thâm hơn nó nhiều, cho nên rất khách khí trả lời: “Quân sự dạy, nếu như không có lệnh bài, theo luật không cho vào. Các người mau đi đi, đừng có đụng vào cấm chế ở nơi này, nếu không quân sự sẽ tức giận.”

Quân Trì lấy một khối linh thạch hạ phẩm đưa cho tiểu nô bộc.

Một khối linh thạch hạ phẩm tương đương với một trăm khối tinh thạch, đối với nô bộc mà nói, là bằng tiền lương cả năm cộng lại, Tông gia chờ tài nguyên bên ngoài đến, cũng chỉ có mấy miếng linh thạch hạ phẩm, cho nên Quân Trì đưa phần lì xì này, khiến tiểu nô bộc vô cùng kính ngạc.

Mặc dù xưa nay quý nhân đến Linh Thú viện thường hay khen thưởng, bất quá một tiểu nô bộc như nó đương nhiên không có phần.

Nó cầm linh thạch, vội nói: “Các người muốn làm gì, có thể nói với ta nhưng ta không có cách nào mang các người tiến vào, các người vừa vào, quân sự liền biết ngay.”

Quân Trì nói: “Không vào cũng được, ta muốn hỏi ít chuyện, trong đám linh thú này khi chúng tu hành, là dùng công pháp gì vậy?”

Tiểu nô bộc trực tiếp sùng sốt, “Chúng chỉ tự mình tu hành thôi, không dùng công pháp gì cả. Nếu nói về công pháp, thì chỉ có những bậc tiền bối tu vi cao thâm, nuôi linh thú không tầm thường mới đi kiếm công pháp cho chúng tu luyện. Nơi này của chúng ta không có đâu.”

Quân Trì khó tránh thất vọng, thử hỏi một câu: “Vậy khi nào quân sự của người rời đi? Ta muốn nhìn thử một lần.”

Tiểu nô bộc kia liền nói: “Cái này ta cũng không biết nữa.”

Quân Trì mang Quân Yên thất vọng rời đi, Quân Yên nói: “Ca ca, chờ ta tu luyện tới Luyện Khí tầng năm, ta đi lĩnh một con yêu thú tặng cho người.”

Quân Trì cười cảm ơn nhưng vẫn không cao hứng lắm, Quân Yên lại nói: “Ta thấy Vi Chân trưởng lão có một con yêu thú chuyên dụng, chẳng qua là nuôi ở trong Ngự Thú bài, lúc về ta sẽ bảo ông lấy ra cho người xem nhé?”

Quân Trì bây giờ mới có chút tinh thần.

Hai người quay trở về Đông viện, một lát sau, Quân Yên bỗng cảm thấy không đúng lắm, liền kéo ca ca lại.

Quân Trì cũng phát hiện có gì đó không đúng, “Hình như lúc chúng ta đến không phải con đường này mà.”

Lúc này Quân Yên bảo hộ Quân Trì ở sau lưng, Kim Hòa Hoàn trong nháy mắt xuất hiện trong tay y, hơn nữa còn lấy ra phù lục trưởng lão cho, quát to: “Là ai?”

Dứt lời, hai nam tử trưởng thành xuất hiện trên con đường bên kia, cả hai ước chừng khoảng ba mươi tuổi, một người thân cao cường tráng, người kia thì gầy lùn hơn nhiều.

Người gầy lùn kia hỏi: “Người chính là Liễu Quân Yên đó sao?”

Thần kinh Quân Trì trong nháy mắt căng thẳng, cười nói: “Xin hỏi hai vị tiền bối đây có chuyện chi, Liễu Quân Yên bị người trong tộc bảo vệ nghiêm ngặt, sao có khả năng xuất hiện ở nơi này, chắc các vị nhận lầm người rồi.”

Nam nhân cường tráng và nam nhân gầy lùn nhìn nhau một cái. Nam nhân cường tráng nghiêm mặt bảo: “Nói láo cũng vô dụng, chúng ta có bức họa Liễu Quân Yên, hơn nữa y tuổi nhỏ đã là Luyện Khí tầng ba, như vậy chắc chắn không sai.”

Quân Trì cảm thấy đối phương tỏa ra uy áp cực mạnh, ép đến mức khiến hắn không thể nói chuyện, mà Quân Yên, sau khi nhìn thấy bọn họ, chân mày liền cau lại, căng thẳng cực độ.

Quân Trì không nhìn ra tu vi hai người trước mặt, nhưng hắn là hết sức mạnh mẽ.

Hắn khó khăn mở miệng hỏi, “Các người tìm Quân Yên làm gì?”

Về mặt nam nhân cường tráng không chút thay đổi, “Linh căn tốt chưa chắc đã may mắn, nếu không muốn chịu đau thì hãy ngoan ngoãn đi theo chúng ta.”

Mặc dù miệng thì nói lời dụ dỗ con nít, nhưng tay lại nhanh chóng phóng một thứ gì đó lại đây, vật kia gặp gió liền phồng to, trong nháy mắt biến thành một cái chuông lớn úp về phía hai người.

Hoàn chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15

Cái chuông cực lớn như một lồng giam đánh úp tới, mắt thấy sắp chụp lên đầu hai người, Kim Hóa Hoàn trong tay Quân Yên bay ra, muốn cản trở cái lồng chuông kia, không ngờ chẳng có tác dụng, y liền phóng phù lục về phía cái lồng chuông.

Phù lục vừa phóng ra liền bốc cháy, tiếp đó là một tiếng nổ lớn, chẳng qua cái lồng chuông khổng lồ bị đánh như thế, vậy mà vẫn như cũ chẳng chút tổn hại.

Cái lồng chuông màu đen đậm, ở trên có đồ văn màu vàng lưu động, tràn đầy cảm giác huyền ảo.

Quân Yên thấy mình không thể làm gì cái lồng chuông này, chỉ đành kéo tay Quân Trì muốn né tránh, chẳng qua một thanh kiếm Ô Kim từ bên cạnh bay sang, bức Quân Yên lui một bước, vừa lúc cả hai bị lồng chuông chụp xuống.

Chỉ nghe thấy tiếng người gầy lùn cười lạnh bên ngoài, “Đây chính là pháp bảo chuông Cửu Chân của chân nhân, há có thể bị đám nhóc các người đối phó, thật không biết tự lượng sức mình.”

Đó chính là tiếng cuối cùng mà Quân Yên và Quân Trì nghe được, lúc cái lồng chuông bao trùm lấy hai người, Quân Trì lập tức ôm chặt Quân Yên, theo thói quen bảo vệ đầu Quân Yên trong ngực mình, hắn cứ tưởng cái lồng chuông sẽ đè ép hai người thành đồng thịt vụn, không ngờ khi phục hồi tinh thần lại, vẫn chưa có chết.

Quân Yên chui đầu ra khỏi người Quân Trì, bắt mắt nói: “Lúc này người ôm ta làm chi chứ, hại ta không có cách nào dùng chiêu.”

Quân Trì liền nói: “Lực lượng không bằng, tốt hơn nên tiết kiệm khí lực.”

Quân Yên không nói, chỉ đứng lên nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ đang ở trong một nơi bốn bức tường sắt bịt kín, không gian không lớn, hai người nói chuyện nhưng không hề nghe thấy bất kỳ âm vang nào.

Quân Yên đi tới bên cạnh một vách tường, thò tay đánh ra một cỗ linh lực, vách tường lập tức xuất hiện đồ văn màu vàng, lực lượng bị phản ngược khiến Quân Yên lao đảo ngã về phía sau mấy bước.

Quân Trì vội vàng chạy tới đỡ Quân Yên trong ngực, nhìn sắc mặt tái nhợt của y, không khỏi lo lắng nói: “Quân Yên, người sao rồi, có phải bị trọng thương không?”

Quân Yên nhìn hắn, lắc đầu, lấy ra hai viên đan dược nuốt xuống, xếp bằng điều tức.

Quân Trì lo lắng nhìn y, cũng ngồi bên cạnh.

Quân Trì nghĩ, hai kẻ đó không làm hại tánh mạng bọn họ, chỉ giam cầm hai người ở nơi này, hơn nữa cộng với lời nói của nam nhân cường tráng lúc này, không thể phí phạm Thiên linh căn Quân Yên, liền đoán rất có khả năng chúng muốn bắt Quân Yên đoạt xá.

Hơn nữa người gây lùn còn nói pháp bảo này là của một chân nhân, vậy mọi chuyện ít nhiều gì cũng dính líu tới một Kim Đan chân nhân.

Mặc dù Quân Trì không có tu vi, nhưng lại hiểu khá rõ sự tình trong giới tu chân.

Đối với Thiên Nhất thế giới, tu sĩ đạt tới Kim Đan kỳ đã rất lợi hại rồi, Kim Đan chân nhân cũng rất ít, chẳng qua dù có ít, cũng trong khoảng vài trăm người, Quân Trì quả thực không đoán ra vị chân nhân này là ai trong số vài trăm người kia nữa.

Quân Yên đang điều tức không có động tĩnh, trông nom y một lát, hần liền đứng dậy thăm dò không gian, đưa tay vuốt ve bức tường, phỏng chừng bởi vì không có linh lực, cho nên bức tường không cần trả hần.

Nam nhân cường tráng và nam nhân gây lùn bên ngoài không ngờ bắt người dễ dàng đến vậy, nhìn nhau cười nhạo một tiếng, thu hồi pháp bảo, cấm chế chung quanh bị hủy, trong nháy mắt biến đổi thành nơi Quân Trì Quân Yên đi lúc này, một mảnh rừng cây nhỏ.

Lúc này, Trình Từ Nga từ sau rừng cây thỉnh thoảng xuất hiện, hỏi: “Sao rồi?”

Người gây lùn nói: “Chân nhân xuất thế, người nhất định không thiếu chỗ tốt.”

Trình Từ Nga nhìn chung quanh, gật đầu nói: “Các người mau đi theo ta.”

Tiền viện Liễu gia phi thường bận rộn, lúc này mọi người đang dâng lễ vật mừng thọ cho Tông chủ Liễu gia Liễu Thăng Hải, đại đa số mọi người đều tập trung ở tiền viện đại điện, không khí vô cùng náo nhiệt.

Người cường tráng và người gây lùn mang theo chuông Cửu Chân rời Liễu gia, một đường ra khỏi Hạ Nguyên Thành, đi về phía Bắc.

Quân Yên điều tức hồi lâu, khi mở mắt, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, y nhìn về phía Quân Trì, Quân Trì đang nằm bên cạnh y ngủ thiếp đi.

Lúc Quân Yên lấy một bộ pháp y đắp cho Quân Trì, Quân Trì liền tỉnh lại, hần nhìn Quân Yên, thấy trên mặt y có vài phần huyết sắc, mới nhẹ nhàng thở phào, “Người sao rồi?”

Quân Yên thu hồi pháp y vào vòng tay trữ vật, sau đó nói: “Không sao.”

Quân Trì nói: “Ta mới kiểm tra gian phòng này rồi, rất kín kẽ, xem ra không có cách nào mở từ bên trong. Pháp bảo chính là pháp bảo, mười phần cao thâm.”

Quân Yên nói: “Chỉ tại tu vi ta chưa đủ.”

Quân Trì đưa tay sờ sờ tóc y, “Người mới bao nhiêu tuổi chứ, tu vi chưa đủ? Người còn muốn tu vi cao cỡ nào đây? Người trong đám bạn cùng lứa, đã là nổi bật nhất rồi, chớ có nghĩ mình chưa tốt. Kỳ thật tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ta, nếu ta không đòi đi Linh Thú viện, hết thầy sẽ không xảy ra.”

Quân Yên nói: “Ca ca, người đừng nói thế, dù chúng ta có ở Đông viện, cũng chưa chắc an toàn. Tên nam nhân cường tráng nói có bức họa của ta, có thể thấy bọn họ muốn nhắm vào ta, mà từ khi ta đến nơi này, chỉ chuyên tâm tu luyện, người gặp qua ta cũng không nhiều, hơn nữa đều là người Đông viện, biết rõ tướng mạo ta lại càng ít, cho nên chắc chắn có nội gián. Nếu nội gián ở Đông viện, chúng ta dù ở Đông viện, cũng chẳng an toàn hơn tí nào.”

Quân Trì hít sâu, lại trầm mặc, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Người có cách nào không?”

Quân Yên nói: “Chỉ đành đợi bọn họ thả chúng ta ra ngoài. Ca ca, xem ra người muốn bắt ta là Kim Đan chân nhân, ta bây giờ không thể đấu với một Kim Đan kỳ, nhưng nếu có thể cầu bọn họ thả người, ta cam tâm tình nguyện để bọn họ sử dụng, cho dù là bị đoạt xá. Ta nghĩ, bọn họ chắc chắn sẽ đáp ứng.”

Quân Trì nghe y nói như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, mắng: “Người nói bậy bạ gì đó! Cái gì mà cam tâm tình nguyện bị đoạt xá? Ta sẽ không hi sinh đệ đệ chỉ vì sống. Người cũng chớ có tỏ vẻ anh hùng. Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cùng chết. Dù sao chết có gì đáng sợ, kiếp sau chúng ta tiếp tục làm huynh đệ.”

Hốc mắt Quân Yên hơi hồng một chút, y hít sâu một hơi, nói: “Vậy chúng ta cứ hành động tùy theo hoàn cảnh.”

Quân Trì đáp: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Không biết đã bao lâu, hai người cảm thấy một trận gió thổi qua không gian, Quân Trì chỉ cảm thấy chóng mặt, cùng Quân Yên bay vọt ra khỏi không gian, ngã trên mặt đất.

Bên ngoài không gian là một thạch thất mười phần rộng lớn, dù trong thạch thất đã được viên Dạ Minh Châu soi sáng nhưng vẫn lộ ra một cổ âm trầm như cũ.

Hai kẻ bắt cóc, người cường tráng ngồi trên ghế, người gây lùn thì đứng trước mặt bọn họ.

Người gầy lùn cười nói: “Không ngờ chuyện lần này dễ dàng như vậy, thật may là có nha đầu Trình Từ Nga kia, chờ chân nhân sống lại, sẽ không thiếu chỗ tốt cho nàng.”

Quân Trì nhũn mày một cái, “Trình Từ Nga?”

Người gầy lùn nhìn Quân Trì, “Ngươi biết cũng không sao, ngươi không có chỗ hữu dụng, chúng ta đương nhiên không cho ngươi sống sót trở về.”

Quân Trì nói: “Các ngươi muốn đoạt xá, Quân Yên không muốn, khả năng thành công không lớn, cẩn thận chân nhân các ngươi thần hồn tiêu biến.”

Người cường tráng một chưởng đánh tới, Quân Trì bị tát trúng, ngã lộn trên mặt đất, kỳ quái nhất là, hắn không bị thương, chỉ cảm thấy hơi đau một chút.

Quân Yên vội vàng bảo vệ Quân Trì, ánh mắt nham hiểm phi thường hung ác, quét qua người cường tráng.

Người cường tráng chỉ cười lạnh nói: “Chân nhân chỉ đoạt xá một đứa nhóc mà thôi, không thể không thành.”

Gã nói xong, liền phân phó người gầy lùn, “Trước tiên giết hắn.”

Người gầy lùn định động thủ, thấy Quân Yên nắm chặt phù lục trong tay, người gầy lùn liền cười bảo: “Đại ca ta là Hóa Nguyên trung kỳ, còn ta là Hóa Nguyên sơ kỳ, đạo hạnh như ngươi, phù lục kia cùng lắm chỉ do tu sĩ Trúc Cơ kỳ vẽ, ngươi tưởng nó có tác dụng với chúng ta sao?”

Quân Yên cầm phù lục dán lên trán mình, nói: “Nếu các ngươi muốn giết ca ta, thì đừng mơ ta còn sống.”

Bởi vì động tác của Quân Yên, người cường tráng và người gầy lùn đều hoảng hồn, sau đó, Quân Yên còn nói thêm: “Chỉ cần các ngươi cam đoan ca ta an toàn, đáp ứng không giết hắn, ta liền phối hợp với vị chân nhân đó, tặng cái thân thể này cho ông ta.”

Y vừa nói xong, Quân Trì vội chen vào: “Không được!”

Quân Yên thò tay bưng kín miệng Quân Trì: “Ca ca, chỉ có thể như vậy.”

Quân Trì vừa tức vừa gấp, lại hận bản thân quá vô năng, nghiêng chặt hàm răng, trong miệng toàn mùi máu tươi, chẳng qua vì bị Quân Yên bịt miệng cho nên không thể nói chuyện.

Người cường tráng nói: “Được, chỉ cần ngươi hảo hảo phối hợp, chúng ta sẽ không giết ca ca ngươi.”

Quân Trì hung hăng kéo bàn tay Quân Yên ra, “Không được! Không được!”

Quân Yên không để ý tới hắn nữa, ngược lại nói với người cường tráng, “Không biết khi nào vị chân nhân của các ngươi mới đoạt xá, có thể thả ca ta trước hay không?”

Người cường tráng nói: “Sao có thể thả ca ca ngươi dễ dàng như vậy, trừ phi thành chuyện trước đã, bằng không chúng ta không buông tha hắn, bất quá ngươi yên tâm, nếu chúng ta đã đồng ý với ngươi, chúng ta nhất định thực hiện lời hứa.”

Quân Yên nói: “Nếu đã như thế, vậy phiền các ngươi lập huyết thệ đi.”

Người cường tráng và người gầy lùn quả thật lập huyết thệ, lúc Quân Yên cũng muốn lập huyết thệ, Quân Trì hung hăng nắm lấy tay y, “Không được!”

Quân Yên đẩy hắn sang một bên, lập huyết thệ.

Quân Trì chỉ cảm thấy máu trong người như muốn sôi trào nhưng lực lượng hắn quá nhỏ bé, hoàn toàn không có cách nào cứu đệ đệ, y ngược lại vì hắn mà liều mình.

Lập lời thề hoàn tất, người gầy lùn đẩy tay giữa hư không về phía Quân Trì, Quân Trì cảm nhận được một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải* đánh úp tới, trong nháy mắt đẩy hắn về phía cái ghế góc phòng, cái ghế tự động buộc chặt lấy hắn.

(*) dòi núi lấp biển.

Quân Yên lập tức nhìn về phía Quân Trì, người gầy lùn nói: “Yên tâm, chỉ cột hắn lại thôi, chờ ngươi giao thân thể cho chân nhân, chúng ta sẽ thả hắn ra.”

Người cường tráng liền nói: “Việc này không nên chậm trễ nữa, nguyên thân chân nhân ở âm hồn mộc* quá lâu sẽ bị tổn thương, chúng ta nên nhanh chóng tiến hành nghi thức, để chân nhân có thể đoạt xá.”

(*) nơi quỷ hồn sống nhờ.

Người gầy lùn liền gạt đầu, cũng đem Quân Yên tới tới lên ghế, sau đó bắt đầu thiết trí trong phòng.

Mà nam nhân cường tráng, dùng máu vẽ trận pháp, rất nhanh thì hoàn thành xong, sau đó gã đặt các linh thạch thượng phẩm vào đúng vị trí, vòng tròn trận pháp lập tức phát ra ánh sáng chói lọi.

Hoàn chương 15.

Đoạt xá:

Đoạt xá chính là một bí thuật nghịch thiên. Tu sĩ khi bị hủy thân thể, nguyên thần còn lại sẽ xâm nhập vào thân thể người khác. Cẩn nuốt nguyên thần của người đó mà chiếm lấy thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16

Quân Trì thấy trận pháp đã vẽ xong, không chịu đựng được nữa, hấn không ngừng lay hoay trên ghế muốn thoát ra, lại hô to về phía Quân Yên: “Đừng mà! Quân Yên, không được!”

Tính tình Quân Trì vốn rất tốt, gặp chuyện đều có thể bảo trì tâm bình khí hòa, không mang lý tưởng to lớn gì, chỉ cần an bình yên ổn mà sống, cũng không cần phải làm tốt nhất, miễn không kém cỏi nhất là được.

Nhưng mà, lúc này hấn chỉ hận mình vì sao không có lòng cầu tiến, chán ghét bản thân tại sao không thể cứu được đệ đệ.

Quân Trì hồi hận rơi nước mắt, nhưng Quân Yên chỉ liếc nhìn hấn một cái, rồi dùng ý chí sắt đá dời mắt sang chỗ khác.

Nam nhân cường tráng đi về phía Bắc căn phòng, cầm lấy một hộp ngọc thờ phụng trên đài, mở nó ra, bên trong là một nhánh mộc đầu* đen nhánh phong cách cổ xưa.

(*) khúc gỗ

Mộc đầu đen nhánh u ám không sắc, nhưng rất nhanh xuất hiện một tầng ánh sáng đỏ ửng lưu động.

Nguyên thần của vị Huyền Ấn chân nhân đã bám vào cái mộc đầu đó.

Nam nhân cường tráng dùng thần thức trao đổi với vị chân nhân, “Chân nhân, chúng ta đã tìm được nguyên liệu đoạt xá tuyệt hảo, chính là Hỏa linh căn Liễu Quân Yên của Liễu gia mà ta nói lúc trước, chân nhân mà chiếm được thân thể y, nhất định sẽ tiến sâu một bước, tiên đồ thống suốt.”

Nguyên thần kia nói: “Đội ta đoạt xá thành công, các ngươi chính là đại công thần, về sau không thiếu chỗ tốt các ngươi.”

Nam nhân cường tráng nói: “Đa tạ chân nhân. Đệ từ đây về tốt trận pháp, thăng nhóc Liễu Quân Yên cũng đáp ứng tặng thân thể cho người. Bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

Huyền Ấn chân nhân lên tiếng đáp ứng.

Nam nhân cường tráng phóng âm hồn mộc vào trong trận pháp, một luồng khí đỏ từ từ thoát ly khỏi âm hồn mộc, hình thành một viên cầu trôi nổi trong trận pháp.

Ánh sáng viên cầu mặc dù có màu đỏ, nhưng nhan sắc có hơi mờ nhạt, ở trên còn lưu động tí tí màu đen.

Huyền Ấn chân nhân vốn là tu sĩ thuộc tính Hỏa, nhưng thân xác bị hủy, nguyên thần bám trên âm hồn mộc, lại bị ma khí trên âm hồn mộc ăn mòn, cho nên nguyên thần mới xuất hiện thứ ma khí như vậy.

Nam nhân cường tráng bảo nam nhân gầy lùn đứng bên cạnh hộ pháp, bởi vì ngại Quân Trì ồn ào quá, cho nên trực tiếp sử dụng Cẩm Ngôn chú, bây giờ Quân Trì có muốn nói cũng không thể phát ra tiếng, chỉ trơ mắt nhìn bàn tay nam nhân cường tráng vẫy giữa hư không, lời Quân Yên tới.

Quân Trì nhìn, mắt tròn to như muốn nứt ra, lại không có biện pháp.

Quân Yên bị nam nhân cường tráng dùng thuật pháp giam cầm, không cách nào nhúc nhích, đặt ở tâm trận pháp, cùng một chỗ với cái nguyên thần kia.

Quân Trì thấy Quân Yên nhắm mắt lại, nam nhân cường tráng lại để năm ngọn đèn lên năm đỉnh trận pháp, theo động tác của gã, năm ngọn đèn đều được thắp sáng, mà trận pháp ngay lúc đó phát ra hào quang lấp lánh, nguyên thần ngay lập tức phóng tới, nhào thẳng vào mi tâm của Quân Yên.

Quân Trì không thể chịu được nữa, trơ mắt nhìn đệ đệ thống khổ bị người ta đoạt xá khiến toàn thân hấn bốc lên ngọn lửa hừng hực, dù đã bị Cẩm Ngôn chú, nhưng lúc này lại có thể phát ra rống to: “A—”

Thanh âm mang theo đau đớn lẫn tức giận, dường như muốn phá vỡ hết thảy.

Mà trong tiếng rống to đó, hấn lập tức thoát khỏi trói buộc của cái ghế, cái ghế đó trong nháy mắt bị ngọn lửa màu đen trên người hấn cắn nuốt mất dạng.

Nam nhân cường tráng và nam nhân gầy lùn bị tiếng rống của Quân Trì chấn động phun ra một ngụm máu tươi, hai người khiếp sợ nhìn sang, chỉ thấy trên người Quân Trì hiện ra ngọn lửa màu đen, ngọn lửa vũ động, giống như những cái xúc tu.

Nam nhân cường tráng vội nhìn tình huống bên trong trận pháp, may mắn năm ngọn đèn kia chỉ khẽ run rẩy, chứ không bị dập tắt.

Trong lúc này, Huyền Ân chân nhân đang thôn phệ thần hồn nguyên chủ, không thể bị quấy rầy được.

Gã nhìn nam nhân gầy lùn, phân phó nói: “Nhị đệ, chề trụ hấn!”

Nam nhân gầy lùn không cần gã phân phó, đã bay người tiến lên, đánh ra một roi có ánh sáng màu đỏ lưu động, khí tức của nó giống như đức Từ Đàng Tiên của Trình Từ Nga, đều từ thuộc tính Hỏa chế thành Từ Hỏa, chẳng qua thứ này so với Từ Đàng Tiên của Trình Từ Nga thì huyền diệu hơn nhiều.

Nó thoát ra khỏi tay gã trực tiếp đánh về phía Quân Trì, động tác Quân Trì cực nhanh, chỉ dùng một tay, cái Từ Đàng đó không cuốn lấy hấn, mà là bị hấn bắt được, Từ Đàng trên tay lập tức hóa thành tro bụi.

Nam nhân gầy lùn kinh ngạc còn không kịp sử dụng pháp khí khác, Quân Trì liền tiến lại gần, hấn dùng tay chụp lấy lồng ngực gã, nam nhân gầy lùn còn chưa phản ứng, trái tim đã bị bàn tay Quân Trì thiêu rụi, hơn nữa ngọn lửa từ lồng ngực lan ra khắp toàn thân gã, một điểm âm thanh cũng chưa kịp phát ra đã biến thành một luồng khí xanh bay mất, ngay cả tro bụi cũng không có.

Nam nhân cường tráng khiếp sợ bởi khí tức khủng bố trên người Quân Trì, hầu như không có cách nào phản kháng, mà năm ngọn đèn kia, bị khí tức khủng bố trên người Quân Trì thổi thoáng qua liền tắt ngúm, nam nhân cường tráng hết cách, muốn quay đầu bỏ chạy, không ngờ Quân Trì đã đuổi kịp gã, một chương chụp về phía sau lưng gã, vì vậy ngọn lửa màu đen lập tức tràn ra bao bọc cả người gã, gã chỉ kịp phát ra một tiếng la thảm thiết, liền biến thành luồng khói xanh bay mất, kết cục y như nam nhân gầy lùn.

Quân Trì xoay người lại, nhìn về phía Quân Yến giữa phòng.

Hấn chậm rãi đi qua, vừa tiến tới mép trận pháp, cả người đã không khống chế nổi nữa, trực tiếp té ngã xuống, ngọn lửa màu đen trên người cũng biến mất.

Trong lúc đó, Quân Yến mở mắt ra, nhìn Quân Trì nằm bên mép trận pháp.

Quân Trì cô bảo trì thần trí còn sót lại, gắng gượng chống người ngồi dậy, “Quân Yến...”

Lúc này, Quân Yến giương hai tay về phía Quân Trì, Quân Trì nhìn y, không hề chần chờ, duỗi tay đáp lại.

Quân Yến kéo tay ca ca ôm hấn vào lòng, Quân Trì thấp giọng hỏi: “Đệ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Đáp lại vẫn là giọng nói mềm mại non nớt của Quân Yến, “Ừm, ta không sao.”

Quân Trì nhìn y, “Thế nguyên thần chân nhân đâu?”

Quân Yến nghĩ nghĩ rồi nói, “Gã vừa tiếp cận thần hồn của ta, đã bị một cỗ lực lượng vô hình đánh cho tiêu tán.”

Quân Trì chần chờ nhìn y, Quân Yến đành phải bổ sung thêm, “Có lẽ Tông chủ sợ ta bị đoạt xá, cho nên hạ cấm chế gì đó trên người ta.”

Quân Trì vẫn không tin lời y, Tông chủ chẳng qua chỉ là Hóa Nguyên sơ kỳ, cho dù có hạ cấm chế trên người Quân Yến, nhưng người đoạt xá y là một Kim Đan chân nhân, đoán chừng cái cấm chế kia cũng không có tác dụng.

Quân Yến thấy ca ca hoài nghi, liền cầm tay hấn chà chà lên đầu mình, “Ca ca, ta không bị đoạt xá, ta là Quân Yến đây, người chớ có coi ta thành cái lão quỷ Kim Đan kỳ đó.”

Quân Trì nhìn hành động ngốc nghếch của y, biết rõ một Kim Đan chân nhân không thể nào làm ra điều này được, hấn cố giọng sức nói: “Đừng nhúc nhích nữa, ta khó chịu lắm, ta biết ngươi là Quân Yến mà.”

Quân Yến vừa bị nguyên thần chân nhân cắn nuốt, đương nhiên không hoàn hảo như bình thường.

Y lấy ra một viên đan dược dứt cho Quân Trì ăn, rồi lại ngồi xếp bằng, Quân Trì ăn viên đan dược, chỉ cảm thấy có cỗ thanh khí di chuyển trong cơ thể, điều này khiến hấn dễ chịu hơn một phần, liền dùng pháp quyết dẫn linh khí, mặc dù đến giờ linh khí sau khi tiến vào đan điền liền biến mất không thấy, nhưng hấn vẫn có thể dùng linh khí chữa trị thân thể, cũng vì vậy mà cơ thể hấn ngày càng khỏe mạnh.

Quân Yến tĩnh tọa thu hồi thần hồn đã vững chắc, nhìn ca ca vẫn đang ngồi, liền tự đứng lên, tỉ mỉ quan sát thạch thất một lần, đây là nơi dùng để bảo vệ nguyên thần của Huyền Ân chân nhân, bên trong ngược lại có khá nhiều thứ tốt, y đương nhiên không khách khí, lục soát xong rồi bỏ toàn bộ vào trong vòng tay trữ vật, bởi vì vòng tay trữ vật là thứ Tông chủ thưởng cho y, phẩm chất không tệ, nên mới có thể bỏ toàn bộ mấy thứ này vào.

Y lại ra ngoài kiểm tra thông đạo, sau đó trở về trông nom Quân Tri.

Khi đó, Huyền Ân chân nhân đột nhiên nhảy vào Tử Phủ y, muốn thôn phệ thần hồn của y, mặc dù đã huyết thệ nhưng lòng y thật ra không muốn chết, trong nháy mắt, thần hồn y như đạt tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ, có thể cảm giác hết thảy xung quanh mình, hơn nữa còn cảm nhận được ca ca đang nổi điên, dưới tình huống đó, y càng không thể chết, khi nguyên thần Huyền Ân chân nhân đang mạnh mẽ xông tới thần hồn y, thần hồn y bỗng nhiên nghe thấy một cổ huyền âm, ồm ồm một tiếng, nguyên thần Huyền Ân chân nhân bị nó chấn động tiêu tán mất, y vội kiểm tra lại thân thể mình, xác định quả thật đã tiêu tán hết, không lưu bất kì dấu vết nào.

Quân Yên không biết nguyên nhân là gì, nhưng điều này khiến y có cảm giác xấu, luôn cảm thấy mình đã bỏ sót cái gì đó.

Đối với chuyện cả người Quân Tri bốc lên ngọn lửa màu đen, trong chớp lát giết chết hai tên tu vi Hóa Nguyên kỳ, Quân Yên lại như không phát hiện chỗ nào kỳ lạ, chắc bởi vì khi còn bé Quân Tri đã từng giết chết yêu xà, cho nên Quân Yên nghĩ Quân Tri vốn là Chu Tước, có thể phun ra lửa Chu Tước, thì chẳng có gì không đúng.

Quân Tri ngồi thật lâu mới xong, mở mắt thì thấy Quân Yên, Quân Yên nhân tiện hỏi: “Ca ca, để tránh lát nữa có người tới đây, chúng ta mau tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này.”

Quân Tri gật gù đầu, đứng dậy rồi cùng Quân Yên đi ra khỏi thạch thất.

Ngoài thạch thất là một lối đi, hai người cẩn thận từng li từng tí, lối đi cũng không dài, giữa đường cũng có mấy thạch thất khác, bất quá lại không có gì, hai người rất nhanh đã ra khỏi thông đạo, cuối lối đi dẫn tới một cái sân trước căn phòng ốc.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Quân Tri hỏi: “Đây là nơi nào?”

Quân Yên lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Hoàn chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

Đây là một cái sân nhỏ độc lập, Quân Tri Quân Yên lên lút chạy ra, phát hiện cái sân này nằm ở ngang hông ngọn núi, hai người cẩn thận dò xét bốn phía, không phát hiện người nào, vì vậy dẫn dắt một hồi hai người tự chỉnh chu lại bản thân, quyết định xuống núi, gặp người thì hỏi đường.

Mà hai kẻ bất cóc, bọn họ không biết thân phận chúng, lúc này chẳng có tâm trạng đi tìm hiểu.

Kim Hòa Hoàn của Quân Yên đã gãy từ lúc ở Tông gia, vì vậy sau khi vơ vét vật phẩm bên trong thạch thất, đã chọn một thanh kiếm làm vũ khí, phẩm chất không tệ, tốt hơn so với Kim Hòa Hoàn, vì thế Quân Yên chẳng còn tiếc cái Kim Hòa Hoàn bị gãy nữa.

Hai người đi dọc theo đường núi, trên núi hầu như không có con đường rõ ràng, Quân Tri toàn đi trùng chỗ gập ghềnh, cho nên Quân Yên đi đằng trước mở đường.

Quân Tri nói, “Ngọn lửa bốc ra khỏi người ta, xem chừng rất lợi hại, chỉ là bây giờ khi ta muốn khởi động nó thì lại không được nữa.”

Quân Yên quay đầu nhìn vào mắt Quân Tri, nói: “Ca ca, theo ta thấy ngọn lửa đó chính là từ huyết mạch Chu Tước, đối với thân thể chỉ vô ích, tốt nhất không nên tùy ý sử dụng.”

Quân Tri mờ mịt hoàn toàn với mấy chuyện này, nghĩ mãi vẫn không hiểu, chỉ cảm thấy trừ ngọn lửa huyết mạch Chu Tước ra, hẳn hoàn toàn tìm không được lý do nào khác, tại sao lúc ấy toàn thân mình lại đột nhiên nóng lên, lực lượng tăng mạnh, hơn nữa còn đánh chết hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ.

Đối với chuyện giết chết hai người sống, mỗi khi Quân Tri nhớ tới, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng thiết nghĩ thế giới này lấy cường giả làm đầu, đối phương không chút do dự bắt hãm và đệ đệ hãm, còn muốn đoạt xá Quân Yên, hơn nữa không chút do dự nói muốn đoạt mạng hãm, hành vi của bản thân chỉ xem như tự vệ, sau này hẳn phải thiết lập tư tưởng lại một lần nữa mới ổn.

Bất quá trải qua chuyện này, Quân Tri càng quyết tâm muốn tu luyện thật tốt thật chăm chỉ, còn phải đi tìm phương pháp nào đó mà hẳn có thể tu luyện.

Quân Yên kể lại chuyện y đã vơ vét không ít vật phẩm trong thạch thất nói cho Quân Tri, Quân Tri lúc này mới chợt nhớ, liền nói: “Hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, trên người hẳn có vài món đồ tốt, ít nhất cái thứ chúng dùng để bắt hai chúng ta rất tốt.”

Quân Yên nói: “Nhưng những thứ trên người bọn chúng đã bị thiêu rụi, hơn nữa ta thấy nguyên thần hình như cũng bị thiêu mất.”

Quân Trì thấp giọng nói, “Ta không ngờ ngọn lửa Chu Tước lợi hại như vậy. Chẳng qua lửa của người là màu đỏ, còn ta lại đen sì như thế, cảm giác như không cùng đẳng cấp.”

Quân Yến khó hiểu hỏi, “Vì sao không cùng đẳng cấp?”

Quân Trì cười một tiếng, “Tại ta không có màu đỏ xinh đẹp giống người a.”

Quân Yến nói: “Có lẽ bởi vì người là Hắc Chu Tước, còn ta là Hồng Chu Tước chẳng.”

Quân Trì bị y chọc cười đến vui vẻ, “Còn có loại Hắc Chu Tước này sao? Ta nghĩ chắc cha tùy tiện nhặt một quả trứng về nuôi thì có.”

Quân Yến thấy thần sắc ca ca nhẹ nhõm hơn nhiều, hơn nữa còn cười rất vui vẻ, hình như không bị chuyện trong thạch thất gây ảnh hưởng mạnh, nên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hai người đi cả buổi trời, mới tới một thôn trấn dưới chân núi.

Trên con đường của thôn trấn, tất cả mọi người đều là phàm nhân bình thường, hoàn toàn không thấy bóng dáng tu sĩ.

Mặc dù ở Liễu gia, bất cứ một ai cũng có căn cơ tu tiên, nhưng nếu nói về toàn bộ Thiên Nhất thế giới, nhân khẩu chủ yếu nhất vẫn là phàm nhân, tu sĩ chỉ chiếm bộ phận nhỏ, hơn nữa tu sĩ chỉ thường hoạt động ở những nơi có linh khí nồng đậm, cho nên không thấy tu sĩ ở thôn trấn, cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Hai người đi rất lâu, đều đã đói bụng cả, cho nên tới một tửu lâu dùng cơm.

Quân Yến lớn lên không lùn, mặc dù y chỉ mới tám tuổi, nhưng thoát nhìn như đứa trẻ mười một mười hai tuổi.

Ở thế giới phàm nhân, mười một mười hai tuổi không thể coi là nhỏ, cũng xem như nửa người lớn rồi, ngược lại Quân Trì thoát nhìn còn nhỏ hơn y một tí, hai người mặc pháp y, trông rất ngăn nắp, cho nên tiểu nhị tửu lâu thập phần nhiệt tình chiêu đãi cả hai, mời Quân Trì Quân Yến lên lầu ngồi.

Bây giờ là lúc ăn cơm trưa, cho nên khách khứa ở tửu lâu không ít, hai người không vào nhà gian, chỉ ngồi tại một góc khuất của tầng hai.

Quân Trì mang theo túi trữ vật, bên trong có chứa linh thạch, cũng có vàng bạc người phàm hay sử dụng mà lúc trước cha đưa cho hai huynh đệ hẳn, cho nên ăn xong không lo không có tiền bạc lưu thông thanh toán.

Chẳng qua thức ăn phàm nhân không có linh khí, cho nên không đẹp mắt lắm.

Tiểu nhị thuận thực đọc thực đơn, Quân Trì gọi một ít món lúc ở nhà hay ăn, sau khi tiểu nhị lui ra, hắc nhỏ giọng nói với Quân Yến: “Chắc chúng ta phải thuê một cỗ xe ngựa trở về Tông gia, cứ đi bộ như vậy không phải cách hay.”

Quân Yến nói: “Ta chưa học cách khống chế pháp khí phi hành, bất quá có biết Độn thuật, đến lúc đó thì mang theo ca ca Độn thuật trở về, so với đi xe ngựa thì nhanh hơn nhiều.”

Quân Trì như cũ lắc đầu, “Vẫn nên để dành khí lực bảo vệ tánh mạng đã, hao phí linh lực để Độn thuật, như vậy không tốt đâu. Hơn nữa sử dụng xong, lỡ như gặp phải cao nhân lại muốn cướp bóc hai người chúng ta, lại thêm phiền toái. Ngồi xe ngựa, có thể che dấu tài sản người khác nữa, thôi thì cứ ngồi xe ngựa đi.”

Quân Yến nghe ca ca nói như vậy, cũng khẽ gật đầu.

Cái thôn trấn này gọi là Lâm An trấn, lúc hai người tiến vào, đã thấy tên trấn khắc trên ngôi đền.

Khi tiểu nhị mang thức ăn lên, Quân Trì liền hỏi hắc: “Nơi này cách Hạ Nguyên Thành có xa lắm không?”

Đoán chừng tiểu nhị không ngờ hai thiếu niên trông khá nhỏ tuổi lại hỏi vấn đề này, cho nên sững sốt một hồi rồi mới đáp: “Khách nhân muốn tới Hạ Nguyên Thành sao? Nơi này cách Hạ Nguyên Thành không gần, nếu cưỡi ngựa đi cũng mất khoảng mười ngày.”

Quân Trì hơi hơi giật mình, hắc và đệ đệ bị nhốt trong cái lồng chuông của hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bảy canh giờ, không ngờ bọn chúng đã đi xa đến vậy. Xem ra bọn chúng đã khống chế pháp khí phi hành, thập phần hăng hái, phàm nhân bình thường chỉ sợ không cách nào tưởng tượng nổi, cũng khó trách phàm nhân thường hay kính ngưỡng tu sĩ.

Quân Trì đợi tiểu nhị kia rời đi, rồi mới nói với Quân Yến, “Mặc dù phải tốn nhiều ngày như vậy, nhưng chúng ta vẫn nên ngồi xe ngựa mới tốt.”

Quân Yến lúc này đều nghe theo ca ca, cho nên gật đầu đáp ứng.

Quân Trì lại giải thích: “Mặc dù lần này chúng ta bị cướp đi, là tại đi ra khỏi Đông viện, nhưng mà, theo lời tên tu sĩ Hóa Nguyên kỳ nói, là có Trình Từ Nga tiếp ứng bên trong nên bọn chúng mới bắt người. Đã như vậy, hai người này và vị chân nhân kia không thể không có quan hệ với Trình gia, mà Trình Từ Nga ở Liễu gia rất ương ngạnh, dù hai ta có ở Đông viện, chỉ sợ nàng vẫn mang người vào bắt chúng ta đi được. Như vậy, Liễu gia cũng chẳng an toàn mấy. Lần này chúng ta bị bắt, không cần vội trở về, cứ để Tông chủ bọn họ sốt ruột một hồi mới tốt, về sau sẽ càng coi trọng an toàn phòng hộ ở Liễu gia, càng thêm quan tâm người.”

Quân Yên cảm thấy Quân Tri nói rất đúng, liền đáp: “Ừm, ta hiểu rồi.”

Mặc dù là đồ ăn phàm nhân, bên trong không có linh khí, nhưng hương vị quả thật không tệ, lúc hai người ăn no chuẩn bị gọi tiểu nhị tới tính tiền, ngoài hành lang đột nhiên truyền đến một trận ồn ào ầm ĩ, “Gi mà lâu hai không còn chỗ trống, người có biết thân phận đại gia đây không, mau nhanh chóng đi dọn bàn cho ta.”

Sau giọng nói đó, vài tên nam nhân cao lớn đi từ dưới lầu lên, tiểu nhị vội lên lầu xin khách nhân bàn khác đã dùng cơm xong rời khỏi, mấy tên nam nhân đó cứ như vậy mà ngồi xuống.

Một tên trong số đó to mồm nói: “Nghe bảo Huyền Ân chân nhân của Trình gia ở Phong Viêm đấu pháp cùng người khác rồi bỏ mình, Trình gia chỉ dựa vào mối vị Huyền Ân chân nhân chèo chống, mới có thể xếp hàng đầu trong Lục đại thế gia, nay Huyền Ân chân nhân vẫn lạc, Tư Mã gia phương Bắc liền tới Trình gia khiêu chiến, muốn các đệ tử cử hành thi đấu, tranh đoạt khu vực Cửu Linh Sơn.”

Một tên khác chen vào, “Như vậy còn đỡ, ít nhất cũng hạ thư khiêu chiến cho các đệ tử tranh đoạt.”

Nam nhân kia liền nói: “Hạ thư khiêu chiến thế thôi, kỳ thực đã sớm phái người tiếp cận Cửu Linh Sơn rồi.”

Một người từ nãy giờ không nói chuyện bỗng mở miệng hỏi: “Bên trong Cửu Linh Sơn có gì tốt, sao hai nhà lại tranh đoạt nhau như vậy?”

Nam nhân to mồm nói, “Dù tạm thời chưa biết có gì tốt, nhưng kể cả như vậy, một tòa sơn mạch lớn thế, linh thú linh thảo bên trong đương nhiên không ít, sao lại không có giá trị tranh đoạt chứ.”

Nam nhân đặt vấn đề cũng gật đầu một cái, nói: “Ta cho rằng bên trong có Di Phủ*.”

(*) giống giống Di Tích (là nơi cư trú của tu sĩ hoặc một môn phái tu tiên có tu vi cao, khi tu sĩ hoặc môn phái đó chết – biến mất thì chỗ đó gọi là di phủ)

Nam nhân to mồm đáp, “Cũng có khả năng lắm.”

Quân Tri nghe xong, cùng Quân Yên liếc mắt nhìn nhau, rất hoài nghi chân nhân muốn đoạt xá Quân Yên, chính là vị Huyền Ân chân nhân này.

Nếu Huyền Ân chân nhân quan trọng với Trình gia như vậy, chỉ sợ ở Liễu gia, không chỉ có mỗi đồng lõa Trình Từ Nga, mặc dù Trình gia có quan hệ thông gia với Liễu gia, nhưng mà, Trình gia vào ngày sinh nhật của Liễu Thăng Hải đã đến ăn mừng, còn tỏ vẻ vô cùng ân cần, trông rất khả nghi.

Hai người lại nghe mấy tên này nói chuyện, biết được Lâm An trấn này nằm trong phạm vi quản lý của Trình gia, bởi vì giao thông không thuận tiện, cho nên chẳng phân hoa, phàm nhân cư trú chiếm phần lớn, tu sĩ căn bản không lui tới đây.

Mà mấy tên đang nói chuyện, thật ra không phải tu sĩ, chỉ là võ giả mà thôi, làm việc bên trong tiểu gia tộc phụ thuộc Trình gia, cho nên biết được một số chuyện nhưng không rõ ràng, cũng không biết nội tình sự thật.

Quân Tri Quân Yên trả tiền xong rồi rời khỏi tửu quán, sau đó mượn xe ngựa trở về Hạ Nguyên Thành.

Con đường tới Hạ Nguyên Thành không được an ổn lắm, cho nên xa phu muốn theo một đội xe ngựa đi cùng rồi hôm sau xuất phát, đội xe ngựa gồm có các võ giả bảo vệ, như thế trên đường đi sẽ an toàn hơn nhiều.

Vì kế an toàn, Quân Tri quyết định hôm sau mới xuất phát, hẹn trước địa điểm thời gian hẳn hoi, Quân Tri Quân Yên liền tìm một lữ điểm khá tốt ở lại qua đêm.

Trong phòng, Quân Yên nói với Quân Tri, “Lần này trở về, không thể nói ra chuyện của Trình Từ Nga. Thứ nhất, lời nói hai tên tu sĩ Hóa Nguyên kỳ không thể tin hoàn toàn, mặc dù lúc đây chúng ta trước mặt chúng không khác gì vật chết, bọn chúng đương nhiên không rảnh nói láo, nhưng cứ ngửa vạ nhất đã; Thứ hai, Trình Từ Nga là cháu gái ruột của mẫu chủ đương gia, cứ nghe lời đồn chủ mẫu đương gia coi nàng như con gái ruột cũng biết, chỉ sợ bà ta sẽ bảo vệ Trình Từ Nga, chúng ta có nói, cũng chỉ tăng thêm mâu thuẫn mà thôi. Hơn nữa nếu cái kẻ muốn đoạt xá chính là Huyền Ân chân nhân của Trình gia, khi chuyện này bại lộ, Liễu gia sẽ chung sống với bên đó ra sao, ngoại trừ biến thành thù địch, thì còn thế nào? Chỉ sợ Tông chủ coi trọng lợi ích, không muốn chống lại Trình gia, chỉ bảo chúng ta rảnh nhin. Nếu là vậy thì chỉ bằng không nói.”

Mặt Quân Yên không chút thay đổi nói: “Ta biết, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho Trình gia, đặc biệt là Trình Từ Nga.”

Quân Tri dặn dò: “Trở về rồi tính tiếp, chẳng qua, người cũng đừng xúc động quá.”

Quân Yên khẽ vuốt cằm, thần sắc nghiêm túc biến mất.

Hai người dành cả buổi chiều thăm quan Lâm An trấn một phen, buổi tối ăn một bữa cơm phong phú ngon miệng, sau đó mới trở về lữ điểm nghỉ ngơi.

Quân Yên vào phòng kiểm chỗ ngồi xuống, Quân Tri quả thực mệt mỏi, ngủ rất trầm.

Khi màn đêm dần dần sâu thẳm, hai bóng đen bỗng xoẹt qua phòng ngủ trên lầu hai của Quân Tri Quân Yên, Quân Yên ngay lập tức mở mắt, nhìn Quân Tri đang ngủ say, yên lặng không tiếng động đi đến bên cạnh cửa sổ.

Chương 18: Chương 18

Mặc dù Quân Yên không thể thả thân thức ra, nhưng dù sao cũng là Luyện Khí tầng ba.

Mà ngay cả nguyên thần chân nhân tiến vào cơ thể y, cũng không thể đoạt xá thành công, ngược lại bị huyền âm chấn động tan thành mây khói, Quân Yên tí mĩ suy nghĩ tình cảnh lúc ấy, vẫn không biết được nguyên nhân vì sao, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng thần hồn của y có chút bất đồng, hơn nữa chẳng biết tại sao, năng lực vận chuyển linh khí khắp cơ thể hình như mạnh hơn một ít, mơ hồ có dấu hiệu đột phá Luyện Khí tầng bốn.

Tu vi như thế, y đương nhiên có thể cảm nhận được hai tên phạm nhân đang đến, không có khí tức tu sĩ.

Quân Yên không muốn bọn chúng quấy rầy giấc ngủ của ca ca, cho nên y trực tiếp đặt phòng hộ đơn giản trong phòng — Có thể phòng phạm nhân bình thường, nhưng tu sĩ thì không thể — Sau đó mở cửa sổ, bay người ra ngoài, hai phạm nhân đang định thổi mê hương vào phòng, bị dọa sợ hét lên một tiếng, nhưng còn chưa kịp lựa chọn công kích hay trốn chạy, đã bị Quân Yên dùng linh lực đánh hôn mê bất tỉnh, Quân Yên khẽ đóng cửa sổ lại, nhắc hai tên đó lên, sau đó vọt ra khỏi lầu điểm.

Khu rừng nhỏ bên ngoài thôn trấn.

Quân Yên đứng trước mặt hai phạm nhân, sau đó dùng Kinh Phong cho hai người mỗi người một tát, đánh thức cả hai.

Hai tên này một thân hắc y, có chút gầy lùn, nhưng dáng người cường tráng, hơn nữa có tu vi Hậu Thiên võ giả.

Bởi vì Quân Yên nhìn ra bọn họ là võ giả, cho nên mới xách tới rừng cây ngoài thôn trấn, nếu là người bình thường, dám can đảm đánh chủ ý lên ca ca và y, y chỉ cần trực tiếp giết là xong việc.

Lúc này giữ lại tánh mạng hai tên võ giả, sẽ có chỗ hữu dụng.

Quân Yên sắp đặt tới tu vi Luyện Khí tầng bốn, một cái tát kia đánh lên mặt hai tên võ giả phạm nhân, đương nhiên rất mạnh, mặt của cả hai lập tức sưng thành một cục, hơn nữa răng đều rụng hết, miệng đầy máu tươi.

Hai nam nhân tỉnh lại, phản ứng rất nhanh, bởi vì Quân Yên cố tình thu liễm khí tức tu sĩ, mà hai tên này chỉ là võ giả phạm nhân, căn bản không nghĩ tới Quân Yên là tu sĩ.

Lúc này Quân Yên phóng khí tức ra ngoài, hai người đã cảm nhận được rồi.

Người phạm có bản năng kính sợ tu sĩ, hai người hoàn toàn không nghĩ nhiều, bị dọa đến mồ hôi đầm đìa, liền vội vàng quỳ xuống, “Xin tiên trưởng tha mạng! Xin tiên trưởng tha mạng!”

Quân Yên cười lạnh một tiếng: “Nửa đêm nửa hôm đến đây, định làm gì sao?”

Một người trong số đó vội trả lời: “Chúng tiểu nhân mất chó, không nhận ra tiên trưởng là người tu tiên, hôm nay trên đường thấy tiên trưởng ra tay hào phóng, tuổi lại nhỏ, nên mới đánh chủ ý mượn ít bạc, kính xin tiên trưởng tha cho chúng tiểu nhân, sau này chúng tiểu nhân không dám nữa.”

Quân Yên nói: “Chỉ vì thế?”

Quân Yên chỉ mới tám tuổi, hơn nữa đây là lần đầu tiên hành tẩu bên ngoài, cho nên y vốn không nghĩ ra chúng là đạo tặc trộm cướp, còn tưởng rằng là người Trình gia, đến đây tìm ca ca và y.

Một người khác cũng vội dập đầu, “Chúng tiểu nhân không dám nữa, xin tiên trưởng tha cho!”

Quân Yên nhìn chằm chằm hai người, lạnh lùng nói, “Không thể tha các ngươi.”

Y nói xong, muốn trực tiếp hạ sát thủ, lúc này tên đạo tặc thứ nhất không ngừng dập đầu nói: “Xin tiên trưởng tha mạng, ta có một quả trứng yêu thú, có thể hiến tặng tiên trưởng.”

Quân Yên nghe có trứng yêu thú, nghĩ rằng ca ca từ bữa giờ rất muốn nhìn yêu thú, liền ngừng động tác, hỏi: “Trứng yêu thú, yêu thú gì, nếu các ngươi dám lừa gạt ta, ta nhất định không tha các ngươi.”

Người nọ liền đáp: “Là ta và đại ca tình cờ gặp được hai vị tiên trưởng đánh nhau, chính vì tranh đoạt quả trứng này, về sau cả hai đều chết, ta và đại ca

liền cấp quả trứng này, theo lời vị tiên trưởng đó từng nói, đây chính là trứng của Hạo Thiên Nguyên Mãng, ta và đại ca chưa từng nghe qua tên nó, chỉ nghĩ là một loài yêu thú vô cùng lợi hại, ta và đại ca không tu tiên, trứng yêu thú này có giữ cũng vô dụng, ngược lại khiến cho tu sĩ khác ngấp nghé, không bằng hiến cho tiên trưởng, chỉ xin tiên trưởng khoan dung ta và đại ca, giữ lại tánh mạng chúng ta.”

Quân Yên vẫn lạnh lùng nhìn hai người, “Các ngươi hãy lấy trứng yêu thú trình lên, ta sẽ xem thử lời các ngươi là thật hay giả.”

Một người liền lấy cái túi ra, thế giới này cũng có túi trữ vật mà phạm nhân sử dụng được, nhưng bọn họ chỉ có thể sử dụng túi trữ vật cấp thấp, không thể chứa quá nhiều đồ.

Quả trứng nằm trên mặt đất có hoa văn kim sắc lưu chuyển, cũng không hề nhỏ mà bằng với bàn tay của người lớn.

Quân Yên vừa nhìn, liền biết đây là trứng măng xà, Quân Yên trời sinh rất hứng thú với xà, chỉ muốn một ngụm ăn nó thôi.

Y đem quả trứng Hạo Thiên Nguyên Mãng hút đến trong tay, cảm thụ linh khí chuyển động bên trong, rồi nói với hai người: “Đúng vậy, đây đích thực là trứng măng xà. Bất quá ta vẫn chưa đáp ứng sẽ tha cho các ngươi một mạng mà.”

Hai người thập phần khiếp sợ nhìn Quân Yên, mặt Quân Yên không chút biểu tình, dưới ánh trắng, mái tóc y lay động theo gió, sau đó một luồng sáng màu đỏ trong nháy mắt vọt tới, hai người thậm chí còn chưa kịp kêu la thảm thiết, đã bị ngọn lửa đỏ cắn nuốt, biến thành hư ảo.

Trừ hai người này, thậm chí là chỗ quỳ, đều không có dấu vết bị cháy.

Quân Yên nhìn chỗ hai người quỳ, thầm nghĩ năng lực thao túng hỏa theo tu vi tăng trưởng quả thật mạnh hơn không ít.

Y thu quả trứng vào trong vòng tay trữ vật, sau đó quay trở về lữ điếm.

Ca ca y vẫn đang ngủ say chưa tỉnh, ước chừng bởi vì ngọn lửa màu đen đánh chết hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ tiêu hao quá nhiều thể lực, cho nên không thể không ngủ để cơ thể khôi phục dần.

Quân Yên nhìn ca ca, không chút cảm thấy chuyện mình thiếu chữ tín giết chết hai tên võ sĩ đã vi phạm đạo đức gì, y thậm chí còn mang trứng măng xà ra dò xét một hồi.

Y cảm nhận được linh khí bên trong trứng, linh khí thuộc tính Hỏa mười phần nồng đậm, có một tiểu sinh mệnh bên trong, nói không chừng cũng sắp nở rồi.

Bây giờ thứ y muốn nhất là để ca ca cảm quả trứng này làm trứng tươi cho y ăn, mới nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài còn chưa sáng, Quân Trì Quân Yên đã dùng bữa sáng bên trong lữ điếm, chuẩn bị xuất phát.

Quân Trì ngáp một cái, ăn như lang thôn hồ yết, lúc này Quân Yên mới mang cái trứng kia ra cho Quân Trì nhìn, “Ca ca, ta có một quả trứng. Ngươi trở về làm thành trứng tươi ăn nha.”

Quân Trì hơi sững sốt, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vươn tay cầm lấy quả trứng nhìn nhìn, chỉ thấy quả trứng màu xanh nhẹ, ở trên có đường vân màu vàng lơ lửng lưu động, trông hết sức đẹp mắt, liền hỏi: “Trứng gì đây?”

Quân Yên trả lời: “Trứng xà đó.”

Quân Trì kinh ngạc nói: “Trứng xà sao mà lớn như vậy? Ngươi lấy nó từ chỗ nào?”

Quân Yên kể lại sự tình đêm qua, Quân Trì nhàu mày nói: “Mặc dù thế giới này chỉ cường giả sinh tồn, nhưng tha cho người không có tính uy hiếp một con đường sống, cũng chẳng ảnh hưởng gì. Sao ngươi cứ như vậy mà giết người?”

Quân Yên nói: “Ai biết bọn chúng có theo đuôi chúng ta, đánh thêm chủ ý gì khác thì sao?”

Quân Trì thở dài, không thèm đi giáo huấn y, chẳng qua chỉ đem quả trứng bỏ vào bên trong túi trữ vật của mình, nói: “Được rồi, cứ mang quả trứng kỳ quái này về trước rồi tính sau.”

Quân Yên nói: “Ừm, được. Kỳ thực ban đầu ta lấy quả trứng này vì muốn ca ca nhận thức yêu thú một phen, chẳng qua, về sau chợt nghĩ nó là xà, chúng ta là Chu Tước, không cùng một loại, chẳng bằng ăn luôn cho rồi.”

Quân Trì: “...”

Quân Trì im lặng nhìn y một cái, nói: “Tranh thủ thời gian ăn điểm tâm đi, chúng ta phải tới đầu trấn xuất phát.”

Quân Trì Quân Yên leo lên xe ngựa, đi theo bọn họ là đội ngũ Khánh Nguyên Thương Hội.

Mặc dù Lâm An là trấn, nhưng quy mô giống như một cái thành nhỏ, cũng bởi vì Lâm An trấn nằm đằng sau sơn mạch, nên không ít phạm nhân lên núi hái thuốc, hơn nữa hái được không ít linh dược, bên trên núi không thiếu cây ăn quả sinh trưởng, thậm chí còn có linh quả, Khánh Nguyên Thương Hội có một chỗ cư trú bên trong Lâm An trấn, sẽ từ nơi này thu mua ít linh dược và linh quả, sau đó vận chuyển đi buôn bán ở các thành lớn có tu sĩ.

Từ Lâm An trấn đến Hạ Nguyên Thành, tính theo tốc độ Thương Hội, ước chừng khoảng hai mươi ngày.

Đọc đường thường đi ngang qua một ít tiểu thành trấn, có dừng chân bên trong thành nhưng đa số vẫn là ngủ ngoài trời.

Quân Trì Quân Yên không hay xuống xe ngựa, hầu hết thời gian đều ở bên trong.

Mặc dù như thế, Quân Trì rất giỏi ăn nói, lớn lên tuy có hơi đen nhưng trông rất tuấn tú, vì thế tất cả mọi người đều có ấn tượng tốt với hắn.

Lúc này, bọn họ dừng chân tại trà phòng dùng cơm, nơi này là nơi tập trung giao thương hai phía Nam Bắc, vì vậy mặc dù chỉ là trà phòng nhưng quy mô lại không hề nhỏ.

Khi Quân Trì Quân Yên ngồi trong trà phòng gọi món, Thương Hội gồm tiểu nhị và mấy võ giả khác cũng ngồi bên trong, thì nghe người đi đường bên kia nói, “Lúc trước nghe đồn Liễu gia ở Hạ Nguyên Thành xuất hiện thiên tài vạn năm khó gặp, Đôn linh căn thuộc tính Hỏa, mới một tháng đã đạt Luyện Khí tầng một, ba tháng sau trở thành Luyện Khí tầng ba. Vô luận như thế nào cũng không thể căn nôi, nhưng mấy ngày trước, ta nghe nói, có người thừa dịp sinh nhật Tông chủ bắt cóc thiên tài đi, hẳn là cao thủ, kết quả không cần phải đoán, đích thị là bị cầm đi đoạt xá rồi.”

Gã nói như vậy, khiến không ít người thốn thức.

Ba người ngồi một bàn, chung quanh bọn họ không có người nào khác, đều là tu sĩ, chẳng qua tu vi rất thấp, hơn nữa đều là tán tu.

Một người khác hỏi: “Vậy Liễu gia không đi cứu người trở về sao?”

Người kia nói: “Liễu gia phái người tìm hiểu chuyện này, nhưng tựa hồ không có kết quả gì.”

Vì vậy mọi người lại thốn thức một hồi.

Quân Trì Quân Yên khẽ liếc nhìn nhau, không nói gì.

Lát sau lên đường, mấy tên tu sĩ cũng đi về hướng kia.

Trên xe ngựa, Quân Yên nói với Quân Trì: “Mấy người kia chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng một, hơn nữa tướng mạo đều cỡ trung niên, chắc tại linh căn không tốt lại là tán tu không có tài nguyên, cho nên mới chỉ tiến cảnh được thế.”

Lại thêm vài ngày nữa trời qua, cũng gần đến Hạ Nguyên Thành rồi, phải đi thêm hai ngày trên đường núi Thiên Sơn nữa.

Đoàn xe đang đi trong rừng, đột nhiên nghe thấy âm thanh xột xoạt rất lớn, sau đó là đợt gió lớn ào tới, bên trong mang theo mùi tanh ri sắt nồng nặc.

Quân Yên nhanh chóng phản ứng lại, dặn Quân Trì ở bên trong chớ ra ngoài, sau đó nhảy ra khỏi xe ngựa.

Lúc này toàn bộ đoàn xe đã rối loạn, một con cự mãng lớn bằng vòng tay hai người, dài không biết bao nhiêu mét đang lao thẳng về phía này, mang theo một cái vòi rồng, khiến không ít người bị thổi văng ngã xuống.

Nhìn thấy cự mãng lớn như vậy, những võ giả kia sợ tới mức không thể động đậy.

Quân Trì không nghe lời dè dặt, chui ra khỏi xe ngựa, lúc chứng kiến đại cự mãng, cũng bị dọa, sau đó nhớ tới quả trứng bên trong túi trữ vật, nghĩ thầm Quân Yên tùy tiện giết người lấy trứng, giờ nên hai người bọn họ phải gặp quả báo đây này.

Hoàn chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

Thân hình con cự mãng cực lớn, dựng nửa người trên lên, khiến người ta cảm thấy uy áp khủng bố như bị núi đè xuống.

Những võ giả của đoàn xe, chỉ có thể dùng để phòng đạo tặc hoặc yêu thú bình thường mà thôi.

Lại nói, đây vốn là đường lớn, sẽ không có yêu thú quá mức cường đại đến quá nhiều, nhờ thế, đám võ giả mới có thể phát huy công dụng.

Bây giờ xuất hiện một cự mãng lớn như vậy, hơn nữa nhìn cũng không biết là yêu thú mấy giai, chỉ khí tức khủng bố kia thôi, cũng đủ dọa chết mấy người ở đây rồi, chỉ sợ tu sĩ bình thường còn chẳng cảm cự nôi con yêu thú này.

Cự mãng xuất hiện, tiểu nhị và đám võ giả liền biết đánh không lại, chỉ biết chạy, cho nên tất cả mọi người đều nhanh chân chạy trốn.

Chẳng qua con cự mãng đó không có lòng tốt như vậy, ngẩng cao đầu, mang theo con gió trần ngập mùi tanh, trong miệng phun ra từng đợt hỏa diễm cực lớn, hỏa diễm bay tới những người đang chạy, những người kia chỉ kịp hét lên một tiếng, đã bị lửa thiêu chết, võ giả thì miễn cưỡng chịu được, nhưng cũng chỉ lần qua lần lại trên đất kêu thảm thiết, nhận thêm một khắc mà thôi.

Trong thời gian ngắn, cả con đường đều bị lửa bao phủ, chỉ còn chừa một khoảng chính giữa.

Trên người cự mãng đầy vảy ngăm đen, bên trên lưu động một màu vàng lợt, mỗi lần di chuyển, lại phát ra tiếng kim thạch va chạm vào nhau.

Nó ngẩng cao đầu, đồng tử kim sắc tràn đầy vẻ lạnh lùng trào phúng.

Lập tức, cái đuôi nó quất tới phía hàng hóa Thương Hội, những chiếc xe ngựa đều nát như bã, trên đường có hai người vì sợ hãi cực độ mà tỉnh lại, muốn chạy trốn, cự mãng há to miệng, nuốt cả hai người vào bụng.

Mặc dù Quân Trì cũng sợ hãi, nhưng có lẽ trời sanh Chu Tước là thiên địch loài xà, thích nhất ăn xà, cho nên cảm giác sợ hãi rất nồng, nhiều hơn là cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Đối mặt với cường địch, lực lượng trong thân thể tựa hồ có dấu hiệu thức tỉnh.

Hắn lấy quả trứng từ túi trữ vật ra, giữ trên tay, tranh thủ thời gian kéo Quân Yến đang cảm trường kiếm lui về phía sau.

Con cự mãng kia tựa hồ cho rằng bọn người phạm chi là đám yếu ớt, nên không để trong mắt, chẳng qua mấy kẻ dám can đảm ăn cắp trứng nhân lúc nó rời khỏi động, chỉ có thể thành bữa ăn trong bụng nó.

Khí Quân Trì lấy quả trứng trong túi trữ vật ra, con cự mãng liền di động tới, vảy trên thân thể không ngừng ma sát, phát ra tiếng kim thạch va chạm cực lớn, nó ngẩng đầu, nhìn Quân Trì từ trên cao xuống.

Quân Trì ngửa đầu nhìn nó, không hề e ngại, trấn định nói: “Chúng ta ngoài ý muốn lấy được quả trứng này, chứ không phải kẻ trộm trứng. Nếu mỗi người thỉnh như vậy, mò được tới đây, chắc hẳn cũng biết, chúng ta chưa từng vào hang người trộm trứng, chẳng qua trên đường tình cờ lấy được. Giờ chúng ta trả lại cho người, người có chịu bỏ qua không?”

Quân Trì nghĩ thầm Quân Yến cũng nói mấy lời như vậy với hai tên đạo tặc, sau đó Quân Yến vẫn thiêu chết người ta, bây giờ hắn nói y chang như vậy, không biết kết quả thế nào.

Con cự mãng kia quả thật biết nói tiếng người, chỉ nghe nó nói: “Bọn người dám đụng vào con của ta, thì đừng có hi vọng xa vời.”

Nó nói xong, liền trực tiếp há miệng đánh úp về phía hai người, trường kiếm trong tay Quân Yến lập tức xuất ra kích thử nhất chặn nó, trường kiếm và vảy cự mãng va chạm vào nhau, phát ra tia lửa chói mắt.

Quân Trì lui về phía sau nói: “Nếu đã như vậy, thì ta sẽ đập vỡ trứng đó.”

Con cự mãng thoáng cái nổi giận, rít gào: “Người dám!”

Cái đuôi liền quất về phía Quân Trì, Quân Yến đối phó đầu cự mãng đã không dễ dàng, lúc này nào ngăn trở đuôi cự mãng đánh về phía Quân Trì được.

Quân Trì liền bị đuôi cự mãng quất trúng, hung hăng ngã văng xuống đất, cái trứng cũng bay ra khỏi tay hắn, cự mãng dùng đuôi linh hoạt đỡ lấy, tiếp được quả trứng.

Đã cầm được quả trứng về, con cự mãng càng không có kỵ gì, thừa dịp lúc Quân Yến bay người đến chỗ Quân Trì, nó liền phun lửa ra, bắn về phía Quân Trì Quân Yến.

Quân Yến chỉ kịp nắm lấy tay ca liền bay vọt ra, khó khăn lắm mới thoát được lần hỏa công thứ nhất, cự mãng lập tức đánh lần hỏa công thứ hai.

Cự mãng đã biết nói tiếng người, tu vi hắn không thấp, có thể là Hóa Nguyên hoặc Kim Đan kỳ, Quân Yến sao thể đối phó nổi, liên tục né tránh công kích của nó đã rất không dễ dàng rồi.

Quân Trì cảm thấy thứ nhiệt huyết sôi trào dâng lên càng mạnh mẽ, loại này khác với lần phát ra ngọn lửa màu đen trước mặt hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, ngược lại giống như bị Hạo Thiên Nguyên Mãng kích thích một mặt biến hóa khác.

Khi cự mãng lần nữa đánh úp lại, linh lực Quân Yến đã hao hết, động tác trì trệ, mắt thấy sắp bị cự mãng cắn nuốt.

Hai mắt Quân Trì liền đỏ lên, hết thấy hình ảnh trước mặt đều bị bao phủ bởi tầng sáng màu đỏ.

Cả người hắn mơ hồ mang theo ngọn lửa màu đen, sau một âm thanh kêu to chấn động cả bầu trời, Quân Trì hóa thành một con Chu Tước cực lớn.

Chu Tước đánh tới con cự mãng, con cự mãng khó khăn lắm mới né tránh được, Chu Tước chở Quân Yến trên cổ, bay vọt lên trời cao.

Dáng người cực lớn duyên dáng lượn vòng trên không trung, tuy là Chu Tước, nhưng lông vũ của hắn có màu xám, chẳng qua bên ngoài được bao bọc một tầng màu vàng và màu lửa đỏ, không giống lông vũ hoa mỹ bình thường của Chu Tước.

Khi hắn bay lên không trung, chỉ thấy những đám mây trên trời cũng bị nhuộm màu vàng và lửa đỏ, lay động xung quanh phong vân, toàn bộ thiên không như vì hắn mà đổi sắc.

Hắn lại kêu thêm một tiếng vang kéo dài, sau đó cúi người vọt xuống mặt đất.

Quân Yên ngồi trên cổ hắn, cũng vọt lên không trung và bay giữa những đám mây, nội tâm y không hề kinh ngạc kích động, tựa như hết thấy mọi thứ vốn là chuyện đương nhiên rồi.

Huyết thống Hạo Thiên Nguyên Mãng vốn là thuần phục Chu Tước, cho dù con Hạo Thiên Nguyên Mãng này có là yêu thú cấp sáu đi chăng nữa, vào lúc cảm nhận khí tức Chu Tước phóng lên trời, trong đầu liền dâng lên ý chí thuần phục, trực tiếp cúi gập thân thể trên mặt đất.

Quân Trì đã biến thành Chu Tước, theo bản năng muốn một ngụm mổ xuống cắn nuốt nó, nhưng thấy Hạo Thiên Nguyên Mãng tỏ thái độ thuần phục, hắn liền dùng lý trí áp chế thứ bản năng này, dừng lại giữa không trung, nói: “Ta không trộm cắp con nôi dôi của ngươi, mà còn hảo hảo bảo vệ nó trong người. Thế nhưng ngươi không nói đạo lý liền muốn đòi phó chúng ta. Đã như vậy, bây giờ ta ăn thịt ngươi, cũng là chuyện đương nhiên.”

Quân Yên ngồi trên cổ Quân Trì, nghĩ thầm dài dòng làm chi, ăn luôn cho rồi, thịt con xà này chắc chắn rất ngon.

Hạo Thiên Nguyên Mãng nói: “Ta nguyện ý vì thượng quân khu trì*, xin thượng quân giữ lại tánh mạng ta.”

(*) làm thú cưỡi, thú nuôi.

Quân Trì thầm nghĩ ta chỉ tạm thời biến thành Chu Tước, năng lực trạng thái không thể chịu nổi thời gian dài, yêu thú ngươi cho dù nguyện ý thần phục, sau khi năng lực ta giảm xuống, bị cắn ngược thì biết làm sao, lý trí bảo hắn không nên lưu lại nó, nhưng thiện ý trong nội tâm khiến hắn không nỡ xử lý tánh mạng con cự mãng này.

Trong lúc hắn đang khó xử, Quân Yên đứng trên cổ hắn liền nói: “Nếu ngươi nguyện ý khu trì cho huynh trưởng ta, vậy thì hãy chứng tỏ thành ý đi.”

Tuy tuổi Quân Yên còn nhỏ, tu vi chỉ mới Luyện Khí tầng ba, nhìn quả thật yếu không chịu nổi, nhưng cái khí thế bề ngoài đó, lại khiến cự mãng cam tâm tình nguyện bài phục.

Nó ép yêu đan bốn mạng của mình ra khỏi cơ thể, trôi nổi giữa không trung.

Yêu đan bốn mạng chính là nguồn gốc năng lượng yêu thú, cũng chính là tánh mạng, nếu nó đã nguyện ý kính dâng yêu đan, cũng đủ thấy hết thành ý.

Quân Yên trực tiếp đánh pháp quyết lên yêu đan, sau đó bảo Quân Trì thở ra một hơi bao bọc lấy yêu đan, sau khi khí tức dung nhập vào yêu đan, cự mãng thu hồi nó về trong cơ thể.

Bắt đầu từ bây giờ, tánh mạng cự mãng đã nằm trong tay Quân Trì, trở thành tôi tớ của Quân Trì.

Quân Trì vô cùng yêu thích cảm giác bay lượn trên không trung, chẳng qua sợ rằng nếu cứ bay tới bay lui mãi không trung, sẽ hấp dẫn nhiều tu sĩ tu vi cao mò tới, vì vậy đành vội vàng đáp xuống.

Lần này không như khi còn bé dù làm cách nào cũng không từ tiểu gà tro biến thành người được, trong lòng hắn khế niệm, thời điểm khi rơi xuống, đã hóa thành hình người, chỉ là không mặc quần áo gì hết.

Quân Yên lấy quần áo từ vòng tay trữ vật đưa cho Quân Trì mặc, sau đó nhặt mấy vật phẩm rơi rớt bên ngoài, bao gồm cả túi trữ vật, cẩn thận bỏ vào bên trong.

Con cự mãng lớn lúc này đã hóa thành con xà nhỏ, đen sì mang theo ánh vàng sáng chói.

Nó vòng vòng quanh trứng rắn, nói: “Chủ nhân. Con của ta xin tùy ngài xử trí.”

Quân Yên nghĩ thầm, tốt nhất là đem trứng ăn tươi luôn đi.

Quân Trì nói: “Đó là con nôi dôi của ngươi, ngươi cứ cầm lấy, sao ta lại muốn con của ngươi chứ.”

Cự mãng vội vàng nói: “Đa tạ chủ nhân.”

Bởi vì cự mãng phun lửa và cắn nuốt hết rất nhiều người, cho nên lúc này trên đường chỉ còn lại Quân Trì Quân Yên, ngựa cũng bị thiêu cháy, bọn họ còn không có xe ngựa để ngồi nữa kia.

Đang lúc khó xử, cự mãng bỗng nói: “Chủ nhân, có tu sĩ chạy đến.”

Quân Trì Quân Yên liếc nhau một cái, Quân Trì nói với cự mãng: “Chỉ sợ bọn chúng bị hấp dẫn bởi khí tức của ta, ngươi nhanh chóng chở chúng ta rồi

khỏi nơi này mau.”

Cự mãng cũng nghiêm túc hẳn, thân hình biến lớn, ngâm quả trứng trong miệng, chờ Quân Trì Quân Yến vội vàng đi khỏi nơi này.

Chờ mấy tu sĩ chạy tới vì thấy dị tượng Chu Tước tạo ra, chỉ chứng kiến một bãi hỗn độn, bởi vì khí tức cự mãng mурi phản nòng đậm, còn Chu Tước cổ tinh thu liễm khí tức, cho nên bọn họ không cảm nhận được, chỉ biết có yêu thú tập kích đoàn người này.

Quân Trì sau khi biến về, khí tức Chu Tước hoàn toàn biến mất, trở thành một người vô cùng bình thường.

Hắn và Quân Yến không vội chạy tới Hạ Nguyên Thành, ngược lại đi theo cự mãng vào sâu bên trong núi.

Hoàn chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20

Trong núi có một sơn động.

Bốn phía cỏ xanh tươi tốt um tùm, cách đó không xa còn có một dòng suối nhỏ.

Trên tán cây cỏ thụ cực lớn, có một căn nhà gỗ không to không nhỏ.

Một thiếu niên từ nhà gỗ nhảy xuống, khuôn mặt thiếu niên trắng nõn tuấn tú, nhưng vẻ mặt lại không chút biểu tình, khiến người ta cảm thấy xa cách.

Y đi tới một khu đất trống, bắt đầu luyện kiếm.

Đây đúng là người cùng Liễu Quân Trì và Hạo Thiên Nguyên Mãng chạy vào trong núi – Liễu Quân Yến.

Hiện giờ tu vi Liễu Quân Yến đã đạt tới Luyện Khí tầng bốn, bất quá lúc này Quân Yến không vội vàng tăng tiến tu vi, mà bắt đầu tôi luyện kiếm thuật và pháp thuật.

Một lát sau, trên nhà gỗ bay ra một con gà tro không lớn không nhỏ.

Gà tro sau khi tiếp đất thì biến thành một thiếu niên, làn da thiếu niên có hơi đen nhưng tướng mạo tinh xảo, mурi phần đẹp mắt.

Thiếu niên này đương nhiên là Liễu Quân Trì rồi.

Quân Trì không chào hỏi Quân Yến, thoáng cái đã nhảy vào cái hồ nước do dòng suối hội tụ cách đó không xa, bắt đầu tắm rửa.

Hắn vui vẻ bơi một hồi, bỗng nhiên, mặt nước bắt đầu chấn động, sau đó là một cái đầu xà cực lớn thò ra mặt nước, Quân Trì vừa lúc ngồi lên trên cái đầu xà.

Quân Trì nhìn hai cục thịt nhô ra trên đầu xà, hỏi: “Người sau này sẽ biến thành hình Rồng sao?”

Cự mãng cũng phát ra âm thanh, đó là một giọng nam trầm thấp đầy uy lực: “Tộc ta tu luyện ở đây cùng lắm chỉ là Giao Long*, chứ không thể hóa thành Rồng, trừ phi có Thần Long chi thủy.”

(*) Cá Sấu.

Quân Trì ồ một tiếng, vọt xuống khỏi đầu rồng, giữa không trung xoay người hai cái, ngay lập tức biến thành con gà tro không lớn không nhỏ, bay tới khu đất trống, hất há mồm, một luồng khí nóng bùng lên phun khỏi miệng, luồng khí biến thành lửa, phả vào mặt đất, cát đá gặp lửa biến thành một khối ngọc lưu ly lớn.

Quân Trì Quân Yến theo Hạo Thiên Nguyên Mãng vào núi là vì Quân Trì muốn học phương pháp tu hành của Hạo Thiên Nguyên Mãng.

Cuối cùng nhờ Hạo Thiên Nguyên Mãng chỉ điểm, Quân Trì tổng kết lại đưa ra biện pháp tốt nhất, đó là trở về nguyên hình tu luyện theo bản năng.

Là linh thú, bọn họ đều có bản năng truyền thừa, cứ theo đó mà tu luyện.

Chỉ có một bộ phận nhỏ đạt được cơ duyên, cũng tìm ra phương pháp đặc biệt dành cho yêu thú tu hành, khiến tu vi phóng đại.

Quân Trì nghĩ hần và mẹ đều là linh thú đạt được cơ duyên, không chỉ riêng là thiên phú dị bẩm, mà phải có cơ duyên, vậy mới tu luyện thành hình người được, hơn nữa còn sinh hai đứa nhỏ cho cha bọn họ.

Liễu Quy Hải nói không ít chuyện của mẹ cho Quân Trì nghe, nói bà bị trọng thương, đến từ thế giới khác, bắt quả Liễu Quy Hải không biết vì sao mẹ lại bị trọng thương, cũng không biết mẹ từ nơi nào tới đây.

Nếu Liễu Quy Hải đã không biết, Quân Trì đương nhiên càng không biết rồi.

Mặc dù không biết những điều đó, nhưng Quân Trì có thể xác định rằng, chiếc nhẫn trữ vật mà mẹ lưu lại, chắc chắn có phương pháp tu luyện của bà năm đó, chẳng qua đến giờ Quân Trì vẫn không tìm được cách mở nó ra, chỉ đành ngắm chiếc nhẫn rồi than thở.

Hạo Thiên Nguyên Mãng là một con xà đực, tu luyện hơn bốn trăm năm, trở thành yêu thú cấp sáu. Tu hành nhanh chóng như thế, bởi vì Hạo Thiên Nguyên Mãng có huyết mạch Thần Long, chẳng qua huyết mạch quá mỏng, cho nên không dễ hóa Rồng.

Còn quả trứng kia, là do nó kết hợp với yêu thú mãng xà cấp ba mà thành, chẳng qua con mãng xà đó đã bị yêu thú khác giết chết, cho nên chỉ còn mình nó quan phụ* trông coi quả trứng này.

(*) đàn ông mất vợ.

Kỳ thật lúc trước bạn đời của nó sinh ra không chỉ một quả trứng, còn thêm vài quả khác nữa, chẳng qua đều bị yêu thú khác ăn hết, nên chỉ còn mỗi quả này.

Quân Trì đặt tên cho Hạo Thiên Nguyên Mãng là Nguyên Tiêu*, bởi vì nó không biết Nguyên Tiêu trong miệng Quân Trì có nghĩa gì, cho nên rất vui vẻ tiếp nhận.

(*) Tết ở Trung Quốc, vào rằm tháng giêng.

Năm tháng trong núi trôi qua thực mau.

Bất tri bất giác, nửa năm đã qua.

Lúc này tu vi Quân Yển đã là Luyện Khí tầng năm, Quân Trì cũng nắm được bí quyết biến hóa giữa hình điều và hình người, chẳng qua khi trở về hình người, hần hoàn toàn giống như một phàm nhân, không dùng được linh lực, chỉ khi biến thành điều hình, mới có thể sử dụng một ít thiên phú thần thông của Chu Tước.

Mà giữa hai loại hình thái đó, khí tức cũng hoàn toàn bất đồng.

Khi biến về hình người, sẽ không có khí tức linh lực ba động* của Chu Tước, còn khi biến thành Chu Tước, thì lại có linh lực ba động. Căn cứ theo lời Nguyên Tiêu, Liễu Quân Trì rất có thiên phú, năng lực cũng cỡ yêu thú cấp sáu, chẳng qua nếu thực chiến thì không địch lại nổi.

Lúc này Quân Trì đã thân quen với Nguyên Tiêu, biết rõ Nguyên Tiêu mặc dù là xà nhưng tính cách không quá âm ngoan, hơn nữa còn là luyện từ cuồng*, thường xuyên cuộn quả trứng ôm trong người, Quân Trì không cách nào tưởng tượng nổi, nó đã từng nói rằng hần cứ tùy tiện xử lý quả trứng kia.

(*) cuồng yêu con.

Quân Trì nghe Nguyên Tiêu bảo dù hần có là yêu thú cấp sáu, cũng không phải đối thủ của nó, Quân Trì liền cố tình hỏi: “Thế vì sao lúc đó ngươi lại sợ ta đến thế?”

Quân Trì vẫn còn bộ dáng một đứa trẻ, Nguyên Tiêu sống hơn bốn trăm năm không thêm so đo lời khiêu khích của hần, buồn bực nói, “Ta chẳng qua bị khí tức Chu Tước trên người ngươi chấn nhiếp, chứ không phải bởi vì tu vi của ngươi cao hơn.”

Quân Trì hừ hai tiếng, chỉ vỗ vỗ đầu nó, không so đo chuyện nó vừa đại bất kính với chủ tử.

Đội Quân Yển cùng cố tu vi Luyện Khí tầng năm xong, Quân Trì cảm thấy đã đến lúc bọn họ nên trở về Liễu gia.

Nếu cứ một mực không về, chỉ sự tình sẽ biến hóa lớn.

Đã đến lúc, Quân Trì thu thập đồ đạc xong, để lại hỏa bồn cho Nguyên Tiêu, nói: “Ta và Quân Yển phải trở về Hạ Nguyên Thành, bây giờ không tiện mang theo ngươi, đây là hỏa bồn mà mẹ lưu lại để ấp trứng hai chúng ta, cho ngươi mượn dùng ấp con ngươi đây.”

Nguyên Tiêu biến thành bộ dáng xà nhỏ, nhìn hỏa bồn phát ra ánh sáng lưu động, nói: “Đây là linh khí thượng phẩm, không giống như vật thường.”

Quân Trì sờ sờ cái hỏa bồn giống như cái bẻ tằm nhỏ, nói: “Đây là di vật mẹ lưu lại cho chúng ta, có thể dùng chữa thương. Nhưng hiện tại ta và Quân Yển chưa cần, ngươi cứ cầm lấy ấp trứng trước đã, đợi ấp ra con ngươi, thì trả lại cho chúng ta là được.”

Nguyên Tiêu là xà, nó nhìn Quân Trì một hồi, sau đó dùng đuôi cuộn hỏa bồn tới, rồi thả quả trứng vào bên trong.

Mặt Quân Yên không biểu tình đứng một bên, Linh Kiếm mà hắn sử dụng là đạt được từ Huyền Ấn chân nhân, bây giờ trở về Liễu gia, Quân Trì không cho y dùng Linh Kiếm kia nữa, vì vậy đổi thành Linh Kiếm pháp khí thượng phẩm không biết Nguyên Tiêu lấy từ vị tu sĩ xui xẻo nào đấy.

Y hướng Quân Trì nói: “Ca ca, đi thôi.”

Quân Trì gật đầu với Nguyên Tiêu một cái, đi lại, Quân Yên ngắt một pháp quyết, Linh Kiếm lập tức trôi nổi lơ lửng, y mang Quân Trì nhảy lên phi kiếm, phi kiếm vọt lên trời cao, bay về phía Hạ Nguyên Thành.

Phi kiếm đáp xuống ngoài cửa thành, Hạ Nguyên Thành vẫn như cũ, đương nhiên không vì thiếu mất một thiên tài Liễu Quân Yên mà thay đổi.

Hai người tiến vào thành, ăn no một trận rồi mới đi tới Liễu gia.

Ngoại viên Liễu gia khí thế tràn đầy, bất quá cánh cửa lúc này đang đóng chặt chẽ, hai người đứng trước nó, người canh cổng là vài tên nam tử Luyện Khí tầng năm, bọn họ không nhận ra Quân Trì Quân Yên, liền hỏi: “Người từ phương nào đến?”

Quân Yên lấy bài thân phận của mình đưa cho một trong số những người canh cổng, đối phương cầm bài thân phận rồi dùng cấm chế quét qua mặt bài, phía trên lập tức hiện ra thân phận y — Nội viện, Liễu Quân Yên.

Nhìn thấy cái tên này, mấy người canh cổng vô cùng khiếp sợ, nhìn về phía Quân Yên, sau đó trực tiếp lấy vũ khí ra vây xung quanh Quân Trì Quân Yên.

Một người trong đó quát: “Người là người phương nào, sao lại cầm bài thân phận của Liễu Quân Yên đến?”

Quân Yên trực tiếp lấy Linh Kiếm ra, nói: “Ta chính là Liễu Quân Yên, bằng không sao có thể sử dụng bài thân phận này?”

Mấy người nhìn bộ dáng đương nhiên rồi của Quân Yên, liếc nhìn nhau một cái, thế nhưng không để Quân Trì Quân Yên tiến vào, chỉ cho một người chạy vô thông báo trước.

Chỉ chốc lát sau, chủ sự nội viện đi ra, cũng chính là Liễu Vi Chân trưởng lão xuất hiện ở cửa ra vào.

Ông nhìn Quân Trì và Quân Yên ở ngoài cửa, Quân Trì vẫn như trước miệng cười tủm tỉm, còn Quân Yên thì sụ mặt không biểu tình.

Thấy Liễu Vi Chân, Quân Trì vội thi lễ một cái, “Vi Chân trưởng lão, ta cùng Quân Yên đã trở về. Nhưng bọn họ không cho chúng ta tiến vào, vậy có nghĩa là sao?”

Quân Yên liếc mắt nhìn Liễu Vi Chân, biểu hiện trên mặt không hề biến hóa, nhưng cuối cùng vẫn hướng Liễu Vi Chân thi lễ: “Trưởng lão, ta đã trở về.”

Liễu Vi Chân đến trước mặt hai người.

Ông không nói lời nào, chẳng qua chỉ nhìn hai người chăm chăm.

Quân Trì liền cười với ông, “Trưởng lão, người nhìn chăm chăm chúng ta làm gì nha?”

Tu vi trên người Quân Yên đã đến Luyện Khí tầng năm, dựa theo tốc độ tu hành khác người của y lúc trước, dùng nửa năm tiến lên Luyện Khí tầng năm cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái.

Nhưng hai người ở bên ngoài lâu như vậy, nửa điểm tin tức cũng không truyền về, Liễu gia tính toán trường hợp xấu nhất, hẳn Quân Trì đã bị giết, còn Quân Yên thì bị đoạt xá rồi.

Bây giờ hai người trở về, cũng có thể là Quân Yên bị đoạt xá và Quân Trì bị khống chế.

Hoàn chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Mặc dù hoài nghi Quân Yên bị đoạt xá, Quân Trì bị khống chế, nhưng tu vi hai người không cao, mang vào nội viện cũng không tạo thành tổn hại gì, vì thế Liễu Vi Chân trưởng lão suy tư một lúc lâu, quyết định dẫn hai người vào nội viện trước.

Ông đã trực tiếp truyền tin cho Tông chủ Liễu Thăng Hải, cho nên Liễu Thăng Hải sớm chờ ở Hạc Kêu Đường rồi.

Đến Hạc Minh Đường, Liễu Thăng Hải không giống Liễu Vi Chân trưởng lão lộ ra thái độ hoà nghi, ước chừng vì là Tông chủ nên luôn bảo trì bình thân, ông ôn hòa nói: “Quân Yến, Quân Trì, các người đã trở về.” Thái độ rất thân thiết, giống như không phải hai người gặp chuyện nguy hiểm, mà chỉ trở về sau một chuyến đi dài.

Quân Trì dẫn đệ đệ tiến lên rồi hành lễ, “Đa tạ Tông chủ quan tâm, Quân Trì Quân Yến đã trở về.”

Liễu Thăng Hải bình thân nhìn hai người, nói: “Các người rời Tông gia hơn nửa năm, trong nửa năm này, các người đã đi đâu, gặp chuyện gì, mau nói mọi chuyện cho ta và trưởng lão nghe xem.”

Quân Trì đáp: “Hôm đó, cũng chính vào ngày sinh nhật Tông chủ, ta và Quân Yến thấy ngoại viện hết sức náo nhiệt, tâm không khỏi muốn đi xem thử, nhưng sợ người phát hiện rồi bị giáo huấn, nên mới lén tới Linh Thủ viện nhìn Linh Thủ, bởi vì không có lệnh bài nên không vào được, chúng ta đành rời khỏi, trở về Đông viện. Nửa đường, chúng ta đột nhiên phát hiện tình hình có chút không đúng, chúng ta vốn từ Bắc viện đi thẳng về Đông viện, lại không hiểu tại sao con đường đó dù đi thế nào vẫn không thấy đích, ta và Quân Yến liền biết có người lập cấm chế. Lát sau có hai nam nhân một cao một thấp, bởi vì đối phương quá lợi hại, Quân Yến gọi Kim Hòa Hoàn ra cũng không phải đối thủ, Kim Hòa Hoàn còn bị cái lồng chuông của đối phương đập gãy rơi xuống đất, tiếp đó ta và Quân Yến bị cái lồng chuông chụp bên trong không thoát ra được, Quân Yến dùng linh lực đánh lồng chuông, không ngờ nó phản kích lại khiến bản thân bị thương. Sau đó chúng ta được thả ra, đó là một nơi sâu trong núi, vốn đối phương muốn bắt Quân Yến để nguyên thần một vị chân nhân bám vào khúc gỗ đoạt xá, nhưng trong lúc đợi, đột nhiên bị mấy con yêu thú tập kích, trong đó có một con mãng xà cực kỳ lớn, có thể phun lửa, hết sức lợi hại, hai tên tu sĩ bắt ta và Quân Yến liền bị yêu thú chế ngự, Quân Yến nhanh chóng đánh phủ lục mà trưởng lão đưa cho, chúng ta thừa dịp hỗn loạn chạy đi.

Nhưng chúng ta không biết mình đang ở đâu, trong núi lại có rất nhiều yêu thú, ta và Quân Yến mất rất nhiều thời gian, mới tìm được đường trở về. Lúc trên núi, chúng ta gặp được kỳ ngộ, Quân Yến tìm được Linh Kiếm, hơn nữa đột phá Luyện Khí tầng năm.”

Quân Trì nói như vậy, không hi vọng Liễu Thăng Hải tin tưởng, chẳng qua chỉ đưa ra lời giải thích hợp lý, hơn nữa còn đem các đặc điểm của người bắt Quân Yến tí mỉ nói ra, Liễu Thăng Hải nghe xong, dường như đoán được những kẻ đó là ai.

Liễu Thăng Hải gật đầu, “Trở về được là tốt rồi. Cha các người nghe tin các người gặp chuyện không may, mười phần bi thương, bây giờ đang ở Hạ Nguyên Thành, đợi tin tức hai người. Ta sẽ sai người đưa ông ấy tới gặp các người một lần.”

Quan hệ giữa Quân Trì và cha vốn rất tốt, cho nên nghe tin Liễu Quy Hải vì bọn họ gặp chuyện không may mà bi thương, cảm thấy rất áy náy, khi nghe ông đang ở Hạ Nguyên Thành, lát nữa sẽ được gặp mặt, liền vui vẻ trở lại.

Mà tâm tình Quân Yến thì chẳng biến hóa gì.

Quân Yến vốn là người lạnh nhạt như vậy, nhưng Quân Trì cảm thấy từ khi chân nhân Kim Đan kỳ muốn đoạt xá ngược lại bị y tiêu diệt, tâm tình Quân Yến càng trở nên lạnh nhạt hơn ban đầu.

Điều này khiến Quân Trì có chút bận tâm.

Quân Trì nói cảm ơn với Liễu Thăng Hải: “Đa tạ Tông chủ cho ta và Quân Yến gặp lại cha.”

Đưa nhỏ có tư chất tu tiên sau khi gia nhập Tông gia tu luyện, thì sẽ cùng người thân nơi phạm tục cắt đứt liên lạc, Liễu Thăng Hải đồng ý cho Liễu Quy Hải đến nội viện gặp mặt hai người, quả thực on đức lớn lao, dù không hợp quy củ.

Nói xong, Liễu Thăng Hải chuyển sang Liễu Quân Yến tuy không nói lời nào nhưng cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ, bảo: “Liễu Quân Yến, người mau lại gần ta.”

Quân Yến nhìn ông một cái, không phản kháng, gật đầu tiến lên.

Liễu Thăng Hải cầm tay y dò xét một phen, rồi nói: “Trong thời gian ngắn ngủi, người đã đột phá Luyện Khí tầng năm, Liễu gia vạn năm sau chưa chắc có người làm được, chỉ sợ Ngọc Đài Môn cũng không ai có thiên tư như vậy. Bất quá, cũng chính vì thiên tư này của người, khiến nhiều người ngấp nghé, bởi thế nên về sau, người càng phải chú ý an nguy bản thân hơn.”

Quân Yến đáp: “Được.”

Liễu Thăng Hải bảo Quân Yến ở lại, còn Quân Trì thì theo Vi Chân trưởng lão ra ngoài.

Rời khỏi Hạc Minh Đường, thấy Quân Trì vẫn ngoài đầu liếc nhìn bên trong, Liễu Vi Chân nói: “Không cần nhìn. Tông chủ chỉ muốn tặng cho đệ người nấy thứ tốt dùng để bảo vệ tính mạng và thuận lợi cho việc chạy trốn, chứ không phải muốn khi dễ y.”

Quân Trì nói với Liễu Vi Chân: “Đa tạ trưởng lão quan tâm đề ý ta và Quân Yến.”

Liễu Vi Chân cười lạnh một tiếng, nói: “Người cái tên tiểu tử này cũng biết ta đề ý các người sao? Lúc trước Liễu Vi là thiên tài, rồi cũng chết đấy thôi. Tuy Quân Yến là thiên tài trong số các thiên tài, nhưng nếu y chết đi, thì chỉ là chết mà thôi. Ta đã phân phó người phải trông chừng Quân Yến ở Đông viện, không ngờ các người lại ra ngoài, người khôn ngoan thì phải biết nhìn xa trông rộng.”

Quân Trì làm bộ đáng tiếp nhận giáo huấn, “Đa tạ trưởng lão chỉ dạy, Quân Trì xin khắc sâu trong lòng, về sau sẽ cẩn thận hơn.”

Khi Quân Trì theo Liễu Vi Chân từ ngoại viện tiến vào nội viện, liền phát hiện rất nhiều địa phương được đặt thêm mấy cấm chế, nghĩ rằng chuyện Quân Yên bị bắt đi cũng khiến Liễu gia chịu chút ảnh hưởng, ít nhất là tăng cường đề phòng.

Quân Trì trở về Mậu Hào viện, vừa vặn gặp Liễu Ân và Liễu Chân Minh bên trong sân nhỏ, lúc hai người thấy Quân Trì, đều vô cùng giật mình, sau đó Liễu Chân Minh không kiên nhẫn chạy tới, chỉ thiếu nước ôm chầm lấy, mặc dù không ôm, nhưng rất kích động nắm bả vai Quân Trì, vui mừng nói: “Quân Trì, ngươi về rồi sao! Có bị gì không? Quân Yên đâu?”

Quân Trì rất cảm động vì nhớ mình như vậy, cười nói với hắn: “Đa tạ ngươi đã lo lắng. Ta và Quân Yên không sao cả, vừa trở về, Quân Yên đang ở chỗ Tông chủ, khoảng vài canh giờ sau mới trở lại.”

Liễu Chân Minh theo dõi hắn, xúc động thật lâu mới nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Ta cứ luôn lo lắng, sợ các ngươi xảy ra chuyện gì.”

Mặc dù tu sĩ muốn đi đến con đường thành tiên, so với người phạm lợi hại hơn nhiều. Nhưng mệnh tu sĩ vô thường khó đoán, tựa như phạm nhân vậy, người đạt thành tựu chỉ thuộc con số ít, vô có vẫn lạc thì nhiều không đếm xuể.

Liễu Chân Minh là tay mơ Luyện Khí tầng một, Tứ linh căn, hắn chưa từng nghĩ tới cái ngày mình sẽ đắc đạo, chỉ cần có thể tiến cảnh ở giai đoạn hiện tại đã rất không tệ rồi.

Hắn như vậy, đối với tình bằng hữu so với tu sĩ bình thường càng thêm đề ý, biết tin Quân Trì Quân Yên bị bắt đi, trong lòng đương nhiên rất lo lắng khổ sở.

Lúc này Liễu Ân cũng đi tới, Quân Trì thì lễ với y một cái: “Quân Trì bái kiến sư huynh, trong những ngày này, sư huynh lại tiến cảnh rồi a.”

Liễu Ân tu luyện một thời gian, bây giờ đã là Luyện Khí tầng hai, y cao hơn so với trước kia, cũng trầm mặc hơn rất nhiều, gật đầu với Quân Trì, bên trong đôi mắt mang theo quan tâm, nói: “Linh căn Quân Yên xuất chúng, thiên tư phi phàm, khiến không ít tu sĩ ngấp nghé, về sau phải cẩn thận hơn, đừng để chuyện này lặp lại.”

Quân Trì vội đáp: “Đa tạ sư huynh quan tâm, Quân Trì ghi nhớ rồi.”

Liễu Chân Minh lại hỏi: “Rốt cuộc ai bắt các ngươi? Sao trở về được?”

Quân Trì trả lời: “Tông chủ đã dặn, không cho chúng ta nói.”

Liễu Chân Minh có chút thất vọng nhỏ giọng thì thầm: “Không cho nói nha.”

Liễu Ân liền giáo huấn Liễu Chân Minh, “Tính tình ngươi cứ vậy, thiếu kiên nhẫn, khó trách một mực tu luyện nhưng không thể tiến cảnh.”

Liễu Chân Minh lớn hơn Liễu Ân mấy tuổi, bị y giáo huấn, hắn đã quen rồi, chỉ thừa dịp đáp lại, không phản bác gì.

Liễu Chân Minh nói phải ăn mừng vì Quân Trì và Quân Yên, mời hai người đến ăn linh quả linh thực, nói xong hắn nhìn về phía Liễu Ân, Liễu Ân vốn định đi tu luyện, không muốn đi cùng, nhưng suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý.

Quân Yên rất lâu sau mới trở về, vừa về liền bị Quân Trì và Liễu Chân Minh kéo đi khai tiệc.

Liễu Chân Minh biết không ít chuyện bát quái nội viện, kể cho Quân Trì Quân Yên nghe những việc đã xảy ra sau khi hai người biến mất.

Lúc Quân Trì Quân Yên bị bắt, sau bữa tiệc Tông chủ, mấy nhà có đệ tử tài giỏi muốn luận bàn, giúp các đệ tử gia tăng kiến thức và rèn luyện, tìm ra đường đạo của bản thân.

Không ngờ Liễu Vi Chân trưởng lão phát hiện không thấy Quân Yên đâu, toàn bộ Liễu gia không còn khí tức của y, sau khi tìm kiếm một lần, phát hiện quả thực không thấy y nữa.

Đang sau đại diện Hạc Minh Đường có treo linh bài khí tức của các đệ tử tài năng sau khi tiến vào nội viện, chỉ cần người này rời khỏi phạm vi Liễu gia, màu sắc khí tức trên linh bài sẽ biến mất, sau khi kiểm tra lại, Quân Yên quả thực đã mất tích.

Nhưng chuyện này chỉ có người cấp cao ở Liễu gia mới biết, bắt đầu ra thành tìm kiếm, muốn mang Quân Yên trở về trước khi bị đoạt xá, vậy mà tìm mãi vẫn không thấy.

Bởi vì Quân Yên mất tích quá lâu, cho nên Liễu gia không còn ôm bất cứ hi vọng gì nữa, nhận định rằng y đã gặp bất trắc. Từ đó Liễu gia không còn nhắc lại chuyện của Quân Yên nữa.

Lúc này Quân Trì hỏi một câu: “Sao nãy giờ ngươi cứ nhắc đến Quân Yên, còn ta thì sao?”

Liễu Chân Minh nhìn về phía hắn, nói: “Ngươi là ca ca Quân Yên.”

Quân Trì nhếch miệng, cảm thấy thế giới tràn ngập thật nhiều ác ý, chỉ sợ trừ cha, trừ Quân Yên, trừ Liễu Ân, trừ Liễu Chân Minh ra, người khác căn bản không quan tâm sống chết của hắn mà, hoặc phải nói là quên mất chuyện hắn mất tích cùng với Quân Yên rồi.

Kể xong chuyện của hai người, Liễu Chân Minh nói về những người thuộc nội viện có tu vi tăng tiến, rồi lại kể chuyện Kim Đan chân nhân của Trình gia vốn có giao hảo với Liễu gia đã vắng lạc, cho nên Tư Mã gia liền đến cửa khi dễ, muốn đoạt Cửu Linh Sơn trong tay Trình gia.

Trình gia đương nhiên không muốn giao Cửu Linh Sơn cho Tư Mã gia, nhưng một mình Trình gia không bảo hộ nổi Cửu Linh Sơn, sau lại muốn Lục đại thế gia thương thảo với nhau, quyết định Cửu Linh Sơn thuộc quyền sở hữu của Lục đại thế gia. Đệ tử của Lục đại thế gia có thể tiến vào bên trong rèn luyện.

Liễu Chân Minh đang nói đến cao hứng, Quân Yên đột nhiên hỏi một câu: “Trình Tử Nga đâu?”

Liễu Chân Minh bị y làm sững sốt một hồi, thật lâu sau mới trả lời: “Vào Đông Sơn bế quan tu hành rồi, muốn đột phá Luyện Khí tầng năm.”

Quân Yên không hỏi nữa.

Mấy người đang nói chuyện rất náo nhiệt, bỗng bên ngoài có người gõ gõ cấm chế trên cửa, nói: “Liễu Quân Yên, cha ngươi đã được dẫn đến.”

Quân Trì vừa nghe, vội vàng đứng lên, sau đó kéo Quân Yên còn đang ngồi vững vàng dưới đất, nói với Liễu Chân Minh và Liễu Ấn một tiếng: “Thật có lỗi”, rồi vội vàng chạy ra ngoài sân.

Hoàn chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22

Khi vào cửa tu tiên, phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình phàm tục, nhưng sinh làm người, khó mà dứt tình được, cho nên cha Quân Trì Quân Yên có thể đến nội viện gặp mặt hai người, khiến Liễu Chân Minh và Liễu Ấn vô cùng hâm mộ.

Mỗi sân viện đều có cấm chế, chứ không còn là cấm chế chung nữa, nếu chủ nhân nội viện không cho phép, người bên ngoài căn bản không vào được.

Quân Trì và Quân Yên thấy Liễu Quy Hải trước cửa viện.

Ước chừng nghe tin hai đứa con trai bị bắt cóc, chỉ sợ còn mất cả tánh mạng khiến Liễu Quy Hải phải chịu đau đớn, so với năm thê tử mất còn lớn hơn, dù sao khi thê tử mất có để lại hai đứa con trai, bây giờ con trai chết, mọi thứ như kết thúc. Bởi thế, Liễu Quy Hải trông có vẻ già hơn không ít, ông vốn cùng lứa với Liễu Thăng Hải, Liễu Thăng Hải sáu mươi tuổi, Liễu Quy Hải cũng không trẻ hơn bao nhiêu, chẳng qua nhờ Duyên Thọ đan nên giữ nguyên tuổi tác, chẳng qua bộ dáng ông lúc này trông như Duyên Thọ đan bị mất hiệu lực, trên đầu xuất hiện không ít tóc bạc, mặt cũng có chút nếp nhăn.

Ba người đứng trên sân tận lực khắc chế tình cảm, sau khi bước vào gian phòng Quân Trì Quân Yên, bởi vì gian phòng có cấm chế, cho nên bên ngoài không nghe thấy âm thanh bên trong, Quân Trì rốt cuộc không cần đề ý nữa, sau khi mời cha ngồi xuống, hắn liền quỳ gối trước mặt Liễu Quy Hải, nói: “Chúng con bất hiếu, khiến cha phải lo lắng.”

Liễu Quy Hải vội kéo hắn đứng dậy, “Con là tu sĩ, là tiên nhân, sao lại quỳ với ta như thế, mau mau đứng lên.”

Quân Trì nói: “Con chưa tính thành tiên nhân, mà dù con có cầu được đại đạo, phi thăng thành tiên, thì cha vĩnh viễn vẫn là cha của con, đứng trước mặt người, vẫn phải lạy.”

Liễu Quy Hải lúc này cảm động không thôi, trong đôi mắt ứa đầy nước, liên tục thở dài, “Ta biết các con không sao, lần này vô sự là tốt rồi.”

Quân Trì nói: “Con và Quân Yên không có việc gì, tu vi Quân Yên còn tăng tiến nữa. Ngược lại là cha, khiến người lo lắng rồi, tóc bạc trắng cả, con sẽ đi tìm đan dược giúp tóc biến trở lại thành màu đen.”

Liễu Quy Hải nói: “Thôi thôi ta không cần mấy thứ này, ta được bá bá các con quan tâm, tặng cho mấy thứ đan dược nuôi dưỡng thân thể và Duyên Thọ đan, đã là cực hạn mà phàm nhân có thể hưởng thụ, nếu hưởng thụ quá nhiều, chỉ sợ ngược lại hao tổn tuổi thọ. Con không cần tìm đan dược cho ta đâu.”

Quân Trì nhìn ông, “Cơ mà...”

Liễu Quy Hải kéo tay hắn, “Biết con hiếu thuận rồi, nhưng cứ vậy đi. Con và đệ đệ hảo hảo tu luyện, có tiền đồ mới tốt.”

Quân Trì cười một tiếng, nói, “Người còn một tiểu nhi từ tiền đồ vô lượng mà. Ngay cả Tông chủ cũng nửa nhắm nửa mở, mười phần thiên vị y.”

Hắn nói xong, nghiêng đầu nhìn Liễu Quân Yên đang thẳng thắp đứng một góc, gọi: “Quân Yên, mau qua đây hành lễ với cha, ngươi càng lớn càng vô

tâm rồi đó.”

Liễu Quy Hải đương nhiên biết đứa con nhỏ của mình hoàn toàn không mang tình cảm phạm tục, lúc còn ở nhà, y không phản ứng nhiều, bây giờ tu luyện tăng tiến tu vi, chỉ sợ càng trầm lặng, cho nên ông không đặc biệt chú ý chuyện tiểu nhi từ lạnh nhạt.

Quân Yên dù sao cũng rất nghe lời Quân Trì, đi đến trước mặt Liễu Quy Hải thi lễ, “Con trai Quân Yên vẫn an cha.”

Liễu Quy Hải mỉm cười nhìn y, nói: “Con thiên tư cao, về sau khẳng định có thành tựu, chẳng qua con đường tu tiên rất nhiều khó khăn hiểm trở, ca ca ở bên cạnh, con nhất định phải quan tâm chiếu cố hần nghe chưa.”

Quân Yên đáp: “Đây là tự nhiên.”

Liễu Quy Hải và Quân Trì Quân Yên đương nhiên biết rằng, khả năng lớn có người nghe lén bọn họ, cho nên không thể nói rõ toàn bộ mọi chuyện ra.

Quân Trì dọn linh trà linh quả lên cho Liễu Quy Hải dùng, phụ tử ba người ngồi đó nhàn thoai với nhau, đều là mấy chuyện lật vật trong nhà.

Nhưng sắc trời đã dần dần âm đạm, tên nô bộc dẫn Liễu Quy Hải đến lại tới, bảo muốn đưa Liễu Quy Hải ra ngoài.

Tâm tình Quân Yên không chấn động mấy, nhưng Quân Trì lại rất không nỡ, hần một mực tiễn Liễu Quy Hải đến tận cửa chính Đông viện, cuối cùng còn nắm tay ông thật chặt, mãi đến khi ông không ngừng bảo hần trở về, hần mới tiếc nuối quay về.

Liễu Thăng Hải ngồi ở một gian phòng bên trong Hạc Minh Đường, Liễu Vi Chân trưởng lão cũng ở đó, trước mặt bọn họ là pháp khí hình thành một bể mặt nước, chiếu lại cảnh tượng gặp mặt của Liễu Quy Hải và Quân Trì Quân Yên, thậm chí cuộc nói chuyện của bọn họ, cũng có thể nghe rõ ràng.

Mãi đến khi Quân Trì cùng Liễu Quy Hải rời đi, Liễu Thăng Hải mới khẽ phát tay, hình ảnh trên mặt nước lập tức biến mất, sau đó ông nói với Liễu Vi Chân: “Theo quan sát, hai người quả thật chính là huynh đệ Liễu Quân Yên không sai. Linh căn Liễu Quân Yên tuyệt hảo, ngộ tính tốt, lần này xem ra, cơ duyên vận thể cũng chẳng kém, con đường tu tiên nhất định có thể đi xa.”

“Phải.” Liễu Vi Chân gật đầu phụ họa, “Người bắt cóc Liễu Quân Yên, không biết Tông chủ có suy đoán gì?”

Liễu Thăng Hải nói: “Việc ngày hôm nay không thể truy ra, trước hết cứ tạm bỏ xuống, chẳng qua không thể để kẻ trộm tiếp tục thừa cơ lợi dụng. May mà lần này Liễu Quy Hải đang bế quan, bằng không nếu ông ta biết được chuyện này, ngược lại sẽ trách tội chúng ta.”

Liễu Vi Chân biết Liễu Thăng Hải làm Tông chủ phải băn khoăn rất nhiều thứ, nhưng chuyện lần này lại không truy xét, khiến Liễu Vi Chân rất bất mãn.

Kỳ thực linh căn Liễu Thăng Hải không kém, nhất là Tam linh căn dùng Kim làm chủ, ngộ tính cũng tốt, trước kia tu luyện tiến cảnh khá nhanh, bất quá vì tiếp quản vị trí Tông chủ, ông buông tha cơ hội tiến vào Ngọc Đài Môn, trở về nhà quản lý.

Việc vất vả càng nhiều, tu luyện đương nhiên bị ảnh hưởng, về sau hầu như không thể tiến cảnh được nữa.

Lại nói, Liễu Thăng Hải làm thế xem như đã hi sinh bản thân vì Liễu gia.

Liễu Vi Chân không nói gì thêm, đứng dậy cáo từ.

Quân Trì Quân Yên lại trở về giờ giấc quen thuộc.

Liễu Quân Yên hầu như đều tu luyện ở chỗ Liễu Vi Chân trưởng lão, Quân Trì không dám trở về nguyên hình tu luyện, bởi vì chỉ cần hần hóa nguyên hình, mang khí tức Chu Tước, chỉ sợ bị tất cả tu sĩ bên trong nội viện cảm ứng được, lúc đó phiền toái sẽ rất lớn.

Nên giờ hần chỉ không ngừng Dẫn Khí nhập thể, khôi phục công việc bình thường.

Một ngày nọ, Quân Trì đưa đồ ăn cho Quân Yên ở Vi Chân Đường xong, sau đó trở về Mậu Hào viện.

Bên cạnh hần là Liễu Chân Minh, hai người vừa đi vừa nói chuyện, thấy một trưởng lão mang theo ba thiếu niên nam nữ tới.

Ba thiếu niên nam nữ, nhỏ nhất khoảng mười một mười hai tuổi, còn lại thì chắc tầm mười ba mười bốn.

Một người trong số đó là nữ hài tử mặc y phục hồng nhạt, hai người còn lại là nam hài tử.

Quân Trì và Liễu Chân Minh cung kính đứng bên đường thi lễ với vị trưởng lão kia một cái, trưởng lão kia không để ý tới bọn họ, cũng chẳng thèm nhìn, cứ thế mang theo ba người đi qua.

Ngược lại nam hài tử nhỏ nhất có vẻ tò mò liếc nhìn bọn họ, hai người khác thì trông rất ngạo nghễ, không chớp mắt mà đi thẳng.

Khi không thấy bóng dáng mấy người này nữa, Quân Trì mới hỏi Liễu Chân Minh, “Sao trước giờ chưa từng thấy qua ba người này?”

Liễu Chân Minh nói: “Liễu gia cách ba năm đo đạc linh căn một lần, mấy người đó tư chất tốt, nên được mang vào Đông viện tu luyện.”

Quân Trì bưng tỉnh đại ngộ “A” một tiếng.

Gia tộc Liễu gia khổng lồ, có nhiều nhánh nhỏ, nhân số cũng nhiều, Liễu gia cách ba năm mới đo đạc linh căn tuyển đệ tử một lần, điều kiện yêu cầu là phải trên mười hai tuổi.

Bởi vì lúc này đứa nhỏ đã định tính, ở nhà được học một vài văn hóa tri thức, không đến mức tới Tông gia rồi, lại do tuổi quá nhỏ, cái gì cũng không biết.

Quân Trì và Quân Yến mới còn nhỏ đã có cơ hội được đo đạc linh căn, bất quá là vì đi cửa sau mà thôi.

Chỉ có đệ tử Tông gia hoặc là các đệ tử được coi trọng nhất trong các chi, mới có cơ hội này.

Mà tu luyện khi tuổi còn nhỏ thường thường sẽ chiếm ưu thế.

Ngày hôm sau, Liễu Chân Minh thăm dò được kết quả đo đạc linh căn lần này.

Sau đó đến nói với Liễu Quân Trì: “Nghe nói tổng cộng đến hơn một trăm người, bất quá chỉ có ba tư chất vi thượng, bảy tư chất vi trung, và mười tám tư chất vi hạ. Những tư chất vi hạ, sẽ đi thụ một số giáo huấn, về sau cũng sẽ đến Đông viện làm nô bộc.

Quân Trì kinh ngạc nói: “Ta nhớ lần trước chúng ta đo đạc linh căn, tổng cộng mười mấy người, đã có vài tư chất vi thượng trung thượng, sao lần này lại ít như thế?”

Liễu Chân Minh nói: “Ngươi sao không suy nghĩ lại, những người đến đo đạc linh căn hôm đó là ai, đệ tử Tông gia, và các chi có nguồn gốc tu tiên. Linh căn vốn tốt hơn so với các gia tộc khác, các chi kia kết hôn cùng phạm nhân quá lâu, nên rất ít người mang linh căn.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói rất có lý.

Mà Liễu Chân Minh cũng thăm dò được tin tức ba người ở Đông viện, ba người trụ ở Tân Hào Viện, chẳng qua mỗi người đều có phòng riêng.

Tân Hào viện cách Mậu Hào viện không xa, thấp thoáng đằng sau một rừng trúc tía, bên cạnh một cái hồ nước, phong cảnh đẹp hơn Mậu Hào viện không ít.

Bất quá những tu sĩ tu hành vất vả, đương nhiên không ai nhàn rỗi ngồi đó ngắm cảnh.

Trong ba người có nữ hài tử lớn nhất, mười bốn tuổi, tên gọi Liễu Nghê Thường, là Song linh căn Kim Hỏa, Kim làm chủ, tướng mạo không tính xuất sắc, nghe nói tính cách có hơi nóng nảy.

Thứ hai là nam hài tử, hơn mười ba tuổi, tên gọi Liễu Cảnh Bình, Song linh căn Kim Mộc, Kim làm chủ, nói tướng mạo bình thường, bởi vì Liễu Chân Minh nhìn quen Liễu Quân Yến phiêu lạng thể nên nhìn ai cũng cảm thấy bình thường cả, nghe nói hắn ta rất kiêu ngạo.

Linh căn hai người này, một là Hỏa khắc Kim, hai là Kim khắc Mộc, bởi vì tương khắc nên Song linh căn không thể nói là tốt được, nhưng chỉ cần có Song linh căn, đã là hậu đãi trời cao tặng cho rồi.

Còn đứa trẻ nhỏ nhất mới mười hai tuổi, tên gọi Liễu Du, Song linh căn Thủy Mộc, Thủy làm chủ. Tính cách ôn hòa, Thủy gặp Thổ sẽ sống nhu hòa, tính cách tốt có lẽ bởi vì vậy.

Quân Trì biết nếu có quan hệ huyết thống với Liễu gia, tu sĩ thường ra Hỏa linh căn và Kim linh căn làm chủ nhất, bây giờ đã có người chứng minh cho điều này, ra đến tận hai Kim làm chủ.

Mặc dù xuất hiện nhân vật mới, nhưng mọi người mỗi người tự tu luyện, trưởng lão dạy dỗ cũng bắt đồng, cho nên căn bản không có cơ hội gặp mặt.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một năm sau vì yêu cầu của Tư Mã gia, Lục đại thế gia quyết định phái đệ tử đến Cửu Linh Sơn rèn luyện.

Hoàn chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23

Cửu Linh Sơn, là một dãy núi trùng điệp.

Đãy núi trùng điệp này dài khoảng mấy ngàn dặm, linh khí tuy không đặc biệt nhiều, nhưng bên trong đựng dục rất đa dạng các loại yêu thú linh quả linh thụ.

Ban sơ đây là nơi Ngọc Đài Môn thưởng cho Trình gia, bởi vì đệ tử của Trình gia năm ấy ở Ngọc Đài Môn đã làm ra vô số công hiến, hơn nữa tu vi rất cao, nghe nói đột phá Nguyên Anh sau đó xé rách thời không tiến vào dị giới tu hành rồi.

Trình gia dựa vào lão tổ tông che chở, một mực trông coi một mảnh bảo khổ này, thời gian dần qua, lão tổ tông đã rời đi quá lâu, hơn nữa không truyền tin tức về Ngọc Đài Môn nữa, thậm chí không biết có phải đã vẫn lạc ở dị giới hay không, mà Trình gia về sau tiến vào thời kỳ giáp hạt*, không còn đệ tử nào đặc biệt xuất chúng, ngay cả Kim Đan chân nhân duy nhất ở Ngọc Đài Môn cũng vẫn lạc, thế hệ nay ý thế hiếp người, đương nhiên sẽ không bỏ qua một mảnh bảo khổ Trình gia.

(*) Nói đến thời kỳ lúa cũ ăn đã hết, lúa mới chưa chín.

Về sau Trình gia cũng hiểu nhà mình không thể bảo hộ một mảnh sơn mạch kia nữa, nhưng lại không muốn Tư Mã gia được như ý, vì vậy trực tiếp đề nghị để sơn mạch thuộc quyền sở hữu của Lục đại thế gia.

Lục đại thế gia có nhiều nhà, đương nhiên không muốn chịu thiệt thòi, thậm chí còn nghĩ cách đạt được lợi ích, nhưng một nhà đương nhiên ăn không vô, kết quả cuối cùng Lục gia đồng thời quản lý, mỗi lần đi rèn luyện, Lục gia cứ từ những nơi khác nhau tiến vào là được.

Tông chủ Lục gia đều đồng ý biện pháp này.

Trong Lục đại thế gia, thế lực lớn nhất hiện nay là Tư Mã gia, Tư Mã gia có mấy Kim Đan chân nhân ở Ngọc Đài Môn, hơn nữa trong tộc không thiếu công pháp tốt, đệ tử lại xuất chúng, khiến người người hâm mộ không thôi.

Mà Liễu gia thì nửa vơi, tốt hơn Trình gia, nhưng so với mấy nhà khác thì không xuất sắc cho lắm, ngược lại nhờ Liễu Huy Hải tiến vào Ngọc Đài Môn, còn được Hình Đường trưởng lão Huệ Uyên trưởng lão rất có quyền thế thu làm đầu đồ, nhờ vậy địa vị Liễu gia thoáng cao hơn một chút.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Liễu gia ý lại Liễu Huy Hải như vậy.

Bởi vì hai năm sau Ngọc Đài Môn mười năm một lần mở cửa thu nhận đệ tử, vậy nên Lục đại thế gia quyết định năm sau cho đệ tử tiến vào Cửu Linh Sơn tu luyện một phen, tăng trưởng tu vi, tới năm thứ hai thì chuẩn bị gia nhập Ngọc Đài Môn.

Đến bên trong Cửu Linh Sơn rèn luyện, so với đi tiêu bí cảnh thì an toàn hơn nhiều, trong bí cảnh khá nguy hiểm, không phải lúc nào cũng cỏi mở với ngoại nhân, Cửu Linh Sơn thì không thế, thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngày nọ, Liễu Vi Chân gọi Liễu Ân và Liễu Quân Yến đến gặp, ông ngồi trên bồ đoàn, bảo Liễu Ân và Liễu Quân Yến ngồi xuống, rồi nói: “Hôm nay gọi hai người đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nói.”

Liễu Ân và Liễu Quân Yến đều tỏ thái độ lắng nghe.

Liễu Vi Chân nói tiếp: “Sang năm là đại hội tuyển chọn đệ tử mười năm một lần của Ngọc Đài Môn, dựa theo linh căn hai người đương nhiên có thể đi, chẳng qua, bên trong Ngọc Đài Môn không phải nơi yên bình gì, đấu tranh kịch liệt, không tốt như ở Tông gia. Bây giờ, trước khi tiến vào Ngọc Đài Môn, các người phải đi rèn luyện gia tăng kinh nghiệm thực chiến mới tốt, không đến mức tiến vào Ngọc Đài Môn rồi lại bị thua thiệt. Hơn nữa nếu được trưởng lão chân nhân lão tổ chú ý, được thu làm đệ tử, thì càng tốt.”

Liễu Ân và Liễu Quân Yến vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, sau đó Liễu Ân nói: “Trưởng lão, ý của người là, ta và Quân Yến đều bị đưa đi rèn luyện đúng không?”

Liễu Vi Chân vuốt cằm nói: “Đúng như thế. Lần này Lục đại thế gia phái đệ tử đến Cửu Linh Sơn rèn luyện. Người và Quân Yến đều nằm trong danh sách. Bởi vì Tông chủ có ý, lần Ngọc Đài Môn tuyển chọn đệ tử, sẽ đưa các người đi. Mấy người Liễu Nghê Thường, ngược lại chưa thể gia nhập Ngọc Đài Môn, bởi vì bọn họ còn quá yếu, chỉ đành đợi thêm mười năm nữa, bằng không tiến vào rồi, cũng chẳng chiếm được gì tốt.”

Liễu Quân Yến không phản ứng gì, Liễu Ân như có điều suy nghĩ gật đầu.

Liễu Vi Chân thông báo thời gian đi Cửu Linh Sơn và những việc cần chú ý, rồi đưa cho Liễu Ân và Quân Yến mấy cái phù lục, tổng kết lại dặn dò, “Lần này Liễu Đại Phi trưởng lão sẽ dẫn đoàn đi, nàng là tu sĩ thuộc tính Mộc, sẽ có ưu thế hơn trong núi. Các người đến lúc đó phải nghe lời nàng...”

Nói đến đây, ông đặc biệt nhìn về phía Liễu Quân Yến, “Quân Yến, người phải tuân theo phân phó của Liễu Đại Phi trưởng lão biết chưa.”

Liễu Quân Yến nhàn nhạt đáp lại, rồi hỏi: “Ta có thể mang ca ca theo cùng không?”

Liễu Vi Chân cư nhiên không phản đối, mà chỉ nói: “Cứ để hắn đi theo người.”

Liễu Ân không xin dẫn Liễu Chân Minh, mãi đến khi Liễu Vi Chân rời khỏi phòng, y liền nói với Quân Yến: “Sao người lại dẫn theo Quân Trì đi? Đến Cửu Linh Sơn, có rất nhiều nguy hiểm.”

Liễu Quân Yến nói: “Ta sẽ bảo vệ ca ca, ta đi, hắn ở Tông gia, nhất định bị khi dễ.”

Liễu Ân lắc đầu, không nói nữa.

Gần đây Liễu Quân Yến một mực dùng Linh Kiếm lấy từ Nguyên Tiêu để luyện kiếm, kiếm pháp thì sử dụng Phong Vân kiếm pháp mà Liễu gia truyền thừa lại, y không hay làm việc, nhưng một khi đã làm thì vô tâm để ý mấy chuyện khác, việc luyện kiếm cũng thế.

Chờ y trở về Mậu Hào viện, Quân Trì thấy y liền nói: “Ta có cảm giác như đã không thấy ngươi một tháng trời.”

Quân Yến nói: “Đó là vì ngươi không đến Vi Chân Đường nhìn ta.”

Quân Trì nói: “Thì ta sợ quấy rầy ngươi tu luyện mà. Cũng vì ta chưa quen thôi, vốn tu hành là một chuyện cô độc nhàm chán, bản thân ta vẫn chưa thích nghỉ được.”

Hắn buồn bã thờ dài nói một câu triết lý, Quân Yến tĩnh lặng theo dõi hắn, thẳng đến khi Quân Trì bị y nhìn đến sợ hãi, mới hỏi: “Ngươi nhìn chăm chăm ta làm gì chứ?”

Quân Yến nói chuyện đi rèn luyện ở Cửu Linh Sơn, Quân Trì nghe xong, trầm mặc một hồi mới nói: “Nếu như đây là nơi được ví như bánh trái thơm ngọt, vậy chẳng lẽ thật sự có Thần Tiên Động phủ chờ người tới mở hay sao?”

Quân Yến không biết lời này của Quân Trì chỉ là nói chơi, rất nghiêm túc đáp: “Không biết. Có thể đi tìm thử.”

Quân Trì cười nói: “Ta đùa thôi mà, tốt nhất đừng có Thần Tiên Động phủ gì đó, nếu thật sự có, khẳng định không tránh được một phen tranh giành. Đến khi đó xảy ra chuyện, chúng ta nhỏ yếu như vậy, còn không phải thành vật hi sinh sao?”

Nói xong, hắn liền cao hứng trở lại, “Thuận tiện rồi khỏi Tông gia, ở đây mãi thật buồn tẻ.”

Ngày khởi hành tới Cửu Linh Sơn rất nhanh đã đến.

Đệ tử có tên trong danh sách đều tập trung ở quảng trường từ rất sớm, tổng cộng hơn hai mươi đệ tử, có Đông viện, cũng có Nam viện, trừ các đệ tử này, còn có Liễu Đại Phi trưởng lão, cùng với bốn gã chấp sự Trúc Cơ kỳ, bốn người này vừa nhìn đã biết chuyên môn bảo vệ các đệ tử đi rèn luyện.

Đoàn người chia ra leo lên lưng hai con Bạch Hạc lớn, Bạch Hạc bay lên, hướng về phía Cửu Linh Sơn.

Bởi vì thanh danh bên ngoài của Liễu Quân Yến, không ít người công khai hoặc lén lút dò xét y, y chỉ ngồi xếp bằng trên lưng Bạch Hạc, không phản ứng gì, tựa hồ chẳng thèm để ý tới ánh mắt của người khác.

Quân Trì không khỏi bội phục tâm chí kiên định của y, người bình thường sao có thể trụ nổi đủ loại ánh mắt như vậy.

Suy nghĩ một lát, Quân Trì lại nhìn Quân Yến, nghĩ thầm mình phán đoán sai lầm, Quân Yến không phải tâm chí kiên định, y căn bản là tự bế.

Người khác nhìn y thế nào, y căn bản không quan tâm.

Bạch Hạc bay hơn nửa ngày, gần chạng vạng tối mới đến chân núi Cửu Linh Sơn.

Đám người Trình gia, đã sớm chờ ở nơi này.

Người Liễu gia đi xuống khỏi lưng Bạch Hạc, Liễu Đại Phi trưởng lão đã nói với mọi người rằng bọn họ sẽ rèn luyện chung với đệ tử Trình gia.

Liễu Quân Trì nhìn sang, thấy Trình Tử Tương và Trình Mi trước kia từng gặp cũng ở đây, trừ hai người này, còn có mười thiếu niên nam nữ, ngoài ra, chính là mấy vị trưởng lão chấp sự tu vi tương đối cao.

Quân Yến thay đổi thần thái không có hứng thú, trái ngược với lúc nãy, lờ mờ Trình Tử Tương và Trình Mi một cái.

Trình Tử Tương phát hiện Quân Trì Quân Yến nhìn cô, liền cười lạnh với hai người, sau đó dời mắt sang chỗ khác.

Liễu Đại Phi trưởng lão và trưởng lão Trình gia thương lượng với nhau, sau khi thương lượng hoàn tất, Trình gia nói cứ vào núi trước, trong núi có địa phương nghỉ qua đêm.

Sở dĩ Liễu gia rèn luyện với Trình gia, bởi vì Trình gia quản lý Cửu Linh Sơn suốt mấy trăm năm, Trình gia đối với tình hình Cửu Linh Sơn biết rõ ràng nhất, đệ tử Liễu gia và Trình gia ở cùng một chỗ, sẽ không xuất hiện nguy hiểm lớn.

Vị trưởng lão Trình gia tổng quản chuyện này là một nam nhân tướng mạo trung niên, tên gọi Trình Tầm.

Trình Tầm đặc biệt gọi Liễu Quân Yến đến trước mặt nhìn thoáng một hồi, khen hai câu.

Thế nên mọi người tiếp tục dùng các loại ánh mắt hâm mộ ghen tị hận nhìn Quân Yến nữa rồi.

Quân Trì nghĩ, may mắn Quân Yến tính tình lạnh nhạt chỉ để ý chính mình, nếu không sẽ bị thổi phồng đến chết mất.

Hai gia tộc, hơn bốn mươi người, mỗi người tự sử dụng pháp khí của mình, bay đi, đến trạm nghỉ ngơi thứ nhất trên Cửu Linh Sơn.

Quân Trì dĩ nhiên bị Quân Yến kéo đứng trên Linh Kiếm của y, Linh Kiếm bỗng nhiên bay lên khỏi mặt đất, trực tiếp phóng lên núi.

Trình gia ở Cửu Linh Sơn kinh doanh quả thật không tệ, nơi bọn họ đến là một sườn núi, ở trên có xây mấy căn nhà gỗ, có thể cung cấp chỗ ở cho mọi người.

Bởi vì nhà gỗ không đủ, Liễu Đại Phi trưởng lão trực tiếp sử dụng thuật pháp, mấy gốc đại thụ trên núi được dẫn dắt dần dần phát sinh biến hóa, rất nhanh liền tạo thành một không gian lớn bằng nhà gỗ.

Liễu Đại Phi nói với đệ tử Liễu gia: “Hôm nay ở trong phòng nghỉ ngơi trước.”

Bởi vì Liễu gia phân phát ba viên Tích Cốc Đan hạ phẩm cho các đệ tử đến rèn luyện, một viên Tích Cốc Đan hạ phẩm có thể sử dụng được nửa tháng, ba viên thì cũng một tháng rưỡi rồi.

Thời gian Tông gia cho đến rèn luyện là một tháng, ba viên Tích Cốc Đan thôi đã đủ dùng, nhờ viên Tích Cốc Đan này, mọi người không cần phải ăn gì, giảm được không ít phiền toái.

Sau khi tất cả mọi người tập trung trong phòng, Liễu Đại Phi nói sơ lược về hành trình ngày mai, đầu tiên sẽ đến Hắc Diệp Sơn. Hắc Diệp Sơn có một loại yêu thú Hắc Diệp cấp thấp.

Thời tiết này, là thời điểm Hắc Diệp mẫu làm kén dựng dục đời sau, cho nên không tính nguy hiểm mấy, lại có thể lợi dụng Hắc Diệp huấn luyện năng lực đệ tử.

Bởi vì Hắc Diệp không mấy lợi hại, tu sĩ Luyện Khí tầng hai cũng có thể đối phó.

Nghe Liễu Đại Phi nói có thể đối phó mấy con yêu thú này, nhiều người cao hứng rồi đi, người thì đi nhìn xung quanh căn phòng, người thì ra ngoài quan sát, người thì tới chỗ đệ tử Trình gia giao lưu tình cảm, chỉ còn vài người ngồi trong phòng.

Quân Yến ngồi ở một góc vắng, Quân Trì tới ngồi cạnh y, phía bên kia, con trai Tông chủ Liễu Kiêu cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Hắn đã là Luyện Khí viên mãn bốn năm năm, nhưng chưa cách nào đột phá lên Trúc Cơ kỳ.

Mà nay, lần rèn luyện ở Cửu Linh Sơn đối với hắn rất quan trọng, hắn rất cần một cơ hội để đột phá.

Hoàn chương 23.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi mới phát hiện trên di động có rất nhiều bình luận, đa số nói rằng không hiểu văn án lắm, một mực hỏi thăm chuyện nam chính ở đâu là ai, vì vậy ở đây giải thích một chút, đệ đệ chính là Ninh Phong, cho nên tiểu công thật ra từ những chương đầu đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau, đệ tử hai gia tộc tiến về phía Hắc Diệp Sơn.

Vì rèn luyện, các đệ tử chia thành mấy đội. Mỗi đội đi theo những con đường khác nhau, đến đích sẽ tụ họp lại.

Quân Trì Quân Yến cùng Liễu Án Liễu Kiêu, và hai đệ tử không biết tên tạo thành một đội, trong hai người có một nữ tu, bộ dáng khoảng mười bảy mười tám tuổi, năng tựa hồ có ý với Liễu Kiêu, thường tìm hắn nói chuyện, Liễu Kiêu khách khí trả lời hai câu, liền đi tới bên cạnh Liễu Quân Yến, bởi vì xung quanh Quân Yến tỏa ra một loại khí tràng ‘ta sẽ không nói chuyện với bất kỳ kẻ nào’, làm cho vị nữ tu thích Liễu Kiêu không dám tới gần.

Trừ mấy người đệ tử bọn họ, còn có chấp sự Trúc Cơ kỳ đi theo, bọn họ từ một cánh rừng tiến dần vào Hắc Diệp Sơn.

Một nhóm bảy người đi rất lâu rồi, vẫn không thấy con Hắc Diệp nào, nữ tu kia liền hỏi: “Chấp sự, có phải chúng ta đi lầm đường rồi không?”

Vị chấp sự cũng thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nói: “Cứ đi lên phía trước.”

Vì vậy mọi người tiếp tục đi.

Nhóm người đi thêm một hồi, Liễu Kiều đột nhiên nói: “Địa phương này, vừa rồi chúng ta đã đi qua.”

Mọi người vội ngừng lại, đánh giá chung quanh, vòm lá rừng cây lúc bọn họ tiến vào hơi dày một chút, càng đi càng thấy thưa thớt dần, lá khô rơi trên mặt đất cũng càng nhiều, đây là tình huống chỉ xuất hiện khi đi dần lên núi.

Nữ tu tên Liễu Ngọc Dao nói: “Cảnh sắc rõ ràng không giống, sao chúng ta đã từng đi ngang qua được?”

Nam tu tên Liễu Khuê cũng phụ họa theo, “Đúng nha, cảnh sắc rõ ràng bất đồng mà.”

Lúc này Quân Yến nói: “Chúng ta quả thật vẫn vòng quanh một chỗ này giờ, ta có lưu ấn ký ở dưới chân, hiện giờ ấn ký của ta đều chồng chất lên chung quanh nơi này.”

Liễu Kiều đồng cảnh sè chia nhìn y, nói: “Đúng thế.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về chấp sự Tuần Tự Nam

Tuần Tự Nam vốn là tán tu, về sau gia nhập Liễu gia, được Liễu gia tín nhiệm và coi trọng, lên làm chấp sự, hẳn đương nhiên có không ít lịch duyệt*, sau khi quan sát bốn phía, hắn đáp: “Chúng ta đã vào trận pháp, khó trách đi mãi mà không tới.”

(*) Từng trải nhiều, trông thấy và biết nhiều.

Liễu Ân mới tiến vào con đường tu tiên hai năm, chưa từng rời khỏi Liễu gia, bây giờ là Luyện Khí tầng ba, kiến thức tự nhiên có hạn, hỏi thẳng: “Tiền bối, vậy đây là trận pháp gì?”

Tuần Tự Nam không đáp, Liễu Kiều làm con trai Tông chủ, kiến thức sâu, nói với Tuần Tự Nam: “Văn bối đã từng đọc trong điển tịch, rằng có một loại mê trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Nên nghĩ có lẽ chúng ta đã tiến vào chính trận pháp này.”

Quân Trì nhìn chung quanh, phát hiện ngày càng lạnh, liền nói: “Trận pháp này dùng để làm gì, chẳng lẽ chỉ nhốt người bên trong không thoát ra được, sau đó để người xem biến hóa bốn mùa hay sao?”

Tuần Tự Nam rất đồng ý với Liễu Kiều, nói: “Đây đúng là mê trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Là một trận pháp bố trí tương đối dễ dàng, nhưng lại khó phá được. Hơn nữa không đơn giản giống như Liễu Quân Trì nguoi suy nghĩ, trận pháp này dù tên bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, nghe như tuần hoàn không dứt, kì thực là một cái tử trận. Chúng ta vừa rồi đã đi qua Xuân Hạ Thu, chuẩn bị vào Đông, trận pháp liền trở thành tử trận, vùi giữa một mảnh tuyết trắng mờ mịt không thể thoát ra.”

Quân Trì nắm chặt quần áo trên người, nói: “Đích thật là lạnh lên rồi.”

Quân Yến nhắc nhở hắn, “Ca ca, mặc thêm quần áo.”

Quân Trì lập tức nhớ ra, lấy một món pháp y trong túi trữ vật mặc vào, mấy người khác tu vi cao hơn, vốn định tự chống chọi cái lạnh, nhưng lát sau cũng nháo nhào mặc thêm pháp y.

Mọi người hỏi Tuần Tự Nam về cách phá trận, Tuần Tự Nam nói: “Bây giờ đã vào giai đoạn mùa Đông, giờ phải tìm được mắt trận, mới có thể thoát ra.”

Lúc này cây cối trong rừng đều rụng sạch lá, sắc trời âm trầm, dường như sắp rơi tuyết, Liễu Kiều tiếp lời Tuần Tự Nam, “Mắt trận, chính là vật phản quý* ở trong Đông cảnh, chỉ cần tìm được, sau đó hủy diệt thứ phản quý đó, trận liền phá.”

(*) trái mùa.

Tuần Tự Nam tán thưởng gật đầu, nói: “Đúng như thế. Vạn vật trên đời, đều là cực dương sinh âm, cực âm sinh dương, không có gì là tuyệt đối. Mê trận bốn mùa cũng thế, ban đầu nó biến hóa luân hồi, đến Đông thì trở thành tử cảnh, nhưng thế giới này không có tử cảnh tuyệt đối, vì vậy dù đang ở Đông cảnh thì nhất định vẫn có một chỗ sinh cơ, phá cái sinh cơ đó đi, trận pháp sẽ vi phạm Thái Cực chi lý, sau đó bị phá.”

Tuần Tự Nam vừa nói xong, bầu trời bắt đầu rơi tuyết, tuyết ban đầu rất nhỏ, nhưng dần dần trở nên lớn hơn.

Ngoại trừ rơi tuyết, gió bắt đầu nổi, nhiệt độ chóp mắt giảm xuống hơn mười độ.

Quân Trì bị đông đến phát run, dù mấy người khác là tu sĩ, dường như cũng lạnh không chịu nổi.

Mọi người giữa gió tuyết cố gắng tiến về phía trước, mặc dù biết vẫn kẹt trong trận pháp, nhưng không thể không đi lên phía trước, tìm kiếm một đường sinh cơ.

Quân Yến thấy Quân Trì lạnh quá, liền lấy pháp khí trông như cái đèn lồng ra, ngọn đèn lập tức phát sáng, tỏa ra thành một vòm sáng lớn, luồng sáng soi tới nơi nào, gió tuyết đều bị cản trở không thể tiến vào.

Quân Yến cầm cái đèn lồng, để Quân Trì đi bên cạnh mình, gió tuyết đều bị cách ly bên ngoài, Quân Trì liền gọi Liễu Ân tới đây cùng.

Lúc này mấy tu sĩ khác cũng nhao nhao lấy pháp khí phòng hộ ra, chống chọi với cái lạnh.

Không biết đã đi bao lâu rồi, tuyết dần dần sâu đến đầu gối, di chuyển rất khó khăn, chỉ đành dùng pháp khí phi hành bay lên, từ trên không trung nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, ngay cả núi cũng không giống ngọn núi trước kia nữa.

Một mực tìm kiếm như vậy, bầu trời sắp tối đen, Liễu Kiều nói: “Chúng ta chia ra hai người một nhóm, tách nhau tìm kiếm mất trận, bằng không tiếp tục như vậy, đợi trời đen mịt càng tìm không thấy, đến lúc đó sẽ lạnh hơn nhiều, linh khí chúng ta không thể vận chuyển nữa, sẽ bị đông chết cóng trong này.”

Nghe hán nói như vậy, mọi người nhìn nhau, rồi đồng ý.

Tuần Tự Nam nói: “Hiện tại cũng chỉ đành như thế. Chia làm bốn nhóm, đi về mỗi phía, tận lực tỉ mỉ tìm kiếm. Nó có thể là một tiểu mamm sắp chui ra khỏi đất, cũng có thể là một con trùng sắp phá kén.”

Chia làm bốn nhóm, Tuần Tự Nam đi một mình, Liễu Ân Liễu Kiều một nhóm, Quân Trì Quân Yến một nhóm, còn nữ tu Liễu Ngọc Dao và nam tu Liễu Khuê một nhóm.

Vốn Liễu Ngọc Dao muốn thành một nhóm với Liễu Kiều, nhưng Tuần Tự Nam thẳng thừng xếp Liễu Ân và Liễu Kiều với nhau, khiến nàng đành từ bỏ ý định.

Liễu Quân Trì và Liễu Quân Yến đi về phía Nam tìm kiếm, sau khi đi được một đoạn, Quân Trì nói: “Phía Nam vốn tượng trưng cho Chu Tước, hy vọng chúng ta gặp được vận khí.”

Mặc dù có Quân Yến cầm pháp khí nhưng Quân Trì vẫn cảm thấy lạnh, giống như nói câu nào, hơi thở đi ra khỏi miệng liền biến thành băng.

Quân Yến khá hơn so với Quân Trì, y khó hiểu nhìn Quân Trì, hỏi: “Vì sao phía Nam tượng trưng cho Chu Tước?”

Quân Trì mới nhớ hình như thế giới này không có thuyết pháp Chu Tước đại diện cho phía Nam, nên trả lời: “Chu Tước thuộc tính Hỏa, ám áp giống phía Nam, nên mới nói phía Nam tượng trưng cho Chu Tước. Đây là lời của mấy người phàm, không cần so đo tìm hiểu.”

Nói đến đây, Quân Trì liền xoa xoa đôi bàn tay, “Thiệt lạnh mà, sắp bị đông cứng mất rồi.”

Quân Yến nói: “Nếu không ngưng biến thành Chu Tước, ta ôm ngưng trong ngực.”

Quân Trì cảm thấy ý kiến này rất hay, nhưng lại lập tức buông tha: “Nếu bị bọn họ cảm nhận khí tức Chu Tước, vậy thì không ổn.”

Quân Yến nói: “Nơi này lạnh như vậy, bọn họ bị đông đến thần hồn không rõ, hơi đâu cảm nhận khí tức Chu Tước nữa, ca ca, ngưng rồi cuộc có biến hình không?”

Quân Trì không chần chờ nữa, thoáng cái hóa thành Chu Tước nhỏ màu xám tro, ngay cả lông đuôi cũng rất ngắn.

Quân Yến thu pháp khí và các vật phẩm vào vòng tay trữ vật của mình, sau đó Quân Trì liền nhào vào ngực y, Quân Yến đưa tay ôm hán trong ngực, Quân Trì chỉ lộ ra một cái đầu bé xú, nói: “Như vậy ấm hơn nhiều nhỉ? Để ta thả thần thức dò xét khắp nơi xem, hy vọng tìm được cái vật phản quý đó.”

Quân Yến đáp, tiếp tục cầm cái đèn lồng đi về phía trước, chẳng qua ngọn đèn bên trong ngày càng yếu, xem ra linh lực Quân Yến không còn nhiều lắm, Quân Trì lúc này đã thành Chu Tước, ngược lại có thể dùng linh lực của mình, vì vậy nằm trong ngực Quân Yến, không ngừng vận chuyển linh lực liên tục tiến vào người y, Quân Yến không từ chối, trong chốc lát, ánh sáng đèn lồng đã mạnh hơn nhiều.

Quân Yến thò tay vào ngực sờ sờ lông trên người Quân Trì, mười phần mềm mại ấm áp, khiến y không khỏi cảm thán, nói: “Ca ca, ngưng thật mềm.”

Quân Trì quần bách run run lông vũ, nói: “Chớ sờ ta, da gà sắp nổi lên đây này.”

Quân Yến vận năm mặt than vì lời này của hán mà cười rộ một tiếng.

Quân Trì liền đổi: “Chúng ta sắp chết cóng rồi, ngưng ở đó còn cười.”

Sắc trời ngày càng mờ, chỉ còn ánh sáng đèn lồng trong tay Quân Yến, Quân Trì nói: “Không biết bọn họ tìm được mất trận đó chưa. Hơn nữa chúng ta cứ đi thẳng, sẽ không gặp được bọn họ.”

Quân Yến nói: “Trận pháp này, khi chúng ta tách nhau ra, là tiến vào trận pháp bất đồng, không thể gặp được, nếu phá được trận này, nơi đây sẽ không rơi tuyết lạnh như vậy nữa, vì vậy vẫn chưa tìm được.”

Quân Yến không biết đã đi bao xa, kỳ thực y đã bị đông lạnh sắp kiên trì không nổi nữa, may mà có Quân Trì vùi trong lồng ngực y, vì Quân Trì hóa thành Chu Tước, cho nên thân thể y mới ấm áp trở lại, không đến mức bị đông lạnh chẳng thể vận chuyển linh khí nữa.

Quân Trì không ngừng thả thần thức xem xét bốn phía, hán đột nhiên ồ một tiếng, gọi Quân Yến: “Quân Yến, chúng ta mau đến bên kia nhìn một chút.”

Hoàn chương 24.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn mong hai huynh đệ lớn lên, sau khi trải qua cái phó bản này, hai người sẽ trưởng thành hơn, bất quá cái phó bản này có hơi dài...

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Quân Yến dùng số linh lực còn dư bay dọc theo cánh rừng khô, khi tới gần chỗ hắc chỉ, hai người nhìn thấy một cái tổ chim nhỏ ở trên chạc cây, trong tổ chim có một quả trứng.

Trứng đó rất nhỏ, cũng không biết là trứng gì nữa.

Quân Trì nằm trong ngực Quân Yến cố gắng chui chui ra, sau đó vỗ cánh bay vào cái tổ chim, thân thể lông xù vừa vịn ngồi trên quả trứng.

Quân Trì nhìn Quân Yến nói: “Trứng này còn sống, bên trong có khí tức. Chẳng qua không biết, thứ này có phải đại biểu cho vật sinh cơ kia hay không?”

Quân Yến ngồi xổm nhìn chạc cây, một tay cầm lồng đèn, một tay nâng Quân Trì lên, xúc cảm mềm mại áp từ lông vũ chạm vào lòng bàn tay, khiến tâm ý như nhũn ra. Y nghĩ thầm, tại sao trước kia mình không sờ ca ca lúc ở điều hình cơ chứ.

Quân Trì bị y cầm lên liền nhỏ giọng oán: “Quân Yến, ngươi cầm ta lên làm gì hả?”

Quân Yến nói: “Mặc kệ quả trứng này có phải vật sinh cơ hay không, trước tiên cứ nướng chín nó đã.”

Quân Trì không kịp ngăn cản, Quân Yến đã thổi một hơi về phía quả trứng đó, nhiệt độ hơi thổi đó cực cao, khi tiếp xúc với quả trứng ngay lập tức biến thành lửa, quả trứng bị đun nóng, nhưng lại không nóng đều, nên trực tiếp vỡ tung.

Quân Yến nâng Quân Trì vọt lên khỏi mặt đất, mới tránh khỏi lòng trắng trứng văng ra do bị nổ tung.

“Sao ngươi lại đột ngột như vậy...” Quân Trì oán trách, còn chưa ai oán xong, hắc và Quân Yến đã đáp xuống mặt đất, mà cảnh tượng chung quanh dần dần phát sinh biến hóa.

Một mảnh trắng xóa lạnh lẽo, bỗng nhiên biến mất, nó chợt lóe lên, liền trở thành cảnh tượng khu rừng cây sâu thẳm bình thường.

Bọn họ bị nhốt quá lâu, sau khi phá trận, bên ngoài đã chìm vào đêm đen.

Lập tức ấm áp hơn, Quân Yến thu hồi cái đèn lồng, sau đó đánh ra hai ngọn lửa chiếu sáng xung quanh, rồi bỏ Quân Trì vào bên trong quần áo, để hắc nằm trong ngực hào hào chờ đợi.

Quân Yến hao phí quá nhiều linh lực, lúc này không thể không lấy một viên đan dược ra ăn, ngồi xuống điều tức.

Quân Trì phóng thần thức ra ngoài, đúng như Nguyên Tiêu nói, hắc vốn là Chu Tước, tu vi đã đạt tới Kim Đan kỳ, cho nên thần thức bao trùm rất rộng, chẳng qua, trong phạm vi thần thức của hắc lại không tìm thấy đám người Liễu Kiều.

Hắc đợi Quân Yến điều tức hoàn tất, rồi mới lên tiếng, “Quân Yến, vẫn có chút không đúng, thần thức ta không tìm thấy Tuấn chấp sự và Liễu Kiều Liễu Ân. Tình huống này rất kỳ lạ, có thể sau khi tách ra, mọi người vào những trận khác nhau, dù chúng ta phá trận, bọn họ lại không thể thoát ra cùng, hiện còn trong trận, nên ta dùng thần thức dò xét vẫn không thấy. Cũng có thể chúng ta vừa rồi đã phá trận, nhưng thật ra là tiến nhập vào một trận pháp khác.”

Mặc dù Quân Trì là Chu Tước, tu vi cao hơn y, nhưng xét về kiến thức lịch duyệt, thì Quân Yến lợi hại hơn, bởi vì y là đệ tử Đông viện, nên có rất nhiều cơ hội đọc một số sách đặc biệt và ngọc giản.

Quân Yến đáp: “Đây chỉ là Hắc Điệp Sơn bình thường.”

Y vừa dứt lời, Quân Trì lập tức xác thực tính chính xác của nó, bởi vì trong phạm vi thần thức của hắc bỗng có một đàn Hắc Điệp bay tới, hướng về phía hai người!

Vốn ở rất xa, nhưng lại có thể nghe được tiếng đập cánh của rất nhiều Hồ Điệp, phành phạch đình tai nhức óc.

Theo âm thanh cực lớn, một đàn Hắc Điệp nhiều đến mức không thấy điểm cuối tràn về phía cả hai.

Quân Trì ở nơi này, căn bản không dám dùng chân thân cực lớn kia, chẳng qua khéo léo bảo trì bộ dáng đó bay khỏi ngực Quân Yến, thoáng cái bay lên

đỉnh đầu y, nhướn đầu về phía Hắc Điện phun ra ngọn lửa Chu Tước.

Ngọn lửa này có màu đỏ, trong chớp mắt bùng ra bốn phía, nhào về đàn Hắc Điện, Hắc Điện ở những hàng đầu ngay lập tức cháy thành tro bụi, hàng sau thì chỉ bị bắt lửa.

Hắc Điện lớn hơn nhiều so với Hồ Điện, to bằng con gà, toàn thân đen nhánh, duy chỉ có đôi mắt trong đêm đen phát ra ánh sáng màu đỏ tươi, hết sức đáng sợ.

Quân Trì phun một ngụm lửa Chu Tước xong, cho rằng bọn chúng dù sao cũng có trí thông minh, thấy nhóm đi đầu đã hi sinh dưới hỏa diễm, tâm sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi, lui về sau, nhưng xem ra hắc đã coi thường đàn Hắc Điện mang tinh thần tre già măng mọc này, những con Hắc Điện hoàn toàn không dừng lại, lớp trước bị chết cháy, lớp sau vẫn nhào nhào tới.

Lửa Chu Tước của Quân Trì không giống như súng máy có thể bắn liên tục không ngừng nghỉ, phải cần thời gian chuẩn bị, trong lúc hắc đang tích lửa, Quân Yến liền lấy một kiện pháp khí trông như một cái ô xòe, pháp khí lóe ra một luồng bạch quang, bao quanh một người một điều, những con Hắc Điện đang nhào tới, đâm trúng tấm màn bạch quang, đều bị nó đốt cháy, hóa thành tro bụi, bay mất giữa không trung.

Quân Trì ngồi xổm trên đỉnh đầu Quân Yến, bởi vì tuổi Quân Yến còn nhỏ, chưa cần mang quan đai trên đầu, chỉ đơn giản buộc tóc lên, cho nên rất tiện cho Quân Trì ngồi, hỏi: “Đây là pháp khí gì vậy, dùng thật tốt.”

Quân Yến trả lời: “Của Tông chủ cho, nó tên là dù Sanh Tán, chuyên dùng để phòng ngự. Ca ca, linh khí cơ thể ta không thể chống đỡ quá lâu, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Quân Trì nói: “Những con Hắc Điện có vẻ không bình thường, cứ như phát điên nhào về phía trước vậy, chẳng lẽ nơi đây là hang ổ của tụi nó? Nếu không, chúng ta cứ thử đi về phía trước một đoạn, rồi khỏi nơi này, nhìn coi đàn Hắc Điện này có phải đang nổi điên hay không.”

Những con Hắc Điện phô thiên địa cái, thanh âm phát ra nghe như hồng thủy tràn về, thật sự khủng bố.

Quân Yến giờ cây dù lên, mang theo Quân Trì khó khăn đi về phía trước, nhưng bất luận bọn họ có đi thế nào, những con Hắc Điện kia vẫn cứ đi theo.

Quân Trì nói: “Chuyện này thật không bình thường, trừ phi những con Hắc Điện bị người điều khiển đến tập kích chúng ta, bằng không sao lại bám riết không tha? Hay trên người chúng ta có gì đó hấp dẫn đàn Hắc Điện này?”

Quân Yến nói: “Ca ca, khi người biến hình, khí tức sẽ bất đồng, mà ta đây trong suốt quá trình, chỉ có người tiếp cận ta, trừ người thì không còn người nào khác, vậy nên trên người chúng ta không có thứ gì đó hấp dẫn Hắc Điện. Nếu là như vậy, những con hắc điện này chắc đã bị người không chế rồi.”

Quân Trì gật đầu, tiếp tục sử dụng thần thức nhìn bốn phía, “Gần đây căn bản không có người, nếu đã như vậy, thì ta không cần phải sợ nữa.”

Hắn nhìn Quân Yến sắp vô lực khống chế cây dù, nên vừa dứt lời, hắn liền trực tiếp bay lên.

Sau khi bay ra khỏi phạm vi bảo vệ của cây dù, thân thể hắn lập tức biến lớn, phát ra ánh sáng đỏ chói, những Hắc Điện tiếp xúc với hắn chớp mắt biến thành tro bụi, hắn xoay hai vòng giữa không trung, rồi phun lửa Chu Tước về phía Hắc Điện đang không ngừng nhào tới, lửa Chu Tước bây giờ so với lúc nãy thì lớn hơn nhiều, đây mới là Chu Tước chi hỏa – thứ đã chấn nhiếp Hạo Thiên Nguyên Mạng.

Nhóm Hắc Điện phô thiên địa cái nhào đầu vào ngọn lửa đều biến thành khói bay mất, ngay cả xác cũng không còn.

Hắc Điện vốn định tiếp tục bay tới, nhưng bị khí tức Chu Tước kinh hoàng ảnh hưởng, đều chần chờ, lượn lờ xung quanh ở phía bên kia, tạo thành một đám mây đen, đám mây đen không dám tiếp cận nữa, chỉ truyền tới âm thanh đập cánh như sấm sét, rất khủng bố.

Quân Yến thu hồi cây dù, sau đó xuất Linh Kiếm ra, chém về phía Hắc Điện gần đó, thì thấy những con Hắc Điện đều rơi trên mặt đất, rất nhanh chóng chất thành một tầng.

Mỹ nhân Liễu Đại Phi trưởng lão, người dẫn bọn họ tới đây nói rằng Hắc Điện chẳng qua chỉ là Luyện Khí tầng hai, rất dễ đối phó, nhưng lại không nói khi ngàn vạn con Hắc Điện bay tới, phải đối phó như thế nào.

Quân Trì nghĩ thầm tin tức không đầy đủ sẽ hại chết người đó, nếu hắn không thể hóa thành nguyên hình, chỉ sợ hắn cùng Quân Yến đã bị đàn Hắc Điện này chia nhỏ ra ăn rồi.

Những Hắc Điện quanh quẩn trên không trung hình thành đám mây đen hồi lâu, hình như rất kiêng kỵ khí tức Chu Tước, nên đổi phương hướng khác bay đi rồi.

Quân Trì biến nhỏ một chút, đáp xuống mang theo Quân Yến, sau đó bay về hướng đi của đàn Hắc Điện lúc này.

Quân Yến hỏi: “Ca ca, chúng ta đi tìm nguyên nhân Hắc Điện tập kích sao?”

Quân Trì trả lời: “Đúng. Bất kể là mê trận lúc trước hay là đàn Hắc Điện bây giờ, rõ ràng có người cố ý nhắm vào chúng ta, so với việc địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, không bằng chúng ta từ bị động đổi thành chủ động, cứ đi nhìn thử một cái, xem tình huống rốt cuộc ra sao.”

Quân Yến nói: “Ca ca, nếu thân phận người bại lộ thì phải làm sao đây?”

Quân Trì nói: “Cho nên lát nữa ngươi không thể đi theo ta, ta đã gọi Nguyên Tiêu đến đây, ta và Nguyên Tiêu đi xem tình huống, còn ngươi chờ ở nơi khác. Ngươi không ở bên cạnh ta, sẽ không ai biết ta là Liễu Quân Trì.”

Quân Yến không muốn bị ca ca bỏ mặc không đếm xỉa tới, vội nói: “Nếu như đối phương muốn đối phó chúng ta, thiết nghĩ không cần lưu lại những người này, cứ giải quyết hết bọn chúng, dù bọn chúng thấy hai ta một chỗ, cũng chẳng vấn đề gì cả. Ca ca, để ta theo cùng ngươi nha.”

Quân Trì nói: “Chỉ sợ lúc đó người Liễu gia xuất hiện.”

Quân Yến nói: “Thì bảo là ngươi cứu ta, bọn họ đâu thể liên hệ ngươi bây giờ với Liễu Quân Trì chứ?”

Quân Trì nghe xong cũng thấy có lý, hơn nữa ném đệ đệ đi, nhờ đâu y gặp nguy hiểm chỗ khác thì sao, như thế sẽ khiến hấn lo lắng, vì vậy liền đồng ý: “Được rồi, chúng ta cùng đi tìm.”

Hoàn chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 26

Quân Trì mang Quân Yến đi theo bầy Hắc Điệp, Hắc Điệp Sơn không chỉ có một ngọn núi, mà còn thêm vài ngọn núi phụ cận khác nữa.

Căn cứ theo phán đoán của Quân Trì, Hắc Điệp là loại động vật ăn tạp, chay hay thịt đều có thể, nhưng hương vị thịt đương nhiên ngon hơn một tí, thấy người nhào tới ăn cũng là chuyện thường tình, chẳng qua Hắc Điệp chen chúc đông đúc như vậy, mọi chuyện thật không tầm thường, chỉ một người một chim, sao đáng giá nhiều Hắc Điệp đến vậy ăn thế?

Cho nên Quân Trì mới suy luận rằng có người điều khiển chúng nó.

Những ngọn Hắc Điệp Sơn hình thành một vòng tròn, chính giữa là một cái thung lũng lớn, thung lũng có không ít ôn tuyền, bốn mùa mà chỉ như Xuân, ngoài ra Hắc Điệp thích nhất thực vật Hoa Phù Dung, Hoa Phù Dung vốn không phải màu đen, nhưng vì Hắc Điệp thường bay ở phía trên, nên nếu chỉ nhìn sơ sang, còn tưởng rằng chúng nó là màu đen.

Lúc trước thần thức Quân Trì chưa tiến đến trung tâm thung lũng Hắc Điệp Sơn, nên khi bay tới, liền dò xét được chỗ kì lạ của thung lũng, ở một nơi, khi thần thức của hấn vừa tiếp xúc, lập tức bị bắn ngược trở về.

Quân Trì cho rằng khi mình biến thân thành Chu Tước, đã hết sức lợi hại, không nghĩ tới mới đi ra ngoài, đã đá trúng thiết bản, có người đặt cấm chế phòng ngừa thần thức dò xét, hấn thể nhưng không tài nào dò xét được.

Những Hắc Điệp kia bay tới một chỗ trên thung lũng, rồi không thấy bóng dáng.

Hắc Điệp vốn là loài động vật hoạt động vào ban ngày, chứ không phải hoạt động về đêm, dưới bầu trời đen, chúng sẽ không bay ra ngoài nữa, cả sơn cốc thung lũng lâm vào một mảnh yên tĩnh, không nghe thấy một chút tiếng động, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng né tránh trốn vào tầng mây đen, khiến cả đất trời lâm vào trong hắc ám.

Quân Trì dừng lại trên một cái cây cao lớn, Quân Yến nhảy xuống khỏi lưng hấn, đứng vững trên cành cây.

Quân Trì lập tức thu nhỏ thân thể, bay tới yên vị trên đỉnh đầu Quân Yến.

Hai huynh đệ bảo trì tư thế này nhìn chung quanh một lần, Quân Trì nói: “Nơi đây thật quý dị. Chúng ta hẹn mấy đội khác đến hội họp ở trên ngọn núi kia, nhưng xem ra, chưa có đội nào đến đó cả.”

Theo như lời Quân Trì, Liễu Đại Phi trưởng lão và Trình Tâm trưởng lão Trình gia đã định, để các tiểu đội hội họp trên ngọn núi kia.

Bởi vì Hắc Điệp Sơn không có nguy hiểm, tách ra như vậy cũng chẳng sao, ngược lại có thể rèn luyện tu vi cho đám đệ tử.

Chẳng qua không ai ngờ mới tách ra, đã gặp phải sự cố.

Quân Yến biết rõ ý tứ Quân Trì, nói: “Xem ra, mấy đội khác cũng gặp chuyện giống chúng ta, chẳng qua không biết bọn họ có gặp mê trận hay không, đã ra mê trận hay chưa.”

Quân Trì còn tưởng người Trình gia muốn làm trò quý, chẳng qua không giống lắm, nói: “Như vậy ai đã điều khiển sau màn nguy hiểm này, ta không thấy người Trình gia đâu cả.”

Quân Yến nói: “Nếu không chúng ta thử đến cái nơi ngăn chặn thần thức của ca ca xem, dù sao ở đây không phát hiện được gì.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, định thay đổi kích thước thân thể chờ Quân Yến trên lưng bay đi, còn chưa kịp làm gì, liền có mấy người từ cái nơi ngăn cách thần thức Quân Trì bay ra.

Quân Trì lập tức dò xét, nhưng lại không biết đối phương là ai, có vài người, nếu phán đoán dựa theo khí tức, thì một vị là Kim Đan chân nhân.

Cũng khó trách, dù hắn đã mượn yêu lực trời sinh cảnh giới Kim Đan kỳ nhưng lại không cách nào dò xét được tình huống đối phương, dù sao đối phương cũng là Kim Đan chân nhân thật sự.

Quân Yến phản ứng chậm hơn một bước so với Quân Trì, y chỉ dựa vào cảm giác, ngay lập tức cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Một đạo kiếm quang bất ngờ trực tiếp bổ tới, may là Quân Trì phản ứng nhanh nhạy, biến lớn một chút, móng vuốt quặp lấy cổ áo Quân Yến bay lên tránh được một đạo kiếm quang, nhưng ngay sau đó là đạo kiếm quang thứ hai đánh úp lại, Quân Trì mang theo Quân Yến tránh né, thừa dịp sơ hở quay người ném cho đối phương một ngọn lửa Chu Tước, đối phương cũng vội vàng tránh né.

Lửa Chu Tước thiêu cháy cây cối trong rừng, những cái cây khác cũng bắt lửa, tạo thành đại hỏa.

Chỉ trong nháy mắt, Quân Trì Quân Yến đều thấy được tình hình đối phương.

Kim Đan chân nhân là một nam tử trung niên, người này mặc một bộ pháp y đạo bào đơn giản, tay cầm một thanh trường kiếm có quang mang màu bạc lưu động.

Trừ gã ra, còn có mấy người ở đằng sau.

Khi thấy mấy người này, Quân Trì Quân Yến nhìn nhau một cái, tâm tình xiết chặt.

Mấy người này không phải ai khác, đúng là Trình gia, bao gồm Trình Tử Tương, Trình Mi cùng hai đệ tử và một chấp sự Trình gia.

Đằng sau Quân Trì Quân Yến là một cái ôn tuyền, Quân Trì đứng giữa không trung, Quân Yến thì vừa ngồi trên lưng Quân Trì.

Trình Tử Tương nhìn thấy hai người, cũng kinh ngạc không thua Quân Trì Quân Yến khi nhìn thấy bọn họ.

Bởi vì Quân Trì ngăn cách không cho tu sĩ khác dò xét, mặc dù về chiến thuật lẫn pháp thuật hắn đều không tốt, nhưng dù sao cảnh giới cũng đạt tới Kim Đan kỳ, tu sĩ Kim Đan kỳ của Trình gia, cũng vô pháp dùng thần thức dò xét tình hình của hắn, chẳng qua chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại.

Ở thế giới Thiên Nhất này, loại Chu Tước thần thú thượng cổ, đã hoàn toàn tuyệt tích, cho nên tên Kim Đan chân nhân kia dù dò xét được khí tức cường đại trên người Quân Trì, vẫn hoàn toàn không biết đây là khí tức Chu Tước.

Lúc này thấy một con yêu thú đen xì, cả người hầu như bị bao phủ dưới bóng đêm, ai lại đem thần điều Chu Tước cao quý vốn nên có hồng sắc liên hệ với con yêu thú này, nghĩ nó là một con quạ đen đã rất không tệ rồi.

Thế nên Kim Đan chân nhân không hề kiêng kỵ bên Quân Yến, gã cho rằng điều chờ Quân Yến chỉ là một con yêu thú tọa kỵ tu vi tương đối cao mà thôi.

Ngược lại Trình Tử Tương rất thiếu kiên nhẫn, chỉ vào Quân Yến nói: “Liều Quân Trì đâu? Người từ nơi nào có được con yêu thú này?”

Quân Yến không muốn trả lời nàng, nhưng Quân Trì lại dùng thần thức nói chuyện với y, dặn dò: “Ngươi bảo ta và ngươi tách ra, hỏi nàng ta những người khác đâu.”

Quân Yến đành phải đáp, “Ta và ca ca tách ra, con yêu thú này vốn là tọa kỵ của ta, ngươi có gì bất mãn? Người Liều gia và Trình gia đang ở đâu?”

Trình Tử Tương biết Quân Trì và Quân Yến tách ra, nên rất cao hứng, chẳng qua lúc nghĩ tới yêu thú lợi hại như vậy lại là tọa kỵ của Quân Yến, liền hết sức bất mãn, nghĩ thầm Liều gia từ khi nào nhiều tiền như vậy, cứ nhiên mang yêu thú lợi hại đi làm tọa kỵ cho y?

Nàng cười lạnh một tiếng, đáp: “Dù sao các ngươi cũng chết ở đây, nói cho các ngươi biết cũng chẳng sao. Liều gia và những người khác, đều bị vây trong trận, ước chừng đều chết rồi a, dù sao đã đến giờ này, bọn họ còn chưa phá trận thoát ra, mà dù có thoát ra được đi chăng nữa, cũng phải chết tại đây.”

Quân Yến lại dựa theo chỉ thị ca ca, cố tình tức giận nói: “Hai nhà Liều Trình không phải quan hệ liên minh ư, tại sao các ngươi dám làm như thế?”

Giọng nói Trình Tử Tương sắc bén đáp: “Ai muốn liên minh với Liều gia nhà các ngươi, bây giờ Trình gia chúng ta đã có Hách Quang lão tổ che chở, cần bản không cần liên minh với Liều gia nữa, lại nói, Liều gia các ngươi đã hại chết Huyền Ân chân nhân, sau lại cướp đoạt Cửu Linh Sơn của chúng ta, các ngươi chết ở đây cũng là đáng đời.”

Kiến thức Quân Trì Quân Yến có hạn, hoàn toàn không biết Hách Quang lão tổ là ai, mà chuyện Liều gia hại chết Huyền Ân chân nhân, cũng thật mạo danh kỳ diệu, Huyền Ân chân nhân không phải là ma tu bị đánh cho chết đấy sao, mà chuyện cướp đoạt Cửu Linh Sơn, càng khiến người ta khó hiểu

hon, không phải Cửu Linh Sơn thuộc về Lục đại thế gia ư? Liễu gia chẳng qua chỉ lấy một chén canh thôi, sao lại bị gọi là cướp đoạt rồi?

Quân Yên thật sự không hiểu cái logic của Trình Tử Tương, mà Quân Tri liền chỉ y nói, “Lời này của ngươi thật mạo danh kỳ diệu. Huyền Ân chân nhân chết thì liên quan gì tới Liễu gia, mà Cửu Linh Sơn, là Lục đại thế gia quyết định cùng sở hữu, sao lại đổ hết oan ức lên đầu Liễu gia? Ngươi đúng là cái thứ nữ nhân, có ngực mà không có não.”

Quân Yên không hiểu cái từ có ngực mà không có não nghĩa là gì, y chỉ rập khuôn nói theo lời Quân Tri.

Y vừa nói xong, Trình Tử Tương đã tức đến phát run, “Ngươi nói cái gì!?”

Có thể thấy sức mạnh đã kích của lời nói lớn bao nhiêu a.

Trình Tử Tương lập tức kêu chân nhân mau tới giết Quân Yên, mà lúc này, Trình Mi liền đi ra, nói: “Chân nhân, vẫn bối muốn lãnh giáo Quân Yên một phen, sau đó tùy chân nhân xử trí y.”

Chân nhân mặc dù cảm thấy khí tức Quân Tri thật khủng bố, nhưng thấy đối phương bắt quá chỉ là yêu thú tọa kỵ, nên không đặt trong mắt nữa.

Gã là đệ tử Hách Quang lão tổ, từng là hảo hữu với Huyền Ân chân nhân, cho nên sau khi Trình gia phụ thuộc vào Hách Quang, gã liền bị Hách Quang lão tổ phái tới hỗ trợ Trình gia.

Hách Quang lão tổ ở Ngọc Đài Môn là lão tổ nội môn, quyền thế rất lớn, dù ưa ức hiếp người, nhưng bởi vì tu vi cao thâm, cho nên không ai dám xen vào.

Lục đại thế gia tuy là gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn, nhưng vẫn có sự khác biệt, các gia tộc đều chỉ xem như phụ thuộc ngoại môn, người trong gia tộc đặc thế ở nội môn, thì gia tộc đó mới đặc thế được.

Mà tại Ngọc Đài Môn, nếu có thể để gia tộc phụ thuộc vào nội môn, thì thế lực so với các gia tộc phụ thuộc vào ngoại môn khác thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Hách Quang làm lão tổ, lực lượng bản thân không chỉ cường hãn, mà còn có không ít người phụ thuộc, dưới lại có đệ tử năng lực phi phàm, bây giờ Trình gia phụ thuộc vào ông ta, đương nhiên không thèm nhìn Liễu gia nữa rồi.

Chẳng qua Quân Tri vẫn không rõ, dù Hách Quang lão tổ lợi hại như vậy, nhưng sao Trình gia lại muốn đối phó Liễu gia, quả thực mạo danh kỳ diệu. Chẳng lẽ Hách Quang lão tổ có cừ oán với Liễu gia, muốn mượn tay Trình gia đối phó Liễu gia?

Quân Tri không thể nghĩ ra về sau, chân nhân bên kia đã đồng ý để Trình Mi đến lãnh giáo Liễu Quân Yên, nói lãnh giáo, đoán chừng là muốn trực tiếp giết Quân Yên, bởi vì hắn từng bại dưới tay Liễu Quân Yên, dù tu vi y thấp hơn nhiều, nên vẫn còn canh cánh trong lòng đây mà.

Trình Mi đã đi lên phía trước, nắm Linh Kiếm làm ra tư thế đa tạ, rồi nói với Quân Yên, “Liễu Quân Yên, lần trước ta thua ngươi, lần này, xin được chỉ giáo.”

Quân Tri mặc dù đã gọi Nguyên Tiêu đến, nhưng muốn đến cũng cần thời gian nhất định, giờ Trình Mi đến khiêu chiến, càng dễ tranh thủ chút thời gian đó.

Quân Tri dùng thần thức nói với Quân Yên chuyện này, Quân Yên nhảy xuống khỏi người Chu Tước, từ trong vòng tay trừ vật lấy thanh Linh Kiếm ra.

Vừa xuất Linh Kiếm, trực tiếp dùng Phong Vân kiếm pháp công kích Trình Mi.

Lúc này Quân Yên đã là Luyện Khí tầng sáu, mà Trình Mi cũng là Luyện Khí tầng sáu.

Mặc dù cảnh giới giống nhau, nhưng xét về kiếm thuật, đương nhiên Trình Mi chiếm ưu thế hơn.

Quân Yên mới học kiếm thuật hơn một năm, mà Trình Mi đã tầm mười năm. Chẳng qua Trình Mi vẫn chưa luyện thành kiếm khí, kiếm thuật chỉ tinh xảo hơn so với Quân Yên mà thôi.

Quân Yên đánh với Trình Mi mấy chiêu, liền biết mình trên phương diện kiếm thuật không phải đối thủ hắn.

Kiểm đạo ở Trình gia vốn rất được chú trọng, năm đó lão tổ đập phá hư không tiến vào dị giới, chính là một vị Kiếm Tu, cho nên Trình gia có các điển tịch kiếm pháp rất tốt. Mà Liễu gia thì rất bình thường, chỉ có mỗi Phong Vân kiếm pháp mà Ngọc Đài Môn năm đó thưởng cho, không thể so với kiếm pháp Trình gia.

Hơn nữa, bởi vì lần trước Trình Mi thua Quân Yên, sau khi trở về Trình gia, hắn không ngừng tập luyện, tu vi kiếm đạo lại tăng tiến một đoạn.

Mặc dù Quân Yên nằm dưới tình huống này, nhưng tâm tình chẳng chút nào loạn.

Ban đầu chỉ sử dụng kiếm thuật, về sau thì kết hợp pháp thuật với kiếm thuật lại với nhau.

Quân Yên dùng kiếm tiếp Trình Mi một chiêu, tiếp đó một cổ hơi thở trực tiếp quán lên thân kiếm, đánh về phía Trình Mi, khí tức đó vừa tiếp cận Trình

Mì, lập tức biến thành ngọn lửa nóng bỏng.

Trình Mi buộc lòng phải bay vọt về sau vài bước, phần nộ từng Quân Yến, “Chúng ta đang tỷ thí kiếm thuật, sao ngươi lại dùng phương pháp hèn hạ đánh lén ta như thế?”

Quân Trì từ trên không trung hạ xuống gần mặt đất, nhìn hai người đánh nhau, vừa cảnh giác Kim Đan chân nhân và mấy người Trình gia, nghe thấy lời nói của hắn, chỉ cảm thấy thập phần buồn cười.

Trình gia bọn họ không phải thứ hèn hạ hơn sao? Trực tiếp gạt mình hữu vào cạm bẫy để đối phó, hơn nữa lúc trước, Quân Yến bị nhốt trong mê trận, về sau phải đối phó đàn Hắc Điệp, bây giờ y lẽ loi một mình đấu với đám người Trình gia, linh lực đã sớm dùng hết, mà thân thể cũng rất mệt mỏi, hơn nữa còn bị áp lực tâm lý, dưới tình huống này, Trình Mi đòi khiêu chiến Quân Yến, còn bắt Quân Yến chỉ sử dụng kiếm thuật, không thể sử dụng pháp thuật.

Hắn nói mấy thứ ngôn từ chính nghĩa, nghe thật buồn cười, chỉ đứng trên lợi ích của mình nói phải đi theo thứ chính nghĩa đó của hắn, rốt cuộc là đạo lý gì đây?

Quân Yến căn bản không để ý tới lời Trình Mi, lập tức phun một hơi về phía hắn, làn hơi đến gần Trình Mi, lại biến thành một ngọn lửa lớn, Trình Mi dường như rất ghét lửa, tránh né quơ kiếm tiêu diệt ngọn lửa, mà lúc này, Quân Yến lại lấy ra một cây phi đao, phi đao tập kích, biến thành bốn thanh, bay tới đánh Trình Mi.

Trình Mi vội lấy ra một thanh kiếm khác, dùng kiếm ngăn cản bốn cây phi đao, không nghĩ tới trong lúc chờ đợi, Quân Yến đã bay vọt lại, trường kiếm đâm thẳng về phía cổ hắn, mà đáng sợ hơn nữa, thời điểm Trình Mi phi kiếm muốn ngăn chặn bốn cây phi đao, thì bốn cây phi đao đó lập tức biến thành tám cây.

Tình hình trước mắt, khiến Trình Mi lâm vào sợ hãi cực độ, mặt khác, mấy người Trình gia đều thập phần khiếp sợ sự lợi hại của Liễu Quân Yến, nghĩ thầm đây chính là thiên tài vạn năm khó gặp đây sao.

Thân thể Quân Yến có một nửa huyết thống Chu Tước, kinh mạch đan điền so với người bình thường chắc chắn rộng lớn hơn nhiều, mặc dù y chỉ mới Luyện Khí tầng sáu, nhưng linh lực tu sĩ Luyện Khí tầng tám tầng chín chưa chắc nhiều hơn y, hơn nữa y thành thạo và sử dụng thuật pháp linh hoạt, cũng là chuyện người bình thường khó mà sánh được, cũng giống như vậy, đồng thời chế không chế cả lửa lẫn phi đao, cho dù Kim Đan chân nhân tận mắt chứng kiến, cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Quân Yến đều trở nên thay đổi, nghĩ thầm loại thân thể này, làm tài liệu đoạt xá thì quá tuyệt hảo còn gì.

Trình Mi không gặp chuyện không may, bởi vì Trình Tử Tương trực tiếp ra tay, đánh một mảnh vải bảy màu tới, chặn bốn cây phi đao lại, mà một người Trình gia, cũng đánh bốn cây phi còn lại xuống đất, dưới tình huống này, Trình Mi dư sức tránh được ngọn lửa xung quanh, cùng với lưỡi kiếm của Quân Yến.

Chẳng qua ba người đối phó một người, cũng quá mức hèn hạ rồi.

Quân Trì mất thấy mảnh vải bảy màu trong tay Trình Tử Tương bắn tới Quân Yến, hắn liền nhào tới, dùng móng vuốt chụp lấy Trình Tử Tương.

Trình Tử Tương vì né đại điều đang nhào tới, buộc lòng phải tránh ra đằng sau, mảnh vải bảy màu đang bắn về phía Quân Yến cũng bị nàng thu trở về.

Quân Trì không chút khách khí, hắn thân là Chu Tước, thiên phú tinh thông nhất chính là Chu Tước chi Hỏa, mặc dù lúc này đã nhiều lần sử dụng ngọn lửa Chu Tước, nhưng linh lực trong cơ thể không chút nào giảm bớt, vì vậy hắn lại hướng về phía Kim Đan chân nhân phun thêm Chu Tước chi Hỏa.

Sau khi phun ra một ngụm hơi thở, hơi thở đi thêm một đoạn lập tức biến thành đại hỏa, Kim Đan chân nhân là tu sĩ thuộc tính Thủy, vì vậy dẫn ôn tuyên cách đó không xa tới dập tắt lửa.

Nước và lửa đụng nhau trên không trung, phát ra tiếng vang cực lớn.

Chân nhân vốn nghĩ lửa sẽ bị nước dập tắt, không ngờ ngọn lửa chẳng yếu hơn tí nào, ngược lại đốt nước bốc hơi bay đi, hóa thành khói trắng.

Chân nhân không dám xem nhẹ nó nữa, lấy một thanh Bảo Kiếm linh khí, cầm kiếm vung tới đại hỏa, Bảo Kiếm chém ra kiếm khí mang theo băng sương lãnh ý, bảy giờ mới khiến đại hỏa bị dập tắt.

Mà lúc này, Quân Trì đã mang theo Quân Yến bay về phía xa xa, Quân Trì nói với Quân Yến: “Đối phương người đông thể mạnh, hai ta chỉ sợ là không địch lại nổi, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian trốn đi.”

Quân Yến hỏi: “Nguyên Tiêu còn chưa tới sao?”

Quân Trì đáp: “Có lẽ sắp tới rồi.”

Quân Yến quay đầu nhìn chân nhân mang theo đám người Trình gia truy kích, liền nói: “Xem ra chúng ta chạy không thoát đâu, còn không bằng tìm một nơi dễ thủ khó công chờ bọn họ, mượn nơi đó phòng thủ một hồi, chờ Nguyên Tiêu đến.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, đồng ý, mang theo Quân Yến bay tới sườn núi giữa một ngọn núi.

Nơi này là một mảnh đất bằng nhỏ, sau có vách đá, trước có vực thẳm, ít nhất cam đoan rằng khó thể công kích.

Quân Trì Quân Yến vừa đáp xuống, chân nhân đã mang theo mấy người Trình gia đuổi tới, cũng đáp xuống.

Vàng trắng trên bầu trời hiện ra.

Chiếu lên một mảnh đất trống này, thân hình Quân Trì lớn hơn một chút, lúc chân nhân và mấy người kia đáp xuống, hắn liền phun một ngụm hơi thở tới, lập tức biến thành đại hỏa đánh về phía bọn họ, chẳng qua đại hỏa này không thể làm gì chân nhân, gã lấy Bảo Kiếm thuộc tính băng sương, nhanh chóng dập tắt nó.

Gã không chỉ dập lửa, còn công kích Quân Trì Quân Yến.

Quân Trì lại phun lửa ra, tranh thủ thời gian cho Quân Yến, Quân Yến tránh sang một bên, lại bị mảnh vải của Trình Tử Tương ngăn lại, y vô cùng chán ghét Trình Tử Tương, đương nhiên không chút khách khí, một kiếm vung tới mảnh vải, chẳng qua mảnh vải này là pháp bảo trung cấp, Linh Kiếm trong tay Quân Yến chỉ là pháp khí thượng phẩm, căn bản không có biện pháp chặt đứt mảnh vải bảy màu, chỉ khiến mảnh vải dừng lại một chút.

Quân Yến suy nghĩ, trực tiếp thu hồi Linh Kiếm mà Nguyên Tiêu đưa cho y, sau đó lấy ra một Linh Kiếm khác, chính là Linh Kiếm lấy được từ tay Huyền Ân chân nhân.

Đây là Linh Kiếm linh khí hạ phẩm, lưỡi kiếm liền chặt đứt mảnh vải bảy màu của Trình Tử Tương quần xung quanh y, hơn nữa còn đứt thành từng đoạn.

Trình Tử Tương không ngờ Quân Yến lợi hại như vậy, có thể chém đứt mảnh vải bảy màu của nàng, khiến nàng ta thập phần kinh ngạc, đồng thời sợ hãi, khi Quân Yến công kích về phía nàng, Trình Mi và hai người Trình gia cũng chạy tới hỗ trợ, một đôi bốn, Quân Yến tất nhiên ở thế hạ phong.

Mà bên kia Quân Trì đấu với Kim Đan chân nhân, mặc dù cảnh giới giống nhau, nhưng vô luận về mặt thuật pháp hay kinh nghiệm chiến đấu, Quân Trì hoàn toàn không phải đối thủ, vì vậy cũng rơi vào thế hạ phong.

Chấp sự Trình gia là Hóa Nguyên kỳ, đứng một bên ngăn cản đường chạy của Quân Trì Quân Yến, nhìn thì biết, bọn họ muốn hai người chết tại nơi đây.

Trên người Quân Yến bị thương, mà vị chấp sự khi thấy Linh Kiếm trong tay y, liền nói: “Thanh Quang kiếm trên tay y, chính là Linh Kiếm của Huyền Ân chân nhân.”

Nghe hắn nói như vậy, Kim Đan chân nhân cũng thoáng nhìn qua, phát hiện quả thật là Linh Kiếm của Huyền Ân chân nhân, càng thêm tức giận, vừa giao chiến với Quân Trì, vừa vung một đạo kiếm khí về phía Quân Yến.

Kiểm khí như cầu vòng, cong cong bay thẳng tới y, Quân Trì mắt thấy Quân Yến khó thể tránh, không khỏi sợ hãi cực độ, hắn muốn bay qua ngăn cản đạo kiếm khí, nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn Quân Yến sắp bị chém thành hai khúc...

Quân Yến cảm nhận được khí tức kiếm khí, vô cùng kinh khủng, linh khí vận chuyển trong cơ thể trong nháy mắt trì trệ.

Y giữa cái chớp mắt cuối cùng, nhìn về phía Quân Trì, hét lớn: “Mau chạy!”

Quân Trì không trả lời y, ngược lại phun một ngụm hơi thở hướng tới kiếm khí, nhưng hơi thở Chu Tước cũng không thể ngăn cản hoàn toàn đạo kiếm khí đó.

Mắt thấy kiếm khí chuẩn bị đánh lên người Quân Yến, đúng lúc này, một đạo khí tức bên vách núi bắn ra, kiếm khí không bị đánh tan, chẳng qua bị đánh trật sang bên cạnh, kiếm khí lướt sang mép người Quân Yến, bắn về phía vách núi, vách núi bị đánh vang ầm ầm, không ít tảng đá lăn xuống, rơi trên mảnh đất bằng nhỏ này.

Quân Yến nhẹ nhàng thở phào, Quân Trì phản ứng kịp thời, vội vàng chop lấy Quân Yến bay lên, mà đám tiểu bối Trình gia đang cố gắng tránh né mấy tảng đá vọt tới.

Lúc này, dưới mỏm vực sâu có một con cự蟒 màu đen bò lên, cái đuôi quất về phía tảng đá, tảng đá bị đánh thành mảnh vụn, tạo thành một lớp sương bụi.

Nó nhìn thoáng qua Quân Trì Quân Yến, rồi cắn về phía Kim Đan chân nhân, mà Quân Trì cũng vội bay xuống, không định để Nguyên Tiêu đơn độc đối địch.

Hoàn chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 27

Kim Đan chân nhân đầu với Nguyên Tiêu, phát hiện Linh Kiếm trong tay không có cách nào xuyên thủng lớp vảy cứng rắn trên người nó, nên đánh mấy kim châm nhỏ ra, kim châm nhỏ lóe lên ánh sáng u lam, mang theo kịch độc, châm nhỏ bay về hướng Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu đoán được kim châm nhỏ này khó đối phó, nên tốc độ biến thành rắn nhỏ nhanh hơn rất nhiều, nhanh chóng tránh được mấy kim châm nhỏ, chẳng qua không trốn được một kim châm cuối cùng, khi kim châm nhỏ sắp bắn vào lớp vảy, Quân Trì liền phun một ngụm Chu Tước chi hỏa về phía nó, nhưng Nguyên Tiêu chẳng tốt hơn bao nhiêu, bị lửa bắn trúng, nó ngo ngo kêu hai tiếng, nói với Quân Trì: “Sao ngươi lại đốt ta!”

Quân Trì vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không không chế tốt độ chính xác.”

Nguyên Tiêu cố ý kêu thêm hai tiếng, thân hình lại lớn hơn không ít, há mồm cắn về phía Kim Đan chân nhân, Quân Trì chẳng khách khí, không ngừng dùng lửa cản trở Kim Đan chân nhân, mặc dù Kim Đan chân nhân có thần thông thể nào, thì cũng không phải đối thủ của hai yêu thú Kim Đan kỳ, gã rất nhanh bị trọng thương, lại nói, lúc này đánh nhau với Quân Trì, khiến gã hao phí không ít chân nguyên, lúc này đã thành nỏ mạnh hết đà.

Mất thấy Kim Đan chân nhân sắp thân tử đạo tiêu, mấy người Trình gia vội vàng chạy trốn, Quân Yến không hề thương tiếc, trực tiếp bỏ nhào qua, đánh một kiếm về phía Trình Tử Tương, vũ khí mảnh vải bảy màu của nàng đã bị phế, nên không còn vũ khí tiện tay nào để dùng, hơn nữa vì cuống quýt bỏ chạy, pháp khí phòng hộ cũng chưa kịp lấy, Trình Mi vội vàng quơ kiếm đến cản trở Quân Yến.

Linh Kiếm trên tay Quân Yến vung lên, phát ra khí thế cường đại, kèm theo khí tức nóng đến mức tận cùng, hơn nữa còn mang theo một đạo kiếm khí tuyệt cường, chém tới Trình Tử Tương, Trình Mi ngăn cản không kịp, hơn nữa Linh Kiếm trong tay hắn gặp phải kiếm khí, phát ra âm thanh gào thét, kiếm khí tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp xuyên xỏ qua Trình Tử Tương, Trình Tử Tương mở to đôi mắt, trần ngập về không thể tin, ngã xuống.

Trình Mi bị một kiếm này của y dọa sợ, Linh Kiếm trong tay hắn, khi Trình Tử Tương vừa ngã xuống xong, phát ra tiếng răng rắc, sau đó gãy thành hai đoạn.

Hắn sững sờ nhìn Quân Yến, cả người run rẩy, “Ngươi... ngươi luyện được kiếm khí rồi!”

Quân Yến căn bản không quan tâm hắn nói gì, đạo kiếm khí này, hoàn toàn là vì tên Kim Đan chân nhân xử dụng kiếm khí với y, trong thời khắc sinh tử đó, y nhìn đạo kiếm khí đang xỏ xuyên tới, bỗng linh ngộ ra được chỗ tinh diệu của kiếm khí.

Khi Trình Mi bị một kiếm Quân Yến đâm chết, hắn không chết không nhắm mắt, mà chỉ bình tĩnh nhắm nghiền lại, — Thiên tài chính là thiên tài, nếu linh căn trời sinh bình thường, thì cần gì phải tranh chấp cùng y.

Kim Đan chân nhân dưới sự vây kín của Nguyên Tiêu và Quân Trì đã bị đánh chết, mà hai đệ tử của Trình gia, tu vi vốn không cao, đương nhiên không thoát khỏi bàn tay Quân Yến.

Chẳng qua tên chấp sự Hóa Nguyên kỳ đã trốn mất tăm.

Quân Trì chờ theo Quân Yến, đuổi theo phương hướng tên chấp sự bỏ trốn, Nguyên Tiêu vội vàng biến thành con rắn nhỏ, cực kỳ nhanh nhẹn búng lên chân Chu Tước, quần quanh cổ chân hắn.

Quân Trì bay một hồi, liền kinh ngạc, nói: “Liễu Kiều Liễu Ân rời khỏi mê trận, người Trình gia cố ý đi tới chỗ hai người, chỉ sợ muốn bắt hai người làm con tin.”

Quân Yến nói: “Chúng ta tới đó rồi tính.”

Quân Trì vội vàng dùng thần thức truyền lời với Liễu Kiều Liễu Ân, hai người đi ra khỏi mê trận, ở trong mê trận lâu như vậy, chỉ sợ tiêu hao không ít, cho nên hai người ngồi nghỉ trên đất, chỉ thiết lập cấm chế phòng hộ đơn giản.

Khi Quân Trì đi qua chỗ bọn họ, cho dù đã sớm nhắc nhở Liễu Kiều Liễu Ân, nhưng hai người vẫn bị chấp sự Trình gia bắt được.

Hai người chỉ mới Luyện Khí kỳ, đối đầu cao thủ Hóa Nguyên kỳ, đương nhiên không phải đối thủ.

Hóa nguyên tu sĩ giam cầm Liễu Ân Liễu Kiều, trong tay nắm chuỗi vũ khí dạng roi màu đen, thân roi quần quanh cổ hai người, tỏ thái độ uy hiếp.

Quân Trì vừa đáp xuống mặt đất, Quân Yến liền từ trên lưng hắn nhảy xuống.

Lúc này Quân Yến có thụ thương, nhờ vừa rồi ăn mấy viên đan dược, cho nên đã khá hơn nhiều, nhưng sau khi trải qua cuộc đại chiến, linh lực vẫn chưa kịp hồi phục.

Mặc dù cũng là nỏ mạnh hết đà, nhưng về mặt y không chút biểu tình, khiến người khác nhìn không ra y đã vô lực tái chiến.

Thần sắc Hóa Nguyên tu sĩ rất không tốt, nói với Quân Yến: “Thả ta rời đi, nếu không ta kết liễu mạng bọn chúng.”

Liễu Kiều và Liễu Ân vừa thoát khỏi mê trận, ngồi xếp bằng chưa bao lâu, đã bị tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bắt uy hiếp, thần sắc hai người đương nhiên chẳng vui vẻ gì.

Quân Yên nói với tu sĩ Hóa Nguyên kỳ: “Không phải chúng ta muốn giết ngươi, chỉ muốn biết tại sao Trình gia ruồng bỏ Liễu gia, chủ mẫu đương gia Liễu gia dù gì cũng là con gái Tông gia nhà các ngươi, đối với Liễu gia, vì sao phải làm đến bước đường cùng này. Lúc trước Trình Từ Tương từng nói lý do, nhưng nó căn bản không phải lý do thật sự. Nếu ngươi nói rõ ràng, chúng ta sẽ thả ngươi đi. Dù sao ta không cần thiết phải giết ngươi, lời này ngươi hiểu mà.”

Giọng nói Quân Yên lạnh lùng, mặc dù y mới mười tuổi, nhưng vì phát triển chiều cao, nên nhìn bộ dáng khoảng mười ba mười bốn tuổi, nhưng sự bình tĩnh, tinh táo và cái khí thế này, không phải là thứ mà đứa trẻ mười tuổi nên có.

Liễu Kiều và Liễu Ân đều bị giam cầm dưới thuật pháp Hóa Nguyên tu sĩ, căn bản không cách nào nhúc nhích được, nhưng nó lại không thể ngăn chặn đôi mắt và đôi tai hai người, nghe thấy những lời của Quân Yên, trong lòng rõ ràng một số chuyện.

Hóa Nguyên tu sĩ suy nghĩ một lúc, ước chừng biết Quân Yên nói thật, đây là thù riêng giữa Liễu gia và Trình gia, Liễu Quân Yên vốn không cần tánh mạng hẳn.

Hóa Nguyên tu sĩ nói: “Ta không phải người thuộc Trình gia, chỉ là tán tu, tên gọi Khang Tề, về sau gia nhập Trình gia, chuyện lần này, ta không biết rõ ràng lắm. Trình gia xảy ra nội đấu, lúc này đã sắp đổi Tông chủ, vợ lẽ của Trình Nguyên Cư lên chiếm quyền. Ông ta phụ thuộc vào Hách Quang lão tổ nội môn, Hách Quang lão tổ có cừu với Huệ Uyên lão tổ, Liễu gia bởi vì có Liễu Huy Hải chiếu cố, nên rất thân cận với Huệ Uyên lão tổ. Vì vậy Hách Quang lão tổ muốn mượn tay Trình gia tiêu diệt Liễu gia. Đặc biệt còn biết Liễu gia bây giờ có không ít đệ tử linh căn nổi bật, không chỉ là vài Song linh căn, còn có thiên tài Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, vì vậy Hách Quang lão tổ và Trình gia đạt thành nhận thức chung, đó là tiêu diệt hạt giống Liễu gia, muốn Liễu gia rơi vào thời kỳ giáp hạt, về sau không thể gượng dậy nổi. Đây là toàn bộ sự việc ta biết, còn về những chuyện khác, ta cũng không rõ lắm.”

Quân Yên lại hỏi: “Trình gia không sợ về sau kết thù với Liễu gia sao?”

Khang Tề trả lời: “Lần này đệ tử Trình gia chết ở đây không ít, đến lúc đó nói gặp chuyện ngoài ý muốn, Liễu gia không tin cũng phải tin. Hơn nữa nơi này đã bị Kim Đan chân nhân hạ cấm chế, không cách nào truyền tin tức ra ngoài, mê trận mà lúc trước các ngươi tiến vào, chính là phù lục mà Hách Quang lão tổ cho Kim Đan chân nhân mượn để tạo thành mê trận tuyệt cường, gặp người càng mạnh, mê trận sẽ càng mạnh, có thể đi ra cực ít, dù đi ra được cũng bị chúng ta đánh chết. Thế nên Trình gia không sợ người Liễu gia biết được chân tướng chuyện này.”

Quân Yên nhìn Quân Trì một cái, Quân Trì dùng thần thức nói với y: “Dù những lời này là sự thật, cũng là chuyện giữa hai gia tộc, chúng ta chỉ có thể mang chuyện này về nói cho Tông chủ nghe. Nếu đã như vậy, ngươi kêu hẳn thả Liễu Kiều Liễu Ân ra, ngươi cũng thả hẳn đi a. Nhiệm vụ hẳn thất bại, không thể trở về Trình gia nữa, chỉ sợ về sau còn bị Liễu gia đuổi giết, tiếp tục làm tán tu, trốn tới nơi khác, đối với chúng ta không có tính uy hiếp gì.”

Nghe Quân Trì nói xong, Quân Yên nói với Khang Tề: “Ta tin lời ngươi, ngươi thả hai người này ra, rồi tự mình rời đi.”

Khang Tề liền đáp: “Đa tạ Liễu công tử.”

Nói xong, hẳn buông roi ra, cả người liền bay lên đi mất.

Lúc này Quân Yên nhìn Nguyên Tiêu bò bò trên đùi Quân Trì một cái, ánh mắt mang theo hàm nghĩa, Nguyên Tiêu hiểu ý, bò xuống khỏi đùi Quân Trì rồi rời đi, chớp mắt không thấy bóng dáng đâu.

Quân Yên tới gần kiểm tra Liễu Kiều và Liễu Ân một phen, sau đó vỗ mỗi người một cái, hai người lập tức động dậy được, nhưng không cách nào đứng vững, mém ngã xuống đất.

Quân Yên vội vàng đỡ lấy, để hai người ngồi trên mặt đất.

Liễu Kiều điều tức một hồi, nhìn về phía Quân Yên hỏi: “Các ngươi ra trước chúng ta sao? Ca ca ngươi đâu?”

Liễu Ân lúc này cũng nhìn qua: “Quân Trì đâu rồi?”

Quân Yên trả lời: “Ta sợ ca ca gặp chuyện không may, nên trước tiên mang hẳn ả nấp rồi.”

Nói xong, y nhìn Quân Trì trong hình thái Chu Tước, đi qua lấy túi trữ vật treo lên chân hẳn, sau đó nói: “Ngươi mau đến bảo ca ca ta tới đây.”

Quân Trì liền bay đi, một lát sau đã không thấy tăm hơi.

Nghe tin Quân Trì không có việc gì, Liễu Ân thở phào, Liễu Kiều lại hỏi: “Những người khác đâu?”

Quân Yên lắc đầu, “Không gặp ai cả.”

Liễu Kiều thoáng trầm mặc, nói: “Chỉ sợ chúng ta phải đi tìm những người khác.”

Liễu Ân mặt mày không chịu nổi, “Hay đợi đến sáng hẵng tìm, chúng ta như vậy, bốn phía nơi nào cũng nguy hiểm.”

Liễu Kiều là con trai Tông chủ, trách nhiệm so với bọn họ thì lớn hơn nhiều, hẳn rất lo cho an nguy những người khác, nhưng lời Liễu Ân xác thực không sai, hẳn đành kiềm chế cảm giác sầu lo lại, nhìn Quân Yên, hỏi: “Con điều vừa rồi, là gì vậy?”

Quân Yên thản nhiên đáp: “Là tọa kỵ của ta.”

Liều Kiều hỏi: “Sao lại đen thế, là giống gì, trước giờ chưa từng nhìn thấy.”

Quân Yên liếc mắt nhìn hấn, không trả lời, Liều Kiều nhìn y ngồi xếp bằng, tự biết mình không nên hỏi nữa, nghĩ thầm đen sì như vậy, bộ dáng cũng có chút quái, chỉ sợ không phải giống loài đặc biệt tốt, cho nên Quân Yên mới không muốn nói. Chẳng qua trên người yêu thú kia phát ra khí tức cường đại, thật sự khiến người kiêng kỵ. Hóa Nguyên tu sĩ vừa rồi, không phải đang kiêng kỵ Quân Yên, mà chính là con yêu thú kia.

Đã qua lâu như vậy, Quân Trì vẫn chưa trở về, Quân Yên không khỏi cảm thấy lo lắng, vốn đang ngồi, liền vội vàng đứng lên.

Thấy y đứng dậy, Liều Kiều nhìn y hỏi: “Làm sao vậy?”

Quân Yên trả lời: “Ca ca ta vẫn chưa về.”

Liều Kiều không yên lòng, đứng dậy nói: “Ta cũng đi, bây giờ tốt nhất chúng ta nên hành động cùng nhau.”

Liều Ân đương nhiên không muốn làm người ngoài, hơn nữa cũng lo cho Quân Trì, vội đứng dậy nói: “Ta đi nữa.”

Quân Yên đoán Quân Trì tiêu hao quá nhiều thể lực cho nên không kịp biến thành người để trở về, y rất lo Quân Trì gặp chuyện nguy hiểm.

Nhìn Liều Kiều Liều Ân đòi đi cùng, trong lòng y không vui, nhưng lúc này không tiện từ chối, y suy nghĩ một hồi, liền nói: “Chúng ta đi tìm.”

Ba người dọc theo phương hướng Chu Tước rời đi, đến một chỗ tảng đá lớn hình thành nơi chắn gió, Quân Trì đang ở đó.

Ba người tới gần, nhưng hấn không hề có động tĩnh.

Quân Yên vội vàng chạy qua, gấp gáp nói: “Ca ca, ngươi làm sao thế?”

Quân Trì trợn mắt nhìn y, thấp giọng nói: “Gia hỏa không biết giữ lời.”

Quân Yên sững sốt, không trả lời, mà thò tay nắm lấy tay hấn dò xét, phát hiện không có chuyện gì, y cũng yên lòng, nói: “Mãi không thấy ngươi đến, chúng ta rất lo lắng.”

Hai câu này y nói rất nhỏ, bởi trong lòng cảm thấy rất trống rỗng.

Quân Trì đẩy tay Quân Yên ra, không để ý tới y.

Quân Yên bị y đẩy có chút lảo đảo, sau đó bị thương nhìn hấn.

Thế nhưng Quân Trì không để ý tới y.

Lúc này Liều Ân Liều Kiều đều đi tới, Liều Kiều hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Đối với hấn, Quân Trì ngược lại lộ ra thần sắc nhu hòa: “Quân Trì bái kiến Đại công tử, ta không sao.”

Liều Ân cũng nói: “Không sao là tốt rồi.”

Sau đó y nhìn chung quanh một lần, hỏi: “Con điểu kia đâu rồi?”

Quân Trì giả ngu: “Con điểu gì cơ?”

Liều Ân đành phải chuyển hướng về phía Quân Yên: “Tọa kỵ của ngươi đâu?”

Quân Yên bởi vì bị ca ca chán ghét mà tâm tình phi thường khó chịu, căn bản không rảnh để ý tới y, không chỉ phớt lờ y, mà cả mặt đều đen lại.

Trời cũng sắp sáng, mấy người trực tiếp nghỉ ngơi ở chỗ tảng đá chắn gió, bọn họ thiết lập cấm chế xung quanh, sau đó tự mình ngồi xuống tĩnh tọa.

Quân Trì biến thành Chu Tước tiêu hao không ít thể lực, cho nên sau khi biến về hình người, thập phần mệt mỏi, chỉ vô lực ngồi xuống, dựa vào tảng đá ngủ thiếp đi.

Quân Yên nhìn thấy, từ đằng xa ngồi xuống bên cạnh, sau đó ôm Quân Trì để hấn dựa vào trong ngực mình, giúp hấn ngủ thoải mái hơn.

Quân Trì quá mệt mỏi, căn bản không tỉnh giấc.

Liều Kiều và Liều Ân nhìn thoáng qua hai người, bọn họ trong mê trận giúp đỡ lẫn nhau cho nên quan hệ lúc này không tệ, Liều Kiều nói với Liều Ân: “Tình cảm hai huynh đệ thật tốt, chẳng qua nhìn Quân Yên ra đáng ca ca hơn.”

Liều Ân tức thì nhỏ giọng đáp: “Chẳng qua chỉ lúc này thôi, nếu bình thường ngươi chú ý bọn họ nhiều hơn, sẽ biết Quân Trì ca ca hơn Quân Yên nhiều

lắm”

Liều Kiều lại liếc nhìn hai người, thấy Quân Yên mặt không cảm xúc ngắm Quân Tri đang ngủ say, sau đó hần quay đầu lại, tiếp tục nhập định.

Mặt trời dần mọc ở phía Đông, mấy người chuẩn bị lên đường tìm những người khác, còn phải đi ra khỏi vùng mà Kim Đan chân nhân thiết lập cấm chế, truyền tin về cho Liều gia.

Lúc này Quân Tri vẫn đang ngủ, Quân Yên định công hấn đi, vác hấn trên lưng, không ngờ Quân Tri đột nhiên tỉnh lại, nhìn chung quanh một lần, vỗ vỗ đầu Quân Yên, Quân Yên không thể không thả hấn xuống.

Quân Tri đứng trên đất, đuổi người, nói với Liều Kiều: “Đại công tử, tiếp theo chúng ta làm gì?”

Quân Yên thấy Quân Tri cố tình phớt lờ mình, liền tức giận gọi: “Ca ca!”

Quân Tri giả bộ không nghe thấy, chạy đến trước mặt Liều Kiều, Liều Kiều không biết hai huynh đệ đang mâu thuẫn ầm ĩ gì nữa, đành nói: “Trước tiên chúng ta đi tìm người khác, nhìn xem có thể giúp đỡ không. Sau đó ra khỏi cấm chế, truyền tin tức về nhà.”

Quân Tri gật đầu đáp: “Thế chúng ta mau đi tìm người thôi.”

Quân Tri đi bên cạnh Liều Kiều, coi Quân Yên như không khí.

Quân Yên triệt để tức giận, bỗng nhiên chạy tới, kéo tay Quân Tri ôm lấy hấn, Quân Tri lập tức phản kháng đá y một cái, Quân Yên không ngờ ca ca đối xử với y như vậy, không hề phòng bị, thiên tài vạn năm khó gặp cứ như vậy bị quật ngã, bởi vì Quân Tri bị y ôm, cho nên cả hai đều nằm lăn cùng một chỗ dưới mặt đất.

Quân Tri vươn tay giữ hông Quân Yên đánh một cái, Quân Yên bị đánh đỏ mắt trừng hấn.

Quân Tri mắng: “Ngươi còn trừng, ngươi không nhận sai, ta liền đánh ngươi!”

Quân Yên hướng hấn quát: “Ta không sai.”

Quân Tri trở mình đứng lên khỏi mặt đất, nhặt cành cây trọc lá quất y.

Quân Yên không tránh, để hấn đánh y.

Liều Kiều Kiếu Ẩn nhìn không nổi, vội vàng chạy tới kéo Quân Tri ra, Liều Kiều hỏi: “Ngươi đánh y làm gì?”

Lúc này tính tình Quân Tri rất xấu, nói với Liều Kiều: “Các ngươi mau tránh ra, ta giáo huấn đệ đệ ta, chẳng cần các ngươi lo!”

Quân Yên thấy Liều Kiều lôi kéo Quân Tri, ngược lại còn không vui, đẩy tay Liều Kiều ra, rồi nói với Quân Tri: “Ngươi muốn đánh cứ đánh.”

Quân Tri phẫn nộ trừng mắt nhìn y, hấn quăng nhánh cây trong tay đi, tức đến phát run, “Ta không đánh ngươi nữa, ta mặc kệ ngươi đó, ngươi muốn làm gì thì làm”

Quân Yên tức giận nhìn hấn, mà Quân Tri đã xoay người bỏ đi lên trước.

Liều Kiều đành phải đi theo Quân Tri, để lại quái thai Quân Yên cho Liều Ẩn chăm nom.

Liều Ẩn nói với Quân Yên: “Giữa huynh đệ, làm gì có ân oán chứ, ngươi tìm cơ hội từ từ nói chuyện với hấn không được sao? Tâm Quân Tri rất mềm, dù ngươi đã làm sai chỗ nào, nói với hấn một câu, chẳng lẽ hấn không tha thứ cho người?”

Quân Yên nhìn y một cái, lạnh lùng bảo: “Ta không sai.”

Sau đó chạy lên đuổi theo ca ca của y.

Liều Ẩn bủi môi, cũng đi theo. Trong lòng Liều Ẩn, Quân Tri là người có tính tình tốt, nếu hấn tức giận đánh Quân Yên, nhất định y đã phạm phải sai lầm lớn. Ngoại nhân như bọn họ, đương nhiên không thể chen vào chuyện giữa hai huynh đệ, cho nên khuyên một câu, đã là nghĩa tình bằng hữu rồi.

Mặt trời lên cao, chiếu sáng cả vùng đất, ánh sáng như đang khiêu vũ, thế nhưng tâm tình Quân Tri thì vô cùng hậm hực.

Bọn họ đi về phía trước một đoạn xa, nhưng lại không phát hiện những người khác, Liều Kiều đưa ra ý kiến: “Hay chúng ta cứ bay ra khỏi đây, trước tiên truyền tin xấu về nhà đã.”

Ba người không dị nghị gì, liền tự lấy pháp khí muốn bay ra khỏi Hắc Điện Sơn.

Sau khi Quân Yên lấy Linh Kiếm ra, Linh Kiếm lập tức trôi nổi giữa không trung, lơ lửng trước mặt Quân Yên, Quân Yên có chút nịnh nọt hướng về phía Quân Tri gọi: “Ca ca.”

Quân Trì không để ý tới y, mà đi đến bên cạnh Liễu Kiêu, rất hữu lễ nói: “Đại công tử, có thể chờ ta một đoạn không?”

Liễu Kiêu cảm thấy lưng mình như sắp bị ánh mắt Quân Yên chọc thủng hai lỗ, hẳn thật sự không hiểu hai huynh đệ mâu thuẫn cái gì, giờ chuyện hẳn hi vọng nhất, là hai đệ đừng nháo nhau nữa, hẳn rất muốn đẩy Quân Trì về cho Quân Yên, nhưng đối mặt với ánh mắt của Quân Trì, lại không cách nào từ chối, đành đáp: “Ừm, được rồi.”

Liễu Kiêu lấy Linh Kiếm ra, sau đó để Quân Trì leo lên Linh Kiếm, Liễu Ân cũng lấy Linh Kiếm ra, bay ra khỏi Hắc Điện Sơn.

Quân Yên biết Quân Trì giận thật rồi, cảm thấy hối hận vì bảo Nguyên Tiêu ăn thịt Khang Tề, chẳng qua y không hiểu lắm, sao Quân Trì lại phát hiện ra chuyện này.

Mặc dù hối hận, nhưng y không hối hận vì để Khang Tề chết, chẳng qua hối hận vì đã không nói chuyện này cho Quân Trì biết.

Ba người bay ra ngoài núi, một hồi sau, mới phát hiện dù làm cách nào cũng chẳng bay ra ngoài được, bọn họ vẫn cứ vòng quanh núi, bên dưới vẫn là phong cảnh phạm vi Hắc Điện Sơn.

Mấy người đều biết có vấn đề, cuối cùng không thể không xuống Linh Kiếm, đáp trên một đỉnh núi.

Liễu Kiêu nói: “Xem ra trận pháp này rất cao, chúng ta tạm thời không có cách nào ra ngoài.”

Liễu Ân nhui mày hỏi: “Thế làm sao bây giờ, hay là cứ tìm tiếp, xem có người khác xuất hiện hay không?”

Sau khi Quân Yên phát hiện ca ca không thèm nhìn mình, y chẳng còn cách nào khác, không tiếp tục đến chỗ Quân Trì tìm mất mặt nữa, tinh thần sa sút ngồi ở một bên không nói một lời.

Quân Trì nhìn bầu trời chung quanh một lần, nói với Liễu Kiêu: “Đại công tử, ta thấy trận này quá kỳ quái. Lại nói lúc trước, khi chúng ta ở trong trận pháp bốn mùa, bảy người vốn ở cùng một chỗ, về sau chúng ta chia thành bốn nhóm, lại chỉ có thể tự phá trận rồi khỏi, theo đó mà đoán, chúng ta chia là bốn nhóm, mà trận pháp đó liền biến thành bốn trận. Khi ta và Quân Yên rời khỏi trận bốn mùa, chúng ta không tìm được nhóm các người, vì vậy có thể thấy, trận pháp đó mang bốn nhóm chúng ta đến những địa phương bất đồng, tuyệt đối không chỉ phạm vi Hắc Điện Sơn.”

Quân Trì nghĩ vậy là có đạo lý, lúc hắn và Quân Yên thoát khỏi trận pháp, thần thức hắn không tìm được tung tích người nào, bởi vậy có thể thấy, ba nhóm không cùng khu vực Hắc Điện Sơn, mà là bị dẫn tới nơi khác.

Liễu Kiêu nghĩ nghĩ rồi nói: “Kỳ thật ta cũng phát hiện trận này lợi hại hơn trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông nhiều, hơn nữa chúng ta hiện tại ở Hắc Điện Sơn, thiết lập trận pháp ở một địa phương lớn như vậy, có thể thấy kẻ này chẳng phải người bình thường, không phải đại năng thì không thể, ta nghĩ, cho dù là Nguyên Anh lão tổ, cũng không làm được như vậy.”

Thần sắc Quân Trì và Liễu Ân trở nên ngưng trọng, Liễu Ân nói: “Nếu như vậy, nơi này đã xảy ra chuyện gì? Trình gia nào có năng lực mời người lợi hại hơn cả Nguyên Anh lão tổ đến hỗ trợ, chỉ vì đối phó với đám tu sĩ mới tiến vào tiên lộ?”

Liễu Kiêu nói: “Đúng là như thế. Cho nên, ta nghĩ, trong Cửu Linh Sơn vốn đã có trận pháp rồi.”

Nói đến đây, Liễu Kiêu không hề giấu diếm, tiếp tục bảo: “Ta nghe cha kể, Cửu Linh Sơn này, vốn không phải bộ dáng như thế, hơn mấy vạn năm trước, không gian mở ra một khe hở, tạo thành những ngọn núi như bây giờ, khắp nơi dày đặc sương mù, không ít tu sĩ đến tìm bảo, bất quá không tìm thấy, ngược lại chết không ít tu sĩ, rất ít tu sĩ có thể đi ra, nhưng không phải không có thu hoạch, chỉ là thập phần nguy hiểm. Lúc ấy những môn phái lớn, tổ chức cho các đại năng tiến vào xem xét, các đại năng tuy bình an đi ra, nhưng lại nói rằng vết nứt không gian có lưu lại khí tức gió lốc, vô cùng nguy hiểm, bên trong hoàn toàn không có Thần Thiên đi phủ bảo tàng này nọ. Về sau sương mù tiêu tán dần, lại có không ít tu sĩ tiến vào, nói rằng nơi đây chẳng khác gì một sơn mạch bình thường, thậm chí linh khí còn kém hơn một ít, yêu thú thông thường từ nơi khác mò tới, có chút linh thảo linh thụ, mặt khác, chẳng còn chỗ nào hơn người. Bởi vì thế, nơi này không còn hấp dẫn người nữa, về sau bị Ngọc Đài Môn chiếm đoạt, rồi ban Cửu Linh Sơn cho Trình gia làm tài sản riêng. Mấy trăm năm qua, tu sĩ gia tộc khác không tiến vào, chỉ có người Trình gia kinh doanh bên trong. Bất quá về sau Tư Mã gia một lòng đánh chủ ý lên nơi này, có thể thấy nơi này xác thực tồn tại chỗ kì lạ. Không thể nói rằng chúng ta bị nhốt ở đây, không liên quan đến chỗ kì lạ của Cửu Linh Sơn, hơn nữa lúc trước chúng ta vừa trải qua mê trận bốn mùa, không hề bình thường tí nào, bởi vì lợi dụng chỗ kì lạ của Cửu Linh Sơn mà thiết lập mê trận bốn mùa, thế nên mới lợi hại như vậy.”

Lời Liễu Kiêu khiến cả ba lâm vào trầm tư, Quân Trì suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

Liễu Kiêu nói: “Lấy tu vi hiện tại của cả bốn, chỉ sợ không cách nào bài trừ đại trận thế, bây giờ đành đi tìm người trước thôi.”

Khi Quân Trì truyền tin cho Nguyên Tiêu, bảo nó đến đây, hắn và Quân Yên còn bị kẹt trong mê trận bốn mùa, bởi vì hắn đã đặt lạc ấn lên yêu đan Nguyên Tiêu, dưới hình thái Chu Tước, hắn trực tiếp sử dụng cảm ấn giữa nguyên thần và yêu đan, khi đó hắn tưởng rằng, khi Nguyên Tiêu tiến vào, sẽ từ bên ngoài đánh vỡ trận pháp này.

Nguyên Tiêu thu được tin tức chính xác, liền chạy đến, không hề trì trệ tiến vào trận thế, vậy nên có thể thấy, nơi này đi vào được, thế nhưng không thể đi ra.

Hiện giờ Nguyên Tiêu đang hóa thành con xà nhỏ cuốn quanh cổ tay Quân Trì, nó nói, khi nó tiến vào trận thế, không cảm thấy có gì đó bất thường, Nguyên Tiêu là yêu thú cấp sáu, năng lực cường hãn, nó từ bên ngoài tiến vào đây lại không hề phát hiện chỗ kỳ quái, bởi vậy cho kết luận, nơi này thập phần không đơn giản, Kim Đan tu sĩ không có khả năng thiết trí trận pháp như thế.

Mấy người đang định tiếp tục tiến lên, đằng trước không xa bỗng có tiếng cây cối bị bẻ gãy, mấy người giật mình, sau đó vội vàng chạy tới đó.

Hoàn chương 27.

Tác giả có lời muốn nói: Vì điểm tích lũy bài này, khẩn cầu người nào đang nhìn nhưng chưa cất chứa thì hãy đăng nhập rồi ấn vào [Cất chứa bộ này] hoặc [Cất chứa chương này] đều được, xin cảm ơn~~

Về chuyện của Quân Trì Quân Yên, khi nào Ninh Phong mới xuất hiện, trả lời là chắc cỡ Quyển 3 mới xuất hiện đó.

Giai đoạn trước y đều dùng trạng thái tồn tại trong Quân Yên. Kỳ thật Quân Yên dễ thương như vậy, sao các người lại không tiếc y biến thành Ninh Phong chứ~~

Về phương diện tình cảm, nhất định là Quân Yên luyện huynh nghiêm trọng phải thích trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Đến nơi đó, mới phát hiện ra là Liễu Đại Phi trưởng lão cùng hai đệ tử Liễu gia, và hai đệ tử Trình gia bên kia, tiếng cây cối gãy, chính là do hai đệ tử Trình gia đột nhiên từ không trung ngã xuống, rơi trúng cành cây, cành cây dưới thấp đều bị gãy cả.

Nhìn thấy hai đệ tử Liễu gia, Liễu Ân vội nói với Liễu Đại Phi: “Trình gia là địch nhân, trưởng lão mau chóng chế trụ bọn họ!”

Mặc dù Liễu Đại Phi không rõ lời y, nhưng chẳng hề chần chừ, nàng là Hóa Nguyên tu sĩ, mặc dù cả người bị trọng thương, nhưng tốt xấu gì cũng có năng lực chế trụ đám tiểu bối Luyện Khí kỳ bị thương.

Nàng lập tức đánh ra một sợi dây thừng màu xanh biếc, chói chát hai người bọn họ.

Hai tên đệ tử Trình gia, một nam một nữ, bộ dáng trên hai mươi tuổi, tu vi Luyện Khí tầng ba tầng bốn.

Nam đệ tử tên Trình Hoành, nữ đệ tử tên Trình Nghiên.

Trình Hoành bị thương rất nặng, căn bản vô lực phản kháng, Trình Nghiên thì khá hơn, kinh ngạc nói: “Các người đang làm gì vậy, hai nhà Liễu Trình không phải minh hữu ăy ư, vì sao lại trói chúng ta chứ?”

Liễu Đại Phi trưởng lão là nữ tu sĩ xinh đẹp, bình thường cũng thích chưng diện, bất quá lúc này người đầy bụi đất, hơn nữa chẳng thèm quan tâm hình tượng nữa.

Nàng cũng kinh ngạc như Trình Nghiên, nhìn về phía Liễu Kiều, hỏi: “Liễu Kiều, đã xảy ra chuyện gì?”

Vì vậy Liễu Kiều liền đem âm mưu Trình gia nói ra, khi kể tới khúc Kim Đan chân nhân chết như thế nào, thì hẳn không biết, liền nhìn về phía Quân Yên, Quân Yên chỉ trầm mặc không nói, cũng không trả lời.

Quân Yên không đáp, hẳn cũng hết cách, đành nói cho Liễu Đại Phi nghe chuyện họ muốn bay ra khỏi Hắc Điện Sơn nhưng không được.

Liễu Đại Phi thập phần kinh ngạc, còn hai đệ tử Trình gia phải nói là phi thường khiếp sợ, nam đệ tử Trình gia còn trực tiếp thổ một ngụm máu, tức giận nói: “Thì ra là thế, đệ tử chúng ta đến đây, trừ hai kẻ Trình Mi Trình Tử Tương là tặc từ bên ngoài của Trình Nguyên Cư, chúng ta đều ở phe Tông chủ, lần này hai mươi đệ tử tham gia rèn luyện, đều là những đệ tử mà Tông chủ chú trọng, bị đưa đến nơi này, thế lực Tông chủ trong tộc sẽ đại giảm, tên tặc tử phản loạn Trình Nguyên Cư đó, chỉ sợ Tông chủ vô lực đối phó hẳn, nếu Tông chủ thật sự bị Trình Nguyên Cư chiếm đoạt vị trí, cho dù chúng ta còn sống, cũng không cách nào trở về Tông gia.”

Nói xong, hẳn nhìn về phía Liễu Đại Phi, thành khẩn: “Liễu trưởng lão, ta và Trình Nghiên không có ý mưu hại các người, bằng không sao chúng ta phải tiến vào cái nơi nguy hiểm như thế, chết mấy huynh đệ, chỉ còn ta và Trình Nghiên cữu tử nhất sinh thoát ra. Xin các vị tin tưởng chúng ta.”

Hắn nói xong, liền phun thêm một ngụm máu.

Liễu Đại Phi và Liễu Kiều liếc nhìn nhau, ước chừng đã tin tưởng lời Trình Hoành, Liễu Kiều thậm chí còn lấy một viên đan dược cho Trình Hoành, nói: “Đây là Bồ Khí đan, người dùng trước, sau đó hảo hảo điều tức một hồi.”

Trình Hoành không chút do dự nuốt vào, Liễu Đại Phi thu hồi sợi dây thừng, rồi tự mình ngồi xếp bằng điều tức.

Mà hai đệ tử Liễu gia đi theo Liễu Đại Phi, đều là người Nam viện, hơn hai mươi tuổi, cũng một nam một nữ, nam tu Luyện Khí tầng ba, tên Liễu Biệt, nữ tu Luyện Khí tầng bốn, tên Liễu Viện.

Hai người bị thương nặng, vẫn đang ngồi chữa thương.

Vì vậy Liễu Kiều liền coi chừng bọn họ, để bọn họ chữa thương.

Quân Trì thì leo lên một cây đại thụ, ngồi trên cành cây ngắm người nhìn mây trắng. Quân Yến bây giờ đang đổi ca ca, nhưng y không thể bỏ mặc hẳn được, liền tới ngồi dưới tàng cây, nghĩ thầm lỡ như ca ca rót xuống, mình sẽ kịp đỡ lấy hân.

Liễu Ân và Liễu Kiều chia vị trí cho nhau, đảm nhiệm chức vụ hộ vệ.

Tu vi Liễu Đại Phi cao nhất, cho nên trước tiên nâng khỏi phục trước, rồi nói với Liễu Kiều chuyện đã xảy ra sau khi tiến vào Hắc Điện Sơn.

Lúc ấy nàng mang theo năm đệ tử, sau khi tiến vào trong núi, rất nhanh phát hiện không đúng, nhưng bọn họ không gặp mê trận bốn mùa, mà là một trận gió lốc cực lớn, những cây cối nơi gió lốc đi qua đều bị nhổ tận gốc, vì bảo vệ năm đệ tử, nàng buộc sáu người lại với nhau, nhưng vẫn bị gió thổi bay, đẩy tới bên trong một mảnh rừng rậm, bốn phía đầy rẫy nguy hiểm, hơn nữa còn gặp yêu thú cấp bốn, có ba đệ tử chết tại nơi này, về sau nàng mang theo Liễu Biệt Liễu Viện đánh bại đánh bại, sau đó té xuống khỏi nhánh cây cao, không ngờ lại trở về được.

Nàng kể xong rồi nhận xét: “Trận thế ở đây thật phần cường đại, cho dù lão tổ Nguyên Anh kỳ cũng không thể thiết trí trận thế như vậy. Nơi chúng ta tiến vào, hoặc là địa phương tiên quân nào đó thiết trí, hoặc là một thế giới khác.”

Liễu Kiều nói: “Nhưng theo ý tứ Hóa Nguyên tu sĩ nói, hình như Trình gia hoàn toàn không biết nơi này có trận thế kỳ quái, bằng không bọn họ sẽ không đưa Trình Tử Tương đến đây, Trình Tử Tương chính là con gái Trình Nguyên Cư, nghe nói Trình Nguyên Cư rất thương đứa con gái này, nếu biết có nguy hiểm, sẽ không để nàng ta tới. Hơn nữa Trình gia bảo Kim Đan chân nhân thiết kế trận pháp, chẳng qua chỉ là trận pháp đơn giản, sau đó thì để Kim Đan chân nhân giết những tu sĩ nào thoát ra khỏi nó. Bằng không tại sao có trận pháp lợi hại như vậy rồi, Kim Đan chân nhân lại đến làm gì?”

Liễu Đại Phi đáp: “Người nói rất có lý. Cửu Linh Sơn này quả thật có chỗ kỳ lạ, lý do gọi là Cửu Linh Sơn, bởi vì từng có người gặp Long tộc thượng cổ, tựa như ngọn núi cao cực lớn, xuất hiện ở tại đây, khi ấy xuất hiện Thần Long cửu đầu, nhưng Thần Long đó chỉ xuất hiện duy nhất một lần, không thể gặp nữa, về sau tu sĩ tới tìm kiếm, cũng không thấy. Như vậy, chỉ sợ rằng ở đây có khe hở không gian.”

Hai người nói thêm một hồi, mấy người khác đã tĩnh tọa nghỉ ngơi tốt rồi, muốn chia bốn phía tìm đường, Liễu Đại Phi bảo mọi người đứng một chỗ, nói: “Tình huống ở đây quá mức phức tạp, chúng ta không thể đi lung tung, cứ chờ ở nơi này, khi có người khác xuất hiện, rồi chúng ta hãy đi qua.”

Liễu Viện lo lắng nhìn Liễu Đại Phi: “Trưởng lão, chúng ta không tìm biện pháp ra ngoài sao?”

Liễu Đại Phi nói: “Tu vi chúng ta quá thấp, căn bản không có cách nào rời khỏi nơi này, ta thấy, chỉ có thể chờ trận thế đặc biệt tự mình biến mất, chúng ta mới ra được.”

Liễu Viện kinh ngạc nói: “Trận thế đặc biệt sẽ tự động tàn đi sao?”

Liễu Đại Phi trả lời: “Theo ta phỏng đoán, là thế. Bằng không trước đây đệ tử của Trình gia tiến vào Cửu Linh Sơn này, sao lại an toàn đi ra? Có thể thấy trận pháp vây khốn chúng ta, rất ít khi xuất hiện, hơn nữa sẽ tàn đi sau một thời gian.”

Phỏng đoán của Liễu Đại Phi không phải không có lý, hơn nữa tu vi nàng cao nhất, nên mọi người chỉ đành tiếp tục đợi.

Đến tối, Quân Trì vẫn ngồi trên tàng cây ngắm nhìn bầu trời, mấy đệ tử khác nhặt nhánh cây đến đốt lửa, sau đó ngồi xung quanh nó tu luyện.

Quân Yến ngửa đầu nhìn ca ca, một lát sau, y bay vọt lên cây, ngồi chồm hóm bên cạnh Quân Trì, nói: “Ca ca, người định một mực phớt lờ ta sao?”

Quân Trì liếc mắt nhìn y, nói: “Nếu người chẳng mang lòng hối lỗi, ta sẽ không để ý người nữa.”

Quân Yến nhú mày, “Ta biết lỗi rồi.”

Quân Trì thoáng cười lạnh, “Nói thế ta càng không tin.”

Quân Yến liền kéo kéo ống tay áo hân, sau đó mang hân nhảy xuống khỏi nhánh cây, kéo hân đi, cách Liễu Đại Phi bọn họ một khoảng xa, mới lên tiếng: “Ta biết lỗi mà, ta không nên đồng ý buông tha Khang Tế, rồi lại sai Nguyên Tiêu ăn thịt hân.”

Quân Trì nhìn y, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Quân Yến sững sờ nhìn, không rõ ý tứ hân: “Sau đó cái gì?”

Quân Trì đáp: “Người nói xem.”

Quân Yến nhìn hân không nói một lời.

Quân Trì tức giận nói: “Cái này không phải vấn đề giữ lời hứa hay không, mà là vì người không có lòng thương hại người khác, ta thật không hiểu tại sao

ngươi lại lãnh huyết như thế. Ngươi như thế này là không được.”

Quân Yên nhú mày nhìn hấn, không trả lời.

Quân Trì quay người rời đi, trở về chỗ Liễu Đại Phi bọn họ, sau đó hấn nói với Liễu Đại Phi: “Trưởng lão, ta phát hiện bầu trời trên đỉnh đầu chúng ta, không phải là bầu trời nơi chúng ta ở.”

Liễu Đại Phi hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Nghe Quân Trì nói vậy, bọn Liễu Kiều cũng quay lại nhìn, chú ý lắng nghe.

Quân Trì nói: “Khi chúng ta lên núi, vốn là tháng trăng khuyết, nhưng ở đây là trăng rằm, tối qua trăng rằm, mà hôm nay cũng trăng rằm, có thể thấy thời gian nơi này bị đình trệ.”

Quân Trì nói như vậy, khiến mọi người nhận ra vấn đề.

Liễu Đại Phi trả lời: “Quả thật như thế, nếu đúng vậy, chúng ta đích thật đang ở bên trong trận thế, thời gian vẫn cứ ở thời điểm trăng rằm.”

Mặc dù Quân Trì phát hiện được điều này, nhưng đối với mọi người cũng không có trợ giúp gì.

Quân Trì ngồi bên cạnh đồng lửa một hồi, phát hiện Quân Yên vẫn chưa trở về, liền lo lắng, muốn đứng dậy tìm y, nhưng vẫn dằn lòng không được, hấn biết nếu mình quá mềm lòng, Quân Yên sẽ không thụ giáo huấn. Hấn không biết tại sao Quân Yên lại chẳng thèm để ý tới tánh mạng con người, nhưng hấn lại không biết cách dạy y thương hại và mang trái tim nhân ái đối với vạn vật, thế nên Quân Trì rất ưu sầu.

Đúng lúc này, từ chỗ Quân Yên vang lên một tiếng gào.

Tất cả mọi người cả kinh, Quân Trì lập tức đứng lên, vội vàng chạy về phía đó.

Liễu Đại Phi trưởng lão và bọn Liễu Kiều cũng theo sát phía sau, phóng tới.

Quân Yên cầm Linh Kiếm trong tay, đang đấu với Tuyết Lang cấp bốn bên kia.

Yêu thú cấp bốn tương đương với tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, cho nên dù Quân Yên có cầm linh khí Linh Kiếm, cũng không phải đối thủ Tuyết Lang.

Con Tuyết Lang kia cực lớn, toàn thân trắng như tuyết, đáng người trắng kiện, trong mắt lóe lên hào quang, bốn vuốt chân và răng nanh thập phần sắc bén.

Mặc dù Quân Yên ngộ ra kiếm khí, nhưng chỉ mới cách đây không lâu, tu vi vẫn còn thấp, mới dùng cỡ hai lần, đã vô lực sử dụng.

Kiểm y chém lên trên người Tuyết Lang, Tuyết Lang chịu đau, lắc đầu một cái mở to cái mồm dính đầy máu, muốn cắn y một ngụm.

Đúng lúc này, Liễu Đại Phi đánh ra dây thừng màu xanh của nàng, luồn dưới mặt đất cuốn lấy chân Tuyết Lang, sau đó dùng lực kéo một phát, Tuyết Lang bị kéo ngã ầm xuống đất.

Ở đây ngoại trừ Liễu Đại Phi tu vi cao nhất, Liễu Kiều tu vi Luyện Khí viên mãn đứng thứ hai, hấn lấy trường kiếm ra sử dụng, đâm thẳng tới đôi mắt Tuyết Lang, trong khoảng thời gian ngắn Tuyết Lang không cách nào tránh né, mắt Tuyết Lang bị thương, đau đớn cộng phần nộ khiến nó lăn hai vòng trên mặt đất, trở mình, móng vuốt mang theo hàn quang, lăm liết vùng về phía Liễu Kiều.

Trong lúc đó, Liễu Án Liễu Biết Liễu Viện và hai đệ tử Trình gia đều lấy pháp khí thường dùng ra, đối phó với Tuyết Lang, điều này giúp cho Liễu Kiều tranh thủ ít thời gian, hấn khó khăn lắm mới tránh được công kích của Tuyết Lang.

Quân Trì đã chạy đến bên cạnh Quân Yên, Quân Yên bị Tuyết Lang dùng lực húc văng đập mạnh vào cành cây, cả cái cây nghiêng sang một bên, Quân Yên ngã xuống đất, nhin không được, phun ra một ngụm máu.

Quân Trì sợ hãi, vội vàng nâng y dậy, dùng ống tay áo lau miệng cho y, hỏi: “Ngươi có đan dược chữa thương không? Mau mau ăn một viên.”

Quân Yên nhìn hấn, lấy một chai đan dược ra, nhưng bàn tay y run rẩy, không cách nào lấy viên đan dược bên trong, Quân Trì nhanh chóng cầm bình ngọc, đổ ra một viên, đút cho Quân Yên, Quân Yên ngậm vào trong miệng, ngồi điều tức, sắc mặt vốn trắng bệch, dần dần trở nên tốt hơn.

Quân Trì trả chai đan dược cho y, sau đó đứng lên.

Mấy người đứng xung quanh hợp tác với nhau, cuối cùng cũng chặt được đầu Tuyết Lang.

Thế nhưng Tuyết Lang vừa ngã xuống đất, bốn phía đều đầy mùi máu tươi, trong rừng bỗng truyền tới tiếng gào rú của vài Tuyết Lang khác.

Sắc mặt Liễu Đại Phi liền thay đổi, nói: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, chỉ sợ có không ít Tuyết Lang đến.”

Mấy người đều chuẩn bị đi, cơ mà không kịp nữa rồi, ba con Tuyết Lang xuất hiện cách đó không xa, chẳng qua ba con này không cùng đẳng cấp với

con Tuyết Lang vừa chết, thế nhưng vẫn không trong phạm vi bọn họ chịu được.

Một con Tuyết Lang trong đó đã chạy về phía hai người lạc đàn Quân Trì Quân Yên, móng vuốt chụp tới người có tu vi yếu nhất – Quân Trì.

Quân Yên vội vàng ôm Quân Trì bay vọt chỗ khác, khó khăn né tránh công kích Tuyết Lang, mà Tuyết Lang lại há to mồm cắn tới.

Bọn Liễu Kiêu muốn đi qua hỗ trợ, cơ mà lúc này, hai Tuyết Lang còn lại cũng nhào về phía bọn họ, công kích cản trở, khiến bọn họ không có cách nào đến đây.

Quân Trì nhìn Tuyết Lang muốn cắn Quân Yên, trong lúc bối rối, trực tiếp ném Nguyên Tiêu đang quấn trên cổ tay qua, Nguyên Tiêu bây giờ như cây đu đủ nhỏ, lập tức chui vào lớp da dưới lông, động tác Tuyết Lang cắn Quân Yên bỗng nhiên trì trệ, sau đó là tiếng gào thét khô đĩnh tai nhức óc, lăn vòng trên mặt đất, Quân Yên tranh thủ thời gian nắm tay Quân Trì, kéo hẳn bay ra chỗ an toàn.

Bởi vì tu vi người nơi này đều dưới Kim Đan kỳ, cho nên không phát hiện Nguyên Tiêu tồn tại, bận bịu đối phó hai con Tuyết Lang bên kia, hoàn toàn không thừa tính lược để ý con Tuyết Lang thứ ba có gì không đúng.

Con Tuyết Lang này rất nhanh nằm bất động trên mặt đất, một con rắn nhỏ màu đen bò ra, nhanh như chớp phóng lên cuốn lấy cổ tay Quân Trì, còn nói với hắn: “Tuyết Lang là yêu thú thuộc tính Băng, lúc mới ăn hương vị thật kém.”

Bấy giờ Quân Trì mới ý thức được vấn đề, nói với Liễu Đại Phi: “Trưởng lão, những con Tuyết Lang này chỉ sinh trưởng ở nơi băng hàn, sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Liễu Đại Phi đang ra sức công kích Tuyết Lang, không rảnh đáp hắn, ngược lại là Liễu Kiêu trả lời: “Bây giờ lá cây rơi rất nhiều, chắc sắp tiến nhập mê trận bốn mùa nữa rồi, nơi này bắt đầu đến mùa Đông.”

Lúc hai con Tuyết Lang bị mài từ từ đến chết, không ngờ bốn phía lại xuất hiện thêm vài con, mọi người nhìn xong, chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng rớt xuống mấy người, ba nam một nữ.

Bọn họ cùng ngã lên trên người một con Tuyết Lang, khiến nó vốn đang hấp hối bị đập cho chết luôn.

Ba nam một nữ không giống như Trình Hoành Trình Nghiên chặt vật rơi xuống, sau khi nện trúng Tuyết Lang, bọn họ trực tiếp phi người bay lên, dùng tư thế có thể nói là ưu mỹ đáp xuống mặt đất.

Nhìn thấy người Trình gia và Liễu gia, bọn họ liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mà Liễu Đại Phi nhìn thấy bọn họ, cũng trông rất kinh ngạc.

Ba nam một nữ thoát nhìn chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng tu vi quả thực không thấp, nhìn khí thế trên người, so với Liễu Đại Phi không kém là bao, nàng nói với Liễu Đại Phi: “Nè, Liễu lão thái bà, sao các người lại ở trong đây hả?”

Liễu Đại Phi vừa dùng toàn lực đánh chết ba con Tuyết Lang, vô cùng mệt mỏi, nàng thở hai cái rồi mới đáp: “Tur Mã Phi Yên, nói ai là lão thái bà?” Miệng chưa tí đức giùm cái.”

Tur Mã Phi Yên trêu chọc chỉ vô tác mình rồi nói: “Ta so với người nhỏ hơn ba mươi tuổi, người nói ai là lão thái bà hử?”

Liễu Đại Phi cầm dây thừng xanh biếc, trông rất muốn quát tới Tur Mã Phi Yên.

Mà lúc này một nam tu, thoát nhìn cũng hơn hai mươi tuổi, hắn đi qua thì lễ với Liễu Đại Phi một cái, “Tur Mã Hoài bái kiến tiền bối.”

Rồi thoáng chấp tay với Liễu Kiêu: “Hiền đệ, hữu lễ.”

Tur Mã Hoài lớn lên tuần tú lịch sự, mặt mày hàm chứa ý cười, có chút ngả ngón đa tình khó tả, diễn xuất như một công tử phẩm tục, nhưng tu vi người này không thấp, đã là Trúc Cơ kỳ rồi.

Liễu Kiêu đáp lễ hắn, “Tur Mã đạo hữu, hữu lễ.”

Sau đó lại hỏi: “Vì sao các người đột nhiên rơi xuống?”

Tur Mã Hoài trả lời: “Chúng ta tiến vào trong núi rèn luyện, chẳng biết tại sao bước vào trận thế kỳ quái, chúng ta một đường phá trận, rồi lại xuất hiện ở nơi này.”

Liễu gia vì lời này của hắn mà vô cùng kinh ngạc, bởi vì dựa theo ý tứ Tur Mã Hoài, chỉ sợ toàn bộ Cửu Linh Sơn, đều rơi vào cùng một trận thế, hơn nữa trận thế còn đang không ngừng phát sinh biến hóa.

Đi cùng với Tur Mã Phi Yên và Tur Mã Hoài còn có hai người khác, là một đôi song bào thai, hai người lớn lên giống nhau như đúc, chẳng qua một người mặc bạch y, một người mặc lam y.

Hai người đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thấy những con Tuyết Lang, bọn họ lộ ra vẻ hưng phấn, liền đánh về phía một con Tuyết Lang bên kia.

Những con Tuyết Lang vốn đang quan sát, bởi vì hai người trực tiếp tấn công tới, nên chúng không chần chờ nữa, nhào tới.

Trong một thời gian ngắn, đã chiến thành một đoàn.

Tất cả cây cối xung quanh đều bị san bằng, mà lúc này, trời quả thật ngày càng lạnh, vầng trăng tròn không đổi cũng chui vào trong mây đen, gió dần nổi lên, mắt thấy chuẩn bị rơi tuyết.

Quân Trì đi theo bên cạnh Quân Yến, có khi chen vào phụ giúp, thời gian còn lại hầu như đều gây cản trở.

Tuyết Lang về sau chỉ mới cấp hai, cho nên đối phó tương đối dễ dàng, chẳng khó như con Tuyết Lang cấp bốn lần đầu tiên.

Mặc dù như thế, nhưng Tuyết Lang nhiều, người thì ít, mọi người càng ngày càng chật vật, hơn nữa trên người còn bị thương, không thể khôi phục hoàn toàn.

Tuyết bắt đầu rơi, trời đã vào hừng đông, sắc trời thoát nhìn sáng hơn.

Nhìn Quân Yến sắp bị Tuyết Lang quệt một đường vuốt, Quân Trì liền sốt ruột, trực tiếp mệnh lệnh Nguyên Tiêu bảo vệ Quân Yến, dù bị phát hiện cũng không sao.

Ngay lúc này, Tư Mã Hoài bay vọt tới đây, vờn kiếm chặt đứt cái chân chuẩn bị chụp tới Quân Yến, con Tuyết Lang gào lên, cắn tới Tư Mã Hoài, Tư Mã Hoài bỏ nhào một bên bắt lấy Quân Yến rồi tránh né cái mồm của nó.

Hắn lại bắt lấy Quân Trì, hướng Quân Trì rống to: “Người một chút tu vi cũng không có, sao lại dám đến đây hả? Thật sự muốn chết!”

Vừa dứt lời, đột nhiên thiên không phát ra một tiếng vang cực lớn, quả thực như băng sơn liệt địa*.

(*) núi lở đất mòn.

Tất cả mọi người, bao gồm những con Tuyết Lang đều bị chấn động phun một ngụm máu, ngã xuống đất.

Ngay lúc này, bầu trời xuất hiện một vết rách, gió từ vết rách thổi ào tới.

Người phản ứng kịp thời nhất là Tư Mã Phi Yến tu vi cao, nàng hô một tiếng: “Không ổn, là vết nứt không gian, tất cả mau chạy!”

Nhưng Quân Trì Quân Yến còn có Tư Mã Hoài không kịp chạy nữa, bọn họ ở gần nó nhất, vết nứt không gian thổi gió ra, thế nhưng con gió đầy mang theo sức hút mãnh liệt, lập tức đem ba người bọn họ, và mấy con Tuyết Lang, cây cối chung quanh cuốn cả vào.

Liễu Đại Phi trưởng lão muốn ném dây thừng kéo bọn họ trở về, thế nhưng Tư Mã Phi Yến liền bay qua chế trụ sợi dây của nàng, quát: “Người cũng sẽ bị cuốn vào!”

Không ngừng có cây cối núi đá bị vết nứt hút vào, tất cả mọi người dốc sức liều mạng trốn, bất quá vết nứt này không xảy ra quá lâu, rất nhanh thì khép lại.

Nhưng đối với những tu sĩ tìm đường sống trong chỗ chết mà nói, nó giống như một thời gian dài đằng đẳng không dứt.

Mọi người dừng tại một mảnh đất bằng trên núi, nhìn xuống, chỉ thấy địa phương mà bọn họ ở lúc trước, đã không còn bất luận vật sống nào, ngay cả mảnh đất cũng bị không gian chà xát mất đi một tầng dày.

Sau khi thoát nguy, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, bởi vì vết nứt không gian vừa rồi, ngay cả mây cũng bị hút vào không ít, cho nên bầu trời trở nên trong trẻo, nhưng không lâu lắm, mây đen dày đặc lại dần bao phủ, rồi rơi tuyết.

Mọi người không thể không đi tìm nơi tránh gió tuyết.

Đối với vết nứt không gian vừa cuốn mất ba người, mọi người ăn ý không đàm luận tới.

Bầu không khí bấy giờ rất áp lực.

Kỳ thực lần này tiến vào Cửu Linh Sơn, bọn họ trải qua không ít sinh tử, nhưng vô luận trải qua bao nhiêu lần, khi thấy đồng bạn tử vong, đều khó quen thuộc nỗi, ai ai cũng lâm vào bi thương.

Quân Trì Quân Yến và Tư Mã Hoài chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, hơn nữa còn chưa giới thiệu tên nhau, thế nhưng Tư Mã Hoài rất tốt, dù tu vi hắn cao nhất, cũng không ném hai người tự sinh tự diệt, thời điểm tiến vào trong vết nứt không gian, hắn lấy một sợi dây thừng ra, buộc ba người lại với nhau, sau đó lấy một chuỗi như ý xanh biếc, thứ kia lập tức tản một luồng ánh sáng, bao phủ ba người bên trong, khiến gió không thể thổi vào nữa, hơn nữa mấy vật bị cuốn vào, cũng chẳng đúng trúng ba người, đâm vào vầng sáng bên ngoài, liền bị phản lực về.

Mặc dù ba người không bị không gian gió lốc tổn thương, nhưng áp lực bên trong cực lớn, vẫn ép ba người hết sức khó chịu, đặc biệt là Tư Mã Hoài,

hắn phải không ngừng vận chuyển linh lực chống đỡ chuỗi như ý này.

Ba người không biết bị gió cuốn suốt bao lâu nữa, bất quá quá trình này không gian nan như ba người nghĩ, đột nhiên giữa một mảnh không gian tối đen, bỗng xuất hiện một điểm ánh sáng, bọn họ cứ bị cuốn về điểm ánh sáng này, nó dần dần trở nên lớn hơn, thành một lỗ hồng lớn, ba người không biết nguy hiểm gì đang chờ họ, đã bị lỗ hồng đó cuốn văng ra ngoài.

Bên dưới là một cái hồ rất rộng, ba người té ùm xuống nước, lúc đang cảm thấy may mắn, phía trên bỗng rớt xuống vật gì đó, cả ba kinh ngạc không kịp né tránh, vật kia liền đập vào người họ, Quân Tri bị đập cơ hồ muốn ngất xỉu.

Quân Yên kéo Quân Tri đang choáng váng đầu óc lên bờ, một hồi sau, Từ Mã Hoài đem cái vật đập vào ba người bọn họ lên, thì ra là con Tuyết Lang xui xẻo bị Từ Mã Hoài chặt đứt một chân.

Hoàn chương 28.

Tác giả có lời muốn nói: Xuất hiện bản đồ mới, bỏ thêm nhân vật trọng yếu – Từ Mã Hoài đánh tương du*.

(*) 打酱油:Dạng như cười ngửa xem hoa, đi ngang qua.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29

Con Tuyết Lang đã chết trong không gian gió lốc, Quân Tri không biết Từ Mã Hoài kéo nó lên làm gì nữa, hơn nữa cũng không tiện hỏi thăm.

Quân Yên vận chuyển linh lực, hong khô quần áo trên người, lại cời mái tóc lộn xộn, tùy ý xõa ra.

Sau đó y nửa quỳ trên tảng đá trước mặt Quân Tri, yên lặng vơn tay giúp hắn hong khô xiêm y.

Khi y định hong khô cả tóc hắn, Quân Tri nói: “Ta tự mình làm được mà, ngươi bị thương không nhẹ, mau nhanh chóng chữa thương đi.”

Quân Yên nhẹ gạt đầu, ngồi xếp bằng bắt đầu vận chuyển linh lực chữa thương.

Quân Tri thì tự lau đầu, sau đó búi tóc lại, ngồi bên cạnh Quân Yên quan sát bốn phía.

Phong cảnh nơi này thật phần xinh đẹp, xa xa có ngọn núi tuyết cao, gần thì cây cối xanh tươi, từng dòng nước nhỏ hội tụ đến cái hồ xanh biếc trước mặt bọn họ, sau đó chảy theo dòng sông về hướng phương xa.

Chim chóc tự do bay lượn trên bầu trời, trong hồ có đàn cá vui đùa bơi lội.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng ôn hòa soi chiếu đại địa.

Nơi này rất yên tĩnh, nhưng khó mà đoán được có gì bên trong.

Là địa phương nào đó trong Cửu Linh Sơn ư, dường như không giống lắm.

Quân Tri nhìn Từ Mã Hoài cách đó không xa, Từ Mã Hoài thật có năng lực, mang theo hai người tha du bình* bọn xuyên qua vết nứt không gian, lại không cần ngồi xuống chữa thương giống Quân Yên, xem ra, có lẽ hắn không bị thương gì.

(*) con ghê ký sinh (?)

Quân Tri ở hình người, căn bản không nhìn ra tu vi hắn cao bao nhiêu, nhưng thông qua cảm giác, cũng biết hắn không tầm thường, ít nhất so với Liễu Kiều thì cao hơn nhiều.

Quân Tri nghĩ, khó trách Từ Mã gia có thể đứng đầu Lục đại thế gia, người Từ Mã gia thật sự bất phàm.

Chỉ qua cái người bất phàm này, rất nhanh phá vỡ hình tượng đẹp đẽ trong lòng Quân Tri.

Hắn như người phạm nhân cởi quần áo ra, thoát khỏi cái tình quang đó, sau đó nhảy vào trong hồ tắm rửa một phen, còn sờ soạng mấy con cá rồi thả lên bờ.

Phát hiện Quân Tri đang nhìn mình, hắn đứng trong nước vẫy vẫy tay với Quân Tri, nói: “Này, tiểu huynh đệ, ngươi có muốn tắm rửa hay không?”

Quân Trì lắc đầu, thăm nghĩ đây chính là tu sĩ tu vi cao thâm sao. Thật sự khó tin nổi.

May mắn, rất nhanh Tư Mã Hoài leo lên bờ, hần không thèm mặc xiêm y, cả người trần truồng cầm một cây đao, bay vọt lên, lơ lửng giữa không trung, như đang khiêu vũ chém nhiều nhất về phía xác Tuyết Lang, sau đó đáp xuống.

“Bành” một tiếng, thanh âm nổ tung vang lên.

Sau tiếng đó, thân thể Tuyết Lang liền tung ra, bị chia thành nhiều mảnh, rơi trên mặt đất.

Mùi máu tươi đập vào mặt, Quân Trì nhìn, ngồi một chỗ không nhúc nhích, hần vẫn chưa nghĩ ra Tư Mã Hoài muốn làm gì.

Lại thêm một hồi, Tư Mã Hoài cuối cùng cũng mặc thêm cái quần, sau đó đốt lửa, thanh lý cá, rồi lấy một cái khoan sắt đặc chế, bắt đầu nướng xâu cá và khối thịt Tuyết Lang, chỉ chốc lát sau, mùi thơm xông thẳng lên mũi.

Mặc Dù Quân Trì đã ăn Tích Cốc Đan, không hề cảm thấy đói bụng tí nào, nhưng vẫn bị mùi thơm hấp dẫn, chọc cho thèm ăn.

Hần nhìn Quân Yến, thấy Quân Yến không có động tĩnh, vẫn còn đang chữa thương.

Quân Trì đành phải tiếp tục ngồi bên cạnh trông nom y.

Tư Mã Hoài hô với Quân Trì: “Này, tiểu gia hỏa, muốn qua đây ăn chút không?”

Quân Trì nói: “Đa tạ ngươi, ta phải trông coi đệ đệ.”

Tư Mã Hoài nói: “Ngươi không có tu vi, canh giữ bên đó cũng vô dụng, không bằng đến đây ăn gì đó.”

Quân Trì như cũ lắc đầu.

Tư Mã Hoài ngược lại bội phục hần, không gọi nữa.

Một lát sau, hần ăn no rồi, mặc xong quần áo, rửa sạch tay, rồi đi tới nói với Quân Trì: “Ta thấy, chung quanh tạm thời không có nguy hiểm, hai người các ngươi chờ ở đây, ta điều tra bốn phía trước đã, nhìn xem đây là đâu, rồi trở về.”

Quân Trì gật đầu đáp ứng, Tư Mã Hoài lập vài cái cấm chế cho Quân Trì Quân Yến, sau đó Phi Kiếm đột ngột xuất hiện, hần leo lên phóng về phía núi tuyết.

Quân Trì nhìn hần bay xa, mới nói với Nguyên Tiêu trên cổ tay: “Nếu ngươi đói bụng, thì bơi vô nước tìm cá ăn đi, lúc này Tư Mã Hoài ở bên trong, không thấy có nguy hiểm.”

Nguyên Tiêu từ cổ tay hần bò xuống đất, thân hình lớn hơn một chút, nó thăm dò bốn phía, giống như ngửi được khí tức gì đó, trầm mặc một hồi, rồi nói với Quân Trì: “Chủ nhân, ở đây có khí tức Long.”

Quân Trì sùng sờ một lát: “Khí tức Long?”

Nguyên Tiêu nói: “Vâng, nơi này có khí tức Long.”

Quân Trì chỉ chỉ mặt hồ, Nguyên Tiêu nói: “Trong hồ không có. Mà là tràn khắp nơi này, hơi thở đó thật phần cường đại, ngươi không cảm giác được sao?”

Quân Trì lắc đầu, hỏi: “Vậy khí tức Long xuất phát từ nơi nào?”

Nguyên Tiêu bốn phương tám hướng thăm dò cảm thụ một phen, sau đó nói: “Không biết, vạn vật khắp nơi đều chìm trong hơi thở này. Không chắc lắm, đây rất có thể là Thần Long Chi Uyên. Không phải nói rằng Thần Long từng xuất hiện ở Cửu Linh Sơn ấy ư, có lẽ Cửu Linh Sơn chính là con đường thông qua Thần Long Chi Uyên. Chúng ta bây giờ đang ở Thần Long Chi Uyên!”

Nguyên Tiêu vốn rất ôn trọng, nhưng giọng nói lúc này mang theo kích động.

Quân Trì rất trấn định, dù nghe được tin tức như vậy, thần sắc không hề thay đổi, nói: “Ta nhớ ngươi từng nói, nếu có được Thần Long chi thủy, sẽ hóa thành hình Rồng, bây giờ chúng ta đang ở Thần Long Chi Uyên, có thể lấy được Thần Long chi thủy sao?”

Nguyên Tiêu trả lời: “Đúng vậy, nhưng thiên đạo vô lường, không có chuyện dễ dàng đạt được, nếu nơi này là Thần Long Chi Uyên, chủ nhân, ta phải tu luyện bên trong, trước hết hóa thành Giao Long, sau đó mượn Thần Long chi thủy trợ lực, tu luyện thành hình Rồng. Chủ nhân, nếu ta ở lại nơi này, về sau e rằng không thể theo bên cạnh ngươi rồi.”

Quân Trì chưa từng nghĩ qua sẽ có ai mãi mãi ở bên cạnh hần, kiếp trước là người bình thường, ban đầu Quân Trì cũng từng cho rằng cha mẹ huynh đệ sẽ ở bên cạnh hần không thay đổi, thế nhưng sau khi tử vong cướp mất họ, hần đã nhận ra rằng, không có ai vĩnh viễn ở bên cạnh hần cả.

Cho nên, dù duyên phận giữa hần và Nguyên Tiêu cạn như thế, nhưng lúc này, hần không hề cảm thấy khổ sở.

Hắn đưa tay sờ sờ thân thể bóng loáng của Nguyên Tiêu, nói: “Cũng may lần này có người tương trợ, người cũng đã trả ân ta không giết người rồi. Nếu nơi này là Thần Long Chi Uyên, người cứ lưu lại đi. Ấn ký ta lưu trên yêu đan, bây giờ ta sẽ giải trừ.”

Nguyên Tiêu vô cùng cảm động, nói: “Chủ nhân, bây giờ vẫn chưa xác định đây có phải là Thần Long Chi Uyên hay không. Hơn nữa, dù ta có lưu ở đây, vẫn là tôi tớ của người. Nếu đã lập lời thề, vốn mang trong mình huyết mạch Long tộc, thì sao có thể vi phạm chứ?”

Quân Trì nói: “Nếu như người muốn như vậy. Thế chúng ta cứ tách ra, đợi khi nào người trở thành Thần Long, ngày đó hãy đến tìm ta.”

Hai người vừa nói xong, Quân Yên liền mở mắt ra, lúc này sắc trời đã gần tối, mặt trời sắp xuống núi, bầu trời phía Tây mang theo ánh chiều hoa mỹ.

Quân Trì thấy y tinh, giống như lúc còn ở Liễu gia, lấy lược chải tóc cho y rồi cột lên, cả hai đều không nói gì, hào quang trời chiều chiếu lên bóng dáng hai người, bình đạm, an tĩnh, xa xưa, tường hòa.

Quân Yên biết, mâu thuẫn giữa hai người đã được cởi bỏ.

Quân Yên nhìn mấy xiên thịt nướng Tur Mã Hoài lưu lại đằng xa, nói với Quân Trì: “Ca ca, ta muốn ăn.”

Quân Trì nhẹ nhàng gật đầu, “Vậy chúng ta đến ăn mấy miếng thịt còn dư đi.”

Quân Trì vẫn phiền não việc thế giới quan của Quân Yên có vấn đề, nhưng hắn cũng minh bạch, Quân Yên không thể thay đổi chỉ trong một giờ nửa khắc được, xem chừng đành chậm rãi mà thôi.

Nguyên Tiêu hóa thành đại xà nhảy vào trong nước, trên người nó mang theo huyết mạch Thần Long Nhất Tộc, nên rất thích nước.

Quân Trì so với thao tác hào phóng của Tur Mã Hoài, thì tinh tế hơn nhiều, hắn chọn phần thịt ngon nhất của Tuyết Lang, cắt thành mảnh nhỏ rồi bỏ vào không ít gia vị tự mang theo, sau đó xiên chuỗi nướng trên khoan sắt, về sau Nguyên Tiêu bơi trong hồ còn ném lên mấy con cá trông có vẻ ngon lành lên.

Khi Tur Mã Hoài xem xét bốn phía rồi trở lại bên hồ, trên bầu trời chỉ còn lại đám mây cuối cùng bị nhuộm đỏ, ở địa phương khác, là một mảnh lưu ly sắc, trời đã sắp tối.

Nhóm lửa bên cạnh hồ, Quân Trì ngồi trước đồng lửa nướng đồ ăn, mà bên kia bày biện ghế và bàn, Quân Yên ngồi trên ghế, cầm một xiên thịt nướng đặt trên cái khay ăn.

Hương vị thịt nướng, chỉ với thao tác nướng thịt thô sơ của Tur Mã Hoài thì hoàn toàn không thể sánh được.

Tur Mã Hoài không mời mà đến, tự tiện cầm xiên thịt nướng ăn, vừa ăn vừa nói: “Ồ, mùi vị thật không tệ.”

Quân Trì đang nướng thịt, quay lại nói với hắn: “Tiền bối, chúng ta sử dụng số thịt người dùng còn dư lại, mong người thông cảm.”

Tur Mã Hoài nói: “Không sao, người cứ dùng a. Trừ nghệ người xem như không tệ, chuyện nấu ăn sau này, phải giao cho người rồi.”

Quân Trì khó hiểu hỏi: “Người không mang Tích Cốc Đan sao?”

Tur Mã Hoài nói: “Ta ghét nhất phải ăn thứ đó, mặc dù đã no nê đầy đủ, nhưng vẫn thấy thèm ăn.”

Quân Trì im lặng, nghĩ thầm lại là một quái thái giống Quân Yên.

Một lát sau, Quân Trì ngồi lên ghế, hỏi Tur Mã Hoài: “Tiền bối, người đi ra ngoài, thu hoạch được gì không?”

Tur Mã Hoài trả lời: “Nơi này có một cỗ khí tức vô cùng cường đại, nhưng kiến thức ta nông cạn, thật sự không biết đây là khí tức gì. Trừ khí tức này ra, ta quan sát chung quanh, không gì đặc biệt. Hơn nữa trên đường đi hoàn toàn không thấy yêu thú cường đại, rõ ràng linh khí nơi này mười phần nồng đậm, lẽ ra phải tồn rất nhiều yêu thú mới đúng. Bất quá ước chừng bị khí tức cường đại kia áp chế, cho nên yêu thú không dám đến đây. Phạm nhân hay tu sĩ khác, thì càng không gặp được. Ta vội vàng trở về, vẫn chưa đi quá xa, ngày mai ba người chúng ta cùng một chỗ, đến nơi khác xem thử.”

Quân Trì nghe hắn nói có một cỗ khí tức vô cùng cường đại, liền nghĩ tới khí tức Long mà Nguyên Tiêu nói, kỳ thực hắn không cảm giác được, chỉ cảm thấy nơi này khiến tâm tình người ta thư sướng.

Hắn nhìn Quân Yên, Quân Yên cũng nói: “Đích thật có cỗ khí tức cường đại, nhưng khí tức này không mang tích công kích, có vẻ như đang ngủ say.”

Quân Trì liền hỏi: “Thế thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tur Mã Hoài nói: “Chúng ta phải tìm biện pháp trở về.”

Quân Trì nói: “Người có chủ ý gì sao?”

Tur Mã Hoài thoáng cười với hắn, “Còn không?”

Hắn nhìn cái khay trên bàn chỉ còn mỗi xâu cá nướng cuối cùng, nhanh một bước cướp của Quân Yên, vừa ăn vừa nói: “Ta còn chưa hỏi tặc danh các ngươi, các ngươi trước tiên nên báo gia môn đi a. Ta là Tư Mã Hoài, là đệ tử Tông gia Tư Mã gia.”

Quân Yên nhìn chằm chằm xâu cá nướng bị hắn cướp đoạt, bộ dáng có vẻ tức giận, buông tha xâu cá nướng đó, đi lấy thịt Tuyết Lang ăn.

Nơi này linh khí nồng đậm, cá sống trong hồ, thịt non mềm mịn, hơn nữa có nhiều linh khí, so với phần thịt thô ráp của Tuyết Lang thì ngon hơn nhiều lắm, hơn nữa Tuyết Lang thuộc tính băng hàn, Quân Yên là Hỏa Linh Căn, đối với thịt Tuyết Lang thì không đặc biệt thích, dù hương vị rất ngon.

Thế nên bị Tư Mã Hoài cướp đoạt cá, khiến y rất bất mãn, căn bản không muốn trả lời hắn.

Quân Trì hiểu rõ tính cách đệ đệ, cũng không trông mong gì ở y.

Vì vậy lễ phép chấp tay với Tư Mã Hoài, “Tư Mã tiên bối, văn bối gọi Liễu Quân Trì, vị này chính là đệ đệ ta Liễu Quân Yên. Chúng ta là đệ tử Liễu gia, thuộc nhánh nhỏ, cảm tạ tiên bối đã cứu mạng hai ta, về sau kính xin tiên bối chiếu cố nhiều hơn.”

Tư Mã Hoài nhìn thêm Liễu Quân Yên một cái, “Ngươi chính là Hỏa Linh Căn thiên tài – Liễu Quân Yên?”

Quân Yên không để ý hắn, hết sức chuyên tâm ăn thịt.

Quân Trì đành cười làm lành nói: “Àn, chính là y, bất quá y luôn trầm mặc ít nói, tiểu hài tử không hiểu chuyện ấy mà. Mong tiên bối thông cảm.”

Tư Mã Hoài híp híp hai mắt đào hoa, nói: “Hai huynh đệ các ngươi chẳng giống huynh đệ tí nào, tính cách cũng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.”

Quân Trì chỉ cười cười.

Quân Yên ăn hết mấy miếng thịt nướng, nhìn về phía Quân Trì gọi: “Ca ca, ta muốn ăn cá nướng nữa.”

Quân Trì không trả lời, Tư Mã Hoài không quen nhìn thế, nói: “Ta thấy ngươi còn cao hơn cả ca ca ngươi, sao lại xem ca ca như người hầu mà sai sử.”

Quân Yên rất khó chịu vì Quân Trì cứ cười với Tư Mã Hoài, lúc này trực tiếp đứng dậy, nói chuyện với hắn rất không khách khí: “Hắn là ca ca của ta, không mượn ngươi xen vào.”

Tư Mã Hoài thật muốn dạy dỗ y một trận, nhưng lúc này Quân Trì vội vàng xen vào hòa giải, nói với Tư Mã Hoài: “Xin tiên bối thông cảm, Quân Yên rất bảo vệ ta, chỉ là tính tình hơi kỳ quái.”

Quân Yên bất mãn nói: “Tính tình ta mới không thế.”

Quân Trì vội vàng dụ y đi, Quân Yên bảo Quân Trì ngồi trên tảng đá, còn mình thì nhảy xuống hồ bắt cá.

Y vừa nhảy xuống không lâu, liền phát hiện trong hồ có biến, một con cá cũng không thấy, Nguyên Tiêu vốn đang núp trong hồ đột nhiên phóng ra, bay lên đỉnh đầu Quân Yên, trong nháy mắt, nhanh chóng mang theo y nhảy lên thiên không.

Lập tức, mặt hồ vốn đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên gợn sóng, Tư Mã Hoài cũng phát hiện chỗ bất thường, nhanh chóng điều khiển Phi Kiếm bay tới lời Quân Trì lên, điều khiển nó bay giữa không trung.

Hắn lại nhìn mững xà mang theo Quân Yên, phát hiện mững xà cư nhiên không tổn thương Quân Yên, giống như vẫn luôn ở cùng y, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà bọn họ không có thời gian suy nghĩ chuyện khác, nước trong hồ lập tức tạo thành vòng xoáy lớn, một phần thì phóng lên cao, phần kia thì co rút xuống dưới, sau đó phần nước phóng lên cao cũng dần dần hạ xuống, trong hồ biến thành nơi khô cạn, một giọt nước cũng không thấy.

Nguyên Tiêu mang theo Quân Yên đến chỗ hai người Tư Mã Hoài và Quân Trì.

Thấy Tư Mã Hoài nhìn Nguyên Tiêu, Quân Trì đành phải giải thích, nói: “Nó là thú cưỡi của Quân Yên.”

Tư Mã Hoài lại nhìn Quân Yên, mang thêm tìm tòi, rồi nói: “Nhìn như vậy, nước giống như bị cái gì đó hút mất rồi.”

Quân Trì hỏi Nguyên Tiêu: “Nguyên Tiêu, ngươi biết chuyện gì xảy ra không?”

Thanh âm Nguyên Tiêu hùng hậu vang lên: “Dưới mặt hồ có khí tức, ban ngày rất yếu, nhưng khi đêm dần đến, khí tức bỗng trở nên cường đại.”

Tư Mã Hoài chỉ là Trúc Cơ kỳ, năng lực cảm giác có hạn, không phát hiện ra khí tức Nguyên Tiêu từng nói, Quân Yên cũng thế.

Tư Mã Hoài đề nghị: “Hay chúng ta xuống xem thử, thế nào?”

Lúc Quân Trì định tán thành, thì thấy hồ nước khô cạn lại xuất hiện biến hóa, mới đầu chỉ văng nước lên, chưa có gì kỳ lạ, nhưng ngay lập tức, nước bỗng bắn thẳng tới nơi bọn họ đang đứng.

Nguyên Tiêu rống to một tiếng, dùng đuôi cuốn Tư Mã Hoài và Quân Trì, cực kỳ nhanh chóng né tránh, nhưng ngay sau đó, có rất nhiều đợt nước bắn về phía bọn họ, cột nước vô cùng to lớn, quả thực như dây roi bị người điều khiển múa may trên không trung, muốn cuốn lấy ba người một xà.

Hơn nữa dưới nước bỗng vang lên một âm thanh: “Là ai quấy rầy giấc ngủ bồn tọa?”

Thanh âm như Hoàng Chung Đại Lữ hùng hậu nghiêm trang vang vọng khắp thiên địa, nghe thấy âm thanh này, động tác tránh né cột nước của Nguyên Tiêu thoáng trì trệ, mà cả Tư Mã Hoài Quân Trì Quân Yến đều bị chấn động lục phủ ngũ tạng, vô cùng khó chịu, giống như thân thể thần hồn sắp bị thanh âm đó làm cho vỡ nát.

Bởi vì động tác bị trì trệ, cột nước bắn trúng cái đuôi Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu đành phải lộn mấy vòng trên không trung, khó khăn tránh được mấy cột nước khác, còn Quân Trì và Tư Mã Hoài thì bị tuột khỏi đuôi nó, trực tiếp ngã xuống.

Quân Yến hô to một tiếng muốn đi cứu Quân Trì, trong lúc Quân Trì rơi xuống lại có mấy cột nước bắn tới hắn, Quân Trì giữa sống chết trong nháy mắt liền biến thành Chu Tước, bay vọt lên né cột nước, Tư Mã Hoài thì không tốt như vậy, lúc này hắn bị âm thanh chấn rung nguyên thần, lúc này căn bản chưa kịp lên Phi Kiếm, đã bị một cột nước đập trúng, phun một ngụm máu, cột nước khác chuẩn bị xoắn tới chỗ hắn, dưới lực lượng đối lập, hắn không cách nào phản kháng nổi, hắn chưa bao giờ tuyệt vọng đến thế, đúng lúc này một con điều cấp tốc bay tới chỗ Tư Mã Hoài, móng vuốt chụp lấy hắn, không ngừng né tránh những cột nước như cái xúc tu dài, bay tới chỗ cao tránh xa nơi này.

Bọn họ đi tới một chỗ xa rồi mới dừng lại, những cột nước không bắn tới đây nữa, mà chậm rãi hạ xuống, trong hồ ngập nước trở lại, thậm chí mặt nước cũng rất yên bình.

Quân Trì thả Tư Mã Hoài trên một ngọn núi, Quân Yến cũng nhảy xuống khỏi người Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu lập tức biến thành con rắn nhỏ, sau đó phóng lên cuốn lấy cổ tay Quân Yến.

Quân Trì biến nhỏ thêm chút, dùng miệng ria ria lông vũ trên đôi cánh, Quân Yến đi qua, thuận tay vuốt ve lông vũ Quân Trì.

Tư Mã Hoài kinh ngạc nhìn con điều màu xám, khi hắn rơi giữa không trung, thần thức có cảm nhận được quá trình Quân Trì biến thành điều.

Mặc dù Tư Mã Hoài kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền trấn định, ngược lại chấp tay hành lễ với Quân Trì: “Đa tạ ân cứu mạng của ngài.”

Quân Trì dùng điều hình nói với hắn: “Lúc trước ngài cứu ta và đệ đệ, giờ ta làm thế là việc đương nhiên. Chẳng qua chuyện ta biến hóa thể này, mong ngài hãy giữ bí mật.”

Tư Mã Hoài biết mình đã thấy chuyện tình cơ mật, định đưa tay lên thề, không ngờ Quân Yến liền nói: “Ca ca, bí mật này chẳng phải chuyện đùa, chớ bỏ qua cho hắn.”

Quân Trì lấy cánh quạt y một cái, không dùng lực, như bàn tay nhẹ nhàng lướt qua, xem như dạy dỗ, nói với Quân Yến: “Ngươi vẫn cứ thế.”

Tư Mã Hoài nghe y nói vậy, nhưng không sinh khí, ngược lại mỉm cười, nhìn về phía Quân Yến nói: “Bộ ngươi không tin ta sao?”

Quân Yến khiêu mi liếc hắn một cái: “Ta chỉ tin ca ca.”

Tư Mã Hoài lại nhìn Quân Yến, nói: “Nhưng ca ca ngươi tin ta.”

Quân Yến chỉ nhìn hắn, thần sắc lạnh lẽo.

Quân Trì không để ý tới Quân Yến, nói với Tư Mã Hoài: “Mong Tư Mã tiên bói thứ lỗi, ta tin ngươi.”

Mặc dù ở cùng Tư Mã Hoài không quá lâu, nhưng đối với tính cách người này thì hiểu rõ, hắn hào sảng tiêu sái lại có phong thái quân tử.

Tư Mã Hoài nói: “Ngươi đó, bằng hữu này, ta kết giao rồi.”

Quân Trì nhẹ nhàng gật đầu với hắn, sau đó nói: “Ngươi chờ ta một chút, để ta biến về hình người đã.”

Nói xong, hắn liền bay tới một bụi cây, Tư Mã Hoài kinh ngạc hỏi: “Biến về hình người cũng không thể để người khác thấy sao?”

Quân Yến bất mãn nhìn hắn, đi sang một bên ngồi xuống, chốc lát sau, Quân Trì trở lại, mấy người ngồi xuống bàn luận hiểm cảnh vừa trải qua cùng nhau.

Có quyền lên tiếng nhất chính là Nguyên Tiêu, bởi vì kiến thức nó sâu rộng, nó nói: “Thứ vừa lên tiếng là một con Giao Long. Dù cửu giai (cấp chín), nhưng nó che dấu khí tức, khiến ta không phát giác được, về sau nó thả khí tức ra, Giao Long đã sắp tiếp cận với khí tức Thần Long.”

Tư Mã Hoài vô cùng khiếp sợ, “Giao Long cửu giai? Khó tránh dù chỉ nửa tỉnh nửa mê cũng có thể thao túng nước, khiến chúng ta mệt mỏi đối phó. Như vậy, khí tức cường đại bao trùm vạn dặm là từ đâu? Không lẽ là khí tức Thần Long? Nơi này chính là Thần Long Chi Uyên?”

Nguyên Tiêu nhìn Quân Trì một cái, rồi mới đáp: “Chẳng qua là suy đoán. Vẫn chưa xác định.”

Quân Trì hỏi Tư Mã Hoài: “Tiền bối cũng biết Thần Long Chi Uyên?”

Tư Mã Hoài trả lời: “Nếu như đã để ta biết bí mật của ngươi, thì ta cũng chẳng đầu điểm gì. Tư Mã gia chọn thời gian này để các đệ tử đến rèn luyện, là vì mấy trăm năm trước Tư Mã gia chiếm được một cái bản đồ, tấm bản đồ đó rất khó đọc, về sau một vị đại năng – tổ tiên Tư Mã gia đã đọc nó, mới nói rằng bản đồ này giống như bộ dáng khi Cửu Linh Sơn mới rơi vào Thiên Nhất thế giới. Thời gian biến hóa, Cửu Linh Sơn sau khi đến Thiên Nhất thế giới đã có sự thay đổi. Theo như bản đồ nói, trong năm nay sẽ xuất hiện thông đạo dẫn tới thế giới ban đầu của nó, cho nên Tư Mã gia muốn đến một lần, xem thử có cơ duyên hay không. Tiến vào Cửu Linh Sơn, không lâu sau, chúng ta phát hiện toàn bộ Cửu Linh Sơn đã biến thành một trận pháp thật lớn, vào được nhưng không thể ra, không gian bên trong hỗn loạn, chúng ta rõ ràng đang ở ngọn núi này, nhưng chỉ chốc lát sau, lại ở một ngọn núi khác. Ý của trưởng lão Phi Yến là, Cửu Linh Sơn quả thật đã mở ra thông đạo đi đến thế giới khác. Nên khi bị cuốn vào vết nứt không gian, ta chẳng lo lắng lắm. Ban đầu Thần Long xuất hiện ở Cửu Linh Sơn, nhưng ngay sau đó không thấy nữa, nên Tư Mã gia phỏng đoán, có lẽ thông đạo của Cửu Linh Sơn dẫn tới Thần Long Chi Uyên. Lần này chúng ta thật đủ vận khí, không ngờ lại đến được nơi này.”

Quân Yến nhắc nhở Tư Mã Hoài: “Tu vi ngươi không cao, đến đây rồi thì thế nào?”

Quân Trì vội vỗ lên lưng Quân Yến, ý bảo y chớ nói mấy lời thế nữa.

Tư Mã Hoài chỉ lơ đãng, “Các ngươi không biết Thần Long Chi Uyên đại biểu cho cái gì sao?”

Quân Trì đáp: “Xin tiền bối chỉ giáo.”

Tư Mã Hoài nói: “Không dám nhận. Tư Mã gia ta lấy Thủy linh căn làm chủ, Thần Long Chi Uyên chính là nơi tu luyện tốt nhất. Vạn năm trước, từng có tiền bối phi thăng, ban đầu ông ấy ở đây, nhờ đạt được cơ duyên đến Thần Long Chi Uyên, ở đây tu hành, về sau có thể phi thăng thành tiên.”

Hơn nữa Tư Mã gia có lưu lại Long Tức công pháp để tu luyện, chẳng qua công pháp này yêu cầu phải ở nơi không đâu không có khí tức Thần Long và dưới áp lực tu hành mới được.

Cho nên Thần Long Chi Uyên đối với Tư Mã gia, mới trọng yếu như vậy.

Nếu như Tư Mã Hoài đến nơi này, đương nhiên không chỉ mình hắn tu luyện, đợi khi hắn có năng lực, sẽ thành lập trận truyền tông với Tư Mã gia.

Điều này đương nhiên không phải chuyện người bình thường có thể làm, bất quá hắn tin vào năng lực và cơ duyên của mình.

Nhưng điều này, Tư Mã Hoài không nói với Quân Trì Quân Yến.

Quân Trì nghe xong, liền nói: “Khó trách Tư Mã gia tìm mọi cách có được Cửu Linh Sơn.”

Tư Mã Hoài xấu hổ cười cười, dù sao Cửu Linh Sơn vốn là của Trình gia, về sau nhà hắn mới ép Trình gia nhượng lại Cửu Linh Sơn.

Hoàn chương 29.

Tác giả có lời muốn nói: Tư Mã Hoài không phải pháo thí công nga~~

Bất quá hảo cơ hữu [1] của Quân Yến (chứ không phải nam bồn hữu [2]) sắp xuất trong bản đồ, sẽ là một sự tồn tại ㊦ mạnh bằng sơn.

[1] bạn Gay.

[2] đồng âm với nam bằng hữu, bạn trai.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30

Ba người đến sơn động nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, ba người tiếp tục ra ngoài, muốn tìm chứng cứ xác thực nơi này chính là Thần Long Chi Uyên.

Mặc dù ba người muốn đi về nơi nồng đậm khí tức Thần Long nhất, nhưng ba người một xà thử dò xét một lần, không cách nào biết được phía có khí tức nồng đậm, vì vậy đành tùy tiện chọn bừa một hướng.

Bởi vì Quân Trì cho rằng “Phía Đông tượng trưng cho Thanh Long”, nên đi về phía Đông, hi vọng vận khí tốt, hơn nữa hai người một xà còn lại không có ý kiến gì, nên cũng nghe theo phán đoán của hắn, đi về phía Đông.

Tư Mã Hoài đứng trên Phi Kiếm bay phía trước, Quân Trì biến thành hình thái Chu Tước, chờ Quân Yến và Nguyên Tiêu thu nhỏ theo phía sau.

Trên là bầu trời xanh thăm thẳm, dưới là núi non sông ngòi, Quân Trì bay ngang, trong lòng sinh ra vạn chủng hào tình, cảm thấy may mắn vì mình là Chu Tước. Bằng không chỉ với Ngũ linh căn, muốn luyện tới khi có thể ngự kiếm phi hành, thì chẳng biết tới năm tháng nào.

Tư Mã Hoài chậm rãi bay bên cạnh hắn, Quân Trì nhân tiện nói: “Tư Mã tiền bối, người lên lưng ta ngồi, ta chở người đi. Như vậy, người có thể giữ chút khí lực.”

Tư Mã Hoài nhìn thoáng qua Quân Yến đang ngồi trên lưng Quân Trì, Quân Yến đen mặt nhìn Tư Mã Hoài, hiển nhiên vạn phần không vui, Tư Mã Hoài định trêu chọc y, chạy đến ngồi bên cạnh Quân Yến, xem y có thể làm gì mình, nhưng thử ngẫm lại, cảm thấy nên thôi, dù sao đắc tội một thiên tài, cũng không phải chuyện tốt lành.

Hắn liền đáp: “Không cần, ta điều khiển Phi Kiếm, có thể linh hoạt nhìn xem bốn phía.”

Quân Trì không cưỡng cầu.

Phía dưới vẫn là sơn mạch không cao không thấp, cây xanh trên núi um tùm, không có chỗ nào kỳ lạ.

Đoàn người bay được một khoảng thời gian, cả đường thực sự nhàm chán, Tư Mã Hoài lại tới gần Quân Trì, dùng thần thức trao đổi, “Hiện đệ Quân Trì, ta rất muốn hỏi, sao người biết Hóa Hình Thuật, hơn nữa sau khi hóa thành điều hình, tu vi của người không còn yếu nữa.”

Quân Trì chẳng biết đáp thế nào, nửa ngày sau mới dùng thần thức trả lời hắn, “Mẹ ta và Quân Yến vốn là yêu thú. Từ khi sinh ra, ta đã là điều hình, còn Quân Yến là hình người.”

Tư Mã Hoài rất kinh ngạc, không phải kinh ngạc vì Quân Trì trả lời hắn, mà vì Quân Trì cư nhiên mang tình huống quan trọng này nói cho hắn nghe.

Thần sắc cả lơ cả phất của Tư Mã Hoài liền trở nên nghiêm trọng, nói: “Người tin nhiệm ta như vậy, nói cho ta biết chuyện này, thật khiến ta xấu hổ, lẽ ra ta không nên hỏi người.”

Quân Trì lại lơ đãng, nói: “Việc này chỉ có ta, Quân Yến và cha biết, nói cho người nghe, bởi vì ta tin người sẽ không nói ra.”

Tư Mã Hoài nghiêm nghị đáp: “Ta tất nhiên giữ bí mật chuyện này.”

Vốn muốn hỏi Quân Trì là yêu thú giống gì, nhưng rồi không hỏi nữa.

Tư Mã Hoài tỉ mỉ dò xét Quân Trì, chỉ thấy mặc dù lông vũ toàn thân Quân Trì màu đen, nên nhìn không đẹp mắt, nhưng mà dáng người hắn mười phần thon dài, ánh mắt đen lấy sâu kín, trường quan màu xám đen, lông vũ mặc dù như màu tro, dưới ánh mặt trời lại lóe hào quang đỏ chói, lông đuôi khi xòe ra, thì càng đẹp, giữa ánh nắng, trông như một tấm gấm vóc màu đen lưu động, hơn nữa trên người hắn tồn tại khí tức cổ xưa cao quý, khiến người có xúc động muốn quỳ lạy.

Mặc dù vừa xinh đẹp vừa cao quý, nhưng dù Tư Mã Hoài có cố thế nào cũng không đoán được đây là giống gì.

Vội lại, hắn từng nghĩ tới Chu Tước thượng cổ, nhưng Chu Tước vốn nên màu đỏ, chứ không phải đen xám như vậy.

Thời điểm mọi người buông lỏng cảnh giác, linh khí trên không trung đột nhiên xuất hiện ba động, Quân Trì là người đầu tiên cảm nhận được điểm ấy, lúc hắn đang nghi hoặc, một bóng dáng cực lớn bỗng đảo qua trước mặt bọn họ...

Quân Trì cả kinh, một con Hắc Ưng không lồ từ trên cao xả xuống, chộp về phía bọn họ.

Hắc Ưng xông tới, hoàn toàn chẳng phát ra chút âm thanh, mục tiêu của nó là Tư Mã Hoài, Tư Mã Hoài không kịp phản ứng, Quân Trì liền che chắn Tư Mã Hoài, Hắc Ưng lại đánh chủ ý lên người Quân Yến, Quân Trì giữa nghìn cân treo sợi tóc nghiêng sang bên cạnh.

Đúng lúc này, Quân Yến chém một kiếm ra, mang theo khí thế lẫm liệt đánh về phía nó, trúng phần bụng Hắc Ưng.

Phần bụng Hắc Ưng bị thương, máu tươi lập tức trào ra, nó gào một tiếng, âm thanh như muốn chấn động trời cao, sau đó bị chọc giận, trở nên điên cuồng, chộp về phía Quân Yến trên lưng Quân Trì.

Quân Trì thân là Chu Tước, dáng người linh hoạt, dù con Hắc Ưng trên không trung mang theo gió lốc, hắn vẫn bay vững vàng như cũ, cách xa Hắc Ưng một khoảng, liền phun một ngụm Chu Tước chi hỏa tới, Hắc Ưng không kịp phòng bị, vừa vặn bị phun trúng, Chu Tước chi hỏa không phải loại lửa bình thường có thể so sánh, khiến cả người Hắc Ưng lập tức bốc cháy.

Hắc Ưng rên rỉ rơi từ trên cao xuống, cả người bốc lửa mang theo một vệt khói xám.

Tư Mã Hoài bị đụng ngã lúc này đã khống chế được Phi Kiếm, bay đến bên cạnh Quân Trì, nói: “Hắc Ưng kia, hình như là Lôi Minh Hắc Ưng. Am hiểu dùng sét đánh, bất quá tu vi không cao, bằng không thật phiền toái.”

Quân Trì trả lời, “Chúng ta đi một đường, chỉ gặp mỗi loại Hắc Ưng này, nếu thấy thì bắt thêm một con, khi đó chúng ta hãy hỏi thăm tình huống nơi này.”

Tư Mã Hoài nói: “Lôi Minh Hắc Ưng là loài yêu thú sống theo cặp, vừa rồi hình như là yêu thú con, chúng ta giết nó, đoán chừng cha mẹ nó sẽ tới.”

Quân Trì nói: “Vậy chúng ta đáp xuống, trông coi xác yêu thú, đợi cha mẹ nó đến đây?”

Mọi người thương lượng một phen, nhất trí đồng ý, bay xuống.

Mặc dù con ưng kia chỉ là thú con, nhưng thân hình đã cực lớn, vừa rồi sai cánh rộng khoảng hai ba trượng, khi bị Chu Tước chỉ hỏa thiêu, vừa vặn đứng trên một dòng sông, nó không khống chế được thân thể, rơi ào xuống lòng sông, linh khí trong nước tràn trề, trên bờ có không ít thảo dược, nó dập tắt lửa trên người, rồi mang theo cái cánh trĩu lông nhảy lên bờ ăn được cỏ chữa thương, đúng lúc này, Quân Trì và Tư Mã Hoài bay xuống, bọn họ cứ nghĩ con Hắc Ưng này đã bị chết cháy, không ngờ nó còn sống.

Hắc Ưng không sợ Quân Yên và Tư Mã Hoài, chỉ sợ Quân Trì, thấy hắn bay sà xuống, liền bất chấp thương tích trên người, muốn chạy trốn.

Đúng lúc này, Nguyên Tiêu nhảy ra khỏi tay Quân Yên, giữa không trung biến thành một con đại cự mãng, cái đuôi quán lấy con Hắc Ưng bị thương, cả người trườn lên, gât gao xoắn lại, Hắc Ưng không ngừng phát ra tiếng gào thét, nhưng lại chẳng thể giãy giụa.

Nguyên Tiêu há to miệng, muốn một ngụm nuốt xuống, Quân Trì vội hô: “Đừng ăn! Nó còn hữu dụng.”

Nguyên Tiêu đành dừng lại, nhưng vẫn gât gao cuộn chặt nó như cũ.

Quân Trì không đáp xuống, mà thu nhỏ đứng ở trên cây, Tư Mã Hoài và Quân Yên nhảy xuống, tới gần Nguyên Tiêu.

Tư Mã Hoài nói với Hắc Ưng: “Người ít nhất cũng cấp bốn, hiểu được vài sự việc.”

Hắc Ưng bị Nguyên Tiêu ép chặt thống khổ kêu hai tiếng, không ngừng gât đầu, tỏ vẻ nó hiểu những gì hắn nói.

Tư Mã Hoài liền nói: “Ta hỏi người một số chuyện, nếu người có thể trả lời, chúng ta sẽ thả người.”

Hắc Ưng không ngừng gât đầu, chẳng qua Nguyên Tiêu cảm thấy buồn bực, nó rất muốn ăn tươi con ưng này.

Tư Mã Hoài đứng đó, một thân thanh sam, dáng người cao thẳng, dù hắn chỉ mới là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng khí thế trên người không gì sánh kịp.

Quân Trì tin nhiệm hắn như thế, nhiều hơn là cảm giác, có lẽ liên quan đến loại khí tràng khó diễn tả bằng lời của Tư Mã Hoài.

Tư Mã Hoài hỏi: “Nơi này có phải Thần Long Chi Uyên không?”

Hắc Ưng không do dự gât đầu.

Không chỉ Tư Mã Hoài, còn có Nguyên Tiêu, đều vì câu trả lời này mà kích động, nhưng dù sao cũng mang tu vi, nên trên mặt chẳng biểu hiện gì nhiều.

Tư Mã Hoài lại hỏi: “Bên trong Thần Long Chi Uyên, Thần Long tu luyện ở chỗ nào?”

Hắc Ưng không ngừng nhúc nhích thân thể, vội vàng lắc lắc.

Tư Mã Hoài nói: “Người cũng không biết?”

Hắc Ưng liền gât đầu.

Tư Mã Hoài cau mày: “Nếu người không muốn nói thật, vậy thì đành để cự mãng ăn tươi người rồi.”

Nguyên Tiêu liền há mồm về phía Hắc Ưng, làm ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng kỳ thật ra nó muốn ăn con ưng này lắm rồi.

Hắc Ưng vẫn không ngừng lắc đầu.

Tư Mã Hoài nhìn về phía Quân Trì: “Hình như nó không biết, nhưng nơi này xác thực là Thần Long Chi Uyên, không thể nghi ngờ. Chỉ là chúng ta đi đường lâu như vậy, trừ con Giao Long vẫn chưa biến thành Rồng, thì hoàn toàn không thấy dấu vết Thần Long.”

Quân Trì nghe hắn nói xong, liền nói với con ưng, “Người từng thấy Thần Long bao giờ chưa?”

Hắc Ưng vẫn lắc đầu.

Quân Trì lại hỏi: “Vậy cha mẹ, ông bà người cũng chưa từng gặp Thần Long sao?”

Con ưng lại lắc đầu, không biết là nó không thấy, hay là không biết nữa.

Quân Trì không hỏi nữa, nói với Tư Mã Hoài: “Tư Mã tiên bối, người còn gì muốn hỏi không, ta hỏi xong rồi.”

Tư Mã Hoài cũng thế, Quân Yển đứng bên cạnh, vẫn luôn im lặng, nên không cần trông cậy y có vấn đề gì.

Vì vậy Quân Tri bảo Nguyên Tiêu thả Hắc Ưng ra, mặc dù Nguyên Tiêu không nỡ, nhưng cũng đành thả nó.

Sau đó Nguyên Tiêu thu nhỏ quán quanh cổ tay Quân Yển, Quân Tri đáp xuống chờ y, cùng với Tư Mã Hoài bay lên trời.

Tư Mã Hoài thương lượng với Quân Tri kế tiếp nên làm thế nào, sau khi Quân Tri biến thành Chu Tước, cũng cảm giác được khí tức cường đại xung quanh, loại khí tức này phải là khí tức Thần Long mới đúng, nếu đã có khí tức, thì Thần Long chắc chắn tồn tại, thế nhưng Hắc Ưng lại nói chưa từng gặp qua.

Không chỉ điều này, từ khi bọn họ xuất phát ở chỗ cái hồ, ít nhất cũng ngàn dặm, thế nhưng cả đường không thấy đại yêu thú nào, nhìn khắp nơi tương đối yên bình.

Tình huống này, ở nơi linh khí nồng đậm như Thần Long Chi Uyên, thì hết sức kỳ lạ, trừ phi nơi này có thứ tồn tại phi thường cường đại, nên yêu thú bình thường mới không đến nơi này, trở thành tình huống bây giờ, nhưng thứ tồn tại phi thường cường đại đó, bọn họ đi cả quãng đường vẫn không gặp.

Quân Tri hỏi Tư Mã Hoài, “Tổ tiên Tư Mã gia từng tu hành ở Thần Long Chi Uyên, ông ấy không để lại vài lời về Thần Long Chi Uyên sao?”

Tư Mã Hoài trả lời: “Có, bất quá chỉ vài đôi ba câu. Nói rằng ông gặp phải không gian gió lốc, không gian gió lốc hết sức lợi hại, đồng bọn đều đã chết trong đó, chỉ còn mỗi mình ông, không biết tại sao vẫn còn sống, hơn nữa bị cuốn tới Thần Long Chi Uyên. Về sau ông tu luyện ở đây gặp kỳ ngộ, tu luyện mười phần trời cháy, hơn nữa được Thần Long trợ giúp, về sau rời khỏi Thần Long Chi Uyên. Còn Thần Long Chi Uyên có bộ dáng thế nào, thì không nhắc tới. Ước chừng ông không nghĩ hậu nhân của mình sẽ tới được nơi này.”

Quân Yển luôn lắng nghe không nói lời nào bỗng nhiên lên tiếng, “Ông ta không miêu tả, bởi vì không muốn các người đến Thần Long Chi Uyên, vậy mà các người trăm phương nghìn kế mò đến, đã là vi phạm ý chí tổ tiên rồi.”

Tư Mã Hoài nhìn y, trầm nghĩ chỉ là cừu cướp cá, hà tất đối nghịch với mình khắp nơi chứ, hấn chẳng tức giận, chỉ nói: “Cho dù là vậy, nhưng giờ ta đang ở nơi này, cũng không có biện pháp. Dù chúng ta có muốn ra ngoài thế nào, cũng không nghĩ ra được cách nào khác.”

Không nghĩ được cách thoát ra ngoài, câu này khiến Quân Tri vô cùng buồn bực, nói: “Tóm lại, chúng ta cứ nhìn Thần Long Chi Uyên một vòng. Vừa rồi gặp được Hắc Ưng, về sau hẳn có yêu thú khác, phải cẩn thận mới tốt nhất.”

Tất cả mọi người thâm dĩ vi nhiên, sau đó Quân Tri lại bảo Tư Mã Hoài leo lên lưng mình, lần này Tư Mã Hoài không từ chối, mà Quân Yển cũng không lộ ra sắc mặt khó coi, dù trong lòng y rất mất hứng.

Tư Mã Hoài và Quân Yển đều ngồi trên lưng Quân Tri, Quân Tri sai cánh bay về phía Đông.

Bay không bao lâu, Tư Mã Hoài đột nhiên nói với Quân Tri: “Hiện đệ, người nhìn vách đá bên phải xem, có một cái cây phát sáng, ta thấy nó rất giống Huyền Đan thảo trong truyền thuyết, ở trên có Huyền Đan quả đã trưởng thành.”

Tri thức về giới tu chân của Quân Tri và Quân Yển rất ít, Quân Tri còn ở giai đoạn nhà trẻ, Quân Yển thì đỡ hơn hẳn, rời khỏi nhà trẻ tiến vào lớp một tiểu học, cho nên nghe Tư Mã Hoài nói cái gì mà Huyền Đan thảo, hai người chẳng biết Tư Mã Hoài đang nhắc tới thứ cây cỏ nào, Quân Tri không sợ bị coi là thiếu kiến thức, hỏi: “Huyền Đan thảo là gì?”

Tư Mã Hoài không ra vẻ cao thâm, giải thích: “Ta từng đọc về loài thảo này trong ngọc giản, vạn năm mới kết một quả, sau đó trải qua thêm vạn năm nữa, quả mới trở nên trưởng thành, khi quả trưởng thành sẽ phát ra ánh sáng ngũ sắc. Huyền Đan quả này, có thể giúp tu sĩ Hóa Nguyên hậu kỳ trực tiếp kết đan, mười phần trăm quý, ở Thiên Nhất thế giới, loại thảo này đã tuyệt tích, nó chỉ xuất hiện ở thời thượng cổ, hoặc là ở trong bí cảnh.”

Quân Tri nghe hấn giảng, lập tức hiểu được vật này trân quý.

Hắn ở Tông gia Liễu gia một thời gian, nghe Liễu Chân Minh lời nhãi, nên biết Kim Đan chân nhân ở Thiên Nhất thế giới chỉ có vài trăm người, có thể thấy muốn từ Hóa Nguyên lên Kim Đan vạn phần khó khăn. Nếu có Huyền Đan quả giúp kết đan, những tu sĩ một mực kẹt ở Hóa Nguyên hậu kỳ không cách nào đột phá, chỉ chờ dương thọ cạn kiệt, không phải đã tìm được tân sinh hay sao?

Bất quá thứ này vô dụng với Quân Tri Quân Yển, Quân Tri biến thành Chu Tước, tu vi đã đạt Kim Đan kỳ, mà Quân Yển lại là thiên tài vạn năm khó gặp, một người cuồng tu luyện, lúc này ngồi trên lưng Quân Tri, vẫn đang tu luyện, chẳng lẽ về sau còn phải dựa vào thứ linh thảo này để kết đan ư?

Cho nên thứ trân quý này trân quý thật đấy, nhưng Quân Tri Quân Yển chẳng hứng thú nổi.

Mà là bảo vật, thì đương nhiên có yêu thú bảo hộ, đâu thể để người khác đơn giản lấy đi?

Sau khi châm chước được mất, Quân Tri Quân Yển tự nhiên không muốn lấy Huyền Đan quả.

Quân Tri chỉ muốn giúp Nguyên Tiêu tìm được Thần Long chi thủy, rồi cùng Quân Yển tìm cách trở về. Còn nếu Tư Mã Hoài muốn ở đây tu luyện, thế thì, đành mỗi người mỗi ngã thôi.

Tư Mã Hoài minh bạch ý tứ hai người, liền nói: “Hiện đệ Quân Tri, ta biết Huyền Đan quả không có tác dụng với các người, mà lại chỉ có một quả, nếu nhờ các người đi lấy với ta, vậy thì rất không bằng. Vậy nên, nếu các người đồng ý lấy Huyền Đan quả với ta, ta sẽ đưa yêu đan Xích Liệt điều cấp sáu

cho các ngươi, thế nào?”

Kỳ thực kiến thức Quân Trì có hạn, hoàn toàn không biết Xích Liệt điều là loài gì, bất quá nghe tên, cũng biết là điều thuộc tính Hỏa, tu vi tương đương với Kim Đan kỳ, ngẫm lại cũng hi hân.

Linh khí Thiên Nhất thế giới mỏng manh, yêu thú lên được cấp sáu không dễ dàng, hơn nữa là thuộc tính Hỏa đặc biệt, cho nên càng hiếm có.

Quân Trì còn chưa trả lời, Quân Yên liền đáp: “Được, chúng ta đi, bất quá yêu đan kia, ngươi lấy ra trước cho chúng ta nhìn thử.”

Quân Trì nghĩ thầm ta còn chưa đáp ứng mà, sao ngươi lại đáp ứng hả?

Tư Mã Hoài rất nghiêm túc, lấy miếng yêu đan trong túi trữ vật ra, yêu đan mang quang mang màu đỏ lưu động, hắn vừa lấy ra, Nguyên Tiêu trên cổ tay Quân Yên lập tức rục rịch, nó cũng là yêu thú thuộc tính hỏa, nên rất muốn ăn tươi cái thứ này.

Vì vậy Tư Mã Hoài lập tức thu yêu đan vào.

Quân Yên nói: “Thế chúng ta mau đi lấy thứ quả kia a.”

Tư Mã Hoài gật đầu, lại hỏi Quân Trì: “Hiền đệ, còn ngươi thì sao?”

Quân Trì trả lời: “Vậy thì đi lấy thôi.”

Vách đá nhìn rất gần, nhưng muốn bay qua, không phải chỉ trong một hai hơi thở, Quân Trì không phải kẻ ngu lớn mật, hơn nữa không tự cho rằng mình tu vi Kim Đan kỳ, sẽ chiếm ưu thế, cho nên trong quá trình bay qua, hắn một mực treo cánh giác cao độ.

Tư Mã Hoài và Quân Yên tay cầm Linh Kiếm, chuẩn bị sẵn sàng.

Quân Trì sắp tiếp cận vách đá, nhìn gốc Huyền Đan thảo từ xa, chưa thấy gì đặc biệt, lúc này khoảng cách gần thêm chút ít, phát hiện nó toàn thân xanh biếc, hiện ra ánh sáng sâu kín, giống như ngọc thạch bình thường, ở giữa cây, có năm cái lá nâng một loại quả to bằng trứng bồ câu, lưu động hào quang ngũ sắc, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Lúc mấy người đều bị Huyền Đan thảo mê hoặc, cách đó không xa bay ra hai con Hắc Ưng, tốc độ Hắc Ưng nhanh như tia chớp, bắn về phía Quân Trì.

Huyền Đan thảo mang tính mê hoặc quá lớn, mãi đến khi Hắc Ưng lao tới trước mặt, Quân Trì mới phản ứng, chỉ thấy một đạo thoáng quá, hắn liền bị móng vuốt Hắc Ưng hung hăng tóm lấy.

Quân Trì rơi giữa không trung, một con Hắc Ưng khác há miệng, một cái lôi điện từ bên trong bỗng bắn ra, xoẹt thẳng về phía Quân Trì.

Lúc này Tư Mã Hoài và Quân Yên đã nhảy xuống lưng Quân Trì, đứng trên Phi Kiếm, Quân Trì tức khắc điều chỉnh tư thế, trong nháy mắt phóng lên cao, khó khăn lắm mới tránh được lôi điện bắn tới, lôi điện xoẹt qua bắn xuống chân núi, lập tức nghe thấy tiếng cây cối đất đá nó ầm ầm.

Tư Mã Hoài và Quân Yên cũng không nhẹ nhàng, con Hắc Ưng quặp Quân Trì công kích về phía hai người, Quân Yên đánh ra một đạo kiếm khí, bắn nhanh về hướng nó, đạo kiếm khí chém lên cánh của nó, kiếm khí và lông vũ cứng rắn va chạm vào nhau, xoẹt lên một tia lửa, nhưng lại không gây tổn hại gì cho con ưng.

Mà động tác con ưng không ngừng lại, nhào tới hai người, thần sắc Tư Mã Hoài nghiêm nghị, miệng lầm bầm, sau đó chỉ trường kiếm về phía nó, nước tạo thành một bức tường chắn giữa họ và con ưng.

Hắc Ưng bay đụng trúng bức tường, bức tường liền bắn ra mấy chục cây băng châm vô cùng sắc bén, chẳng qua khi chúng đến gần Hắc Ưng, nó một dùng cánh che chắn, băng châm liền vỡ tung.

Thần sắc Tư Mã Hoài nghiêm trọng, Quân Yên đánh thêm mấy đạo kiếm khí, nhưng Hắc Ưng chẳng mấy may để ý, lần thứ nhất, nó liên tục đụng lên bức tường, khiến bức tường chấn động rung lên mãnh liệt.

Lần thứ hai, phát ra một tiếng bang thật lớn, bức tường nước trực tiếp vỡ tung, hóa thành mưa to trút xuống.

Lôi Minh Hắc Ưng là yêu thú cấp sáu, chỉ có Trúc Cơ kỳ Tư Mã Hoài và Luyện Khí kỳ Liễu Quân Yên, đương nhiên không phải đối thủ của nó.

Miệng hùng ưng bắn ra lôi điện, hướng Tư Mã Hoài kích tới, sau đó dùng móng vuốt chộp hắn.

Ngay một khắc đó, Quân Yên vươn tay về phía nó, Nguyên Tiêu lập tức phóng về phản búng hùng ưng.

Vừa rồi Quân Yên đánh ra mấy đạo kiếm khí, nếu là đánh vào nơi khác trên người Hắc Ưng, nó căn bản chẳng để ý, chỉ khi kiếm khí hướng về phía phản búng, nó mới tránh đi, có thể thấy bụng là điểm yếu của nó.

Nguyên Tiêu đằng kia lập tức thay đổi kích thước, miệng to như cái chậu vút về phía nó, hùng ưng bị Nguyên Tiêu cắn, nọc độc liền tiến vào cơ thể.

Hùng ưng thống khổ kêu to, bay vòng vòng muốn vứt bỏ cự mạng, nhưng cự mạng lại dùng thân thể quấn chặt nó.

Hai con yêu thú rút từ không trung xuống, chỉ thấy cây cối chung quanh đều bị đè gãy, trong nhất thời, lá cây và bụi bặm văng lên cao vài chục trượng.

Một ung một xà đánh nhau trong rừng cây, lúc thì xuất hiện lôi điện, lúc thì thể lửa dâng cao.

Lại nhìn Tư Mã Hoài, vừa rồi lôi điện hùng ung bắn ra sắp trúng hắn, hắn không kịp né nữa, dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc, hắn lấy miếng như ý đã từng sử dụng trong không gian gió lốc, như ý toàn thân xanh biếc, bên trong lưu động thủy quang, trong nháy mắt khi lấy ra, như ý liền tạo thành không gian bao bọc quanh hắn.

Lôi điện kia đã đến, khó khăn đánh vào kết giới vừa hình thành, kết giới rung lên, thậm chí vỡ tung, may mà lôi điện cũng trở thành nổ mạnh hết đà, Tư Mã Hoài vùng Linh Kiếm đánh tan lôi điện, xem như thoát được một kiếp.

Như ý này chính là pháp bảo thượng phẩm, pháp bảo phòng ngự tốt nhất trong tay Tư Mã Hoài, chính cha đã đưa cho hắn để bảo vệ bản thân khỏi gió lốc không gian.

Không ngờ chẳng ngăn cản nổi một tia lôi điện kia, có thể thấy lôi điện lợi hại đến thế nào, nếu như vừa rồi hắn bị đánh trúng, chỉ sợ phải vẫn lạc tại đây.

Tư Mã Hoài né tránh lôi điện xong, nhìn Huyền Đan thảo không có yêu thú thủ hộ, hắn định đi qua hái Huyền Đan thảo, nhìn khi quay đầu lại, phát hiện Quân Trì đang cùng với một con ung khác — chính là thư ung, đang đánh một chỗ.

Vừa nhìn đã biết Quân Trì rơi vào thế hạ phong.

Quân Trì nhiều lần bị móng vuốt thư ung bắt trúng, mà Chu Tước chi hỏa của hắn luôn bị nó né tránh, cho nên cứ rơi vào thế bị động.

Lúc này Quân Yên bay về phía Quân Trì, Quân Trì một bên tránh né thư ung, một bên hô với Quân Yên: “Không được qua đây!”

Quân Yên liền nói: “Ca ca, ta sẽ không bỏ rơi ngươi.”

Quân Trì nghĩ thầm, mặc dù ngươi nói câu này khiến ta rất cảm động, nhưng thời khắc an nguy, mấy lời thể này rõ ràng chẳng thể dùng được.

Quân Yên trực tiếp xông tới Quân Trì, đáp lên lưng hắn, nắm lấy lông vũ rồi nói: “Ca ca, phần bụng là nhược điểm của Hắc Ưng, nơi khác đều có lông vũ cứng rắn che chắn, không thể dễ dàng thương nổi.”

Quân Trì bất đắc dĩ trả lời: “Ta biết rõ, nhưng vừa công kích lên bụng nó, nó liền dùng tia sét chặn lại, vừa vặn tan biến.”

Tư Mã Hoài không đi hái Huyền Đan thảo, cũng bay tới, hắn là tu sĩ thuộc tính Thủy, bắn mấy thủy cầu về phía thư ung, tốc độ thủy cầu cực nhanh, thư ung cố né, nhưng không thể tránh hoàn toàn, khiến nó ướt sũng, nhưng điều này căn bản không tạo thành tổn hại lớn cho nó.

Chẳng qua có thể nhìn ra, nó không thích cảm giác dính ướt.

Hoàn chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31: Chương 31

Lúc này hai người một chim hợp lực đối phó thư ung, bất quá vẫn không phải đối thủ của nó, tu vi nó so với hùng ung cao hơn nhiều, thật sự rất khó đối phó.

Tư Mã Hoài dùng thần thức nói với Quân Trì: “Nhược điểm ở phần bụng, ta đánh lạc hướng nó, ngươi thừa cơ công kích vào chỗ đó, như vậy mới có phần thắng.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, không còn biện pháp tốt hơn, nói: “Ngươi cẩn thận chút.”

Đánh nhau trên không trung, đối với người thì rất bất lợi, Tư Mã Hoài vừa phải điều khiển Phi Kiếm, vừa phải dùng pháp thuật ứng phó.

Tư Mã Hoài bay tới cự ly gần con thư ung, thư ung vỗ cánh mãnh liệt, hình thành gió lốc cực lớn, Tư Mã Hoài hao phí sức lực mới có thể bảo trì Phi Kiếm ổn định.

Hắn lấy ngọc tể ra, hình thành một màng kết giới bảo hộ quanh người, điều này giúp hắn không phải chịu ảnh hưởng từ cơn gió lốc, lập tức, hắn hướng về phía thư ung đánh ra hai đạo kiếm khí.

Thư ung không sợ kiếm khí tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thứ này chẳng thể thương tổn nó, vì vậy nó chỉ nhẹ nhàng dùng cánh vỗ, dễ dàng đỡ được đạo kiếm khí.

Kiểm khí lần này bất đồng so với những lần trước, bởi vì Tư Mã Hoài để thủy cầu vào bên trong, kiếm khí và lông vũ cứng rắn của thư ung chạm vào nhau, nước như phụ cốt chi thư* phủ lên đôi cánh.

(*) giò bọ bám vào xương cốt.

Ấm ướt khiến thư ung thập phần khó chịu, khi muốn công kích về phía Tư Mã Hoài, nó liền nhận ra ý đồ Quân Trì.

Thư ung vô cùng thông minh, vì vậy không thêm quân Tư Mã Hoài, mà chỉ làm động tác giả với hắn, rồi quay đầu bắn lôi điện về phía Quân Trì.

Quân Trì vội vàng tránh né, hắn không ngờ thư ung còn biết làm động tác giả, nên chẳng kịp phản ứng, phần đuôi bị lôi điện đánh trúng.

Lôi điện từ lông đuôi giật thẳng lên đỉnh, Quân Trì nhanh chóng đẩy Quân Yến ra, sau đó cả người bị giật đến run rẩy, may mà lông vũ hắn vốn đen, cho nên không nhìn ra màu khói khi bị giật.

Nhưng đó chẳng phải xui xẻo nhất, xui xẻo nhất chính là đợt lôi điện thứ hai bắn thẳng qua, lao tới đầu Quân Trì.

Cho dù Quân Trì là Chu Tước, cũng không chịu nổi lôi điện công kích, lần công kích trước đó, đã khiến hắn lung lay sắp đổ muốn rơi xuống rồi.

Quân Yến nhìn lôi điện xoẹt xoẹt đến chỗ Quân Yến, rống lớn một tiếng, tay cầm trường kiếm bay vụt tới.

Lại nói, nếu bị lôi điện đánh trúng, cùng lắm chỉ khiến Quân Trì bị thương, nhưng nếu đánh trúng Quân Yến, đoán chừng y sẽ bị giật đến chết.

Quân Trì đã trúng một chiêu, nên biết rất rõ sự lợi hại của nó.

Thấy Quân Yến bay vụt tới, tâm Quân Trì như bị cảm giác sợ hãi thấu tóe, hắn vốn không thể giữ vững cân bằng, ngay lập tức điều chỉnh lại, trực tiếp bay về phía Quân Yến, hông ngăn cản y.

Ngay lúc này, hắn vô ý duỗi dài cổ, phát ra một tiếng kêu dài bén nhọn, tiếng kêu khiến linh khí cả thiên địa chấn động kịch liệt, đỉnh tai nhức óc, ngay cả Quân Yến và Tư Mã Hoài ở phía sau cũng không thể chịu nổi, bị chấn động đến mức rơi xuống, càng không cần phải nói thư ung ở trực diện hắn.

Lôi điện bắn về phía Quân Trì bị tiếng kêu Chu Tước đánh tan, thư ung cũng bị chấn động lộn vòng vài cái, lúc này Quân Trì liền phun một ngụm Chu Tước chi hỏa, bùng lên như thủy triều nhào về phía thư ung, thư ung không kịp né tránh, trở mặt nhìn mình bị ngọn lửa bao phủ, khi đó, linh khí đã được ngọn lửa Chu Tước áp súc, trở nên nồng đậm vô cùng khiến ngọn lửa càng thêm mãnh liệt, không ngừng bạo tạc.

Không trung vang lên một tiếng nổ mạnh, lẫn với tiếng thư ung gào thét.

Huyết nhục nổ tung trên không trung, sau đó rơi xuống dưới đất.

Bấy giờ Quân Trì mới phục hồi tinh thần, bay lên không trung, nhìn cảnh huyết nhục và ánh lửa dần rơi xuống, lòng có chút mờ mịt, chẳng biết vì sao, tâm tình bên trong lại trống rỗng thế này.

Nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, Quân Yến và Tư Mã Hoài vẫn đang rơi xuống, bọn họ đều bị tiếng kêu chấn động dẫn đến nội thương, hoàn toàn không thể điều khiển Phi Kiếm giữ thăng bằng.

Quân Trì nhanh chóng sà xuống, khi hai người sắp rớt xuống mặt đất, may mắn tiếp được, mỗi cái móng vuốt chụp lấy một người, sau đó vụt lên, bay về phía vách núi có Huyền Đan thảo.

Trong lúc này, lỗi tại Tư Mã Hoài chỉ còn nghe mỗi ong ong, nguyên thần như tan thành bột nhão.

Khi Quân Trì sắp buông tha kế hoạch hái Huyền Đan thảo, hắn vận chuyển công pháp trị thương, tình huống dần dần tốt hơn.

Tư Mã Hoài leo lên đứng trên móng vuốt Quân Trì, sau đó điều khiển Phi Kiếm bay đi.

Quân Trì canh giữ nơi đó hộ pháp giúp hắn, lại hỏi Quân Yến ở móng vuốt bên kia, “Quân Yến, người sao rồi?”

Quân Yến thấp giọng trả lời, “Ta không sao, chỉ bị nội thương, e rằng phải điều tức chữa thương mới khỏi.”

Quân Trì nhìn về phía gốc Huyền Đan thảo, toàn thân Huyền Đan thảo lưu động hào quang ngọc thạch, còn Huyền Đan quả lấp lánh màu ngũ sắc, thập phần xinh đẹp.

Mặc dù xinh đẹp, nhưng lúc này Quân Trì không bị nó mê hoặc nữa.

Tư Mã Hoài lấy linh hộp bằng ngọc từ từ nhả trừ vật, sau đó dùng công pháp hái Huyền Đan quả, để nó vào bên trong linh hộp.

Hào quang Huyền Đan quả sau khi tiến vào hộp ngọc liền biến mất, mà gốc Huyền Đan thảo cũng lập tức héo rũ, phiến lá ôn nhuận màu ngọc thạch, linh khí như bị rút sạch, khô héo dần, trở thành một nhánh cây khô.

Quân Trì đón Tư Mã Hoài, để hắn đứng trên móng vuốt của mình, rồi bay xuống khỏi vách đá, rơi xuống bên cạnh rừng cây.

Nhiều chỗ trong rừng cây vẫn còn lửa cháy, may mắn Tư Mã Hoài tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa, cho nên uống đan dược xong, nỗ lực tạo một cơn mưa, dập tắt lửa.

Nguyên Tiêu bảo trì thân hình cực lớn, nhìn cái cổ và cái bụng nó phình lên, đủ biết nó đã ăn tươi con hùng ưng.

Thư ưng rơi cách đó không xa, nhưng Nguyên Tiêu đang tiêu hóa hùng ưng, nhất thời không đủ sức đi qua.

Quân Trì thu nhỏ thân hình, đứng trên cành cây quan sát hết thấy, tạm thời không nhúc nhích.

Tư Mã Hoài đến chỗ thư ưng rơi xuống, móc yêu đan trong cơ thể nó ra, đưa cho Quân Yên, rồi lấy yêu đan Xích Liệt điều đưa cho y luôn.

Quân Yên để hai yêu đan vào vòng tay trữ vật, nhìn về phía Quân Trì, y cảm nhận được tâm tình sa sút của hắn, vì vậy hỏi: “Ca ca, người bị thương nghiêm trọng lắm sao? Chúng ta đi tìm chỗ để chữa thương nha?”

Quân Trì trả lời: “Không nghiêm trọng lắm, đệ đừng lo lắng.”

Tu vi hùng ưng cao hơn Nguyên Tiêu chút ít, nếu không phải Quân Yên suy nghĩ biện pháp để Nguyên Tiêu đánh lên hùng ưng, chỉ sợ nó không thể thắng nổi hùng ưng, thịt lẫn yêu đan hùng ưng đều bị Nguyên Tiêu ăn sạch, nếu nó muốn tiêu hóa hoàn toàn, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.

Quân Yên và Tư Mã Hoài ngồi dưới đất chữa thương, tiện thể chờ Nguyên Tiêu tiêu hóa hùng ưng, Quân Trì vẫn đứng trên cây, thân thể mặc dù phủ màu xám đen, nhưng dưới ánh mặt trời, lại mang theo một tầng hóa hồng xen lẫn kim sắc, hắn ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời.

Quân Trì là người tương đối nhiều lời, nhưng này lại không nói một câu, khiến người cảm thấy không bình thường.

Khi mặt trời xuống núi, Nguyên Tiêu mới tiêu hóa hùng ưng được chút, thu nhỏ quán lên chân Quân Trì, sau đó Tư Mã Hoài và Quân Yên cũng ngừng lại, tìm một địa phương qua đêm.

Tư Mã Hoài nói: “Song ưng vừa rồi bay tới vách đá dựng đứng, ta quan sát thấy phía trên có sào huyết tụy nó, chẳng qua dùng cấm chế che dấu, chúng ta tới chỗ sào huyết nhìn xem, sẵn tiện qua đêm ở đó luôn.”

Bởi vì trời đã tối, nên không thể đi quá xa tìm chỗ trú, vì vậy đành phải tán thành biện pháp này.

Quân Trì là Chu Tước, cũng tương đối chống chịu được, mặc dù bị thư ưng cào vài vuốt, hơn nữa bị trúng lôi điện một lần, nhưng mấy canh giờ trôi qua, vết thương trên người hắn đã tốt hơn, cộng thêm ở trong Thần Long Chi Uyên, linh khí dồi dào, chân nguyên khôi phục không sai biệt lắm.

Quân Trì chờ hai người một xà bay lên, tới vách núi bên kia, cách chỗ Huyền Đan thảo không xa, quả thật phát hiện một sơn động lớn được đặt cấm chế, bởi vì thế, nên nhìn từ bên ngoài, sẽ không thấy sơn động, chỉ mỗi vách núi, khi thu gọn khoảng cách, mới có thể nhìn ra sơn động.

Quân Trì phun một ngụm Chu Tước chi hỏa về phía sơn động, cấm chế lập tức bị hủy, hắn dùng thần thức dò xét tình hình bên trong, phát hiện không có nguy hiểm, rồi mới đáp xuống, để Quân Yên Nguyên Tiêu và Tư Mã Hoài trèo xuống xong, hắn mới thu nhỏ thân hình, đi với bọn họ tiến vào sơn động.

Tư Mã Hoài muốn đến hang ổ song ưng, đương nhiên không chỉ vì qua đêm.

Nơi này hắn còn đồ của thư hùng song ưng để lại, nếu như cả hai đều đã chết, thì đến chiếm nhà bọn nó, cũng là chuyện bình thường.

Bên trong sơn động tối mịt, nhưng rất khô mát, hàm chứa mùi tanh.

Tư Mã Hoài lấy một viên Dạ Minh Châu, Dạ Minh Châu phát ra hào quang nhu hòa, soi sáng một vùng.

Sơn động rất lớn, gần cửa động chất xương cốt động vật, chắc là những gì còn sót lại sau khi bị thư hùng song ưng ăn.

Nhìn xương cốt mà đoán, những con yêu thú này chẳng lợi hại mấy, cấp bậc không cao.

Quân Trì quan sát đồng xương cốt xong rồi nói: “Nếu đây là Thần Long Chi Uyên, một nơi thượng cổ linh địa như vậy, phải tồn rất nhiều yêu thú lợi hại mới đúng, thế tại sao khi chúng ta đến đây, ta phát hiện kẻ cả cây cối và yêu thú, đều không có tuổi thọ lâu đời.”

Tư Mã Hoài trả lời: “Đúng là thế. Nhưng bây giờ quả thực không đoán nổi nguyên nhân là gì.”

Hai người một điều một xà tiếp tục đi lên phía trước, ở đây so với cửa sơn động thì khô ráo hơn, đoán ra Hắc Ưng cực kì ghét nước, thích sống nơi khô ráo.

Bên trong vô cùng rộng lớn, trông như một quảng trường thu nhỏ.

Tư Mã Hoài lấy tận ba viên Dạ Minh Châu mới soi sáng được toàn bộ.

Phía Đông sơn động, chất hai đồng bừa bộn lộn xộn gì đó, còn ở phía Nam, là một cái ổ không lớn không nhỏ, Quân Trì dùng thần thức quét qua, phát hiện có ba quả trứng, hẳn là con của cặp vợ chồng Hắc Ưng.

Còn những nơi khác, thì không có gì đặc biệt.

Tư Mã Hoài và Quân Yên đi tới chỗ hai đồng bừa bộn lộn xộn, còn Quân Trì thì lại gần cái ổ bằng cỏ.

Khi hần đứng lên đó, mới phát hiện linh khí cái ổ nồng đậm, linh khí cô đặc lại như tầng sương mù quanh quẩn bên trong.

Điều này liên quan đến vật liệu làm ô, loại cỏ này chính là linh thảo, có khả năng tụ tập linh khí.

Quân Trì biết thứ này, bởi vì trong phòng tu luyện của Liễu Vi Chân trưởng lão, có sử dụng nó trên bồ đoàn, nhiều nhất là ba cây, mặt khác thì dùng Thanh Tâm thảo, cho dù như thế, linh khí tụ tập lại cũng không giống nhau, hướng chỉ cái ổ này, tất cả đều dùng linh thảo làm thành.

Hiện tại Quân Trì cảm thấy mờ mịt, sau khi giết chết thụ ưng, hần vẫn cảm thấy mờ mịt.

Hần cũng là điều, chẳng phải một con người chân chính, không thể nào cho rằng Hắc Ưng là yêu thú, bị loài người tiêu diệt là chuyện nên làm.

Huyền Đan thảo sinh trưởng ở đây, có thụ hùng song ưng thụ hộ, vất vả lắm mới đợi nó trưởng thành, lại bị bọn họ cướp đoạt, hơn nữa còn giết chết tại nó, chỉ kịp để lại một ổ trứng.

Ổ thế giới tu tiên này, cường giả vi tôn*, thực lực chính là tất cả.

(*) kẻ mạnh làm vua.

Nếu vậy, thế tu chân, cầu được đại đạo thành tiên, đến tốt cùng là vì cái gì?

Để có năng lực cường hần phá vỡ lực lượng thế giới?

Quân Trì chỉ mới bước vào con đường tu tiên, đối với vấn đề này cảm thấy thật hoài nghi.

Tu chân, tu cái gì, cái nào mới là thật?

Đắc đạo thành tiên, nói như thế, nghĩa là sao?

Vì sao muốn thành tiên? Bởi vì trường sinh? Trường sinh rồi, vậy trường sinh vì cái gì?

Hần không tự chủ thu nhỏ thân hình, sau đó bay vào bên trong bụi cỏ, ngồi trên nó, bụng và cái mông xù lông tiếp xúc với ba quả trứng, làm vậy có thể tinh tường cảm nhận được sức sống bên trong.

Quân Trì mơ màng ngồi xồm, bắt đầu ấp trứng.

Trước kia hần chưa từng sinh ra hoài nghi với đại đạo tu tiên.

Ban đầu hần được đưa tới Tông gia bắt đầu con đường tu tiên, suy nghĩ khi đó rất đơn giản, bởi vì tu sĩ cường đại hơn người bình thường, cho nên mới muốn làm tu sĩ. Nhưng cường đại để làm gì đây? Quân Trì nghĩ, thời điểm đó hần muốn bảo vệ người nhà.

Về sau hần là phế linh căn, Quân Yên là thiên linh căn, hần vẫn lưu lại, bởi vì hần muốn ở đó thụ hộ Quân Yên.

Hần bước vào con đường này, truy cầu lực lượng cường đại hơn, chỉ vì muốn bảo vệ người nhà của mình, cùng những ai hần quan tâm.

Trong lòng Quân Trì dần dần sáng tỏ, đạo của hần, chỉ đơn giản thế mà thôi.

Mà Thiên Đạo thật sự, cũng chính là đại đạo thật sự, rốt cuộc là gì, hần nhìn không thấu, cũng không biết làm thế nào để nhìn thấu.

Quả trứng ôn hòa dưới mông, mang theo khí tức sinh mạng, khiến tâm hần thoải mái hơn chút.

Thế giới này không ngừng sinh sản sinh trưởng, tiến lên phía trước, đây cũng là một phần Thiên Đạo.

Tư Mã Hoài và Quân Yên thăm dò hai đồng đồ, phát hiện đều là bảo vật.

Chẳng qua đại đa số linh khí đã âm đậm, chỉ còn rất ít linh khí trong vất.

Tư Mã Hoài nói với Quân Yên: “Ta xuất lực ít, lại chiếm được Huyền Đan quả, sửa sang mấy thứ này, rồi chia ra làm bốn, các ngươi ba phần, ta cầm một phần.”

Quân Yên không có dị nghị gì.

Kỷ thực lúc ấy khi thư ung công kích Quân Trì, Tư Mã Hoài không đi hái quả, mà đến hỗ trợ công kích thư ung, vì thế nên thù cươp cá của Quân Yến với hắn đã tiêu tán mất.

Công binh phân chia chiến lợi phẩm, cũng là sự cam đoan vững chắc muốn hợp tác lâu dài với đội ngũ, bằng không đội ngũ rất dễ tan rã.

Hai người sửa sang lại đồng tạc vật, tách ra dựa theo thuộc tính, tìm được không ít không gian trữ vật, sau đó chia đồ thành bốn phần, đeo trữ vật lên người, Tư Mã Hoài cầm một phần, Quân Yến cầm ba phần.

Trong đồng tạc vật còn có vài cuộn ngọc giản, Tư Mã Hoài dùng thần thức nhìn nhìn, rồi lại đưa cho Quân Yến xem.

Căn cứ vào đồng tạc vật đã được thanh lý, Tư Mã Hoài và Quân Yến đã có chút hiểu rõ với cái nơi Thần Long Chi Uyên này.

Khi đã cất kỹ toàn bộ mọi thứ, hai người đi đến chỗ Quân Trì, chỉ thấy Quân Trì đang nhắm chặt hai mắt, toàn thân tản ra hơi ấm ôn hòa.

Hai người nghĩ Quân Trì đang khôi phục chân nguyên, nên không tiện quấy rầy hắn.

Tư Mã Hoài ra đặt cấm chế trước cửa động, sau đó mới tìm chỗ ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Quân Yến nhanh chóng ngồi bên cạnh ca ca cách đó không xa.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Thời điểm Quân Yến mở mắt ra, Quân Trì cũng mở mắt, hắn quét thần thức một vòng quanh sơn động, rồi nhìn về phía Quân Yến, Quân Yến nói: “Ta và Tư Mã Hoài thu thập tạc vật một phen, thấy có không ít thứ tốt, nên chia làm bốn phần, Tư Mã Hoài cầm một, ta cầm ba. Những thứ ta cầm đều là của ca ca hết.”

Quân Trì liền nói: “Ngươi cứ giữ được rồi. Máy quả trứng nằm trong ổ, hình như sắp nở a.”

Lúc này Tư Mã Hoài cũng tỉnh, tiến lên, đứng bên cạnh hỏi: “Ngươi ở trong này ấp trứng ư?”

Quân Trì còn chưa đáp, Quân Yến liền liếc mắt trừng hắn: “Sao ca ca ta phải thay ung ấp trứng chứ, hắn chỉ ngồi lên trên đó thôi.”

Tư Mã Hoài cảm thấy buồn cười, nhưng hắn không cười, ngược lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với Quân Trì: “Hiện đệ Quân Trì, trong lúc ta và Quân Yến thu thập hai đồng tạc vật, phát hiện được vài chuyện.”

Quân Trì liền hỏi: “Chuyện gì?”

Tư Mã Hoài ngồi xếp bằng trước mặt hắn, rồi chậm rãi nói: “Hai đồng tạc vật có không ít đồ tốt, tìm được vài linh khí, nhẫn trữ vật, vòng tay trữ vật mà tu sĩ sử dụng, thậm chí là pháp y của tu sĩ, rất nhiều thứ đều thuộc về tu sĩ, còn có ít yêu thú và một số loài thảo dược.”

Quân Trì nghe hắn nói xong, liền tiếp lời: “Rất nhiều đồ thuộc về tu sĩ? Nói cách khác, đã có rất nhiều tu sĩ đến nơi đây?”

Tư Mã Hoài gật đầu, lại nói: “Chẳng qua những vật này không còn linh quang, thứ nhất vì bảo quản không đúng cách, chỉ tùy ý ném, không đặt cấm chế hoặc bỏ vào tụ linh hộp, mấy vật này bị mài mòn nghiêm trọng, phần lớn không có cách dùng; Thứ hai, là bởi vì niên đại quá xa xưa rồi. Chúng ta cũng tìm được vài cuộn ngọc giản, nhưng cũng vì không bảo quản đúng cách, hơn nữa chất lượng của nó vốn không tốt, đa phần không thể đọc nổi nội dung bên trong. Có một cái là Ngự Thú công pháp, cái còn lại là nhật ký tu sĩ. Phần nhật ký này quả thật khó có, vị tu sĩ này quả thực đến từ Thiên Nhất thế giới, theo thời gian ông ta ghi lại, lại khoảng kỷ nguyên sau ba ngàn năm tính theo thế giới Thiên Nhất, có thể thấy, ông ta đến đây một vạn năm trước, đồng hành cùng, còn có vài tu sĩ khác, sau này chết ở đây, ngọc giản không biết tại sao rơi vào hang ổ thư hùng song ung. Vì vậy có thể thấy, chính tại nơi này, vạn năm trước có tu sĩ, hơn nữa còn không ít. Chẳng qua về sau chẳng còn tu sĩ đến nữa, thư hùng song ung góp nhặt được không ít đồ, nhưng không có vật của tu sĩ ở gần thời gian gần đây.”

Quân Trì trầm mặc một hồi, nhìn về phía Quân Yến, Quân Yến nói: “Hắn là về sau Thần Long Chi Uyên phát sinh chuyện gì đó.”

Quân Trì gật đầu nhẹ, nói: “Xem ra cần phải tìm thêm cách để hiểu rõ một số chuyện, nếu thật sự không được, chúng ta hãy quay trở về bờ hồ lúc trước, bên dưới không phải có một con Giao Long cừu giai đấy ư, nó nhất định biết không ít chuyện, không chừng có thể nói cho chúng ta biện pháp trở về.”

Quân Trì vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy trứng dưới bụng mình bắt đầu động đậy, hắn dùng thần thức quét qua, một quả trứng sắp nở rồi!

Hắn vùng Nguyên Tiêu trên đùi bay ra khỏi ổ cỏ, Nguyên Tiêu nằm giữa linh khí nồng đậm điều tức cả đêm, tiêu hóa sạch huyết nhục hùng ung, chẳng qua vẫn còn yếu đan chưa xong, cần phải bỏ thêm chút thời gian nữa.

Lúc này nghe tiểu ung sắp nở, nó liền rục rịch động đậy, lập tức bị Quân Trì phát hiện, vì vậy bị Quân Trì ném ra ngoài

Quân Trì nhích sang bên cạnh, bay ra khỏi cái ổ, đứng trên mép nhìn vào bên trong, chỉ thấy một quả trứng đang chuyển động, đụng tới đụng lui hai quả trứng bên cạnh, phát ra tiếng sột soạt, sau đó vang lên một tiếng rắc, quả trứng liền xuất hiện khe hở, khe hở càng lúc càng lớn, phần chính giữa trực tiếp nứt ra.

Một con điều non chết bầm cả người ướt sũng ngó đầu lên, nó cố gắng mở đôi mắt ướt ướt của mình, sau đó nghiêng người, lảo lảo chui ra khỏi vỏ

trứng, nó có vẻ bối rối, kêu hai tiếng chiếp chiếp, sau đó lại ngước mặt về phía Quân Trì, kêu thêm hai tiếng chiếp chiếp.

Quân Yến cầm Nguyên Tiêu trong tay, mở to đôi mắt nhìn vật trong ổ cò, rồi nói với Quân Trì: “Ca ca, trứng nở rồi. Nhưng con điều này xấu quá nha.”

Quân Trì chỉ lơ đãng, dùng đầu của mình cọ cọ nhai con tiểu ung, rồi tới lông mao dính dính của nó, nhai con tiểu ung lại kêu thêm mấy tiếng chiếp chiếp, rõ ràng muốn gọi “Mẹ ơi!” đây mà.

Quân Trì nghe hiểu, nhưng không để ý nhiều.

Hai quả trứng còn lại thì chẳng có động tĩnh, Quân Trì nhìn nhai con tiểu ung một hồi, rồi quay sang hỏi Tư Mã Hoài bên cạnh: “Tiền bối, điều mới sinh ra, nên cho ăn gì? Hình như nó đói bụng.”

Tư Mã Hoài nói: “Cái này ta không biết, có lẽ uống sữa mẹ?”

Quân Trì nói: “Điều vốn không có sữa, sao mà uống chứ? Ta nghĩ nó ăn côn trùng, chúng ta mau tìm côn trùng đến cho nó ăn.”

Tư Mã Hoài nói: “Chẳng nhẽ chúng ta phải nuôi con điều này? Dùng làm tọa kỵ không tệ, bắt quả nó nở ra rồi, chúng ta chưa đặt ấn ký, về sau nuôi nó lớn rồi, cũng không thể trở thành thú sủng thân cận nhất.”

Quân Trì nói: “Ta không định để tụi nó làm thú sủng của mình, chúng ta giết cha mẹ nó, thì nên thay chúng nuôi lớn tụi nó, sau đó thả về cuộc sống tự do.”

Tư Mã Hoài bó tay, một lát sau mới nói: “Hiện đệ, người thân là linh điều, nói như vậy xác thực rất đúng, rất bác ái. Chẳng qua, đối với tu sĩ mà nói, lại thương cảm quá mức.”

Khi hai người vẫn đang tranh luận việc này, trong ổ cò lại truyền ra tiếng răng rắc, nguyên lai nhai con tiểu ung vừa mới ấp ra trực tiếp mổ bẻ quả trứng bên cạnh, quả trứng đó vẫn còn lòng đỏ lòng trắng, nó trực tiếp há miệng ăn sạch.

Quân Yến nhàn nhạt nhắc nhở Quân Trì: “Ca ca, điều non ăn đệ đệ nó kìa.”

Quân Trì nhìn sang, lập tức cả kinh, nhìn con điều chết bầm lại muốn mổ quả trứng kế tiếp, hần vội ôm quả trứng lên đưa cho Quân Yến, dặn: “Người thu vào cất giữ, đừng để nó ăn nữa.”

Tư Mã Hoài nói với Quân Trì: “Xem, loại yêu thú này không dám đương nổi lòng thương hại của người. Chúng vốn là kẻ yếu phục từng cường giả, kẻ yếu hi sinh, khiến cường giả sống sót, huyết mạch kéo dài.”

Quân Trì không đáp hần, nhìn nhai con tiểu ung ăn sạch cả hai vỏ trứng, sau đó bắt đầu chiếp chiếp không ngừng... lại kêu đói bụng.

Quân Trì nói với Quân Yến: “Mang cả ổ cò và điều con này theo, rồi chúng ta sẽ rời đi.”

Quân Yến nghe lời làm theo, dùng một kiện pháp y làm thành bọc quần áo, sau đó bỏ ổ cò vào, lại bỏ điều con vào, tạo thành hình cái giỏ xách.

Quân Yến chẳng có cảm tình gì với con điều này, nhưng chắc vì trên người y mang huyết mạch Chu Tước, nên không giống Tư Mã Hoài cho rằng con điều này ngoại trừ làm tọa kỵ, thì không còn tư cách để sinh tồn.

Đi ra khỏi sơn động, mặt trời đã mọc, Quân Trì chở mọi người trên lưng, bay về con sông lớn phía trước.

Hoàn chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32

Mặt trời như mọc lên khỏi dòng sông, ánh sáng rơi rải khắp mặt đất, bị gió thổi tạo thành làn sóng lăn tăn.

Quân Trì bay rất thấp, thậm chí có thể thấy cá vọt lên khỏi mặt nước, sau đó dùng tốc độ nhanh chóng du tẩu.

Quân Trì hỏi: “Chúng ta dừng lại ở bên đó, thế nào?”

Quân Yến rất nghe lời Quân Trì, còn bây giờ chuyện gì Tư Mã Hoài cũng thiên về Quân Trì, bởi vì hần là Chu Tước, tu vi cao nhất.

Sau khi Tư Mã Hoài đồng ý quyết định này, Quân Trì sà xuống, đáp trên cái bờ bên cạnh con sông lớn.

Hắn dùng thần thức dò xét một phen, thấy chung quanh không có vật cường đại nguy hiểm gì, nơi này vừa vặn dùng để nghỉ ngơi.

Quân Yến và Tư Mã Hoài nhảy xuống khỏi lưng Quân Trì, tay Quân Yến vẫn cầm cái giỏ mộc mạc, bên trong chứa nhãi con tiểu Ung kêu khóc đòi ăn.

Quân Trì biến nhỏ một chút, sau đó trốn bên cạnh rừng cây, biến trở về thành người, rồi mặc quần áo, lúc này mới đi ra ngoài.

Quân Yến quay đầu nhìn ca ca biến trở về hình người, vui vẻ cười cười với hắn.

Quân Trì đi qua vỗ vỗ lưng y, ôn nhu nói: “Vào sông bắt mấy con cá lên đây, không phải ngươi nói muốn ăn cá hay sao?”

Quân Yến mang theo Nguyên Tiêu vui vẻ nhảy xuống sông, chỉ chốc lát sau, y đã ném không ít linh cá lên đây.

Tư Mã Hoài giúp Quân Trì cạo vảy, còn Quân Yến lên bờ giúp Quân Trì nhóm lửa.

Quân Trì ném mấy con cá nhỏ vào ổ cỏ nhãi con tiểu ung, nó nhìn nhỏ thế thôi, lại ăn rất tốt, mấy con cá nhỏ rất nhanh bị chén sạch.

Quân Trì nhóm lửa xong, tới gọi Quân Trì: “Ca ca, ngươi không đi nướng cá sao?”

Quân Trì nhìn hắn một cái, chỉ vào tiểu ung nói: “Ngươi nhìn xem, không phải bây giờ trông nó rất đẹp sao?”

Quân Yến lắc đầu: “Chẳng đẹp mắt bằng ngươi.”

Quân Trì ngơ ngác một lát rồi buồn cười nói: “Sao có thể so thế chứ, nó không cùng loài với chúng ta mà. Về sau chúng ta nuôi nó nhé, gọi nó là Tiểu Hôi thế nào?”

Quân Yến chẳng hứng thú lắm, chỉ thúc giục Quân Trì một tiếng: “Ca ca, ngươi nói muốn làm cá nướng ăn.”

Quân Trì không thể không đi nướng cá, Quân Yến ngồi xỏm một bên uy tiểu ung ăn, ném cả một con cá lớn vào, tiểu ung nhanh chóng chén sạch cá, lúc chỉ còn mỗi cái đầu cá, nó há to miệng, một ngụm nuốt trọn vào, vì vậy liền... bị nghẹn.

Nguyên Tiêu biến thành con xà nhỏ đứng trên bả vai Quân Yến, nhìn chăm tiểu ung, rất muốn bắt nó ăn tươi.

Tiểu ung bị nghẹn nhảy tới nhảy lui trong ổ cỏ, đột nhiên bay lên, hung hăng hất xi một cái, vì thế đầu cá văng ra khỏi miệng nó.

Nó mới áp ra không lâu, dù chỉ bay lần đầu tiên, nhưng lại bay rất tốt, vũng vàng đập cánh tới chỗ Quân Trì, đáp trên bả vai hắn.

Dù Quân Trì biến thành Chu Tước hay hình người, nó đều nhận ra.

Tiểu ung kêu chiếp chiếp, Quân Trì một bên nướng cá, một bên thò tay sờ sờ thân thể lông xù của nó, tiểu ung lấy đầu cọ cọ lên bàn tay hắn vài cái, giống như muốn biểu đạt hảo cảm.

Điều này khiến Quân Yến mất hứng, bắt quá y không nói gì, chỉ thu cái ổ cỏ vào.

Cả ba không ăn Tích Cốc đan người người hâm mộ, ngồi trên tảng đá ăn thịt uống nước sông, đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhưng chỉ đứng trong trường hợp hương vị cá nướng thập phần ngon, linh khí trong nước tràn trề như thế.

Quân Trì cắt cá thành mấy phiến lớn, lấy từng mảnh uy tiểu ung ăn, hành động tỉ mỉ khiến Quân Yến ghen tị không thôi, thậm chí cả Nguyên Tiêu đã làm cha cũng phải đỏ mặt.

Quân Yến nói: “Ca ca, cho nó ăn nhiều như vậy, sẽ trưởng bụng đó.”

Quân Trì trả lời: “Nó có bản năng, nếu đã no rồi, thì sẽ không ăn nữa.”

Tiểu ung giống như nghe hiểu lời hắn nói, gật gật tỏ vẻ đồng ý.

Điều này khiến Quân Trì càng thêm cao hứng, tựa hồ năm đó Quân Yến nở ra hình người chứ không phải điều hình, nên hắn chưa cảm thụ được hứng thú khi nuôi điều, bây giờ xem như đền bù tổn thất.

Trên đường có thêm Tiểu Hôi đồng hành, Quân Trì bảo Quân Yến bỏ trứng vào bên trong ổ cỏ, sau đó để ổ cỏ vô vòng tay trừ vật, để ổ cỏ tiếp tục ấp trứng.

Bọn họ đi một đường đi về hướng Đông, lúc trước cảm thấy khí tức Thần Long ở khắp nơi, độ mạnh yếu mỗi phương hướng đều như nhau, sau khi đi về hướng Đông, mới chậm rãi phát hiện, khí tức Thần Long có vẻ mãnh liệt hơn chút.

Điều này chứng minh, cứ đi về phía Đông, sẽ đến đúng nơi tản ra khí tức Thần Long.

Bay thêm vài ngày, trên đường gặp vài con yêu thú bình thường, Tư Mã Hoài có thể phân biệt linh thảo linh quả nên ngắt một ít.

Đây đúng là Thần Long Chi Uyên thượng cổ tiền cảnh, thế nhưng tuổi của linh thảo linh quả không dài, thứ dài năm nhất mà họ gặp, chính là gốc Huyền Đan thảo kia.

Chuyện này, khiến mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Thậm chí mọi người đều nghi ngờ liệu đây có thật sự là Thần Long Chi Uyên?

Chẳng qua nhờ khí tức Thần Long tràn ngập xung quanh, mới tạm khiến mọi người xác nhận đây chính là Thần Long Chi Uyên.

Mấy ngày lại trôi qua, trong những ngày này, Quân Trì vẫn bay về phía Đông.

Ở xa xa, chỉ thấy đường chân trời xuất hiện một mảng kiến trúc tuyết trắng, nói là kiến trúc, bởi vì nó không phải là núi tuyết, nên chỉ đành gọi thế.

Kiến trúc như ngọn núi cao vút lên cả trời xanh, rạn rở dưới ánh mặt trời.

Nơi thì dựng từng cái cột, càng nhiều hơn là những cửa động u thâm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, mấy thứ đó là cái gì?

Quân Trì dùng thần thức đảo qua, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên không cách nào thấy rõ mấy thứ đó.

Cả đám bị cảnh tượng đồ sộ chấn nhiếp cả rồi, hơn nữa nơi này có khí tức Thần Long mạnh nhất, tạo áp lực vô cùng to lớn, tốc độ bay của Quân Trì cũng chậm hơn rất nhiều.

Quân Trì ráng sức bay, đành phải nói: “Này áp nơi này quá mạnh, ta không cách nào bay thêm nữa, chúng ta phải đi từ phía dưới thôi.”

Loại uy áp trầm trọng này, cả Quân Yến và Tư Mã Hoài đều cảm nhận được, sau khi hai người đồng ý, Quân Trì liền sà xuống.

Khoảng cách từ kiến trúc kỳ lạ cực lớn tới chỗ bọn Quân Trì khá dài, ban đầu trước tầm mắt chỉ là hình ảnh tuyết trắng đất cát, sau đó dưới lòng đất bỗng xuất hiện nước chảy róc rách, tạo thành một dòng suối, xung quanh mép nước xuất hiện bãi cỏ và bụi rậm thấp, từ từ, dần biến thành rừng cây...

Quân Trì đáp xuống một bờ sông, chung quanh đều là cây cối, nhưng cây cối không cao, giống như mới mọc không bao lâu.

Quân Trì biến trở về hình người, không ngờ cơ thể lập tức nhẹ nhàng thả lỏng, bởi vì hắn không thể cảm thấy khí tức Long nữa, đương nhiên cũng không bị thứ uy áp kia đè nén.

Quân Trì kể lại cảm thụ của mình, Tư Mã Hoài nghe xong liền nói, “Xem ra khí tức Long có tác dụng với cả yêu thú và tu sĩ, chỉ sợ người tu vi càng cao, thì uy áp càng cao.”

Cả đám tiến lên phía trước, thời gian trôi qua mấy ngày, vì Tiểu Hôi ăn rất nhiều, nên đã lớn thêm một vòng to, nó bay lên người Quân Trì, thảnh thơi bay tới chỗ con sông, nhảy vào nước mổ cá ăn.

Đi được không bao xa, nó mổ thêm một con cá, lần này không nuốt vào, mà chỉ cắn đuôi cá bay tới trước mặt Quân Trì mời hắn ăn.

Quân Trì vỗ vỗ đầu nó: “Người ăn đi, chúng ta không ăn.”

Lúc này Tiểu Hôi mới nuốt hết con cá, lại bay đến vai Quân Trì đứng đấy, bởi vì nó to hơn nhiều, Quân Trì bị nó đè cho lao đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Quân Yến không thể không nhắc Tiểu Hôi: “Người tới đậu trên vai ta, ca ca không vác nổi người nữa.”

Tiểu Hôi có chút ừ khua, nhưng vẫn nghe lời bay đến vai Quân Yến.

Tư Mã Hoài đi bên cạnh Quân Trì, nói chuyện với hắn.

Bây giờ Quân Trì mới biết Tư Mã Hoài chỉ hai mươi sáu tuổi, nhưng đã là Trúc Cơ trung kỳ, hắn giữa đám đồng lứa Tư Mã gia, đã hết sức thiên tài rồi.

Mặc dù thiên phú không thể so với Quân Yến, nhưng đối với tu sĩ bình thường, là chuyện ai cũng muốn nhưng không thể thành.

Mặc dù tu vi Tư Mã Hoài rất cao, nhưng cả người đầy khí chất thế tục hồng trần, so với các tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính Thủy khác, như cách một trời một vực.

Người tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, Quân Trì cảm thấy nếu không phải cao quý thoát tục, thì cũng là loại khí chất tươi mát.

Tư Mã Hoài hết lần này đến lần khác cư xử giống công tử phàm trần đẹp trai thích ăn chơi hưởng thụ, hơn nữa sở hữu đôi mắt đào hoa, còn rất đa tình, đa tình đến mức khiến người ta cảm thấy ngà ngẩn.

Một đường đồng hành, Quân Trì phát hiện dù bề ngoài trông như thế, nhưng chuyện khác vẫn rất đáng tin cậy.

Lúc này Tư Mã Hoài đang nói: “Hiền đệ, người khi biến thành hình điều, tu vi rất cao, nhưng khi biến thành hình người lại chẳng có linh lực, chuyện này vốn thật kỳ quái. Người khác khi biến thành yêu thú, hay trở về hình người, tu vi đều không thay đổi. Còn người sau khi về lại hình người, yêu đan trong cơ thể dường như bị cái gì đó giam cầm.”

Kỳ thực Quân Trì cũng có suy đoán này, nhưng nói yêu đan bị giam cầm, thì cái gì giam cầm mới được? Đừng nói hẳn chỉ nhớ rõ mọi chuyện lúc sinh ra, ngay cả chuyện khi còn trong trứng hẳn cũng nhớ rõ.

Nhiều năm trôi qua, trên người hẳn chưa từng bị ai thi thuật, nhưng tại sao yêu đan bị giam cầm chứ?

Quân Trì nói: “Trừ phi tìm được vị tiên bối đáng tin cậy nào đó giúp ta tìm nguyên nhân, người khác, ta không tin được.”

Muốn tra xét nguyên nhân, người đó nhất định phải dùng chân nguyên thăm dò cơ thể hẳn, chuyện như vậy, không chỉ dễ người đặc biệt tín nhiệm làm, mà còn không phải người bình thường. Hơn nữa nếu để người khác biết hẳn thân là Chu Tước, sẽ bị kẻ mạnh bắt làm sủng vật, hoặc bị móc cả yêu đan, thế thì quá tệ rồi.

Yêu đan của yêu thủ cấp cao, chỉ yêu thú mới có thể nuốt vào, sau đó chuyển hóa thành lực lượng bản thân; Nhưng nhân loại vẫn có thể lợi dụng yêu đan, trực tiếp tế luyện, sử dụng làm vũ khí.

Tư Mã Hoài nói: “Tình huống người quá đặc thù, người bình thường xác thực không thể tin.”

Đến đây cả hai chấm dứt câu chuyện, bởi vì đằng trước xảy ra vấn đề.

Tiểu Hôi nghỉ ngơi trên bả vai Quân Yến một lát, thế nhưng nó vốn rất hiếu động, không thể nào chịu ngồi xõm một thời gian dài, vì vậy nó lại bay lên, ban đầu chỉ bay vòng vòng chung quanh mấy người, thấy không có nguy hiểm, nó liền bay xa chút.

Lúc này Tiểu Hôi kêu một tiếng phá vỡ yên tĩnh, khiến tất cả mọi người rung mình, mấy người nhanh chóng chạy tới.

Tiểu Hôi vội vàng đập cánh bay tới chỗ Quân Trì, hẳn vươn tay ôm ưng lớn vào lòng.

Quân Yến xuất Linh Kiếm ra, muốn bay tới chém vật truy kích Tiểu Hôi, đột nhiên Nguyên Tiêu phóng ra khỏi cổ tay y, thân thể lớn hơn không ít, chặn Quân Yến lại.

Quân Yến thoáng nhăn mày, hỏi: “Chuyện gì?”

Thứ truy kích Tiểu Hôi, chính là một tiểu xà.

Gọi nó là tiểu xà, không phải bởi vì nó nhỏ, chẳng qua khi đứng trước Nguyên Tiêu thì trông thế thật.

Nó lớn lên thô như cái bắp tay, lớp vảy toàn thân đen nhánh, phía trên lưu động ít kim sắc, nhìn kỹ, hình dáng rõ ràng y như đực Nguyên Tiêu — Hạo Thiên Nguyên Mãng.

Đoán chừng tiểu xà mới sinh không bao lâu, lúc này thấy khí tức trên người Quân Yến và Tư Mã Hoài, cũng biết rất nguy hiểm, nên không dám lơ đãng đuổi theo đòi ăn thịt Tiểu Hôi nữa.

Hơi thở đồng loại của Nguyên Tiêu khiến nó cảm thấy an toàn, nó thậm chí vui vẻ bò lên người Nguyên Tiêu, sau đó cuốn vòng vòng, chỉ thò cái đầu cao cao tại thượng giăng co với bọn Quân Yến.

Ước chừng nó xem Nguyên Tiêu như bậc trưởng bối và chỗ dựa của mình.

Nguyên Tiêu nói: “Đây là đồng tộc của ta, nó còn nhỏ, xin hãy buông tha nó.”

Nói xong, Nguyên Tiêu quay đầu, đưa miệng về phía tiểu xà, phồng lên, trực tiếp thổi tiểu xà bay bay, tiểu xà lăn nhiều vòng trên thân thể nó, sau đó còn định bò tới quần Nguyên Tiêu tiếp, nhưng lại bị thổi rơi xuống.

Nguyên Tiêu dùng xà ngữ nói với nó, tiểu xà như một thanh niên trẻ lằng lằng đầu lằng nằng*, sau khi ổn định thân thể, nó nhìn Quân Trì Quân Yến mấy lần, rồi mới tỏ kiểu như ta đây khó đoán chui người vào bụi cỏ.

(*) 愣頭愣腦: cứng đầu bướng bỉnh

Mấy người đi thêm một đoạn đường nữa, chưa được bao xa, phía sau truyền tới âm thanh sột soạt, Quân Trì Quân Yến thường xuyên nghe thấy, nên liền biết đây là tiếng cự mang bò trên mặt đất.

Nguyên Tiêu ngay lập tức biến đổi kích thước, chắn phía trước bọn Quân Trì, giăng co cùng đồng loại đang đến.

Đồng dạng là Hạo Thiên Nguyên Mãng, hai con lớn hơn Nguyên Tiêu một chút, con còn lại thì nhỏ hơn.

Hai con cự mãng lớn hơn Nguyên Tiêu, cái sừng trên đỉnh đầu cũng mọc dài ra, xem chừng sắp tiến hóa thành Giao Long, còn con cự mãng nhỏ hơn thì lại không có sừng dài.

Mà tiểu xà muốn ăn Tiểu Hôi vòng trên đỉnh đầu con cự mãng nhỏ hơn, xem ra, chính nó đã chạy về nhà mời cứu viện.

Nhân lực Tiểu Hôi rất tốt, thấy cái đầu tiểu xà, nó liền giãy giụa bay ra khỏi ngực Quân Trì, bay giữa không trung chiêm chiêm kêu to, bộ dạng trông như đang cãi nhau.

Tiểu xà chẳng hề khách khí, không ngừng phun lưỡi rắn, phát ra tiếng xè xè, có gia trưởng làm chỗ dựa, nó không dễ trêu nữa đâu.

Bởi vì trên người Hạo Thiên Nguyên Mãng mang theo huyết mạch Thần Long, cho nên linh trí mở rất sớm, cộng thêm một phần lực lượng Thần Long, còn có chút khoan hậu.

Hạo Thiên Nguyên Mãng sống theo gia tộc, dựa theo huyết mạch ở cùng một chỗ. Điểm này tương tự như Long tộc.

Giữa đồng tộc, chúng rất ít khi chém giết lẫn nhau.

Bởi vì bình thường Hạo Thiên Nguyên Mãng và Thần Long Nhất Tộc rất khó có thể truyền thừa con nối dõi, nếu đồng tộc giết nhau quá nghiêm trọng, hiểm họa diệt tộc sẽ càng gần.

Bởi vì có Nguyên Tiêu ở đó, cho nên ba đầu cự mãng vừa xuất hiện không tấn công bọn họ, mà chỉ đứng ở phía trước rồi ngừng lại.

Nhìn khí thế hai con Hạo Thiên Nguyên Mãng sừng dài còn mạnh hơn cả Nguyên Tiêu, biết rõ chúng lợi hại hơn nó, nếu thật sự công kích đến đây, dù Quân Trì có hóa thành Chu Tước, cũng hoàn toàn không phải đối thủ, e rằng chỉ phải cô chạy thật xa.

Nguyên Tiêu dùng xà ngữ trao đổi với đồng tộc một hồi, bọn họ ở phía sau, không biết chúng đang nói gì, chỉ đành chờ một bên.

Nguyên Tiêu đảm nhiệm chức vụ đại thần ngoại giao thành công, chốc lát sau, mấy cự mãng kia rời đi, Nguyên Tiêu nói với bọn Quân Trì ở sau lưng: “Mấy vị đồng tộc mời các người tới làm khách, đến lúc đó, bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết về cái nơi Thần Long Chi Uyên này.”

Mấy người nhìn nhau, mặc dù phải tiến vào xà quật, nhưng họ tin tưởng Nguyên Tiêu, vì vậy sau khi Nguyên Tiêu dứt lời, mấy người trèo lên người nó, đi theo đám cự mãng đứng trước, tiến vào xà quật.

Xà quật không quá xa, nằm ở phía Nam trên núi.

Nguyên Tiêu đi rất nhanh, không bao lâu sau, đã đến nơi.

Cây cối ở đây mùi thơm tươi tốt, trở mã, chắc bởi vì cự ly nơi này cách uy áp Thần Long quá gần, cho nên cây cối không cao to lắm, nhưng rất cứng rắn, khi đuôi xà lỡ quất trúng cây, những cái cây bình thường đã sớm bị gãy đoạn, nhưng cây ở đây thì không, chỉ nhẹ nhàng rung lên, rồi lại vững vàng như cũ.

Quân Trì cứ tưởng sẽ thấy rất nhiều xà, bởi vì theo kiến thức của hắn, xà sinh được rất nhiều trứng, sinh sôi nảy nở nhanh chóng, vậy thì ở trong xà quật, sẽ có cực kỳ nhiều xà.

Nhưng đây thì không, đi thẳng một đường, căn bản không thấy nổi một con xà khác.

Trên núi có một sơn động lớn, trước sơn động là một mảnh đất bằng phẳng, chung quanh hoa tươi khoe sắc thái, Tiểu Hôi dường như bị Quân Trì làm hư, chẳng mang theo chút phòng bị nguy cơ nào, nó bay lên muốn đi mổ bụng hoa kia, Nguyên Tiêu vội vàng ngăn lại: “Đây đều là Xà Độc Hoa, chỉ chạm cũng trúng độc mà vong.”

Tiểu Hôi bắt đầu đi đánh phải bay về đậu lên vai Quân Trì.

Nguyên Tiêu mang mấy người tiến vào sơn động, bên trong không tối như bọn họ nghĩ, trên trần sơn động không biết khám cái gì, giống như ánh sao lấp lánh hợp thành một dải ngân hà, khiến cả sơn động thấp phần sáng ngời.

Mấy người nhảy xuống lưng Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu lập tức biến nhỏ, to cỡ cánh tay Quân Trì, đi đằng trước dẫn đường.

Mấy người chậm rãi theo sau.

Đây chả giống xà động tí nào, cửa động không có xác động vật chết, cũng không có xương cốt động vật, ngoại trừ mùi tanh tươi bên ngoài, thì trông rất giống hang động của người bình thường?

Đi thêm mười mét, bên trong xuất hiện đại động mười phần rộng lớn, nhưng chẳng thấy ba cự mãng kia đâu, thay vào đó, là hai người, với một nửa xà nửa người, cùng tiểu xà không an phận trên đầu.

Hai người kia, là một nam một nữ, đều mặc hắc y, nhìn kỹ, như một giáp da màu đen, mái tóc dài mượt tùy ý khoác lên, làn da phi thường trắng, mang theo hơi lạnh dày đặc, hơn nữa trên trán bọn họ còn có sừng, vừa nhìn liền biết chính là hai cự mãng lúc nãy hóa thành hình người.

Còn nửa người nửa xà là giống đực, nửa trên hình người, nửa dưới xà hình, xà hình mang vảy màu đen nhánh, còn phần hình người, làn da mang theo ánh sáng màu xanh, nhưng không thể phủ nhận một điều, bọn họ lớn lên rất đẹp mắt. Là cái loại lạnh lùng xinh đẹp.

Mà con tiểu xà, lúc này đang quán trên thân nửa người nửa xà, lúc vòng qua, lúc trượt tới, làm mãi không biết mệt, như bị chứng năng động.

Nam nhân nói với mấy người: “Nhân loại đường xa đến đây, mời ngồi.”

Vì vậy Nguyên Tiêu dẫn theo mấy người ngồi xuống tảng đá bên kia.

Nói tảng đá, thật ra là một loại ngọc thạch mang ánh sáng âm u màu đen, bên trong tỏa ra hơi ẩm ẩm áp.

Mà sơn động này, không khiến người ta cảm thấy ướt át, điều này liên quan đến thuộc tính Hỏa của yêu thú Hạo Thiên Nguyên Mãng.

Có lẽ áp lực trong động quá lớn, Tiểu Hôi vốn rất hiếu động cũng thập phần nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh Quân Trì không dám bay loạn kêu loạn.

Quân Trì chấp tay với mấy con xà: “Đa tạ ngài rộng lượng chiêu đãi.”

Hạo Thiên Nguyên Mãng hóa thành nam nhân nói: “Nơi này đã lâu chưa có tu sĩ đến, nhìn thấy các ngươi, chúng ta rất vui mừng. Ta tên Nhạc Tu, phu nhân ta Hòa Hoa, hai con ta Nhạc Ly, Nhạc Ban.”

Quân Trì thấy hắn có thành ý như vậy, giới thiệu từng người một trong nhà, vì vậy cũng đứng dậy giới thiệu người bên mình.

Nhạc Tu liền nói: “Các ngươi bị không gian gió lốc cuốn tới đây, đã là chi thị trời cao. Nguyên Tiêu bảo các ngươi muốn tìm Thần Long chi thủy?”

Quân Trì và Tư Mã Hoài liếc nhìn nhau một cái, Tư Mã Hoài liền đáp: “Hồi bẩm tiền bối, đúng vậy.”

Thanh âm Nhạc Tu vốn hùng hậu pha băng lãnh, lúc này lại thê lương vô cùng, hắn nói: “Hiện tại ở Thần Long Chi Uyên, đã không còn Thần Long chi thủy rồi.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ sợ kinh sợ nhất chính là Nguyên Tiêu, bởi vì nó lập tức tiếp lời: “Vì sao không còn?”

Nhạc Tu có vẻ thống khổ, thấy hắn trầm mặc, phu nhân hắn đành phải nói, “Vạn năm trước, có nơi gọi là Mạc Đại Thế Giới, có rất nhiều tu sĩ lợi hại, muốn kéo Thần Long Chi Uyên vào thế giới bọn họ, không ngờ hai thế giới va chạm vào nhau, khiến Mạc Đại Thế Giới sụp đổ, linh khí bay hơi vô số, mà Thần Long Chi Uyên cũng bị ảnh hưởng.

Vì ngăn cản Thần Long Chi Uyên triệt để sụp đổ, Long Tộc cường đại canh giữ bên ngoài Thần Long Chi Uyên, sau đó chín vị trưởng lão lợi hại nhất Thần Long Chi Uyên dựng trụ trời, chèo chống toàn bộ Thần Long Chi Uyên. Vị cầu trọng thế giới này, phần lớn Long tộc tử vong, nếu không tử vong, cũng rơi vào trạng thái ngủ say, để giảm bớt linh khí tiêu hao. Ta và phu quân năm đó chỉ là tiểu xà, may mắn tránh được một kiếp, vạn năm trôi qua, chúng ta mới có thể hóa Giao Long. Mà Thần Long chi thủy, không ngừng tuần hoàn bên trong khí tức thế giới này, tự tập lại rồi kết tinh.

Trải qua lần sụp đổ đó, Thần Long chi thủy đều bị dùng đền bù cho thiên liệt, căn bản chẳng còn Thần Long chi thủy nữa. Bất quá trải qua vạn năm, khí tức Thần Long vẫn không ngừng tuần hoàn, tràn ra căng mọng khắp vùng rộng lớn này, trùng tu thành Thần Long Chi Uyên ban đầu. Ước chừng không lâu nữa, Thần Long chi thủy tích tụ ở trung ương trụ trời sẽ rơi xuống.

Bây giờ Giao Long ở Thần Long Chi Uyên, đều trông cậy vào Thần Long chi thủy ở trụ trời rơi xuống để hóa Rồng.”

Lời của Hòa Hoa khiến mọi người thập phần khiếp sợ, Quân Trì phát hiện tay mình đang run rẩy, hắn lại nhìn một nhà Nhạc Tu, thần Nhạc Tu Hòa Hoa đây bị thương nghiêm túc, còn nửa người nửa xà Nhạc Ly chẳng mang chút biểu tình, có lẽ bởi vì hắn sinh sau khi thế giới sụp đổ, không cảm thụ được Thiên Băng Địa Liệt lúc đó, mà Nhạc Ban thì càng không tìm không phổi, vẫn còn bỏ tới bỏ lui trên người ca ca mình.

Bầu không khí trong sơn động nhất thời mang theo không khí nghiêm túc đau thương, qua một hồi lâu, Quân Trì mới hỏi: “Khi chúng ta đến thế giới này, cảm nhận được khí tức Long vô cùng cường đại, không đâu không có, lúc đến đây, mới phát hiện khí tức càng thêm cường đại, uy áp cực mạnh, khiến chúng ta không thể phi hành trên không trung, chuyện này nghĩa là sao? Kính xin tiền bối chỉ dạy.”

Nhạc Tu liền đáp: “Khí tức này, chính là của các vị Thần Long đã chết vì chống trời lưu lại, trải rộng khắp toàn bộ Thần Long Chi Uyên. Bây giờ, Thần Long Chi Uyên được chữa trị dần dần, chính nhờ khí tức Thần Long này. Mà khi các ngươi đến đây, phát hiện khí tức và uy áp càng nặng, bởi vì đang ở biên cảnh phía Đông, xa hơn nữa, chính là Long Cốt Sơn, Long Cốt Sơn chèo chống thiên địa phía Đông, cho nên khí tức nơi này mới thế. Mà một nhà chúng ta, ở đây là để trông coi Long Cốt Sơn.”

Rung động trong Quân Trì càng lớn, “Vậy cái nơi xa xa phản chiếu bạch quang chính là Long Cốt Sơn? Đều là Long Cốt sao?”

Nhạc Tu nghiêm nghị, cung kính gật đầu: “Đúng vậy.”

Quân Trì không khỏi suy nghĩ, một cái thế giới, cũng có thể sụp đổ, vậy thứ gọi Thiên Đạo, nghĩa là cái gì?

Hoàn chương 32.

Chương 33: Chương 33

Nghe xong lời Nhạc Tu nói, mặc dù Quân Trì có khiếp sợ cảm thán, nhưng xét cho cùng cảm xúc không sâu như Nguyên Tiêu và Tư Mã Hoài.

Thần Long Chi Uyên này, đối với một bộ phận Hạo Thiên Nguyên Mãng mang theo huyết mạch Long tộc như Nguyên Tiêu mà nói, chính là thánh địa, là nơi mà huyết mạch nó hướng tới từ lúc sinh ra, có thể giúp nó hóa Rồng, thế nhưng địa phương này, cư nhiên đã sụp đổ hơn vạn năm trước, phải nhờ vô số Long tộc chèo chống, lần nữa xây dựng lại từ đầu.

Còn đối với Tư Mã Hoài, đây chính là nơi tộc bọn họ hết mực truy tìm, bọn họ phí không biết bao nhiêu sức lực tìm kiếm, mới biết rằng Cửu Linh Sơn có đường thông tới Thần Long Chi Uyên, hẳn gặp đại vận, mang theo hy vọng toàn gia tộc đến nơi này, không ngờ nơi này sụp đổ hơn vạn năm trước, bây giờ còn trong quá trình trùng tu.

Mà Quân Yến, từ nãy đến giờ không hề mang theo biểu tình, thần sắc cũng chẳng chút biến hóa, hoàn toàn không biết y đang suy nghĩ gì, hoặc là đối với y mà nói, cho dù thế giới có sụp đổ đi chăng nữa, thì chẳng có gì lớn lao.

Quân Trì nhìn y, dường như rất ngạc nhiên trước loại thần thái dù núi Thái Sơn có sụp cũng không lay động, hoặc là đang bắt mắt vì y thờ ơ trước chuyện này.

Kỳ thực hẳn không hi vọng đệ đệ mình trở thành như vậy.

Đương nhiên, chỉ có Tiểu Hôi mới sinh ra không lâu, cùng Nhạc Ban vòng trên đỉnh đầu ca ca giành co qua lại, hai tiểu gia hỏa không biết phiền não, người trông ta ta trừng lại người, thiếu mỗi nước bọt nhào vào đánh nhau thôi.

Son động rơi vào một khoảng lặng im thật dài, tất cả mọi người đều đang mặc niệm cho những vị Thần Long kia.

Qua một lúc sau, Tư Mã Hoài phá vỡ yên tĩnh trong động.

Hắn rất cung kính đứng dậy thi lễ với một nhà Nhạc Tu, rồi mới hỏi: “Tiền bối, vì sao khi đó Thần Long Nhất Tộc không từ bỏ nơi này di chuyển đến một nơi khác?”

Nói thật Quân Trì cũng muốn hỏi điều này, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đun.

Chi cần Thần Long Nhất Tộc còn tại, lần nữa thành lập thêm một Thần Long Chi Uyên, thế không tốt hơn sao?

Nhạc Tu ngồi bên trong, sắc mặt nghiêm túc, một thân hắc y, tựa như một vị Thánh giả trách trời thương dân, hẳn yên lặng một hồi rồi mới mở miệng, “Việc này chúng ta không rõ lắm. Bất quá, theo ta suy đoán, là vì Thần Long Nhất Tộc không muốn rời xa nơi này. Các người cũng biết, ở dưới chư thiên, quả thật có hàng trăm triệu triệu thế giới, trăm triệu triệu thế giới đó không hề giống nhau, đều tự mình vận hành, mà Thần Long Chi Uyên, dựa vào khí tức Thần Long sáng tạo chèo chống mà thành, có pháp tắc của riêng mình, liên hệ với rất nhiều thế giới khác, đây chính là một thế giới đặc thù dưới chư thiên, Thần Long Nhất Tộc muốn đi đến địa phương khác, chỉ sợ không dễ dàng như thế. So với rời xa nơi này, không bằng chống đỡ xây dựng thêm lần nữa. Với lại, Thần Long vốn lưu luyến quê hương, dù có đi về nơi khác, nhưng nếu tịch diệt, đương nhiên muốn quay trở lại đây. Đã vậy, sao họ nỡ rời khỏi nơi này chứ?”

Lòng Quân Trì tràn trề cảm xúc.

Hắn lại hỏi Nhạc Tu: “Trước khi Thần Long Chi Uyên còn chưa sụp đổ, nơi này có không ít tu sĩ, phải không?”

Âm thanh Nhạc Tu mang theo vẻ thê lương, nói: “Chuyện đó là trước khi ta sinh ra, bất quá căn cứ theo một ít dấu vết di tích, khi đó quả thật có rất nhiều tu sĩ đến nơi này. Cũng bởi vì đám tu sĩ đó hiểu được chỗ tốt của Thần Long Chi Uyên, cho nên mới có tu sĩ năng lực Thông Thiên, muốn dùng lực lượng Thần Long Chi Uyên đền bù chỗ thiếu hụt của thế giới pháp tắc, đến nỗi khiến cả hai thế giới sụp đổ, hơn nữa mấy thế giới khác cũng bị ảnh hưởng.”

Quân Trì nghĩ thầm, ước chừng Cửu Linh Sơn là một trong số nơi đó.

Hắn hỏi tiếp: “Sau khi Thần Long Chi Uyên bị sụp đổ, không còn tu sĩ tiến vào nữa sao?”

Nhạc Tu trầm mặc một hồi, nói: “Cũng có tu sĩ đến đây, bất quá rất ít, bởi vì họ đánh bại đánh bại tới thôi. Trước khi Thần Long Chi Uyên sụp đổ, không ít thế giới xây dựng thông đạo đến đây, sau trận sụp đổ, những thông đạo đó hầu như bị hủy diệt hết cả, từ đó, nhiều tu sĩ giống như các người, đều bị không gian gió lốc ngẫu nhiên cuốn vào.”

Tinh thần Quân Trì lập tức chấn động, hỏi: “Nhưng tu sĩ đó về sau ra sao? Nếu chúng ta muốn trở về thế giới ban đầu, phải làm cách nào đây?”

Nhạc Tu và Hoa Hòa không nói gì thêm, ngược lại là Nhạc Ly nói: “Nếu muốn biện pháp, thật ra cũng có.”

Tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía hấn, mà lúc này cái đuôi Nhạc Ban đột nhiên duỗi một đường từ đỉnh đầu xuống giữa hai mắt Nhạc Ly, hấn không thể không cảm độ độ ném xuống mặt đất, tiếp tục nói: “Trời sinh Long tộc có thể rời khỏi Thần Long Chi Uyên đến thế giới khác, cho nên chỉ cần khiến Long tộc đồng ý, sẽ trở về được.”

Nhạc Ban bị ca ca ném xuống mặt đất nên rất tức giận, nó phun lưỡi rắn kêu xì xì, xoắn tới xoắn lui dưới cái bàn trong sơn động, kết quả tự biến mình thành cái bánh quai chèo, rồi phát hiện rằng không thể tự cời ra, thế nên gấp gấp lớn tiếng kêu xì xì.

Quân Trì định tiếp tục hỏi thăm, đã bị tiếng kêu Nhạc Ban cắt đứt, Nhạc Ly liền đến chỗ độ độ giúp nó cời nút thắt, Quân Trì ngồi một bên chờ đợi.

Không biết bị Nhạc Ban giầy vò thế nào, Nhạc Ly hảo hảo phân giải một hồi, mới khiến nó thuận theo.

Tiểu Hôi thấy tình cảnh đó, rất vui vẻ vỗ cánh kêu to, bị Quân Trì đánh một cái, rồi mới chịu yên tĩnh.

Quân Trì đợi Nhạc Ly về chỗ, mới hỏi: “Đi đâu tìm Thần Long giúp chúng ta trở về? Không phải các người vừa mới nói Thần Long Nhất Tộc đã ngủ say sao, ở đây không thể à?”

Nhạc Ly nói: “Ta đã hơn sáu ngàn tuổi, nhưng chưa từng nhìn thấy Thần Long tỉnh giấc, chúng ta là tộc Hạo Thiên Nguyên Mãng, bởi vì không có Thần Long chi thủy, nên chỉ luyện được tới Giao Long, thế nhưng thành Giao Long xong thì không thể hóa Rồng. Bây giờ Giao Long ở Thần Long Chi Uyên, thủ ở Long Cốt Sơn, hoặc là thủ ở trụ trời, cũng có thể đã ngủ say, tất cả mọi người đều đang đợi trụ trời tích tụ thành giọt Thần Long chi thủy. Chỉ cần tích thành một giọt Thần Long chi thủy, về sau sẽ kết thành càng nhiều, chậm rãi, khoảng mấy chục vạn năm sau, Thần Long Chi Uyên sẽ có một hồ Thần Long chi thủy đầy ắp.”

Nhạc Ly càng nói, lòng càng tràn trề ý chí hướng tới.

Mà bọn Quân Trì nghe xong, tâm tình như nguội lạnh, nghĩ thầm phải chờ tới ngày tháng năm nào chứ, tới khi đó bọn họ đã sớm chết rồi nha.

Quân Trì không thể không hỏi: “Thế chẳng còn biện pháp khác sao?”

Nhạc Ly nói: “Hiện tại Thần Long Chi Uyên bị khí tức Thần Long che lấp, dù đột nhiên xuất hiện gió lốc, cũng chỉ đưa được những vật từ thế giới khác vào, không cách nào đem vật trong Thần Long Chi Uyên ra ngoài. Nếu các người muốn trở về, chỉ còn cách nhờ Thần Long xuyên qua kết giới Thần Long Chi Uyên, đưa các người ra ngoài.”

Quân Trì chết lặng, không cách nào hơn ngoài tiếp tục hỏi: “Vậy có Thần Long còn sống hay thức tỉnh hay không?”

Nhạc Ly nhìn cha mẹ hấn, thấy cha mẹ hấn gật đầu, hấn mới lên tiếng: “Cái này chúng ta không biết. Có lẽ khi một giọt Thần Long chi thủy tích thành, Thần Long đang ngủ say sẽ thức giấc, có thể đưa các người trở về. Nếu không chỉ còn cách chờ Giao Long hóa thành Rồng thôi.”

Quân Trì thở dài, nói: “Đa tạ người, ta nghĩ, chúng ta đành phải đợi trước đã.”

Hấn còn muốn nói thêm, đột nhiên nghe thấy tiếng riu ra riu rít cùng với tiếng xì xì vang lên, hấn vội quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Hôi không biết từ khi nào đã bay sang, đang cùng tiểu xà đánh nhau.

Một ung một xà đánh thành một đoàn, tiểu xà quấn chặt ung, ung liền dùng mỏ mổ, cào rồi né tránh...

Một ung một xà đấu như thật, hơn nữa xem ra, năng lực cả hai có vẻ tương xứng.

Quân Trì không thể không thay đổi cách nhìn Tiểu Hôi, nghĩ thầm mới sinh ra không lâu, thế mà đã lợi hại đến vậy.

Nhạc Ly và Hoa Hòa căn bản mặc kệ đứa con nhỏ này, rốt cục vẫn là Nhạc Ly duỗi tay về phía Nhạc Ban, thoáng cái cầm lấy nó, sau đó ném nó sang một bên, Nhạc Ban không phục xì xì kêu cả buổi, lóp vảy trên người chưa đủ cứng rắn, bị Tiểu Hôi mổ thành không ít vết thương, nó đành phải cuộn người tự an ủi vết thương trên người.

Tiểu Hôi cũng chẳng tốt hơn Nhạc Ban, mất không ít lông, một bên cổ thậm bị trụi mất.

Quân Trì đành phải chạy tới bắt lấy nó, ôm vào trong ngực, không cho nó tiếp tục xằng bậy.

Một nhà Nhạc Tu diễn tả đại khái tình huống nơi này, ba người Quân Trì cộng một xà đành phải lập kế hoạch tu luyện ở đây trước, đợi đến khi trụ trời hình thành giọt Thần Long chi thủy đầu tiên, đến lúc đó xem thử có Thần Long nào thức tỉnh đưa bọn họ trở về hay không.

Mà theo lời một nhà Nhạc Tu, khi giọt Thần Long chi Thủy đầu tiên hình thành, toàn bộ Thần Long Chi Uyên đều cảm ứng được, nên không cần đến chỗ trụ trời trông coi làm gì.

Tư Mã Hoài vừa vặn muốn nhờ Long tức hình thành uy áp để tu luyện, Nguyên Tiêu cũng có ý này, Quân Yến cũng rất muốn tu luyện dưới uy áp trầm trọng, thế nên Quân Trì dĩ nhiên không có quyền lên tiếng, số ít phục tùng số đông, vạch ra kế hoạch ở lại Đông Cảnh Sơn tu luyện.

Ba người một xà cộng theo một Tiểu Hôi, sau khi được một nhà Nhạc Tu đáp ứng, bọn họ tìm kiếm thiết động phủ giữa một mảnh sơn mạch, bắt đầu cuộc sống sinh hoạt ở Thần Long Chi Uyên.

Một nhà Nhạc Tu, Nhạc Tu cùng phu nhân hấn Hòa Hoa, đại đa số thời gian đều bế quan tu luyện, trừ phi có người hoặc yêu thú muốn xông vào Long Cốt Sơn, bọn họ mới xuất quan giải quyết vấn đề, thế nhưng việc này rất hiếm, bởi vì càng gần Long Cốt Sơn, uy áp Long tức càng nặng, người tu vì càng cao, uy áp lại càng mạnh hơn, cho nên trên cơ bản không có tu sĩ hay yêu thú cường đại nào tiếp cận Long Cốt Sơn.

Long Cốt Sơn tựa như một dãy núi uy nga mờ ảo dưới những đám mây, chỉ có thể muốn mà không thể thành.

Mà đứa con nhỏ nhất nhà hấn – Nhạc Ban, thì quảng cho đứa con lớn Nhạc Ly giáo giục.

Nhạc Ban nhìn trông rất nhỏ, nhưng cũng đứng thôi, sinh ra ở gần Long Cốt Sơn, bị uy áp Long tức đè nặng đương nhiên phát triển không thoải mái gì, kỳ thực nó đã hơn một trăm tuổi, thời gian sống trong trứng thì dài hơn nữa.

Nó quả thực búống bình, chỉ cần Nhạc Ly lơ là không chú ý, nó liền đi gây chuyện.

Mấy ngày này, việc nó thích làm nhất là chạy toi nơi ở của bọn Quân Trì — đánh nhau với Tiểu Hôi.

Ban đầu Quân Trì còn sợ một ưng một xà trở thành thiên địch, không muốn nhìn đứa này ăn đứa kia, quan sát nhiều ngày, phát hiện chúng nó ngoài đánh và đánh, thì không làm ra mấy chuyện quá nguy hiểm, nghĩ rằng hai nhóc đồng lứa vì quá tịch mịch, nếu lỡ ăn mất đối phương, thì sẽ không còn ai làm bạn nữa, thời gian dần trôi qua, cả hai có vẻ cũng hiểu đúng mực, đánh tới một lúc nhất định, sẽ biết dừng tay. Thậm chí có khi Tiểu Hôi còn nhảy vào hồ bắt cá cho Nhạc Ban ăn, đôi khi Nhạc Ban cũng ngâm trái cây đem cho Tiểu Hôi, nhưng Tiểu Hôi không thích ăn trái cây, vậy mà có lần nó không muốn từ chối hảo ý của Nhạc Ban, ăn một trái, vị chua khiến nó vùng vẫy bay loạn trên trời, Nhạc Ban thấy kẻ thành thì vui vẻ lặn qua lặn lại trên đất, sau đó cả hai tiếp tục đánh nhau.

Quân Trì đứng trên ban công nhìn hai đứa tụ tập, cảm thấy buồn cười, sau đó không thèm quan chú nữa.

Tư Mã Hoài và Nguyên Tiêu đều cư ngụ bên trong động phủ, Quân Trì là Chu Tước, rất không thích trú ở sơn động, cho nên hấn và Quân Yến xây xây một căn nhà gỗ trên một gốc đại thụ cách bọn họ không xa.

Nhà gỗ rất nhỏ, bên trong chỉ có mỗi một gian phòng, chính là phòng ngủ.

Hấn và Quân Yến đều tu luyện, trên căn bản, nơi này không chỉ để ngủ mà còn dùng để ngồi tĩnh tọa.

Thời gian trôi nhanh.

Mới đây đã qua ba năm.

Bốn mùa ở Thần Long Chi Uyên đều là mùa xuân.

Quân Trì ngây ngốc ở Đông Cảnh Sơn ba năm, thời gian dần trôi, dù có biến thành Chu Tước, hấn cũng thích ứng với uy áp xung quanh rồi.

Sáng sớm, hấn biến thành Chu Tước bay đi tìm thức ăn, Tiểu Hôi trong vòng ba năm cũng lớn hơn nhiều, lúc giương cánh, cũng rộng hơn nửa trượng, nghe nói như thế đã là chậm, bởi vì bị uy áp long tức Đông Cảnh Sơn chèn ép cho nên không lớn nổi như bình thường.

Nhạc Ban là xà, không biết bay, cho nên vòng vòng quanh lưng Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi tức thì đến cạnh Quân Trì, bọn họ bay rất xa, đến gần một con sông lớn, Quân Trì bắt ít cá làm thức ăn cho Quân Yến và Tư Mã Hoài, mà Tiểu Hôi và Nhạc Ban thì đã ăn no nê luôn rồi.

Sau đó Quân Trì lại đi hái thêm ít trái cây, rồi mới mang đồ đã thu hoạch quay trở về.

Tiểu Hôi không thích nước, Nhạc Ban dù là yêu thú thuộc tính Hỏa, nhưng cũng ưa thích nước hơn nó, thế nên khi Nhạc Ban phun nước về phía Tiểu Hôi, một ưng một xà cứ thế mà đánh nhau trên bờ sông.

Quân Trì không thể không tỏ vẻ nổi giận, “Tiểu Hôi, Nhạc Ban, còn không mau dừng lại, ta không chờ các ngươi nữa đâu đấy.”

Mặc dù sau khi Thần Long Chi Uyên sụp đổ, vẫn trong quá trình trùng tu, yêu thú không nhiều, hơn nữa tu vi cũng không cao, nhưng so với hai đứa tay mơ như Tiểu Hôi Nhạc Ban, thì đã rất lợi hại, hai đứa này vì búống bình, mèm chút nữa bị vắn tê chén sạch, may mà có Quân Trì tới cứu mạng, thế nên mấy ngày về sau, đều bị Quân Yến oán trách, vì sao ngày nào cũng ăn thịt vắn tê chứ.

Quân Trì bình tĩnh trả lời như cũ: “Còn chưa ăn xong, đương nhiên phải tiếp tục ăn hết, chẳng lẽ muốn lãng phí sao?”

Tiểu Hôi và Nhạc Ban bị vắn tê giáo huấn, dù chúng to gan lớn mật, nhưng cũng biết lợi hại, nghe Quân Trì kêu to, một xà một ưng vội ngừng đánh nhau, Tiểu Hôi để Nhạc Ban quần lên cổ của nó, sau đó đến chỗ Quân Trì, hai con điều liền bay trở về.

Sắp đến gần Đông Cảnh Sơn, Quân Trì đột nhiên cảm thấy linh khí ở Long Cốt Sơn bỗng ngưng trệ.

Chỗ Long Cốt Sơn, thần thức không thể chiếu xuyên qua, hết thấy mọi thứ bên trong đều quá mờ mịt.

Long Cốt Sơn nhìn như rất gần, kỳ thực phi thường xa.

Bọn Quân Trì ở đây ba năm, chưa từng tới đó bao giờ.

Linh khí chấn động theo thời gian ngày càng lớn, Quân Trì dẫn Tiểu Hôi dẫn Nhạc Ban về, hẳn muốn qua đó xem tình huống thế nào.

Tiểu Hôi không vui, cũng muốn đi theo.

Quân Trì không có cách nào, đành phải mang hai con ghê kị sinh theo.

Bay càng gần, mới phát hiện linh lực chấn động, là từ Nhạc Ly đang đối chiến cùng vài tu sĩ.

Nhạc Ly không còn trong trạng thái nửa người nửa xà nữa, mà hoàn toàn hóa thành một con cự蟒 cực lớn.

Mà mấy tên tu sĩ kia, nhìn chẳng phải đèn cạn dầu, hơn nữa hợp tác rất ăn ý, một mực kiềm chế Nhạc Ly, Nhạc Ly là yêu thú cấp tám, giống như cha mẹ mình, sắp hóa thành Giao Long, hơn nữa hẳn sinh ra ở Đông Cảnh Sơn, cho nên lực lượng hơn người, cũng chả kém gì cha mẹ hắn, nhưng mà lúc này đầu với tận mấy tu sĩ, hẳn lại chẳng chiếm được thượng phong.

Nhạc Ban phát hiện ca ca đánh nhau với người ta, vì vậy cũng điên cuồng, xì xì gọi bầy trên lưng Tiểu Hôi, muốn qua đó hỗ trợ.

Quân Trì nhìn thoáng qua Nhạc Ban, nói với Tiểu Hôi: “Người tranh thủ thời gian mang theo Nhạc Ban rời khỏi nơi này. Các người mà qua đó, mấy tu sĩ kia chỉ cần dùng một thuật pháp, cũng đủ giải quyết cả hai rồi. Bây giờ ta đi hỗ trợ trước, nếu vẫn không thấy ta trở về, người liền kêu Nguyên Tiêu hoặc Quân Yên Tư Mã Hoài đến hỗ trợ.”

Mặc dù Tiểu Hôi thường rất bướng bỉnh, nhưng dưới ảnh hưởng của khí tức Thần Long, nên khai trí từ rất sớm, dù Quân Trì có nói gì, trên cơ bản nó đều hiểu, lúc này đây, Quân Trì bảo nó quay về, nó quả thật bay về tìm viện binh.

Mà Nhạc Ban không vui, nó muốn đến chỗ ca ca, vì vậy liền nhảy xuống lưng Tiểu Hôi, nhưng Tiểu Hôi lại rất tận trung với cương vị công tác, thoáng cái vọt xuống, dùng móng vuốt chụp lấy Nhạc Ban đang rơi giữa không trung, mang theo nó bay trở về.

Quân Trì bay tới chỗ Nhạc Ly đánh nhau với mấy tu sĩ, ở xa xa, phát hiện đám tu sĩ đó, tổng cộng có bảy người, năm nam hai nữ, chỉ sợ tu vi Kim Đan hoặc cao hơn.

Mà nguyên nhân khiến bọn họ có thể chế trụ Nhạc Ly, chính là loại pháp bảo trên người, tàn sát một màn hào quang mang theo tia sáng màu đen, thủ hộ bọn họ ở bên trong, cái pháp bảo đó, khiến ảnh hưởng của uy áp Thần Long giảm bớt không ít, giúp bọn họ dễ dàng sử dụng một ít công pháp.

Nhạc Ly là yêu thú cấp tám, năng lực cường hãn.

Bảy người tu sĩ, bốn người kiềm chế hắn, ba người không ngừng công kích.

Nhạc Ly dù ở thế hạ phong, nhưng cũng không chịu thiệt thòi lớn.

Một tên tu sĩ cầm cái cờ đen trong tay, cờ đen óng ánh văn tự và đồ án huyền ảo, màu đỏ như máu, mang theo cảm giác âm tà tàn độc.

Gã cầm cờ đen rung rung trước mặt Nhạc Ly vài cái, lập tức có vô số hắc khí bỏ nhào về phía hắn, lần lượt hiện ra âm tà vận vẹo mang theo gương mặt oán độc.

Mặt khác, mấy người kiềm chế Nhạc Ly khiến hắn không cách nào né tránh tà khí đập vào mặt.

Nhưng trước khi tà khí bỏ nhào về phía hắn, Nhạc Ly há miệng phun một ngụm lửa nóng bỏng màu đỏ thẫm, lửa và tà khí chạm vào nhau, tà khí không hoàn toàn bị tiêu tán, phát ra vô số tiếng gào thét chói tai, thứ tà khí màu đen đó liền biến thành những sợi tơ tản nhau ra...

Người cầm cờ đen bay lên không trung, lại đánh ra một chuỗi hạt châu, hạt châu cũng có màu đen, mờ hồ lộ ra huyết quang, sau khi vọt ra, liền hóa thành vô số huyết châu, huyết châu tụ lại một chỗ, biến thành một mạng lưới khổng lồ, mạng lưới lưu động thêm thật nhiều huyết sắc nữa, bao phủ quanh Nhạc Ly.

Mà lúc này, tu sĩ phía sau Nhạc Ly, trên tay đeo một bao tay, cách khoảng hư không cào Nhạc Ly, chỉ thấy năm con quái vật bay ra từ năm ngón tay gã, ào về phía Nhạc Ly.

Lúc này Nhạc Ly hoàn toàn cố trước không thể cố sau, hắn ngửa đầu rống to một tiếng, khiến hắc khí huyết châu hình thành một mạng lưới khổng lồ bị chấn động một hồi, sau đó hắn phun hỏa cầu về phía mấy người tu sĩ đứng cách đó không xa, hất cái đuôi lên, đánh năm con quái vật đang nhào tới vắng ra xa, một con trong số đó thậm chí vỡ nát.

Chẳng qua con quái vật vỡ nát lập tức khôi phục, tiếp tục đánh về phía hắn.

Tốc độ Nhạc Ly rất nhanh, nhưng không chống cự nổi bảy tu sĩ đẳng cấp cao tấn công một lượt.

Hắn lại bị vây quanh lần nữa, hai tu sĩ cầm trường kiếm, kiếm khí bay tạt đánh về phía hắn, mà mạng lưới huyết châu bị chấn khai lại hợp trở về, trôi lấy hắn.

Lúc Quân Trì đuổi tới đây, thì gặp phải tình cảnh này.

Khi Quân Trì muốn tiến lên công kích người cầm cờ đen, liền thấy Nhạc Ly giãy dụa, giữa đầu phát ra một tiếng thét dài, tiếng kêu vang vọng đến chân trời, thanh âm khiến các tu sĩ chấn động lùi về một cự ly không xa, người cầm cờ đen sợ hãi trốn thoát, vội kêu mọi người đánh cầm chế ra.

Nhưng cầm chế còn chưa đánh lên người Nhạc Ly, chỉ thấy mạng lưới huyết châu trôi buộc hắn bỗng nhiên sôi trào, như làn khói tán đi mất, mà bên trong thân thể Nhạc Ly phát ra một loại ánh sáng màu đỏ như huyết sắc, tiếp đến là một tiếng rống dài, trên trán hắn lập tức mọc lên hai cái sừng, sừng dần dài ra, làn phiến trên người cũng phát sáng, mà dưới thân hắn xoẹt xoẹt mấy tiếng, mọc ra bốn cái chân...

Theo sự biến hóa đó, một khí tức tuyệt cường ồ ạt thoát ra, đây đúng là khí tức của xà sau khi hóa thành Giao Long.

Hắn không ngừng rung đùi đắc ý, quát cái đuôi về phía đám tu sĩ, lại há mồm cắn hướng về tu sĩ cầm cờ đen.

Tu sĩ cầm cờ đen thấy tình huống không ổn lập tức muốn chạy trốn, Nhạc Ly phun một ngụm hơi thở bay thẳng tới, nếu như bị đụng phải, tất nhiên sẽ bị thiêu cháy.

Tu sĩ kia biết rõ lợi hại, vì vậy lấy một khối mai rùa màu đen ra, biến thành một tấm lá chắn lớn, chặn hơi thở đang phóng tới.

Mai rùa đụng phải hơi thở, rất nhanh liền hòa tan mất.

Nhưng như vậy khiến gã tranh thủ được ít thời gian, tên tu sĩ cầm cờ đen đó đã chạy về phía sau, tiếp cận Long Cốt Sơn.

Nhạc Ly muốn đuổi theo, nhưng sáu tu sĩ kia lại bỏ dấy công kích hắn.

Quân Trì thấy vậy, liền bay tới chỗ tu sĩ cầm cờ đen, lồng ngực vận khí, liên tục phun ra ba ngụm Chu Tước chi hỏa.

Trải qua ba năm tu luyện, Quân Trì có thể khống chế Chu Tước chi hỏa thành hình tròn, hơn nữa còn liên tục phun ra.

Tu sĩ cầm cờ đen thấy Chu Tước chi hỏa bắn tới, lập tức muốn né, không ngờ Chu Tước chi hỏa chỉ làm nổ tung khu vực xung quanh, chứ không định đánh lên người gã.

Vụ nổ khiến ánh sáng hộ thể trên người gã bị chấn động không ngừng, rõ ràng đã bị ảnh hưởng, nhất thời gã không còn cách để trốn thoát, vì vậy đành phải dừng lại.

Đúng lúc này, Quân Trì lại phun thêm một hỏa cầu về phía gã.

Gã không có thời gian lấy pháp bảo phòng ngự ra, đành phải giơ cái cờ đen kia lên chống đỡ, Chu Tước chi hỏa vừa tiếp xúc cờ đen, nó lập tức hóa thành khối đen dày đặc muốn bao phủ lấy ngọn lửa.

Chu Tước chi hỏa bị khối đen bao phủ hoàn toàn, không còn nhìn thấy nữa, tu sĩ thở phào nhẹ nhõm định tiến lên công kích Quân Trì, khối đen liền phát sinh biến hóa, từ bên trong bắn ra vô số quang tuyến, khối đen lập tức bị hào quang thôn phệ, hóa thành hư ảo, một khắc sau khi thiêu đốt cờ đen, ngọn lửa liền ập về phía tu sĩ, tu sĩ né tránh không kịp, bị đốt cả bàn tay.

Gã thống khổ kêu to, chưa kịp làm ra động tác khác, Quân Trì lại phun thêm một ngụm Chu Tước chi hỏa.

Giây tiếp theo gã bị bao phủ bên trong ngọn lửa Chu Tước.

Quân Trì nhìn gã bị thiêu hủy như không còn, lúc này mới tranh thủ thời gian trở về giúp Nhạc Ly giải quyết những người khác.

Hoàn chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34

Nhạc Ly ngay trong chiến đấu hóa thành Giao Long trước cả cha mẹ hắn, một Giao Long cấp chín.

Hóa Giao Long khiến linh khí xung quanh không ngừng rung chuyển, như cái vòi rồng ập về phía Nhạc Ly, lực lượng cũng mạnh mẽ hơn không ít.

Quân Trì thay hấn giải quyết tu sĩ cầm cờ đen, khiến áp lực trên người Nhạc Ly giảm bớt, vì vậy khi Quân Trì bay trở về chỗ lúc này, ba tu sĩ đã bị hấn giết chết, chỉ có mỗi ba người còn sống.

Nếu Quân Trì gia nhập cuộc chiến, ba người tu sĩ kia lại càng không có phần thắng.

Tên tu sĩ đeo bao tay màu đen, thấy Quân Trì tới, liền gọi thêm hai con quái vật đối phó hấn.

Quân Trì đứng đối diện, vỗ cánh, đánh một đợt bão táp qua, hai con quái vật đưa tay che ngực, chặn công kích của hấn.

Quân Trì không chút do dự, dùng đạn Chu Tước chỉ hỏa bắn xuyên qua, lần này hai con quái vật không thể ngăn cản nữa, bị thiêu thành tro tàn.

Quân Trì định đối phó với tu sĩ phía sau, chỉ thấy gã cầm pháp bảo, miệng lẩm bẩm, lập tức không thấy nữa.

Quân Trì rất kinh ngạc, dùng thần thức quét qua, phát hiện không thấy khí tức tu sĩ đâu, xem ra gã không dùng thuật ẩn thân, mà là thuật thuần di.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, hai tu sĩ còn lại đã bị Nhạc Ly giết chết.

Nhạc Ly nhìn thoáng qua Quân Trì, trong mắt có ý cảm tạ.

Quân Trì nói: “Người thuận lợi đột phá, hóa thành Giao Long luôn nha, xin chúc mừng...”

Vừa nói tới đây, thân thể Nhạc Ly như một ngọn núi lớn trầm trọng ngã xuống, rầm một tiếng đập trên đất.

Nơi này là rừng cây bên ngoài Long Cốt Sơn, Nhạc Ly ngã xuống, khiến không ít cây xung quanh bị chấn động, bay cả gốc lên.

Quân Trì kinh ngạc nhìn một màn này, bay tới chỗ Nhạc Ly, nếu chẳng phải biết Nhạc Ly không chết, hấn còn không biết nên làm thế nào mới tốt đây.

Vị huynh đệ nè, đột nhiên ngã xuống như thế rất dọa người đó.

Hấn bay hai vòng xung quanh Nhạc Ly, hỏi: “Người bị mất sức sao?”

Nhạc Ly nhếch mí mắt nhìn hấn một cái, không trả lời, hồi sau, thân thể bắt đầu chuyển động.

Trên trán hấn bắt đầu xuất hiện một vết nứt, hấn không ngừng chuyển động, khe hở ngày càng lớn hơn, lúc này Quân Trì mới hậu tri hậu giác biết rằng hấn đang lột da.

Quân Trì nghĩ thầm có con xà nào đã hóa Giao Long mà còn lột da chứ.

Nhưng không thể nghi ngờ là trước mắt có một con.

Bởi vì Nhạc Ly hóa Giao Long trước, cho nên quá trình lột da vô cùng thống khổ.

Đầu tiên hấn lột lớp da trên đầu ra, sau đó không ngừng nhúc nhích chuyển động trên đất, dùng móng vuốt cào cào, lớp da mới dần dần cởi xuống.

Quân Trì bay giữa không trung hộ pháp giúp Nhạc Ly, nhìn hấn đau như vậy, thầm may mình là Chu Tước, không cần trải qua loại tra tấn như lột da.

Thêm một lát sau, Quân Yên và Tư Mã Hoài đứng trên Phi Kiếm bay tới.

Bởi vì uy áp Thần Long, cho nên hai người bay rất chậm.

Nguyên Tiêu là Hạo Thiên Nguyên Mãng, khi ở Thiên Nhất thế giới, nó tu luyện rất nhanh, chỉ trong bốn trăm năm ngắn ngủi, nó đã đạt tới cấp sáu, giờ đây tiến vào Thần Long Chi Uyên, lại ăn một con Lôi Minh Hắc Ưng cấp sáu, đã có dấu hiệu sắp đột phá, chẳng qua tại Đông Cảnh Sơn, uy áp Thần Long rất nặng, muốn đột phá chẳng phải chuyện dễ dàng, nhưng tích lũy theo thời gian, gần đây nó hay có dấu hiệu đột phá, chắc giờ đang đang ở trong động bế quan rồi.

Vậy nên khi Tiểu Hôi trở về tìm viện binh, nó mới không đến.

Mà Nhạc Tu và Hòa Hoa vẫn một mực bế quan, trừ phi có tu sĩ phá kết giới tiến vào Long Cốt Sơn, họ sẽ không xuất hiện.

Thế nên trông coi chỗ này, chỉ có mỗi xà nhân Nhạc Ly.

Quân Yên và Tư Mã Hoài di chuyển đến cạnh Quân Trì, Nhạc Ly hóa thành Giao Long khiến linh khí xung quanh rung chuyển mạnh mẽ, hai người khó khăn lắm mới không chế được Phi Kiếm, cuối cùng đành phải đáp trên lưng Quân Trì.

Quân Trì nói: “Có mấy tu sĩ muốn tiến vào Long Cốt Sơn, trừ một kẻ trốn, còn lại đã bị giải quyết, hiện tại tiền bối Nhạc Ly đang lột da, ta phải ở đây hộ pháp giúp hấn.”

Trong nhà Tư Mã Hoài có công pháp chuyên tu hành dưới long tức, cho nên chỉ trong ba năm ngắn ngủi hắn đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Còn Quân Yến, vóc dáng không chỉ cao hơn, mà còn là một mỹ thiếu niên nhanh nhẹn, tu vi tăng trưởng cực nhanh, hiện đã là Luyện Khí viên mãn, giờ chỉ chờ Trúc Cơ.

Mặc dù Quân Tri cảm thấy vui vì thiếu niên nhà mình sắp trưởng thành, nhưng nhìn Quân Yến đã mười ba mười bốn rồi mà vẫn còn bộ dáng trầm mặc, tính cách rất thiếu hụt, khiến hắn không khỏi lo lắng.

Xà thành Giao, ở trong Thần Long Chi Uyên, bởi vì có khí tức Thần Long bảo hộ, cho nên không cần trải qua thiên kiếp như những thế giới khác, thậm chí biến hóa cũng không nhất định phải trải qua thiên kiếp.

Nơi đây, ngoài thiên đạo chi hạ, còn có pháp tắc của riêng Thần Long Chi Uyên.

Thần Long Chi Uyên sẽ tự động phân biệt loài xà khi thành giao hoặc biến hóa, chỉ khi xà không nhập ma mà thành Giao hoặc biến hóa, mới không cần trải qua lỗi kiếp giáng xuống.

Đây cũng là nguyên nhân mà loài xà các thế giới khác mang huyết mạch Thần Long muốn tìm đến Thần Long Chi Uyên.

Tốc độ lột da của Nhạc Ly rất chậm.

Quân Tri bảo Quân Yến và Tư Mã Hoài trở về trước, còn hắn sẽ canh giữ ở đây.

Quân Yến và Tư Mã Hoài không chần chờ, đã bay đi mất rồi.

Trong ba năm nay, Quân Tri không hề xao lãng, mặc dù hình người vẫn không có tu vi, nhưng hình thái Chu Tước đã tăng trưởng không ít, nay đã là Kim Đan trung kỳ, hơn nữa thiên phú thần thông và kỹ xảo chiến đấu cũng có chỗ tiến bộ.

Quân Tri từng hỏi Nhạc Ly chuyện kỳ lạ vì sao mình không có tu vi, Nhạc Ly chỉ nói khi hắn biến thành người, yêu đan vẫn còn, chẳng qua như bị cái gì đó phong tỏa, mà cái thứ phong tỏa tu vi hắn, ngay cả Nhạc Ly cũng không biết, vì vậy không tài nào giúp hắn cởi bỏ nó được.

Nếu như Nhạc Ly đã không có cách, Quân Tri chỉ đành buông tha.

Bất quá Nhạc Ly có chỉ cho hắn một con đường, nói rằng đợi Thần Long ngủ say tỉnh lại, có lẽ sẽ cởi bỏ được bí mật trên người hắn.

Quân Tri chỉ đành trông cậy vào điều đó.

Nhạc Ly lột da mất bảy bảy bốn mươi chín ngày, ban đầu Quân Tri còn hào phóng canh giữ bên trong, về sau thì tự tu hành ở cách đó không xa, Tiểu Hôi và Nhạc Ban cũng chạy tới đây.

Hai tiểu gia hỏa thậm chí còn chơi tại nơi gần chỗ Nhạc Ly lột da, Nhạc Ban thích thú chui tới chui lui bên trong lớp da mà ca ca nó đã lột xong, khiến người ta dở khóc dở cười, may mà không xảy ra chuyện gì, Quân Tri mới không giáo huấn hai tiểu gia hỏa nghịch ngợm.

Mãi đến khi cái đuôi Nhạc Ly dứt khỏi lớp da, hắn đã trở nên suy yếu cực độ.

Lớp vảy trên người hắn cứng cáp sắc bén hơn ban đầu, lưu động một tầng ám quang kim sắc, móng vuốt cũng dài ra sắc bén hơn không ít, hơn nữa đã mọc đuôi Giao Long.

Lột da xong, hắn nằm im không nhúc nhích thật lâu.

Linh khí xung quanh không ngừng tụ tập về phía Nhạc Ly, tiến vào cơ thể hắn, cả người hắn dần dần nhỏ lại, sau đó hóa thành hình người.

Nhạc Ban và Tiểu Hôi đứng cách đó không xa nhìn hắn, không lâu sau, Quân Tri từ bên ngoài bay vụt tới, đáp xuống đất, thấy Nhạc Ly nằm không cử động lên lưng mình, rồi dùng móng vuốt chộp lấy lớp da mới lột, nói với Nhạc Ban và Tiểu Hôi: “Đi, về thôi.”

Son động của Nhạc gia, bởi vì Nhạc Tu và Hòa Hoa đang bế quan, nên có đặt cấm chế, Quân Tri đành mang Nhạc Ly không chút động tĩnh trên lưng trở về nhà mình.

Lớp da bị Quân Tri quăng xuống cách chỗ bọn họ không xa, chồng chất như một ngọn núi nhỏ.

Sau khi đặt Nhạc Ly vào trong nhà, Quân Tri biến trở lại hình người, chiếu cố hắn một hồi, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt.

Tiểu Hôi đứng trên ban công nhìn vào trong phòng, Nhạc Ban cũng lượn qua lượn lại trên cửa sổ vậy xem.

Quân Tri nghĩ Nhạc Ly quá mệt mỏi cho nên mới không có động tĩnh, hắn đứng trông Nhạc Ly trên giường, trừ ban đầu giúp hắn lau bùn đất trên người, tìm một bộ pháp y đắp lên, thì Quân Tri không biết mình có thể làm gì nữa, vì vậy đành phải đứng bên cạnh nhìn xem.

Lúc Nhạc Ly còn nửa người nửa xà là một mỹ nam tử, sau khi hoàn toàn biến thành người, đương nhiên vẫn là mỹ nam tử, chẳng qua trên đầu xuất hiện

nhiều thêm hai cái sừng mà thôi.

Quân Trì nhìn cái sừng trên đỉnh đầu, cái sừng trông như cục “thịt thừa” phân ở hai bên, có màu đen, cái này so với sừng Rồng rất khác biệt đó.

Quân Trì thấy tóc hắc quán ở trên, nên thò tay ra vuốt thẳng nó, vừa sờ lên cái sừng thịt, Nhạc Ly bỗng rên khẽ một tiếng.

Lập tức, Quân Trì bỗng cảm thấy một cổ đại lực đánh úp từ phía sau, kéo hắc thụ lùi về, hắc khố khăn lui thêm mấy bước mới có thể đứng vững vàng.

Quân Yến ở trong phòng, y liếc mắt nhìn Nhạc Ly một cái, rồi lại nhìn về phía Quân Trì, đen mặt hỏi: “Ca ca, ngươi đang làm gì đấy?”

Mà lúc này, Nhạc Ly cũng tỉnh lại.

Hắn chậm chạp ngồi dậy, bộ pháp y đang đắp trên người liền tuột xuống, hắn cứ thế trần truồng ngồi bên đó, nhìn Quân Trì Quân Yến.

Ước chừng thời điểm còn nửa người nửa xà trần truồng đã quen, nên giờ hắn không cảm thấy mình như vậy có gì không đúng.

Quân Trì không biết tại sao Quân Yến tức giận, hắn liếc Quân Yến một cái, lại phóng toàn bộ ánh mắt về phía Nhạc Ly, nói: “Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào? Ngươi lột da mất bảy bảy bốn chín ngày, lột da xong, ngươi biến thành hình người. Là ta dẫn ngươi về đây, còn nhớ rõ không?”

Nhạc Ly cúi đầu nhìn chân của mình, sau đó đứng lên đi vài vòng quanh phòng, vòng thứ nhất hắn còn loạng choạng không vững, nhưng đến vòng thứ hai thì đã ổn định hơn, không khác gì người thường.

Hắn thích ứng với hai chân xong, mới trả lời Quân Trì: “Ta vẫn nhớ ngươi một mực ở bên cạnh giúp ta hộ pháp, đa tạ ngươi.”

Quân Trì cười đáp: “Ai, nói cảm ơn gì chứ, đều là hàng xóm với nhau. Hơn nữa, tu vi ngươi cao thâm, là tiền bối. Bình thường hay chỉ điểm tu hành cho ta, ta còn lo không biết báo đáp ra sao, hộ pháp thôi, chẳng tính là gì.”

Nhạc Ly gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn Quân Yến một mực trầm mặc, tựa hồ thập phần mất hứng, Nhạc Ly cũng không thêm đề ý y, một mình rời khỏi phòng.

Hắn vừa ra đến ban công, Nhạc Ban liền từ cửa sổ phóng lên trên người hắn, bò bò xung quanh.

Hắn sờ soạng tìm Nhạc Ban, cảm nó lên rồi ném ra cái cây bên ngoài.

Nhạc Ban bị ngã đau, thế nhưng nó vẫn hào hứng ngẩng cao đầu, dường như nghĩ Nhạc Ly đang vui đùa với mình.

Thấy Nhạc Ly không để ý tới nó, Tiểu Hôi đứng trên sân thượng bay xuống, đi chơi với Nhạc Ban.

Nhạc Ly nhìn da rắn cách tiểu sơn động không xa, ngoắc tay về phía lớp da rắn, da rắn liền biến thành xiêm y màu đen, trực tiếp bay tới mặc lên người hắn.

Bất quá thâm mỹ của Nhạc Ly chẳng cao hơn cha mẹ hắn bao nhiêu, cho nên kiện xiêm y kia chẳng phải mấy bộ quần áo áo choàng bình thường, mà là loại nịt quần bó sát, bọc lấy thân thể thon dài của hắn.

Quân Trì cũng đi ra ban công, Nhạc Ly liền hỏi hắn: “Trước khi ta lột da, một tu sĩ đã bỏ trốn, đúng không?”

Quân Trì gật đầu trả lời: “Đúng vậy. Tên tu sĩ kia có thể dùng quỷ thủ triệu hoán quỷ vật tác chiến, trong tay gã còn có pháp bảo thuận di, không biết đã biến tới nơi nào. Lúc đó ngươi bắt đầu lột da, cho nên ta không có đuổi theo.”

Mái tóc dài sau lưng Nhạc Ly bắt đầu chuyển động, giống như cái đuôi quất tới quất lui, thất thành cái bím tóc rồi rũ xuống.

Nhạc Ly nhú mày nói: “Trên người mấy tu sĩ kia mang theo quỷ bài Long Cốt U, có thể chống lại uy áp Long tức.”

Quân Trì trầm ngâm trong chốc lát, “Ta thấy trên người bảy tên tu sĩ đều bao trùm hắc khí bạch quang, ngăn cách bọn họ khỏi uy áp Long tức, khiến họ có thể sử dụng thuật pháp, đây chính nhờ tác dụng của quỷ bài Long Cốt U đó sao?”

Nhạc Ly gật đầu, “Đúng vậy, bọn họ dùng Long Cốt và máu tươi của bản thân để tế luyện, có thể chống đỡ uy áp hơi thở Ngự Long.”

Quân Trì nói: “Vì vậy có thể thấy, việc bọn họ đến hoàn toàn đã được chuẩn bị trước. Đầu tiên, bọn họ biết rõ cách đối phó uy áp Long Tức, tiếp theo, mục đích của họ là tiến vào Long Cốt Sơn. Hơn nữa tu vi đều không thấp. Nhưng sao bọn họ lại biết cách đối phó uy áp Long tức? Và bọn họ muốn tiến vào Long Cốt Sơn để làm gì?”

Nhạc Ly nói: “Đúng là thế.”

Nói xong, hắn trầm ngâm một lát, rồi tiếp tục: “Ta muốn đi báo tin để cha mẹ xuất quan. Chuyện này không phải chuyện đùa.”

Quân Trì nói ngay: “Nếu như có cần chúng ta, thì cứ gọi một tiếng.”

Nhạc Ly nhìn Quân Trì gật đầu một cái, lúc chuẩn bị đi, hần chỉ tay về phía Nhạc Ban, nói: “Xin hãy giúp đỡ chiếu cố Nhạc Ban một đoạn thời gian. Còn nữa, các ngươi nên đặt thêm một ít cấm chế xung quanh động phủ, chỉ sợ những tu sĩ âm mưu tiến vào Thần Long Chi Sơn, là vì hướng tới bảo vật trong Long Cốt Sơn. Đoán rằng không chỉ Long Cốt Sơn ở Đông Cảnh, mà những địa phương khác cũng có tu sĩ muốn tiếp cận. Nếu những tu sĩ đó đến đây, nhưng các ngươi lại chưa chuẩn bị gì, e rằng sẽ thụ thương.”

Nói rồi, hần liền hóa thành một đạo hắc quang bay đi.

Sau khi Quân Trì nói chuyện với Nhạc Ly xong, thần sắc ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Kỳ thực vào lúc đối chiến với mấy tên tu sĩ kia, trong lòng hần đã có dự cảm này, chẳng qua nghĩ tới bên trong Thần Long Chi Uyên, có không ít Giao Long sắp hóa Rồng trông coi, ngoại trừ một số Giao Long đang ngủ say, đa số đều tỉnh táo thủ hộ nơi này, cho nên hần chẳng lo lắng quá nhiều.

Nhưng lỡ như có rất nhiều tu sĩ đến, chỉ vì tư tâm bản thân mà muốn phá hủy nơi đây, như thế sẽ xảy ra một trận đại nạn.

Quân Trì nghĩ kỹ, hô to với hai tiểu gia hỏa đang chơi rất cao hứng phía dưới, “Từ hôm nay về sau, không cho phép các ngươi rời khỏi đây!”

Hai tiểu gia hỏa chỉ nhìn hần một cái, lại bắt đầu trò chơi của mình.

Tiểu Hôi bay lên muốn bắt Nhạc Ban, Nhạc Ban hét trừu lại đánh, đột nhiên, nó quay đầu lại, phun một hơi về phía Tiểu Hôi, một đoàn lửa nóng bỏ nhào về phía Tiểu Hôi, đốt trụ không ít lông vũ Tiểu Hôi.

May mà tu vi nó thấp, không tạo thành thương tổn gì lớn.

Nhưng hai thằng nhóc có vẻ như bị dọa, sững sốt hồi lâu.

Thẳng đến khi Nhạc Ban đến xem lông vũ Tiểu Hôi, thấy không nguy hiểm đến tính mạng, nó mới cao hứng trở lại, bỏ nhào vào Tiểu Hôi.

Quân Trì nhìn chằm chằm hai tiểu gia hỏa bên ngoài, thở dài trong lòng, không quan tâm chúng nữa.

Bây giờ Quân Trì mới nhớ tới Quân Yển, nghiêng đầu nhìn về phía y.

Giương mặt Quân Yển không mang chút biểu tình, ánh sáng mặt trời chiếu lên người y, phủ một tầng sáng trên dung mạo tuấn mỹ.

Quân Trì liền hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Quân Yển nói: “Nếu như những người đến đây là tu sĩ, vậy thì làm sao họ đến được? Nếu bọn họ đã nghĩ ra biện pháp đến đây thì cũng đã cân nhắc việc làm sao để trở về. Hay là chúng ta đi bắt một kẻ tra hỏi thử.”

Quân Trì đáp: “Như thế xác thật có thể thực hiện, nhưng người kia đã bỏ trốn rồi, Thần Long Chi Uyên lớn như vậy, muốn đi tìm gã, e rằng không dễ dàng. Bất quá thông qua lời Nhạc Ly suy đoán, tu sĩ tiến vào đây ắt hẳn vẫn còn nhiều, đợi đến khi chúng ta tìm được người khác thì sẽ hỏi thăm. Để ta báo tin cho Nhạc Ly, nếu bọn họ bắt được tu sĩ thì lưu lại một người sống, chúng ta biết được thêm tin tức thì càng tốt.”

Quân Trì đã mười lăm mười sáu, Quân Yển cũng mười ba mười bốn, bất quá Quân Yển cao hơn Quân Trì không ít, so vóc dáng, y trông giống ca ca hơn.

Lúc này, y đứng trên cao nhìn chằm chằm Quân Trì, ánh mắt tĩnh mịch, bên trong tối đen khó hiểu.

Quân Trì bị nhìn mãi thì khó chịu, không khỏi hỏi: “Đệ nhìn chằm chằm ta làm gì?”

Quân Yển không dời ánh mắt đi nơi khác, chỉ hỏi lại: “Quan hệ giữa ca ca và Nhạc Ly thân thiết lắm sao?”

“Hả?” Quân Trì thoáng ngạc nhiên, “Nhà bọn họ là hàng xóm duy nhất của chúng ta, mà chỉ có mỗi ta làm người giao lưu giữa hai nhà, với hần thường hay chỉ đạo ta tu luyện, đương nhiên khá thân thiết. Ngươi hỏi cái này để làm gì? Chẳng lẽ giữ mối quan hệ gần gũi, ngược lại không tốt ư?”

Quân Yển nói: “Ta là đệ đệ ngươi mà.”

Quân Trì hoàn toàn không hiểu logic nói chuyện của Quân Yển, đưa tay xoa xoa đầu y, “Ta đương nhiên biết ngươi là đệ đệ ta, nhưng điều này cùng quan hệ tốt với Nhạc Ly có gì xung đột hử?”

Quân Yển nói: “Ta không thích nhìn ca ca thân cận với hần quá.”

Quân Trì mỉm cười, hần biết đệ đệ đối với mình mang theo độc chiếm cường đại, bởi vì cả hai sớm sống nương lẩn nhau, cho nên tính cách này của Quân Yển không đáng trách, Quân Trì không cảm thấy chỗ nào sai, ngược lại còn vui mừng, nói: “Quan hệ giữa ta và Nhạc Ly tốt, chỉ vì hần là hàng xóm chúng ta, lại hay chỉ đạo ta tu hành. Còn ngươi là đệ đệ ta, huyết mạch tương liên, vĩnh viễn là người thân cận nhất. Thế nên ngươi đừng có vì quan hệ hơi tốt giữa ta và hần mà đen cả mặt chứ, biết chưa? Ngươi phải học thêm cách lễ phép nữa. Bây giờ Nhạc Ly là Giao Long cấp chín, vượt qua cả cha mẹ hần, chẳng lẽ không đáng để ngươi tôn trọng sao?”

Quân Yên lúc này mới trầm mặt gặt đầu.

Quân Trì nghĩ thầm tính cách Quân Yên trên các phương diện khác quả thật có chỗ thiếu hụt, chỉ có thể chậm rãi dần dần, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Quân Trì và Quân Yên đi đặt thêm cấm chế chung quanh động phủ, tu sĩ bình thường khó mà tiến vào, sẵn tiện đặt cấm chế giam cầm hai đứa Tiểu Hôi và Nhạc Ban bên trong, Nhạc Ban mới học được phun lửa, vì vậy nó làm mãi không biết mệt, thường xuyên phóng lên cao, khiến Tiểu Hôi bị xém lửa dính đầy bụi, vì vậy cuộc đùa giỡn của cả hai liền trắng cấp, tạm thời không có ý kiến gì với lệnh cấm đi chung quanh.

Lại trôi qua thêm mấy ngày, Quân Trì một mình bay vào động phủ Nhạc gia, muốn dò xét mấy chuyện trước và sau này.

Nhạc Tu và Hòa Hoa xuất quan, đối với chuyện Quân Trì hộ pháp giúp Nhạc Ly lúc lột da, đều tỏ vẻ cảm tạ, còn tặng Quân Trì một bộ pháp y.

Quân Trì cầm trong tay, mới biết nó được luyện chế từ da mãng xà.

Nhạc Tu ngồi trên ghế, nói: “Đây được luyện chế từ da mãng xà mà Nhạc Ly từng lột, là một vật phòng ngự tuyệt hảo, khi người hóa thành hình người thì không có tu vi, mặc cái này vào, có thể thủ hộ cho người.”

Quân Trì liếc nhìn Nhạc Ly một cái, nghĩ đến thứ này luyện chế từ da của hắn, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vì vậy cảm ơn Nhạc Tu và Hòa Hoa xong, hắn quay sang cảm ơn Nhạc Ly.

Nhạc Ly chỉ nhàn nhạt gặt đầu lại rồi thôi, thiết nghĩ hắn cũng chẳng để ý chuyện cha mẹ dùng da mình luyện chế thành pháp y tặng người khác.

Sau đó Quân Trì liền hỏi chuyện đám tu sĩ lần trước muốn tiến vào Long Cốt Sơn.

Nhạc Tu nói: “Ta đã truyền tin cho những đồng tộc thủ sơn khác rồi, chỗ bọn họ không có tu sĩ tiến vào, mà tên tu sĩ đã bỏ trốn, cũng biệt vô âm tín, không biết bây giờ đang ở xó nào. Bất quá nay xuất hiện tu sĩ cầm Long Cốt Bài muốn tiến vào Long Cốt Sơn, việc này chẳng phải chuyện đùa nữa. Theo lời dự đoán của mấy vị đồng tộc Thành Giao nhiều năm, ít năm nữa giọt Thần Long chi thủy đầu tiên sẽ hội tụ tại đây, hiện tại chính là thời điểm kết giới Thần Long Chi Uyên suy yếu nhất, nếu có thể giới nào đó chữa trị thành công thông đạo dẫn, tiến vào Thần Long Chi Uyên, cũng không phải không có khả năng. Giờ đây, nhất định phải cảnh giác, ta và Hòa Hoa sẽ không bể quan nữa, cho đến khi giọt Thần Long chi thủy đầu tiên rơi xuống, Long tộc thức tỉnh thủ hộ nơi đây.”

Quân Trì nghe xong thì nói: “Cứ phòng thủ như vậy chẳng phải rơi vào thế hạ phong ư, vì sao không truy tìm đám tu sĩ kia xem họ dùng biện pháp gì để tiến vào, rõ ràng bọn họ có chuẩn bị mà đến, chứ không phải vô tình bị khe hở không gian cuốn vào. Chẳng lẽ không còn cách nào để tìm được cái thông đạo đó sao?”

Nhạc Tu nói: “Chúng ta vẫn chưa hóa Rồng, cho nên không thể dùng thần thức tìm kiếm thông đạo.”

Quân Trì thở dài một tiếng trong lòng, thầm nghĩ vì sao cái gì cũng cần Chân Long tồn tại mới có thể giải quyết được vấn đề.

Quân Trì cầm theo bộ pháp y quay về nhà, vừa về đến nhà liền hóa thành hình người mặc nó lên xem thử.

Mỗi khi Hạo Thiên Nguyên Mãng tiến một cấp đều phải lột xác, mà lớp da họ lột ra, là tài liệu tuyệt hảo để luyện khí và luyện chế pháp y, đương nhiên, cấp mãng xà càng cao thì càng tốt.

Mà thời điểm Hạo Thiên Nguyên Mãng hóa Giao Long, lần lột da cuối cùng, cũng chính là lần tốt nhất, Hạo Thiên Nguyên Mãng sẽ tự dùng nó làm pháp y cho chính mình, mà bộ pháp y đó chính là vật hộ thể tuyệt hảo của họ.

Trừ lớp da thời điểm hóa Giao Long ra, cái tốt thứ nhì chính là thời điểm lột da hồi cấp tám.

Hiện tại Nhạc Ly đem lớp da lột khi cấp tám đó tặng cho Quân Trì.

Quân Trì mặc lên người, cảm thấy phi thường thoải mái, hơn nữa nhìn kiểu dáng, không phải thẩm mỹ quần áo nịt của một nhà Nhạc gia, mà giống như những bộ dáng pháp y Quân Trì thường hay mặc, rất hợp với thẩm mỹ của hắn.

Quân Trì mặc bộ pháp y này, trong nội tâm quả thật cảm thấy bất an, phần tạ lễ có hơi nặng quá đi, cái pháp y này, chỉ sợ tương đương với một kiện linh khí thượng phẩm rồi.

Quân Trì đi vào bên trong, Nhạc Ban đang luyện tập phun lửa cách đó không xa bỗng nhiên nhìn về phía hắn, hơn nữa còn buông tha chuyện tập luyện, bỏ bỏ lên phòng, rồi bỏ bỏ lên người Quân Trì.

Nó vốn chẳng hay yêu thích cái gì, hiện tại tỏ vẻ như vậy, chắc là cảm nhận được khí tức Nhạc Ly trên pháp y hắn đang mặc.

Nếu Nhạc Ban có thể cảm nhận được khí tức ca ca nó trên pháp y, thì người kia đương nhiên cũng cảm nhận được.

Bởi vì gần đây mọi chuyện không yên ổn, nên Quân Yên không bể quan trùng kích Trúc Cơ kỳ, mà đang luyện tập thuật pháp, cho nên mỗi tối y đều trở về nhà gối ở.

Quân Trì chuẩn bị tốt dụng cụ làm bếp, buổi tối làm trà linh quả, lại làm thêm thịt hầm cách thủy.

Ban đầu Quân Yến còn không để ý pháp y trên người Quân Trì, sau khi ăn xong, y mới hỏi Quân Trì: “Ca ca, vì sao trên người người có khí tức của Nhạc Ly.”

Quân Trì liền chỉ chỉ pháp y trên người mình, nói: “Bởi vì ta hộ pháp giúp Nhạc Ly, cho nên cha mẹ hẳn tặng ta cái này. Là nó mang theo khí tức của hân.”

Nói đến đây, Quân Trì bảo: “Dù sao khi gặp chuyện ta cũng hóa thành Chu Tước, bộ pháp y này để ta mặc cũng chẳng có tác dụng gì, không bằng cho đệ nhé.”

Quân Yến nghe xong, phát hiện bộ pháp y này luyện chế từ da Nhạc Ly, vì vậy rất tức giận nói, “Ta chẳng cần nó.”

Quân Trì không khỏi khuyên y, “Cứ hay bực phát tính tình trẻ con, người không còn nhỏ nữa, không thể thành thực hơn sao. Bộ pháp y này là hộ pháp tuyệt hảo, cha mẹ Nhạc Ly vậy mà tặng cho ta, chính là một phần tình. Người cũng nên hiểu tốt xấu chứ.”

Quân Yến càng thêm tức giận, trực tiếp đứng dậy nhảy ra khỏi nhà cây, phớt lờ Quân Trì luôn.

Hoàn chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35

Quân Trì đối với Quân Yến rất không có biện pháp nào.

Quân Yến chẳng chịu thông hiểu thái nhân tình, theo nhận thức Quân Trì, người, dù là người đã trở thành tu sĩ đi chăng nữa, cũng là động vật mang tập tính xã hội, sao cứ một mực không hiểu nhân tình như thế?

Hắn rất sợ khi mình không còn bên cạnh y nữa, với tính cách này của y, lại không thích kết giao bằng hữu, lỡ mà xảy ra chuyện, nhưng không một ai đến hỗ trợ, thế phải làm sao đây?

Trước đây Quân Trì cảm thấy dù sao y vẫn còn nhỏ, chậm rãi dạy bảo là tốt rồi, nhưng bây giờ hắn lại nghĩ, nếu cứ cho rằng Quân Yến còn nhỏ, không nghiêm túc dạy dỗ, đợi đến khi y chính thức trưởng thành, về sau càng khó mà thay đổi nhận thức và tính tình y.

Quân Trì đứng dưới tàng cây suy nghĩ thật lâu, cảm thấy mình vì Quân Yến hao tổn biết bao tâm tư, nhưng Quân Yến cái gì cũng không rõ, cứ như cũ làm theo ý bản thân.

Quân Trì leo bậc thang đi lên căn nhà gỗ, Quân Yến đang ngồi xếp bằng bên trong, dưới móng là bờ đoàn Quân Trì dùng kết linh thảo biên chế thành, bởi vì Quân Yến là tu sĩ thuộc tính Hỏa, cho nên linh khí Hỏa trong phòng vô cùng nồng đậm, khiến người ta cảm thấy ấm áp, nhưng gương mặt của Quân Yến lại lạnh nhạt không chút biểu tình, thật giống như như băng lạnh ngàn dặm xa cách người.

Quân Trì đứng trước cửa ra vào một hồi, mới đi tới ngồi đối diện Quân Yến, cũng không quấy rầy y tu luyện.

Nhưng Quân Yến ngay lập tức mở mắt ra.

Quân Trì ngồi bên đó, thần sắc ôn nhu, con ngươi đen như mực, mang theo tia sáng ôn nhuận, lấp lánh như sao, khiến lòng Quân Yến từ cổ chí kim không hề thay đổi, bỗng lóe lên ánh sáng nhu hòa.

Dưới đôi mắt Quân Yến, kỳ thực vạn vật dù đẹp hay xấu cũng không khác gì mấy, bởi tất cả những thứ đó đều không thể hấp dẫn nổi tâm y.

Chỉ duy mỗi ca ca, mới có thể khuấy khích tâm y, chính vì hân, cho nên vạn vật mới có đẹp xấu, mới có sắc thái.

Bây giờ đối mặt với Quân Trì, y vẫn giận dữ vì khí tức Nhạc Ly tán ra trên người ca ca, nhưng khi đối diện ánh mắt của hân, tâm tình lại cảm thấy bình yên.

Hai người nhìn nhau một hồi, Quân Trì giống như một vị gia trưởng có vô hạn sầu lo, thở dài thật sâu, nói: “Quân Yến, đệ phải nghe ta nói.”

Quân Yến gật đầu, làm ra vẻ ta vẫn luôn lắng nghe người.

Quân Trì nửa quỳ nửa đứng, bưng hai mặt Quân Yến, khoảng cách cả hai phi thường gần, Quân Yến thậm chí cho rằng ca ca muốn hôn cái trán mình

như khi còn bé.

Kỳ thực loại chuyện thân thiết này, đã nhiều năm rồi Quân Trì chưa làm với y.

Dù Quân Yên cảm thấy mình đã trưởng thành, nhưng vẫn thích ca ca làm như vậy.

Y không cầu, nhưng nếu Quân Trì chủ động làm thế, vậy thì tốt quá!

Quân Yên thậm chí nghĩ bụng, nếu ca ca hôn cái trán an ủi y, y sẽ không giận chuyện hấn thu pháp y làm từ da của Nhạc Ly nữa.

Cho nên lúc này, mặt Quân Yên không khỏi đỏ ửng một chút, rất chờ mong, tâm tình cư nhiên sinh ra một tia xấu hổ.

Quân Trì phát hiện y đỏ mặt, lại không để trong lòng, hơn nữa hấn hoàn toàn không biết y đang suy nghĩ cái gì.

Quân Trì nhìn thẳng vào đôi mắt Quân Yên, nói: “Quân Yên, năm nay ngươi mười bốn tuổi rồi. Đã là đứa trẻ lớn, nhưng nếu nói, ngươi đã trưởng thành, vậy thì không phải.”

Trong mắt Quân Yên hiện lên vẻ khó chịu, bởi y biết Quân Trì đang định nói gì tiếp theo.

Tuy mắt hửng, nhưng y vẫn gật đầu một cái.

Quân Trì tiếp tục nói: “Ngươi có từng nghĩ tới, nếu một ngày, chúng ta tách ra, vậy ngươi sẽ làm gì?”

Quân Yên cố chấp nói: “Tại sao chúng ta phải tách ra?”

Quân Trì tiếp tục dùng giọng bình bình nói: “Làm sao ngươi dám khẳng định, chúng ta sẽ không tách ra chứ?”

Quân Yên ngốc nghếch đáp: “Ta không muốn tách ra.”

Quân Trì im lặng, nhéo cái má mềm mại của Quân Yên. “Được rồi, vậy chúng ta chỉ giả thuyết. Giả thuyết có một ngày chúng ta tách ra, khi đó ngươi sẽ làm gì?”

Quân Yên không chút suy nghĩ trả lời: “Ta đi tìm ca ca.”

Quân Trì im lặng vỗ đầu y một cái, nói: “Cũng chẳng phải ngươi vì ta mà sống, sao cứ nhất thiết tìm ta chứ?”

Quân Yên không trả lời hấn, thế nhưng thần sắc y, tràn đầy bất mãn và khổ sở.

Kỳ thực Quân Trì cảm thấy tự hào vì đứa nhỏ nhà mình ý lại không muốn rời xa, nhưng mà không được, trẻ con đến ngày nào đó rồi cũng phải tự mình đi ra ngoài.

Quân Trì buông Quân Yên ra, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Quân Yên, ngươi thế này không tốt, biết không? Mặc kệ về sau chúng ta có tách ra hay không, ngươi cũng không nên ý lại ta như vậy. Vì trừ ta ra, ngươi còn kết giao với những bằng hữu khác, mình bạch suy nghĩ của người ta, xem có cùng chung chí hướng để kết thành bằng hữu hay không. Bằng hữu nhiều, chuyện cần xử lý sẽ bớt thêm một ít. Ngươi cứ tỏ vẻ chẳng thèm nhìn người khác, hành vi như thế là không tốt, ít nhất ta không thích ngươi như vậy.

Lại nói một nhà Nhạc Ly, từ khi chúng ta đến Thần Long Chi Uyên, đã được bọn họ chiếu cố rất nhiều, nhưng khi ngươi đứng trước mặt cả nhà bọn họ, không thể mang thái độ khá hơn được sao? Khoan kể đến chuyện nhà bọn họ đã giúp chúng ta ra sao, chỉ dựa vào nhà bọn họ đều là yêu thú đẳng cấp cao, năng lực cường hãn, nói thế nào cũng là tiền bối, nhưng ngươi có từng tỏ vẻ tôn trọng với tiền bối hay chưa? Một nhà Nhạc Ly là yêu tu, quanh năm quanh năm ở Thần Long Chi Uyên, cho nên không quan tâm mấy thứ lễ nghi phàm tục ở nhân gian, mới không cảm thấy ngươi thất lễ, không trách tội ngươi. Đồi bại là tu sĩ, một vị lão tổ Nguyên Anh kỳ hay tiền quân Hóa Thần kỳ đại năng, bình thường vốn khó gặp, ai mà không thập phần ngạo khí, mắt cao hơn đầu? Nếu ngươi gặp phải người như thế, lại bày ra cái tính tình thối kia, người ta chỉ đuổi đầu ngón tay, một cú cũng đủ bóp chết ngươi rồi.”

Quân Yên bị hấn nói đến mức mặt hồng chuyện sang đen, sụ mặt không nói gì.

Quân Trì tiếp tục nói: “Ta biết ngươi không thích mấy lời này, kỳ thật ta cũng không muốn cùng ngươi nói những chuyện như thế. Nhưng ta biết nếu ta không nói, ngươi liền không hiểu, hoặc căn bản là chẳng quan tâm. Được, cho dù không quan tâm, nhưng ta quan tâm, ta quan tâm đó, biết chưa?”

Quân Yên dùng con mắt đen bóng nhìn hấn, bên trong lóe một tia lửa nóng, y vẫn không nói chuyện, Quân Trì biết lời mình nói khiến đệ đệ tức giận, thật ra hấn cũng không chịu nổi mà, nhưng hấn vẫn phải nói tiếp: “Ta nghĩ nếu ta không ở bên cạnh nói mấy lời này cho ngươi nghe, tình tình ngươi vẫn xấu như vậy, đắc tội người khác, vậy phải làm sao? Chỉ vì thế mà ngươi bị thua thiệt, vậy phải làm sao? Kỳ thật, nhiều khi, ngươi ôn hòa với người khác, cũng không phải hạ thấp sự ngông nghênh của mình, khi ngươi đối xử thân thiết với người khác, người khác sẽ đối xử thân thiết lại với ngươi. Ta hi vọng cho dù không có ta ở bên cạnh, ngươi cũng có thể kết giao với nhiều bằng hữu, khi ta không ở đó, những người khác sẽ đến trợ giúp ngươi lúc cần thiết.”

Quân Yên trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Ta sẽ trở nên mạnh nhất.”

Quân Trì hít một hơi thật sâu, nói: “Ta biết. Cho tới bây giờ, ta vẫn nghĩ đệ là tu sĩ thiên tài số một, sẽ đứng ở nơi cao nhất. Nhưng mà cái này không liên quan đến chuyện hiểu biết lễ nghi phàm nhân.”

Quân Yên áp úng hơn nửa ngày rồi mới nói: “Ta... Về sau sẽ chú ý một chút.”

Quân Trì nghe được câu này của y, cảm động muốn chết, làm ra cả hành động ngây thơ, hất dùng ngón tay nhỏ quẩn lấy ngón tay nhỏ của Quân Yên, lắc lư vài cái, nói: “Như vậy hai ta ngoéo tay, xem như đã hứa, lời nói vừa nãy, chúng ta ước định với nhau rồi, không được nuốt lời đó.”

Quân Yên nhìn nhìn ngón tay nhỏ của mình, hỏi: “Đây là huyết thệ sao? Nhưng trong cơ thể vẫn chưa hình thành khế ước mà?”

Quân Trì buồn cười nói: “Đây không phải huyết thệ, nhưng là một loại khế ước so với huyết thệ còn lợi hại hơn, bởi vì nó khắc ở trong lòng.”

Quân Yên khẽ gật đầu.

Quân Trì cời pháp y ra đưa cho Quân Yên để y mặc, nói: “Thứ này cho ta cũng không có tác dụng, nên đưa đệ mới đúng.”

Quân Yên liền tức giận, một tay ngăn hất lại: “Ca ca, ta không muốn pháp y làm từ da Nhạc Ly!”

Quân Trì không khỏi nói: “Vừa rồi ngươi còn bảo sẽ chú ý lễ nghi phạm tục.”

Quân Yên nhú mày đáp: “Thế nhưng ta không nói muốn bộ pháp y này.”

Quân Trì bị chọc tức muốn phun máu, nói: “Đấy tại ta lo ngươi gặp nguy hiểm nhưng không thể tự bảo vệ mình, muốn đưa ngươi bộ pháp y, tại sao ngươi không chấp nhận ý tốt của ta?”

Quân Yên bướng bỉnh trả lời: “Ta không thích Nhạc Ly.”

Quân Trì vốn muốn hỏi vì sao ngươi không thích Nhạc Ly, về sau phát hiện có hỏi cũng vô dụng, vì vậy đành suy nghĩ cách khác, nói: “Ngươi không thể khiến ta yên tâm hơn sao? Cha mẹ Nhạc Ly tặng lễ cho ta, ta muốn tặng nó cho ngươi, sao ngươi không hiểu tâm tư ta chứ?”

Quân Yên bị hất nhắc nhở, không thể không suy nghĩ lại.

Sau đó lòng y đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, nghĩ rằng Quân Trì căn bản chẳng để ý Nhạc Ly, cho nên khi được tặng pháp y làm từ da Nhạc Ly, liền muốn đưa lại cho y, có nghĩa Quân Trì xem trọng mình hơn cả hân ta nữa.

Mặc dù Quân Yên cao hứng vì mình hiểu ra đạo lý này, nhưng chỉ dùng một vẻ mặt duy nhất, khiến Quân Trì cảm thấy y nhận bộ pháp y, hoàn toàn vì xem trọng mặt mũi Quân Trì cho nên mới bắt buộc dĩ nhận, nhàn nhạt nói: “Ừm, vậy đưa ta đi.”

Quân Trì quả thật muốn ngắt mặt y vài cái, đưa pháp y cho Quân Yên mặc.

Thời điểm pháp y mặc lên người Quân Yên, vốn là màu xám nhạt nhòa, nhưng sau khi tiếp xúc với y, liền biến thành màu hồng hồng.

Quân Trì chưa từng thấy kiện pháp y cao cấp nào có thể biến sắc như thế, chẳng qua hân kỳ quái chuyện khác: “Quân Yên, tính tình thối của ngươi, trừ ta ra, không biết ai có thể nhẫn nữa. Rõ ràng lạnh nhạt như vậy, nhưng tại sao linh lực là thuộc tính Hỏa nhỉ?”

Quân Yên không trả lời mà nói: “Ca ca, ta muốn tu luyện.”

Quân Trì gật đầu, đứng dậy rời khỏi căn phòng.

Quân Trì vì mình giáo dục thành công mà nhẹ nhàng thở phào.

Chẳng qua vừa ra khỏi nhà cây, liền phát hiện Nhạc Ban và Tiểu Hôi đang đánh nhau vì một miếng thịt, người truy ta đuổi. Nhạc Ban thiếu chút nữa đốt trụi nhà cây của bọn họ, Quân Trì thở dài, tới chỗ Nhạc Ban Tiểu Hôi hung hăng giáo huấn một trận, nghĩ thầm trời sanh hân mang mệnh bảo mẫu hay sao!?

Mấy ngày trôi qua, vốn tưởng khoảng thời gian này sẽ bình yên, không ngờ đột ngột xảy ra biến cố.

Những ngày này, Quân Trì hóa thân thành Chu Tước tu luyện.

Nguyên Tiêu muốn đột phá từ cấp sáu lên cấp bảy, vẫn một mực bế quan.

Đối với yêu thú như Nguyên Tiêu, muốn đột phá từ cấp sáu lên cấp bảy vốn chẳng phải chuyện dễ dàng.

Yêu thú cấp bảy, tương đương với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, khi đó, đại đa số yêu thú đều có thể biến thành người tiến hành tu luyện.

Yêu thú tu luyện dựa vào bản năng, ban đầu nhanh hơn tu sĩ nhiều, nhưng mà, đến giai biến hóa thì gặp hố sâu.

Ở giai đoạn này, yêu thú tu luyện rất chậm, đa số yêu thú, đều dừng ở đây, không thể biến hóa thành người.

Hơn nữa yêu thú muốn hóa thành người phải trải qua lôi kiếp, yêu thú trải qua lôi kiếp, thành công biến hóa, sau đó trở thành pháp thể song tu yêu tu, lực

lượng càng thêm cường hãn.

Chẳng qua, vẫn còn rất nhiều yêu thú không thể trải qua lôi kiếp, trực tiếp chết ở trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân mà yêu thú đạt cấp sáu rất nhiều, nhưng đến cấp bảy thì ít đi.

Bất quá, vì sao Nhạc Ly đến cấp tám vẫn là nửa người nửa xà, cái này Quân Trì không rõ nguyên do, chỉ có thể nói hãn đặc biệt.

Dĩ nhiên, cũng có vài yêu thú đặc biệt giống vậy, có khi đến cấp chín cũng chưa biến hóa, cũng có con mới cấp hai cấp ba đã có cơ duyên biến hóa.

Nguyên Tiêu tiến nhập Thần Long Chi Uyên, muốn biến hóa, đã có Thần Long pháp tắc bảo hộ, giúp nó không cần trải qua lôi kiếp, chẳng qua muốn đột phá từ cấp sáu lên cấp bảy chẳng phải chuyện dễ.

Hiện giờ, nó bé quan, không bất kỳ người nào đến quấy rầy, có lẽ nó sẽ bé quan vài năm, cũng có khả năng là vài chục năm.

Mà Tư Mã Hoài, mặc dù đang bận tu luyện, nhưng không bé quan, đôi khi hay xuất hiện trò chuyện cùng Quân Trì một hồi.

Bởi vì Quân Yến quá mức lạnh nhạt, dù bọn họ đã ở chung mấy năm, nhưng hãn không nói được mấy câu với Quân Yến, tính đến bây giờ, cả hai nói chuyện còn chưa tới mười câu.

Khi linh khí phía Long Cốt Sơn chấn động với quy mô lớn, xuất hiện lôi điện phóng lên trời, Quân Trì và Tư Mã Hoài đang thảo luận những tâm đắc trong tu luyện.

Quân Trì lập tức hóa thành Chu Tước, nhìn sang hướng linh khí chấn động, thần thức hãn không cách nào chạm tới Long Cốt Sơn, nhưng khí tức chiến đấu bên đó quá mạnh mẽ, dù thần thức không thể vươn tới, hãn cũng biết bên đó xảy ra chuyện.

Hãn nhìn Tư Mã Hoài một cái, nói: “Ta qua đó xem thử.”

Tư Mã Hoài vội đáp: “Ta đi với ngươi.”

Tiểu Hôi và Nhạc Ban đang đùa giỡn với nhau, lúc này cũng nhìn về hướng linh khí chấn động, Quân Trì nói với hai đứa nó: “Các ngươi chờ đến đó nháo chuyện, ta đi một lát rồi về.”

Hai đứa tuổi còn nhỏ, tư duy hồ đồ, gật đầu xem như đáp ứng.

Khi Quân Trì chuẩn bị cùng Tư Mã Hoài đi, Quân Yến đã rời khỏi nơi tu luyện, nói: “Ca ca, ta đi nữa.”

Quân Trì nhìn về hướng linh khí chấn động dưới quy mô lớn, trong lòng xuất hiện dự cảm bất hảo, hãn nói với Quân Yến: “Tu vi ngươi quá thấp, đừng đi theo.”

Quân Yến nói: “Ta chỉ muốn quan sát thôi.”

Quân Trì không cách nào cự tuyệt, đành nói: “Đến đó ngươi đứng xa chút. Nếu xảy ra vấn đề, phải tranh thủ thời gian rời khỏi.”

Thấy Quân Yến đáp ứng, hãn phóng lên trời, bay về phía bên cạnh.

Lần này Quân Trì không chờ Quân Yến và Tư Mã Hoài, hai người đều tự dùng Phi Kiếm theo phía sau hãn.

Bay ra phạm vi Đông Cảnh Sơn, họ cách cự ly đánh nhau ngày càng gần hơn.

Ở phụ cận Long Cốt Sơn, thần thức rất khó dò xét qua, nhưng lúc này chỉ dựa vào đôi mắt, đã có thể chứng kiến dấu hiệu phạm vi đánh nhau kịch liệt.

Quân Trì bay rất nhanh, không lâu sau đã đến vị trí đó.

Nhạc Tu, Hòa Hoa, Nhạc Ly đều ở chỗ này.

Nhạc Tu và Hòa Hoa hóa thành nguyên hình chiến đấu, chỉ mỗi Nhạc Ly là hình người.

Nhạc Ly vừa biến hóa không lâu, tu vi chưa ổn định, là thời điểm nên bé quan, không ngờ còn phải thủ sơn.

Hơn nữa địch nhân rất cường hãn, cho dù Nhạc Tu và Hòa Hoa đều là yêu tu cấp tám, Nhạc Tu đã đạt cấp chín, cũng không thể chiếm được thượng phong.

Địch quân có tám người, trong đó bảy người hợp thành một trận thế, năm thủ hai công, tu vi năm thủ cũng không kém, theo Quân Trì đoán, tu vi họ còn cao hơn cả hãn, ước chừng khoảng Kim Đan hậu kỳ và Nguyên Anh sơ kỳ, còn hai công, tu vi cao hơn năm thủ rất nhiều, trong số hai công đó, có cả gã tu sĩ đào tẩu khỏi Nhạc Ly và Quân Trì.

Bảy người gắt gao bao vây Nhạc Tu và Hòa Hoa.

Mà tên tu sĩ cường hãn nhất, gã đang một mình đối chiến Nhạc Ly.

Rất hiển nhiên, Nhạc Ly không phải đối thủ đối phương.

Rất nhiều chỗ Nhạc Ly không thể địch lại tu sĩ, ước chừng tu sĩ gã cỡ Hóa Thần kỳ hoặc là đại năng cảnh giới cao rồi.

Trong khoảnh khắc đó Quân Trì chần chờ không biết có nên tham gia hay không, trong vòng chiến đấu chỉ toàn đại năng, giờ hẳn tiền lên chỉ sợ chẳng giúp được gì.

Nhạc Tu và Hòa Hoa, mặc dù bị bảy tu sĩ bao vây gắt gao, nhưng bọn họ không bị áp chế quá mức, cũng không bị thương gì, thế nhưng Nhạc Ly bên kia thì khác.

Tu sĩ mặc một bộ quần áo màu đỏ máu, cả người như bao phủ bởi một tầng huyết quang, gã đối chiến với Nhạc Ly, mỗi lần đều dùng sát chiêu, Nhạc Ly bị thương, không ngừng ra tay ngăn chặn gã.

Quân Trì lập tức phát hiện nguyên nhân Nhạc Ly ngăn chặn gã, bởi vì từ nơi xa xa, bỗng truyền tới một khí tức.

Quân Trì cảm thấy khí tức này thật quen thuộc, trừ quen thuộc, còn có đặc điểm nhận dạng, đó chính là khí tức của Giao Long, hơn nữa vô cùng cường đại.

Quân Trì liền thấu hiểu ngay, đây là đồng tộc đến giúp đỡ một nhà Nhạc Ly.

Nhưng mấy tu sĩ ước chừng cũng biết có Giao Long đến đây, cho nên muốn tốc chiến tốc thắng, không quan tâm bản thân ra chiêu gì.

Mà gã tu sĩ chiến đấu với Nhạc Tu, còn phát hiện khí tức Giao Long sớm hơn cả Quân Trì nữa.

Chỉ thấy tên tu sĩ đang bao bọc bên trong tầng huyết quang bỗng duỗi tay một cái, từ thân thể gã bỗng phân thân ra chín bóng người trong suốt lại như nhấp nhô ánh sáng màu đỏ nhạt.

Chín cái bóng chia ra bao vây xung quanh Nhạc Ly, còn gã thì nhanh chóng chạy về hướng Long Cốt Sơn.

Nhạc Ly minh bạch ý định của hắn, rống to một tiếng, sau đó hóa thành nguyên hình, muốn xuyên qua chín cái bóng bỏ nhào về phía gã, thế nhưng chín cái bóng đó rất khó chơi, Nhạc Ly muốn nhanh chóng đuổi theo tu sĩ, nhất thời e rằng không được.

Quân Trì thấy vậy, vội bay tới, dùng Chu Tước hóa cầu công kích về phía những cái bóng.

Đã có Quân Trì gia nhập, Nhạc Ly nhanh chóng công phá chín cái bóng, sau đó đuổi theo tu sĩ chạy về phía Long Cốt Sơn, còn Quân Trì theo sát phía sau.

Quân Yến vốn cùng Tư Mã Hoài đứng ở phía xa, nhưng chứng kiến cảnh tu sĩ bay về phía Long Cốt Sơn, chẳng biết tại sao, y nghe thấy một âm thanh không ngừng kêu gọi y hãy đi đến đó, không thêm màng đến lời khuyên can của Tư Mã Hoài, y cũng bay về Long Cốt Sơn.

Huyết quang bao bọc xung quanh cơ thể tu sĩ là nhờ tác dụng của Long Cốt Bài, có thể kháng lại uy áp Long tức, Long Cốt Bài dùng Long Cốt làm tài liệu, cộng với máu tươi của tu sĩ, một khi đã luyện thành, tu sĩ chỉ có thể không ngừng cung cấp máu, là vật phẩm giúp giảm bớt phiền toái, thế nhưng hạn chế thời gian sử dụng.

Nhờ Long Cốt Bài, rất nhanh tu sĩ đã đến kết giới bên ngoài Long Cốt Sơn.

Vóc người gã cao gầy, tướng mạo tuấn tú, nhưng sắc mặt xanh trắng không bình thường, giữa mi tâm còn khắc ấn hình giọt máu, tràn ngập cảm giác quý dị.

Gã biết không thể trực tiếp xông vào Long Cốt Sơn, bằng không sẽ bị kết giới tập kích mà vong, cho nên khi tiếp cận kết giới, hắn liền ngừng lại, lấy một thứ trông như lệnh bài từ nhẫn trữ vật ra, thả nguyên thần vào, sau đó phát động lệnh bài, lệnh bài bị thấy lên, gặp gió liền phồng, trở thành một tấm khiên cao vài chục trượng rộng vài chục trượng, tấm khiên đi về phía kết giới, kết giới cũng không phản nó ra, mà để nó khảm phía trên kết giới.

Tu sĩ một mực duy trì tác dụng của tấm khiên, chắc vì tấm khiên tiêu hao quá nhiều sức lực, chỉ thấy trên mặt gã thấm đẫm một tầng mồ hôi, thế nhưng gã chẳng quan tâm mấy, bởi vì toàn bộ lực chú ý đều đặt trên tấm khiên kia.

Tấm khiên vừa tiếp xúc với kết giới chậm rãi xuất hiện biến hóa, hoa văn và chữ viết huyền ảo phía trên chuyển động không ngừng, vốn thuần một màu đen, nay xuất hiện bạch quang lưu động, trở thành hình dạng đại môn song khai, ngay khi đại môn được hình thành, trên mặt tu sĩ hiện lên một tia vui mừng.

Gã tiếp tục thao túng đại môn chậm rãi mở cửa, đại môn vừa lộ một khe hở, cơn gió cực mạnh từ bên trong ào ra, đập lên tu sĩ khiến gã dường như không đứng vững.

Gã cố đứng vững vàng, dùng chân nguyên không ngừng thúc giục cánh cửa mở ra.

Khi cánh cửa mở được một khoảng, Nhạc Ly và Quân Tri đã đuổi tới, gã không dám trì hoãn, tranh thủ thời gian vượt qua con gió mạnh mẽ tiến vào bên trong đại môn.

Cánh cửa tạm thời vẫn chưa đóng lại, nhìn từ xa, đại môn trông không lớn lắm, đến khi bay tới gần, mới biết nó hùng vĩ cỡ nào.

Đứng trên không trung trực tiếp quan sát, dù tỉ mỉ ra sao, chỉ thấy vô số cấm chế lưu động ở phía trên.

Nhạc Ly hóa thành hình người, tiến vào đại môn, Quân Tri cũng biến nhỏ kích thước bay vào đại môn.

Ngay lúc hần vừa đáp xuống, đại môn chậm chạp bắt đầu đóng lại, đúng lúc này, Quân Yển đã bay tới gần, lúc y đi hoàn toàn khác biệt với ba người, con gió lớn như muốn thổi bọn họ ra ngoài, còn y thì cảm nhận được một cỗ lực hấp dẫn cực lớn bên trong, như muốn nuốt chửng y.

Lúc này, khi cánh cửa sắp bị đóng lại, y bị cỗ đại lực đó mạnh mẽ hút tới, vừa mới tiến vào, cánh cửa đằng sau lập tức đóng sầm.

Y đang ở trên Phi Kiếm, vì cỗ đại lực đó mà đứng không vững, loạng choạng ngã xuống.

Quân Tri nào ngờ Quân Yển cũng tới, lúc cảm nhận được khí tức đê đê, hần quay đầu nhìn, không ngờ thật sự là y, thiếu chút nữa tức điên người, hần bay qua đỡ Quân Yển đang ngã, rồi mới nổi giận hỏi: “Sao ngươi lại ở đây!?”

Quân Yển giữ thăng bằng trên lưng Quân Tri, trả lời hần: “Là con gió khi nãy hút ta vào.”

Trong kết giới không có gió, yên tĩnh chết người, không giống bên ngoài bốn phía bạch quang rạng rỡ, mà tràn ngập một cỗ bi thương trầm trọng, xa xa một mảnh tối đen, chỉ những chỗ gần đây mới có ánh sáng.

Tên tu sĩ kia không biết đã đi về hướng nào, đại môn đằng sau vẫn còn khảm trên kết giới, bất quá không còn phát sáng nữa, nhan sắc dần dần ảm đạm, cuối cùng thành tối đen, khôi phục về hình tám khiên, không còn hình dáng đại môn nữa.

Nhạc Ly đứng ở bên trong, đang đánh giá xung quanh, mặc dù từ khi sinh ra hần đã canh giữ bên ngoài Long Cốt Sơn, nhưng đoán chừng đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngàn năm hần bước vào kết giới.

Mà nơi này kỳ thực chẳng có gì để dò xét, thần thức cũng không thể xuyên thấu, xa xa chỉ toàn bóng đêm, chỗ gần tuy có hào quang, nhưng chỉ là một mảnh hư vô, không tồn tại bất cứ gì.

Câu trả lời của Quân Yển khiến Quân Tri bất mãn, hần nghĩ rằng Quân Yển nói dối, bất quá y đã vào đây, hần cũng chẳng còn cách nào, đầu thế đuổi y ra ngoài bây giờ được, chỉ đành nhắc nhở: “Tu vi ngươi quá thấp, cứ ở yên trên lưng ta là được rồi, nếu xảy ra chuyện, thì phải mau chóng tránh, không được để gặp chuyện không may.”

Quân Yển trầm mặc không đáp ứng, Quân Tri cho rằng y đã nhớ kỹ, không nhắc lại nữa, hần bay tới bên cạnh Nhạc Ly, hỏi: “Tiền bối, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hoàn chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36

Nhạc Ly nhìn chung quanh, cũng chẳng biết tung tích tu sĩ đâu, hần suy nghĩ một hồi rồi nói, “Rõ ràng tên tu sĩ đó đã chuẩn bị kĩ càng mới tiến vào Long Cốt Sơn, nhất định có mưu đồ. Hiện giờ tuy không biết hần đi đâu, nhưng ta nghĩ chắc là đi về hướng ngọn núi Long Cốt, chúng ta nên đi tới đó mới đúng.”

Quân Tri cũng có ý này, liền gật đầu, hướng về phía Nhạc Ly nói: “Tiền bối, khi nãy hình như ngươi bị thương, hay ngươi cứ ngồi lên lưng ta, để ta chở ngươi?”

Nhạc Ly và Quân Tri giống nhau, đều là yêu tu, cho nên hần thân thiết với Quân Tri hơn tu sĩ nhân loại như Quân Yển và Tư Mã Hoài, lúc này hần không khách khí nữa, liền nhảy vọt lên lưng Quân Tri.

Quân Tri lập tức bay về phía ngọn núi Long Cốt.

Nhạc Ly đã sớm cảm nhận được kiện pháp y mà Quân Yển mặc trên người được làm từ da của hần, bất quá hần không nói gì, ngồi ở phần sau lưng Quân Tri, thần nhiên liếc mắt nhìn y một cái, rồi dời sang chỗ khác.

Mặt Quân Yển không chút đổi sắc, không chào hỏi hần, thậm chí còn chẳng buồn nhìn nữa.

Quân Trì thân là Chu Tước, cũng như Thần Long, huyết mạch đều là thần thú thượng cổ, cho nên sau khi vào Long Cốt Sơn, uy áp bên trong ngược lại yếu hơn so với bên ngoài.

Hắn bay, nhưng không quá cao, vào bên trong Long Cốt.

Càng tiến sâu vào, ánh sáng càng âm đạm, nơi thần thức có thể xuyên thấu cũng chẳng hơn tầm mắt là bao.

Ở đây chung quanh yên tĩnh, không hề nghe thấy tiếng động, hắc ám tràn ngập, hàn khí cũng thâm thấu dần, may mà Quân Trì đã hóa thành Chu Tước, không đến nỗi không chịu được, mà Nhạc Ly vốn là yêu thú cấp chín, tu vi cao thâm, chút hàn khí đó, không đáng ngại, Quân Yên thì đang mặc pháp y luyện chế từ đá Nhạc Ly, có pháp y bảo hộ, tạm thời không cảm thấy rét lạnh.

Chẳng qua đoạn đường này quá mức u tĩnh, đến nỗi khiến người ta phải hoảng sợ.

Quân Trì bay một hồi, cảnh sắc bốn phía không chút biến hóa, vẫn tối đen như mực, không tồn tại bất luận vật gì khác.

Quân Trì không khỏi hỏi Nhạc Ly: “Tiền bối, ta đã bay lâu rồi, nhưng cảnh sắc vẫn luôn như vậy, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Nhạc Ly quan sát chung quanh, trả lời: “Ta đã để lại ký hiệu từ khi chúng ta tiến vào cánh cửa kia, theo đó mà phán đoán, chúng ta vẫn đang tiến vào ngọn núi Long Cốt, tạm khoan đề ý chuyện đó, chúng ta tiếp tục bay vào trong xem.”

Quân Trì đáp ứng, tiếp tục bay.

Mà Quân Yên vốn không hề lên tiếng lúc này lại nói: “Ca ca, tới đó hãy rẽ phải.”

Quân Trì kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Kể từ lúc vào kết giới Long Cốt Sơn, Quân Yên vẫn luôn nghe thấy tiếng kêu vô cùng mãnh liệt trong ngọn núi, đến khi Quân Trì chớ ý bay đi, cảm giác đó càng mãnh liệt hơn nữa, vật kêu gọi ý, xuất phát từ phía bên phải.

Quân Yên chỉ nói: “Ta không biết, nhưng ta có cảm giác phải đi về bên phải.”

Quân Trì và Nhạc Ly đều đen mặt, nhưng nếu Quân Yên đã chỉ ra phương hướng, mặc dù không nhất định đúng, nhưng vẫn nên thử một lần, vì thế Quân Trì liền bay theo hướng Quân Yên chỉ.

Càng bay sâu vào núi, chung quanh đen đến mức không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, Nhạc Ly lấy một viên Dạ Minh Châu ra, Dạ Minh Châu bình thường đương nhiên không mang tác dụng gì, nhưng Dạ Minh Châu mà Nhạc Ly sử dụng, tản mát một vầng hoàng quang sâu kín giữa bóng tối vô tận, hoàng quang như lộ ra kim sắc, xé rách hắc ám sâu thẳm, mang theo quang mang chiếu sáng một vùng.

Lại bay một lát, có thể thấy một ít hải cốt thật lớn, phần lớn hải cốt có màu ngân hời (?), một số là màu trắng, bởi vì hải cốt lớn quá, chặn đường đi, Quân Trì phải thật cẩn thận bay bên trong thông đạo do hải cốt hình thành.

Quân Trì cảm thán nói: “Toàn bộ đều là Long Cốt ư?”

Nhạc Ly đánh giá chung quanh, hồi đáp: “Xem ra đúng vậy. Có lẽ là xương của Thần Long sống mấy chục vạn năm, nếu không sẽ chẳng lớn như vậy.”

Quân Trì vòng qua một cái Long Cốt, rồi lại tiến về phía trước, hắn không dám bay quá nhanh, khi đường lại bị Long Cốt cản trở, một đốm sáng xanh biếc đầy sâu kín bỗng lóe lên.

Nhạc Ly vội nói: “Mau dừng lại, đó chính là oán khí Thần Long.”

Quân Trì lập tức dừng lại, Nhạc Ly từ trên lưng hắn nhảy xuống, khói xanh đó bay vèo tới chỗ bọn họ, lúc đến gần thì tỏa ra một vầng sáng xanh biếc như muốn bao trùm lấy hai người một điều.

Nhạc Ly lấy một chiếc bình ra, lại đọc một cái pháp quyết, chiếc bình bạch ngọc liền hút khói xanh đó vào.

Khói xanh vẩn vèo, tựa hồ còn mang theo tiếng khóc, nhưng lại không thể lay chuyển được chiếc bình, cứ thế bay vào trong.

Nhạc Ly nhảy lên lưng Quân Trì, rồi mới bảo Quân Trì tiếp tục bay.

Quân Trì tò mò hỏi Nhạc Ly: “Tiền bối, vì sao ngươi lại thu thập khói xanh đó?”

Khi khói xanh bay qua đây, Quân Trì cảm nhận được oán khí và hàn khí vô tận, hắn nghĩ có lẽ đám khói xanh đó là do oán khí Thần Long tạo thành.

Nhạc Ly trả lời: “Theo lời cha mẹ ta, năm mà Thần Long Chi Uyên sụp đổ, khiến không ít Thần Long và các loài yêu thú khác phải chết, trong số đó cũng có tu sĩ, vì vậy oán khí tụ tập rất nhiều, mặc dù hơi thở Thần Long đang không ngừng tịnh hóa những oán khí kia, nhưng chung quy vẫn có oán khí chạy thoát, trở thành oán linh, mà đám khói xanh lúc này, đó là chưa hình thành oán khí oán linh, nếu không, dù có dùng bình bạch ngọc thu thập tinh lọc, nhưng oán khí một khi đã hình thành oán linh, thì không thể tinh lọc được nữa. Hoặc nhâm tu hành, hoặc là thu phục, không thì tiêu diệt.”

Quân Trì thụ giáo đáp một tiếng.

Bay du hành giữa đống Long Cốt một đoạn thời gian, trên đường bọn họ gặp không ít đám khói xanh, cũng nhìn thấy rất nhiều dấu vết đánh nhau.

Nhạc Ly nói: “Trên dấu vết đánh nhau mang theo hơi thở tu sĩ nhân loại, hình như lúc gã đi ngang qua, đụng trúng một con oán linh ở nơi này.”

Quân Trì đi dọc theo hơi thở tu sĩ, vừa tiện đường truy đuổi gã, lại không phải gặp phải oán linh lợi hại, bởi vì chúng đều chết trên tay tu sĩ cả rồi.

Mặc dù lòng thầm may mắn, nhưng sau khi vòng quanh một vùng Long Cốt cực lớn, một đám khói xanh hình người bỗng bỏ nhào về phía Quân Trì.

Nó hành động rất nhanh, mồm mở thật to, phun một hơi lao thẳng về phía Quân Trì, Quân Trì nhanh chóng né sang bên cạnh, nhưng lần khi đó vẫn đuổi theo, trong nháy mắt, phản cánh bên trái bị đóng một tầng băng.

Nhạc Ly không hề do dự, đưa tay ra niệm, trong tay ngưng tụ một đoàn bạch quang, đánh về phía đám khói hình người, bạch quang mang theo lực lượng vô tận, vừa mạnh vừa nóng, ban đầu rất nhỏ, về sau càng to ra, cuối cùng chói mắt tựa thái dương.

Đám khói hình người không thể né tránh, bị bạch quang đánh tan.

Cánh Quân Trì bị thương, hần vừa bay vừa vận chuyển chân nguyên, băng bên cánh trái mới chậm rãi tan đi, mặc dù đã tan hết, nhưng nó vẫn cứng ngắc như cũ.

Nhạc Ly liếc mắt nhìn cánh hần, hỏi: “Thế nào?”

Quân Trì trả lời: “Không đáng ngại.”

Quân Trì tiếp tục chờ hai người đi về phía trước, trên đường nhiều lần gặp phải oán linh, những oán linh hình thành ở Long Cốt, đều mang theo hàn ý, cũng có oán linh tu vi khá cao, nhiều con đã ngưng tụ được nguyên đan bên trong, loại nguyên đan này so với tu sĩ Kim Đan nhân loại thì khác nhau, so với yêu đan yêu thú thì hoàn toàn bất đồng.

Nhạc Ly chiếm được nguyên đan xong trực tiếp nuốt xuống, sau còn đưa Quân Trì ăn một cái.

Quân Trì chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí tràn lan khắp bụng, trải rộng toàn thân, cánh tay bị thương vốn cảm thấy rét lạnh, về sau cũng ổn.

Nhạc Ly nói: “Nguyên đan oán linh rất khó có, trước kia cha ta đạt được, từng cho ta ăn rồi. Dùng để chữa thương và tu hành rất tốt.”

Càng đến núi Long Cốt, không khí càng trở lạnh, nếu không có nguyên đan oán linh chống đỡ, Quân Trì nghĩ mình sẽ bị đông lạnh đến mức vô pháp bay nữa, thế nên hần không thể không quan tâm hỏi thăm Quân Yển: “Quân Yển, người lạnh lắm không, có sao hay không?”

Quân Yển cảm thấy lạnh, cho nên y đã ngồi xếp bằng ngăn cản cỗ hàn ý chung quanh, thế nhưng vẫn bị lạnh đến run rẩy.

Bất quá dù như vậy, y cũng không xin Nhạc Ly giúp đỡ.

Quân Trì hỏi thăm, Quân Yển đương nhiên không cách nào trả lời, cũng may y đang ngồi trên lưng hần, cho nên Quân Trì mới cảm nhận được tình huống của y, đành hướng Nhạc Ly xin giúp đỡ: “Tiền bối, xin hãy bảo vệ xá đệ.”

Nhạc Ly liếc nhìn Quân Yển, hướng về phía y đánh một vầng hào quang ra, bao bọc Quân Yển bên trong, tình huống của y mới hơi tốt hơn một chút.

Quân Trì nói cảm tạ Nhạc Ly, Nhạc Ly rất thản nhiên trả lời: “Không có gì.”

Long Cốt Sơn hình thành mới vạn năm, bên trong lại có thần khí trấn áp oán khí, cho nên tu vi oán linh không quá cao, có Nhạc Ly ở đây, một đường không gặp nguy hiểm gì quá lớn.

Hơn nữa càng đi về phía trước, oán linh càng ít.

Loại tình huống này đương nhiên khiến Quân Trì và Nhạc Ly khó hiểu.

Quân Trì nói: “Tiền bối, chúng ta đang ở gần tâm ngọn núi Long Cốt, di cốt Thần Long ngày càng nhiều, nhưng oán linh lại càng ít, vốn dĩ không hợp lẽ thường, người xem, có phải chúng ta sắp tiếp cận thần khí trấn áp oán linh mà người nói hay không?”

Nhạc Ly trả lời: “Lời người nói rất có đạo lý. Chúng ta cũng sắp tiếp cận thần khí trấn áp bốn phương Long Cốt Sơn. Từ đó, chúng ta cũng biết mục đích gã tu sĩ nọ tiến vào Long Cốt Sơn. Chỉ không biết tại sao gã ta biết bí mật ngọn núi Long Cốt này, hơn nữa nhìn cách gã đi thẳng vào con đường nơi chứa thần khí, cũng hiểu gã biết thần khí ở đâu.”

Quân Trì hỏi: “Nếu thứ gã đánh chủ ý là thần khí, chúng ta sẽ ngăn cản gã sao?”

Nhạc Ly nói: “Trong núi Long Cốt không chỉ có một thần khí trấn sơn, thiếu một thần khí, cũng coi như không gặp, bất quá tu sĩ nhân loại cuồng vọng như thế, hơn nữa dám đánh chủ ý với nơi này, ta phải cản trở gã mới chính xác, nếu không khi gã chiếm thần khí trong tay, chúng ta càng không có cách

nào đối phó gã.”

Quân Trì đã thâm dĩ vi nhiên*, cố bay nhanh thêm một chút.

(*) sâu sắc hiểu được.

Suốt cả dọc đường, chỉ toàn di cốt Thần Long, quả thực xúc mục kinh tâm*, lại bay thêm một lát, phía trước dần xuất hiện một tòa kiến trúc cao lớn, không phải di cốt, mà là một tòa cung điện làm bằng ngọc thạch.

(*) nhìn mà giật mình

Toàn bộ cung điện mang màu xanh biếc, từ trong ra ngoài đều lấp lánh hào quang, chiếu sáng một vùng khắp bốn phía.

Đại môn cung điện đã mở toang, Nhạc Ly kích động nhảy xuống lưng Quân Trì, nhanh chóng tiến vào trong đại môn, đối Quân Trì để lại một câu: “Gã tu sĩ đã vào rồi, ta phải đuổi theo ngăn cản gã, các người cứ chờ ở đây.”

Quân Trì nhìn về phía đại môn cực lớn, ở trên viết ba chữ “Nịnh Hình Cung”, ba chữ hồn nhiên thiên thành*, lại mang theo khí thể mệnh mông, Quân Trì vừa nhìn đã cảm thấy uy áp cường đại đè ép hẳn, như có một cỗ lực lượng tại khai thiên tích địa, lưu chuyển tinh thần ở trước mặt, trong nháy mắt biến mất, rồi lại có tinh thần mới hình thành, vọt nhanh về phía hẳn. . .

(*) tự nhiên, không tỳ vết.

Bởi vậy Quân Trì tạm dừng động tác nhảy lên, không thể không đáp xuống.

Hắn lo lắng tình hình Quân Yến, liền hỏi: “Quân Yến, đệ không sao chứ?”

Quân Yến thấp giọng trả lời: “Không sao.”

Lúc Quân Trì đang chần chờ vì Nhạc Ly dặn ở bên ngoài đợi không nên vào, thì Quân Yến nói: “Ca ca, có một thứ bên trong đang kêu gọi ta, chúng ta vào đi.”

Quân Trì nghi hoặc hỏi lại: “Gọi người?”

Quân Yến đáp: “Đúng. Vẫn luôn có một âm thanh kêu gọi ta.”

Quân Trì nói: “Nhưng nếu chúng ta đi vào, ngược lại sẽ vướng tay vướng chân Nhạc Ly, nếu hẳn vì chú ý ta và người, mà bị gã tu sĩ chế ngự thì sao?”

Quân Yến liền nói: “Ca ca, vậy để ta vào một mình.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, đành nói: “Sao ta lại để người vào một mình chứ, cả hai chúng ta đều vào đó, bất quá phải chú ý, đừng gây thêm phiền toái cho Nhạc Ly. Mà thứ đang kêu gọi người, chúng ta vào tìm hiểu thử, không chừng có chỗ tốt.”

Hắn vừa nói xong, cả người biến nhỏ thêm một chút, chờ Quân Yến bay vào ngọc môn thật lớn.

Bên trong ngọc môn, chỉ thấy tất cả mọi thứ đều được làm bằng ngọc thạch, còn có rất nhiều cấm chế, nhưng đã bị gã tu sĩ kia phá vỡ, nhờ vậy Quân Trì một đường thông suốt không gặp vấn đề.

Nơi đây quang mang rực rỡ, mang theo hơi lửa nóng bỏng.

Quân Trì trầm tư: “Người luyện chế tòa cung điện này, chắc phải là tu sĩ thuộc tính Hỏa, nếu không linh khí Hỏa bên trong sao lại nồng đậm như vậy.”

Bay xuyên qua mấy trọng môn bên trong cung điện, phía trước lại xuất hiện bốn ngã rẽ, lúc Quân Trì đang chần chờ, Quân Yến liền chỉ, “Bên phải.”

Quân Trì không do dự nữa, trực tiếp bay về bên phải.

Cả đường không bị cản trở, xem ra đường Quân Yến chỉ quả thực chính xác.

Con đường bên phải, ban đầu tương đối rộng, về sau rất hẹp, chỉ đủ cho ba người hành tẩu song song, Quân Trì vô pháp phi hành, hắn đành bảo Quân Yến xuống, sau đó biến bản thân trở nên nhỏ hơn.

Sau khi tiến vào cung điện, đã không còn cảm giác lạnh lẽo nữa, Quân Yến kêu Quân Trì biến nhỏ rồi đứng vai mình, để y mang theo hắn tiếp tục đi.

Quân Trì bay suốt chặng đường cũng rất mệt, liền đồng ý, biến thành một chú chim nhỏ có thể úng trong tay, ngồi xỏm trên vai Quân Yến.

Quân Yến mang theo Quân Trì tiến về phía trước, ở hai bên, có không ít căn phòng, tất cả đều bị khóa, ban đầu cả hai không để ý những căn phòng này, chỉ đi về nơi mình nhắm tới, được một đoạn dài, Quân Trì đột nhiên hỏi Quân Yến: “Người biết bên trong phòng chứa những gì không?”

Quân Yến không hề suy nghĩ, nói ngay: “Những thứ có phong ấn mà chủ nhân cung điện này cất chứa.”

Quân Trì nở nụ cười nói: “Ta cũng nghĩ thế. Bất quá chúng ta không có thời gian đi tầm bảo, vẫn nên nhanh chóng tìm Nhạc Ly thôi.”

Quân Yến chần chờ một hồi, nói rằng: “Nếu ca ca muốn nhìn, chúng ta có thể vào trong phòng tầm bảo, rồi mới tìm Nhạc Ly sau, dù sao chúng ta cũng không giúp được hắn, gấp làm gì?”

Quân Trì nói: “Bằng hữu đối địch, chúng ta lại đi tầm bảo, rất không có nghĩa khí.”

Quân Yến không để ý những lời này của hắn, đứng trước một cánh cửa, sau đó vỗ một chuông lên.

Trên cánh cửa bạch ngọc mang theo vân lộ màu đen, còn vân lộ kim sắc mang theo lửa nóng lưu động xung quanh, vừa nhìn đã biết là cấm chế, thế nên Quân Trì không nghĩ y có thể phá, chỉ không ngờ, khi bàn tay của Quân Yến vừa chạm vào, cánh cửa liền mở tung.

Tình huống đảo ngược khiến cả hai nhảy dựng.

Quân Yến liếc nhìn Quân Trì một cái, mới mang theo hắn đi vào bên trong.

Trong phòng không có gì đặc biệt, bốn bức tường xung quanh đều làm từ bạch ngọc, chính giữa có một trận pháp, trên trận pháp để một cái bàn, trên bàn có một cái hộp ngọc, còn trong hộp ngọc có gì, thấy không rõ lắm.

Quân Yến đi qua, vươn tay cầm lấy hộp ngọc, Quân Trì vẫn dán mắt vào phong ấn, thấy Quân Yến cầm hộp ngọc trong tay mà vẫn bình an vô sự, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Quân Yến mở hộp ngọc ra, bên trong là một vật lưu động, trong suốt như nước nhưng không phải nước.

Lấy kiến thức Quân Trì Quân Yến, cả hai đều không biết đây là cái gì, Quân Trì dùng thần thức dò xét nó một phen, nó lập tức bay lơ lửng khỏi cái hộp, Quân Yến nhanh chóng đẩy nắp hộp lại, bỏ vào trong vòng tay trữ vật.

Hai người rời khỏi phòng, lại vào thêm mấy gian nữa, thu mấy thứ đồ vật không rõ là gì.

Sau đó Quân Trì không cho Quân Yến vào lấy nữa, hắn nói: “Mấy đồ vật đó, tuy giờ không có tác dụng với cung điện, nhưng cung điện này lại chống đỡ toàn bộ Long Cốt, nếu chúng ta cầm hết chúng, đến khi cung điện bị hủy, sẽ tạo thành tổn hại lớn với Long Cốt Sơn, đó không phải chuyện đùa đâu, chúng ta mau nhanh chóng tìm Nhạc Ly thôi.”

Từ khi Quân Yến tiến vào cung điện, trong lòng sinh ra cảm giác kỳ diệu huyền ảo, loại cảm giác này rất khó miêu tả, lát sau nghe Quân Trì nói vậy, y cũng đi theo phương hướng luôn hấp dẫn kêu gọi y.

Lại đi qua hai con đường, một căn phòng lớn hơn những căn phòng hai bên tường khi nãy xuất hiện trước mặt hai người.

Hai người còn chưa đến gần căn phòng đó, khí tức Nhạc Ly và hồng y tu sĩ đang đánh nhau liền tràn ra, cả hai đều biết đã đến nơi rồi.

Có lẽ vách tường xung quanh có tác dụng hấp thu, uy thế mà hai vị cao thủ đánh nhau mang tới không quá lợi hại, thậm chí cả Quân Yến đứng ngay đó, cũng không bị chế trụ.

Trong đại điện, trung gian có năm cây cột chống đỡ khung đỉnh phía trên, năm cây cột lưu động rất nhiều vân tự biến ảo, không chỉ có năm cây cột chống đỡ, mà chính giữa nơi đó, còn có một trận thế vô cùng lớn.

Trận bàn thông thả xoay tròn, quang mang tràn đầy, phía trên trung tâm trận bàn, có một linh kiếm không vỏ, toàn thân linh kiếm phiếm đỏ tươi, khi màu đỏ hỗn loạn liền xuất hiện màu đen sâu thẳm, màu đen và màu đỏ đẩy đưa, xoay tròn vòng quanh linh kiếm.

Chỉ là lúc nhìn về hướng linh kiếm, cả người như bị sét đánh, thần hồn rung chuyển, nhện không được muốn ngắt đi.

Quân Trì chỉ mới liếc qua đã đứng không vững, một hồi sau mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng dời mắt sang chỗ khác, còn Quân Yến ngược lại nhìn thêm vài lần, bởi vì âm thanh kêu gọi y, phát ra từ chính linh kiếm đó.

Hồng y tu sĩ một đường bài trừ hết cấm chế nơi này, tiêu hao không ít chân nguyên, dù tu vi hắn cao hơn Nhạc Ly, nhưng lúc này đánh nhau với hắn, đã không thể chiếm tiện nghi được nữa.

Cả hai đều không tiếp cận trận thế, mà chỉ đánh nhau bên ngoài.

Nhạc Ly là yêu tu, hơn nữa mới biến hóa không lâu, tuy rằng đã cấp chín, tương đương với tu sĩ Hóa Thần kỳ, nhưng vì thời gian pháp tu ngắn ngủi, cho nên năng lực hữu hạn, dưới thủ đoạn ừn ừn của tu sĩ nhân loại, nhất thời không có biện pháp xử lý tốt.

Quân Trì và Quân Yến vì tu vi thấp, chỉ đứng nhìn từ xa, không thể hỗ trợ Nhạc Ly.

Nhạc Ly là yêu tu, tốc độ nhanh hơn tu sĩ nhân loại nhiều lắm, gã ta lấy một quyền sách toàn thân màu đen, khẽ quát một tiếng, năm con ác quỷ liền bay ra khỏi sách, ác quỷ hết sức hung ác, bọc lấy Nhạc Ly, nhào tới đánh hắn.

Có ác quỷ ngăn cản Nhạc Ly, gã tu sĩ chiếm được chút thời gian, đánh năm cây cột phát ra quang mạng, năm cây cột đồng thời sáng chói mắt, quang mạng hội tụ về phía trận bàn, linh kiếm bên trong lập tức giật giật.

Gã tu sĩ định đánh năm cây cột lần nữa, Nhạc Ly nhảy vọt tránh đám ác quỷ, hất một con về phía trận pháp, ác quỷ vừa đụng trúng, một tiếng gào thê lương vang lên, giấy lát sau liền bị trận pháp hút mất tằm.

Nhạc Ly thấy vậy, ánh mắt khẽ động, vì thế đám ác quỷ đánh mãi không chết, đều bị hất hất vào trong trận pháp.

Bị đám ác quỷ quấy nhiễu, linh kiếm vốn hơi buông lỏng lại bị kẹt cứng trong trận pháp.

Nhạc Ly cười lạnh với tu sĩ một tiếng, nói: “Mới nãy ta không chú ý, bây giờ theo ta, trận này chính là Bát Hoàng Trừ Ma Trận, một kẻ ma tu như ngươi, cư nhiên dám đến đây.”

Gã tu sĩ sớm biết sự huyền diệu của trận pháp, lúc này lạnh như băng trả lời một câu: “Cho dù đây là Bát Hoàng Trừ Ma Trận thì sao, một tiểu xà như ngươi, có thể cản trở bốn tọa ư?”

Nói xong, đã hướng Nhạc Ly ra tay.

Mỗi chiêu gã dùng đều là sát chiêu, lúc trước, gã nghĩ chỉ cần đoạt được thanh kiếm kia, đối phó Nhạc Ly chỉ là chuyện dễ dàng, nhưng giờ nếu không xử lý Nhạc Ly trước, e rằng khó mà chiếm được thanh kiếm, cho nên lúc này gã một lòng muốn diệt trừ Nhạc Ly.

Đại diện chỉ sợ không còn đồng nhất, hai đại năng đánh nhau, linh khí ba động, chân nguyên chấn động, vốn đủ khiến thiên địa biến sắc, phong vân rung chuyển, nhưng lúc này, họ đang ở đại điện, đại điện hấp thu bớt năng lượng tràn ra từ hai người, dù đứng ngay bên ngoài, cũng khó mà cảm nhận linh khí dao động.

Nhạc Ly biết gã ma tu sợ Bát Hoàng Trừ Ma Trận, giờ có thứ để dựa vào, muốn đối phó gã ma tu, so với ban đầu rồi ren thì thoải mái hơn nhiều.

Quân Trì không cách nào tới gần, dù chỉ liếc mắt một cái cũng không thể, thế nên vẫn luôn giữ tư thế mộng đối diện đại môn, Quân Yên thế nhưng có thể nhìn toàn bộ cảnh tượng đánh nhau bên trong, vì vậy hắn liền hỏi y: “Bên trong thế nào?”

Quân Yên trả lời: “Theo ta thấy, tương xứng.”

Quân Trì nói: “Như vậy không ổn, Nhạc Ly căn bản không phải đối thủ gã ta. Chúng ta lại chẳng giúp được gì, phải làm sao đây?”

Quân Yên nói: “Gã ta không thể tiếp cận trận pháp, Nhạc Ly vẫn còn phân thắng.”

Y vừa nói xong, Nhạc Ly đã bị tu sĩ đánh một chưởng vào đan điền, nếu không nhờ tốc độ Nhạc Ly nhanh, đã bị vỡ trứng, nhưng dù không bị vỡ trứng và đã né tránh, cũng bị chân nguyên ma tu chấn động đến trọng thương, trực tiếp bay về phía trận pháp.

Trận pháp đó chỉ hấp thu ma khí, đối với yêu tu thì không gây tổn thương lớn như vậy.

Nhạc Ly va vào, liền bị bắn ra ngoài, từ đại điện bắn ra cửa điện, rơi tới chỗ Quân Trì Quân Yên đứng cách đó không xa.

Hắn phun một ngụm máu, cả người ần ần muốn phát sinh biến hóa, dĩ nhiên không thể duy trì hình người được nữa.

Quân Trì nhanh chóng bay lên, bảo Quân Yên cầm nguyên đan oán linh cấp cao đưa cho hắn ăn.

Nhạc Ly nuốt nguyên đan vào, mới ổn hơn chút.

Gã tu sĩ không ra ngoài đuổi tận giết tuyệt ba người, mà lại đánh cây cột mang theo mật văn bạch quang, năm cây cột đồng thời phát sáng, phóng đến linh kiếm ở trung gian, linh kiếm bị trận pháp phong ấn, lúc này có điểm buông lỏng.

Nhạc Ly không kịp điều tức, vội nói: “Không thể để gã chiếm được thanh kiếm, đó là Vạn Tương Quy kiếm, nếu gã chiếm được, chúng ta chắc chắn không thể đối phó, mà cả Thần Long Chi Uyên này, cũng chẳng phải đối thủ của gã.”

Hoàn chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 37

Quân Trì Quân Yên không hề biết Vạn Tương Quy kiếm lợi hại cỡ nào, song nhìn Nhạc Ly gấp như vậy, mới phán đoán thanh kiếm kia rất không đơn

giản.

Mặc dù Quân Trì rất muốn giúp một tay, nhưng biết làm sao khi tu vi mình quá thấp, không cách nào hỗ trợ, đành nói với Nhạc Ly: “Tiền bối, ta không thể đối mặt với thanh kiếm kia, vừa nhìn thần hồn liền chấn động, vậy phải làm sao bây giờ?”

Nhạc Ly là yêu tu, căn bản không có những thứ như pháp bảo phù lục đan dược vân vân của tu sĩ nhân loại, nguyên đan oán linh ăn nhiều sẽ có tác dụng phụ, nên mới vừa mới ăn xong, hắc liên phun thêm một ngụm máu, bất quá nhanh chóng đề nén lại, miễn cưỡng đứng lên, nói với Quân Trì Quân Yên: “Quân Trì, người mau mang đệ đệ người rời khỏi đây.”

Quân Trì chần chờ, “Tiền bối, nhưng người bị trọng thương, căn bản không phải đối thủ của gã.”

Nhạc Ly nói: “Các người càng không được! Nhanh chóng men theo đường cũ quay về, nếu gã chiếm được Vạn Tương Quy kiếm, cả tòa cung điện chi sợ không thể chịu nổi, Long Cốt phía trên sẽ sụp xuống, đến lúc đó các người muốn đi cũng không được.”

Quân Trì rầu rĩ nhìn Nhạc Ly, “Vậy người phải làm sao đây?”

Ánh mắt Nhạc Ly nhìn Quân Trì thật sâu, “Mang theo đệ đệ người rời đi.” Không trả lời vấn đề hắc.

Quân Trì biết Nhạc Ly muốn cùng tu sĩ đồng vu quy tận, không khỏi cảm thấy đau lòng, nhưng hắc có gấp cũng không giúp được gì, thậm chí vẫn luôn bị thanh kiếm khắc chế, chỉ đành nói với Quân Yên, “Quân Yên, chúng ta rời đi thôi.”

Lúc này Quân Yên đang nhìn thanh kiếm bên trong trận pháp, không trả lời Quân Trì, mặt y vô biểu tình, con ngươi sâu thẳm, không có chút thần thái, giống như đã bị hút mất thần hồn, linh kiếm trong trận pháp không ngừng di động lôi kéo, y ngờ ngác tiến về phía đại điện.

Quân Trì kinh ngạc gọi y: “Quân Yên!”

Song Quân Yên vẫn không ứng hắc.

Nhạc Ly không còn thời gian để ý hai người, hắc nhanh chóng nhảy vọt vào đại điện. Gã tu sĩ dường như thập phần quen thuộc cách giải trận pháp trói buộc Vạn Tương Quy kiếm, không bao lâu, gã đã gần không ít tự phù trên cột, những tự phù đó, ban đầu kích hoạt năm cây cột kia, sau đó tự phù bị dẫn vào chỗ linh kiếm, quang mang xung quanh thanh kiếm càng thêm rực rỡ, có cả âm thanh phát ra từ bên trong.

Thanh âm kia đề nén cô động, tựa như đến từ viễn cổ hư không, ban đầu không thể nghe rõ âm thanh nói gì, từ từ mới hiểu nó đang gọi “Chủ nhân.”

Tu sĩ nhân loại nghe thấy âm thanh này, liền vui mừng.

Thấy Nhạc Ly lại đến quấy rối, hắc tập trung gọi quyền sách màu đen, năm con quái vật từ bên trong nhảy ra, năm con này so với năm con lúc trước lợi hại hơn nhiều, lao thẳng về phía Nhạc Ly, ngăn cản hắc, không cho hắc cơ hội quấy rầy tu sĩ.

Nhạc Ly cũng hiểu, chỉ cần tu sĩ đánh tự phù thêm lần nữa, chính là lúc Vạn Tương Quy kiếm tỉnh lại.

Chỉ cần nó tỉnh lại, căn bản không cần gã ta phá Bát Hoàng Trừ Ma Trận nữa, một mình linh kiếm cũng đủ thoát khỏi trận thế, tiếp đó gã tu sĩ sẽ thu phục linh kiếm này.

Nhạc Ly thấy tình hình như thế, càng thêm sốt ruột.

Trực tiếp hóa thành nguyên hình, một Giao Long ngậm đen lưu động kim sắc, hắc trao qua những con quái vật đó, lại phun ra hỏa cầu, như thế, mới hơi chiếm được thượng phong.

Mà đội hắc giải quyết xong năm con quái vật, nhào về phía tu sĩ nhân loại, gã đã không cần đánh tự phù về phía năm cây cột nữa.

Vạn Tương Quy kiếm bị trận pháp trói buộc, đã dần dần thoát khỏi, sương mù màu đỏ và màu đen xoay tròn quanh thân kiếm ngày càng nhanh.

Thanh kiếm vốn âm đạm, lúc này bắt đầu sáng rực, hình dạng biến ảo, nơi chuôi kiếm bỗng xuất hiện một gương mặt người, đó là gương mặt nam nhân trắng bệch như giấy, bởi vì quá trắng, cho nên nhìn không giống chân nhân, mà giống một cái mặt nạ.

Mặt người khép mắt lại, ngay sau đó, trên trán hắc xuất hiện vài vằn lộ màu đỏ, vằn lộ màu đỏ đậm dần, hóa thành đóa hoa sen nở một nửa.

Theo đóa hoa sen, cái đầu hắc toàn bộ chui ra khỏi chuôi kiếm, sau đó chính là thân thể, thân thể hắc gắn với thân kiếm, nửa thân sau bị thân kiếm và lớp sương mù che giấu, vì vậy chỉ lộ ra cái đầu cùng nửa người trên.

Bờ môi hắc không nhúc nhích, nhưng lại phát ra âm thanh trầm thấp và thô lương, trong âm thanh còn mang theo u oán cùng oán độc, “Chủ nhân...”

Hắc gọi từng tiếng, gã tu sĩ nhân loại liền xen vào: “Hạo Thương, bản tọa ở đây, bản tọa chính là Ninh Phong tiên quân, người còn không mau tỉnh lại.”

Linh kiếm kia vẫn còn u mê lắm, ước chừng vì bị phong ấn quá lâu, vừa tỉnh lại nên còn rất choáng váng, vì vậy không để ý tới lời tu sĩ tự xưng là Ninh Phong tiên quân, vẫn như cũ gọi từng tiếng, nhưng không mở mắt ra.

Nhạc Ly thấy gã tu sĩ nhân loại tự xưng Ninh Phong, vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bình tĩnh, nói: “Người bắt quả chỉ tới để lấy trộm Vạn Tượng Quy kiếm, lại dám can đảm tự xưng là Ninh Phong tiên quân, còn không mau chịu chết!”

Tu sĩ nhân loại miệt thị liếc mắt nhìn hắn, nói: “Chỉ là một tiểu xà, khẩu khí lại không nhỏ. Nếu bản tọa không phải Ninh Phong, sao có thể đến chỗ này, sao có thể coi phong ấn cho Hạo Thương?”

Nhạc Ly hừ lạnh một tiếng, “Cả tiên giới đều biết Ninh Phong tiên quân, cho dù ta là yêu tu cũng được nghe kể từ người đời trước, và lại y đã bỏ mình vạn năm trước, lấy phẩm tính của y, cho dù lưu lại thần hồn trọng tu, cũng sẽ không tu mà như người. Vạn Tượng Quy kiếm, căn bản không nhận người làm chủ.”

Tu sĩ nhân loại trực tiếp ha hả cười lớn, nói: “Bất quá chỉ là tiểu xà, người thì biết cái gì? Ninh Phong hèn hạ tàn nhẫn, ngay cả bản tọa, cũng không theo nổi bóng lưng y, nếu không sao thần khí bản mạng y lại là một thanh ma kiếm?”

Nhạc Ly nói, “Như thế, người thật sự không phải Ninh Phong tiên quân, người rốt cuộc là ai?”

Gã tu sĩ cười lạnh trả lời: “Bản tọa là ai, người không xứng để biết!”

Nói tới đây, gã không tiếp tục cố gọi Vạn Tượng Quy kiếm tỉnh lại, mà tập kích về phía Nhạc Ly, “Chịu chết đi!”

Nhạc Ly không hề lùi bước, hóa thành bản thể đỡ đòn gã.

Chân nguyên giữa hai người chấn động, giống như hai thế giới va chạm với nhau, trong khoảng thời gian ngắn, trong đại điện xuất hiện con lốc xoáy quét, con lốc xoáy phải vách tường liền bị hấp thu, tuy thế, trong đại điện phong vân vẫn biến ảo, tình huống nhất thời rất khó lường.

Chỉ mỗi Vạn Tượng Quy kiếm ở trung gian không bị liên lụy, vẫn duy trì bộ dáng như cũ, chỉ là sương mù màu đỏ và màu đen ngày càng nhiều hơn, hần nhú lại, dường như muốn mở to mắt, thanh âm kêu “Chủ nhân” cũng càng lớn càng thêm rõ ràng.

Quân Trì thập phần lo cho Nhạc Ly, nhưng lúc này hắn lại lo cho Quân Yên hơn, hắn muốn Quân Yên mau chóng rời khỏi đây với mình, nhưng vô luận gọi Quân Yên thế nào, Quân Yên đều không nghe thấy gì, giống như bị không khí chế di về phía đại điện. Quân Trì hết cách, đành phải biến thân hình to ra, bay tới muốn Chop Quân Yên mang đi, nhưng vừa mới tiếp cận Quân Yên, hắn liền bị một lực lượng vô hình đánh văng ra.

Quân Trì vô cùng kinh ngạc, nhớ đến lời Quân Yên nói, có một âm thanh kêu gọi y, hắn lo lắng không biết thanh kiếm kia có phải muốn dùng Quân Yên để tế kiếm hay không, cho nên mới không ngừng hấp dẫn y qua đó.

Điều này khiến Quân Trì càng thêm sợ, hắn không ngừng cố cản đường Quân Yên, nhưng mỗi khi tiếp xúc với y, đã bị lực lượng quanh Quân Yên đánh văng nơi khác.

Quân Trì sốt ruột không thôi, liên tục lớn tiếng gọi Quân Yên, nhưng vẫn vô dụng.

Quân Yên đã tới cửa điện, chỉ kém một bước nữa là vào trong, Quân Trì phải bay xa chút, muốn lợi dụng xung đột lực lượng Chop lấy Quân Yên.

Hắn nhanh chóng bay tới chỗ Quân Yên, chẳng qua vừa chạm vào y, lại bị Chop văng ra, lăn lộn tận mấy vòng trên không trung, Quân Trì mới bay vững vàng, lại nhìn sang, Quân Yên đã tiến vào trong đại điện.

Lúc bấy giờ, Quân Trì chẳng quan tâm chuyện mình tiến vào đại điện sẽ bị thanh kiếm kia tổn hại thần hồn nữa, hắn muốn đưa Quân Yên ra khỏi đó!

Nếu Quân Yên vào đại điện, dù thanh kiếm kia chưa làm gì, chỉ sợ Nhạc Ly và tu sĩ loài người đánh nhau sẽ liên lụy đến y, Quân Yên khó khăn lắm mới đạt Luyện Khí kỳ viên mãn, nếu bị khí tức rung chuyển, sẽ khiến thân thể và thần hồn y bị hư hại.

Quân Trì chưa bao giờ thấy nóng lòng và sợ hãi đến thế.

Khi hắn muốn bay vào đại điện, biến hóa phát sinh!

Kiểm linh Hạo Thương đột nhiên mở mắt, hai mắt hắn u ám, lại hiện một tầng hồng quang, sương mù màu đỏ và màu đen quanh hắn đã tan hết, dưới chân hắn xuất hiện một đóa hoa sen cực lớn, hoa sen nhuộm màu đen xen lẫn màu đỏ, nhìn hết sức quý dị, cộng thêm dị hương xông thẳng vào mũi.

Theo biến hóa đó, linh khí trong đại điện bắt đầu xoay tròn, tu sĩ và Nhạc Ly đang đánh nhau cũng bị trúng đòn, văng ra Chop lên vách tường đại điện, hai người không thể không ngừng lại, nhìn về nơi đang biến hóa.

Sau khi Hạo Thương mở mắt, trận pháp sinh ra vô số dây leo do quang mạng biến thành, hướng lên trên quét, muốn cuốn lấy Hạo Thương.

Mặc dù thế, khi những sợi dây leo đó quét lên, hoa sen dưới chân hắn không ngừng trào ra vô số đóa sen khác, dây leo quấn những đóa sen đó ngay lập tức héo rũ, đóa sen thì theo những sợi dây leo rơi vào trong trận pháp, dần dần, quang mạng trận pháp ngày càng mờ, dường như bị mấy đóa sen đó phong ấn rồi.

Linh khí trong đại điện hình thành con lốc xoáy tròn ở trung gian, nhưng nơi Quân Yên đi không hề bị con lốc xoáy rối, tựa như con lốc đó đang vì y tạo nên một con đường.

Quân Yên từng bước từng bước hướng tới trận pháp giữa đại điện, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì.

Gã tu sĩ thấy linh kiếm thức tỉnh, vội vàng hô: “Hạo Thương, bốn tọa chính là Ninh Phong, là ta giúp ngươi cởi bỏ phong ấn, ngươi còn không mau đến nhận chủ.”

Linh kiếm tựa hồ nghe thấy lời gã, nhìn thoáng qua, gã tu sĩ lộ ra một mặt cười, nhưng ngay sau đó linh kiếm lại quay đầu sang chỗ khác, nhìn Quân Yên đang bước chân vào trận pháp.

Sau khi Quân Yên tiến vào, quang mang và dây leo trong trận pháp tự động tránh ra hình thành một con đường, Quân Yên đến chính giữa thì ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Hạo Thương lơ lửng trên không trung, Hạo Thương cũng cúi đầu nhìn y, sau đó hần đột nhiên nhào tới.

Quân Trì đang từ ngoài bay vào trong điện, con gió lốc như muốn cắt rách từng tác da thịt hần, nhưng tất cả những thứ này không thống khổ mảnh liệt bằng lúc hần thấy linh kiếm đánh về phía Quân Yên.

Quân Trì cho rằng linh kiếm muốn dùng Quân Yên để tế kiếm, liền kêu to một tiếng thê lương: “Không—”

Hần vội bay tới chỗ linh kiếm, linh kiếm đang nhập vào cơ thể Quân Yên, gió lốc trong đại điện cũng ngừng lại, nhưng ngay khi Quân Trì tiếp xúc với trận pháp, vẫn bị đánh văng ra như cũ.

Quân Trì bị bắn ngược ra cửa, nhìn không được phun một ngụm máu, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng bị chấn động vô cùng đau đớn.

Hần chóng mặt nhìn sang trung gian trận pháp, Quân Yên đã ngã xuống, thanh linh kiếm không biết đã biến đâu mất rồi.

Sau khi linh kiếm dung nhập vào cơ thể Quân Yên, quang mang trong đại điện liền âm đạm hơn vài phần, năm cây cột từ bạch ngọc chuyển thành màu xám xịt, trận thể phía dưới cũng đình chỉ vận chuyển.

Một màn này khiến Quân Trì cực kỳ khiếp sợ, hần cảm nhận được Quân Yên còn sống, chỉ là khí tức thay đổi rất nhiều.

Hần muốn đi qua chỗ Quân Yên, gã tu sĩ nhân loại đang khiếp sợ vội vàng nhào tới, gã kéo Quân Yên lên, ngay lúc Quân Trì không kịp phản ứng, gã đã biến mất vô tung.

Sau khi Quân Yên bị mang đi, trong đại điện vang lên âm thanh ken két, giống như có chỗ nào đang nứt ra.

Thần thức Nhạc Ly đảo quanh, liền chau mày, nhanh chóng phóng đến cạnh Quân Trì, dùng móng vuốt chop lấy hần, trực tiếp bay ra khỏi đại điện.

Đại điện sập khiến chung quanh bị ảnh hưởng, đều xuất hiện âm thanh sụp đổ.

Nhạc Ly không kịp nghĩ nhiều, mang theo Quân Yên chặt vật chạy thoát thân.

Chờ hần phục hồi tinh thần, bọn họ đã cách Ninh Hình Cung rất xa.

Nhưng sau khi Ninh Hình Cung sụp đổ, tiếng Long Cốt vỡ nát không ngừng truyền tới.

Nhạc Ly không thể chống đỡ nữa, rơi từ không trung xuống, Quân Trì trọng thương cũng bị hần ném sang một bên.

Nhạc Ly liên tiếp phun mấy ngụm máu, máu tươi sẽ hấp dẫn oán linh, nên hần cố gắng kiềm lại, nhìn sang Quân Trì.

Mặc dù Quân Trì bị trọng thương, nhưng không nặng bằng Nhạc Ly, phải chống đỡ tu sĩ còn mang hần chạy trốn chết, dọc đường đi, hai người nhiều lần mớm bị Long Cốt sụp đổ rơi xuống đè trúng, đều nhờ Nhạc Ly ráng sức né tránh, lúc này chỉ sợ hần đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực.

Quân Trì biến lớn thân hình, sau đó nói với Nhạc Ly: “Tiền bối, ngươi mau biến nhỏ, ta đưa ngươi ra ngoài. Không biết tu sĩ đã mang Quân Yên đi đâu rồi, chúng ta phải đuổi theo gã.”

Nhạc Ly vô lực nói chuyện, chỉ gật đầu, rồi biến nhỏ cơ thể, miễn cưỡng nhảy lên lưng Quân Trì, lúc này Quân Trì mới bay lên, hướng ra bên ngoài.

Cũng may Nhạc Ly để lại ký hiệu ở đại môn, trong vòng năm ngàn dặm, hần có thể dựa vào đó biết được vị trí chính xác của mình, nhờ vậy dễ dàng chỉ đạo Quân Trì đi về hướng nào.

Kiến thức Quân Trì có hạn, mặc dù giờ hần đã hiểu Quân Yên không bị thanh kiếm kia dùng làm vật tế, nhưng hần không biết thanh kiếm đó sáp nhập vào cơ thể Quân Yên nghĩa là sao.

Nhạc Ly nghỉ ngơi chữa thương trên lưng Quân Trì, Quân Trì thấy tình huống hần tốt hơn nhiều, mới nêu cái nghi ngờ và lo lắng của mình cho hần.

Nhạc Ly nói: “Ta chỉ nghe từ lời cha mẹ ta, cha mẹ ta cũng nghe từ lời trưởng bối khác. Rằng Ninh Phong tiên quân rất nổi danh ở tiên giới, năng lực phi phàm, có thể sáng tạo năng lực thế giới. Năm đó Thần Long Chi Uyên sụp đổ, chỉ còn mỗi khối đất Trung Châu ở trung gian, khiến một lượng lớn Thần Long tử vong, chính nhờ Ninh Phong tiên quân và mấy vị trưởng lão Thần Long tìm ra biện pháp chữa trị Thần Long Chi Uyên, y đã dùng bảy thành tiên lực bỏ tu hoàn toàn kết giới bên ngoài và pháp tắc Thần Long, còn dùng thần khí bốn mạng Vạn Tương Quy kiếm của mình đặt trong ngọn núi Long Cốt ở Đông Cảnh, bởi vì Đông Cảnh bị tổn thương nghiêm trọng nhất, khi ấy nơi đó oán khí ngất trời, cả khí tức Thần Long cũng không cách nào tịnh hóa

nổi. Nhờ Vạn Tương Quy kiểm, oán khí mới bị trấn áp tịnh hóa, trải qua vạn năm, Thần Long Chi Uyên không ngừng được chữa trị và phát triển dần, mặc dù bây giờ vẫn chưa theo kịp thời hoàng kim năm ấy, nhưng vẫn đang thay đổi theo chiều hướng tốt, tất cả đều nhờ công lao Ninh Phong tiên quân. Sau đó nghe nói Ninh Phong tiên quân vì sử dụng tiên lực quá độ, lại gặp chuyện khác, đã bỏ mình. Ta vốn không nghĩ gã tu sĩ kia đánh chủ ý lên Vạn Tương Quy kiểm, ngay khi nhìn thấy Ninh Hình Cung, ta mới hiểu ý đồ gã. Gã một đường tìm tới, không gặp chút trở ngại, phá tất cả cấm chế trong Ninh Hình Cung, chắc hẳn không phải người bình thường, nói không chừng là người bên cạnh Ninh Phong tiên quân năm đó.”

Quân Yên căn bản không quan tâm cái này, vội hỏi: “Vậy tại sao thanh kiếm kia thao túng Quân Yên, hơn nữa còn biến mất trong cơ thể y?”

Nhạc Ly trả lời: “Thanh kiếm kia chính là thần khí, trong số kiếm linh, Hạo Thương không giống bình thường nhất, hẳn có suy nghĩ và phán đoán riêng, nói không chừng đệ đệ ngươi chính là Ninh Phong tiên quân chuyển thế.”

Quân Trì không dám tin tưởng, “Cái này, sao có thể chứ.”

Nhạc Ly nói: “Việc này ta không rõ, bất quá thanh linh kiếm sẽ chẳng vô duyên vô cớ nhận đệ đệ ngươi làm chủ, mà tu nhân loại muốn Hạo Thương nhận chủ, Hạo Thương lại không để ý tới gã, sáp nhập vào cơ thể đệ đệ ngươi, có thể thấy đệ đệ ngươi bất đồng với những kẻ khác.”

Quân Trì rất gấp gáp nói: “Mặc kệ thế nào, nhưng giờ Quân Yên đã bị ma tu bắt đi. Tiên bối, phải làm sao bây giờ?”

Nhạc Ly nói: “Ngươi khoan hãy gấp gáp, Hạo Thương sáp nhập vào cơ thể đệ đệ ngươi, gã ma tu khó mà lấy Hạo Thương ra, nói không chừng còn muốn đệ đệ ngươi ân cần chăm sóc thanh kiếm kia, Hạo Thương bị phong ấn quá lâu, tạm thời chưa hoàn toàn thức tỉnh, gã ta muốn sử dụng, e rằng không dễ, chắc gã tạm thời không làm hại đệ đệ ngươi đâu.”

Quân Trì nói: “Mặc dù như thế, nhưng chỉ sợ gã ta là cửu nhân Ninh Phong tiên quân, cũng nghĩ y là Ninh Phong tiên quân chuyển thế, muốn giết y thì biết làm sao.”

Đối với việc này, Nhạc Ly không biết nên khuyên giải thế nào, đành nói: “Chúng ta cứ đuổi theo gã ma tu trước rồi nói.”

Gã ma tu cời bỏ phong ấn Hạo Thương, tiêu hao không ít chân nguyên, còn phải đối phó Nhạc Ly, cho nên cũng bị thương không nhẹ, gã mang theo Quân Yên rời đi, ngoài cửa có Giao Long thủ sẵn, chắc chắn không dám trực tiếp ra ngoài, vậy nên gã đành trốn trong ngọn núi Long Cốt.

Bất quá gã không thể trốn quá lâu, bởi vì Ninh Hình Cung sắp sụp, oán linh và oán khí chung quanh không còn bị trói buộc nữa, sẽ càng thêm tàn rở, dù tu vi gã đã đạt Hóa Thần hậu kỳ, cũng không dám ở lại quá lâu, nếu không sẽ bị oán linh quần lấy, muốn trốn cũng không thoát.

Gã ma tu tìm được chỗ yên tĩnh, đặt cấm chế bốn phía xong, ngồi tĩnh tọa bắt đầu chữa thương, mà Quân Yên cũng bị gã hạ cấm chế, đặt ở một bên.

Gã ma tu hao phí không ít đan dược, mới khôi phục được chút chân nguyên, liền đứng dậy đến chỗ Quân Yên, nhìn y.

Gã ma tu nắm chắc Hạo Thương sẽ nhận mình làm chủ, đương nhiên có cơ sở, chỉ không ngờ Hạo Thương giữa hai người lại lựa chọn Quân Yên.

Suy nghĩ của ma tu và Nhạc Ly giống nhau, đều cho rằng y là Ninh Phong chuyển thế.

Chính là, hẳn không thể cảm nhận khí tức Ninh Phong trên người y.

Hơn nữa Ninh Phong xuất thân từ tiên giới, trong người đương nhiên mang tiên thể, không phải loại mà người phàm có thể sánh bằng, cho dù y chuyển thế, trên người vẫn mang tiên cốt trời sanh, cả dung mạo và khí tức cũng không thay đổi quá nhiều.

Nhưng tên tiểu tử trước mặt thì chẳng phải vậy, không chỉ dung mạo mà cả khí tức cũng không giống, trên người chỉ toàn khí tức tu sĩ người phàm.

Dù tuổi tên tiểu tử này không lớn lắm, đã đạt Luyện Khí kỳ viên mãn, so với tu sĩ người phàm, quả thực là kỳ tài vạn năm khó gặp, nhưng so với tiên nhân trời sanh tiên thể mà nói, thật sự kém quá xa.

Bởi vậy ma tu không hiểu tại sao Hạo Thương lại chọn tu sĩ người phàm, ngược lại bỏ qua gã.

Gã cầm tay Quân Yên, muốn dò xét cơ thể y một phen, chân nguyên vừa mới tiến vào cơ thể, liền bị đẩy ra ngoài, thậm chí còn khiến ma tu lao đảo lui về sau mấy bước, dường như nguyên thần cũng bị công kích, sắc mặt gã vốn tái nhợt giờ đây càng thêm trắng bệch.

Ma tu suy nghĩ một lát, bỗng cười to, thấp giọng nói: “Quả thực được tới mà chẳng mất công phu. Bốn tọa còn lo mình không đủ sức chăm sóc Hạo Thương, không ngờ ngươi tự dâng mình tới cửa. Một khi đã vậy, cứ tạm thời nuôi nó trong cơ thể ngươi đi.”

Gã cảm thấy mình nói thật có lý, nhưng sắc mặt vẫn không tốt, nghỉ ngơi thêm một lát, mới mang theo Quân Yên đi về hướng đại môn mà gã đã mở lúc trước.

Quân Trì chờ Nhạc Ly tới chỗ đại môn, cánh cửa vẫn còn hình tám khiên, không chút động tĩnh.

Nhạc Ly vừa nhìn, liền nói: “Gã ma tu bị thương không nhẹ, tất nhiên không dám trực tiếp tới đây, chắc đang trốn ở nơi khác chữa thương, vẫn chưa đến.”

Quân Trì vội hỏi: “Chúng ta nên làm gì đây?” Bây giờ hẳn rất lo lắng, sợ rằng ma tu làm hại Quân Yên. Song tu vi hẳn kém cỏi, muốn cứu Quân Yên chỉ

đành nhờ tới Nhạc Ly, loại cảm giác mình thật vô dụng khiến hắn rất bức rứt.

Nhạc Ly nói: “Ta không biết cách mở cửa đại môn, hoặc là chờ tiền bối đồng tộc, hoặc là chờ gã ma tu đến mở cửa, khi đó chúng ta mới ra ngoài được. Gã ma tu muốn ra ngoài, chỉ có thể đi qua chỗ này. Chúng ta trốn ở một bên, đợi gã mở cánh cửa ra, chúng ta liền xuống tay cứu Quân Yến trở về, đây là biện pháp khả thi nhất.”

Quân Trì cũng biết là vậy, nhưng hắn rất lo trong khoảng thời gian này ma tu sẽ giết chết Quân Yến. Nhưng mà tình trạng Nhạc Ly đang không ổn, hắn không thể ù rù làm phiền người ta, chỉ đành nhét toàn bộ sự lo lắng ở trong lòng, chờ Nhạc Ly đến nơi cách cánh cửa hơi xa, đặt thêm mấy cấm chế, cùng Nhạc Ly ngồi xuống chữa thương.

Hoàn chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38

Quân Trì và Nhạc Ly không phải chờ quá lâu, chỗ cánh cửa đã xuất hiện biến hóa.

Có người bên ngoài xé rách kết giới nơi này.

Tinh thần Nhạc Ly lẫn Quân Trì phấn chấn cả lên, nhìn về phía bên đó.

Chỉ thấy cách cánh cửa không xa, xuất hiện một cái lỗ đen, sau đó, một yêu tu bạch y từ từ tiến ra.

Nhạc Ly đã hóa thành người, vừa thấy đối phương hắn vội đứng lên, mang theo Quân Trì qua đó.

Yêu tu bạch y đứng giữa hư không, không nhìn Nhạc Ly Quân Trì.

Quân Trì cảm nhận khí tức của hắn, thấy thật quen thuộc, suy nghĩ một hồi, liền nhớ lúc bọn họ và Tư Mã Hoài mới đến Thần Long Chi Uyên, bị một Giao Long dưới hồ ngủ nửa tỉnh nửa mê lừa, tựa hồ chính là khí tức này.

Nhạc Ly hướng yêu tu chào, nói: “Hoàn Vũ thúc, người đến rồi.”

Thần sắc Hoàn Vũ rất lười biếng, thanh âm trầm thấp nghe biếng nhác vô cùng, hỏi: “Gã nhân loại xâm nhập kết giới đâu?”

Nhạc Ly đem toàn bộ tình huống nói cho Hoàn Vũ nghe, cả việc Quân Yến bị ma tu bắt.

Hoàn Vũ chỉ biến hóa thần sắc khi nghe đến khúc Vạn Tương Quy kiểm tự động dung nhập thân thể Quân Yến, thời điểm khác đều là loại biểu tình miễn cưỡng.

Y nghe xong liền liếc nhìn Quân Trì, Quân Trì vội nói: “Thỉnh tiền bối hỗ trợ cứu đệ đệ ta ra.”

Hoàn Vũ nói: “Ngươi chính là con Chu Tước quấy rầy giấc ngủ của ta? Đã mấy vạn năm nay ta không thấy Chu Tước.”

Quân Trì đành phải lặp lại lần nữa: “Kính xin tiền bối ra tay cứu đệ đệ.”

Hoàn Vũ nói: “Khí tức lệnh đệ, bản tọa đã biết, tu vi y thấp kém, thân thể không cường kiện, Vạn Tương Quy kiểm sáp nhập cơ thể y, cho dù gã ma tu không giết, chỉ sợ cũng chẳng sống được.”

Quân Trì nghe xong thập phần khiếp sợ, “Vì sao? Không thể nào!”

Hoàn Vũ nở nụ cười đáp: “Vạn Tương Quy kiểm là thần khí bản mạng của Ninh Phong tiên quân, ở tiền giới rất có danh tiếng. Một người phạm sao có thể thừa nhận nổi, tất nhiên không sống được.”

Quân Trì vô cùng đau khổ, “Thế tại sao thanh kiếm đó lại tiến vào thân thể đệ đệ ta, không phải đệ đệ chính là Ninh Phong tiên quân chuyển thế ư?”

Hoàn Vũ nói: “Ninh Phong tiên quân, xuất thân có tiên thể trời sinh do thiên địa nuôi dưỡng, dù có chuyển thế thật, cũng không chuyển thế thành phạm nhân. Vạn Tương Quy kiểm coi trọng đệ đệ ngươi, tất nhiên không phải vì y là Ninh Phong tiên quân chuyển thế. Ước chừng còn nguyên nhân khác. Nhưng bản tọa không hiểu suy nghĩ Vạn Tương Quy kiểm, cho nên không rõ nguyên nhân là chi.”

Quân Trì cảm thấy đầu óc rối bời, không biết phải làm sao.

Hắn kinh ngạc đứng thẩn thờ nơi đó, rất muốn giấu đầu mình dưới lớp cánh, để không phải đối mặt với thực tế.

Bất quá hắn không thể như vậy, vội nói: “Tiền bối, người cảm nhận được đệ đệ ta, có lẽ còn cứu được, phải hay không?”

Hoàn Vũ nói: “Các người quả thật huynh đệ tình thâm, bất quá việc này chưa chắc ta nói đúng, chờ lúc nhìn thấy đệ đệ người rồi hãy nói.”

Quân Trì nghe y nói vậy, không muốn nghĩ y chỉ nói cho có lệ, mà xem nó như một tia hy vọng mới, không ngừng cảm tạ.

Nhạc Ly thấy Quân Trì bi thương như vậy, không khỏi nhìn hắn vài lần.

Nhạc Ly đã sống sáu ngàn năm, trải qua không biết bao nhiêu mưa gió và máu tanh, cho nên đối với sinh tử vô cùng đạm mạc.

Kỷ thực một khắc nhìn thấy Vạn Tương Quy kiểm sáp nhập vào thân thể Quân Yên, hắn đã biết y không thể chịu nổi, bất quá hắn không nói với Quân Trì.

Thế nhưng Hoàn Vũ đã nói rồi, nhìn Quân Trì khổ sở, chỉ có thể khuyên hắn một câu: “Người chớ suy nghĩ nhiều nữa, đợi cứu được đệ đệ người rồi, lại xem tình huống sau.”

Quân Trì gật gật, cố giữ vững tinh thần.

Hoàn Vũ nói: “Ninh Hình Cung bị sụp, oán linh ở ngọn núi Long Cốt không còn bị Vạn Tương Quy kiểm trấn áp, chắc chắn càng tàn rở, gã tu sĩ không thể nào đợi mãi trong này, cứ ra ngoài chờ trước, hàn khí ở đây quá nhiều, nếu xâm nhập vào cơ thể, tác hại cũng không nhỏ.”

Sau khi y đưa ra quyết định, liền gọi một cây quạt màu trắng, mặt quạt là một bức họa sơn thủy sinh động, sau khi xuất cây quạt đi, sơn thủy dần tán sang hai bên, ần ần không thấy, mà cây quạt thì lao thẳng tới kết giới, giống như một lưỡi dao sắc bén, cắt một vết tạo thành cái lỗ nhỏ, lập tức, Hoàn Vũ chộp lấy cây quạt bay vòng về, lại xuất thêm vài lần nữa, lỗ kết giới nhỏ liên tục bị xé rách dần dần mở rộng hơn.

Ngay sau đó, y mang Nhạc Ly và Quân Trì bay ra ngoài cái lỗ kia.

Bọn họ vừa mới đáp xuống, cái lỗ lập tức khép lại.

Bởi vậy có thể thấy, kết giới Long Cốt Sơn thập phần cường đại, dù là yêu tu như Hoàn Vũ, muốn đi qua kết giới cũng hết sức bất tiện.

Quân Trì cảm thấy ánh sáng mặt trời như đập vào mặt, âm hàn ngàn dặm quanh Long Cốt Sơn trong nháy mắt bị xua tan, song nóng nảy và lo âu không vì vậy mà thuyền giảm.

Bên ngoài kết giới, một nam nhân thâm tử y* đứng chờ, nhìn Hoàn Vũ mang theo Nhạc Ly và Quân Trì phóng ra. Liền chào đón, “Gã tu sĩ nhân loại bị đánh chết chưa?”

(*) quần áo màu tím đậm.

Hoàn Vũ nói: “Gã trốn trong núi Long Cốt, nhất thời không thể tìm được.”

Nam nhân thâm tử y bỗng cười nhạo một tiếng, nói: “Thế mà người dám xuất khẩu cuồng ngôn, nói vào đó sẽ giải quyết gã sạch sẽ.”

Hoàn Vũ nói: “Thăng Tương, người có ý gì, bảo ta ngay cả một tu sĩ nhân loại cũng không đối phó được? Gã trốn trong ngọn núi Long Cốt, thần thức vô pháp xuyên thấu, ta biết đi đâu tìm gã? Chỉ cần gã bước khỏi kết giới, đợi gã ra ngoài rồi, chẳng lẽ ta không giết nổi gã sao!”

Thăng Tương nói: “Ngọn núi Long Cốt ở Đông Cảnh là nơi phong ấn Vạn Tương Quy kiểm của Ninh Phong tiên quân năm đó, chỉ sợ gã chiếm được thanh kiếm này rồi, ngay cả người cũng chết dưới kiếm gã, trở thành oán linh trong ngọn núi Long Cốt, nếu thật thế, sau này chớ nói người quen biết ta nha.”

Hoàn Vũ bị hắn chọc giận, thần sắc vốn lười biếng lập tức biến thành hoành mi trợn mắt, nhưng rất nhanh y bình tĩnh lại, nói: “Vạn Tương Quy kiểm đã bị gã lấy mất.”

Thăng Tương đang có tâm tình cãi nhau với Hoàn Vũ, nghe xong cũng cả kinh không cách nào thành thoi nữa, cau mày hỏi: “Sao gã có thể lấy được Vạn Tương Quy kiểm?”

Hoàn Vũ chỉ chỉ Nhạc Ly bên cạnh, thần sắc Nhạc Ly ngưng trọng, kể lại chuyện bọn họ giao phong với gã tu sĩ khi ở trong kết giới.

Sau khi kể xong, sắc mặt Thăng Thương trầm xuống, nói: “Cho dù cả ta, cũng chỉ biết Vạn Tương Quy kiểm ở Đông Cảnh Long Cốt, chứ không rõ cụ thể nơi nào, gã tu sĩ nhân loại đó, sao lại biết rõ chuyện Vạn Tương Quy kiểm đến thế?”

Nhạc Ly vội đáp: “Lúc ấy gã thập phần chắc chắn Vạn Tương Quy kiểm – Hạo Thương sẽ coi gã thành Ninh Phong tiên quân, có thể thấy gã có phương diện dễ tin cậy. Ước chừng vì thế, gã mới đi thẳng một đường tới Ninh Hình Cung. Hơn nữa còn biết trong Ninh Hình Cung có cấm chế, thậm chí cả phong ấn của Vạn Tương Quy kiểm cũng biết, vẫn bối nghi, gã rất có thể là người bên cạnh Ninh Phong tiên quân năm đó.”

Thăng Tương cau mày suy tư, nói: “Chúng ta chờ ở đây, đợi gã đi ra, nhất định phải đánh chết, không thể để gã mang Vạn Tương Quy kiểm ra khỏi

Thần Long Chi Uyên. Vạn Tương Quy kiếm có khả năng khai thiên lập địa, bị gã mang đi, không chỉ mỗi Thần Long Chi Uyên chịu khổ. Hơn nữa người nói Vạn Tương Quy kiếm không nhận gã làm chủ, mà sáp nhập với người tên Liễu Quân Yên, có thể thấy Vạn Tương Quy kiếm trong phong ấn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, phải chăm sóc ân cần mới tỉnh lại. Lúc này gã không thể sử dụng Vạn Tương Quy kiếm được, chúng ta cứ chờ ở đây giải quyết gã.”

Bây giờ Quân Trì chỉ có thể đặt hy vọng lên người yêu tu tu vi cao cường, hỗ trợ cứu đệ đệ, lấy năng lực bản thân, hoàn toàn không thể đối kháng ma tu nhân loại.

Mà Quân Yên có sống sót hay cứu chữa được sau khi bị Vạn Tương Quy kiếm sáp nhập hay không, chỉ phải chờ tới đó mới biết.

Lại nói chuyện bên trong kết giới, ma tu dẫn theo Quân Yên tới chỗ tắm khiên Huyền Sắc, gã nhìn xung quanh, nhận thấy Nhạc Ly và Quân Trì đã từng đi qua đây.

Ở Thần Long Chi Uyên, lực lượng của gã, trong mắt Giao Long tu hành mấy vạn năm, căn bản chẳng là gì, bản thân gã không phải không biết tự lượng sức, cho nên đương nhiên không muốn chịu chết.

Vì thế so đo một phen, gã ném Quân Yên xuống đất.

Phong ấn chưa cởi bỏ hoàn toàn, để kiếm linh – Vạn Tương Quy kiếm chưa tỉnh giấc ở nhờ, dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ, cũng phải phí chút công phu, huống hồ Quân Trì chỉ mới Luyện Khí kỳ, dưới mắt đại năng, Luyện Khí kỳ căn bản không phải tu sĩ, chỉ khi Trúc Cơ kỳ mới là đứng trước ngưỡng cửa tu chân.

Vậy nên trong mắt ma tu, Quân Yên và người phạm chẳng khác gì nhau.

Mà hết lần này đến lần khác người phạm bị Vạn Tương Quy kiếm ở nhờ vẫn chưa chết, chẳng qua thần hồn bị trấn áp mạnh mẽ, không chút phản ứng.

Hơn nữa thân thể y dần dần băng lạnh, chắc không lâu nữa, y sẽ bị Vạn Tương Quy kiếm cắn nuốt hoàn toàn.

Ma tu có thể đoán trước, Vạn Tương Quy kiếm cắn nuốt người phạm xong, kẻ kế tiếp chính là gã.

Mà ma tu chỉ muốn đánh thức Vạn Tương Quy Kiếm, nhận gã làm chủ, nhưng giờ Vạn Tương Quy kiếm bị phong ấn quá lâu không dễ tỉnh lại, hơn nữa khuyết thiếu lực lượng lúc trong phong ấn, vậy nên nó sẽ tìm ký chủ để khôi phục.

Ma tu phỏng đoán nguyên nhân Vạn Tương Quy kiếm lựa chọn Quân Yên, nếu gã trở thành ký chủ thứ hai, tu vi bây giờ là Hóa Thần hậu kỳ, bị Vạn Tương Quy kiếm sống nhờ, chỉ sợ hao tổn khí lực, vô pháp khống chế nó, rất có khả năng chết tại Thần Long Chi Uyên này.

Suy xét một hồi, ma tu về một cái trận pháp trên đất, lại đánh thêm trận kỳ, trận pháp lập tức kích hoạt, quang mang xuất hiện ở giữa, hất ném Quân Yên vào, hướng trận kỳ đánh thêm không ít ký hiệu, ký hiệu lưu thông, thông qua trận pháp tiến vào cơ thể Quân Yên, nhờ thế, cơ thể đang đóng băng mới chậm rãi dừng lại.

Y nằm trong trận pháp vẫn không nhúc nhích, nhìn như đã chết.

Làm xong mọi chuyện, gã ma tu lại nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới thi thuật lên tám khiên, tám khiên chậm rãi mở lớn, gã nắm Quân Yên, bay ra ngoài.

Vừa mới bay ra, ngoại trừ dương quang ngênh đón, còn có một đạo kiếm ý, kiếm ý mang theo hàn ý lạnh thấu xương, giống như đi tới nào, nơi đó liền bị đông lạnh.

Gã ma tu khó khăn né tránh, lập tức thu hồi tám khiên khảm trên kết giới, tám khiên rầm một tiếng rơi xuống đất, khăn cấp chặn đạo kiếm ý tiếp theo.

Tám khiên quả thực rất cao, chặn kiếm ý thời đương nhiên không có vấn đề, khi kiếm ý va chạm lên tám khiên, cũng chỉ khắc một vết lên trên, chứ không đục thủng nó.

Gã ma tu không kịp xuất thủ, Hoàn Vũ lập tức tiến đến nghênh đón, ma tu biết mình không phải đối thủ của họ, cho nên không dám đỡ, giơ tay, ném Quân Yên về phía Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ xuất một cái trường tiên, roi hóa thành trường xà đầy linh hoạt, một cái quán lấy Quân Yên, còn lại tiếp tục đánh về phía ma tu.

Gã ma tu lấy một cái bình ngọc, bình ngọc vừa được gọi ra, một dòng nước mãnh liệt bắn ra, giống như biển rộng chảy ngược, phóng về phía Hoàn Vũ, mấy con xà nháy mắt cũng bị đẩy ngược.

Thừa thời cơ, gã ma tu gọi một pháp bảo không biết tên, mở một lỗ hổng giữa không trung, gã vừa tiến vào trong, lỗ hổng lập tức khép lại.

Lúc này Thăng Tương mới phá xong tám khiên, ánh sáng trên tám khiên càng mờ dần, dưới đợt kiếm ý cuối cùng hóa thành một mảnh bông tuyết, nháy mắt nổ tung, chậm rãi rơi xuống.

Thăng Tương vội hướng ma tu truy kích, nhưng khe hở không gian đã đóng, hẳn chỉ có thể đứng nơi đó, phí công giương mắt nhìn.

Hoàn Vũ xách Quân Yên bay tới chỗ Nhạc Ly và Quân Trì, Quân Trì đã biến thành hình người, chạy vội tới đón, tiếp nhận y từ tay Hoàn Vũ.

Thăng Tương hóa thành một đạo quang bay đến đến, đứng bên cạnh Hoàn Vũ, tức giận bất bình, “VẬY mà để gã trốn thoát, thứ giúp gã phá hư không chạy trốn là cái gì, người có chủ ý tới không?”

Hoàn Vũ cau mày: “Chưa từng thấy qua. Chỉ sợ lai lịch bất phàm.”

Thăng Tương nói: “Người thủ ở đây, lấy tu vi gã, dù có phá hư không rời đi, cũng không thoát khỏi Thần Long Chi Uyên, bây giờ ta đuổi theo gã.”

Hoàn Vũ nói: “Tạm thời khoan đi đã, Vạn Tương Quy kiếm đã sáp nhập vào tiểu tử này, gã không mang gì đi cả. Người đi rồi, không chừng gã sẽ ‘giết cái hòi mã thương*’.”

(*) hòi mã thương: một chiến thuật chiến đấu mang tính bất ngờ, không kịp trở tay.

Vừa rồi Hoàn Vũ tiếp Quân Yên, thuận tiện dò xét kinh mạch một phen, lúc này Vạn Tương Quy kiếm đang ở trong đan điền y, đan điền Quân Yên so với những tu sĩ khác rộng lớn cứng cỏi hơn nhiều, nhưng tu vi y thấp quá, căn bản không chịu nổi uy áp thanh kiếm này, đan điền cứ chậm rãi, từng chút một bị phá hư.

Mà sở dĩ Hoàn Vũ có thể dò xét cơ thể y, bởi vì Vạn Tương Quy kiếm lại bị phong ấn một phần.

Vạn Tương Quy kiếm – Hạo Thương, đã nhắm chặt hai mắt lại, cả người cũng rút về trong thân kiếm, chỉ lộ mỗi gương mặt ra ngoài, thần sắc không còn oán hận như lúc đầu, mà ngược lại hết sức an tường.

Bởi vì thần sắc Hạo Thương, đan điền và kinh mạch Quân Yên, trong tình trạng từ từ hồng dần, chứ không phải bị cắn nuốt ngay lập tức.

Hoàn Vũ nói tình hình mình vừa tra xét cho Thăng Tương nghe, Thăng Tương cũng ngồi xổm xuống, nâng tay Quân Yên tra xét một hòi, sau đó gạt đầu, nói: “Chỉ sợ do ma tu gây nên, phong ấn Vạn Tương Quy kiếm. Bất quá cái phong ấn này trông rất kỳ quái.”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ nói: “Sau khi người hóa hình thì theo kiếm tu, còn ta không phải, người nhìn ta làm chi, ta đã xem nhưng không thấy phong ấn kiếm linh đó có vấn đề gì.”

Thăng Tương nhất thời không thể nói phong ấn quái lạ chỗ nào, chỉ trầm tư thật lâu.

Quân Trì ôm Quân Yên vào lòng, nhìn sắc mặt y trắng bệch, cả người lạnh như băng, không hề có động tĩnh, dường như cả hô hấp cũng không còn.

Nhưng hắn biết Quân Yên chưa chết.

Loại tình huống này khiến Quân Trì khủng hoảng hơn bao giờ hết, hắn vội nói với Hoàn Vũ, “Tiền bối, đệ đệ ta còn cứu được!”

Hoàn Vũ có chút khó xử nói: “Dù Vạn Tương Quy kiếm bị phong ấn, nhưng đan điền và kinh mạch đệ đệ người vẫn vô pháp thừa nhận, bây giờ cả hai đều bị tổn hại, chỉ sợ không lâu sau, đan điền sẽ bị phá hư không còn nữa, kết cục là đường chết.”

Quân Trì không chút phản ứng ôm chặt Quân Yên, nói không nên lời.

Nhạc Ly nhìn bộ dạng âm thầm chết tâm của hắn, nói với Thăng Tương: “Tiền bối, người là kiếm tu, có thể lấy Vạn Tương Quy kiếm ra khỏi cơ thể Quân Yên không?”

Thăng Tương lắc đầu: “Vạn Tương Quy kiếm là thần khí, lấy năng lực ta, căn bản không thể. Chúng ta nhanh chóng dẫn y rời khỏi đây, nghĩ biện pháp bảo trụ y trước đã.”

Quân Trì cảm thấy cả người lạnh lẽo, chỉ còn bản năng và lý trí hành động. Hoàn Vũ mang theo hắn, Thăng Tương mang theo Quân Yên, từ kết giới Long Cốt Sơn bay nhanh về phía Đông Cảnh Sơn.

Cha mẹ Nhạc Ly – Nhạc Tu và Hòa Hoa cũng bị thương, nhưng cả hai không đi bế quan chữa thương, mà đứng ngoài ngọn núi Đông Cảnh chờ, nhìn Hoàn Vũ Thăng Tương mang người về, vội tới đón.

Trước mặt Quân Trì, bọn họ thảo luận cách giải quyết Vạn Tương Quy kiếm, Thăng Tương nói: “Phong ấn hoàn toàn Vạn Tương Quy kiếm, như vậy Quân Yên mới có thể sống lâu hơn chút, nhưng Vạn Tương Quy kiếm là thần kiếm bốn mạng của Ninh Phong tiên quân, chúng ta không có biện pháp phong ấn thanh kiếm y. Bây giờ điều có thể làm, đó là cố chữa trị đan điền và kinh mạch Quân Yên, hơn nữa bảo trụ tính mạng y.”

Thần sắc Nhạc Tu trầm trọng, liếc nhìn Quân Trì một cái rồi lên tiếng, “Làm như thế, về sau Liễu Quân Yên e rằng không thể tăng tiến tu vi, con đường tu chân xem như bị hủy.”

Nhạc Tu đau xót như vậy, bởi vì hắn biết Quân Trì thập phần coi trọng Quân Yên, tình cảm hai huynh đệ vô cùng tốt.

Nhạc Tu là yếu tố có gia thất, cho nên hắn hiểu tình cảm nhân loại, mà Hoàn Vũ và Thăng Tương căn bản không thể lĩnh hội phương diện này, cho nên không hiểu Quân Trì vì Quân Yên mà thương tâm đến cỡ nào.

Quân Trì biết mình không thể làm bất cứ điều gì, chỉ đứng bên cạnh canh giữ Quân Yến đang nằm trên giường đá, nghe thấy lời bọn họ, hần chỉ yên lặng cúi đầu thật thấp.

Hắn nghĩ, nếu khi đó mình ngăn cản Quân Yến, không cho y đến chỗ Long Cốt Sơn, thì đã không xảy ra chuyện này, hoặc hắn nên nghe lời Nhạc Ly, canh giữ bên ngoài Ninh Hình Cung không tiến vào, sẽ không xuất hiện việc Quân Yến bị Vạn Tương Quy kiểm dùng sống nhờ, nếu vậy y sẽ không gặp nguy hiểm đến thế...

Hắn thấy rất nhiều khả năng có thể né tránh tình hình hiện giờ, vậy mà hắn cố tình ngu dần như thế, hại Quân Yến thành bộ dáng như vậy.

Nhạc Tu vừa dứt lời, Thăng Tương không chút khách khí nói: “Muốn bảo mệnh, lại không cần trả giá đại giới, trên đời này nào có chuyện tốt như thế? Hiện tại, chúng ta chỉ có thể bảo trụ đan điền trước, sau đó đưa y tới trung ương trụ trời, nhờ Lưu Quân sư thúc mở rộng đan điền kinh mạch cho y, nếu không, ta chẳng chút tin tưởng y có thể mở rộng đan điền kinh mạch khi y yếu ớt như vậy hay không.”

Nhạc Tu nhìn về phía Quân Trì: “Ngươi là huynh trưởng Quân Yến, hết thảy do ngươi quyết định.”

Quân Trì nắm chặt tay Quân Yến, nói: “Còn thỉnh các tiền bối làm chủ.”

Dứt lời, hắn cảm thấy cổ họng mình nghẹn ứ, không thể phát ra âm thanh, hắn nhớ lại vẻ mặt tự tin đầy kiêu ngạo của Quân Yến trước đây, nhớ lại lời y nói, nào là “Ta sẽ trở nên lợi hại”, nào là “Ta sẽ bảo vệ ca ca chu toàn”.

Quân Trì cố nén nước mắt, khiến lòng mình bình tĩnh hơn một ít.

Hoàn Vũ Thăng Tương đều là người sáng khoái, bản thể chính của Hoàn Vũ là linh Giao bích thủy, sau khi hóa hình thì theo công pháp Thủy, thuộc tính nhu hòa, cho nên làm người bảo vệ là tốt nhất.

Vì thế y bảo vệ, Thăng Tương thi thuật, dùng mấy loại linh dược hiếm có bảo trụ đan điền Quân Yến trước.

Vạn Tương Quy kiểm trong đan điền y an tĩnh lạ lùng, dường như đã ngủ say, nhưng khí tức nó hướng ra ngoài, lại đang không ngừng tổn hại Quân Yến.

Hoàn Vũ và Thăng Tương ở trong động thi thuật, Quân Trì chỉ được chờ bên ngoài, hoa xà độc ngoài động vẫn diễm lệ như cũ, nhưng hai mắt hắn vô thần, ngồi xếp bằng một bên, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhạc Ly không tiếp tục bảo trì nguyên hình, mà hóa thành con xà không to không nhỏ trườn tới cạnh hắn, nói: “Tuy nói đưa Quân Yến tới chỗ Lưu Quân sư tổ ở trung ương trụ trời, mở rộng kinh mạch đan điền xong, Quân Yến khó mà tu luyện được nữa, nhưng mà cũng chưa chắc, có một vài dị bảo, có thể gia tăng khả năng này. Tóm lại, mấu chốt là giữ được tánh mạng cái đã.”

Quân Trì gật đầu: “Ta hiểu, đa tạ tiền bối.”

Quân Trì biết, bây giờ Quân Yến ngoại trừ là đệ đệ hắn, đối với người khác, y còn là “hội chứa” Vạn Tương Quy kiểm.

Thế nhưng, cũng như Nhạc Ly nói, giữ được tánh mạng quan trọng hơn bất cứ gì.

Hoàn Vũ và Thăng Tương thi thuật xong, liền nói muốn đưa y tới trung ương trụ trời ngay.

Quân Trì xin đi cùng, Thăng Tương không cự tuyệt.

Trước khi đi, Quân Trì nhờ Nhạc Ly nói lại với Tư Mã Hoài, giúp hắn chiếu cố Tiểu Hôi, sau đó xoay người tới chỗ Hoàn Vũ.

Từ Đông Cảnh Sơn tới trung ương trụ trời, Quân Trì hóa thành Chu Tước không ngủ không nghỉ mới có thể đi ngàn dặm một ngày, khoảng một tháng sau mới tới nơi, Hoàn Vũ và Thăng Tương đương nhiên không chọn biện pháp chậm như thế.

Linh khí bốn mạng của Hoàn Vũ – Bạch Vũ Hư Không Phiến có thể phá vỡ hư không, dựa theo mục đích chủ nhân, định vị tới trung ương trụ trời, y dùng quạt xé rách hư không, sau đó bao vây bốn người trong bọc linh khí, cứ thế mà tiến nhập, bất quá không đến một canh giờ, bọn họ đã đi ra từ đầu bên kia.

Quân Trì do Hoàn Vũ chở, bọn họ đang bay giữa không trung, phía dưới là rừng cây vô hạn, cây cối vừa cao vừa xanh, có cây cao tới hàng trăm trượng, mây trôi lơ lửng, rừng cây bên dưới bao quanh không ít hồ, phía xa xa, một ngọn núi cao vút khuất dưới đám mây khiến ta khó thể thấy toàn cảnh.

Mới liếc nhìn ngọn núi kia thôi, đã cảm thấy áp lực hùng hồn vô biên ập tới, khí tức Đại Long tạo thành uy áp thật phần cường đại.

Ngọn núi đó, phủ đầy tuyết trắng, quang mang phản xạ, một số chỗ, lộ ra chấm đen nho nhỏ.

Mây trắng lượn lờ quanh núi, rừng cây có không ít bầy chim bay lượn, nhưng xung quanh ngọn núi đó, lại không thấy bất kỳ sinh vật nào.

Cả cây cối cũng không.

Phần đất giao giữa mảnh rừng cây và ngọn núi, cũng không có cỏ cây sinh sống, mà phủ đầy tuyết, quang mang lấp lánh.

Không đợi Quân Trì hỏi, Hoàn Vũ đã nói: “Kia là trung ương trụ trời. Do chín vị trưởng lão bộ tộc Thần Long đã dùng thân thể chống đỡ ở trung ương bầu trời, khiến cả Thần Long Chi Uyên hòa thành một thể, long tức nhờ đó mới tuần hoàn vô tận, quy luật và kết giới Thần Long Chi Uyên cũng được củng cố và hoàn thiện.”

Hoàn chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 39

Giữa một mảnh rừng rậm mênh mông, trụ trời đằng kia phải chèo chống một thể giới nguy nga tráng lệ, Quân Trì hóa thành nguyên hình Chu Tước, chở Hoàn Vũ và Thăng Tương trên lưng, bay theo hướng Thăng Tương chỉ định.

Càng tiếp cận trụ trời, uy áp Thần Long càng nặng, thế nên Quân Trì bay không nhanh, hẳn có thể cảm nhận được thiên địa oai phong, cũng hiểu tiên nhân sáng tạo một thể giới như vậy có năng lực xuất chúng cỡ nào.

Hắn đang dần định nghĩa được tu tiên.

Tiền đồ mênh mông vô tung tích, trong tâm Quân Trì, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng mơ hồ.

Giống như yêu tu Hoàn Vũ và Thăng Tương, ít nhất phải có năng lực bảo hộ;

Hoặc như trụ trời có thể chèo chống lực lượng Thần Long một phương;

Cũng có thể là Ninh Phong tiên quân – người đã dùng tiên lực trùng tu kết giới và pháp tắc;

Đó là lực lượng, và cũng là trách nhiệm.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác áp lực và thống khổ trước chuyện Quân Yến bị Vạn Tương Quy kiểm ở nhờ đã thoáng giảm một ít.

Tuy nhìn trụ trời rất gần, nhưng lấy tốc độ Quân Trì bay, vẫn tốn mất hai canh giờ, lúc này chỉ mới đến chỗ sơn mạch [núi non] nằm gần trụ trời.

Sơn mạch so với trụ trời thì thấp hơn rất nhiều, nhưng nếu đáp xuống, sẽ phát hiện những ngọn núi này chẳng thấp bé đến thế.

Nơi đây linh mạch hội tụ, linh khí tràn trề, trên một sườn núi, còn có một mái nhà tranh, hồ sen ở sân trước, còn phía sau là rừng trúc, trông như chỗ cư sĩ nhân gian hay ẩn cư.

Thăng Tương thấy một lệnh bài lên sườn núi kia, cảm chế xung quanh mở ra, Quân Trì nhanh chóng chở hai người bay xuống, bởi vì sân trước không đủ lớn, hẳn không thể nào đáp xuống đất, chỉ đành bay giữa không trung.

Hoàn Vũ và Thăng Tương nhảy lên, rơi xuống đất.

Lúc này Quân Trì mới biến nhỏ hơn, hóa thành một con Bạch Hạc (1) không lớn không bé, đáp xuống.

Ngay sau đó, một nữ đệ tử xinh đẹp từ trong nhà tranh đi ra, hành lễ chào mấy người.

“Thăng Tương sư thúc, Hoàn Vũ tiền bối, Lung Linh hữu lễ.” Nói xong, còn liếc nhìn Quân Trì một cái, ước chừng không nhớ Thăng Tương hay Hoàn Vũ từng sử dụng loại kỳ sùng nào như vậy trước kia.

Thăng Tương hỏi: “Luu Quân sư thúc đâu?”

Nữ đệ tử Lung Linh liền đáp, “Sư thúc đang ngủ trưa.”

Tĩnh tĩnh Thăng Tương hay nóng vội, gấp gấp nói: “Phiền người mau vào truyền lời, nói ta chờ bên ngoài, có chuyện quan trọng muốn thông báo.”

Lung Linh thấy Thăng Tương và Hoàn Vũ sốt ruột, nhanh chóng trả lời: “Sư thúc, tiền bối, mọi người chờ một lát, ta vào truyền lời ngay.”

Lung Linh tiến vào, chốc lát đi ra gọi Thăng Tương cùng Hoàn Vũ vào.

Quân Trì không chậm trễ, vội vàng theo sau.

Lung Linh thấy kỳ sùng cũng vào trong, định cản hấn lại, Hoàn Vũ ngăn: “Cứ để hấn vào.”

Lung Linh hơi kinh ngạc, đánh giá Quân Trì vài lần mới cho hấn đi.

Nàng nhìn lâu như vậy, vẫn không biết hấn thuộc chủng loại gì.

Mà Quân Trì vốn hay nói nhiều, bị chuyện Quân Yến đã kích, tâm tình trầm trọng, không muốn nói bất cứ câu nào, đương nhiên sẽ không giải thích nghi hoặc của Lung Linh.

Nhìn từ bên ngoài, đây chỉ như một mái nhà tranh nho nhỏ, vào cửa xong, mới phát hiện còn có căn khôn khác.

Bước vào là một đại sảnh lớn, trái phải đều có phòng, còn có cầu thang dẫn lên tầng trên.

Lung Linh đi trước dẫn đường, mang theo hai người một điều lên lầu, lầu hai bất đồng lầu một, chỉ có duy nhất một gian phòng lớn, mạn sa màu xanh trên cột rủ xuống, không gió mà bay, gian phòng thoáng thoang mùi thơm nhàn nhạt, không biết là mùi gì, nhưng có thể khiến nhân tâm bình thản.

Quân Trì nghĩ, có lẽ đây chính là thứ bài trừ ma chướng khi tu hành, phòng ngừa nhập ma.

Bài trí bên trong gian phòng khá giống gia đình giàu có, bên phải bày mạn sa và mấy cái bồ đoàn, còn ở bên trái là một chiếc giường lớn.

Mà cái người đang ngồi trên giường, một thân khoác hắc y, tóc dài rủ xuống giường, mặt không chút biểu tình, lạnh lùng hỏi: “Các người đến đây, vì chuyện gì?”

Thăng Tương và Hoàn Vũ trước mặt một nhà Nhạc Ly, tư thái tương đối cao, chắc vì tu vi cao hơn bọn họ, nhưng lúc này thái độ hai người lại hết sức cung kính, hành lễ nói, “Thăng Tương bái kiến sư thúc.”

“Hoàn Vũ bái kiến tiền bối.”

Lưu Quân đã là Độ Kiếp kỳ, khi Thần Long Chi Uyên sụp đổ, hấn vốn dĩ có thể phi thăng thành tiên, bắt qua hấn đè nén tu vi không để mình phi thăng, về sau Thần Long Chi Uyên sụp đổ trong quá trình chữa trị, hấn vẫn lưu lại Thần Long Chi Uyên, thủ hộ trụ trời trung ương.

Bấy giờ, hấn nhẹ nhàng nâng tay, mạn sa màu xanh trong phòng đều tự quăn lên.

Quân Trì cũng thấy hình dáng thật của Lưu Quân.

Tu sĩ Độ Kiếp kỳ, đã có thể khống chế nhục thể không thấy bất kỳ trạng thái nào, bất quá Lưu Quân dường như chẳng thêm đề ý tướng mạo mình.

Tóc và lông mi hấn đều có màu trắng bạc, hạc phát hồng nhan*, tu vi cảnh giới nội liễm, nhìn như một phạm nhân bình thường, chẳng qua khí độ ung dung tỏa ra, không phải thứ phạm nhân có thể có.

(*) tóc trắng như lông nhạn, mặt hồng tựa trẻ con.

Quân Trì nhìn Lưu Quân xong, nhanh chóng tỏ vẻ thần phục, mà từ khi bọn họ xuất hiện giữa hư không, Lưu Quân đã biết thân phận Quân Trì.

Hấn nhàn nhạt nói: “Mấy vạn năm rồi bản tọa chưa thấy Chu Tước, mà người lại có vài điểm bất đồng.”

Quân Trì cúi đầu nói: “Văn bối Liễu Quân Trì bái kiến tiền bối, khẩn cầu tiền bối cứu xá đệ.”

Lưu Quân trả lời: “Sự tình ở Đông Cảnh Long Cốt Sơn, bản tọa đã biết đại khái.”

Hấn nói xong, liền nhìn về phía Thăng Tương, Thăng Tương có một kiện linh khí, tên gọi bình Âm Dương chuyển sinh, linh khí bên trong nồng đậm, có thể chứa vật sống, Quân Yến đã được hấn hút vào trong bình Âm Dương chuyển sinh.

Hấn phóng Quân Yến ra khỏi bình, để Quân Yến nằm thẳng trên sàn nhà căn phòng.

Lưu Quân nhìn Quân Yến, trực tiếp đứng dậy, giãy lấy sau, hấn nửa ngồi xỏm bên cạnh Quân Yến, dò xét cơ thể y.

Sau đó nhìn về phía Quân Trì, nói: “Người hãy kể lại tình huống lúc đó.”

Quân Trì không dám chậm trễ, kể lại câu chuyện bắt đầu từ khi bảy tên tu sĩ nhân loại đến Long Cốt Sơn bị Nhạc Ly đánh bại, sau đó lại có tám tên tu sĩ kéo đến, một trong số đó là ma tu, tu vi cao thâm, cả Nhạc Ly cũng chẳng phải đối thủ, mỗi lần chỉ cố tránh mũi nhọn, ngăn chặn gã, mà gã tu sĩ này, lại biết rõ chỗ để Vạn Tương Quy kiếm, hơn nữa còn biết cơi cắm chế và phong ấn Vạn Tương Quy kiếm bên trong Nịnh Hình Cung, bởi vì gã cơi được một phần phong ấn, mới dẫn đến chuyện thanh kiếm này sáp nhập vào cơ thể Quân Yến.

Quân Trì nói xong, nhìn về phía Lưu Quân, cung kính hỏi thăm: “Chẳng hay tại sao Vạn Tương Quy kiếm lựa chọn đệ đệ văn bối, đệ ấy còn cứu được hay không?”

Lưu Quân nói: “Hết thầy đều là nhân quả. Trong cơ thể đệ đệ người có một hồn Ninh Phong tiên quân năm đó, vì thế Vạn Tương Quy kiếm mới sáp

nhập cơ thể y. Bất quá một hồn này không có tác dụng quá lớn, bản thể Ninh Phong tiên quân ở tiên giới dụng dục tiên thể trời sinh, về sau Ninh Phong tiên quân vẫn lạc, thần hồn tán ra, những thần hồn tán ra không khác phạm nhân mấy, vậy nên một hồn đã tiến vào cơ thể đệ đệ người, không lợi, ngược lại dẫn Vạn Tương Quy kiểm tới. Vạn Tương Quy kiểm uy năng cỡ nào, đệ đệ người sao thể thừa nhận nổi? May mà thanh kiếm tiến vào lập tức ngủ say, bằng không y sẽ bạo liệt mà vong.”

Quân Trì lắng nghe, càng nghe càng kinh hồn bạt vía.

Lưu Quân tiếp tục nói: “Bồn tọa không thể lấy Vạn Tương Quy kiểm ra khỏi cơ thể lệnh đệ, bất quá có thể cải biến thân thể lệnh đệ, giúp y thích hợp để Vạn Tương Quy kiểm sống nhờ hơn, y có thể sống đến khi Vạn Tương Quy kiểm thức tỉnh. Bất quá tiên đồ về sau không cần nghĩ nữa, tiềm năng của y đều bị đoạt mất, không thể tăng cấp.”

Quân Trì nói: “Khẩn cầu tiên bối cứu xá đệ, chỉ cần sống lâu hơn, cũng tốt rồi.”

Lưu Quân nhẹ “Ừm” một tiếng, không chậm trễ thời gian, bảo mấy người rời khỏi phòng, hẳn sẽ thi pháp sửa đổi thân thể y.

Ra ngoài mái nhà tranh, trước hồ sen có một cái chòi làm bằng cỏ tranh để nghỉ mát, mấy người qua đó ngồi.

Hoàn Vũ thấy Quân Trì một mực ưu sầu, mặc dù Quân Trì đang ở hình thái Chu Tước, thế nhưng nét lo lắng trên Chu Tước, mọi người đều hết sức rõ ràng.

Hoàn Vũ nói với hắn: “Người hà tất làm bộ dáng thế này, lệnh đệ có Lưu Quân tiên bối mở rộng đan điền và sửa chữa kinh mạch thân thể, có thể nâng tu vi cao nhất lên Kim Đan hậu kỳ, mặc dù thiên phú lệnh đệ trác tuyệt, dựa vào bản thân, nhưng cũng chưa chắc tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ, vậy nên cải tạo thân thể có thể nâng tu vi, đây chưa thể coi là chuyện xấu.”

Quân Trì đáp: “Đa tạ tiên bối khuyên giải, Quân Trì minh bạch.”

Nói đến đây, Hoàn Vũ lại lười biếng tựa lên lan can nghỉ ngơi, nhấc một chân lên, giống như không xương cốt, nghiêng người nhìn Quân Trì, hỏi: “Ta thấy tu vi người sau khi hóa thành người và Chu Tước chênh lệch khá lớn, người chỉ là bán yêu thôi sao?”

Quân Trì nghe Hoàn Vũ nói vậy, biết y muốn chỉ điểm mình, nói: “Như lời tiên bối nói, đúng vậy. Mẹ ta và Quân Yến là Chu Tước, còn cha là phạm nhân. Khi ta rời khỏi trứng là hình dáng Chu Tước, còn Quân Yến là hình người.”

Hoàn Vũ nói: “Thân thể người rất lạ, có thể để ta dò xét một phen không?”

Quân Trì không dám chần chờ, đi qua, Hoàn Vũ nhìn hình thái Chu Tước màu xám đen, cười nhạt: “Người biến về hình người rồi hăng tới, như vậy ta không dò xét được.”

Quân Trì sửng sốt, nói xin lỗi, “Thỉnh tiên bối chờ một lát.”

Nói xong, nhanh chóng bay tới rừng trúc cạnh nhà tranh.

Hoàn Vũ nhìn thoáng qua, liền bị Thăng Tương bóc mẽ: “Người nói lời trái lòng.”

Hoàn Vũ nói: “Đó là duyên phận giữa ta và hắn.”

Quân Trì biến thành hình người, mặc xiêm y chỉnh chu, rồi mới quay về cái chòi nghỉ mát.

Hoàn Vũ nói: “Lần đầu tiên ta thấy yêu tu hóa thành người mà không thể dùng da lông biến thành y phục.”

Quân Trì đành nói: “Văn bối thất lễ rồi.”

Hoàn Vũ cầm tay Quân Trì, cho một tia chân nguyên xâm nhập, Hoàn Vũ là yêu tu thuộc tính Thủy, chân nguyên nhu hòa triền miên, không khiến Quân Trì cảm thấy khó chịu.

Hoàn Vũ cảm một hồi lâu, mới buông Quân Trì ra, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc, điều này khiến Thăng Tương tò mò đứng dậy, cũng muốn dò xét thân thể Quân Trì.

Hoàn Vũ vội ngăn cản hắn, nói: “Hắn không thể chịu nổi chân nguyên người.”

Thăng Tương nói: “Vậy người mau kể tình huống cơ thể hắn đi, đừng có ở đây làm mất khẩu vị ta.”

Hoàn Vũ nói: “Thế người đừng đứng trước mặt ta tỏ bộ dáng tu vi cao thâm hơn, dám không?”

Thăng Tương nói: “Tu vi ta vốn cao thâm hơn người, lần đó người gặp chuyện, không phải nhờ ta cứu sao.”

Hoàn Vũ đáp: “Ta đâu mượn người cứu.”

Thăng Tương giờ chân đạp y một cú, “Tiểu huynh đệ Quân Trì còn đang chờ, rốt cuộc có nói hay không.”

Bấy giờ Hoàn Vũ mới đứng đắn nói: “Trong cơ thể người vừa có yêu đan, vừa có ma đan. Bất quá yêu đan và ma đan không phải của người. Yêu đan bị yêu anh trời trụ thành đan, khi người hóa thành Chu Tước, là sử dụng chân nguyên yêu đan này, bất quá chỉ sử dụng được một thành, nên yêu thú mới đạt cấp sáu mà thôi. Mà cái ma đan kia, quả thật hiếm có, chẳng qua trên đó dính đầy cấm chế, người không thể dùng. Khi người hóa thành hình người, ma đan và yêu đan vừa vận chống lại nhau, nên người không cách nào sử dụng linh lực, không có tu vi. Mà thân thể người, vừa vận là Ngũ Hợp Thiên Nguyên Thể, linh căn tồn năm loại vốn tương sinh tương khắc lại hoàn toàn đồng phẩm chất, cho nên mới khóa được yêu đan và ma đan bên trong, nếu không dùng chân nguyên thăm dò cơ thể người, thì không cách nào biết tình huống lúc này. Bất quá dù có dò xét, không phải tu sĩ đẳng cấp cao như ta, thì cũng không được.”

Mặc dù Quân Trì kinh ngạc và rung động, nhưng lòng còn vướng bận chuyện Quân Yến, nội tâm không quá pháp phòng, chỉ nói: “Mẹ sinh ta và đệ đệ xong thì vẫn lạc, có lẽ trước khi chết, bà để yêu đan và ma đan không biết từ nơi nào vào trong cơ thể ta. Ngay cả ta cũng không biết lại lịch ma đan này.”

Hoàn Vũ nói: “Có lẽ là vậy, yêu đan kia quả thực chỉ có Chu Tước nhất tộc mới có, lửa nóng vô cùng.”

Quân Trì lại hỏi: “Tiền bối, không biết người có biện pháp lấy ma đan ra không, nếu vậy, dù ở hình người, vẫn có thể tu hành.”

Hoàn Vũ cười một tiếng, “Ma đan và yêu đan trong cơ thể người tương sinh chống đỡ, nếu lấy ma đan ra, chỉ sợ người không chịu nổi yêu đan, tự bạo mà vong.”

Quân Trì giật mình cứng miệng, sau đó liên tục gật đầu.

Cảm ơn Hoàn Vũ xong, hần nhìn mái nhà tranh bên kia, thế nhưng không nhìn ra bất kỳ động tĩnh gì.

Hần nghĩ, cơ thể hần phong ấn ma đan và yêu đan, còn đệ đệ thì nuôi một thanh kiếm, cả hai huynh đệ quả thực đồng bệnh tương liên.

Trừ thờ dài, không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với chuyện này.

Quân Trì nghĩ sau này Quân Yến sẽ cần mình bảo vệ, nên không dám lãng phí thời gian, hóa thành Chu Tước, Hoàn Vũ hảo tâm chỉ đạo hần tu luyện.

Hoàn Vũ dạy hần sử dụng thần trí dò xét yêu đan, sau đó dẫn linh khí từ ngoại giới, linh khí vào đan điền lập tức thành chân nguyên, dùng chân nguyên đụng vào yêu đan, nháy mắt bị yêu đan hấp thụ, nhưng lúc đợi, chân nguyên sẽ tràn khỏi yêu đan, khi đó đem chân nguyên tràn ra nhanh chóng sử dụng.

Cứ thế tuần hoàn, tự mình không chế, đã đủ chậm rãi điều động yêu đan tràn càng nhiều chân nguyên hơn.

Hoàn Vũ nói yêu đan bị yêu anh trời buộc biến thành, muốn Quân Trì vận dụng thỏa đáng, là có thể đạt tới cấp bảy yêu thú.

Chẳng qua tồn một điểm xấu, yêu đan đó không phải của bản thân Quân Trì, nếu Quân Trì sử dụng yêu đan này theo thói quen, chỉ sợ hần không cách nào tự kết yêu đan cho bản thân nữa, tu vi chỉ mãi dừng lại ở cấp bảy.

Mà thọ nguyên hần cũng sẽ không cao, khó khăn lắm mới đạt đủ tuổi thọ Chu Tước, ước chừng hai ngàn năm.

Hai ngàn năm tuổi thọ, trong mắt Quân Trì, chính là dài đằng đẵng, nhưng đối với “lão già” Hoàn Vũ sống mấy vạn năm, quả thật thập phần ngắn ngủi.

Quân Trì rất biết ơn sự trợ giúp của Hoàn Vũ, thế nhưng hần không có thời gian chú tâm vấn đề yêu đan.

Đầu tiên Quân Trì phải bảo vệ Quân Yến, cái gã muốn đoạt Vạn Tương Quy kiếm vẫn chưa chết, không biết đang ở đâu, chỉ cần kiếm còn trong cơ thể Quân Yến, ngày nào đó gã sẽ tìm Quân Yến đòi lấy ra.

Hơn nữa thanh kiếm đang trong người Quân Yến, như một quả bom hẹn giờ, ngày nào đó sẽ nổ cướp đoạt mạng y.

Hần hy vọng trước khi bị thanh kiếm bạo tạc, sẽ lấy được thanh kiếm ra, hơn nữa còn tìm được biện pháp khôi phục tiềm năng Quân Yến.

Hần phải tu luyện, bỏ qua vấn đề yêu đan, bây giờ không phải lúc để suy tính, hai ngàn năm tuổi thọ, hai ngàn năm có thể làm rất nhiều chuyện.

Cho nên chuyện của hần ư? Sau này hần nói.

Lưu Quân sửa chữa thân thể cho Quân Yến, phải thật tận lực, quá trình này không chỉ một hai lần là xong.

Ba người ngồi đợi ở chòi chín chín tám mươi một ngày, cánh cửa nhà tranh mới chịu mở ra.

Quân Trì vẫn luôn tiêu hóa lời dạy của Hoàn Vũ, lúc này vội nhìn sang.

Lung Linh đi phía trước, đằng sau nàng là một tu sĩ trẻ tuổi, dáng người cao gầy, ánh mắt đậm mạc, sắc mặt trắng nõn, cặp môi đỏ mọng, đôi mi thanh tú, một thân hồng y chậm rãi bước ra.

Chỉ khi y thoáng nhìn Quân Trì, ánh mắt mới khẽ động, thấp giọng gọi: “Ca ca.”

Thanh âm y rất khàn, Quân Trì nghe xong, lệ muốn trào ra, bất quá hấn đang ở hình dạng Chu Tước, muốn khóc cũng chẳng được, vì vậy bay qua, dang cánh ôm cả người y, dù hơi bất tiện, nhưng cuối cùng vẫn đứng trước mặt Quân Yên.

Quân Trì cảm thán nói: “Đệ cao hơn nhiều rồi.”

Quân Yên chỉ yên tĩnh nhìn hấn, rồi duỗi bàn tay ra, Quân Trì biết ý y, nhưng không biết nên làm thế nào, do dự một phen, cuối cùng biến nhỏ thành Chu Tước lông xù, trông như gà con màu xám tro, đập lên tay Quân Yên, Quân Yên bưng lấy hấn, nói: “Ca ca, mấy ngày nay, cơ thể ta từ trong ra ngoài đều đau, nhưng giờ đã không sao rồi.”

Quân Trì biết muốn thúc đẩy đan điền và kinh mạch mở rộng, còn phải nhanh chóng kết đan, quá trình thống khổ đến nhường nào, nhìn Quân Yên cứ thế mà hồi hột một câu, lòng Quân Trì chua xót không chịu nổi.

Hấn vội nói với Quân Yên, “Nhờ Hoàn Vũ tiền bối và Thăng Tương tiền bối cứu người rồi mang người đến đây, người mau mau cảm tạ bọn họ.”

Quân Yên không biểu hiện tính tình rầm thối nữa, bất quá thần sắc chẳng thân thiện tí nào, rất bình tĩnh, nhìn theo hướng Quân Trì chỉ, hành lễ với Hoàn Vũ và Thăng Tương, “Đa tạ hai vị tiền bối cứu giúp.”

Hoàn Vũ nói: “Đây là vận mệnh của người.”

Thăng Tương cũng nói: “Cường ép mở rộng đan điền và kinh mạch, không phải ai cũng chịu được, trong vận người tu sĩ, chưa chắc có kẻ sống sót. Cho nên ta và Hoàn Vũ không dám kể công, mà do vận mệnh của chính người.”

Quân Trì cảm thấy mình bị hai người này gạt rồi, thời điểm trước khi Quân Yên mở rộng đan điền và kinh mạch, bọn họ chưa từng nói rằng chuyện này rất nguy hiểm, lúc đó Quân Trì còn tưởng sẽ thành công 100%.

Bất quá hấn không giận Hoàn Vũ với Thăng Tương, chỉ nói: “Mang Quân Yên đến đây, còn nhờ Lưu Quân tiền bối giúp đỡ, đủ khiến hai huynh đệ chúng ta hết sức cảm kích.”

Thăng Tương gật đầu, nhìn về phía Quân Yên: “Người cũng rất đặc biệt, nếu như nguyện ý, ta sẽ thu người làm đồ đệ.”

Quân Trì biết muốn đại năng thu đồ đệ là chuyện khó khăn cỡ nào, hơn nữa mặc dù Thăng Tương là yêu tu, nhưng về sau hóa thành người, hấn theo kiếm tu, kiếm thuật cao thâm, Quân Yên mà được hấn dạy bảo, quả thực tuyệt vời.

Nhưng hấn sợ Quân Yên mất cao hơn đầu, hơn nữa tính tình xấu, không muốn bái hấn làm thầy, vì vậy dùng thần thức nói với Quân Yên: “Đệ còn nghĩ gì nữa?”

Quân Yên trải qua lần sinh tử này, tính cách hòa thuận hơn nhiều, trả lời Thăng Tương: “Đa tạ sư tôn, được sư tôn thu làm đồ đệ, chính là phúc của đệ tử.”

Quân Trì không ngờ Quân Yên trở nên nhu thuận như vậy, cao hứng đến mức muốn ngất.

Lưu Quân đã bế quan, nên Hoàn Vũ Thăng Tương mang theo hai huynh đệ Quân Trì Quân Yên rời đi, không thể cáo từ Lưu Quân.

Quân Trì hi vọng mình có thể giúp được gì đó, cho nên tự động hóa thành nguyên hình Chu Tước, hai cánh dang ra, rộng khoảng trăm trượng, Hoàn Vũ ngồi trên lưng hấn, mười phần rộng rãi.

Hấn chở mấy người bay về hướng Đông.

Tốc độ Quân Trì so với khi mới vào Thần Long Chi Uyên nhanh hơn rất nhiều, lại bay cao, cho nên chỉ mất mười ngày đã đến động phủ Thăng Tương.

Bản thể Thăng Tương là một con Hắc Giao, cho nên hấn sống trong núi, trên đỉnh một mảnh tuyết trắng xóa, sườn núi đến sơn cốc cây xanh um tùm, giữa hai ngọn núi là khe và hẻm sâu.

Bởi vì Quân Yên bái Thăng Tương làm sư, cho nên phải ở trong núi hầu hạ sư tôn tu hành.

Quân Trì lo cho tình hình đệ đệ, nhất thời không muốn ly khai, hấn không nói rõ, cũng chẳng đề cập đến chuyện rời đi, Thăng Tương cũng chẳng trực tiếp đuổi hấn, cho nên Quân Trì xây một căn nhà gỗ trên ngọn núi khác cách khe núi đó khá xa.

Hoàn Vũ nói y ngủ lâu lắm rồi, không muốn trở về ngủ nữa, cho nên cũng ở lại, còn chiếm cứ căn nhà gỗ Quân Yên mới xây.

Quân Yên không ở chung với Quân Trì, y ở trong sơn động trên đỉnh núi, ngoan ngoãn nghe Thăng Tương dạy dỗ tu luyện kiếm pháp.

Quân Trì và Hoàn Vũ ở chung, ngoại trừ vẻ ngoài lười biếng, những phương diện khác y đều rất giỏi, chi điểm Quân Trì không ít, kể cho hấn vô số sự tình giới tu chân và tiên giới, phần lớn là sự tình giới tu chân, hiểu biết của Hoàn Vũ về tiên giới không nhiều, đa số là nghe ngóng được.

Ngoài ra, hấn còn cho Quân Trì hơn mười miếng ngọc giản, bên trong chứa không ít thiên tài địa bảo và đan dược, phương pháp luyện chế pháp bảo linh khí.

Mấy ngọc giản này đều do Hoàn Vũ tự thu thập, bất quá lấy tu vi hiện giờ của y, những thứ này chẳng có tác dụng mấy, nên đều cho Quân Trì.

Y cũng kể Quân Trì nghe thời “trẻ tuổi” của mình, hay đến mấy thế giới khác du lịch, nói là trẻ tuổi, ước chừng cũng khoảng một hai vạn tuổi, lại nói, y là yêu tu, tu luyện đến cảnh giới này, chỉ cần không vẩn lạc, vẫn có thể tiếp tục sống thật lâu.

Hoàn Vũ thoáng cười, nói: “Ta không thích giao tiếp với tu sĩ nhân loại, lòng dạ bọn họ quá sâu, yêu tu ngay thẳng hơn nhiều lắm. Bây giờ ở trong Thần Long Chi Uyên, Giao Long đẳng cấp như ta chờ hóa thành Rồng, cũng hơn mấy chục, nhưng Thần Long chi thủy vẫn chưa tích tụ, không biết phải đợi bao lâu nữa. Cứ một vạn năm như vậy, tâm ta đều già mất rồi.”

Quân Trì cũng cười, hỏi: “Chờ khi tiền bối hóa Rồng, sẽ làm gì tiếp theo?”

Hoàn Vũ nói: “Hoặc là du lịch, hoặc là tiếp tục ngủ.”

Quân Trì hỏi: “Ngươi không có mục tiêu thăng tiến hay sao?”

Hoàn Vũ nói: “Trong khoảng mười vạn năm, tiền giới không an ổn mấy, ta cứ chậm rãi từ từ.”

Quân Trì nhìn y, hỏi: “Kỳ thực đến giờ, ta vẫn không rõ, thứ gọi tiên đạo, rốt cuộc là gì? Không biết tiền bối nghĩ gì về tiên đạo?”

Hoàn Vũ nhìn hần, mỉm cười, y đang ngồi trên cánh cây che nắng, vì vậy tiện tay chỉ chỉ dưới mặt đất, hỏi: “Ngươi nhìn thấy gì?”

Quân Trì dùng thần thức quét qua, nói: “Có mấy con kiến.”

Hoàn Vũ nói: “Ngươi nghĩ mấy con kiến sẽ hiểu ngươi sao?”

Quân Trì lắc đầu: “Không hiểu.”

Hoàn Vũ nói: “Thì vậy đó. Ngươi còn chưa có thành tựu tiên đạo, thì làm sao rõ tiên đạo là gì? Tiên đạo là phải tìm tòi từng bước, đến cuối cùng, ngươi thăng tiên, thành tựu ra sao, đó chính là tiên đạo trong ngươi. Ta không biết tiên đạo ngươi là gì, hơn nữa hiện tại, ta cũng không biết tiên đạo ta đang ở nơi nào. Bất quá ta của hôm nay, đương nhiên đã minh bạch chút ít. Ngươi ngay cả yêu đan còn chưa kết, đừng tiếp tục nhắc về vấn đề đại đạo nữa, chẳng phải giống như mấy con kiến này sao, suy nghĩ mấy vạn năm sau bộ dáng Thần Long sẽ trông như thế nào.”

Quân Trì nghe y nói, cũng có cảm giác giác ngộ, nói: “Vâng, ta hiểu rồi. Chúng ta không nói chuyện tiên đạo nữa, chỉ nói đạo là gì thôi? Vẫn có thể chứ?”

Hoàn Vũ lại nói: “Thiên đạo mỏng manh, không cách nào bàn luận.”

Vừa nói đến đây, y vươn tay tóm một nhúm lông đuôi Quân Trì, cả người Quân Trì run lên, vội vàng vẫy cánh bay lên, nếu như hần ở hình người, mặt đã sạm đỏ tới tận mang tai, chẳng qua đang ở điều hình, mới không lộ ra vẻ xấu hổ.

Hoàn Vũ biết mình vừa sờ soạng lông vũ trên mông hần, chắc giờ đã nổi da gà đầy người, cười bảo: “Lúc nhỏ ta cũng giống ngươi, mỗi ngày chỉ biết tìm ăn, sau đó tu hành, tìm ăn, tu hành, lúc ấy ta cho rằng Thiên Đạo, chính là sống sót, đi càng xa, muốn ăn gì thì ăn, không sợ bị kẻ khác ăn tươi.”

Quân Trì nói: “Như vậy, thật không đạo đức, nhìn thấy kẻ nhỏ yếu hơn mình, liền cướp giật giết chóc, còn kẻ lợi hại hơn mình, thì phụ thuộc theo. Tùy ý phá hủy tiêu diệt theo ý mình, mà không quan tâm lợi ích người khác, giống như lúc tu sĩ khiến Thần Long Chi Uyên thiếu chút nữa sụp đổ, thế cũng được ư?”

Hoàn Vũ nói: “Cũng có thể, chẳng qua, tu sĩ thích nói duyên cớ, bàn vận đạo. Tu sĩ cũng bị Thiên Đạo khảo sát, nếu có tu sĩ như ngươi nói, tất nhiên sẽ bị tổn thất ở phương diện khác. Tại đây, ngươi nói thế này, chỉ là lời nhận định của ngươi, dù tốt hay xấu, thì chỉ là lời nhận định mà thôi, chờ khi ngươi thăng tiên, lúc quay đầu nhìn lại, sẽ hiểu rõ mọi thứ.”

Hoàn chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Sáu năm sau.

Quân Trì đã hoàn toàn học xong cách sử dụng yêu đan bên trong cơ thể, nhưng vẫn không thể nâng tu vi bằng cấp với yêu đan của mẹ, cho nên ban đầu mẹ hần là Nguyên Anh hậu kỳ, còn hần chỉ mới đạt Nguyên Anh sơ kỳ.

Có thể học cách sử dụng yêu đan trong năm năm ngắn ngủi, tất cả đều nhờ công lao Hoàn Vũ.

Bất quá Hoàn Vũ không kể công, mặc dù y chỉ dạy như một sư phó, nhưng lại không muốn thu Quân Trì làm đệ tử.

Quân Trì từng hỏi nguyên nhân, y chỉ lười biếng trả lời: “Thu nhận đệ tử là chuyện rất phiền toái, mệt lắm a.”

Trừ biết cách sử dụng yêu đan, Quân Trì còn nâng thiên phú thần thông lên đẳng cấp khác.

Thiên phú thần thông của Chu Tước, chính là Chu Tước chi hỏa, theo lời Hoàn Vũ, khi thành tựu Chu Tước chi hỏa đạt tới Cửu Thiên Kiếp Hỏa, có thể tiêu diệt thế giới một phương, cả Thần Long cũng chẳng cách nào chạm tới bóng lưng.

Thần Long chủ sinh, Chu Tước chủ diệt.

Mặc dù Quân Trì hướng tới thân thể yêu thần, tràn đầy kính ngưỡng với những tiền bối có thành tựu Cửu Thiên Kiếp Hỏa, nhưng hắn mềm lòng, không mang hùng tâm tiêu diệt thế giới, cho nên so với chủ diệt, hắn càng hi vọng mình có thể chủ sinh.

Bất quá sinh thành Chu Tước, hắn không còn cơ hội lựa chọn.

Quân Trì biến về hình người thì không cách nào sử dụng linh lực chân nguyên, nên không tu luyện theo cách nhân loại được, chỉ không ngừng cố gắng nâng cao thiên phú thần thông dưới hình dáng Chu Tước, dùng nó củng cố năng lực để bảo vệ bản thân, và Quân Yên.

Ngày càng thuần thục sử dụng yêu đan trong cơ thể, khả năng Quân Trì tự kết yêu đan cho bản thân lại càng thấp, Hoàn Vũ từng nói chuyện này với Quân Trì mấy lần, Quân Trì biết y muốn tốt cho hắn, nhắc nhở rằng dù yêu đan nằm trong cơ thể, vẫn có thể buông tha nó, tự tìm con đường tu luyện cho riêng mình.

Nhưng Quân Trì không thể làm thế, không phải vì lực lượng nên không muốn buông tha bàn tay vàng, mà vì hắn không thể chọn lựa nữa.

Quân Trì hóa thành bản thể Chu Tước, có thể điều chỉnh kích thước tùy thích, lớn nhất là hơn mười trượng, hai cánh dang rộng, che khuất cả bầu trời, còn nhỏ nhất là hình dáng gà con ủng trong lòng bàn tay.

Sáu năm nay, hắn không biến về hình người nữa, giữ hình thái Chu Tước, thử mở chiếc nhẫn trữ vật mà mẹ lưu lại cho bọn họ xem thử được không, bất quá cảm chế hết sức đặc thù, không thể mở được.

Quân Trì dưới mặt đất phóng lên trời, mang theo gió lốc kịch liệt, bay tới nơi Quân Yên đang tu hành.

Tốc độ bay của Chu Tước thuộc đẳng cấp cao nhất trong số các loài điều, Quân Trì không cần một phút đồng hồ, đã đến đỉnh ngọn núi cao lớn.

Băng tuyết trên đỉnh núi quanh năm không đổi, mà Thăng Tương lại là yêu tu thuộc tính Băng, kiếm ý sắc bén tung hoành trên đỉnh núi, càng khiến hàn khí tụ tập xung quanh, lớp băng cũng dày thêm một tầng.

Chẳng qua trước đó không lâu, đỉnh núi xuất hiện một loại kiếm ý khác, mặc dù không thể chống lại kiếm ý băng lãnh lúc đầu, nhưng tâm chí đánh đâu thắng đó lại chẳng kém kiếm ý băng lãnh bao nhiêu.

Loại kiếm ý lửa nóng, nhiệt cao đến cực điểm ngược lại hiện ra băng hàn, như muốn hóa tất cả thành tro tàn rồi sau đó đông cứng lại.

Quân Trì không đáp xuống đỉnh núi, mà đứng ở xa xa bay vài vòng.

Quân Yên bái Thăng Tương làm sư, mặc dù Thăng Tương ở cùng Hoàn Vũ khiến người ta có cảm giác lấm nhem, nhưng khi đối đãi đệ tử, hắn lại không chút khách khí, thập phần nghiêm túc.

Mang Quân Yên trở về chỗ hắn tu hành, trước hết dùng một năm củng cố cảnh giới cho Quân Yên, năm thứ hai hắn bảo Quân Yên đứng trên đỉnh núi tung hoành kiếm khí, tôi luyện bản thân.

Quân Yên mang linh căn thuộc tính Hỏa, còn Thăng Tương là thuộc tính Băng, hoàn toàn trái ngược.

Nhưng Thăng Tương lại cảm thấy điều này có lợi cho tu hành.

Giữa kiếm khí kiếm ý đang bao quanh, Quân Yên ngày ngày không ngừng bế quan luyện kiếm.

Tu luyện dưới kiếm ý của người khác, cảm giác thống khổ đó không phải người bình thường có thể chịu, ban đầu Quân Yên chịu đủ cay đắng, nhưng không hề sinh ra ý niệm lùi bước.

Quân Yên bị ép phải tăng cảnh giới để thích hợp cho Vạn Tương Quy kiếm sống nhờ, trong thời gian ngắn không bị nó thôn phệ, từ nay về sau mất khả năng tăng cấp, dù tiềm năng tăng cấp bị phá hủy, nhưng tâm tính cứng cỏi lại không hề suy sụp, ngộ tính kiếm đạo lại chẳng bị cản trở.

Trong vòng vài năm, Quân Yên đã ngộ ra kiếm ý, cả Thăng Tương cũng nói, dưới Cửu Thiên này, chỉ sợ duy nhất mình y.

Hoàn Vũ cũng liên tục tán thưởng tâm tính và ngộ tính của Quân Yên.

Nói: “Mặc dù trong cơ thể y chỉ có một hồn Ninh Phong tiên quân, nhưng chẳng hề tầm thường, đối với ngộ tính kiếm đạo, chỉ sợ dưới Cửu Thiên này, không ai có thể sánh bằng.”

Y biết Quân Trì rất để ý chuyện Quân Yên không thể tiến cấp, liền nói: “Dù cái miệng Thăng Tương chẳng nói được lời hay, nhưng đối với Quân Yên, vẫn rất tốt.

Tuy Quân Yên phải dừng lại ở Kim Đan hậu kỳ không thể tăng cấp, nhưng lại có thể tu luyện kiếm đạo, lấy kiếm nhập đạo, cảnh giới kiếm đạo không vì tu vi thân thể mà giới hạn, muốn tăng cảnh giới kiếm đạo, cũng có thể làm được.

Hơn nữa tính Quân Yên cứng cỏi, tâm vô cạnh vụ, nếu mang ngộ tính cơ duyên, tìm được biện pháp, tương lai có khả năng sử dụng thần kiếm trong cơ thể, dùng nó đột phá, cởi bỏ cản trở cưỡng ép không thể tăng tu vi, thành tựu Nguyên Anh. Dưới Cửu Thiên, thế giới có bao nhiêu vì sao, nói về từng tu sĩ, cũng có vô số loại khả năng, có vô số con đường. Theo đuổi tiên đạo, chỉ cần tâm chí kiên định, sẽ minh bạch đạo là gì thôi.

Liễu Quân Yên tự biết y không thể tăng tiến tu vi nữa, nhưng chẳng giận tí nào, tức trong lòng không có tâm ma, một lòng tu kiếm đạo, lấy kiếm đạo làm tâm, lấy bản thân làm kiếm, ngay Thăng Tương cũng nói hấn còn nhiều chỗ không bằng.

Y như vậy, dù là ta hay Thăng Tương, cũng kính nể ít nhiều.

Ngược lại là nguoi, bởi vì chuyện Quân Yên mà sinh ra tâm ma, quyết giữ ý mình, trên tu hành, ngộ tính nguoi có, tâm chí cũng kiên định, chịu được cực khổ, lại tâm tư tán, không một lòng hướng đạo, chỉ sợ chẳng có thành tựu gì.”

Quân Trì phi thường cảm tạ Hoàn Vũ chỉ dạy, nhưng phần tâm ma này, hấn không cách nào bỏ được, cho nên chỉ đành khiến Hoàn Vũ thất vọng.

Thần thức Quân Trì không tìm thấy chỗ Quân Yên tu hành, kiếm ý xung quanh quá mạnh mẽ, thần thức vừa chạm đã bị nó đánh tan.

Nhưng Quân Trì cứ cách một đoạn thời gian thì bay xung quanh nhìn một lần, vì nếu Quân Yên bế quan đi ra, hấn cũng sẽ biết.

Lúc đang muốn bay trở về ngọn núi của mình, hấn bỗng cảm thấy một khí tức huyền diệu bao vây.

Loại khí tức này đến từ phương xa, nhạt nhòa, triền miên, xa xưa, không lời diễn đạt, khiến tâm người bình tĩnh, giống như nhập hồn vào một cục đá vậy, kích thích rung động nhẹ nhàng, không quá nặng, chẳng phải sóng biển, không đâu không có, khiến người không cách nào buông tha.

Quân Trì không rõ lắm, chỉ thấy bên trong khe núi chỗ Quân Yên, xuất hiện một bóng dáng, bóng dáng như một thanh hàn kiếm, thẳng tắp bay tới chỗ Quân Trì, sau đó vững vàng đáp trên lưng hấn.

Quân Trì cung kính chào, “Thăng Tương tiên bối, văn bối hữu lễ.”

Ban đầu Quân Trì mới tiếp xúc với Thăng Tương, mặc dù biết tu vi hấn cao thâm, có chút kính ý, nhưng không nặng, kể từ khi hấn nhận Quân Yên làm đồ đệ, muốn giúp Quân Yên lấy kiếm đạo đột phá hạn chế tu vi, Quân Trì liền đối yêu tu ‘ăn nói chua ngoa tâm đầu hũ’ này mười hai vạn phần cung kính cùng cảm kích.

Thăng Tương đứng trên lưng hấn, nói: “Quân Yên tạm thời không xuất quan, nguoi đến đây cũng vô ích. Hiện tại mang ta tới chỗ Hoàn Vũ.”

Quân Trì đáp ứng, bay về chỗ của mình.

Quân Trì dùng thần thức hỏi Thăng Tương: “Tiền bối, khí tức đột nhiên xuất hiện là gì vậy? Mãi mà không dứt.”

Ngừ khí Thăng Tương bình tĩnh, nói: “Do trụ trời trung ương kết thành Thần Long chi thủy, đó chính là khí tức Thần Long chi thủy.”

Thăng Tương và Hoàn Vũ lúc nói chuyện thường hay cãi nhau, còn với những người khác, hấn đều tạo cảm giác chính trực, đặc biệt là với văn bối, rất hiếm khi nói đùa.

Quân Trì nghe Thần Long chi thủy đã hình thành, động tác vỗ cánh thiếu chút nữa ngưng lại, thu liễm tâm thần xong mới nói: “Sao Thần Long chi thủy lại hình thành nhanh thế?”

Thăng Tương trả lời: “Đây không tính nhanh, một vạn năm rồi. Trước khi Thần Long Chi Uyên chưa sụp đổ, Thần Long chi thủy dưới trụ trời, là một cái hồ lớn, có Thần Long tiên cấp trấn thủ, là nơi Giao Xà hướng tới.”

Quân Trì vâng một tiếng, lại hỏi: “Vậy tiền bối muốn cùng Hoàn Vũ tiền bối đến trung ương trụ trời sao?”

Thăng Tương nói: “Đội thêm tí cũng không sao, bây giờ có không ít Giao Long cùng tộc về trước dò xét tình huống, không thể nói trước không gặp cừu nhân, đợi mọi người bình tâm trở lại, đến cũng không muộn.”

Quân Trì không ngờ Thăng Tương có cừu nhân, hấn cho rằng Thăng Tương theo kiếm tu kiếm khí băng lãnh, thấy kẻ thù nhất định muốn phát kiếm ý, không ngờ hấn nhin được.

Oán gia tăng, chính là khổ, trốn tránh cũng tốt.

Quân Trì nói: “Không biết khi tiền bối và Hoàn Vũ tiền bối về đó, có thể mang ta theo hay không, ta muốn đến xem nữa. Mặc dù ta là Chu Tước, Thần Long chi thủy vô ích với ta, nhưng thật muốn đến kiến thức một phen.”

Quân Trì là Chu Tước, huyết mạch thần thú, hơn nữa còn thuần huyết, tính tình nhu hòa, chịu được mệt nhọc, chí tình chí nghĩa, tình huynh đệ giữa Quân Trì và Hoàn Vũ hết sức thâm sâu, Thăng Tương và Hoàn Vũ đều là yếu tố tính tình sáng khoái, cho nên đối Quân Trì có ấn tượng rất tốt.

Từ chuyện Hoàn Vũ không hề giấu giếm với Quân Trì cũng đủ mơ màng hiểu ra.

Thăng Tương không thấy yêu cầu của hắn quá phận, nói: “Đến lúc đó ngươi cứ chờ ta và Hoàn Vũ đến đó. Để mấy đồng tộc khác thấy Chu Tước để chúng ta ngự sử, không biết bọn họ sẽ nghĩ gì nhỉ?”

Khi Thăng Tương nói những lời này, giọng điệu thập phần nghiêm chỉnh, mãi đến khi Quân Trì bay tới đích, đáp xuống rồi, mới nhận ra Thăng Tương đang nói chuyện đùa cùng hắn.

Quân Trì đáp: “Vây do tiền bối ngự sử. Chi là lông vũ ta màu tro, không phải hỏa hồng sắc như Chu Tước bình thường, không đủ rung động nhân tâm, có lẽ nên tìm kiện pháp bảo khiến lông vũ trên người biến thành hỏa hồng sắc, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Quân Trì nói xong, Thăng Tương đang nghiêm túc cũng cười một tiếng, còn khen: “Có lý lắm.”

Hoàn Vũ hóa thành tiểu xà nằm trên cây phơi nắng, thấy Thăng Tương đã đến, y mới biến thành hình người, ngồi dựa trên cành cây nói: “Ta biết ngay ngươi sẽ đến mà. Nói đi, có phải muốn ta đi cùng ngươi đến trung ương trụ trời không?”

Thăng Tương đáp: “Thần Long chi thủy vừa hình thành, tộc nhân khắp nơi tất nhiên sẽ tụ tập đến đó, đánh nhau sẽ không thiếu, chúng ta đợi lát hãy đi cho lành. Ta chỉ sợ ngươi thiếu kiên nhẫn, trong tay lại có Hư Không Phiến, tự thân chạy qua đó, mặc dù cây quạt ngươi dùng khá tốt, nhưng không xác định được tình huống và địa điểm bên ngoài, biết đâu mới ra đã bị người ta vô bắt, biến ngươi thành món xà nướng, cá da cũng không chữa.”

Mặt Thăng Tương đầy ý tốt, lời nói ra lại phi thường khó nghe, Hoàn Vũ đang lười biếng ngồi trên tảng cây, giận đến mức muốn giơ chân, cau mày nói: “Ta là người hay lỗ mãng vậy sao, chỉ có thứ đầu óc như ngươi, mới nghĩ ta vừa cảm nhận khí tức Thần Long chi thủy liền chạy đi.”

Thăng Tương nói: “Ngươi trải qua nhiều năm, làm không ít chuyện lỗ mãng. Ta chỉ hảo tâm đến nhắc nhở ngươi, sợ ngươi thật sự qua đó, gặp mấy cừu nhân này nọ, ta còn phải đến giúp ngươi giải quyết, tránh việc vì cái miệng mà rước họa vào thân.”

Hoàn Vũ tức giận quay đầu sang chỗ khác, chẳng thèm nhìn hắn, nói: “Hừ, cừu nhân của ta, tự ta có biện pháp giải quyết, chẳng cần lòng hảo tâm của ngươi.”

Quân Trì thấy hai người cãi mãi không dứt, một mình bay đi, đáp xuống đỉnh núi tu luyện.

Lại qua một tháng, phía chân trời xuất hiện hai bóng dáng.

Quân Trì đang tu luyện rèn luyện thân thể dưới uy áp kiểm ý của Thăng Tương, mặc dù hai người cứ nhao nhao không yên, nhưng Hoàn Vũ vẫn bảo Thăng Tương duy trì uy áp kiểm ý để hắn tu luyện, Thăng Tương không chút ngần ngại bỏ trí cho, khiến Quân Trì rất biết ơn. Lại không thể không nghĩ, Thăng Tương muốn theo đuổi Hoàn Vũ, quả thực không dễ, bất quá nếu mãi theo phương pháp này, hiển nhiên khó mà đạt được trái tim mỹ nhân.

Bất quá việc này không cần Quân Trì quan tâm, hơn nữa cả hai đều là xà đực, nhưng phẩm loại không cùng một dạng, giao phối cũng không thể sinh ra tiểu xà như Nhạc Ly và Nhạc Ban.

Quân Trì dừng tu luyện, bay khỏi đỉnh núi ngheh đón hai đạo bóng dáng.

Nhạc Ly một thân hắc y, cùng một nam tử gương mặt xa lạ.

Quân Trì trước tiên nhìn Nhạc Ly, từ lần đại chiến với ma tu trộm kiếm, bởi vì bị thương khá nặng, sau khi Thăng Tương và Hoàn Vũ mang Quân Trì rời đi, hắn liền bế quan.

Thứ nhất vì chữa thương, thứ hai vì củng cố cảnh giới.

Mấy năm nay Quân Trì chưa từng gặp hắn, đây là lần đầu tiên sau ngày hôm đó.

Nhạc Ly không thay đổi gì mấy, chẳng qua mái tóc đen dài không còn cột bím nữa, mà chỉ đơn giản buộc chặt lên, vẫn một thân hắc y, chẳng qua nhìn thần sắc bình thản và khí tức khí độ, đủ biết trọng thương đã khỏi hẳn, yếu tố có một chỗ tốt, đó là thân thể cường tráng hơn nhân loại, khi bị thương rất dễ lành.

Quân Trì thấy thân thể hắn đã khỏe, hơn nữa cảnh giới cũng vững vàng, không giống mấy năm trước, cả biến hóa còn không vững chắc, Quân Trì cũng yên lòng.

Vừa nhìn về phía nam nhân cạnh Nhạc Ly, căn cứ theo khí tức, hắn biết đây là Nguyên Tiêu.

Quân Trì nói với y: “Chúc mừng, ngươi có thể biến thành người rồi.”

Nguyên Tiêu làm đại lễ như người hầu đối chủ nhân, rồi nói: “Ta xuất quan, mới biết chuyện ở Long Cốt Sơn, lúc ấy chủ nhân và Quân Yến bị thương, mà ta không ở bên cạnh bảo hộ, chỉ tại ta thất trách.”

Quân Tri vội nói: “Đừng nói mấy lời như vậy, lúc đó nguoi đang bế quan, căn bản không biết việc này, không thể gọi thất trách. Lại nói, gã ma tu nhân loại thập phần cường đại, cả Nhạc Ly tiền bối còn bị thương không nhẹ, nguoi ở đó cũng chỉ phí công bị thương, vậy nên chớ suy nghĩ nữa.”

Nguyên Tiêu vẫn cảm thấy ần ần, nhưng không mãi dây dưa chủ đề này nữa, sau khi Quân Tri mời hai người về phòng, hóa thành hình người, dùng linh quả trong núi chiêu đãi.

Lúc này Nguyên Tiêu lấy hóa bồn đưa cho Quân Tri, nói: “Chủ nhân, đây là linh khí nguoi đưa cho ta để ấp trứng con nôi đổi, bây giờ trả cho nguoi.”

Quân Tri không nhận, nói: “Nguoi tu thành hình người, ta không lẽ tặng nguoi, cái hóa bồn này xem như lễ vật vậy.”

Nói đến đây, hấn mang theo nụ cười, hỏi: “Chẳng lẽ con nguoi đã nở rồi sao?”

Nguyên Tiêu gật đầu nói: “Vốn phải tốn ít thời gian nữa, bất quá ta dùng năng lực vừa tiến cấp của mình, cộng thêm hóa bồn, đã ấp nở rồi. Bé con là rấn cái, tên gọi Nguyên Nguyên.”

Quân Tri nghĩ thầm nuôi dưỡng nữ hài tử cần nuông chiều, Nguyên Tiêu làm cha phải chịu khổ rồi, chẳng qua cái tên Nguyên Nguyên so với Nguyên Tiêu còn không có thành ý hơn, trong lòng hấn tự thổ tào, ngoài miệng lại rất trịnh trọng, nói: “Nguyên Nguyên sinh ra, mà ta lại không có lễ vật gì tặng.”

Nguyên Tiêu đáp, “Chủ nhân đưa hóa bồn cho ta mượn ấp trứng, đó chính là phúc của con bé.”

Nhạc Ly nghe Quân Tri nói mấy lời khách khí mà choáng cả đầu, nói: “Tộc Hạo Thiên Nguyên Mãng chúng ta, vốn không để ý lễ tiết tu sĩ nhân loại, nguoi không cần nói mấy lời này.”

Quân Tri đành phải thu hồi khách khí, cười với Nhạc Ly: “Thật có lỗi, khiến tiền bối cảm thấy không thú vị rồi.”

Nhạc Ly nhàn nhạt hừ một tiếng, lại nói: “So với trước kia hóa thân thành Chu Tước, ta thấy tu vi nguoi đã đề cao, lên cấp bảy rồi.”

Quân Tri đáp: “Đều nhờ lời dạy bảo của Hoàn Vũ tiền bối.”

Nhạc Ly gật đầu, lại nói: “Trước kia nguoi từng hỏi ta, tại sao hóa thành Chu Tước thì có tu vi, còn khi trở về hình người ngược lại không có. Thời điểm ta chữa thương, cũng từng suy nghĩ, rằng tu vi đó có khi nào không phải của nguoi, mà từ một yêu đan khác trong cơ thể, lúc biến thành Chu Tước thì sử dụng cái yêu đan này, còn hình người thì không. Ta từng đọc một số ngọc giản của tu sĩ nhân loại, thấy nhiều người thường tế luyện yêu đan để sử dụng.”

Quân Tri không ngờ hấn quan tâm chuyện của mình thế, vô cùng cảm động, đáp: “Hoàn Vũ tiền bối đã dò xét cơ thể ta, yêu đan bên trong quả thực không thuộc về ta, mà là của mẹ ta.”

Nhạc Ly “A” một tiếng, lại thoáng nhăn mày, nói: “Nguoi đấy, ý lại yêu đan của mẹ như vậy, rất không tốt, phải tự tu luyện yêu đan củ bản thân mới được.”

Quân Tri không muốn nói về chuyện này nữa, bèn chuyển chủ đề: “Không biết tình huống Tư Mã tiền bối và bọn Tiểu Hôi thế nào?”

Nhạc Ly ngồi đó không nói gì, chắc hấn không biết, Nguyên Tiêu nói: “Tư Mã Hoài bế quan, con hắc ưng kia và Nhạc Ban vừa chơi vừa tu luyện, tiến cảnh không ít, lần này vốn muốn hộ tống ta và Nhạc Ly đến đây, nhưng tu vi nó quá thấp, ta không đồng ý.”

Quân Tri nhẹ nhàng gật đầu, cảm khái: “Ta bảo là sẽ nuôi nó, vậy mà chưa thực hiện được lời nói.”

Nhạc Ly trách: “Nguoi rõ ràng là Chu Tước, vì sao toàn mang tư tưởng phạm nhân, yêu thú hắc ưng kia, phải tự vật lộn mà sống, nguoi để ý nó quá, ngược lại không tốt. Ban đầu Nhạc Ban ở Đông Cảnh Sơn, không phải chịu khổ, cũng không có bạn chơi, mãi mà chẳng tiến cảnh nổi, giờ đã có hắc ưng, tu vi nó tăng không ít.”

Quân Tri thấy hấn nói rất đúng, liền cười ứng.

Lại hỏi: “Không biết vì sao tiền bối muốn đến đây? Là vì chuyện Thần Long chi thủy ở trung ương trụ trời ư?”

Nhạc Ly nói, “Đúng là vậy. Chẳng qua tu vi ta quá thấp, tới tranh giành giọt Thần Long chi thủy cũng vô dụng, ta chỉ đến hỏi thăm ý tứ Hoàn Vũ tiền bối và Thăng Tương tiền bối.”

Quân Tri nói Hoàn Vũ theo Thăng Tương tới khe núi của hấn, cả hai đang bàn luận công pháp.

Nhạc Ly bảo muốn đến bãi phỏng, Quân Tri liền chờ hai người đến đó.

Nhạc Ly nói chuyện với Hoàn Vũ Thăng Tương, Quân Tri không ở cạnh nghe, mà bọn họ nói chuyện không quá lâu, lát sau kêu Quân Tri vào.

Hoàn Vũ nói: “Chúng ta chuẩn bị tới trung ương trụ trời dò xét tình huống, không phải nguoi muốn đi sao? Như vậy, nguoi cứ chờ chúng đến đó.”

Quân Trì đáp ứng, nhìn về phía Thăng Tương hỏi: “Tiền bối, tất cả chúng ta đều đến trung ương trụ trời, Quân Yến vẫn đang bế quan, vậy bên này phải làm sao đây?”

Thăng Tương đáp: “Người quan tâm Quân Yến quá mức, ta lưu thần thức bên ngoài động phủ là được, tự y sẽ cảm ứng được, biết chúng ta đi đâu.”

Quân Trì đáp một tiếng, nhưng vẫn muốn xin Thăng Tương đặt một số cấm chế, đề phòng sau khi đi có cừ nhân đến tìm, Quân Yến so với những đại năng như Thăng Tương, quả thực nhỏ bé vô cùng, cừ nhân của Thăng Tương chắc chắn không yếu hơn hẳn, lỡ như tới trước, Quân Yến sẽ thế nào?

Yêu tu đầu truy cứu nhiều như vậy, nói muốn tới trung ương trụ trời, còn chẳng thêm chuẩn bị gì, đứng đây là rồi đi luôn.

Quân Trì hóa thành Chu Tước cực lớn, chờ đám người tới trung ương trụ trời.

Thông qua cuộc đối thoại giữa Thăng Tương Hoàn Vũ, Quân Trì đoán, thứ gọi là Thần Long chi thủy, chính là khí tức Thần Long và linh khí không ngừng dung hợp tuần hoàn, trải qua dòng thời gian buồn chán, long tức và linh khí hòa hợp thành một loại chất lỏng, giống như khi linh khí hình thành chân nguyên vậy, nhưng Thần Long chi thủy không hình thành trong cơ thể, mà ở Đại Thế Giới một phương.

Cho dù là Thần Long, trong người cũng không thể hình thành Thần Long chi thủy.

Linh khí thuộc Thần Long chi thủy, không duy mỗi một loại, mà là linh khí không thuộc tính rất bền nguyên* cũng rất sinh động, nghĩa là không chuyển hóa thành linh khí thuộc tính khác.

(*) Nguồn đầu của dòng nước, ý nói thuần khiết.

Linh khí này cần nồng độ cực cao cộng với khí tức Thần Long cực mạnh dung hợp lâu dài mà thành.

Nghe xong, Quân Trì hiểu Thần Long chi thủy cực kỳ hiếm có, hơn nữa cũng biết năng lực cường đại của nó.

Thậm chí có thể thúc đẩy lực lượng khiến Giao Long hóa Rồng.

Trên đường đến trung ương trụ trời, nhóm Quân Trì gặp không ít yêu tu.

Phần lớn là các yêu thú như Giao Long hoặc xà, cũng có ứng, sư thú (1), hạc.

Nhưng đều không phải dạng tu vi cao thâm.

Những yêu tu này, nếu không có kiến thức uyên bác thì không thể nhận ra Quân Trì chính là Chu Tước, còn nếu nhận ra, chỉ sẽ kinh ngạc nhìn Hoàn Vũ chẳng chút đứng đắn ngồi trên lưng hắc.

Có thể sử dụng Chu Tước làm kỵ sủng, chắc chắn không đơn giản.

Một đường không tranh giành, mười mấy ngày sau, đã vào phạm vi trung ương trụ trời.

Quân Trì dừng tại một khu rừng rậm cách trung ương trụ trời không xa, bởi vì vừa vặn có một cái cây cao hơn trăm trượng, nên hắc an toàn chiếm cứ một nhánh, đứng trên đó dùng mỏ cắt tia lông vũ trên cánh một phen.

Thăng Tương dùng thần thức dò xét bốn phía, nói: “Xem ra không ít tu sĩ đến đây. Còn có mấy lão già kia nữa.”

Trung ương trụ trời có cấm chế không cho điều tra, Quân Trì vừa dùng thần thức, lập tức bị bắn ngược trở về.

Mà mấy tu sĩ chung quanh đây, tu vi hầu như cao thâm hơn hắc, hơn nữa còn cao thâm hơn rất nhiều, cho nên hắc không dám lơ đãng dùng thần thức dò xét.

Mặc dù có thể cảm nhận khí tức Thần Long, nhưng không thể xác định nó ở đâu, bộ dáng thế nào.

Hoàn Vũ dò xét xong rồi nói: “Xem ra, mặc dù Thần Long chi thủy đã thành, nhưng vẫn chưa rơi xuống, tích phía trên trụ trời hoặc trung gian. Nó chưa di chuyển, nên nhóm lão già kia đều không có động tác.”

Y vừa dứt lời, một độn quang hướng đột nhiên tới nơi này, đối phương là một nữ tử uyển chuyển, một thân lục y, lớn lên rất xinh đẹp, ánh mắt mang theo mỉa mai, đến nơi cách chỗ bọn họ không xa thì dừng lại, nói: “Thăng Tương, Hoàn Vũ, các người cũng tới đây à?”

Hoàn Vũ đáp trả: “Người tới được, thì sao chúng ta không thể.”

Hoàn chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 41

Nữ tử lục y, tên gọi Lục Ý, cùng tộc với Hoàn Vũ, bất quá quan hệ giữa hai người thường xuyên không tốt.

Thậm chí Hoàn Vũ còn bị nàng ám toán vài lần, thiếu chút nữa chết dưới tay nàng, chẳng qua không tìm được bằng chứng nàng lừa gạt sau lưng, vì vậy chỉ âm thầm sinh phần hận, chứ không thể đường đường chính chính bắt thóp nàng ta.

Khó khăn hơn nữa, nếu bắt Hoàn Vũ đưa ra mấy chủ ý của nữ nhân, y lại nghĩ không ra, vậy nên luôn ở thế bị động.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến Thăng Tương lo lắng cho Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ đáp một câu sắc chết người, Lục Ý ngược lại chẳng để ý, cười thật tươi, nói với y: “Ta đâu bảo các ngươi không thể đến chứ, nhìn các ngươi đến, ta còn cao hứng biết bao.”

Hoàn Vũ xụ mặt hừ một tiếng, hoàn toàn chẳng muốn ứng phó nàng.

Nàng cũng chẳng thèm nhìn Hoàn Vũ, chuyển ánh mắt lên người Thăng Tương, nói: “Thăng Tương, ta nghe đồn ngươi vừa thu một vị đệ tử. Chẳng lẽ là vị này?”

Người nàng chỉ chính là Nguyên Tiêu, Thăng Tương lười để ý, chẳng qua Lục Ý là con gái của vực chủ Khương Tham bên Tây Cảnh Thần Long Chi Uyên, Khương Tham rất bảo vệ và coi trọng đứa con gái này, dường thành một Lục Ý không coi ai ra gì, tính cách lại rất âm hiểm, mà tư chất Lục Ý cư nhiên không tệ, tu vi cao thâm, khiến Thăng Tương và Hoàn Vũ không có gia tộc che chở, tự dựa vào sức mình, không dám quá phận đặc tội Lục Ý.

Kỳ thực Thăng Tương còn đỡ, hẳn có sư phó, là một vị Thần Long hết sức lợi hại, chẳng qua thời điểm Thần Long Chi Uyên sụp đổ, vì ngăn cản chuyện đó, ông kiệt lực vẫn lạc, khi ấy chỉ nhận mỗi đệ tử Thăng Tương, sau khi ông vẫn lạc, Thăng Tương không có sư huynh đệ tỷ muội nào khác, trở thành người cô độc, bất quá Lưu Quân canh giữ trụ trời chính là tiểu sư đệ của sư phó hắn, cho nên hắn xem như có Lưu Quân để cậy vào.

Hoàn Vũ chẳng may mắn như vậy, y không có người thân, chưa từng nhập sư môn, chẳng qua quan hệ với một nhà Nhạc Ly và Thăng Tương khá tốt, cũng là một người cô đơn.

Vì vậy y rất dễ bị người bắt nạt, khi dễ, nếu có người kéo bè kéo phái đến đánh nhau, cũng không ai muốn giúp đỡ.

Hoàn Vũ tu luyện được đến ngày hôm nay, quá trình đó chẳng dễ dàng chút nào, tính tình y từ trước đến nay khiêm tốn cẩn mật, trừ hay thích đùa dai, còn lại không có tật xấu nào.

Thăng Tương là bằng hữu tốt của y, không thể không che chở đề điểm Hoàn Vũ, tránh vì lỗ mẫn mà gặp chuyện không may.

Mà thù hận giữa Hoàn Vũ và Lục Ý, không thể quay ngược dòng thời gian tìm hiểu, Hoàn Vũ còn chẳng biết mình đắc tội nàng ta khi nào, nhưng Lục Ý lại cứ bám mãi không tha, luôn luôn ngáng chân sau lưng y.

Nếu quang minh chính đại đánh một trận, nội tâm Hoàn Vũ còn dễ chịu, nhưng hết lần này đến lần khác, nàng ta chưa bao giờ đến tìm hắn khiêu chiến, chỉ len lút xuất ám chiêu.

Lục Ý cẩn thận đánh giá Nguyên Tiêu, thấy vẻ mặt nam tử trông rất bình thường, huyết mạch lại là Hạo Thiên Nguyên Mãng, bất quá tuy bên trong có huyết mạch Thần Long, kỳ thực vô cùng mỏng manh, tư chất không đủ tốt.

Lục Ý dò xét xong, không để tâm, cảm thấy người này chẳng mang tính uy hiếp nào.

Chẳng qua không ngờ Thăng Tương lại nói: “Y chỉ là một văn bối, đệ tử của ta, thiên tư không chỉ có thế.”

Đầu gối Nguyên Tiêu như trúng tên, biểu tình trên mặt thoáng sụp đổ, nghĩ thầm tại sao lại lời văn bối ra, thiên tư y quả thực kém Liễu Quân Yến, nhưng vẫn không tệ mà. Một Hạo Thiên Nguyên Mãng chỉ hơn bốn trăm năm đã tiến lên cấp bảy, trong thiên hạ, rất khó tìm con thứ hai à nha.

Lục Ý cười khan hai tiếng, nói: “Ta cũng nghĩ vậy, ngươi chắc chắn không thu đệ tử như vậy, Hạo Thiên Nguyên Mãng thuộc tính Hỏa, còn ngươi là thuộc tính Băng hiếm thấy, cả hai tương khắc, nó không thích hợp trở thành đệ tử ngươi.”

Thăng Tương nói: “Đệ tử ta vừa vận mạng thuộc tính Hỏa, chẳng lẽ ta không thể dạy một đệ tử thuộc tính Hỏa sao?”

Lục Ý thấy mình tiếp tục nói sai, đành lảng chuyện này, bảo: “Mấy vạn năm rồi, cuối cùng ngươi đã thu được một đệ tử tài giỏi, ta tốt xấu gì cũng là bằng hữu ngươi, đưa y đến đây gặp ta một lần mới đúng.”

Thăng Tương suy nghĩ một lúc mới nói: “Y vẫn chưa chính thức gia nhập chúng ta, đại lễ nhập môn, sẽ mời ngươi đến.”

Lục Ý rất vui vẻ cười thật tươi.

Trong lòng Hoàn Vũ thầm thỏ tào Thăng Tương, mỗi lần gặp lão yêu tinh Lục Ý, cái miệng thực tốt làm sao, còn lúc nói chuyện với mình, câu nào câu nấy đều chẳng dễ nghe.

Thần Long Chi Uyên, phân ngũ cảnh gồm Đông Tây Nam Bắc và trung ương trụ trời, vùng diện tích quanh trụ trời tuy nhỏ nhất, nhưng vì vô cùng trọng yếu, nên có vài vị đại năng Độ Kiếp kỳ trông coi; Trừ trung ương trụ trời, bốn tứ cảnh khác, đặc biệt là Đông Cảnh vào năm sụp đổ bị tổn hại nghiêm trọng nhất, linh khí mỏng manh, địa vực cằn cỗi, diện tích cũng nhỏ, hơn nữa đa phần địa vực ở Đông Cảnh chỉ tạo thành sau khi Thần Long Chi Uyên đã vững chắc, dùng ở Đông Cảnh, hầu như chẳng có gì cậy vào, như Thăng Tương, Hoàn Vũ và một nhà Nhạc Tu, mà bọn họ lại còn đảm nhiệm chức trấn thủ hộ Đông Cảnh;

Còn tình huống Nam Cảnh, Tây Cảnh, Bắc Cảnh thì tốt hơn Đông Cảnh không ít.

Những nơi này còn bảo lưu lại không ít địa vực trước khi Thần Long Chi Uyên sụp đổ, linh mạch nhiều, linh khí nồng đậm, giống loài phong phú, chính bởi vì rất tốt, cho nên tam cảnh đều bị đại gia tộc chiếm cứ, thế lực rất cường đại, yếu tố bình thường không cách nào dây vào.

Thăng Tương và Hoàn Vũ lại chẳng vừa mắt những yếu tố chiếm giữ tam cảnh, cảm thấy Thần Long vì chữa trị Thần Long Chi Uyên, một vẫn lạc, hai rơi vào ngủ say, trong núi không hổ, hầu tử tự mình xưng vương, những yếu tố này chiếm cứ một nơi, thích gì thì làm.

Tựa như lần Đông Cảnh Long Cốt Sơn bị ma tu ngoại giới xâm nhập, ý đồ trộm Vạn Tương Quy kiếm, mấy cảnh khác, có lẽ biết, cũng có lẽ không, nhưng quả thực không ai đến hỗ trợ.

Lực lượng Đông Cảnh rất tán, mặt khác, lực lượng ba cảnh khác lại rất đông đảo, cứ nhìn tình huống họ đến xem Thần Long chi Thủy hình thành thì biết, mỗi nơi đều chiếm vị trí tốt nhất.

Mấy người hàn thuyên một hồi, Lục Ý mời bọn họ đến chỗ tu sĩ Tây Cảnh, Thăng Tương muốn qua đó tìm kiếm tin tức, nên đã đáp ứng.

Hoàn Vũ lại không muốn đi, bị Thăng Tương dùng ánh mắt cảnh cáo, mới bắt đầu đi theo.

Lục Ý cũng là lão yêu quái sống mấy vạn năm, tu vi cao thâm, cỡ Nhạc Ly và Nguyên Tiêu, trước mặt nàng còn không đủ trình, nên không dám ý kiến, chỉ đi theo mà thôi.

Mà Quân Trì, hần vẫn đang sắm vai kị sủng, càng không thể lên tiếng.

Đã có Quân Trì, Lục Ý không cần phi độn nữa, muốn cười kị sủng vạn phần khó gặp này.

Ở trên lưng Quân Trì, Lục Ý tâm tưởng: “Đây là Chu Tước ư, Chu Tước rất hiếm, mấy vạn năm rồi ta không thấy Chu Tước. Năm đó Thần Long Chi Uyên và tộc Chu Tước giao hảo, thường xuyên nhìn thấy Chu Tước đến đây, về sau hai bên xảy ra mâu thuẫn, nên không còn thấy Chu Tước nữa. Chu Tước rất thưa thớt, cả bản thân ta, đã vạn năm rồi chưa thấy lại.”

Nói đến đây, nàng dò xét lông vũ màu xám trên người Quân Trì, nói: “Hình như huyết thống con Chu Tước này không thuần, chắc hỗn hợp với huyết thống tu sĩ nhân loại. Khi ta còn nhỏ, bái kiến Chu Tước chi hoàng, lông vũ toàn thân mang màu sắc hòa cộng với sắc vàng óng ánh, so với mặt trời còn chói mắt hơn, tu vi cao thâm, ngang bằng với Thần Long chi chủ, là thân Kim Tiên, rung động nhân tâm!”

Hoàn Vũ không nghe nổi lời hạ thấp Quân Trì của nàng ta, liền nói: “Hiện giờ bên trong Thần Long Chi Uyên, chỉ có mỗi Chu Tước là Quân Trì, ngược lại tìm một con khác đến so sánh.”

Lục Ý liền đáp: “Thế nó không phải kị sủng của ngươi hay sao?”

Nàng ưa thích điểm lệ, Quân Trì toàn thân xám xịt, vốn không thuộc thẩm mỹ của nàng, nàng nghĩ đây là kị sủng của Hoàn Vũ, nên mới so sánh như vậy, giờ nghe xong, càng chắc chắn Hoàn Vũ đã thu nó làm thú cười rồi.

Nàng nói: “Đội ta hóa Rồng, ra khỏi Thần Long Chi Uyên tìm kiếm cơ duyên, tiến vào Chu Tước Chi Cảnh, đoạt một quả trứng Chu Tước huyết thống thuần huyết, nuôi dưỡng nó làm thú cười, đây chẳng phải việc gì khó. Mà cái con này của ngươi, ui, trông thật khó coi, một người để nó ra gặp người.”

Hoàn Vũ bị nàng chọc giận muốn phun máu, Thăng Tương vội xen vào thay y nói chuyện: “Từ hồi Thần Long Chi Uyên và tộc Chu Tước náo loạn xảy ra mâu thuẫn, năm Thần Long Chi Uyên sụp đổ, Chu Tước không hề đến hỗ trợ, Long tộc tiến vào Chu Tước Chi Cảnh chỉ sợ không được hoan nghênh mấy. Tộc Chu Tước sinh con rất khó khăn, so với Thần Long càng khó hơn, nghe nói, trong Chu Tước Chi Cảnh, trứng Chu Tước được cả tộc thủ hộ, muốn đoạt, e rằng không phải chuyện dễ dàng. Mà Quân Trì, cũng không phải thú cười của chúng ta, chỉ là bằng hữu thân thiết hảo tâm đến chỗ một đoạn đường. Chuyện nuôi Chu Tước làm thú cười, ta chưa từng nghe qua, tộc Chu Tước vốn bao che khuyết điểm, nếu để bọn họ biết, chỉ sợ phong ba không nhỏ.”

Lời Thăng Tương rõ ràng mang ý trách Lục Ý vô tri, bất quá nàng ta lại như không hiểu, hoặc giả bộ không muốn hiểu, rất cao hứng đáp: “Mấy vạn năm nay ta ở Thần Long Chi Uyên, chưa từng ra ngoài, không có nhiều kiến thức như Thăng Tương ngươi.”

Hoàn Vũ khinh thường hừ một tiếng, nghĩ thầm xú nữ nhân, Thăng Tương nói cái gì ngươi cũng thấy tốt, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Mấy người mới nói vài câu, đã đến chỗ tu sĩ Tây Cảnh.

Đó là một phiến lá sen cực lớn, trung bình khoảng mười trượng, lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, phía trên có một tòa Tiền cung.

Sau khi Quân Trì đáp xuống, Lục Ý đưa tay mời, mọi người mới leo lên phiến lá sen, Quân Trì cũng thu nhỏ người, đứng trên đó.

Ngay lập tức xuất hiện hai yêu tu một nam một nữ tới tiếp đón, thi lễ với Lục Ý một cái, rồi chào hỏi Thăng Tương và Hoàn Vũ, Thăng Tương và Hoàn Vũ cũng không vô lễ, gật đầu đáp lại, giới thiệu Nhạc Ly và Nguyên Tiêu.

Địa vị Đông Cảnh thấp, đối hai tên yêu tu đến từ Đông Cảnh như Nhạc Ly và Nguyên Tiêu, họ không nhiệt tình mấy, chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi xoay người rời đi.

Quân Trì biến nhỏ thành gà tro đứng trên vai Nhạc Ly, đánh giá họ một cái, cảm thấy uy áp đập vào mặt, hơn nữa trong gian phòng này, thần thức bị ép tới mức không thể triển khai, hân vui đầu dưới cái cánh nhỏ, cổ khiến mình thả lỏng người.

Hoàn chương 41.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này xem như giải thích vì sao ma tu đến trộm Vạn Tương Quy kiếm nhưng lại chẳng có nhiều tu sĩ đến ngăn cản.

Ở Thần Long Chi Uyên thêm vài chương nữa rồi sẽ ra ngoài.

Quân Trì 23, còn Quân Yên 21 tuổi rồi, mọi người có đề ý chăng?

Thần: Nên để Lục Ý thành “ã” không ==

“Tu sĩ” ở đây chỉ yêu tu, còn “Tu sĩ nhân loại” mới là người tu tiên nha.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42

Vị kia bảo trì tướng mạo trung niên, một yêu tu râu tóc bạc trắng, đây chính là Khương Tham, cha của Lục Ý.

Khương Tham là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, mặc dù ông đã thu liễm khí tức, thế nhưng cự phách một phương, khí độ uy nghiêm, khiến người hết sức kiêng kỵ, ít nhất Quân Trì không thể nhìn ông ta nhiều.

Chỉ cần nhìn về phía ông ta, sẽ có loại cảm giác tâm thần chấn động, trong đầu vang vọng tiếng ong ong.

Hắn thấy vị đại năng này chần chừ có ý, bằng không tại sao Lưu Quân cũng là Độ Kiếp kỳ, nhưng lại tạo cảm giác lạnh nhạt cao quý, chứ không áp lực như bây giờ.

Lục Ý mang theo mấy người bá kiến cha nàng ta.

Vì đã lẫn lộn bên trong Thần Long Chi Uyên mấy vạn năm, Thăng Tương và Hoàn Vũ đương nhiên biết Khương Tham, Nhạc Ly chỉ nghe danh, chưa từng thấy bao giờ, Nguyên Tiêu và Quân Trì là người ngoài, đương nhiên không biết.

Trước mặt Khương Tam, Thăng Tương và Hoàn Vũ không dám vô lễ, nên vội nhanh chóng hành lễ.

“Thăng Tương bá kiến vực chủ Tây Cảnh.”

“Hoàn Vũ bá kiến vực chủ Tây Cảnh.”

Vậy nên Nguyên Tiêu và Nhạc Ly cũng học theo, hành đại lễ với ông ta.

Thế giới yêu tu và thế giới tu sĩ kỳ thực không quá khác biệt, hết thấy đều dùng lực lượng nói chuyện. Nếu muốn tìm điểm bất đồng giữa hai bên, chính là yêu tu tuân theo tâm tính bản thân, hơn nữa trước lúc biến hóa, hoàn toàn dùng bản năng làm chủ, phải tu luyện thiên thủ thần thông và chỉnh sửa điểm yếu bản thân, khi biến hóa rồi, mới có thể tu luyện một số thuật pháp, và sử dụng linh khí pháp bảo bổn mạng của mình.

Trong quá trình này, yêu tu đối với những thứ như đan dược, pháp khí, ... mà các tu sĩ nhân loại thường dựa dẫm đều không quan tâm lắm.

Đặc biệt là ở Thần Long Chi Uyên.

Bởi vì, chỉ cần huyết thống tốt, khi tu luyện, lực lượng sẽ càng cường đại, ở Thần Long Chi Uyên, tám phần là vậy, huyết thống còn được dùng để quyết định rất nhiều chuyện khác.

Bên Tây Cảnh, tồn rất nhiều thế lực, nhưng thế lực lớn nhất chính là Khương Tham thống lĩnh một chi, không chỉ vì tu vi ông cường đại, mà huyết thống cũng rất tốt, huyết thống Thần Long bên trong cơ thể khá thuần túy.

Khương Tham gật đầu với Thăng Tương và Hoàn Vũ, nói: “Mấy ngàn năm nay không thấy hai người, lúc trước bốn tọa mời các người đến Tây Cảnh, các người lại muốn trông đến coi Đông Cảnh, mà tình huống Đông Cảnh gần đây thế nào rồi?”

Thăng Tương đáp: “Đông Cảnh đang tiếp tục phát triển ra bên ngoài, chẳng qua phần lớn địa phương đều chỉ mới hình thành, đất đai cằn cỗi như cũ. Mặc dù không thể so với Tây Cảnh, nhưng văn bối và Hoàn Vũ lớn lên ở Đông Cảnh, không thể nhìn nó không người thủ hộ, nên mới từ chối hảo ý của vực chủ đây. Về sau chúng ta vẫn tận trung trên cương vị thủ hộ một phương này, thẳng đến khi Thần Long tỉnh lại mới thôi. Còn hảo ý vực chủ, văn bối và Hoàn Vũ chỉ xin khắc ghi trong tâm”

Khương Tham vươn tay vuốt vuốt chòm râu dài, sau đó hỏi: “Bốn tọa nghe nói Vạn Tương Quy kiếm của Đông Cảnh Sơn đã mất, đây là sự thật?”

Chuyện Vạn Tương Quy kiếm sáp nhập trong cơ thể Quân Yến, rất ít người biết rõ, cũng chẳng lan truyền ra ngoài.

Quanh Thần Long Chi Uyên có Long tức trấn áp vòn quanh, dù là đại năng, muốn dùng thần thức dò xét nơi khác, quả thực không dễ dàng.

Cả Khương Tham tọa trấn một phương, cũng không thể nắm rõ sự tình Đông Cảnh.

Vạn Tương Quy kiếm là thần khí bốn mạng của Ninh Phong tiên quân năm đó, mạng năng lực chỉ sinh chỉ diệt thế giới, dù tu sĩ hay tiên nhân khác chiếm được, cũng không thể phát huy hay sở hữu năng lực đó, nhưng chỉ cần nắm trong tay, lực lượng cũng không hề nhỏ.

Nếu để người khác biết thần kiếm nằm trong cơ thể Quân Yến, sẽ kéo tới một đồng phiền toái rất lớn.

Năm đó Thăng Tương bỏ Quân Yến vào bình Âm Dương chuyển sinh, chính vì sợ bị người dò xét.

Về sau Lưu Quân cường chế tăng cảnh giới ép y kết đan, đã vững chắc mở rộng đan điền và kinh mạch, không chỉ vậy, đồng thời tăng thêm một tầng phong ấn cho Vạn Tương Quy kiếm, cho dù đại năng như Khương Tham, cũng chẳng thể dò xét tình huống hay phát hiện Quân Yến đang mang Vạn Tương Quy kiếm trong người.

Thăng Tương đáp: “Vạn Tương Quy kiếm vẫn còn ở Đông Cảnh, khi đó xác thực có ma tu nhân loại đột phá kết giới Thần Long Chi Uyên muốn lấy cắp Vạn Tương Quy kiếm, bất quá việc này há dễ dàng thế, gã ma tu mặc dù đã trốn, nhưng không mang Vạn Tương Quy kiếm theo. Nếu Vạn Tương Quy kiếm bị gã mang đi, kết giới Thần Long Chi Uyên lúc bấy giờ chỉ sợ chấn động không nhỏ. Mấy năm gần đây, mặc dù kết giới quả thật yếu đi nhiều, thế nhưng không phát sinh chấn động, chẳng phải sao?”

Tựa hồ lời giải thích này đã thuyết phục được Khương Tham, ông không hỏi thăm chuyện này nữa, mà chuyển ánh mắt lên người Nguyên Tiêu và Nhạc Ly.

Nói: “Các người đều mang huyết mạch tộc Hạo Thiên Nguyên Mãng.”

Hai người gật đầu.

Thăng Tương giới thiệu Nhạc Ly: “Hắn chính là huyết mạch của Nhạc Tu bên Đông Cảnh Sơn, mới sáu ngàn tuổi đã hóa Giao Long, trong đám hậu bối cũng xem như xuất sắc.”

Khương Tham gật đầu, “Năm đó Nhạc Tu từng đến bái kiến bốn tọa, bốn tọa biết rõ. Hắn giờ đây thế nào?”

Nhạc Ly tự mình hỏi đáp: “Năm Thần Long Chi Uyên sụp đổ, gia phụ còn nhỏ, thân thể chịu nhiều tổn thương, về sau tu luyện khó khăn, đến giờ vẫn chưa thể hóa Giao Long.”

Khương Tham an ủi: “Hóa Giao Long chẳng phải chuyện dễ dàng, việc này không thể gấp.”

Thăng Tương lại giới thiệu Nguyên Tiêu, nói: “Y chỉ là một văn bối ở Đông Cảnh Sơn, chỉ mới biến hóa không lâu.”

Khương Tham không hứng thú với Nguyên Tiêu mấy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, chứ không hỏi thêm gì.

Ngược lại Quân Tri đứng trên vai Nhạc Ly, lại khiến ông nhìn thêm nhiều lần, nói: “Con Chu Tước này ngược lại rất đặc biệt.”

Cái gì đặc biệt, ông không nói cụ thể chỗ nào, nhưng có thể nhìn ra, ông quả thật hứng thú với Quân Tri.

Quân Tri bỏ cánh xuống, ngược mặt lên ân cần gật đầu với Khương Tham.

Khương Tham tựa hồ mang theo ý cười, lại dường như không có.

Đổi đáp như vậy một phen, Khương Tham cho bốn người ngồi xuống.

Sau đó mới nói: “Tuy hiện giờ trung ương trụ trời đã hình thành Thần Long chi thủy, nhưng thời gian mới một tháng, chỉ sợ không nhiều lắm. Người của tứ cảnh đều như hồ rình mồi, như vậy không ổn.”

Thăng Tương là đại biểu Đông Cảnh, cũng nói: “Tuy Thần Long chi thủy trân quý, nhưng không nên tiếp cận gần trung ương trụ trời, dù chúng ta có ở đây, nhưng một khi trưởng lão trông coi trụ trời thức tỉnh sau giấc ngủ ngàn năm, e là cũng vô dụng. Còn không bằng bảo mọi người mau tản ra, trở về hảo hảo tu hành.”

Quân Trì cũng thấy lời Thăng Tương rất đúng, bất quá bây giờ hắn rất muốn thoát khỏi Thần Long Chi Uyên, trở về Nguyên Nhất thế giới, bởi vì tuổi thọ của hắn và Quân Yến rất dài, nhưng cha bọn hắn thì không thể.

Dù Quân Trì mang huyết mạch Chu Tước, xem như yêu tu, vẫn không thể tránh nỗi lo lắng về nhân thể.

Phân lo lắng này xuất phát từ tâm ma, cũng là động lực giúp hắn kiên trì tiến bước.

Hắn và Quân Yến vào Thần Long Chi Uyên mười một năm, đối với bọn hắn, thời gian này chỉ như cái chớp mắt, nhưng đối với phạm nhân, chính là một khoảng thời gian dài buồn chán.

Hắn không muốn lúc bọn hắn trở về lại nghe tin cha mất, cha rất quan tâm hắn và Quân Yến, nghe tin hai người bị không gian gió lốc cuốn mất tích, khẳng định cho rằng cả hai đã chết, chỉ sợ rất thương tâm, chết không nhắm mắt, cho nên hắn hi vọng có thể trở về trước lúc đó, làm bạn với ông trong những ngày cuối đời.

Đây chính là lý do Quân Trì muốn về Nguyên Nhất thế giới.

Đề về Nguyên Nhất thế giới, nhất định phải có Thần Long đột phá kết giới đưa bọn họ đi, nhưng không có Thần Long chi thủy, tộc Giao Long dù tu luyện tới thăng tiên vẫn là Giao Long, hơn nữa Thần Long Chi Uyên hiện giờ không hoàn toàn vững chắc, những yêu tu dù có thể độ kiếp thăng tiên, cũng không dám độ kiếp ở Thần Long Chi Uyên.

Loại tình huống này, khiến Quân Trì vô cùng cảm thán.

Lời Thăng Tương bị Khương Tham trực tiếp phản bác: “Dù không lấy Thần Long chi thủy, nhưng vẫn nên tiến vào trung ương trụ trời xem tình huống, chỉ ở bên ngoài, làm sao biết Thần Long chi thủy như thế nào?”

Thăng Tương nói thêm: “Nếu đã vậy, tứ cảnh nên thương thảo cùng nhau, coi xem phải làm việc thế nào. Chứ mỗi người tự chiếm một phương rình rập mãi, không phải biện pháp tốt. Lại nói, các vị trưởng lão thủ hộ trung ương trụ trời, sẽ không thích nhìn tứ cảnh đánh nhau ở đây đâu, hoặc là làm mấy chuyện như phá hư trụ trời.”

Khương Tham nghe xong, vuốt cằm nói: “Người nói vậy cũng có đạo lý. Nếu thế, hay để tứ cảnh mở đại hội cùng một chỗ đi.”

Thăng Tương nói: “Rất đúng, tập hợp các tu sĩ tứ cảnh lại, để trưởng lão trung ương địa vực chủ trì, là công bằng nhất.”

Bên này, Khương Tham và Thăng Tương thảo luận chọn lựa kết quả hợp lý, những yêu tu là thủ hạ Khương Tham, đều theo kiểu ‘Thiên Lôi sai đâu ta đánh đó’, cho nên không hề phản đối, tất cả đều do Khương Tham làm chủ.

Nhưng Đông Cảnh thuộc dạng tán binh lẻ tẻ, mặc dù tu vi Thăng Tương cao thâm, thế nhưng không thống nhất mọi tu sĩ, hắn nói lời này chỉ đại biểu cho chính hắn, không thể đại biểu cho Đông Cảnh, cho nên khi đưa ra chủ ý này, mỗi một cảnh phải tự thảo luận xem ai đủ khả năng lên làm đại biểu mở đại hội.

Khương Tham sai người thông tri tu sĩ Bắc Cảnh và Nam Cảnh, rồi tự mình tới trung ương trụ trời tìm các vị trưởng lão thương thảo việc này, còn Thăng Tương thông báo cho các yêu tu và những gia tộc tu vi cao thâm ở Đông Cảnh đến, cứ thế, liền bắt đầu tiến trình mở đại hội.

Ngay lúc này, Quân Yến đã thoát khỏi trạng thái bế quan.

Quân Trì lập tức biết tin, theo không gian mà Hoàn Vũ xé rách, bay trở về động phủ Thăng Tương nhìn tình huống của y.

Muốn yêu tu phá vỡ không gian truyền tống tới cự ly xa, phải tốn không ít năng lực, Hoàn Vũ có thể điều chỉnh độ chính xác tương đối dù khoảng cách xa như vậy, nhưng không tuyệt đối, vậy nên linh khí bốn mạng Hư Không Phiến của Hoàn Vũ rất nổi danh ở Thần Long Chi Uyên này, xem như có chút danh tiếng.

Quân Trì và Hoàn Vũ ra khỏi hư không, điểm dừng chân ngay tại phụ cận động phủ Thăng Tương, Quân Trì hóa thành đại điều, chờ Hoàn Vũ bay đi.

Đề biết Quân Yến xuất quan, Thăng Tương sớm đặt cấm chế trên động phủ nơi y tu luyện, chỉ cần y xuất quan, miễn Thăng Tương không rời khỏi Thần Long Chi Uyên, hắn sẽ lập tức biết rõ.

Nhưng Thăng Tương đang vội giao tiếp với tu sĩ tứ cảnh, không thể trở về quan tâm đệ tử mình, nên đã giao việc đến xem cho Quân Trì đảm nhiệm.

Hoàn chương 42.

Tác giả có lời muốn nói: Liên quan tới chuyện Quân Trì giống thánh mẫu thánh phụ, thật ra tôi chưa cảm nhận được.

Nhân loại là một loài động vật, trời sinh vốn ích kỷ, căn bản không tồn tại thánh mẫu thánh phụ, nếu thật sự có, thì chính là ba mẹ của các bạn.

Quân Trì đối tốt với người khác, chẳng qua là do thái độ cư xử, người mang thiện ý, sẽ khiến người khác lấy thiện ý đáp trả.

Còn cái loại không muốn đối tốt với bất cứ người nào, gặp thần sát thần gặp Phật sát Phật, tôi thật sự không thể diễn tả hấn như thế dưới ngòi bút của mình.

Lấy một ví dụ, thời điểm em trai tôi học ĐH năm 3 năm 4, nó và mấy thằng anh em thuê phòng trọ gần trường, mấy anh em nó đều thi nghiên cứu hết, nó không thi, bởi vì nó phải mua đồ ăn nấu cho bọn họ, lúc tôi nghe chuyện này, giận đến sôi máu, ở nhà nó làm thiếu gia, ra ngoài lại phải làm bảo mẫu cho người ta, bộ bị bệnh tâm thần à?

Nhưng em tôi lại bảo, chỉ người đầu óc có vấn đề mới nghĩ như tôi.

Về sau em tôi chơi bóng bị thương ở chân, mấy anh em nó, mỗi người thay phiên nhau chiều cổ hằng ngày, hầu hạ quả thực rất chu đáo, mẹ tôi qua xem, vốn định đưa nó về nhà, rốt cuộc không cần đưa luôn.

Vậy nên tôi không trách em tôi vô tình vô phỉ đối tốt với người khác.

Em trai tôi nói, nó kết giao bạn bè, bình thường, cảm giác đầu tiên là ai có thể làm anh em, còn ai thì không, hơn nữa nó chưa từng bị bạn bè phản bội bao giờ. Đương nhiên, ngoại trừ mấy thằng vì có bạn gái mà không thèm gọi điện thoại cho nó mỗi ngày.

Vậy nên, làm người thì đừng biến mình thành con nhím. Bạn ôm lấy người khác, người khác mới ôm bạn lại chứ.

Quân Trì không phải kiểu bàn tay vàng bá khí trắc lậu thu một đồng đàn em, mà là, khi hấn đối tốt với người khác, người khác cũng sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 43

Tin tức mà Thăng Thương lưu bên ngoài động phủ nơi Quân Yến bế quan sẽ giúp y biết rõ vị trí bọn họ, cho nên y chẳng suy nghĩ nhiều, chuẩn bị hướng về trung ương trụ trời.

Ngay lúc chuẩn bị rời khỏi đỉnh núi, một con đại điều màu xám đột nhiên bay về phía Quân Yến.

Không cần phán đoán, Quân Yến liền biết đại điều này chính là ca ca y.

Từ khi bế quan, Quân Yến không còn gặp Quân Trì nữa.

Đã mấy năm trời.

Quảng thời gian Quân Yến bế quan, thật lòng y không quá nhớ Quân Trì, lúc này nhìn ca ca bay tới chỗ mình, y mới nhận ra mình nhớ hấn đến cỡ nào.

Y đứng yên không động đậy, chờ Quân Trì chờ Hoàn Vũ bay lại đây.

Khi vẫn còn trên không trung, Hoàn Vũ đã nhảy khỏi lưng Quân Trì, đáp xuống một nơi cách Quân Yến không xa.

Quân Trì cũng lập tức hóa nhỏ thân thể, thời điểm rơi xuống, đã biến thành một chú chim nhỏ, đứng trên tảng đá gần đó.

Đây là nơi Thăng Thương tiền bối luyện kiếm, mặc dù chỗ luyện kiếm nằm ngay bên cạnh, nhưng kiếm ý vẫn tung hoành như cũ, Thăng Thương tu luyện Âm Dương hai cực Hàn Băng kiếm pháp, nên kiếm ý ở đây vô cùng băng hàn, cũng rất sắc bén.

Thăng Thương lại muốn Quân Yến tu luyện tại chỗ hấn luyện kiếm, Quân Yến là tu sĩ thuộc tính Hỏa, vừa vận trái ngược, tu luyện ở chỗ hấn, vốn phải chịu ảnh hưởng cực lớn.

Bất quá Âm Dương hai cực Hàn Băng kiếm pháp, là từ cảnh giới cực lạnh luyện đến cực nhiệt, rồi từ cực nhiệt lại chuyển sang cực lạnh.

Để Quân Yến tu luyện ở đây, đối tu hành hay lĩnh ngộ đều có trợ giúp rất lớn, hơn nữa Quân Yến không chỉ là tu sĩ thuộc tính Hỏa, trong chân nguyên y thậm chí mang theo Chu Tước chi hỏa, trời sinh mệnh mẽ nóng bỏng, không thể so với mấy tu sĩ bình thường được.

Y tu luyện ở đây, giữa kiếm khí hàn băng xuất hiện nhiệt độ lửa nóng, khiến y thêm phần hiểu rõ chân ý bộ kiếm pháp của Thăng Thương, quả thật mang

trợ giúp rất lớn.

Quân Yên đã thích ứng hoàn cảnh nơi này, đứng ở đó ngược lại không chịu ảnh hưởng gì quá lớn, tu vi Hoàn Vũ cao thâm, là hảo hữu nhiều năm của Thăng Trung, tất nhiên sẽ quen thuộc nơi này, không thấy khó chịu gì, ngược lại tu vi Quân Trì hơi thấp, vừa đáp xuống tảng đá, lập tức cảm thấy kiếm ý băng hàn khắp bốn phía vọt tới, từng đạo sắc bén quẹt lên người hắn. Mặc dù Quân Trì có thể ngăn cản đạo kiếm ý sắc bén này, nhưng vẫn thấy cực kỳ không thoải mái.

Quân Yên bị Lưu Quân cường ngạnh thúc đẩy tiến trình kết Kim Đan, thân thể cũng phát triển thành bộ dáng thanh niên chừng hai mươi tuổi, nhưng tính tình y lúc ấy không tốt lắm, trải qua tu luyện vững chắc vài năm, tính tình y đã tốt hơn rất nhiều.

Cái loại gây cộm như bị ép khô tinh khí đã biến mất vô tung, khôi phục bộ dáng no đủ nguyên bản, hai gò má cũng nở nang hơn không ít.

Quân Yên lớn lên rất hảo, cứ nhìn là biết, quả là thanh niên mặt mày tuấn lãng, khí chất cao nhã mà.

Quân Trì thấy trạng thái đệ đệ không tồi, trong lòng hết sức cao hứng, ngay cả kiếm khí quẹt qua hắn cũng không để ý nhiều.

Quân Trì vẫy vẫy cánh bay lên vai Quân Yên, hỏi: “Đệ sao rồi?”

Quân Yên không trả lời câu hỏi Quân Trì, mà trước tiên hành lễ chào hỏi Hoàn Vũ.

Từ khi Quân Yên dục tốc bất đạt, bị thúc nhanh chóng kết Kim Đan, y dường như đã trở thành một người thành thực, trở nên hiểu chuyện rất nhiều, ít nhất là ngay lúc này.

Hoàn Vũ là hảo hữu sư phó y, y tất nhiên phải thập phần tôn kính.

Hoàn Vũ rất thích ở chung với Quân Trì, đối đãi hắn như văn bối của mình, còn với Quân Yên, không thuộc kiểu khiến y ưa thích, chẳng qua Quân Yên là đệ tử Thăng Trung, lại là đệ đệ Quân Trì, nên y sẽ không quá mức lạnh nhạt, gật nhẹ đầu với Quân Yên, nói: “Sư phó người kêu chúng ta tới đây xem xét tình trạng người thế nào.”

Quân Yên đáp: “Đa tạ tiền bối, Quân Yên vô sự. Nhưng tu luyện gặp phải vài vấn đề, cần phải thỉnh giáo sư phó.”

Hoàn Vũ nhìn Quân Yên không hỏi mình chuyện tu luyện, nên y cũng không hỏi, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Quân Yên và Hoàn Vũ nói xong, trực tiếp thò tay, khéo léo cảm lớp lông vũ kéo lên rồi bung Quân Trì trong tay, Quân Trì hươ cánh tránh ma trảo của y, người khác đều biết lông vũ là thứ yếu diệu kỳ nhất, trừ Quân Yên và lần Hoàn Vũ sở soạn phần đuôi Quân Trì trước đó ra, hẳn hầu như chưa từng bị người ngoài bung trong lòng bàn tay vuốt ve.

Nhưng giờ Quân Yên vuốt vuốt lông vũ hắn như vậy, khiến toàn thân hắn nổi da gà, run run cánh.

Quân Yên nhìn Quân Trì nói: “Mới vài năm tu vi ca ca lại tiến cảnh, ta vẫn chưa thể vượt qua người.”

Quân Trì biến thành trạng thái nghiêm túc của huynh trưởng, vuốt vuốt lông vũ trên đầu cho thuận lại, rồi mới lên tiếng: “Người tiến cảnh, cả Thăng Trung tiền bối và Hoàn Vũ tiền bối đều sợ hãi thần phục tán thưởng, còn ta chẳng qua nhờ sử dụng yêu đan của mẹ, sao thể sánh với người chứ? Tu luyện là một quá trình khá dài, không phải một hai lần là xong, người không nên vì muốn đuổi theo tu vi ta mà cảm thấy áp lực, tâm tình bất ổn, sẽ tẩu hỏa nhập ma đó.”

Mặt Quân Yên không biểu tình, ánh mắt lại rất nhu hòa, đáp: “Ta biết rồi.”

Y lại vuốt vuốt lớp lông xù trên đầu Quân Trì, Quân Trì bị y mò toàn thân nên rất ngứa, không thể không mở miệng ngăn cản: “Đừng sờ ta nữa.”

Quân Yên nói như điều đương nhiên: “Đã nhiều năm ta không gặp ca ca, tại sao sờ một cái cũng không cho.”

Quân Trì phát hiện Quân Yên vẫn mang tính tình trẻ con, chỉ đành thở dài trong lòng.

Lập tức bình thường trở lại.

Mặc dù Quân Yên đã hai mươi một tuổi, nhưng phần lớn thời gian đều dùng cho tu luyện, không tiếp xúc với nhiều người, tính trẻ con là điều không thể tránh.

Quân Trì đành mặc Quân Yên sờ tới sờ lui.

Hoàn Vũ nhìn dáng vẻ luyến luyến nghiêm trọng của Quân Yên, cảm thấy cả người không thoải mái, đứng bên cạnh nhắc, “Hai huynh đệ các người ôn chuyện xong chưa?”

Quân Trì vội vàng đáp: “Hoàn Vũ tiền bối, có gì phân phó, bây giờ chúng ta trở về trung ương trụ trời ư?”

Hoàn Vũ trả lời: “Cứ chậm rãi trở về là được, còn phiền người chờ ta qua đó.”

Quân Trì hết sức quen thuộc chuyện này, hơn nữa, chờ người phi hành đối với hắn mà nói, cũng là một loại tu hành.

Bây giờ, vì Thần Long chi thủy đã bắt đầu ngưng kết hình thành, toàn bộ Thần Long Chi Uyên đều bị khí tức Thần Long chi thủy bao phủ, Quân Trì phi hành trên không trung, cảm thấy mình đạt không ít chỗ tốt. Hư Không Phiến của Hoàn Vũ mặc dù sử dụng tốt, nhưng lại phải dùng pháp quyết suy tính điểm rơi, khoảng cách càng xa, yêu cầu độ chính xác càng cao, suy tính sử dụng pháp quyết rất tiêu hao chân nguyên, không chỉ vậy, còn khiến nguyên thần hắn mỗi mệt, nếu sử dụng Hư Không Phiến đến đó, khoảng cách xa, hao tổn chân nguyên, vậy nên khi y mang Quân Trì từ trung ương trụ trời trở về đây, tiêu hao quá nhiều, nếu lúc này lại dùng Hư Không Phiến đi tới đó, quả thật không chịu nổi.

Lại nói, thời gian bọn họ không quá gấp, cho nên vừa vặn để Quân Trì chờ qua.

Hoàn Vũ ngồi ở giữa lưng Quân Trì, còn Quân Yên thì ngồi trên cổ hắn, Quân Trì không thể không dùng thần thức nói với y: “Bộ đệ không ngồi trên lưng ta được sao?”

Quân Yên xấu xa đáp: “Không, ta muốn ngồi đây cơ.”

Quân Trì nói: “Ngươi như vậy, ta cảm thấy thực ngứa.”

Quân Yên nhàn nhạt “A” một tiếng, Quân Trì tưởng y sẽ nghe lời đến lưng hắn ngồi, ai ngờ Quân Yên chỉ thò tay không ngừng vuốt ve lông cổ hắn, đôi cánh đang phi hành vờn vàng khê run lên mấy cái, tốc độ lập tức nhanh hơn không ít.

Quân Yên thực hiện thành công trò đùa dai, dùng thần thức nói với hắn: “Ca ca, nếu sờ như vậy, ngươi sẽ ngứa thật sao?”

Quân Trì tức giận đáp: “Chẳng lẽ trước giờ ngươi cho rằng ta lừa ngươi à?”

Quân Yên nói: “Ta biết ca ca sẽ không lừa ta đâu, chẳng qua, về sau đừng để người khác ngồi trên cổ ngươi.”

Quân Trì hậm hực: “Ngoài ngươi ra, có ai ngồi đâu chứ?”

Quân Yên nhún mày nở nụ cười.

Quân Yên vươn người đón ánh mặt trời, nằm sấp, dán mặt lên lông vũ Quân Trì, thấp giọng dùng thần thức trò chuyện với hắn: “Thời điểm ta bị Vạn Thương Quy kiểm sát nhập, dù không thể cử động, nhưng cái gì ta cũng biết.”

Đây là lần đầu tiên Quân Trì nghe y nhắc lại chuyện này, hắn hiểu khi đó Quân Yên chắc chắn phi thường khó chịu, nên muốn an ủi y: “Mọi chuyện đã qua rồi, về sau sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

Quân Yên lại nói: “Kỳ thật chẳng có gì, ca ca, ta đâu phải không thể thừa nhận sự đau đớn đó. Chẳng qua cảm thấy vô lực vì chẳng thể ngăn chặn Vạn Thương Quy kiểm. Khi ta nghe ngươi không ngừng khẩn cầu bọn họ cứu ta, loại thương tâm đó, khiến ta thấy rất khó chịu. Ta muốn trở nên cường đại hơn, dù là Vạn Thương Quy kiểm cũng không thể ngăn chặn thân hồn ta, cái thời điểm ta vừa vô lực vừa áp bách, ta muốn lấy từng cái từng cái trả lại cho nó. Bây giờ nó đang ở trong người ta, ta sẽ không để nó chiếm thượng phong ngăn cản ta lần nữa.”

Quân Trì nghĩ nếu như lúc này mình có hai bàn tay, hắn chắc chắn sẽ ôm y vào lòng.

Hắn biết, nếu như mình có năng lực, sẽ không dễ y chịu khổ như thế, suy cho cùng, chỉ tại hắn quá yếu.

Quân Yên ngồi ngay ngắn, cảm nhận cỗ nhiệt lượng tản mát xuất phát từ thân thể Quân Trì, vây xung quanh y, loại cảm giác này hết sức quen thuộc, ôn hòa, khiến y an tâm, đây là cảm giác khi Quân Trì ôm y ngủ lúc còn bé.

Quân Yên bám dính Quân Trì một hồi, liền trở về lưng hắn, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Quân Trì bay vài ngày, trên đường hay nhìn thấy yêu tu hoặc điều khiển pháp bảo phi hành, hoặc cưỡi phi thú, hướng về phía trung ương trụ trời.

Bởi vì Hoàn Vũ ở Đông Cảnh cũng xem như một nhân vật nổi tiếng, cho nên không ít yêu tu có tình đến gần chào hỏi y, chỉ cần biết chút kiến thức, sẽ nhận ra Quân Trì là Chu Tước, vậy nên họ thập phần thần phục Hoàn Vũ vì tưởng Chu Tước là kỳ sủng y.

Mà Hoàn Vũ cũng vui vẻ giới thiệu Quân Yên, đệ tử Thăng Thương mà thu nhận, lúc đó, Quân Yên thường rất hiểu chuyện, sẽ hành lễ vấn an người đó.

Đối với đệ tử Thăng Thương, những yêu tu này, dù là đại năng một phương, cũng không vô lễ, lộ ra nụ cười của trưởng bối, còn dặn khi nào tổ chức đại lễ bái sư, nhớ phải báo cho bọn họ, bọn họ sẽ đích thân tới chúc mừng.

Như vậy, dù thể thấy Thăng Thương ở Đông Cảnh, cũng có chút địa vị, mặc dù hắn không tính là vực chủ Đông Cảnh, thế nhưng rất phục chúng.

Lại nói lần này tứ cảnh tổ chức đại hội, xem như Đông Cảnh có lợi rồi.

Mặc dù lực lượng Đông Cảnh yếu nhất, nếu như không hợp, chỉ dựa vào lực lượng này mà muốn cướp Thần Long chi thủy, chỉ sợ Đông Cảnh rất bất lợi, chỗ tốt đều bị tam cảnh lực lượng cường đại giành giật mất.

Nhưng nếu sử dụng phương thức hội họp, địa vị Đông Cảnh xem như ngang hàng với tam cảnh, lời nói cũng có trọng lượng hơn nhiều.

Quân Trì lại bay thêm vài ngày, dần dần tiến nhập phạm vi địa vực trung ương.

Hoàn chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Bởi vì hình thành Thần Long chi thủy, địa vực trung ương vốn luôn quanh quẩn, giờ đã náo nhiệt hơn rất nhiều.

Khi Quân Trì bay dọc địa vực đến trung ương trụ trời, gặp rất nhiều yêu tu cũng hướng tới đó.

Những yêu tu này, cường giả có, nhưng không nhiều lắm, phần lớn tu vi đều rất bình thường. Thậm chí vẫn chưa biến hóa, so với Quân Trì, quả thực kém khá xa.

Từ trước đến nay Quân Trì hay ở cùng các tiền bối tu vi cao thâm, không khỏi cảm thấy tu vi mình thật kém, mãi lo sợ Vạn Tượng Quy kiếm trong người Quân Yên bị người khác dòm ngó, còn hấn lại vô lực bảo toàn y.

Giờ đây thấy nhiều yêu tu cấp thấp như vậy, thậm chí đa phần chỉ được xưng là yêu thú, hấn mới tin tưởng, cảm thấy mình không quá mức kém cỏi, mặc dù vẫn luôn sử dụng yêu đan của mẹ, nhưng cũng thuộc dạng già dặn rồi.

Nếu như không có cuộc hội họp thương thảo sự tình Thần Long chi thủy, những yêu tu cấp thấp này sẽ không dám đến địa vực trung ương.

Chỉ cần dùng đầu óc, đủ biết ngay thời điểm này, xung quanh trung ương trụ trời nhất định đã bị đại năng khắp nơi chiếm cứ, đợi Thần Long chi thủy hoàn toàn hình thành, những yêu tu thấp kém như bọn họ, bất kể thế nào cũng không có phần, hà tất phải hòa theo xem náo nhiệt.

Đặc biệt, lỡ như những đại năng tranh đấu nhau, bọn họ còn bị liên lụy, không chừng cả chết như thế nào cũng không biết.

Bản năng yêu tu là xu cát tị hung*, trước giờ đều trốn ở địa bàn của mình, không hề đi ra.

(*) Theo cái lợi mà tránh cái hại.

Bây giờ đột nhiên biết tin tức cảnh muốn tổ chức đại hội, thương thảo nên phân chia Thần Long chi thủy như thế nào.

Tuy bọn họ chỉ là yêu tu cấp thấp, đến cũng chẳng được gì, nhưng vẫn nên tới nhìn một cái, đầu thế nói trước, lỡ như Thần Long chi thủy hình thành nhiều, có khi cũng được chia phần thì sao.

Thần Long chi thủy do Long tức và linh khí ở đây tuần hoàn liên tục, sau đó ngưng tụ thành trạng thái lỏng, tương đương với áp súc Long tức và linh khí vô hạn.

Thần Long chi thủy chứa huyết mạch Thần Long có tác dụng rất lớn với loài Xà và Giao Long, có thể kích phát cơ thể bọn họ, khiến huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh, giúp bọn họ hóa Rồng, sau khi hóa Rồng, sẽ tìm được thiên phú thần thông của bản thân, về sau tu luyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đây đều là những yêu tu yêu thú chứa huyết mạch Thần Long, nếu vậy, những loài yêu tu yêu thú khác không nên cảm thấy hứng thú với Thần Long chi thủy mới đúng.

Nhưng sự thật không phải vậy, trong số yêu tu đang chạy về phía trung ương trụ trời, bao gồm rất nhiều loài khác nhau.

Quân Trì đưa nghi vấn của mình hỏi Hoàn Vũ, Hoàn Vũ giải thích: “Tu sĩ nhân loại dẫn linh khí vào cơ thể, hóa thành chân nguyên, sau đó kết đan, Thần Long chi thủy, có chút tương tự với Kim Đan, chẳng qua nó hình thành từ linh khí bốn nguyên hòa với Long tức mà thôi. Long tức mang theo bao dung, có thể dẫn các loại linh khí khác nhau hợp lại thành một, cho nên mới trở thành Thần Long chi thủy. Như thế, người vẫn chưa suy nghĩ ra ư? Thần Long chi thủy, dù cho yêu tu không mang huyết mạch Thần Long, nhưng nếu đoạt được, vẫn lợi hại vô cùng, nếu luyện hóa sử dụng Thần Long chi thủy, có thể hấp thu linh khí trực tiếp trong đó, giống như tu sĩ loài người sử dụng linh mạch cấp thấp vậy.”

Quân Trì búng tỉnh đại ngộ, đáp: “Ra vậy, vẫn bối hiểu rồi.”

Thăng Trương thả một chiếc thuyền to lớn bằng ngọc bích ở phía Đông, thuyền ngọc bích trôi lơ lửng giữa không trung, Quân Trì nhanh chóng bay sang.

Đợi đến khi Hoàn Vũ và Quân Yên lên thuyền, hấn mới biến nhỏ lại, bay đáp xuống.

Nhạc Ly và Nguyên Tiêu từ bên trong ra đón, Quân Trì nhìn thấy bọn họ lập tức cao hứng, trực tiếp vỗ vỗ cánh muốn bay lên vai Nhạc Ly đứng.

Hắn vừa bay một đoạn, bỗng cảm thấy một cỗ lực đạo đột ngột ụp tới, Quân Trì định phóng thích lượng lượng đối kháng nó, thì phát hiện đây là khí tức Quân Yên, vì vậy đành mặc cho cỗ lực đạo này hút mình quay về.

Quân Yên bung hấn trong tay, rồi lại thả hấn lên vai y đứng.

Quân Trì thổ tào trong lòng, “Cái thằng nhóc này thật không tự nhiên mà, chỉ cần ngươi nói, ta nhất định đứng trên vai ngươi, vì sao không nói chứ, giờ nhìn kia, chỉ sợ đã khiến Nhạc Ly đề ý rồi.”

Vừa rồi Nhạc Ly thấy Quân Trì đang bay qua lại bị Quân Yên dùng lực lượng chop trở về, bất quá hắn chỉ nghĩ Quân Yên là đệ đệ Quân Trì, giống như khi Nhạc Ban ở với hắn, rất thích quần thân xà lên người mình, hắn cảm thấy Quân Yên cũng giống như vậy, cho nên mới không xuất lực cản, kệ y kéo Quân Trì về.

Mặc dù như thế, Nhạc Ly vẫn thoáng nhìn Quân Trì.

Quân Yên không giống mấy năm trước, im lặng không nói, lúc này thì lễ với Nhạc Ly một cái: “Văn bối bá kiến tiền bối.”

Nhạc Ly chỉ khẽ vuốt cằm, xem như bắt chuyện.

Quân Yên nhìn về phía Nguyên Tiêu, mặc dù y đã hóa hình, nhưng căn cứ khí, Quân Yên vẫn đoán được thân phận y.

Bởi vì Nguyên Tiêu là người hầu Quân Trì, nên lập tức tiến lên thi lễ với Quân Yên, “Nguyên Tiêu bá kiến chủ nhân, bá kiến Quân Yên thiếu gia.”

Quân Yên cư nhiên thoáng mỉm cười, nói: “Chúc mừng ngươi, nhanh như vậy đã biến hóa rồi.”

Nguyên Tiêu đáp: “Là nhờ đi theo chủ nhân mới đạt được phần duyên cơ này.”

Quân Trì đứng trên vai Quân Yên nói với Nhạc Ly: “Tiền bối, tình hình gần đây có thay đổi gì chăng?”

Nhạc Ly đáp: “Không, mọi người chỉ đang chuẩn bị hội họp thương thảo chuyện Thần Long chi thủy vào mười ngày sau.”

Quân Trì lại hỏi: “Cha mẹ tiền bối có đến đây không?”

Nhạc Ly đáp: “Bọn họ muốn trông coi Long Cốt Sơn, nên sẽ không đến.”

Trừ trước đến nay Quân Yên nhìn Quân Trì nói chuyện với Nhạc Ly, trong lòng có hơi mất hứng, y không thích Quân Trì đối đãi người khác thân thiết hơn cả mình, phần dục vọng chiếm hữu này, theo thời gian lâu dần, chỉ sợ quá nặng.

Vậy nên y lập tức nói với Quân Trì: “Ca ca, ta muốn đến bá kiến sư phó.”

Quân Trì đáp: “Ngươi đi đi” rồi muốn bay khỏi vai bả vai Quân Yên.

Quân Yên chặn lại không cho hắn bay mất, nói: “Ngươi bồi ta đi.”

Quân Trì nghĩ thăm ngươi đâu còn nhỏ, sao hành động giống như học sinh tiểu học thế, gặp giáo viên chủ nhiệm còn đòi phụ huynh đi cùng.

Nhưng hắn chưa kịp giảng đạo lý, y đã nhắc chân tiến vào thuyền ngọc bích.

Nhìn từ bên ngoài, chiếc thuyền ngọc trông không quá lớn, mãi khi tiến vào đại môn của buồng nhỏ trên tàu, mới phát hiện bên trong là đại điện rất lớn.

Có thể thấy nơi đây dùng không gian thuật pháp.

Thời điểm tiến vào đại điện, Quân Yên thấy kết giới chắn động, trên đại điện có rất nhiều cấm chế, để bảo đảm an toàn, không để người bên ngoài tiến hành nhìn trộm.

Mặc dù Thăng Tương chủ trì lần hội đàm này, nhưng hắn không dám vô lễ, không ngồi trên thượng vị, mà chỉ ngồi ở thủ vị bên phải.

Trong điện trừ Thăng Tương, còn mấy vị yêu tu tu vi cao thâm, bởi vì tu vi rất cao, lấy cảnh giới Quân Trì, không thể nào biết cảnh giới của họ, dù cho bọn họ đã thu liễm uy áp trên người rồi, Quân Trì vẫn cảm thấy áp bách mãnh liệt ào tới.

Hoàn Vũ ngồi bên cạnh Thăng Tương, chắc đang dùng thần thức giao lưu với nhau, hai người chẳng thèm tránh ánh mắt người khác, cùng châu đầu ghé tai.

Thăng Tương thấy Quân Yên đã đến, liền nhìn qua.

Quân Yên vừa bị hắn nhìn, lập tức cảm thấy có một thanh cự kiếm phóng về phía mình, thanh cự kiếm kia tựa như núi cao, cơ hồ dư sức ép y thành cái bánh kẹp thịt.

Y không thể lui về phía sau, chỉ có thể ngênh đánh mà thôi, hai mắt thẳng tắp nhìn về chuôi cự kiếm, bắn ra kiếm ý, kiếm ý và chuôi cự kiếm va chạm vào nhau, cự kiếm kia tuy bị đụng trúng nhưng vẫn không ngừng đè ép y, y không thể không bắn thêm một đạo kiếm ý nữa, khó khăn lắm mới ngăn trở cự kiếm được.

Sau khi cự kiếm bị ngăn trở, ngay lúc đó, cự kiếm bỗng hóa thành vô số tiểu kiếm, biến thành kiếm vũ*, nhào về phía y.

(*) mưa kiếm

Trán Quân Yên đầy mồ hôi lạnh, đang định dùng hỏa công, kiếm vũ sắp tiếp cận y đột nhiên tiêu tán hoàn toàn.

Trước mặt vẫn là đại điện, căn bản không có cự kiếm, cũng không có kiếm vũ.

Chẳng qua chỉ vì Thăng Tương nhìn y mà thôi.

Y biết sư phó đang muốn kiểm tra thành quả bế quan, nhanh chóng đi tới, quỳ xuống trước mặt hấn, hành đại lễ, “Sư phó, đệ tử đã xuất quan.”

Thăng Tương gật đầu xem như hài lòng, nói: “Không sai. Đứng lên đi.”

Quân Yên lại thi lễ một cái, mới đứng dậy, bởi vì có không ít yêu tu khác, nên Quân Yên không dùng thần thức hỏi thăm Thăng Tương vấn đề tu luyện, chỉ trầm mặc không nói đứng bên cạnh.

Quân Trì đứng trên vai Quân Yên chào hỏi Thăng Tương, Thăng Tương cũng hơi gật đầu đáp lại.

Sau đó hấn đứng lên, muốn giới thiệu những người có mặt trong đại điện.

Đại điện ngồi ở bên trái vị trí thứ nhất, hấn đang nhắm mắt, mái tóc dài màu băng lam, dùng ngọc quan buộc chặt lại, nhưng vẫn dư khá nhiều, rũ xuống đầu vai và trước ngực, mặc một thân trường bào trắng, bên ngoài mơ hồ lưu động một tầng hào quang, tỉ mỉ dò xét, mới thể thấy bóng dáng hai còn Rồng đang di chuyển, Quân Trì nghĩ, bộ pháp y đó chắc là áo khoác bên ngoài dùng để phòng hộ.

Nam nhân này trông giống một tòa băng sơn, gương mặt như điêu khắc từ tảng băng thành, không mang chút hơi ấm, cả lông mi cũng màu băng lam, sắc môi nhợt nhạt đến mức nhìn không ra.

Quân Trì nghĩ chắc hấn tu hành công pháp thuộc tính giống Thăng Tương, bất quá kiếm ý Thăng Tương mang theo vô tận lãnh ý, còn trên người hấn thì không cảm giác được gì.

Thăng Tương cũng mặc kệ hấn nhắm mắt hay không, giới thiệu với Quân Yên: “Vị này là phong chủ Vân Tiêu Sơn – Vân Chi.”

Bấy giờ Vân Chi mới mở mắt, Quân Yên lập tức hành lễ với hấn: “Vân bối Liễu Quân Yên bái kiến phong chủ Vân Tiêu Sơn tiền bối.”

Vân Chi liếc nhìn Quân Yên, khẽ vuốt cằm, rồi lại nhìn về phía Thăng Tương, Thăng Tương nói: “Đây là đệ tử mà ta thu nhận.”

Vân Chi không quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Sinh cơ đã dứt, không có tiềm năng, tối đa sống đến năm trăm tuổi, mấy vạn năm nay ngươi chọn kỹ lựa khéo, không ngờ lại tuyển một vị đệ tử như vậy.”

Thăng Tương lại nói: “Y so với đồ đệ ngươi tốt hơn nhiều. Ta là kiếm tu, lấy tâm chí và ngộ tính y, cộng thêm sự dạy dỗ của ta, chẳng lẽ không thể dùng kiếm đạo đột phá bản thân hay sao?”

Đứng sau Vân Chi là một người trẻ tuổi gương mặt tuấn tú cỡ hai mươi, chính là đồ đệ Vân Chi – Bích Tiêu, y không giống tòa băng điêu như sư phó mình, ngược lại miệng cười tủm tỉm, dù cho Thăng Tương lấy Quân Yên so sánh với y, y vẫn chỉ cười tủm tỉm.

Còn tiến lên một bước, lên tiếng chào hỏi Quân Yên trước, Quân Yên cũng đáp lễ lại.

Sau khi đáp Quân Yên xong, y nhìn sang Quân Trì, còn cười gật đầu với hấn nữa.

Quân Trì ngoan ngoãn đóng vai kị sủng, chôn đầu dưới cánh nhỏ.

Nghĩ thầm Thăng Tương nói chuyện với Vân Chi không chút khách khí, quan hệ giữa hai người chắc không tồi.

Thăng Tương là kiểu người hay móc mẽ người thân thiết, còn người xa lạ lại khách khí vô cùng.

Trừ Vân Chi, còn có hơn mười vị tu sĩ trong đại điện, Thăng Tương cư nhiên không sợ người khác chê phiền, giới thiệu từng người từng người một cho Quân Yên, hoặc nên nói, là giới thiệu Quân Yên cho từng người một.

Bản thể Bích Tiêu chính là Bích Thủy Vương Xà, vừa rồi lúc nhìn Quân Trì, tâm y cảm thấy có điểm lạ, về sau dùng thần thức hỏi Vân Chi đang nhắm mắt, “Sư phó, điều đứng trên vai Liễu Quân Yên, thuộc giống gì vậy, đệ tử chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Vân Chi trả lời: “Đó chính là một con Chu Tước huyết thống không thuần túy. Chẳng qua không biết xen lẫn huyết thống gì, màu lông vũ thật khó coi.”

“Chu Tước?” Bích Tâm không khỏi nhìn thêm lần nữa, “Đệ tử nghe nói những thế giới bên ngoài có khả năng xuất hiện Chu Tước, nhưng đây là lần đầu tiên đệ tử thấy Chu Tước ở Thần Long Chi Uyên.”

Vân Chi không để ý tới ý, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Hoàn chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 45

Mười ngày sau, có rất nhiều yêu tu chạy đến trung ương trụ trời.

Các yêu tu được phép tiến vào thuyền ngọc bích cũng không ít, đều là thế hệ tu vi cao thâm.

Trừ Thăng Tương và Vân Chi mang theo đệ tử, những người khác đều chỉ đến một mình.

Ngắm lại thế giới tu tiên, thu đồ đệ vốn không phải chuyện thường gặp.

Đa số các yêu tu đều độc lai độc vãng, hoặc thu làm nô bộc, hoặc dựa vào lực lượng cần nuốt yêu tu khác, trực tiếp hóa yêu đan kẻ đó thành lực lượng cho bản thân.

Đương nhiên, không thiếu người có đời sau, chẳng qua Quân Tri không thấy ai dẫn theo đời sau của mình vào đây cả.

Nghe chuyện Thăng Tương thu đồ đệ, tất cả mọi người đều biểu đạt chúc mừng.

Mặc dù mọi người biết Quân Yên là nhân loại, nhưng không hề hỏi nhiều, giống như đối với huyết thống nhân loại của y, họ hoàn toàn không để ý.

Ước chừng có hơn ba mươi vị yêu tu tu vi tương đối cao ở đây mở hội, Thăng Tương được bầu lên làm đại biểu Đông cảnh, tham gia hội nghị phân phối Thần Long chi thủy của tứ cảnh.

Bởi vì cái lưới những yêu tu ở đây, phần lớn là loại cứng nhắc ít động, tất cả mọi người đều cảm thấy cái lưới Thăng Tương linh hoạt hơn họ, ít nhất ở khoản lòng người, nên Thăng Tương làm việc gì cũng thuận lợi.

Mà lần hội nghị này, Đông Cảnh hoàn toàn gửi gắm hi vọng vào nó, mong được phân chia công bằng.

Bởi vì nếu không có hội nghị quyết định mà phải dựa vào thực lực, Đông Cảnh chắc chắn không thể chiếm thượng phong, nhất là những lão già tu vi cao thâm đó, đám yêu tu như bọn họ, chỉ sợ cần thêm mấy vạn năm, thậm chí là mười vạn năm nữa mới đuổi kịp.

Cho nên với lực lượng trước mắt, những yêu tu sống dựa vào bản năng phán đoán lãnh dữ, đương nhiên không làm mấy chuyện như lấy trứng chọi đá rồi.

Thăng Tương không hề chối từ, lập tức tiếp nhận nhiệm vụ.

Đông Cảnh lựa chọn đại biểu, tam cảnh còn lại, căn bản chẳng cần đề cử, trực tiếp để vực chủ mỗi nơi đảm nhiệm trọng trách này.

Ngày mở đại hội đến.

Một vị trưởng lão thuộc trung ương địa vực, xuất một đóa hoa sen ra, hoa sen gấp gió lập tức phồng to, rộng khoảng mười trượng, trôi nổi ở nơi cách trụ trời không xa.

Bên trong đóa hoa sen mọc lên mấy đóa hoa nhỏ, vừa vạn cung cấp chỗ ngồi cho tu sĩ.

Bốn đại biểu đứng nhìn mấy đóa hoa sen đang mọc, trong chớp mắt, mỗi người đã ngồi lên một đóa.

Đóa hoa sen chờ đại biểu tứ cảnh liền tách ra, dựa theo Đông Tây Nam Bắc phân về bốn hướng.

Trong lúc đợi, các yêu tu khác đã phóng lên, đáp xuống đóa hoa sen cực lớn, dựa theo khu vực tương ứng tìm chỗ ngồi cho bản thân.

Quân Tri một mực ngồi xổm trên vai Quân Yên, Quân Yên cũng phóng lên đóa hoa sen này.

Sau khi đáp xuống, mới phát hiện hoa sen lớn hơn lúc nãy nhiều, tựa hồ dù tu sĩ đến đông cỡ nào, nó cũng có thể chứa hết.

Vân Chi ngồi trên liên hoa đài bên kia đóa hoa sen, đệ tử Bích Tiêu cẩn tuân theo lễ đứng sau hần, Quân Yến lại không quan tâm nhiều tục lễ như vậy, ngồi sau Vân Chi một vị trí.

Hoàn Vũ không tới tham dự đại hội, Quân Trì không biết y đã đi đâu hay làm gì nữa.

Bích Tiêu vẫn luôn dò xét Quân Trì, Quân Trì bị y nhìn đến mức không được tự nhiên, đành đưa đầu sang cọ cọ lỗ tai Quân Yến, Quân Yến liền giơ tay nhẹ nhàng sờ lông vũ hần.

Bích Tiêu muốn dùng thần thức nói chuyện với Quân Trì, nhưng khi dùng rồi, mới phát hiện bên trong đóa hoa cực lớn này không thể sử dụng thần thức.

Y đành phải cúi đầu nói với Quân Yến, “Liễu đạo hữu, con thú sủng này của ngươi, là Chu Tước cơ à.”

Quân Yến liếc y một cái, giơ tay bưng Quân Yến từ trên vai xuống, áp trong tay, đáp: “Hần không phải thú sủng, mà là ca ca ta.”

Bích Tiêu, “...”

Y sừng sốt một hồi lâu mới cười cười nói: “Thật thất lễ quá.”

Quân Yến không thêm để ý tới y nữa.

Trừ đại biểu tứ cảnh, bốn đại trưởng lão địa vực trung ương cũng xuất hiện, ngồi trên liên hoa đài mọc ở chính giữa.

Quân Trì nhìn tứ đại trưởng lão, tìm được Lưu Quân, ấn tượng của hần với Lưu Quân phi thường tốt, dù sao thì chính Lưu Quân đã cứu mạng Quân Yến, hơn nữa cũng là người hiền hòa.

Theo Quân Trì quan sát, trong bảy yêu tu này, một những đại năng đứng vị trí đầu, tính cách thập phần hiền hòa, dường như đã hòa làm một với tự nhiên, hai là một kẻ không biết nói lý lẽ. Lưu Quân hiển nhiên nằm ở nhóm hiền hòa đầu tiên rồi.

Khi đóa hoa sen đã dung nạp toàn bộ yêu tu, đại hội chính thức bắt đầu!

Trước tiên là một vị trưởng lão tên gọi Văn Yến lên phát biểu, “Trải qua vạn năm, Thần Long Chi Uyên cuối cùng cũng ngưng tụ thành Thần Long chi thủy. Thần Long chi thủy đối với yêu thú mang huyết mạch Thần Long mà nói, vô cùng trọng yếu. Hiện nay, lúc này, chủ trương của bốn tọa là không sử dụng chút gì của Thần Long chi thủy. Trừ phi trưởng lão Thần Long ngủ say thức tỉnh, nhận được sự đồng ý rồi mới có thể sử dụng.”

Bởi vì trong đóa hoa sen không thể sử dụng thần thức, nên các yêu tu đều thì thầm nói chuyện với nhau, xung quanh tràn ngập tiếng xôn xao, tất cả mọi người đều châu đầu ghé tai, thậm chí còn mắng nữa.

Căn cứ theo lời mắng chửi, Quân Trì mới biết tác dụng khác của Thần Long chi thủy.

Những yêu tu, đặc biệt là loài yêu tu gần với huyết thống Long tộc nhất, khi thọ nguyên sắp hết, phải sử dụng Thần Long chi thủy, tác dụng tương đương với Duyên Thọ Đan, có thể kéo dài thêm tuổi thọ.

Bây giờ vị trưởng lão Văn Yến nói một câu, lập tức phá vỡ hi vọng của các yêu tu trông cậy vào Thần Long chi thủy để duy trì mạng sống, cho nên những yêu tu này mới âm ỉ như vậy.

Dù thọ nguyên vẫn chưa cạn, nhưng ai biết trưởng lão Thần Long đó khi nào mới tỉnh chứ, yêu tu cảnh giới thấp như bọn họ, nói không chừng chẳng thể sống nổi tới lúc đó, đề nghị của Văn trưởng lão sao không khiến bọn họ bất bình kháng nghị cho được.

Mặc phía dưới huyên nao vô cùng, nhưng ít ai dám sử dụng vũ lực.

Có yêu tu tính tình nóng nảy, có lẽ vì nguyên nhân huyết thống, nghe xong liền muốn công kích Văn trưởng lão đang đứng chính giữa, đóa hoa sen chỗ gã lập tức hóa thành vô số dây leo, khóa chặt hần lại, mặc kệ gã giãy dụa thế nào, số dây leo đó quấn ngày càng chặt, thẳng đến khi không còn động tĩnh.

Vì vậy mọi người đều hiểu, đóa hoa sen to lớn này, không chỉ khiến họ không thể sử dụng thần thức, mà còn có thể ổn định trật tự, nếu ai dám xằng bậy, kết cục, đoán chừng cũng như gã yêu tu đó.

Đám dây leo bỗng nhiên yên tĩnh, chậm chậm hóa trở lại thành đóa hoa sen, gã yêu tu bị nó quấn lấy sớm không còn bóng dáng.

Nhìn màu sắc liên hoa đài trở nên rực rỡ đẹp đẽ hơn, gã yêu tu đó, chỉ sợ đã hóa thành một phần của đóa hoa sen rồi.

Có màn giết gà dọa khỉ đây, mấy yêu tu phía dưới đương nhiên không dám sử dụng vũ lực.

Mặc dù không thể dùng vũ lực, nhưng âm thanh chửi bậy lại chẳng nhỏ tí nào.

Văn Yến trưởng lão không đổi sắc mặt, nói: “Ý của bốn tọa là thế đó, các ngươi có dị nghị gì, cứ việc nói ra.”

Vì vậy ba vị trưởng lão, cùng đại biểu tứ cảnh không ngừng thương lượng với nhau, bọn họ không thể sử dụng thần thức, cho nên dùng truyền âm, mà

nếu là truyền âm, những yếu tố bên dưới đều có thể nghe được, chứng tỏ tính công bằng của đại hội, dù kết quả của nó là do yếu tố đẳng cấp cao quyết định, nhưng nếu họ vẫn biết quá trình diễn ra kết quả, nội tâm bên trong sẽ dễ chịu hơn một ít.

Cuộc thảo luận diễn ra.

Kết quả cuối cùng đã được định.

Là do chính Lưu Quân trưởng lão công bố.

Hắn nói: “Sau khi tứ cảnh và địa vực trung ương thảo luận, đã đưa ra quyết định đối với Thần Long chi thủy.”

Tất cả tu sĩ nín thở im lặng lắng nghe, chỉ sợ bỏ sót chữ nào.

“Bốn tọa nhờ ba vị trưởng lão bảo vệ sẽ tiến vào kết giới trung ương trụ trời, căn cứ vào tình huống hình thành Thần Long chi thủy, rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng, nếu nó hình thành nhanh, sẽ quyết định nhanh, còn nếu chậm, thì quyết định chậm.”

Mặc dù lời hắn nói không tính là kết quả, nhưng lại khiến tâm tình mọi người được trấn an, ít nhất không như lúc Văn Yển trưởng lão thông báo bất kể tình huống thế nào, đều không cho phép sử dụng.

Lưu Quân vừa dứt lời, hóa thành một đạo bạch quang vọt về phía trụ trời, ba vị trưởng lão khác cũng đứng dậy, phóng về phía đó.

Các vị đại năng này đều có thể Độ Kiếp phi thăng, năng lực đó, những yếu tố dưới đây căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Khoảng cách trụ trời với đóa hoa sen lớn nhìn như rất gần, nhưng nó xa bao nhiêu, khó đến cỡ nào, những yếu tố này vẫn biết một hai phần. . .

Bấy giờ, bốn vị trưởng lão nhanh chóng đáp xuống trụ trời trung ương.

Một lát sau, chỉ thấy kết giới trụ trời bị rách một lỗ nhỏ, trong nháy mắt vết rách hình thành, lập tức xuất hiện gió lạnh thấu xương, tràn ra vô tận, mặc dù khoảng cách giữa đóa hoa sen và vết rách vô cùng xa xôi, hơn nữa bên ngoài có kết giới bảo vệ, nhưng đám yếu tố trên đây vẫn cảm nhận được hàn ý sắc bén.

Loại hàn ý này khiến thần hồn và chân nguyên bọn họ như đông cứng lại.

Mà khi đó, Lưu Quân đã biến mất sau vết rách từ lâu.

Vết rách cũng từ từ khép kín.

Chung quanh không còn hàn khí bị rò rỉ nữa.

Nhưng thứ hàn khí vừa mới tràn ra, đã khiến phần đông yếu tố khiếp sợ tận cùng.

Đặc biệt là mấy yếu tố vừa nãy kêu gào muốn tiến vào kết giới trụ trời, tranh giành Thần Long chi thủy.

Khoan nói bọn họ có thể mở một vết rách trên kết giới hay không, dù mở được lỗ hổng, chỉ sợ còn chưa tiến vào, đã bị hàn khí thổi thành thần hồn câu diệt.

Lưu Quân tiến vào kết giới, tu sĩ bên ngoài, thậm chí các lão quỷ đại năng Độ Kiếp kỳ, cũng không biết tình huống của hắn thế nào.

Căn cứ vào cơn gió lạnh lẽo ban nãy, mọi người đều rõ tình huống bên trong kết giới không ổn lắm, dù Lưu Quân có là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, chỉ sợ chẳng dễ chịu mấy, muốn tìm được nơi Thần Long chi thủy hình thành, không phải chuyện nửa khấc là xong.

Các tu sĩ ngồi giữa đài liên hoa, bởi vì nơi đây không thể tu luyện, họ đều nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là trò chuyện với tu sĩ chung quanh.

Bích Tiêu cứ nhìn Quân Trì chăm chăm, mặc dù sự phó ý chê hắn rất khó coi, nhưng y vẫn cảm thấy thật vừa mắt.

Đặc biệt là lớp lông tơ xõa tung rối bù, chọc tâm y ngứa ngáy khó nhịn, một hồi lâu sau, y chịu không nổi nữa, nói với Quân Yển: “Liều đạo hữu, ngươi có thể giao Quân lệnh huynh cho ta nhìn một cái hay không?”

Quân Yển rất không vui về liếc y một cái, “Làm chi?”

Bích Tiêu đáp: “Ta chưa từng thấy Chu Tước bao giờ.”

Quân Yển trả lời, “Không được.”

Bích Tiêu, “. . .”

Quân Trì đang đợi trên tay Quân Yển bỗng nhiên bay lên, vẫy vẫy cánh trước mặt Bích Tiêu, nói: “Ta không có gì kỳ lạ cả.”

Bích Tiêu lập tức nở nụ cười, hài lòng gật đầu với hắn.

Hoàn chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46

Quân Yên thấy hành vi của Quân Trì như đang nhốt Bích Tiêu vậy, cho nên phi thường bất mãn.

Y giờ một tay chụp lấy Quân Trì, thậm chí giựt giựt lông khiến Quân Trì đau đớn.

Y còn tức giận nói với hắn, “Ca ca nghĩ mình thật sự là thú sùng ư, sao lại làm thế!”

Quân Trì nhìn y, vùng vẫy muốn thoát khỏi lòng bàn tay, thế nhưng y cứ nắm chặt không buông, cuối cùng cam chịu, rụt cổ lại, co người thành viên cầu nhỏ, không trả lời Quân Yên.

Quân Yên đành phải buông tha hắn, nhưng lại cường điệu với Bích Tiêu thêm một lần: “Ca ca không phải thú sùng, người không được yêu cầu vô lễ.”

Bích Tiêu đối y gật đầu cười, quay người về, an ổn đứng phía sau Vân Chi, làm ra tư thái đệ tử kính cẩn nghe lời.

Quân Trì núp trong tay Quân Yên, nhắm mắt quan sát yêu đan bên trong cơ thể, cái yêu đan này mang theo hỏa hồng sắc, thập phần chói mắt, nhờ Hoàn Vũ nhắc nhở, hắn biết cơ thể còn một cái ma đan nữa, trước kia hắn không cách nào nhìn thấy hình dáng ma đan, ngay lúc này, lại mơ hồ cảm nhận được, dường như cách ma đan không xa lắm, có một lỗ đen, thế nhưng lỗ đen quá tối, căn bản không thể thấy rõ nó như thế nào.

Quân Trì nghĩ, nói không chừng cái kia chính là miếng ma đan thì sao.

Hắn điều động linh khí đi tới đụng vào ma đan, nhưng linh khí vừa qua đó, lập tức lộn trở về, tựa như bị bài xích.

Quân Trì đoán, chắc là do nguyên nhân ma đan bị phong ấn.

Thời điểm đang chuyên chú, hắn đột nhiên cảm thấy ngoại giới vốn yên tĩnh bỗng nhiên huyền ảo lên, không khỏi mờ mắt ra.

Chỉ thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía trung ương trụ trời, ba vị trưởng lão đứng thành hình tam giác, đang dùng thuật pháp đánh lên kết giới.

Mặc dù cách rất xa, nhưng vẫn thấy kết giới nổi lên một tầng rung động nhàn nhạt, sau đó chậm rãi phá một lỗ nhỏ, cái lỗ dưới sự nỗ lực của ba vị trưởng lão càng lúc càng lớn...

Theo vết rách mở ra, lập tức xuất hiện hàn khí lạnh liệt, nơi con gió đi ngang qua, tựa như bị đông cứng lại.

Đám yêu tu trên đài sen biết rõ thứ này lợi hại cỡ nào, mỗi người đều tự sử dụng thuật hộ thể, chỉ thấy đài sen lấp lóe không ít hào quang, đủ loại màu sắc, chói mắt vô cùng.

Chẳng qua khi hàn khí thổi sang, những thứ pháp bảo hào quang đó dường như mờ hơn mấy phần.

Từ đó có thể đoán được sự lợi hại của nó.

Kiện pháp y hộ thể màu đỏ chói mà Quân Yên mặc trên người do linh khí cảm ứng thuộc tính Hỏa biến thành, y vội vàng nhét Quân Trì vào ngực mình, lại thúc dục linh lực, pháp y trên người phát ra một tầng ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, ngăn cản cơn gió mang hàn ý lạnh lẽo.

Thời gian mở vết rách lần này dài hơn không ít, khoảng một lát sau, Lưu Quân trưởng lão mới nhảy ra khỏi đó, sau đó ba vị trưởng lão liền dùng xuất lực, cái vết rách kia tự động vá lại.

Tu sĩ trên đài sen đều thờ phào nhẹ nhõm, không ít người bị hàn khí thổi đến mức không hoan hô nổi, thậm chí có tu sĩ tệ hơn, trực tiếp thoát khỏi hình người hóa thành nguyên hình.

Lưu Quân trưởng lão thoáng gật đầu với ba vị trưởng lão khác, không lập tức trở lại liên hoa đài, mà tự mình ngồi trên phiến lá sen, nuốt chửng hai quả yêu đan không biết của yêu thú nào, sau đó bắt đầu tĩnh tọa.

Mặc khác, trong ba vị trưởng lão, có hai vị trở về liên hoa đài, vị còn lại đứng bên cạnh giúp Lưu Quân trưởng lão hộ pháp.

Trên liên hoa đài không yêu tu nào thắc mắc tại sao Lưu Quân trưởng lão lại ngồi trước, dù sao ai cũng cảm thụ qua cơn hàn khí ấy, biết rõ bên trong kết

giới trụ trời rét lạnh hơn rất nhiều, Luru Quân trưởng lão có là đại năng Độ Kiếp kỳ đi chẳng nữa, sau khi tiến vào chưa chắc toàn thân trở ra, trụ trời vốn là nơi chèo chống toàn bộ Thần Long Chi Uyên, tự có biện pháp thủ hộ riêng mình, thân tu sĩ sao thể dễ dàng hành động ở đó được, vậy nên chuyện Luru Quân trưởng lão vừa đi ra liền ngồi khôi phục, mọi người chẳng cảm thấy lạ lùng mấy.

Luru Quân trưởng lão không tốn quá nhiều thời gian, đã ngồi dậy rồi, cùng vị trưởng lão giúp hắn hộ pháp quay trở về liên hoa đài.

Thấy hắn trở về, tất cả mọi người đều trịnh trọng hẳn, lắng nghe thông báo về tình huống bên trong.

Nhưng hắn chỉ nhỏ giọng nói chuyện với ba vị trưởng lão và đại biểu tứ cảnh, mọi người chỉ đành kiên nhẫn đợi, lại qua một hồi, hắn mới lớn tiếng nói: “Thần Long chi thủy hình thành không nhanh, không thể tùy tiện sử dụng. Cho nên định ra quy cũ, cứ mỗi trăm năm xem xét trụ trời một lần, cử người vào đó, lấy một phần Thần Long chi thủy, cung cho ai cần. Chẳng đến khi trưởng lão Thần Long tỉnh lại, mới đưa ra quyết định khác sau.”

Đây xem như là quyết định tình người nhất rồi, yêu tu bên dưới đều rất cao hứng.

Có yêu tu lớn tiếng nói: “Luru Quân trưởng lão, lần này ngài tiến vào, có lấy Thần Long chi thủy gì không đấy?”

Kỳ thực đây là câu hỏi của tất cả mọi người, dù sao chỉ có mỗi hắn tiến vào, nếu hắn vụng trộm lấy, cũng đâu ai biết.

Luru Quân trưởng lão liếc về phía người nói, gã yêu tu chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng úp về phía mình, dường như có thể khiến gã chết ngay tức khắc, qua một hồi lâu, gã mới phục hồi tinh thần, sau đó phát hiện cả người đồ đầy mồ hôi lạnh, kỳ thực này giờ hắn vẫn đứng đó, vốn chẳng xảy ra chuyện gì.

Gã hiểu lời khiêu khích ban nãy đã khiến Luru Quân mất hứng, chẳng qua chỉ mới bị cảnh cáo thôi, vậy đã nhẹ lắm rồi.

Thế nên lúc ngồi xuống lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu như gã đã hỏi, Luru Quân không thể không trả lời, hắn lấy một chiếc bình ngọc nhỏ ra, ngón tay khẽ điểm lên nó, vật chứa bên trong sáng bừng, bay lên tích thành bóng nước nhỏ cỡ nắm tay.

Bóng nước vừa hình thành, tinh thần yêu tu trên đài sen đều chấn động.

Bóng nước không màu, lại tản mát lực lượng bao dung đầy cường đại huyền ảo, mọi người vừa nhìn, lập tức biết đó là Thần Long chi thủy.

Bóng nước không chuyển động, trôi nổi giữa không trung, thoát nhìn như một viên ngọc, vô cùng bình thản, không ánh sáng không màu, cũng không dao động, nếu không nhờ khí tức hấp dẫn người khác, trông nó chẳng khác giọt nước bình thường là bao.

Luru Quân nói: “Vì để tra xét phẩm chất Thần Long chi thủy, bản tọa lấy ra một ít, có trận pháp bảo vệ, phẩm chất chắc hẳn khá tốt. Bản tọa không ham mấy thứ này, Thần Long chi thủy đối với bản tọa mà nói là vô dụng. Khi này, cuộc thảo luận vừa rồi đã có kết quả, lọ Thần Long chi thủy này, do tứ cảnh tranh đoạt, ai thắng thì thuộc về người đó. Cứ trăm năm tổ chức một lần, dùng thi đấu để quyết định.”

Hắn vừa dứt lời, không ít yêu tu phấn khởi vô cùng, có người kích động đến mức đứng bật dậy.

Sau đó, Văn Yển trưởng lão nghiêm túc nói: “Muốn Thần Long Chi Uyên vững chắc, ban lệnh cấm tu sĩ cấp chín trở lên thi đấu gần trung ương trụ trời. Mà chút Thần Long chi thủy này, không hữu dụng với tu sĩ đẳng cấp cao, chỉ có tu sĩ từ cấp bảy mới biến hóa trở xuống mà thôi. Vậy nên, lần tranh đoạt này, cho tu sĩ cấp bảy mới biến hóa khoảng mười năm tới tham gia trước. Về tứ cảnh, từng người đề cử hoặc thi đấu, tuyển chọn tu sĩ xuất chiến. Sau đó tứ cảnh tranh đoạt với nhau, ai chiến thắng cuối cùng, Thần Long chi thủy sẽ thuộc về người đó.”

Văn Yển trưởng lão vừa nói xong, lập tức có tu sĩ nhảy dựng lên phản bác: “Vi sao phải hạn chế người biến hóa trong vòng mười năm chứ?”

Văn Yển trưởng lão không muốn giải thích nữa, giơ tay vỗ, giữa hư không tạo thành một bàn tay, đập về phía yêu tu vừa hỏi, mọi người chỉ kịp nghe thấy tiếng hét thảm, sau đó yên ắng trở lại.

Không chỉ mỗi yêu tu, mà ngay cả đóa hoa sen nhỏ, cũng bị một chưởng đập bẹp dí.

Không rõ liên hoa đài rốt cuộc là bảo bối gì, bị ép một hồi, bên trong lại tái sinh một đóa hoa sen, nhan sắc đỏ tươi dường như đậm hơn không ít, chắc vừa hấp thụ yêu đan của tên yêu tu lúc này.

Bởi vì Văn Yển trưởng lão trực tiếp dùng vũ lực trấn áp, tất cả mọi người tự động câm như hến, không ai dám phản kháng.

Văn Yển trưởng lão là yêu tu đã tu luyện hơn mười vạn năm, nếu muốn hóa Rồng, đã sớm hóa từ lâu, thế nhưng ông không hóa Rồng, một mực bảo trì huyết thống Giao Long, hơn nữa còn không muốn Độ Kiếp phi thăng, đè ép tu vi chỉ để thủ hộ Thần Long Chi Uyên.

Ai gây sự với ông, là tự mình tìm đường chết.

Văn Yển trưởng lão còn nói thêm: “Cứ quyết định như vậy, mười ngày sau, vẫn tại nơi này, sẽ cử hành thi đấu pháp. Còn bây giờ, cứ tản ra đi.”

Vừa nói xong, đài hoa sen ông đang ngồi lập tức biến mất, người cũng không thấy bóng dáng.

Luru Quân trưởng lão thu hồi Thần Long chi thủy trôi nổi giữa không trung, sau đó xoay người, một cơn gió nhẹ thổi qua, người liền biến mất.

Hai vị trưởng lão khác cũng rời đi.

Bấy giờ vực chủ tứ cảnh mới ra thông báo tuyển chọn tu sĩ tham gia thi đấu.

Mặc dù tu sĩ đẳng cấp cao rất chướng mắt chút Thần Long chi thủy đó, lấy cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng lần thi đấu này, bất kể thế nào đều liên quan tới mặt mũi, bọn họ không thể xem thường.

Bởi vì trên đài sen không thể sử dụng thần thức, tứ cảnh sẽ không hợp ở đây, đều bảo mọi người rời khỏi, đến địa phương khác thảo luận sau.

Quân Trì vừa nhìn quả bóng nước Thần Long chi thủy, ma đan trong đan điền bỗng có động tĩnh, dường như muốn nhích gần về phía yêu đan. Quân Trì tự thấy vô cùng kỳ quái, sau đó trầm mặc suy tư.

Theo hần biết, Thần Long chi thủy, là do long tức và linh khí dung hợp dưới áp súc không ngừng hình thành trạng thái lỏng, long tức có tác dụng rất lớn, nay ma đan và yêu đan của hần tách khỏi nhau, không biết nếu dùng Thần long chi thủy, có thể dung hợp yêu đan và ma đan lại với nhau không nữa.

Nếu quả thực thành công, Quân Trì nghĩ, dù hần ở hình dạng con người, nói không chừng vẫn tu luyện được.

Quân Trì chỉ nghĩ tới đây, tinh thần lập tức chấn động.

Quân Yên phát hiện trạng thái tinh thần của hần là lạ, cúi đầu nhìn: “Ca ca, sao thế?”

Quân Trì không thể ở đây nói với y chuyện này, liền lắc đầu.

Sau đó, bởi vì Đông Cảnh triệu tập mọi người đều thuyền ngọc bích trao đổi đại sự, cho nên Quân Yên mang theo Quân Trì rời khỏi.

Thuyền ngọc bích chỉ chiêu đãi tu sĩ đã biến hóa, còn nếu chưa, đương nhiên không tiếp rỗi.

Ở Thần Long Chi Uyên, tất cả đều là yêu tu yêu thú, còn tu sĩ nhân loại, vô cùng ít.

Mặc dù chịu ảnh hưởng long tức, yêu thú nơi đây khai trí sớm hơn thế giới khác, bản năng khát máu sẽ bị kiềm hãm, nhưng đến cùng họ vẫn là yêu thú.

Cho nên so với tu sĩ nhân loại, càng tranh cường hão thắng, hơn nữa hiểu rõ lực lượng chênh lệch đại biểu cho cái gì.

Những yêu thú vẫn chưa biến hóa, tự biết lực lượng mình không bằng người ta, cho nên chẳng dám nhiều lời, không bén mảng đến thuyền ngọc bích, tránh bị người ta ăn tươi nuốt mất.

Đại hội kết thúc, có yêu tu nhanh chóng rời đi, cũng có yêu tu ở lại xem thi đấu.

Trong thuyền ngọc bích, lúc này dung nạp hơn trăm người, bởi vì yêu tu Đông Cảnh rất tán, cho nên không có kỷ luật gì, bọn họ đều tự tìm chỗ ngồi, hoặc chỉ tùy ý ngồi xuống sàn nhà, thậm chí ngồi ở đường trung ương chủ.

Quân Yên đứng sau lưng Thăng Thương, trong lúc đợi, Hoàn Vũ cũng xuất hiện, ngồi ở bên cạnh hần.

Quân Trì ngồi xổm trên vai Quân Yên, dùng thần thức kể lại phát hiện của mình, Quân Yên nghe xong liền nói: “Nếu muốn biết sự thật, cứ tóm một lọ Thần Long chi thủy đến, là xác minh đường ngay.”

Hoàn chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

Quân Trì nói với Quân Yên: “Ta cũng không dám xác định, cứ hỏi Hoàn Vũ tiền bối trước cho chắc.”

Quân Yên biết Quân Trì thập phần tín nhiệm Hoàn Vũ, trong lòng y sinh ra một nguyện vọng mãnh liệt, hi vọng mọi thứ của Quân Trì chỉ mãi phụ thuộc vào mình, bất quá hiện giờ y vẫn chưa có năng lực đó, hơn nữa chính y cũng cảm thấy kỳ quái với cảm giác muốn chiếm dục này, nhưng y lại không thể khống chế bản thân mình muốn vậy.

Thấy Quân Trì coi trọng Hoàn Vũ, y liền mất hứng.

Nhưng bản thân y lại không có phản kiến thức đó, vì Quân Trì, y đành phải nói: “Vay người hỏi Hoàn Vũ tiền bối xem sao. Chẳng qua thân làm tu sĩ, ý

lại người khác như thế là không tốt. Cho dù là sư đồ, cũng không được, huống chi Hoàn Vũ tiền bối chỉ là người ngoài.”

Quân Trì đáp: “Ta hiểu rõ ý ngươi, chẳng qua Hoàn Vũ tiền bối là người kiến thức rộng nhất mà ta gặp được. Hơn nữa y trợ giúp ta rất nhiều, những lúc có việc không hiểu, đương nhiên muốn hỏi y rồi. Chuyện không thể lệ thuộc vào người khác, ta rất rõ ràng mà.”

Quân Yến nói: “Vậy thì tốt.”

Quân Trì nói chuyện với y xong, mới nhận ra vừa rồi trông Quân Yến rất “ngầu”, giống như không phải đệ đệ mà biến ngược lại thành ca ca, điều này khiến Quân Trì cảm thấy địa vị gia trưởng của mình đang bị khiêu khích, không khỏi quay đầu nhìn Quân Yến một cái.

Quân Yến không rõ tâm tư xoắn xuýt của hắn, không hiểu tại sao ca ca lại nhìn mình thế, còn thò tay phui phui lông mao cho hắn.

Quân Trì dùng thần thức nói với Hoàn Vũ: “Tiền bối, văn bối có chuyện muốn hỏi.”

“Hửm?” Hoàn Vũ một bên nói chuyện với Thăng Tương bên, một bên dùng thần thức đáp hắn, “Chuyện gì?”

Quân Trì kể chuyện mình bị Thần Long chi thủy ảnh hưởng khi ở trên đài sen, cho nên cảm nhận được ma đan trong cơ thể, mà ma đan lại muốn tiếp cận yêu đan. Hắn hỏi: “Cho nên văn bối nghĩ, phải chăng Thần Long chi thủy có khả năng giúp ma đan và yêu đan dung hợp với nhau?”

Hoàn Vũ trầm tư một hồi mới nói: “Chuyện cơ thể ngươi vừa có ma đan vừa có yêu đan, rất đặc thù, ta chưa từng nghe ai nói đến tình huống này, cũng chưa từng nhìn thấy ngọc giản nào viết về nó. Bất quá suy đoán của ngươi không phải không có lý. Ta thấy rất đáng để thử. Thần Long chi thủy đó, khi ngươi sử dụng xong, dù không thể dung hợp ma đan và yêu đan, cũng có chỗ tốt khác, mà ngươi lại là Ngũ Hợp Thiên Nguyên Thể, dùng Thần Long chi thủy, so với yêu tu chỉ một linh căn mà nói, tác dụng càng lớn.”

Quân Trì nói: “Như vậy, văn bối phải đi một chuyến tranh Thần Long chi thủy. Chẳng qua, mặc dù văn bối đạt tới cấp bảy, nhưng chưa biến hóa, không biết có thể tham gia đại hội thi đấu hay không.”

Hoàn Vũ tiếu nói: “Ngươi như vậy chỉ sợ không được, ngươi dùng hình dáng Chu Tước ra trận, tu sĩ khác vừa nhìn, đã biết có vấn đề, rồi âm thầm lên.”

Kỳ thực Quân Trì cũng hiểu khả năng này rất nhỏ.

Lúc ấy khi Văn Yến trưởng lão thông báo biện pháp thi đấu, yêu tu còn dám ý kiến ngay, vậy lúc thi đấu, sau khi vào trận chắc chắn sẽ bị tất cả mọi người quan sát kỹ, sẽ không thể xuất hiện vấn đề.

Yêu tu biến hóa quá mười năm không được lên đài, yêu tu chưa biến hóa cũng không được lên.

Kỳ thực biện pháp thi đấu mà Văn Yến trưởng lão đưa ra có chút phiền diện.

Ông là tu sĩ đẳng cấp cao, cao đến mức chướng mắt Thần Long chi thủy.

Thế nên ý tưởng ông đưa ra cũng cao cao tại thượng, hoàn toàn không hiểu tâm tính tu sĩ cấp thấp.

Ban đầu hoàn toàn không cho phép sử dụng Thần Long chi thủy, về sau thì một đạo đưa ra quyết định phạm vi thi đấu như thế.

Theo Quân Trì nghĩ, chia nhỏ Thần Long chi thủy thành mấy phần, mỗi giai đoạn cứ thiết lập thi đấu cho tu sĩ, người thắng cuộc mỗi giai đoạn đó sẽ được một phần, chẳng phải tất cả đều vui sao.

Quân Trì mang ý tưởng nhân tính hóa, bất quá lại không rõ tình huống thực tế của nhóm yêu tu.

Theo suy nghĩ Văn Yến trưởng lão, yêu tu biến hóa quá mười năm sử dụng Thần Long chi thủy cũng không có tác dụng, mà yêu tu cấp thấp hơn, dù có lấy được Thần Long chi thủy thì sao, hoài bích kỳ tội*, nói không chừng còn chưa sử dụng Thần Long chi thủy, đã bị yêu tu sát hại cắn nuốt cũng nên, không được còn mất; Ngược lại yêu tu mới biến hóa trong vòng mười năm, năng lực khá tốt, có thể tự bảo vệ mình, lúc dùng cũng có hiệu quả.

Vậy nên trực tiếp đưa ra quyết định này.

Hoàn Vũ thấy Quân Trì có vẻ thất vọng, nói với Thăng Tương chuyện đó, Thăng Tương nhìn Quân Yến một cái, nói với Quân Trì: “Thế ta để Quân Yến lên sân khấu, nếu như y thắng, không phải Thần Long chi thủy thuộc về ngươi sao?”

Nghe Thăng Tương đáp vậy, dường như hắn rất chướng mắt chút xíu Thần Long chi thủy, bất quá Quân Trì hiểu ý tốt của hắn, chẳng qua lại lo lắng cho Quân Yến.

Hắn không khỏi nhìn sang Quân Yến, có vẻ Thăng Tương đã dùng thần thức nói rõ với y, cho nên Quân Yến trực tiếp nói với Quân Trì: “Ca ca, yên tâm, ta sẽ mang bình Thần Long chi thủy về cho ngươi.”

Quân Trì vẫn không hiểu, hỏi: “Nhưng Quân Yến có phải yêu tu đâu?”

Thăng Tương chỉ trả lời: “Bổn tọa tự có biện pháp.”

Thăng Tương nói với Quân Trì xong, liền đứng dậy, đi đến đài chủ vị trước đại điện, bắt quá hán không ngồi xuống ghế, mà chỉ đứng yên ở đó, nói: “Trước tiên chư vị có thể thương thảo sự tình tranh đoạt bình Thần Long chi thủy tại đây, quan tâm đến địa vị Đông Cảnh ở Thần Long chi thủy, đã xem như góp một phần lực rồi. Trải qua vạn năm, dù Đông Cảnh vẫn kém hơn tam cảnh khác, nhưng đã khôi phục không ít. Đợi thêm vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm, Đông Cảnh sẽ khôi phục lại như lúc Thần Long Chi Uyên chưa sụp đổ, linh khí nồng đậm, tài nguyên phong phú. Thần Long chi thủy, ban nãy mọi người cũng thấy rồi, dù chỉ bằng chiếc bình nhỏ xíu, nhưng Lưu Quân trưởng lão đã hao phí rất nhiều mới lấy được, không tác dụng mấy với chư vị, nhưng còn hơn để tam cảnh đoạt được, hãy vì Đông Cảnh ra mặt một lần. Ở đây có tu sĩ nào đủ tư cách tham gia thi đấu, mời tiến lên phía trước.”

Thăng Tương chỉ vào khoảng đất trống dưới đài, hán vừa dứt lời, Quân Yến lập tức phóng tới, đứng ở đó.

Quân Trì còn đang trên vai y, móng vuốt hơi bầu chặt hai cái.

Bích Tiêu ở phía sau lưng sư phó cũng bước ra, đi đến dưới đài.

Sau đó một tu sĩ mặc pháp y màu đen đứng bên cạnh Quân Yến, cậu ta chấp tay thi lễ với Thăng Tương, rồi lại thi lễ với tu sĩ đang ở đây.

Nguyên Tiêu cũng đi tới chỗ Quân Yến.

Sau đó, xuất hiện thêm ba tu sĩ khác đứng dưới đài.

Một lát sau, đội không còn tu sĩ nào đứng ra, Thăng Tương mới nói: “Chỉ có mấy vị này sao?”

Tu sĩ bên dưới xì xào xôn xao bàn tán một hồi, một tu sĩ bỗng nói: “Không biết ta có phù hợp với yêu cầu đạo hữu không, chẳng qua, vị đạo hữu pháp y màu đỏ, chính là đệ tử của người đây, y là nhân loại, vậy cũng có thể tham gia ư?”

Câu hỏi này của hán, là chuyện không ít người để ý.

Hán nói xong, một tu sĩ cũng chen vào: “Đúng đó, y là nhân loại mà.”

Thăng Tương liếc nhìn Quân Yến, Quân Yến nói: “Ai bảo ta là nhân loại? Ta là yêu tu huyết thống Chu Tước.”

Nói xong, liền giơ tay phải ra, một ngọn hỏa diễm hình thành, màu sắc ngọn hỏa diễm rất kỳ lạ, chính giữa màu đen, bên ngoài lại là hỏa hồng sắc, rồi chuyển thành cam.

Ngay sau đó, hỏa hồng sắc từ từ xuất hiện, bao vây lấy màu cam, hào quang hỏa hồng sắc dần dần trở nên chói mắt, biến thành kim sắc, kim sắc lưu động, phản phát như chất lỏng.

Quân Yến nói: “Đây là Chu Tước chi hỏa. Không phải Chu Tước, thì không ai có thể dùng Chu Tước chi hỏa.”

Trong đại điện có không ít tu sĩ tu vi cao thâm, kiến thức thâm sâu, dĩ nhiên biết ngọn lửa của Quân Yến không phải giả, quả thật là Chu Tước chi hỏa.

Ngay cả tòa băng sơn Vân Chi cũng mở mắt ra nhìn, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, sau đó liếc sang Thăng Tương, nói: “Khó trách người đặc ý vị đệ tử này như vậy, cư nhiên mang huyết mạch Chu Tước.”

Sau khi Quân Yến sử dụng Chu Tước chi hỏa, âm thanh bàn tán xì xào bên dưới càng lớn, bắt quá chẳng ai hoài nghi việc này.

Những tu sĩ không biết Chu Tước chi hỏa, thấy đại năng kiến thức rộng không lên tiếng, tự nhiên biết đó là sự thật, vậy nên bọn họ không đủ tư cách lên tiếng.

Thăng Tương gọi một cái gương ra, đưa tám gương gặt ở khoảng trống dưới đài, bảo từng tu sĩ đánh chân nguyên về phía tám gương kia.

Lần này Quân Yến không qua đầu tiên nữa, mà do Bích Tiêu đi trước, y biết Quân Trì là ca ca Quân Yến, nên suy đoán Quân Yến cũng mang huyết mạch Chu Tước, chẳng qua năng lực y không thể dò xét khí tức Chu Tước trên người Quân Yến. Cho nên khi Quân Yến bảo mình là Chu Tước, y cũng không thấy gì kỳ quái.

Mà sư phó y – Vân Chi, khi ở trên liên hoa đài, có lẽ đã biết chuyện Quân Trì là huynh trưởng Quân Yến, phỏng đoán ra huyết mạch của y, vừa rồi hán cố tình tỏ vẻ kinh ngạc và nói lời kia, chắc là đặc biệt nói giúp Thăng Tương, khiến các tu sĩ khác càng thêm tin tưởng Chu Tước chi hỏa là thật.

Bích Tiêu đánh một tia chân nguyên về phía tám gương, tám gương tức khắc rung động, sau đó bên mép nổi lên hoa văn, hiện lên sáu ngọn đèn sáng.

Thăng Tương nói: “Biến hóa sáu năm.”

Bích Tiêu cười cười chấp tay với các tu sĩ phía dưới, đi xuống.

Lại có yêu tu tới đánh chân nguyên, bốn ngọn đèn sáng, Thăng Tương nói: “Biến hóa bốn năm.”

Nguyên Tiêu nhìn Quân Yến, cũng đi tới, sau khi đánh chân nguyên xong, hiện một ngọn đèn sáng, nghĩa là biến hóa một năm.

Bấy giờ Quân Yến mới đi tới, khi đánh chân nguyên ra, quả là sáu ngọn đèn, Thăng Tương nói: “Biến hóa sáu năm.”

Kể đó lại có tu sĩ đi qua, nhưng người cuối cùng chần chờ không tới, bị người nhìn chăm chăm, gã mới chịu qua đó đánh một đạo chân nguyên, ngọn đèn lập tức sáng lên, ít nhiều cũng hai mươi sáu cái.

Lập tức có tu sĩ hô: “Muốn ở đây qua mặt chúng ta sao?”

Thậm chí có tu sĩ đứng dậy muốn tới giáo huấn gã, gã lập tức co đầu nhanh chóng lui xuống.

Kết quả, Đông Cảnh có sáu người phù hợp yêu cầu.

Thăng Tương nói: “Sáu người hãy tự quyết định đi, một là đề cử người lên thi đấu, hai là tỷ thí để quyết định.”

Sáu người nhìn nhau, Nguyên Tiêu không lên tiếng, tác dụng Thần Long chỉ thủy với y không lớn, y chỉ lên đây để ủng hộ Quân Yến thôi.

Đoán chừng Bích Tiêu lên cũng do sự phó y phân phó, thế nên chẳng lên tiếng.

Một vị yêu tu huyền y nói: “Thế cứ dùng tỷ thí để quyết định vậy.”

Hai người kia cũng tỏ ý đồng tình, cuối cùng lấy tỷ thí để quyết định ai sẽ là người tham gia thi đấu với tam cảnh khác.

Hoàn chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Sáu vị tu sĩ sau khi rút thăm, ban đầu chia làm ba tổ, đối chiến song song, tìm ra ba người thắng, sau đó tiếp tục rút thăm, hai người đối chiến trước, người chiến thắng sẽ đấu với người còn lại, và người chiến thắng cuối cùng sẽ đại biểu cho Đông Cảnh tham gia đại hội so đấu.

Thăng Tương liền nói: “Tổng cộng sáu người, người nào thắng, bốn tọa sẽ tặng cùng một cây linh kiếm, nếu so đấu ở Tứ Cảnh có biểu hiện xuất sắc, bốn tọa sẽ thưởng thêm cho.”

Thăng Tương là tu sĩ cấp cao, tuy không phải vực chủ, nhưng cũng khiến người ta có hảo cảm.

Sáu người nhanh chóng rút thăm tại chỗ.

Kết quả rút thăm, Quân Yến ngẫu nhiên cùng tổ với một vị huyền y tu sĩ, người này tên Huyền Thương, Quân Trì nhìn không ra bản thể hần là gì, chỉ cảm nhận được thuộc tính mộc trên người, tuy một thân hắc y, nhưng không che dấu nổi bản tính bông bột.

Tổ thứ hai là Bích Tiêu và Nguyên Tiêu, sau khi hai người biết là đối phương, chỉ liếc nhìn nhau.

Tổ thứ ba là hai tu sĩ khác, một người tên Lôi Bằng, một người tên Vân Hương.

Lôi Bằng là tu sĩ thuộc tính lôi, theo như Quân Trì thấy, bản thể hần cũng giống Tiểu Hôi, là Lôi Minh Hắc Ứng.

Ở Thần Long Chi Uyên, loài Lôi Minh Hắc Ứng rất nhiều, tu sĩ cấp cao cũng không thiếu.

Còn Vân Hương là một nữ tu.

Nói về Tu Chân Giới của nhân loại, nữ tu thường ít hơn nam tu nhiều lắm, hơn nữa nếu tu vi cao thâm hơn nam tu, sẽ bị nam tu chán ghét, đây là một trong những nguyên nhân chính; Còn ở Thần Long Chi Uyên, địa vị nữ tu cao hơn một chút, hơn nữa chỉ cần thực lực.

Bản thể của Vân Hương là Lục Sắc xà, khuôn mặt đẹp dễ nhìn, một thân pháp y thu hương, dáng người thướt tha, giống như không xương vậy, vòng eo mềm mại, chọc người thương tiếc.

Nàng đứng ở đây, tu vi xem như thấp nhất, bất quá có không ít yêu tu cấp cao có ý với nàng, bọn họ không rút rè như tu sĩ nhân loại, trực tiếp bày tỏ tình yêu với Vân Hương, còn có yêu tu hướng nàng ta nói: “Hiện tại tu vi ngươi chưa đủ, hay cùng bốn tọa song tu đi, rồi phần thắng sẽ lớn hơn nữa.”

Nếu là nữ tu bình thường, chắc chắn sẽ mặt đỏ tai hồng nghĩ mình bị vũ nhục, chẳng ngờ Vân Hương kia lại không hề phật lòng, mà còn đáp: “Đa tạ ý tốt của ngươi. Cứ chờ so đấu xong rồi ta tìm ngươi cũng chưa muộn.”

Quân Trì nghe mà thấy xấu hổ, nhưng tu sĩ ở đây cố tình ồn ào, hoặc là mặt lạnh bất biến, chẳng có chút ý muốn can thiệp.

Quân Trì len lén nhìn Quân Yên, thấy y mặt không thay đổi, dường như chẳng hiểu bọn họ nói gì, mới thoáng an tâm đôi chút, thầm nghĩ: “Các vị này sống đạo đức giùm tí đi, ở đây còn mấy đứa nhỏ, ban ngày ban mặt mà đi bàn mấy chuyện này.”

Lại nhìn Quân Yên lần nữa, phát hiện trên mặt y dù vẫn còn non nớt, nhưng đã cao như vậy rồi, không còn là đứa trẻ nữa.

Cái hần nghĩ, là ở thế giới nhân gian, chứ theo tuổi của Quân Yên, cũng nhanh tính đến chuyện hôn nhân đại sự rồi, cũng may ở Tu Chân giới, mọi người đều kết hôn rất muộn, đa số sống độc thân, thậm chí đại lưu, vậy nên hần không cần quan tâm này nọ nữa.

Phân chia tổ xong, Thăng Tương lập tức an bài nơi so đấu.

Theo thuyền ngọc bích đi ra ngoài, Quân Trì phát hiện người ở chiến thuyền bên cạnh họ đã qua hết bên đây, đến giao giới Đông Cảnh và địa vực trung ương.

Vì sao lần so đấu này địa vực trung ương lại không phái tu sĩ tham gia?

Ban đầu Quân Trì thấy nghi hoặc, sau hỏi Hoàn Vũ, Hoàn Vũ mới giải thích, thì ra địa vực trung ương trừ bỏ bốn vị nguyên lão thì không cho phép các tu sĩ sắp biến hóa ở lại tu luyện, chỉ còn một ít yêu tu, những yêu tu này một khi muốn biến hóa, phải tìm địa phương khác, nếu không sẽ bị tứ đại trưởng lão tự mình trục xuất khỏi.

Đó cũng để cam đoan địa vực trung ương không vì tu sĩ đánh nhau khiến linh khí thay đổi mà chịu ảnh hưởng.

Cứ như vậy, ở địa vực trung ương không còn yêu tu biến hóa, tự nhiên không cần phái tu sĩ ra so đấu.

Địa điểm so đấu là ở trên đài bảo khí, bảo khí vừa gọi ra, gặp gió biến lớn, hóa thành đài cao sừng sững trên bình nguyên.

Đài cao lập xong, chỉ thấy xung quanh bay đầy cảm chế, tu sĩ so đấu bên trong, lực lượng sẽ không bị tràn ra ngoài tạo thành tổn hại không đáng.

Trận đầu tiên là của Liễu Quân Yên và Huyền Thương.

Cả hai đều từ trên thuyền ngọc bích tự phi hành lên đài cao.

Còn những tu sĩ khác thì lấy pháp bảo của mình ra, kiểm một vị trí tốt rồi ngồi quan chiến.

Quân Trì cùng Hoàn Vũ Nhạc Ly ngồi chung, Quân Trì không biến lớn mà đứng trên vai Nhạc Ly, Hoàn Vũ đánh ra một linh khí thước đo, thước đo nhanh chóng to ra, trôi nổi giữa không trung, thấp phần vững chắc, Hoàn Vũ liền tiến lên đó ngồi.

Một nhà Nhạc Ly có quan hệ tốt với Hoàn Vũ, cũng theo y, ngồi trên cái thước đo dài. Nguyên Tiêu là người hầu Quân Yên, cho nên cũng theo phía sau, ngồi vào vị trí.

Còn Thăng Tương và ba vị tu sĩ cao thâm khác thì ngồi trên thuyền ngọc bích làm trọng tài.

Quân Yên và Huyền Thương mỗi người một phương, đứng đối diện nhau.

Quân Yên một thân hồng y, tóc đen như mực, dùng ngọc quan quán lại, mây kiếm nhập tán*, con ngươi đen môi đỏ mọng, anh tuấn dị thường, chói mắt tựa thái dương.

(*) chân mây hình kiếm, dài chạm tóc mai.

Huyền Thương một thân hắc y, cao to cường tráng, mặt không đỏ sắc, khí thế bất phàm.

Nhìn hai người như vậy, lại cảm thấy Huyền Thương mạnh hơn, ít nhất khí thế cường hơn y.

Trong lòng Quân Trì tự hiểu, Quân Yên và mình là người mới, con đường tu chân chỉ vừa bắt đầu, về sau còn vô số gian nan trắc trở đang chờ họ, cuộc so đấu lần này cũng vậy, nhưng hần lại nhìn không được lo lắng cho y.

Quân Trì tận lực thả lỏng, may mà hần đang ở điều hình, ngồi xỏm trên vai Nhạc Ly, người khác nhìn không ra hần đang khản trương.

Cuộc so đấu diễn ra trong nháy mắt.

Quân Yên dục tốc bất đạt, tu vi là bị thúc đẩy mới lên Kim Đan hậu kỳ, so với các tu sĩ Kim Đan hậu kỳ chân chính khác đương nhiên không bằng.

Y cũng không có bảo kiếm bốn mạng, về phương diện pháp thuật, cũng chẳng tích lũy nhiều. So với yêu tu tu luyện mấy trăm năm, một ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm, y tự nhiên có nhiều chỗ không bằng.

Huống chi kinh nghiệm chiến đấu của y cũng thiếu.

Mặc dù như thế, y vẫn thập phần trấn định bình tĩnh, giống như chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thất bại.

Thăng Trương đứng ở đầu thuyền ngọc bích, trông chẳng có vẻ gì là lo lắng cho đệ tử của mình.

Đối với hắn, trong cơ thể Quân Yên có nhất hồn tiên quân Ninh Phong, bên kiếm thuật hay thuật pháp đều có ngộ tính nhất định, nay kiếm ý đã thành, về sau chỉ yêu cầu tôi luyện không ngừng nghỉ.

Cho nên dù lần này không thể thắng, nhưng vẫn phải ứng chiến, vậy mới có thể rèn luyện bản thân.

Nhưng đối với Quân Yên, y đứng đây không chỉ vì tôi luyện kiếm ý, mà còn nhất định phải thắng, y muốn đoạt Thần Long chi thủy tặng cho ca ca.

Bóng người hồng sắc chợt lóe, đột nhiên tiến lên, một kiếm phóng thẳng tới chỗ Huyền Thương.

Linh kiếm Quân Yên đang sử dụng, không phải Diệt Sạch kiếm chiếm được ở chỗ Huyền Ân chân nhân, bởi Diệt Sạch kiếm thuộc tính Thủy, y là thuộc tính Hỏa, không tương hợp, cho nên sau đó Thăng Trương đã đưa cho y một linh kiếm khác.

Đấy chính là Xích Viêm kiếm y đang cầm trong tay lúc này.

Xích Viêm kiếm thuộc tính Hỏa, bởi Quân Yên chưa có linh khí bốn mạng, nên tạm thời sử dụng cái này là đủ.

Động tác Quân Yên cực nhanh, đến nỗi chỉ thấy ánh ảo mờ nhạt đằng sau, chém Xích Viêm kiếm tới, mạng theo uy áp cực đại, tựa như một con Hỏa Long đang rung đùi đắc ý, giận dữ há to miệng, nhào về phía Huyền Thương.

Thân ảnh Huyền Thương nhanh chóng thối lui về sau, đồng thời đánh vài cái pháp quyết, trên đài bỗng sinh trường cây cối, che lấp mặt trời, ngăn chặn đoàn lửa nóng, Hỏa Long đánh vào đám cây, phát ra một tiếng bang thật lớn, mộc bị hỏa đốt cháy là chuyện bình thường, nhưng đám cây cối này thì khác biệt, giống như làm bằng sắt thép vậy, không hề bị dính lửa.

Bất quá uy thế kiếm ý quá hiển hách, không dễ bị ngăn trở như vậy, trực tiếp chém thẳng tới gốc cây, chỉ nghe rầm rắc hai tiếng, phần giữa gian bị chém làm hai, kiếm ý xuyên qua đám cây cối đánh tới, thế nhưng vì bị cây cối cản trở, cho nên uy lực giảm đi không ít, Huyền Thương lại xuất một cái pháp quyết, tiếp tục gọi cây cối ra chặn kiếm ý đó lại.

Kích thứ nhất, hai người đều có chút nề hà đối phương.

Quân Yên chủ yếu xuất kiếm, còn Huyền Thương lại triệu hồi ra không ít cây cối, đài cao cơ hồ trở thành một tiểu rừng rậm, dùng thần thức cũng không thể nhìn rõ.

Quân Trì hơi lo lắng, nói với Hoàn Vũ Nhạc Ly: “Huyền Thương tuy mới tu thành hình người vài năm, nhưng thuật pháp lại tốt đến vậy. Đám cây cối đó thuộc loại gì thế, nhìn có vẻ rất cứng, hơn nữa còn không bị cháy.”

Hoàn Vũ nói: “Thụ yêu đó tên Kim Cương mộc, đó cũng chính là bản mạng của hắn, hắn là thụ yêu, phải tu luyện hơn vạn năm mới thành tài như ngày hôm nay. Kim Cương mộc thường không hóa hình người, muốn hóa còn phải coi bản linh. Thần Long chi thủy có tác dụng không nhỏ với thụ yêu, chỉ sợ hắn muốn dùng nó để củng cố tu vi, vậy nên chắc chắn sẽ không buông tay. Trong sáu tu sĩ, thực lực của hắn xem như mạnh nhất, bất quá, cũng đừng khinh thường Quân Yên, người cứ yên lòng ngồi đó coi tiếp.”

Nghe y nói như vậy, lòng Quân Trì càng thêm lo lắng, bảo: “Quân Yên đang ở trong rừng, cho nên không phát hiện, chúng ta chỉ mới nhìn như vậy, đã thấy cây cối dày đặc thế, Quân Yên trong đó chỉ sợ không thuận lợi.”

Hoàn Vũ lắc đầu, liếc mắt nhìn Quân Trì thật sâu, Quân Trì mở to mắt điều, lông vũ trên trán nhẹ nhàng bay bay, y thò tay nhỏ một cọng lông vũ trên người hắn, Quân Trì né không kịp, bị y làm nổi cả da gà, đứng trên vai Nhạc Ly không ngừng run run lông vũ.

Hoàn Vũ bị chọc cười ha ha mấy tiếng, cười xong y lạnh mặt nói: “Tâm tư ngươi như vậy, chỉ sợ không làm được gì. Nếu Quân Yên chết đi, thì may ra ngươi mới có tiền đồ.”

Quân Trì nhanh chóng nói: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, phi phi phi, Quân Yên sẽ không chết.”

Bên trong rừng cây, Quân Yên đương nhiên không không biết cây cối đã hình thành thế vây kín.

Cây cối từ khắp hướng không ngừng nhào tới, nhánh cây khẽ động, vút về phía y, mà Huyền Thương đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ sợ đã hợp thể cùng một gốc cây nào đó rồi.

Như vậy, có thể thấy Quân Yên đang rơi vào thế hạ phong.

Nhưng y không nóng nảy xú nào, chỉ khi cây cối đánh về phía y, y mới huy kiếm ra ngăn cản.

Kiếm ý y vô cùng sắc bén, dù là đại thụ hai người ôm không hết, cũng có thể bị y một kiếm chém đôi, nhưng từ nãy giờ y lại không hề chém gãy cây.

Kiếm ý y ngày càng ngưng đọng, khổng chế lên đầu ngón út, đánh lên cây cối, nhưng không xuyên thấu.

Những tu sĩ ở ngoài đài cao đều cảm thấy lạ.

Có tu sĩ cho rằng Quân Yên không đủ chân nguyên, thậm chí kiếm ý không đủ phong duệ, cả cái cây cũng không thể đực lỗ, theo như cách Huyền Thương biến mất giữa đám cây cối, rồi dùng đám cây này bao vây Quân Yên, như vậy cũng đủ hiểu, ước chừng hấn cũng nghĩ như thế, muốn dùng phương pháp này để hao tổn hết chân nguyên Quân Yên, sau đó dẫn y vào đường chết.

Nhưng cũng có tu sĩ nhìn ra vấn đề, sở dĩ kiếm ý Quân Yên thành như vậy là do không chế mà thành.

Sắc mặt Thăng Tương trầm tĩnh, ánh mắt lại thấp phần âm trầm, hết thâm trầm lại xuất hiện nhiệt ý.

Vân Chi liếc nhìn Thăng Tương một cái: “Đệ tử này của ngươi rất khó lường, chỉ sợ sớm sẽ vượt qua ngươi thôi.”

Trọng giọng nói mang theo vẻ cực kỳ hâm mộ, cũng có vẻ sung sướng khi người gặp họa.

Thăng Tương nói: “Muốn vượt qua ta, y còn sớm lắm. Bất quá lúc này y làm được như vậy, cũng bởi vì sinh ra là Chu Tước thôi.”

Hoàn chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 49

Quân Yên dần bị vây giữa trung gian, mà lúc này, Quân Tri cũng phát hiện vấn đề, hấn phát hiện Quân Yên không ngừng di động ở trung gian, chứ không phải bị mấy cái cây đó ép di động.

Theo quan sát của Quân Tri, gốc cây bị kiếm khí gây thương tích chỉ có mười, nhưng nhìn thần sắc không được tự nhiên của y, rất giống đã tiêu hao chân khí quá độ.

Thấy Quân Yên bị kẹt giữa trung gian, chân nguyên hình như đã tiêu hao hết, bóng dáng Huyền Thương dần dần xuất hiện trong một gốc cây khác.

Gốc cây Kim Cương mọc vừa vươn một nhánh ra, hấn lập tức xuất hiện phía trên, đứng trên cao cúi đầu nhìn Quân Yên, nói: “Ngươi còn không đầu hàng?”

Quân Yên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn: “Là ngươi thua.”

Y vừa dứt lời, liền nâng tay trái không cầm kiếm, đánh ra một tiếng vang.

Âm thanh kia thoát nghe rất nhỏ, nhưng khi đến, lại phát ra một tiếng nổ mạnh mãnh liệt, vô số gốc cây ở trung gian cũng bị nổ, sau đó bốc cháy.

Cây cối bị thiêu đốt bốc lên giữa đài cao, hình thành một biển lửa, càng đi sâu về phía trung gian, ngọn lửa càng mạnh mẽ hơn.

Quân Yên bấy giờ không hề thả lỏng, tay cầm trường kiếm bắn thẳng về phía Huyền Thương.

Bản mạng chi mộc của Huyền Thương bị thiêu đốt, hấn hiển nhiên bị trọng thương, nay Quân Yên đánh thẳng tới đây, hấn nhất thời vô phương trốn thoát, đành lớn tiếng nói: “Ta nhận thua.”

Trường kiếm trong tay Quân Yên hơi trật một chút, quệt sát bên cạnh Huyền Thương, sắc mặt hấn tái nhợt, khoe miệng không nhin được nhiều ít máu, có thể thấy chiêu này của Quân Yên đã thương tổn hấn đến cỡ nào.

Thăng Tương thông báo: “Liều Quân Yên thắng.”

Sau đó mới phát tay tiêu diệt ngọn lửa trên đài cao.

Bởi vì bản mạng chi mộc đã bị ngọn lửa thiêu cháy, nên Huyền Thương không thể triệu hồi chúng nó về đan điền, chỉ đành đem mấy cây chưa bị đốt gọi về.

Huyền Thương trầm tư không lời giải, trước lúc Quân Yên nhảy xuống đài, không thể không hỏi: “Ngươi đã làm cách nào?”

Quân Yên đáp: “Trước đó ta đã từng nói rồi, ta là Chu Tước, trong thiên hạ này, không có gì mà ta không thể đốt diệt.”

Nói xong, y liền ngự kiếm phi hành xuống thuyền ngọc bích, thi lễ với Thăng Tương: “Su phò, đệ tử không làm nhục sứ mệnh.”

Thăng Tương gật đầu với y, “Khá lắm.”

Bích Tiêu đứng phía sau Vân Chi, lén liếc nhìn Quân Yển một cái, kỳ thật y cũng không hiểu Quân Yển đã làm thế nào.

Quân Yển không định đứng kế bên Thăng Tương, vì vậy nói: “Sự phó, đệ tử sang chỗ ca ca được không?”

Thăng Tương biết lòng y chỉ có Quân Trì, bất mãn phát phát tay, Quân Yển thì lễ rồi ngự kiếm phi hành đến nơi Hoàn Vũ ngồi.

Cục bông Quân Trì lập tức từ trên vai Nhạc Ly đập cánh bay lên vai Quân Yển, nói: “Quân Yển, đệ thật giỏi.”

Cả Hoàn Vũ cũng gật đầu khen, Nguyên Tiêu cũng nói: “Quân Yển, một chiêu này, trừ ngươi ra, chỉ sợ không ai có thể phá giải.”

Kỳ thật Nguyên Tiêu nhìn xem cũng không hiểu lắm, nhưng giờ đã tới cuộc so đấu giữa y và Bích Tiêu.

Linh bảo đài cao lúc này giờ đã khôi phục lại nguyên trạng, mặt sân chứa đầy cây cối cũng sạch sẽ chẳng còn lại gì.

Nguyên Tiêu đáp Quân Trì một tiếng sau đó nhảy vọt lên đài.

Mà Bích Tiêu ở trên thuyền ngọc bích, vẫn đang hỏi sư phó mình cách thức Quân Yển đã làm.

Vân Chi giải thích: “Ban đầu Quân Yển dùng ngọn lửa phổ thông của kiếm ý, cho nên không thể đốt cháy Kim Cương mộc của Huyền Thương, điều này khiến Huyền Thương tự mãn, cho rằng y không thể thiêu cháy Kim Cương mộc của mình, nên đã dùng cây vậy bít đường y. Về sau Liễu Quân Yển cố ý tỏ vẻ mình dần dần kiệt sức không thể đánh gãy Kim Cương mộc nữa, lại lén dùng kiếm ý lạnh lẽo bao phủ ngọn lửa Chu Tước, kiếm ý đâm vào Kim Cương mộc, không hề bắn ra mà kẹt ở bên trong. Bởi vì ngọn lửa Chu Tước bị kiếm ý lạnh băng bao phủ, cho nên Huyền Thương không hề phát hiện bên trong có vấn đề.

Chu Tước chi hỏa là ngọn lửa nóng nhất thế gian, hơn nữa y còn là tu sĩ thuộc tính Hỏa, theo lý không thể sử dụng kiếm ý lạnh lẽo như thế, chỗ ảo diệu này chính là nhờ phương pháp tu hành hai cực Âm Dương của Thăng Tương, muốn từ cực lạnh tu luyện ra cực nhiệt, lạnh nhiệt luân phiên, sẽ phát ra lực lượng vô cùng lớn. Liễu Quân Yển đã mượn chỗ ảo diệu đó, cho nên mới có thể sử dụng kiếm ý hàn băng.

Huyền Thương sai ở chỗ chủ quan, cho rằng Quân Yển là Chu Tước, nên nhất định là tu sĩ thuộc tính Hỏa, không thể nào luyện được kiếm ý hàn băng, nghĩ rằng thứ kiếm ý lạnh lẽo đó là biểu hiện kiệt sức của Quân Yển, không thể sử dụng lửa được nữa.

Mà kiếm ý hàn băng cũng không thể giam cầm ngọn lửa Chu Tước, thời gian trôi qua, Chu Tước chi hỏa nhất định sẽ đột phá kiếm ý hàn băng, kiếm ý nằm trong thân Kim Cương mộc sẽ phát nổ, ngọn lửa Chu Tước sẽ theo đó mà bùng lên.

Huống chi Kim Cương mộc tuy có lớp da cứng rắn bên ngoài, nhưng thực chất bên trong cũng chỉ là gỗ mà thôi.”

Nguyên Tiêu nghe xong, cảm thấy xem thế là đủ.

Có thể tu luyện kiếm ý bao vây bên ngoài ngọn lửa bốn mạng của mình, còn tính toán thời gian chuẩn xác để kiếm ý bị Chu Tước chi hỏa phá vỡ sau khi bắn vào Kim Cương mộc, đây là điều yêu tu bình thường không thể so sánh.

Bích Tiêu âm thầm cảm thán, mình ở trước mặt Quân Yển nói không chừng cũng chẳng chiếm được thượng phong, y liếc về phía thiên tài kiếm tu, chỉ thấy Quân Yển đang phùng cục bông xù Quân Trì trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve lông hắc, còn vị Chu Tước kia thì đang thở hổn hển giãy dụa.

Bích Tiêu quay đầu nói với Vân Chi: “Sư phó, đệ tử đi đây.”

Vân Chi hơi hơi gật đầu, y lập tức phi độn lên đài cao so tài.

Quân Trì bị Quân Yển nắm trong tay, dùng thần thức nói chuyện với nhau: “Vừa rồi đệ đã làm thế nào vậy? Sao có thể để Chu Tước chi hỏa xâm nhập Kim Cương mộc – bốn mạng của Huyền Thương mà không bị hấn phát hiện?”

Quân Yển ngồi xếp bằng, vừa rồi y tiêu hao không ít chân nguyên, cảm Quân Trì, cảm nhận lông mao mềm mại và thân hình ấm áp, nhanh chóng giải thích chiến thuật của mình cho hắn.

Quân Trì lắng nghe y nói, từ lúc bắt đầu, mỗi một kiếm đều nằm trong kế hoạch của y, mãi đến cuối cùng cây cối bị nổ tung thiêu cháy, cũng là kết quả y đã nắm trước, bỗng nhiên Quân Trì xuất hiện cảm giác, đệ đệ mình lợi hại đến vậy từ khi nào.

Sau đó cúi đầu ngẫm nghĩ, mới phát hiện lần nào Quân Yển cũng lợi hại như vậy mà.

Quân Yển không rõ ca ca đang suy nghĩ gì, nói với hắn: “Lần đầu tiên nhìn Huyền Thương, ta chỉ biết đối chiến trực tiếp với hắn, thắng lợi sẽ không dễ dàng. Nhưng hắn lại rất cuồng vọng, muốn một bước bức tử, ngược lại cho ta cơ hội. Cho nên ta mới nghĩ ra cách này.”

Quân Trì nói: “Từ khi nào đệ học được cách dùng kiếm ý bao vây Chu Tước chi hỏa?”

Quân Yển liền đáp, “Ở đại điện thuyền ngọc bích, khi mọi người quan sát Chu Tước chi hỏa, ta bỗng nghĩ ra có thể làm như vậy. Mọi người đều cho

ràng Chu Tước chi hóa là màu vàng, kỳ thật ca ca cũng biết, lợi hại nhất, chính là ngọn lửa màu đen, không gì không thể diệt. Ta khổng chế ngọn lửa màu đen vào ngọn lửa khác, vậy tại sao không thể khổng chế vào trong kiếm ý, để kiếm ý bao vây bên ngoài.”

Quân Trì cảm thán: “Ngươi suy nghĩ ngay trong đại điện, sau đó lập tức tiến hành. Lỡ như thất bại thì phải làm sao?”

Quân Yên đáp: “Thất bại thì dùng biện pháp khác.”

Quân Trì, “...”

Quân Yên trò chuyện với Quân Trì xong, liền trực tiếp tĩnh tọa, khôi phục chân nguyên trong cơ thể.

Y vừa nhìn đan điền, lập tức thấy ở trung ương có một thanh kiếm, đó chính là Vạn Tương Quy kiếm, bởi vì thanh kiếm bị phong ấn, cho nên không màu sắc, có rất nhiều ký hiệu cấm chế không ngừng xoay tròn quanh nó, mà kiếm linh Hạo Thương đã sớm ngủ say, không hiện ra nữa.

Vạn Tương Quy kiếm bị phong ấn bên trong cơ thể y lúc này, so với lúc phong ấn ở Ninh Hình Cung không giống nhau.

Khi nó bị phong ấn ở Ninh Hình Cung, là bị trận pháp sở phược, trấn áp oán linh quanh Long Cốt ở Ninh Hình Cung, cho nên thập phần tối tăm lạnh lẽo, lúc này nằm trong cơ thể y, tuy rằng cũng bị phong ấn, nhưng được chăm sóc ân cần, Quân Yên thân là bán Chu Tước, thuộc chí dương, vừa hợp nuôi dưỡng Vạn Tương Quy kiếm, lúc này nó không còn lạnh băng tối tăm như trước, ngược lại hiện ra một loại trắng nõn đáng yêu.

Bất quá Quân Yên chỉ thấy nó đáng yêu chỗ nào, thanh kiếm này hại y rồi ép y từ Luyện Khí viên mãi trở thành Kim Đan kỳ, quá trình phải nói thống khổ không bằng chết, hơn nữa không lúc nào y không cảm nhận được áp lực thanh kiếm gây ra.

Y giống như bị đè ép dưới tòa núi lớn, thập phần khó chịu, nhưng lại không thể không thích nghi.

Thời điểm này, chỉ khi kiểm tra thân thể ấm nóng mềm mại của Quân Trì, mới có thể khiến y thoải mái.

Bởi vì trung gian đan điền bị Vạn Tương Quy liếm chiếm giữ, Kim Đan của y ngược lại bị đẩy vào một xó, mặc dù hào quang Kim Đan chói mắt, nhưng dưới uy áp Vạn Tương Quy kiếm, luôn có cảm giác đang co rúm.

Quân Yên vô cùng bất mãn với điều này, bất quá y vẫn có thể bảo trì tâm tình bình tĩnh, chuyển hóa áp lực thành động lực, cho nên mới không nhập ma.

Trên đài, thuộc tính Bích Tiêu là Thủy Vương xà, Nguyên Tiêu là Hạo Thiên Nguyên Mãng thuộc tính hỏa, thủy khắc hỏa, Bích Tiêu vừa lúc là khắc tính Nguyên Tiêu.

Quân Trì tuy đã giúp đỡ y, tìm Hoàn Vũ mượn một thanh linh kiếm tốt cho Nguyên Tiêu, nhưng Nguyên Tiêu mới biến hóa không lâu, cả hình người còn khó khổng chế, thuật pháp cũng chưa kịp tu luyện, so với Bích Tiêu sớm có sư phó yêu thương, mọi phương diện đều không thể so sánh.

Cho nên chẳng bao lâu sau, Nguyên Tiêu đã thua dưới kiếm Bích Tiêu.

Khi Nguyên Tiêu trở về ngọc thước, Quân Yên còn tĩnh tọa, Quân Trì thì đứng trên vai Nhạc Ly.

Quân Trì dùng thần thức an ủi Nguyên Tiêu, “Từ khi ngươi sinh ra đến nay, hết thảy đều dựa vào bản thân, mới bốn trăm năm đã biến hóa, vậy là khá lắm rồi. Tuổi Bích Tiêu đã hơn ngàn năm, lại có sư phó là tu sĩ cấp cao, biến hóa đã nhiều năm, ngươi thua dưới tay y, không hề oan uổng. Chờ khi ngươi tu luyện nhiều năm như y, tất nhiên sẽ lợi hại hơn.”

Nguyên Tiêu khề đáp, “Đa tạ chủ nhân.”

Sau đó trả linh kiếm lại cho Hoàn Vũ.

Cứ thế, tổ thứ ba tiếp tục lên đài cao.

Hoàn chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50

Quân Yên không khôi phục chân nguyên nữa, đến trận so tài thứ ba, y bình tĩnh mở mắt ra, quan sát tình hình hai bên.

Y đứng dậy đi đến gần Nhạc Ly, chộp lấy Quân Trì rồi ừ trong lòng bàn tay mình, sau đó mới ngồi xuống cạnh Nhạc Ly.

Quân Trì cảm thấy mình giống như món đồ chơi của Quân Yến, bị y giam cầm rồi sờ tới sờ lui, điều này khiến hắn thấy rất bất mãn.

Mặc dù đang ở dạng điều hình, nhưng thật ra Quân Trì không thích bị người sờ tới sờ lui như vậy, giống như khi ở hình người, có ai lại thích bị sờ nắn chứ, như vậy chẳng phải rất bỉ ổi sao?

Nhưng người thích sờ nắn bây giờ lại là đệ đệ mình, thật khó để nói cái gì.

Quân Trì dùng thần thức nói chuyện với Quân Yến: “Ban nầy Bích Tiêu đối chiến với Nguyên Tiêu, Bích Tiêu là tu sĩ thuộc tính Thủy, Thủy khắc Hỏa, sau này đệ đối chiến với Bích Tiêu, phải cẩn trọng hơn biết chưa?”

Quân Yến đáp: “Đã biết.”

Lúc nói tới đây, vị Lôi Bằng kia đã giao đấu với Vân Hương.

Hai vị yêu tu đều hóa hình chưa nhiều năm, nhưng thuật pháp Lôi Bằng hiển nhiên không cao thâm bằng Vân Hương.

Trước kia Lôi Bằng vẫn trong hình dạng Lôi Minh hắc ưng, sau khi biến hóa thành người, ngược lại rất không quen.

Nhưng bây giờ đang thi đấu, phải giữ hình người liên tục, vì vậy hắn thua thiệt rất nhiều.

Vân Hương là xà, nhưng cụ thể thuộc loài gì, Quân Trì hỏi Hoàn Vũ, Hoàn Vũ không nói, chỉ bảo Quân Trì quan sát cuộc so tài.

Vũ khí của Vân Hương là thứ treo trên hông nàng, là một chuỗi quạt, vừa công vừa thủ.

Còn Lôi Bằng thì cầm một thanh trường kiếm, xung quanh xoẹt xoẹt những tia điện.

Cả hai dây dưa giao thủ một ván, thể công Lôi Bằng tuy mạnh, nhưng đáng người Vân Hương hết sức mềm mại linh hoạt, động tác của nàng cũng rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức gió cũng thổi được, Lôi Bằng công kích nhiều lần đều thất bại cả.

Cuối cùng trường kiếm của hắn bị Vân Hương đánh bay mất, còn chuỗi quạt kẻ sát cổ ngay điểm yếu của hắn.

Lôi Bằng nghe mùi hương trên người Vân Hương, cũng không vì mình thua trận mà khó chịu, ngược lại cảm thấy được cùng mỹ nhân so tài là một vinh hạnh.

Thăng Trương nói: “Vân Hương thắng.”

Vân Hương đứng trên đài khom người với chung quanh biểu đạt ý cảm ơn, rồi mới nhảy xuống đài, cả người giẫm lên chuỗi quạt đang phóng lớn, trông hết sức xinh đẹp.

Nàng lại nhìn sang hướng Quân Yến, cười cười, còn dùng thần thức nói với y: “Lát nữa tỷ thí Liễu lang nhớ thương tiếc ta đó nha.”

Quân Yến dời mắt sang chỗ khác, rước lấy một tiếng cười duyên của Vân Hương, “Đây là lần đầu tiên ta thấy Chu Tước, ngọn lửa Chu Tước của chàng quả thật lợi hại, chẳng qua da mặt chàng mỏng quá, nếu sau này có ý muốn song tu với ta, cứ nói một tiếng là được.”

Quân Yến liếc mắt nhìn nàng, thần thức Vân Hương lập tức bắn ngược trở về, Vân Hương cười cười, không trêu chọc y nữa.

Quân Trì thấy Quân Yến không ổn lắm, liền hỏi: “Sao thế?”

Quân Yến nói: “Nữ tu kia vừa khiêu khích ta, không chừng muốn lúc đối chiến khiến ta khinh địch, buông lỏng cảnh giác.”

Quân Trì nghe vậy không thể không nhìn sang Vân Hương, Vân Hương thấy tầm mắt của hắn, khẽ vuốt cằm, cười cười. Quân Trì thầm nghĩ nữ tu này cũng thật lợi hại, chẳng phải thuộc phái vạn người mê gì đó sao.

Bất quá lại nhìn sang Quân Yến, chắc, nàng còn không dễ nhìn bằng y, chẳng qua cái phong tình vạn chủng đấy bây giờ hiếm thấy lắm.

Tổng cộng có ba người chiến thắng, nhưng cả ba không tiếp tục tiến hành rút thăm thi đấu nữa, mà chờ sang ngày thứ hai mới tiếp tục.

Thăng Trương đưa ra quy tắc này, quả thật có tư tâm, bởi vì trong lần tỷ đấu này, người tiêu hao chân nguyên nhiều nhất chính là Quân Yến, không dễ gì khôi phục như cũ, nếu tiếp tục thi đấu, đối với Quân Yến chỉ bất lợi.

Bây giờ, các tu sĩ giải tán.

Bởi vì trung ương địa vực có trường lão đại năng trấn áp, cho nên khoảng thời gian này, các yêu tu không được tư đấu, cho nên các yêu tu dù có ghét nhau, còn phải tập trung một chỗ, cũng không thể không tuân theo quy định này.

Vân Yến trường lão dùng lực lượng trấn áp người, nếu ai không tuân lời, trực tiếp giết ngay, lực uy hiếp mười phần mạnh.

Lúc này các tu sĩ giải tán, mọi người đều tìm nơi nghỉ ngơi, hoặc chiếm cứ một bụi cây, hoặc chiếm cứ một tảng đá, là yêu tu, vô luận thế nào đều đối phó

được.

Mà Quân Yến lại có một sư phó tốt, có thể nghỉ ngơi tại thuyền ngọc bích.

Thuyền ngọc bích không chỉ có đại điện, mà phía sau còn có phòng.

Thuyền ngọc bích là linh bảo không gian, diện tích rất lớn, có thể biến đổi, Thăng Trương gọi Quân Yến đến trước mặt nắng cho một trận, sau đó an bài cho y một gian phòng, cho y đi điều tức thật tốt.

Quân Trì vốn định đi theo nhóm người Nhạc Ly không quấy rầy Quân Yến, ngờ đâu Quân Yến cứ đòi mang hắn theo.

Quân Yến ngồi tĩnh tọa ở trung tâm căn phòng không lớn cũng không nhỏ, linh khí trong phòng nồng nặc, bị y hấp thụ, biến thành một cơn gió lớn mãnh liệt ào về phía cơ thể y.

Quân Trì tìm một góc vắng vẻ, dùng miệng cắt tia lông mao trên người, Quân Yến không tốt nhất ở điểm này, cứ bóp loạn khiến lông mao trên người hắn hồng bết cả.

Quân Yến chỉ bị hao hụt chân nguyên, chứ không bị thương, cho nên ngồi một đêm, cuối cùng cũng khôi phục hoàn toàn.

Quân Trì nhìn y mở mắt ra, hỏi: “Sao rồi?”

Quân Yến khẽ vuốt cằm: “Đã khôi phục chân nguyên.”

Vừa nói, vừa duỗi tay về phía Quân Trì, thấy Quân Trì không chịu bay tới, y liền dùng Nhiếp Vật thuật, chớp lấy Quân Trì trong tay.

Quân Trì vỗ vỗ cánh trong lòng bàn tay y một phen, không thể không hỏi: “Tại sao ngươi cứ thích cầm ta trong tay vậy hả?”

Quân Yến giờ đã trở thành thanh niên tuổi mười bảy, nhưng lúc nói chuyện vẫn còn vẻ trẻ con, “Nếu ca ca không cho ta cầm, thì ca ca muốn ai cầm?”

Quân Trì thở dài trong lòng, thầm nghĩ hắn phải làm thế nào để dạy Quân Yến trở thành một đại nhân vật đây, quả là một nhiệm vụ khó khăn gian nan mà, thậm chí còn nghĩ, có phải vì Quân Yến có một hồn của Ninh Phong tiên quân, cho nên mới thiếu lòng dạ như vậy, sau này có thể bổ sung đầy đủ hồn phách của y không, hay Quân Yến vốn đã đủ hồn phách, chẳng qua bên trong chỉ trộn lẫn một hồn Ninh Phong tiên quân mà thôi?

Quân Trì nói: “Ta chẳng cần ai cầm hết.”

Quân Yến nói: “Nhưng nếu ta không cầm, ngươi sẽ bay đến đứng trên bả vai Nhạc Ly. Ca ca, ta phát hiện hình như ngươi rất hay đứng trên bả vai Nhạc Ly nhỉ, ngươi nói đi, có phải ngươi thích Nhạc Ly hay không?”

Quân Trì liền đáp: “Nhạc Ly là bằng hữu tốt của ta, còn là tiền bối, thân cận chút có sao đâu?”

Quân Yến đáp: “Nhưng như vậy rất không tốt, nếu như ngươi ở hình người, không phải ngươi sẽ dính trên người Nhạc Ly như vậy sao?”

Quân Trì thử tưởng tượng mình đang ở hình người, ở trên vai Nhạc Ly... Hắn lập tức rung mình một cái, mắt Quân Yến: “Nói bậy không.”

Quân Trì khuyên Quân Yến không cần tranh giành mình nữa, ngược lại phải quan tâm bản thân hơn, nhưng Quân Yến chẳng đáp hắn.

Ra khỏi thuyền ngọc bích, đã là một ngày mới.

Xung quanh đài cao tụ tập rất nhiều yêu tu quan chiến, trong số những yêu tu này, cấp cao rất ít, ước chừng cảm thấy cuộc thi đấu này thật vô vị, đối với tiến cấp chẳng giúp ích gì; Yêu tu cấp thấp, hoặc chưa hóa hình đến quan chiến ngược lại rất nhiều.

Cho nên xung quanh đài cao, vây quanh đủ loại động vật, tất cả đều chung sống hài hòa, chẳng qua thỉnh thoảng có yêu thú la lên: “Cái mùi gì vậy, thật không chịu nổi mà.”

“Cái con rệp nào vừa bò lên người ta vậy?”

“Kẻ nào dám thả rắm thúi vậy hả?”

.....

Ví dụ như mấy loại này, Quân Trì nghe xong lông vũ trên đầu cũng muốn run rẩy.

Hôm nay ba người đến thuyền ngọc bích rút thăm, Quân Trì đứng trên bả vai Quân Yến, nhìn Quân Yến dùng thần thức đặt tay lên lon, lấy một cái ngọc giản từ bên trong ra, ngọc giản viết một con số hai, vậy hai người kia khẳng định là một.

Bích Tiêu và Vân Hương rút ngọc giản ra, bên trên quả thật là một.

Vân Hương mềm mại đứng bên đó, mỉm cười gật đầu với Bích Tiêu.

Quân Trì nhìn Vân Hương, rồi dùng thần thức nói với y: “Vân Hương mới một đêm không gặp, tu vi đã tăng trưởng không ít, ngươi có phát hiện không?”

Quân Yến đáp: “Nghe nói nàng thuộc tộc Bích Thanh dân xà, trời sinh tính dâm, có thể thông qua song tu đề cao tu vi rất nhanh, người song tu cùng nàng cũng đạt được một số chỗ tốt, vậy nên chắc hẳn tối hôm qua nàng mới tìm người song tu cùng.”

Quân Trì thiếu chút nữa rút khỏi bả vai Quân Yến, thầm nghĩ đệ chẳng phải tánh trẻ con sao, có biết song tu là thế nào không.

Không ngờ sau đó Quân Yến lại nói: “Sư phó cũng là xà tộc, ta thấy mấy ngọc giản ở chỗ hắn, phía trên có ghi phương pháp song tu. Nếu một cặp dựa trên phương pháp song tu đó, sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt.”

Quân Trì không thể không hỏi: “Vậy đệ đã xem xong rồi ư?”

Quân Yến đáp: “Rất đơn giản, chẳng thâm sâu gì, chỉ cần dùng thần thức đảo trong vòng vài giờ là xong.”

Quân Trì thầm nghĩ Thăng Tương tiền bối cũng thật là, sao lại tùy tiện đưa vật này cho y xem, thật không có trách nhiệm.

Giận dữ một hồi, trong lúc suy nghĩ làm thế nào để Quân Yến không làm chuyện xằng bậy, Quân Yến lại nói tiếp: “Ta hỏi sư phó phương pháp của cặp yêu tu này, liệu tu sĩ có thể dùng không, sư phó trả lời, có một số tu sĩ dùng được, còn bảo nội dung bên trong rất đơn giản, chẳng qua phương pháp song tu, công dụng cụ thể như thế nào, phải đợi thời điểm tu luyện mới lĩnh hội được.”

Quân Trì lập tức trưng cái mặt gà tro của mình ra, nói: “Quân Yến, đệ phải đáp ứng ta một chuyện.”

Quân Yến “Hừm?” một tiếng rồi bảo: “Ca ca cứ nói đi.”

Quân Trì đáp: “Sau này gặp một người, trừ phi vô cùng thích, muốn cùng nàng tương thủ cả đời, nếu không không thể song tu với người khác, biết chưa?”

Quân Yến hơi kinh ngạc “Hả?” một tiếng, nhìn Quân Trì đang nghiêm túc nói với mình, vậy nên liền gật đầu: “Ừm, ta sẽ ghi nhớ, chẳng qua tại sao phải làm vậy?”

Quân Trì nói: “Đệ cứ nhớ là được, đây là yêu cầu căn bản nhất của một người nam nhân.”

Quân Yến cười khế, lại giơ tay lên sờ sờ lông mao Quân Trì, đáp: “Rồi rồi.”

Lần này Quân Yến không đến chỗ Hoàn Vũ, mà đứng ngay trên thuyền ngọc bích, nhìn Bích Tiêu và Vân Hương đối chiến.

Bích Tiêu cầm cây sáo Quan Tâm ngọc bích trên tay, lão đảo chấp tay với Vân Hương, tỷ thí bắt đầu.

Hoàn chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 51

Bích Tiêu là đệ tử Vân Chi, có sư phụ yêu thú cấp cao như vậy, những yêu tu tu tự mò mẫm dựa vào bản thân sao thể so sánh được.

Cho nên Vân Hương đối chiến với y, cũng không dám khinh địch.

Vân Hương tiên hạ thủ vi cường, dây lụa trong tay áo nàng nhẹ nhàng bắn ra ngoài, ban đầu thập phần chậm chạp, dần dần, tốc độ dây lụa ngày càng mau, khi sắp tiếp cận Bích Tiêu, tốc độ đã cực kì nhanh, trực tiếp công kích về phía y.

Bích Tiêu một thân bạch y, trên mặt mang theo nụ cười như cũ, mặt y trắng nõn, cười một tiếng, lại càng trông giống tiểu thiếu niên.

Bất quá y không dám tiếp dây lụa một cách đơn giản như vậy, tay vung lên, hai thủy long hình thành phía sau lưng y, vòi rồng dâng trào, thậm chí có thể nghe thấy tiếng rầm bén nhọn, nó biến lớn rồi phóng về phía dây lụa.

Đầu thủy long đầu tiên đánh trúng dây lụa, kiểm chế hoạt động của dây lụa, nhưng không thể cản trở, sợi dây lụa nhìn hết sức mỏng manh, lại thập phần mềm dẻo, ngược lại đụng hư đầu long, khiến bọt nước văng tứ tán, nhưng đầu long thứ hai đã thừa cơ nghênh tiếp lấy, một ngụm cắn trúng dây lụa, khiến dây lụa đó đứt đoạn.

Dây lụa đứt đoạn gặp gió lớn, biến thành hai dây lụa, một trong số đó quất về phía đầu long đã cắn đứt nó, khiến đầu long văng tứ tóe, sau đó lại hợp

nhất với đầu long đầu tiên, biến thành một con thủy long cao to lực lưỡng. . .

Một đầu dây lụa khác bỗng phóng về phía Bích Tiêu, chỉ thấy động tác y tuy không nhanh không chậm, nhưng lại biến đổi vị trí đứng trong sân trong chớp mắt.

Y gọi thêm vài đầu thủy long.

Cứ vậy dây lụa đứt rồi hình thành ngày càng nhiều, nhưng căn cứ theo mỗi lần đầu long cắn đứt dây lụa, lực lượng nó ngày càng suy giảm, như vậy có thể kết luận, khi dây lụa hình thành càng nhiều, dây lụa sẽ yếu dần.

Nhưng Bích Tiêu bên này thì khác, thủy long bị quất hư, nước sẽ bay trở về hợp nhất thành một, thủy long vì thế mà ngày càng lợi hại.

Bên này thủy long cùng dây lụa giằng co không đứt, bên kia Vân Hương đã nhổ trăm cái tóc mình xuống, trăm cái tóc hóa thành phi kiếm, đánh úp về phía Bích Tiêu, Bích Tiêu đành gọi ra cây sáo ngọc, cây sáo và phi kiếm va chạm, giữa không trung nổi lên một tầng rung động, phát ra một âm thanh thanh thúy “Keng”.

Điều này khiến cả người Vân Hương khẽ gượng một cái, nàng lập tức minh bạch âm thanh sáo ngọc phát ra rất không ổn.

Trong lúc đó, bàn tay Bích Tiêu khẽ run lên, trong tay đã nắm một thanh kiếm.

Kiểm vùng về phía Vân Hương, một con thủy long cực lớn nhào về phía nàng, thủy long nhìn lấp lánh óng ánh, vừa đi một bước, lại biến thành băng long, mắt thấy sắp nuốt chửng Vân Hương. Vân Hương lập tức gọi ra một cây quạt, cây quạt gấp gió biến thành cực lớn, vừa đỡ vừa ngăn cản băng long, sau đó nàng di chuyển tức thời sang chỗ khác.

Bích Tiêu đáp xuống, muốn không chế đầu long công kích Vân Hương, trên mặt đất bỗng xuất hiện vô số dây lụa xanh biếc, trói chặt y ngay tại đó.

Khi Bích Tiêu chưa kịp tìm cách đột phá ra ngoài, Vân Hương đã gọi một sợi dây đỏ trên cổ tay mình, dây đỏ biến dài, cột chặt Bích Tiêu lại.

Quân Trì nhìn xong rất kinh ngạc, nói với Quân Yến: ” Vân Hương đó cũng có năng lực ghê, từ khi nào nàng đã cho đám dây lụa trà trộn khắp đài cao?”

Quân Yến giải thích tỉ mỉ, nói: “Nhưng sợi dây lụa đó căn bản không hề trà trộn vào, chẳng qua dây lụa có khả năng đổi sắc, vừa rồi nó chỉ đổi sắc thành màu của mặt sàn mà thôi. Bích Tiêu sai thủy long cắn dây lụa thành nhiều sợi nhỏ, không biết có bao nhiêu mảnh, còn thủy long ngược lại hợp nhất thành một, thế nhưng nhiều dây lụa như vậy, cho dù dùng thần thức, trong nhất thời cũng không thể quét hết, huống chi Vân Hương một mực dùng thuật pháp ngăn chặn y, khiến y nhất thời không phát hiện ra. Cũng có lẽ, Vân Hương đó, chỉ sợ khi vừa tiến vào trận, đã đánh chủ ý này. Bất quá thứ trên người nàng ta không phải dây lụa mà là dây thừng, còn có cây quạt, cây trăm xài tóc, đều là vật của nữ, không ngờ lực lượng chẳng kém tí nào.”

Quân Trì cũng hiểu, những thứ đồ trang sức dùng làm vũ khí, phòng chừng chi có nữ nhân như Vân Hương mới dùng được.

Nam nhân sử dụng, chắc chắn rất ẻo lả.

Bích Tiêu không nhận thua, nhưng Thăng Trương phán y thua.

Xét tu vi lẫn kỹ xảo đối chiến, Vân Hương đều tốt hơn.

Vân Hương thắng, lập tức thu hồi dây đỏ và sợi dây lụa về, dây lụa phô thiên địa cái rồi hợp nhất thành một, lỏng lẻo cột ngang hông Vân Hương.

Vân Hương lượn lờ đứng đó, thấp người thi lễ với Bích Tiêu, “Đa tạ Bích công tử.”

Bích Tiêu chấp tay cười với nàng: “Tại hạ tài nghệ không bằng, xin nhận thua.”

Xem ra y cũng hiểu vì sao mình thất bại, thua tâm phục khẩu phục.

Bích Tiêu trở lại chỗ Vân Chi, ngượng ngùng nói: “Sur phó, ta thua rồi.”

Vân Chi vẫn trung khuôn mặt băng sơn, nói: “Vô phương, về sau lịch lãm nhiều hơn. Dù sao lần này ngươi cũng có thu hoạch.”

Bích Tiêu nói: “Dạ phải.”

Y nói xong, liền nhìn về phía Quân Yến bên cạnh, “Liễu đạo hữu cũng bên cạnh thận hơn, Vân Hương đạo hữu quả thật không đơn giản.”

Quân Yến lạnh lùng trả lời: “Đa tạ nhắc nhở.”

Bên kia Thăng Trương hỏi Vân Hương, “Ngươi muốn nghỉ ngơi rồi đối chiến, hay đối chiến ngay lúc này.”

Vân Hương cảm hương phien trên tay, lại vuốt tay vuốt ve búi tóc, cười quyến rũ cực kỳ, “Đối chiến với Liễu đạo hữu, không cần nghỉ ngơi cũng được mà.”

Nàng nói xong, còn bắn mị nhãn với Quân Yến.

Quân Yên vốn tâm cao khí ngạo, lại còn là đệ tử Thăng Tương, người khác cứ nghĩ y nghe xong những lời này sẽ tức giận với Vân Hương, mà tính khí yêu tu vốn táo bạo, rất dễ nổi giận, huống chi Quân Yên còn là huyết mạch Chu Tước chí dương.

Bất quá Quân Yên vẫn trung cái mặt lạnh, hoàn toàn không nhìn ra biểu tình.

Thăng Tương nói với Quân Yên, “Vậy, ngươi mau lên sân đấu đi.”

Quân Yên thi lễ với hắn, “Vâng, sư phó.”

Trong lúc đợi, Bích Tiêu bên cạnh cười hi hi nói: “Ngươi phải lên sân, vậy ca ca ngươi để ta cầm cho.”

Quân Yên trực tiếp trung bản mặt “Một kẻ thua cuộc mà cũng muốn đựng ca ca ta.”

Quân Trì vội vàng nói với Quân Yên, “Đệ sắp lên sân đấu, không nên tức giận.”

Sau đó bay khỏi vai Quân Yên, dùng thần thức nói với y: “Ta sẽ không để y cầm, ngươi cũng phải giữ mình bình tĩnh tinh táo, nữ tu kia thuộc lại đa mưu túc trí, người chớ để thua thiệt trên tay nàng.”

Bấy giờ Quân Yên mới phi độn ra sân.

Trong tay Quân Yên cầm Xích Viêm kiếm, đứng đối diện Vân Hương bên kia.

Vân Hương ý cười đầy mắt, trong tay cầm cây quạt, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về phiến quạt, bộ dáng mềm mại đáng yêu tận xương.

Bất kể là cười, hay động tác, không cái nào không mang theo khiêu khích.

Bích Tiêu nói với Quân Trì: “Nữ tu đó đang quyến rũ Liễu Quân Yên.”

Quân Trì nghĩ thầm ngươi khỏi nói ta cũng nhìn ra, sau đó không khỏi thở dài, cảm thấy tâm lý Quân Yên vẫn còn là trẻ con, chắc hẳn sẽ không bị nàng quyến rũ đâu.

Quân Yên trông rất phong độ nói với Vân Hương một tiếng: “Mời.”

Vân Hương cầm quạt dán trên môi, cười cười, sau đó lập tức bay lên, dây lụa bên hông trực tiếp bắn ra, cách đối chiến giống như với Bích Tiêu vừa rồi, nhưng Quân Yên là kiếm tu thuộc tính Hỏa, phương pháp đối chiến so với Bích Tiêu có sự khác biệt rất lớn.

Thân ảnh y khẽ động, nghênh đón dây lụa xanh biếc, dây lụa khi sắp tiếp cận y bỗng hóa thành một linh xà, phẫn nộ há to miệng, hướng về phía y.

Quân Yên không tránh né, trường kiếm trong tay vũ ra kiếm khí sắc bén, kiếm khí mang theo ngọn lửa, linh xà xanh biếc lập tức bị trăm, biến thành mảnh nhỏ rơi xuống đất, mà Quân Yên lại trực tiếp nhảy tới trước, hướng về phía Vân Hương.

Một cổ kiếm khí cường đại chém về phía Vân Hương.

Thần sắc Vân Hương ban đầu còn tương đối nhẹ nhõm, nhưng lúc này không khỏi tập trung sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Vừa rồi nàng không nghĩ ngợi mà trực tiếp đối chiến Quân Yên, thứ nhất bởi vì đan điền nàng rất rộng lớn, chân nguyên so với tu sĩ bình thường nhiều hơn, thứ hai nàng đã sớm nhìn ra chân nguyên Quân Yên so với tu sĩ đã đạt đến cảnh giới này thì ít hơn, cho nên lúc trước khi Quân Yên đối chiến, phải tính toán chính xác mỗi một chân nguyên, dù vậy vẫn rất nhanh thấy đáy. Thứ ba, nàng nhìn Quân Yên lớn lên tuần mĩ phi thường, nhiều lần quyến rũ, nhưng Quân Yên quả thực như cái đầu gỗ, căn bản chả thèm để ý tới, khiến nàng sinh khí, cho nên mới có ý miệt thị y như vậy. Thứ tư, nàng đương nhiên biết rõ nam nhân không chịu nổi khiêu khích, chỉ cần bị khiêu khích, chắc chắn sẽ phạm sai lầm.

Nhưng nàng lại không nghĩ tới kiếm tu và pháp tu khác biệt rất lớn, động tác Quân Yên nhanh như thế, kiếm khí lại sắc bén ác liệt, mỗi một kiếm, tựa hồ như muốn phá núi trăm biển.

Vân Hương gọi cây quạt ra, chuôi cây quạt này không giống bình thường, cứng rắn tiếp nhận kiếm ý Quân Yên, cây quạt phát ra một tiếng đing, thậm chí rung mạnh một hồi, thế nhưng cây quạt chẳng tổn hại nhiều.

Quân Yên căn bản không suy nghĩ nhiều, lại chém một kích, Vân Hương đã nhổ cây trăm từ búi tóc ra, vừa dùng quạt ngăn cản Quân Yên, vừa dùng trăm hóa thành ngàn vạn cây đao nhỏ vọt về phía y.

Quân Yên không ngờ cây trăm này lại có tác dụng như vậy, không thể không cuồng quật né tránh.

Vân Hương nhờ vậy mà ổn định đầu trận tuyến, nàng vung tay lên, chuôi quạt hóa thành vũ khí công kích về phía Quân Yên, Quân Yên không ngừng ngăn cản, tựa hồ đã mệt mỏi.

Thần sắc Vân Hương có chút buông lỏng, vô số cây đao nhỏ hợp nhất thành cây trăm bay trở lại tay nàng, Quân Yên dần dần bị bức trở về vị trí ban đầu.

Đúng ngay lúc này, Vân Hương vùng tay lên, lập tức nổi lên một trận gió lớn.

Vừa rồi kiếm khí Quân Yên chém rụng mảnh lụa xanh biếc của Vân Hương thành nhiều mảnh, lúc này những mảnh nhỏ đó bay lên, phóng về phía Quân Yên, Quân Yên tuy muốn tránh đi, thế nhưng mảnh lụa lại nhiều vô cùng, bực y lại một chỗ.

Quân Yên làm bộ giờ kiếm chém, những mảnh lụa lập tức hóa thành nhiều con xà nhỏ xanh biếc, trói chặt y bên trong.

Vân Hương lập tức quăng dây đỏ ra, cười nói với y: “Đấu với chàng đối với ta dễ như chơi mà thôi. Tặng chàng một phần lễ vật này...”

Quân Yên chỉ cảm thấy mu bàn tay mình bị một con xà cắn một cái, bởi vì có pháp y luyện chế từ da Nhạc Ly trên người, cho nên những con xà đó không thể đột phá.

Bị trói chặt như vậy, y không hề sốt ruột, khoe môi y nhếch một tia cười lạnh, trên tay phát ra một ánh sáng đen, đấy chính là ngọn lửa Chu Tước – Diệt Thế Chi Hỏa, ngọn lửa đánh rồi chui vào trong cơ thể tiểu xà.

Tiểu xà không bị thiêu đốt, nhưng bắt đầu rút khỏi người Quân Yên, không ngừng giãy dụa dưới đất.

Vân Hương lập tức trở nên phi thường thống khổ, người đầy mồ hôi lạnh, phun một búng máu, nàng vươn tay chỉ vào Quân Yên, hỏi: “Ngươi... ngươi đã làm gì?”

Quân Yên giờ kiếm chém đứt sợi dây đỏ, nói: “Ta phát hiện mảnh lụa này là một phần bản thể của ngươi, còn bây giờ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hoàn chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52

Vân Hương nguyên khí đại thương, không thể chi phối, rất nhanh đã ngã xuống.

Thăng Tương nói: “Liều Quân Yên thắng.”

Mặc dù giọng điệu Thăng Tương không hề phập phồng, nhưng trên mặt lại mỉm cười, có thể thấy đối với vị đệ tử Quân Yên này, hắn rất hài lòng.

Quân Yên bay khỏi đài cao, trở về bên cạnh Thăng Tương, thi lễ rồi nói với hắn: “Sur phó, đệ tử thắng.”

Thăng Tương mỉm cười gật đầu với y, “Không sai.”

Vân Hương thậm chí không còn khí lực để rời khỏi đài cao, phải nhờ một vị nam tu mang nàng đi, không biết về sau ra sao.

Vì vậy Đông Cảnh đã lựa chọn được người tỷ đấu, sẽ do Liều Quân Yên xuất chiến.

Ngồi trong thuyền ngọc bích, Bích Tiêu thua dưới tay Vân Hương vẫn không rõ Quân Yên thắng bằng cách nào, bởi vì y cũng bị dây lụa đó trói, dù y tự nhận lực lượng bản thân không hề tầm thường, nhưng lại không cách nào thoát khỏi trói buộc của nó.

Quân Yên không nói cho Bích Tiêu nguyên nhân, còn bảo: “Ta đã thắng nàng ta, nào có đạo lý đem nhược điểm nàng nói cho người khác biết.”

Bích Tiêu cảm thấy rất đúng, nên cũng không hỏi thăm Quân Yên nữa.

Thăng Tương nói với Quân Yên: “Những lần trước ngươi dựa vào trí thông minh của mình mà chiến thắng, so với những thế lực siêu quần kia, ngươi vẫn không thể chịu nổi một kích, giờ đi tham gia tỷ đấu, ngươi sẽ ngộ ra gì đó như qua hai lần thực chiến này, có thu hoạch mới tốt.”

Quân Yên rất cung kính đáp lời.

Tiến vào phòng Quân Yên, Quân Tri mới hỏi y về trận tỷ đấu với Vân Hương, bởi vì hắn cũng không hiểu.

Quân Yên nói: “Vân Hương đó rất kỳ quái, nàng có hai viên Kim Đan. Ta vốn không chú ý, về sau mới hơi nhận ra, lại nhớ đến trong cơ thể ca ca cũng có ma đan và yêu đan, nên mới xác định được chỗ kỳ lạ của nàng. Tại sao dây lụa rõ ràng đã bị đứt thành nhiều đoạn, lại có thể dùng lực đạo mạnh mẽ trói chặt Bích Tiêu như vậy, hơn nữa khi nó rơi dưới mặt đất, Bích Tiêu hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của nó. Nếu lúc ấy Vân Hương muốn sử dụng dây lụa, nhất định phải liên hệ với nó, thời điểm đó, Bích Tiêu sẽ cảm giác được sự tồn tại của dây lụa, sau đó tránh đi mới đúng, nhưng y hoàn toàn không phát hiện ra. Có thể thấy ngay lúc ấy, dây lụa và Vân Hương căn bản không có bất kỳ liên hệ gì. Dây lụa là dây lụa, Vân Hương là Vân Hương.”

Quân Trì nghe y nói vậy, cũng thấy rất kinh ngạc, “Ý ngươi, dây lụa đó không phải một kiện pháp bảo, mà là vật sống ư?”

Quân Yên gật đầu, “Đúng là như thế. Lúc dây lụa hóa thành cự xà đánh úp về phía ta, ta lập tức phát hiện cự xà có khí tức kỳ quái, sau khi chặt đứt nó, cự xà hóa thành mảnh lụa rơi dưới đất, ta đặc biệt chú ý, phát hiện dây lụa vẫn còn dấu hiệu chân nguyên lưu động, cái này quả thật không tầm thường, nhưng ta giả vờ không chú ý, dù quần chiến với Vân Hương, nhưng thời thời khắc khắc đều chú ý đến nó, nhiều lần được Vân Hương sử dụng, tất nhiên sẽ có liên hệ không tầm thường với nàng ta. Cho nên ta dùng Chu Tước chi hỏa thiêu kinh mạch dây lụa, kết quả mọi người cũng thấy, Vân Hương vì thế mà thua.”

Quân Trì tán thưởng: “Thủ đoạn này của Vân Hương, thật sự rất kỳ lạ.”

Quân Yên nói: “Còn không phải bị ta khám phá sao. Ta xem những kỳ vật chỗ sư phó, bên trong có nói về xà song đầu, khi mới sinh, cả hai đầu đều muốn độc chiếm thân thể mình, cuối cùng cả hai con đánh nhau, kẻ thắng chiếm được thân thể, nhưng lại không nói kẻ thua sẽ ra sao. Ta nghĩ, Vân Hương rất có thể là xà song đầu, sau khi nàng thắng, đã tể luyện cái đầu còn lại thành pháp bảo của riêng mình, mà pháp bảo đó, chính là tỷ muội của nàng. Hơn nữa, thời điểm nàng hình thành yêu đan, tỷ muội nàng cũng hình thành yêu đan. Cho nên trên pháp bảo mới có hơi thở yêu đan, bất đồng với nàng. Nhưng mà, cả hai vốn chung một thân thể, ta làm bị thương nó, nàng cũng sẽ bị thương theo.”

Quân Trì nghĩ, thể giới này quả thực to lớn không thiếu chuyện lạ.

Nói chuyện với Quân Yên xong, Quân Trì muốn rời đi, để Quân Yên tự mình tu hành.

Quân Yên bình thường thích dính Quân Trì, lúc này lại càng dính hơn.

Y nói: “Ca ca, ngươi đừng đi.”

Bình thường Quân Yên có làm nũng với Quân Trì, cũng chỉ trưng cái mặt lạnh, nhưng hôm nay mặt y rất hồng, ánh mắt lại thâm thúy, có loại hấp dẫn không nói nên lời.

Quân Trì buồn cười bảo, “Ta lưu lại chỗ này chỉ tổ chậm trễ ngươi tu luyện, ngươi kêu ta ở lại đây làm gì? Nhìn ngươi tu hành sao?”

Quân Yên nói, “Ca ca, ta muốn ở với ngươi, ngươi hóa thành hình người cho ta nhìn đi.”

Quân Trì vẫn đang ở điều hình, giờ hóa thành hình người, phải lấy quần áo trong túi trữ vật ra.

Quân Trì vốn luôn duy trì ở điều hình, nhìn không có gì biến hóa, nhưng theo tuổi già tăng, hình người của hắn đã có sự thay đổi rất lớn, trước kia là thiếu niên, giờ đã sớm thành thanh niên.

Thân thể Quân Trì thon dài, thịt thà đầy đặn, là một thanh niên tuấn soái.

Gần đây hắn mặc một mực bảo trì điều hình, rất ít khi biến thành người, giờ biến thành hình người lại cảm thấy có chút không quen.

Trước tiên hắn vuốt mái tóc dài lại, sau đó mặc quần áo vào, thời điểm mặc đồ phát hiện Quân Yên cứ nhìn chăm chăm mình, hắn liền thò tay đẩy nhẹ bờ vai của y, nói: “Ngươi nhìn ta làm gì? Chẳng Tương tiền bồi dưỡng ngươi hảo hảo tu luyện, lại nói lúc đối chiến với Vân Hương ngươi cũng bị thương nữa, sao giờ này còn đứng sững sờ ở đây hả?”

Mặt Quân Yên càng đỏ hơn, nói: “Ca ca, đã lâu ta chưa thấy hình người của ngươi, ngươi thay đổi nhiều lắm.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng vậy, đã mấy năm rồi.

Hắn liền nở nụ cười, một bên mặc xiêm y, một bên nói: “Quả thật đã lâu. Chẳng qua, ngươi cứ nhìn chăm chăm bộ dáng ta không mặc quần áo, chẳng phải rất không lễ phép sao?”

Quân Yên nói: “Ngươi là ca ca ta, ta nhìn ngươi, có gì không lễ phép.”

Quân Trì đã mặc áo xong, hắn lại lấy một cây trâm muốn quấn tóc mình lại, ngậm cây trâm trong miệng, cầm dây muốn buộc tóc lại, nhưng đã lâu không biến thành hình người, cả động tác chải đầu cũng mới lạ, làm thế nào cũng không quấn nổi, Quân Yên liền đứng lên, quỳ xuống phía sau hắn, nhận dây buộc tóc từ hắn, cũng không sử dụng thuật pháp quấn tóc lại, ngược lại dùng tay chải tóc cho hắn, sau đó lấy dây quấn xung quanh rồi buộc chặt lên.

Quân Trì vốn không để ý hành động của y, nhưng một lát sau, hắn cảm thấy thân thể Quân Yên rất nóng, hơn nữa khi hắn đưa trâm cài cho y, y cũng không nhận lấy, ngược lại ôm chầm lấy hắn từ đằng sau.

Quân Trì thấy là lạ, thò tay bắt lấy bàn tay Quân Yên, muốn đẩy thẳng nhóc ôm mình ra, “Quân Yên, ngươi ôm ta làm chi? Ngươi lớn vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn làm nũng với ta nữa sao?”

Quân Yên vui mặt vào cổ hắn, Quân Trì càng cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn nổi da gà, khi ở hình người hắn không có lực lượng, với đã quen với điều hình rồi, lúc này hắn muốn biến trở về điều hình, nhưng giờ bị Quân Yên giam cầm trong ngực, căn bản không thể biến hóa: “Mau buông ra nào, đệ đang làm gì vậy?”

Quân Yên ôm chặt Quân Trì, mặt chôn ở cổ hắn, ban đầu không nhúc nhích, một lát sau, y mới hàm hồ nói: “Ca ca, khi ta bị dây lụa Vân Hương cuốn lấy, dây lụa biến thành xà cắn vào cổ tay ta.”

Hô hấp của y rất nóng, phun trên cổ Quân Trì, khiến Quân Trì rất không quen, Quân Trì cảm thấy toàn thân mình cũng nóng theo, nói: “Vết thương trên tay ngươi sao rồi, ngươi ôm ta làm gì. Phải cho ta xem vết thương mới đúng.”

Quân Yên vẫn ôm hắn, trả lời: “Vết thương đó đối với ta căn bản không đáng ngại, lúc ấy ta đã dùng chân nguyên chữa trị, giờ hoàn hảo như ban đầu rồi.”

Quân Yên dùng hai tay ôm eo Quân Trì, Quân Trì cúi đầu, kéo kéo tay y lên coi, phát hiện trên cổ tay không có dấu vết bị cắn, nghĩ chắc lời Quân Yên là thật, vậy nên trả lời: “Đã như vậy, ngươi đừng ôm ta nữa nữa.”

Quân Yên vẫn không buông hắn ra: “Ta không có làm nũng, ca ca, ngươi vẫn không hiểu ý ta sao?”

Quân Trì hoàn toàn không hiểu y muốn nói gì, mà Quân Yên cũng phát hiện Quân Trì không minh bạch ý ngầm của mình, y ôm Quân Trì đặt trên mặt đất, Quân Trì kinh ngạc nhìn Quân Yên, giờ mà không hiểu ý y cũng khó rồi.

Quân Trì lắp bắp hỏi: “Chẳng lẽ... xà mà Vân Hương sai cắn ngươi, mang theo độc tố?”

Quân Yên gật đầu, nghĩ thầm cuối cùng ca ca cũng hiểu.

Quân Trì nghĩ tới loài của Vân Hương, là một dâm xà, hắn vươn tay sờ sờ mặt Quân Yên, mặt của y rất nóng, ánh mắt đỏ cả lên, còn mang theo chút mê ly, không khỏi nói: “Vân Hương này, quả thật quá đáng lắm!”

Lúc này Quân Yên đã cọ cọ lên người Quân Trì, nói khê: “Ca ca, chúng ta song tu đi.”

“Hà?” Mặt Quân Trì như bị sét đánh, “Đệ, đệ chớ xằng bậy. Chúng ta là huynh đệ mà, sao có thể làm chuyện đó, lại nói, ta là nam nhân nữa.”

Quân Yên đáp: “Không phải ca dặn chỉ được cùng người mình thích song tu, chứ không được song tu với người khác sao. Ca ca, giờ ta khó chịu lắm.”

Quân Trì muốn đẩy Quân Yên ra, nhưng giờ hắn đang ở hình người, vốn không phải đối thủ y, vậy nên Quân Trì khuyên y, “Ngươi đứng lên trước, Quân Yên, đứng lên trước đã.”

Quân Yên đành phải ngồi dậy, Quân Trì lập tức bò lên, nhìn Quân Yên, cảm thấy bản thân quá đáng thương luôn.

Quân Trì nghĩ, chắc nơi này có kỹ viện.

Sau đó tự cảm thấy bản thân rất không thực tế, hắn nhìn nhìn phía dưới Quân Yên, vươn tay muốn đẩy y nằm xuống, Quân Yên ban đầu không chịu nhúc nhích, Quân Trì nói: “Ngươi nằm xuống, ta giúp ngươi giải, giải quyết ngay đây.”

Bấy giờ Quân Yên mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Quân Trì nghĩ thầm thiệt nghiệp chương quá, nhưng bây giờ mình là người giám hộ của Quân Yên, không thể không lo được.

Quân Trì cởi quần Quân Yên ra, phát hiện thứ phía dưới đã dựng thẳng từ lâu, bởi vì Quân Yên chưa ăn mặn bao giờ, cho nên vô luận thế nào, nhìn sao cũng là bộ dáng gà tơ non nớt.

Quân Trì một bên nghĩ khổ, một bên di chuyển tay giúp y xoa nắn cao thấp, Quân Yên cắn răng nằm yên không nhúc nhích.

Quân Trì xoa đến mức tay đau xót, phát hiện thứ phía dưới vẫn chưa có ý muốn bắn, chẳng qua càng sờ càng lớn.

Quân Trì nghĩ thầm vì Quân Yên là tu sĩ nên năng lực phát dục mới bèn bi như vậy, hay là tại vì trúng độc nhỉ?

Quân Trì khê hỏi Quân Yên: “Đệ cảm thấy tốt hơn chưa?”

Quân Yên nhìn hắn, lắc đầu, Quân Trì thở dài: “Vậy phải làm sao đây?”

Quân Yên chỉ yên lặng theo dõi hắn, đáp: “Không biết.”

Quân Trì đành phải tiếp tục công việc lao động, trước tiên dùng tay trái xoa, sau đó lại đổi tay phải, cũng may Quân Yên có thể chịu được động tác biến đổi không ngừng của hắn, cuối cùng cũng bắn ra, Quân Trì cảm thấy tay mình như muốn đứt rồi.

Quân Yên xuất tinh lần đầu, toàn thân vô lực, màu đỏ trên mặt dần dần thối lui.

Quân Trì dùng vải lau tay và thứ đó, rồi kéo quần Quân Yên lên, sau đó mới quỳ gối bên người hỏi y: “Thấy thế nào?”

Quân Yên mềm mại đáp: “Không thích.”

Quân Trì nghĩ thầm mình đừng khiến y ám ảnh hay sợ hãi mới tốt, vội nói: “Là bởi vì người trúng độc, cho nên mới thấy không thoải mái, chờ sau này người có người thích, làm chuyện này tự có cảm giác vui thích.”

Nói đến đây, hấn muốn đỡ Quân Yên ngồi dậy, Quân Yên thuận thế kéo hấn rồi áp Quân Trì trên mặt đất, Quân Trì muốn đẩy y, lại phát hiện Quân Yên chỉ ôm chặt, rồi vùi đầu trên vai hấn.

Quân Trì thấy Quân Yên hiếm khi biểu hiện yếu ớt như vậy, nên cũng đành mặc y.

Hoàn chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 53

Người ta nói huynh trưởng như cha, nhất là dưới tình huống mồ côi mẹ, khi còn nhỏ cũng không có cha bên cạnh, Quân Trì cảm thấy mình mang trách nhiệm rất trọng đại đối với Quân Yên.

Quân Trì biết, theo lời tu sĩ thế giới này, bản thân mình mang theo trí nhớ cũ lần nữa sống lại cuộc đời này, đó gọi là đoạt xá.

Bất quá Quân Trì cảm thấy mình theo xu hướng đầu thai nhiều hơn, chỉ là quên mất uống canh Mạnh Bà.

Hai cách nói, nhìn như không khác nhau mấy, đều bắt đầu cuộc đời mới của Quân Trì, nhưng mà, tại nơi Quân Trì từng ở, sự khác biệt lại quá lớn.

Nếu như hấn đoạt xá trùng sinh, thì mình trước kia phải sống ở đây, hơn nữa phải dựa vào kinh nghiệm ở kiếp trước mà rút ra bài học cho bản thân, khiến đời này tiền đồ xán lạn, có thể đi được xa hơn trên con đường tu tiên mới đúng.

Theo như lý giải sơ sài của Quân Trì hiện giờ, các tu sĩ nơi này, gọi là tu chân tu tiên, nghĩa tự tu bản thân.

Tự tu chân đồ, tự tu tiên đạo.

Coi bản thân là trung tâm, dựa vào Thiên Đạo, từng bước từng bước tiến về phía trước, cuối cùng có thể độ kiếp thăng tiên, đạt được tiên thể, đồng thọ cùng thiên địa.

Quân Trì không biết, những tiên nhân này về sau có trở thành một bộ phận của Thiên Đạo hay không.

Bởi vì những người này năng lực cực mạnh, vốn dĩ có thể cải biến thế giới một phương, kỳ sinh kỳ diệt.

Nhưng Quân Trì không như thế, hấn tu chân, chẳng qua là tự tu nhân đạo.

Nhân đạo của hấn, quan hệ đến tất cả thế giới này, không chỉ có hấn, mà còn có tình cảm, còn có ràng buộc.

Cho nên hấn dùng sự sống mình làm trụ cột, để ý thân tình, quan tâm hữu tình, chú ý đạo nghĩa, hấn cảm thấy đây mới chính là trụ cột của mình, là quy phạm không thể nào dứt bỏ.

Cho nên hấn mới không thể buông Quân Yên.

Quân Trì ôm Quân Yên một hồi, sau đó khe khẽ đẩy y. “Có sao không, ôm lát là ổn rồi, người còn định ôm bao lâu nữa.”

Quân Yên giờ mới chịu ngẩng đầu, nhìn nhìn Quân Trì, thấp giọng gọi, “Ca ca...”

Tâm Quân Trì bị âm thanh mềm mại của y làm cho run rẩy, giọng Quân Yên trầm thấp từ tính mang theo nét trong sáng, như làn gió xuân thổi qua ngọn cây, cuồng hộng thật sự là gọi cảm muốn chết.

Quân Trì chợt nghĩ, Quân Yên đã sắp trưởng thành, chẳng còn là thằng nhóc con nữa, vậy nên không thể sủng y, nếu không thì hại y mất.

Quân Trì đành đẩy Quân Yên ra, tự ngồi dậy.

Quân Yên bị hấn đẩy nằm yên không động dậy, Quân Trì thấy vậy không khỏi lo lắng, quỳ gối bên cạnh sờ trán y, rồi nhìn về đôi mắt Quân Yên.

Con ngươi Quân Yên rất đen, nhìn kỹ, giống như có một ngọn lửa hồng lấp lánh bên trong, đó chính là huyết mạch Chu Tước trong người y.

Kỳ thực Quân Trì rất tò mò không biết vì sao Quân Yên chưa thể hóa thành bản thể Chu Tước, Quân Yên cũng từng hoài nghi, nhưng lại không làm

được, về sau cũng chẳng tìm hiểu nữa.

Quân Trì cúi đầu nhìn vào đôi mắt y, nói: “Sao thế, chẳng lẽ độc tố vẫn còn chưa tan?”

Quân Yến đã khôi phục làn da bạch ngọc, mắt tựa điểm tấu, thần nhược thi chi, tuấn mỹ vô trù, Quân Trì nghĩ thầm, khó trách xà yêu Vân Hương muốn quyến rũ Quân Yến.

Nhưng tâm lý y vẫn còn là một đứa nhóc mà.

Quân Yến vươn tay nắm lấy bàn tay Quân Trì, nói: “Ta xuất tinh lần đầu, tinh nguyên ra quá nhiều, nhất thời không có khí lực.”

Quân Trì giờ mới nghĩ đến vấn đề này, kinh ngạc “A” một tiếng rồi nói: “Ngươi còn phải tham gia tỷ đấu nữa, thật không có vấn đề gì sao?”

Quân Yến đáng thương nói với Quân Trì: “Ta nghĩ sẽ xảy ra vài vấn đề.”

Quân Trì thăm than vậy phải làm sao đây, Vân Hương đó thật sự rất đáng giận.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi nói: “Đệ chờ ở đây đi, ta đi hỏi Thăng Tương tiên bói xem sao, coi có đan dược giúp đỡ gì không.”

Quân Yến trở mắt nhìn Quân Trì rời khỏi gian phòng, sau đó chậm chạp trở người, xếp bằng ngồi xuống.

Xúc cảm nơi Quân Trì vỗ về tựa hồ vẫn còn dư âm, Quân Yến nghĩ, ca ca vẫn quan tâm mình giống như trước kia.

Quân Trì chạy ra đại điện, bởi vì người bên trong không còn nhiều, nên thuyền không phóng quá to.

Thăng Tương đang ngồi cùng Hoàn Vũ, cả hai thấp giọng trò chuyện, Nhạc Ly và Nguyên Tiêu thì ngồi một bên tu luyện.

Tộc Hạo Thiên Nguyên Mãng là một chủng tộc rất đoàn kết, từ khi Nguyên Tiêu hóa hình người, Nhạc Ly một mực trợ giúp đề điểm y.

Lúc này Nguyên Tiêu ngồi xuống, Nhạc Ly lập tức ở bên cạnh hộ pháp giúp y.

Mà thầy trò Vân Chi Bích Tiêu rõ ràng không có ý ly khai, vẫn ngồi trong điện, Bích Tiêu vẫn đang suy ngẫm huyền cơ vì sao Quân Yến thắng Vân Hương, Vân Chi nhìn như bức tượng điêu khắc, bởi vì hắn cứ duy trì duy nhất một động tác.

Quân Trì vừa xuất hiện, trừ Nguyên Tiêu đang chìm vào thế giới riêng, những người khác đều mờ mắt, nhìn về phía hắn.

Ánh mắt bọn họ như điện, Quân Trì bị nhìn mà giật mình, nghĩ chắc mọi người chưa quen nhìn hình người mình, hắn liền cười, nói: “Đã lâu ta chưa biến về hình người.”

Vân Chi nhìn hắn một cái, lại nhắm mắt dưỡng thần, ngược lại Bích Tiêu nhìn thêm vài lần, hỏi: “Ngươi là ca ca Liễu Quân Yến? Tại sao khi biến về hình người, hoàn toàn mất khí tức Chu Tước, cả tu vi cũng mất theo?”

Quân Trì nói: “Cái nguyên do này, không thể nói được.”

Hắn hơi hắng giọng, sau khi nói xong thì đến trước mặt Thăng Tương, lúc này hắn không còn thần thức, chỉ có thể nói chuyện với Thăng Tương, chẳng qua còn chưa kịp cất lời, Nhạc Ly bỗng bảo: “Quân Trì, trên người ngươi có hương vị của Quân Yến.”

Hoàn Vũ cũng dò xét hắn từ trên xuống dưới, Quân Trì mới hiểu lý do mọi người nhìn về phía mình, chỉ sợ là vì cái hương vị đó của Quân Yến, mấy lỗ mũi này thính lắm, vừa ngửi đã biết rồi.

Quân Trì hơi lúng túng, cũng không biết trả lời sao, đành nói với Thăng Tương: “Tiền bói, ngươi mau cùng ta đến xem Quân Yến.”

Thăng Tương như đã minh bạch xảy ra chuyện gì, sau khi đứng dậy ra khỏi phòng, Thăng Tương nói: “Đại chiến Quân Yến sắp tới, vì sao lại xuất tinh?”

Quân Trì cảm thấy rất khổ bức, trả lời: “Y trúng độc của Vân Hương. Hiện giờ cả người y vô lực, tiền bói, ngươi có đan dược gì giúp được không?”

Mặc dù hỏi vậy, nhưng Quân Trì cảm thấy phân nửa là không có, yếu tố nơi này chẳng ai luyện đan cả.

Thăng Tương tiến vào gian phòng của Quân Yến, Quân Yến đang tỉnh tọa.

Thăng Tương đi qua, Quân Yến lập tức mở mắt: “Sur phó.”

Thăng Tương nắm cổ tay y, dùng chân nguyên dò xét cơ thể y một phen, nói: “Bây giờ ngươi xuất tinh, chỉ vài ngày khó mà khôi phục lại. Dù trúng dâm độc của Vân Hương, cũng có thể tìm ta giải độc, vì sao tự ý chủ trương như vậy.”

Hắn nói xong, lại nhìn Quân Trì đang đứng phía sau.

Ngược lại Quân Trì có chút sợ, lắp bắp giải thích: “Tiền bói, lúc ấy Quân Yến khó chịu. Phản ứng đầu tiên của ta là giúp y giải quyết tốt, nên không nghĩ

như vậy.”

Thăng Tương có chút bất mãn, nhưng không tiếp tục trách cứ Quân Trì Quân Yến, hẩn lấy một viên yêu đan, đưa cho Quân Yến, nói: “Đây là yêu đan Hòa Liệt Điều, người thuộc Hỏa, tiêu hóa yêu đan này, sẽ có tác dụng.”

Quân Yến đáp, “Đa tạ sư phó.”

Thăng Tương kéo Quân Trì mang ra ngoài, để hẩn không quấy rầy Quân Yến nữa.

Quân Yến bắt đầu bế quan, mặc dù chỉ có vài ngày, nhưng vài ngày này cũng rất quan trọng.

Quân Trì nghĩ thầm lòng tốt làm hỏng chuyện, nhưng hồi cũng đã muộn.

Quân Trì biến thành hình người không còn chút tu vi, đã quen với năng lực cường đại, cho nên hẩn rất không quen, vậy nên lại hóa thành Chu Tước.

Hẩn ngồi đối diện Hoàn Vũ, Hoàn Vũ liền hỏi hẩn, “Tại sao trong lúc mấu chốt, người lại giúp Quân Yến xuất tinh lần đầu?”

Quân Trì quả thực muốn chôn đầu mình xuống cái mông, hẩn khóc không ra nước mắt cọ cọ đầu lên cánh, nghĩ thầm mọi người ai cũng biết sao, tu sĩ đúng là một đám rãnh rỗi mà.

“Ta cũng đâu có cách nào, Quân Yến trúng dâm độc của Vân Hương, ta thấy y khó chịu, nên giúp y.”

“Vân Hương hạ dâm độc với Quân Yến ư?” Ngừ khí Hoàn Vũ nghe không giống câu hỏi, dường như là không thể tin.

Quân Trì nói: “Đúng vậy, độc xà khiến Quân Yến rất khó chịu.”

Hoàn Vũ nói: “Ồ Thần Long Chi Uyên này, dâm xà có bốn loại, Bích Thanh Dâm Xà của Vân Hương đứng đầu, nếu trúng độc của nàng, rồi song tu với nàng, sẽ có nhiều chỗ tốt. Độc đó chính là Bích Thanh Dâm Xà thậm thủy biến thành, rất hiếm có. Yêu tu bình thường muốn mà không được.”

Quân Trì phun tào nói, “Loại này giống như thuốc tráng dương, nghe người nói thế, giống như mất mát vì không bị hạ nhỉ?”

Hoàn Vũ liền thò tay kiểm cái đuôi hẩn, Quân Trì đã tập thành phản xạ có điều kiện, lập tức đập mông xuống đất, dùng cánh bảo vệ, nhưng vẫn bị Hoàn Vũ mò tới, bị y đùa giỡn một phen rồi nói: “Tốt xấu gì người cũng gọi ra một tiếng tiên bối, vậy mà nói chuyện không biết lớn nhỏ.”

Quân Trì nói: “Tại ý người nói có được nó thì may lắm, nhưng Quân Yến chẳng thấy may gì, còn nữa, muốn ta nhìn Quân Yến song tu với Vân Hương hả, ta làm ca ca, sao thể trở mặt nhìn chuyện này phát sinh chứ. Ai, nhưng Thăng Tương tiên bối bảo hẩn có cách giải độc, thế mà ta lại tự chủ trương để Quân Yến xuất tinh, đó cũng là lỗi của ta.”

Hoàn Vũ mặc dù đang dùng hình thức đối thoại không so lớn nhỏ nói chuyện với Quân Trì, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng ta đang tu luyện rất chăm chỉ nha, lúc nghe Quân Trì nói vậy, lông mày y hơi nhíu lên, “Hẩn nói có biện pháp giải độc?”

Quân Trì đáp: “Đúng vậy. Trước đó ta nào biết đâu, vừa rồi Thăng Tương tiên bối nói thế, ta mới biết. Cũng tại ta tự chủ trương, đáng lẽ ta nên thông báo tình hình Quân Yến với hẩn trước. Dù sao các người sống đã lâu, kiến thức rộng, biện pháp cũng nhiều.”

Quân Trì ở cùng Hoàn Vũ, sẽ tự giác mở thuộc tính thao thao bất tuyệt, mà miệng lưỡi Hoàn Vũ cũng trở nên xấu xa hơn.

Bất quá lúc này y chẳng lên tiếng, mà đứng dậy, đến cạnh Thăng Tương, ý bảo hẩn mau đi theo mình.

Hai người rời khỏi đại điện, Quân Trì cứ cảm thấy sau lời nói vô tâm của mình, biểu hiện Hoàn Vũ cứ là lạ, hẩn không phải thẳng ngừ, tự cảm thấy mình lơ nhình trộm chân tướng sự thật mất rồi, nhìn Nhạc Ly một lòng hộ pháp cho Nguyên Tiêu, chứ không tu luyện, liền vỗ cánh bay lên đuôi hẩn, hỏi: “Nhạc Ly, Hoàn Vũ tiên bối và Thăng Tương tiên bối, quan hệ vốn rất tốt sao?”

Hoàn chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 54

Nhạc Ly không biết tâm tư bất quá của Quân Trì, rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Cũng rất ổn. Kể từ khi ta ra đời, hai người vẫn rất tốt, còn những cái khác thì ta không biết.”

Thấy Quân Trì cứ đứng trên đuôi hẩn lắc lắc lông mao xù xù, Nhạc Ly nói, “Người hỏi cái này làm gì?”

Quân Trì cười thầm trong lòng, ngoài miệng lại bảo: “Lúc này Hoàn Vũ tiền bối mặt đầy sát khí gọi Thăng Tương tiền bối ra điện, ta sợ hai người đó đánh nhau. Cho nên mới hỏi người một câu, xem thử quan hệ cả hai thế nào thôi.”

Nhạc Ly “À” một tiếng, đáp: “Hết cách, theo ta thấy, hai người dù hay cãi nhau, thật ra quan hệ rất tốt. Sẽ không đánh nhau vì chút việc.”

Dù Nhạc Ly nói vậy, một lát sau, khi Thăng Tương và Hoàn Vũ trở lại điện, Quân Trì cứ cảm thấy Thăng Tương đã bị chà đạp một lần, tinh thần trông rất uể oải, mà Hoàn Vũ thì vênh váo tự đắc, mang bộ dáng đắc ý của kẻ thắng.

Thời gian trôi thật mau, Bích Tiêu cuối cùng cũng thấu hiểu huyền cơ cuộc tỷ đấu giữa Quân Yên và Vân Hương, tu vi trên người cũng tăng trưởng, vì thế y đến ngồi gần Quân Trì, thường thường nhân lúc nói chuyện với Nhạc Ly đưa tay sờ mó Quân Trì một phen, mỗi lần đều khiến Quân Trì nổi da gà, cuối cùng không chịu nổi y sờ sờ mình nữa, liền biến về hình người, sau đó ngồi bên cạnh Hoàn Vũ tĩnh tọa dẫn khí nhập thể, hy vọng có thể ở hình người cảm nhận được sự tồn tại của yêu đan và ma đan.

Biến thành người, Bích Tiêu mất đi hứng thú với Quân Trì, lòng y cũng mang chủ ý giống Lục Ý, cũng muốn tìm trứng Chu Tước, cho nó nở ra rồi làm thú cưỡi của mình, thời điểm đó, y muốn ôm thì cứ ôm, muốn sờ thì sờ thế nào thì sờ thế ấy.

Y từng gặp nhiều loài điều khác, cũng rất đẹp, nhưng cảm giác không bằng Chu Tước Quân Trì, mặc dù sư phó bảo màu sắc lông hắc thật khó coi, nhưng y cảm thấy, Quân Trì thế đã rất hấp dẫn mắt người rồi, có lẽ là vì y chưa từng gặp qua Chu Tước nào đẹp hơn.

Mục tiêu nhân sinh của Bích Tiêu rất cao rất xa, thấy Quân Trì bất chấp không chịu biến về điều hình, nội tâm phiền muộn vô cùng, tinh thần buồn chán uể oải, đành trở lại bên cạnh hầu hạ sư phó.

Thời gian thi đấu Tứ Cảnh đã đến.

Mà thuyền ngọc bích cũng bị đẩy đến một chỗ không xa trụ trời ở trung ương địa vực.

Quân Yên vẫn luôn bé quan, không đến thời khắc cuối cùng, chỉ sợ không ra.

Quân Trì giờ mới biến thành Chu Tước, bay ra khỏi thông đạo của thuyền ngọc bích.

Trong lúc đợi, đài sen cực lớn vốn lơ lửng trên không trung bỗng biến mất không thấy.

Tòa cự đại lơ lửng xuất hiện ở phía nam trụ trời, đó là hòn đảo với dãy núi trùng điệp, tuyết sơn cây xanh, tự tạo thành một thế giới riêng.

Đi đến gần, Quân Trì mới biết hòn đảo lơ lửng ấy chính là sân khấu để Tứ Cảnh thi đấu.

Quân Trì nghĩ thầm, đấu trường này thật hùng hậu, so với đài cao Đông Cảnh nhìn khí thế hơn nhiều.

Hòn đảo lơ lửng đã có không ít tu sĩ tìm đến, hoặc sử dụng pháp bảo phi hành bay đến, hoặc sử dụng lá cây mà cuộc tỷ đấu cung cấp cho.

Những thứ này dĩ nhiên chỉ là đãi ngộ của các tiểu nhân vật, còn đãi ngộ của đại nhân vật cấp bậc cao, đó là phi thuyền, hoặc là phi cầm cực lớn gì đó.

Quân Trì thấy rất nhiều nguyên hình yêu thú xung quanh, chính hắc cũng đang ở nguyên hình, cho nên rất có cảm giác mình đang lạc ở vườn bách thú.

Thuyền ngọc bích cũng hướng về hòn đảo lơ lửng, khi đến nơi, gặp các tu sĩ của nhiều cảnh khác, có lễ phép tới chào hỏi, có lễ phép dùng thần thức quét tới, nhưng thuyền ngọc bích có chức năng ngăn cản thần thức, cho nên những thần thức quét tới, đều bị ngăn cản bắn trở về.

Trải qua vài ngày, quan hệ giữa Thăng Tương và Hoàn Vũ có vẻ rồi rấm kỳ diệu, cả hai không nói lời nào, cũng không nhìn đối phương, nhưng không khí lại có cảm giác mập mờ không rõ ràng.

Lục Ý thừa dịp trận đấu chưa diễn ra chạy tới chào hỏi Thăng Tương, khiến Hoàn Vũ ngọt nhạt.

Nàng cười nói: “Nghe nói người thay mặt Đông Cảnh thi đấu lần này là đệ tử của ngươi, tuy lần trước thấy y không xuất sắc mấy, nhưng vẫn là đệ tử của ngươi, có thể vượt qua đứng đầu Đông Cảnh, có thể thấy người sư phó như ngươi dạy dỗ tốt thế nào.”

Nàng cùng Thăng Tương nói chuyện hời, lại ngao ngễ bảo: “Bất quá Đông Cảnh quả thật căn cỗi, người tu vi cao thâm, chẳng có bao nhiêu, chỉ có ngươi và Vân Chi chèo chống qua ngày, còn lại chẳng có trò trống gì. Lần thi đấu tuyển chọn này, nghe nói Đông Cảnh chỉ có bảy người đăng ký tham gia, thật sự vô cùng khó coi, Tây Cảnh của ta, cũng hơn sáu mươi người, phân bốn cái đấu trường, mới tuyển ra được người dự thi hai ngày trước, nghe đâu hai cảnh kia cũng như thế.”

Quân Trì đứng trên vai Nhạc Ly mài móng vuốt, Nhạc Ly chẳng ngại tí nào, bất quá lời của Lục Ý, quả thật khó nghe tới cực điểm, ngay cả Nhạc Ly chỉ thích tu luyện cũng bị nàng chọc giận.

Quân Trì nói thầm trong lòng: “Cô nương, ngươi nói chuyện kéo cừu hận quá đi, còn dám thể hiện ưu thế của mình trước mặt nam nhân mà mình thích, muốn theo đuổi lại càng khó.”

Mà Hoàn Vũ hành động rất trực tiếp, bay thẳng tới chỗ Lục Ý nói, “Đông Cảnh, tu vi cao thâm chỉ có Thăng Tương và Vân Chi thôi ư, vậy ngươi có

đám nhận khiêu chiến của ta không?”

Lục Ý liếc mắt nhìn y, bảo: “Có gì không dám. Tứ cảnh thi đấu xong, ta lập tức đánh một trận với ngươi.”

Hoàn Vũ cười một tiếng, đáp: “Nói lời không giữ lời, chắc lại chui trở về động mình trốn chứ gì.”

Lục Ý nói, “Ngươi mới là kẻ chui trở về động trốn.”

Hoàn Vũ nói, “Để coi xem ai.”

Lục Ý nói, “Trừ ngươi ra còn ai nữa!”

Những người khác hai mặt nhìn nhau, Quân Trì trầm nghĩ: “Thủ đoạn cái nhau của hai ngươi sao chỉ có một kiểu thôi vậy.”

Mà Thăng Tương cũng chen ngang, “Hai ngươi nháo đủ rồi.”

Lục Ý bật cười không ngớt, mà Hoàn Vũ thì hung tợn trừng mắt liếc Thăng Tương một cái.

Những yêu tu này, không phải tu sĩ nhân loại, không bị trói buộc bởi các lễ nghi phiền phức, cho nên muốn đánh thì đánh.

Thời gian vừa đến, bốn vị trưởng lão không biết dùng phép thần thông gì đột nhiên xuất hiện lơ lửng phía trên đảo, bốn người chiếm cứ một phương.

Văn Yển trưởng lão quản lý pháp lệnh, mặc dù ông không được các yêu tu hoan nghênh, nhưng ông chính là người chủ trì hội thi đấu này.

Văn Yển trưởng lão nói: “Thần Long Chi Uyên sụp đổ giờ đã vực dậy, đến nay đã vạn năm, suốt vạn năm, Thần Long vẫn nghỉ ngơi lấy lại sức, cảm đánh nhau ở địa vực trung gian, các cảnh khác, cũng hạn chế sử dụng tiên khí, tránh chấn động linh khí quá lớn, tạo thành tổn thương đối với Thần Long Chi Uyên. Hôm nay, Thần Long chi thủy hình thành, cũng là biểu tượng vững chắc với Thần Long Chi Uyên, đây là chuyện cực kỳ tốt. Cho nên lần thi đấu này, không chỉ vì tranh đoạt Thần Long chi thủy, còn tạo cơ hội cho hậu bối thể hiện năng lực. Nay, tứ đại trưởng lão chúng ta quyết định, người thắng trận, không chỉ đạt được Thần Long chi thủy, chúng ta còn ban thưởng thêm bốn loại khác, đến lúc đó sẽ giao cho người thắng.”

Nói đến đây, Văn Yển trưởng lão thoáng dừng, rồi mới tiếp tục: “Đông Cảnh, Liễu Quân Yển; Nam Cảnh, Tất Phu; Tây Cảnh, Tương Cẩm Nhi; Bắc Cảnh, Băng Tê. Vì đề bốn hậu bối thi đấu công chính, chúng ta quyết định, bốn người đồng thời tiến trận — Trầm Phù chi cảnh, người cuối cùng lưu lại sân đấu sẽ chiến thắng. Nếu chịu thua, chúng ta sẽ mang ra, nếu từ vong, sẽ hóa nhập Trầm Phù chi cảnh.”

Quân Trì nghe xong, lập tức quay đầu nhìn Quân Yển.

Quân Yển đã đứng bên cạnh Thăng Tương, vừa nãy, Thăng Tương lại cho Quân Yển ít đồ, chắc hy vọng y hào hảo bảo vệ tánh mạng mình.

Quân Trì lúc này quả thực sốt ruột không chịu nổi, tranh thủ thời gian nói với Quân Yển, “Nếu không ổn, phải lập tức chịu thua, biết chưa?”

Quân Yển nghe Thăng Tương giáo huấn xong, ngay tại thời khắc cuối cùng, thoáng ôm chú gà tro Quân Trì đang lái nhai, Quân Trì vẫn ở điều hình, y hôn một cái lên đỉnh đầu của hắn, Quân Trì ngửa tẹt xương tủy không quan tâm nữa, chỉ sốt ruột dặn dò: “Đề có nghe chưa, nếu thấy không được, lập tức chịu thua.”

Quân Yển không nhìn hắn, ngược lại nói: “Ta sẽ lấy thứ đó cho ngươi.”

Quân Trì biết y rất ngốc, vội nói: “Ta quan tâm ngươi nhất, nếu ngươi xảy ra chuyện, ta phải làm sao đây, chuyện gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Quân Yển, hiểu chưa, quan trọng nhất là phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

Hai người bốn mặt nhìn nhau, Quân Yển cảm động không thôi, chẳng qua Quân Trì chỉ là chú gà tro, mặc dù lo lắng quan tâm cỡ nào, tình chân ý thiết, đến cùng vẫn là hình dạng gà tro.

Quân Yển lại sờ lông vũ trên lưng Quân Trì, rồi nói: “Ta hiểu, ca ca, ta phải đi đây.”

Y nói xong, trịnh trọng thả Quân Trì trở về vai Nhạc Ly, hơn nữa còn liếc Nhạc Ly một cái, rất có cảm giác phở phác, lúc này y mới thi lễ với Thăng Tương, sau đó không chế phi kiếm bay về Huyền Không Đảo.

Cự ly thuyền ngọc bích cách Huyền Không Đảo càng gần, càng thấy diện tích cực lớn của nó, kết giới ở khắp nơi, chỉ để người thấy hình dáng hòn đảo.

Hoàn Vũ giải thích cho bọn tiểu bối, “Đây là Trầm Phù chi cảnh, là do Văn Yển trưởng lão dùng càn khôn đắp nặn như thế giới bên ngoài, đã tự thành một cảnh, dung hợp hoàn mỹ, người tiến vào đó, đều nằm dưới sự giám sát và điều khiển của Văn Yển trưởng lão, không thể lừa gạt.”

Quân Trì nghe xong kinh ngạc vô cùng, hắn trước giờ cũng quan tâm chuyện tu tiên, biết rõ muốn hình thành càn khôn Từ Phù là một chuyện cực kỳ khó, muốn hình thành một thế giới nguyên vẹn, lại càng gian nan hơn.

Hắn bỗng sinh ra một tia tôn kính với Văn Yển trưởng lão, nghĩ thầm người gặp người không quen liền trực tiếp tiêu diệt, đích xác có chỗ kiêu ngạo của mình.

Tôn kính xong, Quân Trì cũng yên tâm hơn chút, bởi vì cứ sợ Quân Yến nhận thua rồi, mà Văn Yến trường lão không kịp đưa y rời khỏi Huyền Không Đảo, giờ không cần lo nữa, dù sao thế giới đó cũng là căn khôn Tử Phủ, chỉ cần động ý niệm, cũng có thể ảnh hưởng bên trong.

Kỳ thực không phải Quân Trì không tin thực lực Quân Yến, cảm thấy y không thể trở thành người thắng cuộc cuối cùng, mà bởi vì hắn quá lo lắng cho Quân Yến, biết thần kinh y chỉ có một sợi, đã muốn làm gì, dù chết cũng phải làm được.

Hoàn chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55

Liễu Quân Yến, Tất Phu, Trương Cẩm Nhi và Băng Tê, cả bốn người vừa đến lân cận Phủ Không Đảo, đã bị truyền tống vào Trảm Phủ chi cảnh.

Trong thời gian này, Thăng Trương thập phần tận trách với cương vị sư phó.

Khi thi đấu tại Đông Cảnh, Liễu Quân Yến chiến thắng, Thăng Trương lập tức cho y một chuỗi linh kiếm, trong suốt những ngày bế quan, Quân Yến cũng đã quen với cách sử dụng chuỗi linh kiếm này.

Quân Yến xuất phát trước, Thăng Trương nói đơn giản sơ lược về tình huống ba đối thủ của y.

Tất Phu, đến từ Nam Cảnh, là Tất Phương điều, là loài điều thuộc tính Hỏa, chỉ xếp sau Chu Tước, là huyết mạch thượng cổ, thiên phú dị bẩm.

Tất Phu thuộc loài Tất Phương điều, nên rất xuất chúng, tu luyện ở phía Nam Hòa Diệm Sơn, mới năm trăm năm đã biến hóa.

Trương Cẩm Nhi đến từ Tây Cảnh, là một thủy xà, tuổi thọ đã lên tới vạn năm, khi Thần Long Chi Uyên sụp đổ, nàng bị phong ấn, sau đó chiếm được cơ duyên, tỉnh lại, mấy năm trước vừa biến hóa trưởng thành.

Tu sĩ thực lực phi phạm ở Tây Cảnh rất nhiều, Trương Cẩm Nhi có thể xuất chúng trở hết tài năng chiến thắng, đủ biết khó đối phó cỡ nào.

Băng Tê là tê thú Linh Băng Thần ở phương Bắc, trước kia chẳng có tiếng tăm gì, nhưng biểu hiện ở đại hội lần này rất chói mắt, đặc điểm là tốc độ nhanh, khả năng không chế băng rất mạnh.

Quân Yến thông qua thần thức lắng nghe lí lịch đối thủ, cũng đã nhớ rõ khuôn mặt cả ba.

Trước đó, Thăng Trương không hề hay biết Văn Yến trường lão ra quyết định cho bốn người tiến vào Trảm Phủ chi cảnh đối chiến, cứ nghĩ rằng sẽ tỷ đấu trên đài cao như bình thường thôi.

Bất quá Văn Yến trường lão tác phong cường ngạnh, lúc trước tứ cánh khiến ông tức giận, lần này ông nâng độ khó, đồng thời hạ uy, cũng rất dễ hiểu.

Bốn người lập tức bị truyền tống tiến nhập Trảm Phủ chi cảnh, Quân Yến cảm thấy mình bị hút vào một thông đạo không có ánh sáng bị thần thức ngăn cách, nhưng chỉ trong nháy mắt, y đã thoát khỏi thông đạo, lơ lửng giữa một vùng trống.

Gọi phi kiếm ra, y đứng trên phi kiếm, đánh giá bốn phía một phen, chỉ thấy dưới chân có hai ngọn núi, chính giữa là hẻm núi, trên núi cây cối um tùm, thậm chí có tiếng nước róc rách và tiếng chim hót chiêm chiếp.

Quân Yến biết rõ nơi này chỉ là căn khôn Tử Phủ của Văn Yến trường lão, cho nên càng thêm khiếp sợ, pháp tắc nơi đây vô cùng hoàn thiện, so với thế giới bên ngoài chẳng khác biệt bao nhiêu.

Quân Yến dùng thần thức đánh giá phạm vi xung quanh, không phát hiện ba người kia, lập tức không chế phi kiếm bay xuống, đáp lên cành cây trên núi.

Quân Yến biết mình trong số bốn người, cảnh giới thấp nhất, tuổi cũng nhỏ nhất, thực lực yếu nhất, kinh nghiệm ít nhất, cả y cũng có cảm giác mình sẽ thất bại.

Bất quá, dưới hoàn cảnh như vậy, lại càng thuận tiện cho y.

Quân Yến ở lại ngọn núi, không như những người khác bắt đầu tìm kiếm địch nhân.

Y lấy ngọc điều màu xám từ vòng tay trữ vật ra, ngọc điều không tỏa chút hào quang, ngược lại trông giống một hòn thạch điều hơn.

Quân Yến có huyết mạch Chu Tước, chìm chóc trong rừng đều sẽ thuận phục y, đứng chung quanh dùng ánh mắt tò mò đánh giá Quân Yến.

Quân Yên vươn tay bấm mấy cái pháp quyết, pháp quyết bay đi nhập vào bên trong ngọc điều.

Ngọc điều khẽ động đáp lại, theo tiếng quát của Quân Yên, hàng trăm đạo hào quang bắn ra từ ngọc điều, hào quang lập tức bắn vào cơ thể chim chóc xung quanh, rồi biến mất vô tung.

Những chú chim chóc đó dường như cũng phát hiện, bức bối vỗ cánh phành phạch.

Quân Yên vươn tay nói với chúng, “Đi đi.”

Một đám chim chóc liền bay vút lên, theo nhiều phương hướng bất đồng, rất nhanh biến mất ở phía chân trời, không thấy bóng dáng.

Quân Yên giương mắt nhìn, chỉ thấy trời rộng xanh lam, bập bênh những lọn mây trắng, ánh nắng tươi sáng, hoàn toàn không thể cảm nhận đây chính là căn khôn Từ Phủ.

Hơn nữa ở đây không cách nào nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Căn khôn Từ Phủ này, ở bên ngoài trông như một hòn đảo lơ lửng, nhưng bên trong, là một thế giới nguyên vẹn.

Quân Trì rất lo cho Quân Yên, không muốn đứng trên thuyền ngọc bích, liền hóa thân thành đại điều, chở Nhạc Ly bay lơ lửng đến giữa đảo.

Bích Tiêu cũng muốn nhảy lên lưng hân, nhưng Quân Trì đã bay mất rồi, y chỉ đành khống chế phi kiếm bay theo sau.

Quân Trì bay giữa không trung, càng tiến sâu vào sẽ có kết giới, không được Văn Yên trưởng lão cho phép, căn bản không có cách nào tiến vào.

Quân Trì chứng kiến, Quân Yên vừa tiến vào hòn đảo lơ lửng, tình hình bên trong đã xảy ra ít biến hóa, một bên quan sát tình huống Quân Yên.

Quân Yên đáp xuống một ngọn núi, sau khi sử dụng ngọc điều màu xám xong, thì ngồi trên nhánh cây tĩnh tọa.

Quân Trì hỏi Nhạc Ly: “Cái ngọc điều đó có tác dụng gì? Quân Yên sai bọn chim chóc đi điều tra tin tức sao?”

Nhạc Ly nói: “Cái ngọc điều đó, ta chưa từng thấy bao giờ, chắc tác dụng cũng như người nói.”

Bích Tiêu đã tới chỗ bọn họ, không mời mà nhảy lên lưng Quân Trì, sau khi thu phi kiếm mới nói: “Ngọc điều kia gọi là Bách Minh điều, là linh khí của Thăng Tương tiền bối, có thể dùng chế ngự trăm điều, hơn nữa trên thân chim sẽ không lưu lại dấu vết thuật giả, nên sẽ không bị người phát giác, thích hợp dùng để điều tra nhất. Liều Quân Yên làm như vậy, rất thỏa đáng. Nhưng mà ta thấy y ngồi bên dưới, không phải đợi tin tức, ngược lại như chưa giải quyết xong di chứng của lần xuất tinh đầu.”

Quân Trì nói, “Đa tạ người đã giải thích cho chúng ta, chẳng qua người không thể thu hồi câu cuối được sao.”

Thấy Bích Tiêu mở miệng muốn nói, Quân Trì lại chen thêm, “Không... người đừng nói câu cuối nữa, cứ quên sự kiện đó giùm đi.”

Nghĩ thầm tên tuổi anh hùng cả đời của mình và Quân Yên đều bị hủy cả rồi.

Bích Tiêu cười hì hì bảo, “Nếu như người muốn ta quên, vậy ta liền quên à nha.”

Quân Trì, “...”

Nhạc Ly nhìn Quân Trì có dấu hiệu nổi giận, bọn họ đang ngồi trên lưng hân, nếu bị Quân Trì mất hứng đuổi xuống, thế chẳng ổn tí nào, vội nói sang chuyện khác, “Nhìn Tất Phu, hân đang đi về phía phương Bắc. Có lẽ muốn đụng phải Băng Tê.”

Quân Trì nhìn sán, quả thật.

Hai người cách nhau có vài ngọn núi.

Vị trí Quân Trì chiếm đoạt không tệ, rất nhanh, đã có thêm mấy tu sĩ khác tới, có một con điều la lên: “Tất Phu tiền bối nhất định sẽ thắng!” Thanh âm cực lớn chói tai vô cùng.

Tu sĩ khác đều nhìn về phía nó, nó hơi thẹn thùng ha ha hai tiếng, có người tính khí táo bạo rống: “Đừng vô cớ phát ra âm thanh.”

Tất cả mọi người đều quay về phía kẻ rống, có người bảo: “Người cũng cầm miệng giùm.”

Mất thấy bên trong còn chưa đánh nhau, người bên ngoài đã muốn quần đấu, Bích Tiêu cười ha hả nói: “Nếu đánh nhau ở đây, sẽ bị Văn Yên trưởng lão hút vào làm chất dinh dưỡng cho Trầm Phủ chi cảnh đó, các người tốt nhất nên yên tĩnh đi.”

Mọi người tức giận bất bình ngậm miệng.

Mà trong Trầm Phủ chi cảnh, Tất Phu và Băng Tê đã gặp nhau.

Cả hai đều có ý muốn tìm địch nhân, cho nên vừa gặp gỡ, đều không cần nhiều lời, trực tiếp tấn công đối phương là được.

Trên tay Băng Tê nắm một cái sừng linh khí, vung tới Tất Phu, gió lạnh băng lãnh lập tức rút về hắn.

Ngon gió lạnh ấy rất khắc nghiệt, chỉ nghe không trung vang vọng tiếng nước nổ nghẹn ngào, bị ngon gió này đánh trúng, chắc hẳn chẳng dễ chịu gì.

Yêu tu đứng cạnh cách Quân Trì không xa giải thích, “Đây là gió lạnh khí kinh của Băng Tê, tu luyện tới cấp bảy, gió lạnh khí kinh cấp sáu quả nhiên không thể so sánh, nghe nói thứ đó có thể phá vỡ âm thanh, đại địa cũng phải bị đông cứng, một khi Tất Phu bị đánh trúng, sẽ có thể đông lạnh trôi buột hẳn bên trong.”

Người khác hỏi, “Cái sừng trong tay hắn là gì?”

Lập tức có kẻ trả lời: “Là linh khí của hắn – Vạn Tương Quy kiếm.”

Quân Trì nói: “Ta chỉ biết Vạn Tương Quy kiếm.”

Những người khác đều không phải kiến thức nông cạn, nói: “Vạn Tương Quy kiếm là thần khí bổn mạng của Ninh Phong tiên quân, Băng Tê hi vọng tương lai mình cũng sẽ nổi danh như Ninh Phong tiên quân, cho nên mới đặt tên cho linh khí này như vậy. Bất quá ta cảm thấy cái tên Vạn Tương Quy kiếm này xác thực rất bá đạo.”

Quân Trì thổ tào trong lòng nghĩ: “Chắc vì bản thân ngu dốt, không thể đặt tên đó thôi, nếu năm đó Ninh Phong tiên quân đăng kí tên độc quyền cho tên thanh kiếm, chỉ sợ phí độc quyền bây giờ phải thu đến mỗi tay luôn.”

Bích Tiêu nói: “Vừa nhìn cái sừng trong tay hắn, liền biết là cái sừng trên đỉnh đầu rồi, chỉ sợ đã bị ai chém gãy, hắn cảm thấy ném thì đáng tiếc quá, cho nên mới tể luyện thành linh khí của mình.”

Nhạc Ly thân nhiên nhận xét: “Theo ta thấy là bị cắn, nhìn dấu vết chuôi cao thấp không đều xem.”

Quân Trì quay đầu nhìn hai người trên lưng, nghĩ thầm lực chú ý của các người thật sự không có vấn đề sao.

Thời điểm trên đây nói chuyện, trận đánh bên dưới đã bước vào hồi gay cấn.

Cái sừng trong tay Băng Tê dù nhìn không đẹp, nhưng dùng rất tốt, khí kinh chém ra, khắp chung quanh đều bị đông thành băng nguyên.

Ban đầu Tất Phu không ngừng né tránh, về sau mới hóa về bản thể, là một đại điều màu đỏ, trên lông vũ còn lấp lăm lăm sắc, hắn nhanh chóng tập kích về phía Băng Tê, cánh vỗ mang theo đại hỏa, băng nguyên chung quanh cũng dần dần tan.

Hắn thét một tiếng dài, liên tiếp phun ra hỏa cầu, xuyên thẳng về phía Băng Tê.

Băng Tê lập tức biến trở về bản thể, là một con tê giác cực lớn, trên trán quả thực không có sừng, chỉ sợ cái sừng trong tay hắn lúc này quả thực dùng chính sừng của mình tể luyện thành. Làm yêu tu cũng có chỗ tốt, không có tiền mua tài liệu luyện khí, thì có thể lấy trên người mình xuống.

Băng Tê không yếu thế chút nào, khí tức trong miệng đã biến thành vụn băng, vụn băng không ngừng tụ tập, biến thành mặt tường, ngăn chặn hỏa cầu.

Hỏa cầu và tường băng va chạm, kích hóa vô số hơi nước, bọc một ngư một điều ở bên trong.

Con điều bên cạnh Quân Trì nói: “Băng hàn của Băng Tê sao thể so sánh với hỏa của Tất Phương điều, Băng Tê sẽ bị lửa đốt thành tro mà coi.”

Lại có một con khác nói: “Lửa Tất Phương Điều tài giỏi lắm sao, nghe nói Liễu Quân Yến ở Đông Cảnh, còn mang theo ngọn lửa Chu Tước kia kia, lợi hại hơn lửa Tất Phương điều nhiều.”

Con điều lúc này bảo: “Liễu Quân Yến chẳng qua là loài tạp chủng, sao có thể so với huyết thống thuần khiết của Tất Phu tiên bối chứ.”

“Chu Tước huyết thống tạp chủng, cũng tốt hơn Tất Phương điều thuần chủng rồi.”

Hai bên lớn tiếng cãi lộn, chỉ thiếu nước đánh nhau, sương mù phô thiên địa cái đột nhiên biến mất, một ngư một điều lần nữa xuất hiện, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, cuộc cãi nhau lúc này biến mất vô tung.

Quân Trì thầm nghĩ, Quân Yến, ta vẫn tin tưởng đệ nhất.

Chỉ số thông minh của đệ đủ để ngao thị đám yêu tu này rồi.

Hoàn chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56

Giữa làn hơi nước che khuất ánh mặt trời, tình hình không hề đơn giản như người bên ngoài đã nghĩ.

Băng Tê toàn thân cao thấp tản mát hàn khí dày đặc, hàn khí tập kích vài dặm chung quanh, mọi thứ trên mặt đất đều đông lạnh cả, có nhiều nơi còn nghe thấy tiếng ken kết như bị nứt.

Hàn khí cỡ này, chỉ sợ vật sống đến gần cũng bị đông thành mảnh vụn.

Mà ngọn lửa trên cánh Tất Phu lập tức bị dập tắt khi đến gần Băng Tê, chỉ có Tất Phung chi hỏa phun ra từ miệng hắn mới có thể chịu được, nhưng giây lát sau, đều bị Băng Tê tiêu diệt.

Tất Phu nhất thời không thể làm gì Băng Tê.

Đồng dạng, Băng Tê cũng không thể làm gì Tất Phu, hàn khí hắn tuy có thể đông cứng vạn vật, nhưng khi tiếp cận Tất Phu, sẽ trực tiếp bốc thành hơi nước, biến mất vô tung.

Hai người đấu một trận giữa làn hơi nước, chẳng thể phân biệt cao thấp.

Họ cũng biết, võ đài này không chỉ có hai người, đánh bại đối phương cũng chưa chắc thắng lợi.

Ở thế giới này, vẫn còn hai tu sĩ nữa.

Bây giờ còn chưa biết rõ tình huống hai tu sĩ kia, bọn họ phải bảo trì khí lực cho về sau.

Tất Phu một thân đỏ rực nóng cháy, linh vũ càng nổi bật phát ra ánh sáng rạng rỡ sinh động, hắn bừa bãi mà ngạo nghễ vọt lên không trung, nhìn Băng Tê phía dưới.

Băng Tê không vì thấp hơn mà sợ hãi, ngược lại di chuyển xung quanh vài vòng, dường như cả hai đều không cảm nhận được nguy hiểm từ đối phương, đây không phải là một trận chiến sống còn.

Lập tức, Tất Phu dùng thần thức nói với hắn: “Chúng ta hãy liên thủ với nhau, xử lý hai người kia rồi hẵng so tài sau. Công pháp hai chúng ta vốn tương khắc, nhất thời không thể phân thắng bại.”

Băng Tê nghĩ nghĩ, nói: “Sao không chứ, vậy người thu hồi Tất Phung chi hỏa, còn ta thu hồi Hàn Băng chi trận.”

Cả hai dường như đạt thành hiệp nghị, Tất Phu hóa thành hình người, trên người mặc một bộ quần áo đỏ rực với hoa văn lam sắc, y phục không gió tự bay, một thân hồng y, trông như ngọn lửa thiêu đốt.

Nhìn ngọn lửa ấy, trong mắt Băng Tê hiện ra một tia cười lạnh, hắn lập tức vọt tới, phóng về phía Tất Phu, theo động tác của hắn, trên không trung hình thành vô số mảnh băng, như đao kiếm binh thường, bắn về phía Tất Phu.

Tất Phu bị công kích bất ngờ, vốn không thể phản ứng kịp, nhưng hắn chẳng hoảng hốt khản trương, lập tức phóng một tấm lưới lớn, tấm lưới gặp gió phóng to, vô cùng lớn, cản trở những tầng băng nhọn.

Băng nhọn tiếp xúc với tấm lưới, tấm lưới lập tức xuất hiện lửa lớn, hòa tan những tầng băng nhọn, thế nhưng màu sắc ngọn lửa cũng dần trở nên âm đậm, xem ra băng nhọn cũng ảnh hưởng rất lớn tới tấm lưới.

Tất Phu không quan tâm đến tấm lưới lớn, cả người hắn chột lóe, xuất hiện trước mặt Băng Tê, hắn không hề né tránh, gọi linh kiếm ra, công kích Băng Tê.

Da thịt Băng Tê cứng rắn, Tất Phu tay cầm trường kiếm, cũng không thể đột phá làn da cứng rắn của hắn, hai bên tách nhau ra, Tất Phu hóa trở về nguyên hình, Tất Phung điều phóng về phía Băng Tê, móng vuốt sắc bén muốn chop lấy mắt Băng Tê.

Tất Phu nói: “Nếu như người không có ý hợp tác, vậy thì đừng trách ta không hạ thủ lưu tình.”

Băng Tê nói: “Hai người kia còn chưa biết ở đâu, mà thủ đoạn bọn họ không nhiều, chẳng bằng ta giải quyết người trước. Chỉ cần bây giờ người nói đầu hàng, ta sẽ tha cho một mạng.”

Tất Phu mắng: “Nói láo không biết ngượng, người sẽ là bại tướng dưới tay ta.”

Cả hai đều dùng nguyên hình chém giết.

Họ không thêm dùng thuật pháp, mà dùng thân thể đối kháng.

Khi bóng dáng cả hai vật lộn với nhau, hàn khí và hỏa diễm nổi lên, chân nguyên tản ra theo luồng gió lốc, khiến hơi nước càn quấy che khuất bầu trời bị đẩy ra, hai bóng dáng lại xuất hiện trong mắt mọi người.

Hai bên khi thì đánh trên trời, khi thì đánh dưới đất, dây dưa không dứt, chỉ dùng bản năng nguyên bản nhất của mình.

Quân Trì hỏi: “Vì sao họ không dùng thuật pháp đối kháng?”

Bích Tiêu hiểu rõ tình huống, giải thích: “Bọn họ đều là yêu tu mới biến hóa không lâu, vẫn chưa nắm vững thuật pháp bao nhiêu, nếu dùng bản thể đánh nhau, sẽ phát huy lực lượng cao nhất. Hơn nữa hai người dùng thuật pháp so đấu rồi, vừa nãy đã so, lực lượng ngang nhau, chẳng thể phân thắng bại, còn không bằng dùng bản thể đánh nhau cho thống khoái.”

Trong lúc nói chuyện, cánh Tất Phu bị Băng Tê cắn thương, mắt thấy sắp thua, nhưng hần giãy ra, dùng một động tác mức độ khó, vặn vẹo thân thể to lớn, móng vuốt chộp lên mặt Băng Tê, móng vuốt Tất Phu thập phần sắc bén, Băng Tê vốn luôn phòng bị, không ngờ lại bị hần đánh lên mặt, mặt tổn thương, máu tươi chảy ra, hần rống to một tiếng, giãy khỏi móng vuốt Tất Phu, Tất Phu dùng cánh đập tới, hần vì né tránh, đụng phải vách núi bên cạnh, đá đổ phát ra tiếng rầm rầm, hòn đá rớt xuống, khiến Băng Tê cũng ngã, lăn vòng vòng xuống đất.

Tất Phu một mực truy kích, phần nộ há to mồm.

Con điều bên cạnh Quân Trì nói: “Tất Phu tiền bối phải dùng ngọn lửa của Tất Phương điều, mới có thể thiêu được Băng Tê.”

Một con khác bảo: “Hàn Băng chi trận của Băng Tê tiền bối, đủ để ngăn chặn Tất Phương chi hỏa của hần.”

“Căn bản tương đương.”

“Hai người giao đấu đến thế, Liễu Quân Yên vẫn ngồi yên trên cây, chẳng có động tĩnh gì, còn thủy xà phía Tây Cảnh từ khi tiến vào Trầm Phù chi cảnh liền biến mất không biết tung tích, tình hình chi sợ không ổn.”

...

Ngoại giới thảo luận thế nào, Tất Phu và Băng Tê đều không biết.

Băng Tê cũng nghĩ như những người bên ngoài, cho rằng Tất Phu sẽ sử dụng Tất Phương chi hỏa, cho nên vừa lăn xuống, lập tức phòng bị, sử dụng hàn băng chi trận, quanh thân thể hần dập dòn hàn khí, những nơi nó đi qua, đều bị đông cứng lại.

Tất Phu lại không phun Tất Phương chi hỏa như nhiều người vẫn nghĩ, hần nhanh chóng xông tới, mò Tất Phương điều vô cùng cứng rắn, trực tiếp đâm xuyên bụng Băng Tê, Băng Tê đau đớn kêu to, nhắc chân đạp Tất Phu, Tất Phu dùng móng vuốt, chặn chân của hần, Tất Phương chi hỏa bị đè ép từ này lập tức phun ra, phóng vào bụng Băng Tê, sau đó hần nhanh chóng bay đi.

Băng Tê không kịp phản ứng, bị Tất Phương chi hỏa trong bụng bạo liệt.

Băng Tê tốt xấu gì cũng có năng lực trác tuyệt, không lập tức chết ngay, hần rơi xuống đáy núi, rướn người lên, há mồm dường như muốn nhận thua.

Đúng lúc này, trên trời xuất hiện một đạo kiếm quang, xuyên thẳng đầu hần, đầu Băng Tê lập tức vỡ tung thành vô số mảnh vỡ.

“Kiếm quang của ai?”

“Kìa, Tương Cầm Nhi xuất hiện!”

“Nàng vốn mai phục sẵn chung quanh đây, nếu không sao thể trùng hợp như vậy.”

“Ta thấy Băng Tê tiền bối định chịu thua, không ngờ Tương Cầm Nhi chẳng lưu tình tí nào, trực tiếp giải quyết hần.”

“Đang trên sân tỷ đấu, ai sống sót thì thắng, chẳng lẽ còn phải van xin hộ?”

“Bây giờ Tương Cầm Nhi đối mặt với tiền bối Tất Phu.”

Mọi người đều nghiêm túc thảo luận tình hình chiến đấu, tuy nhiên cũng có người chú ý chuyện khác —

“Nghe nói thịt thân thể ăn rất ngon, đặc biệt khi đạt tới cấp bảy, nếu có thể tiến vào Trầm Phù chi cảnh thì hay quá, ta muốn ăn thịt ghê...”

Tất cả mọi người đều nhìn gãi, có người hung dữ nói, “Coi chừng chúng ta ăn tươi ngươi trước.”

Quân Trì tạm thời không để ý bọn họ, mà phóng mắt lên người Quân Yên, bởi vì y đã đứng dậy.

Thông qua đám chim chóc kia, y đã ghi nhớ bản đồ Trầm Phù chi cảnh, lại nhìn Băng Tê bị giết, trong lòng đã có tính toán.

Tiếp tục thông qua chim chóc quan sát đối thủ, y nhảy khỏi cây, phi kiếm lập tức xuất hiện dưới chân, chờ y bay về một ngọn núi cao khác.

Quân Trì không biết Quân Yến muốn làm gì, nhưng tâm không thể thả lỏng.

Vừa rồi quan sát Băng Tê và Tất Phu đánh nhau, so với dùng pháp bảo, cả hai dùng bản thể tàn nhẫn chém giết, càng khiến người thấy mà sợ.

Tốc độ, lực lượng, thích giết chóc, trần trụi, máu tươi đầm đìa, đánh nhau như thế so với một đạo bảo quang oanh tạc người thành tro càng thêm rung động.

Quân Trì lo lắng không biết Quân Yến có thể ngăn trở hay không.

Quân Yến không thể hóa thành điều hình, hình người nhỏ bé như vậy, còn Tất Phu hóa đại điều, dang cánh cũng rộng hơn mười trượng, lực lượng khó mà địch lại.

Không đợi hấn thu hồi mắt khỏi Quân Yến, bên kia Trương Cầm Nhi đã đối mặt với Tất Phu.

Trương Cầm Nhi chân đạp phi kiếm, trong tay cầm một cây quạt xanh biếc.

Khỏe mắt nàng mang theo nụ cười khinh miệt, nhìn không ra nàng chính là người tạc vỡ đầu Băng Tê, kiêu căng nói với Tất Phu: “Đối phó với người xong, cũng chỉ còn tên tiểu tử ở Đông Cảnh.”

Tất Phu hóa hình người, đạp lên hư không nói, “Kẻ trốn chui trốn nhủi rồi chiếm tiện nghi như ngươi còn không biết xấu hổ sao?”

Trương Cầm Nhi đáp lại: “Ta trốn một bên, hai tên các ngươi lại không thể phát hiện, đó cũng là bản lĩnh của ta.”

Tất Phu không thể phản bác, trước khi Trương Cầm Nhi ra tay, hấn hoàn toàn không thể phát hiện nàng, bằng không, hấn nhất định không cho nàng chiếm tiện nghi như vậy.

Mới vừa rồi bị Băng Tê cắn lên cổ, vết thương dù đã khép thịt, nhưng vẫn bị hàn khí xâm nhập tạo thành nội thương, rất không ổn, nếu bây giờ đấu với Trương Cầm Nhi, hấn khó mà chiến thắng.

Tất Phu thử phán đoán, nếu Trương Cầm Nhi có thể trốn một bên chiếm tiện nghi, hấn cũng có thể mượn ưu thế của điều mà bỏ chạy, đại nam nhi cơ được dân được, không phải sao.

Hấn chuyển ý niệm trong đầu lại hóa về nguyên hình, một người một điều cứ vậy giằng co.

Quân Trì nghe yêu tu bên cạnh thảo luận, “Vừa rồi Tất Phu tiên bối đánh nhau với Băng Tê, chỉ sợ đã bị thương, hơn nữa còn sử dụng hơn nửa chân nguyên, bây giờ mà đối phó với Trương Cầm Nhi chỉ sợ không thắng nổi.”

Lại có người bảo: “Công pháp Trương Cầm Nhi tiên bối rất khó lường, vốn khó đối phó, Tất Phu bình thường đấu với nàng còn chưa phải đối thủ, huống chi lúc này.”

Chỉ thấy hai cánh Tất Phu khẽ vỗ, lửa to đánh về phía Trương Cầm Nhi, thần sắc nàng trông rất nhẹ nhõm, tay cầm quạt vỗ hai cái, biến thành vòi rồng bay đến chỗ Tất Phu, lửa tuy không bị diệt, nhưng lại cuốn ngược về phía Tất Phu.

Tất Phu đã quyết định ý mình, cho nên lập tức chuyển hướng, nhanh chóng bay về phía khác, Trương Cầm Nhi minh bạch tính toán của hấn, chê cười nhếch môi, điều khiển phi kiếm đuổi theo.

Hoàn chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57

Tất Phu vốn là phi điều, tốc độ không giống bình thường, mang theo một quãng lửa đỏ xoẹt ngang không trung, mới nháy mắt, đã bay qua mấy ngọn núi cao.

Trương Cầm Nhi bám sát không buông, như một đạo lục gát gạo khóa chặt phía sau hấn.

Hai người người truy ta đuổi, Tất Phu thấy Trương Cầm Nhi chẳng chịu buông tha mình, nội tâm dần dần giận dữ, nghĩ thầm con ả xấu xí này, thật phiền toái quá.

Hấn vì chạy trốn, toàn bộ chân nguyên hầu như đều bị điều đi để phi hành, cơ thể còn bị áp chế bởi hàn khí mà Băng Tê rót vào, hấn biết nếu mình cứ

chạy mãi như vậy, sẽ không tránh nổi cái chết.

Nếu chạy trốn, dù tạm thời không bị Trương Cầm Nhi đuổi theo, nhưng hàn khí bên trong lại phác tác, đến lúc đó, hẳn không chỉ bị hàn khí ăn mòn cả người, cũng sẽ bị Trương Cầm Nhi truy sát.

Nhưng nếu giờ hẳn không chạy, ngược lại đấu với ả ta, vẫn không thể thắng nổi.

Đường nào cũng nan giải, hẳn chỉ có thể nghĩ tới người thứ tư ở đây, Liễu Quân Yên.

Theo hẳn biết, Liễu Quân Yên có cảnh giới tu vi yếu nhất trong số bốn người, cho nên rất có thể y đang trốn đầu đó, chờ ba người quyết phân thắng bại, dư lại một kẻ bị thương, sau đó chạy ra chiếm tiện nghi.

Nhưng tiện nghi dễ nhất vậy sao?

Tất Phu định chịu thua, chỉ cần chịu thua, Văn Yên trưởng lão lập tức đòi hẳn khỏi Trầm Phù chi cảnh.

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, hẳn bỗng thấy một tia chớp phía trước.

Đó là tia chớp mang màu sắc linh khí, ở trong Trầm Phù chi cảnh, người đánh linh khí tia chớp, ngoài Liễu Quân Yên ra, còn có thể là ai nữa.

Tâm tư muốn từ bỏ lúc này bỗng chốc biến mất không thấy tăm hơi, lòng hẳn đã có tính toán, liền hướng về nơi phát ra tia chớp.

Liễu Quân Yên đứng trên phi kiếm, làm như không thấy Tất Phu đang bay qua.

Gọi Xích Viêm kiểm cầm trong tay, một đạo kiếm ý bỗng bắn thẳng về phía Trương Cầm Nhi đang truy đuổi phía sau.

Kiểm ý mang theo thế lửa chói choang, như núi lửa phun trào, ngăn cản bộ pháp truy đuổi của Trương Cầm Nhi.

Nàng ngừng lại, bởi vì không thể lập tức chuyển hướng, đành phải đón đánh một kích kiếm ý, nhưng nàng không hề hốt hoảng, tay quăng một tấm lệnh bài trông rất bình thường ra, tấm lệnh bài biến lớn giữa không trung, ngăn cản một đòn kiếm ý, kiếm ý đánh lên lệnh bài, lệnh bài tan mất hào quang tối tăm, khi tiếp xúc với kiếm ý, kiếm ý quả thực bị lệnh bài ngăn chặn, nhưng kiếm ý lại bao hàm lửa nóng, hóa thành đại hỏa, bao vây tấm lệnh bài.

Hào quang tối tăm dây dưa cùng ánh lửa, cắn xé lẫn nhau.

Cuối cùng ánh lửa và hào quang đều bị chôn vùi, lệnh bài cũng biến nhỏ lại, không còn hào quang nữa.

Trương Cầm Nhi vốn chẳng đặt Quân Yên trong mắt, lúc này chứng kiến Huyền Vũ thiết tính lệnh bài bị y dùng kiếm ý đánh trúng, linh quang trực tiếp tiêu biến, không thể không đánh giá lại người tên Liễu Quân Yên này.

Quân Yên không đứng giữa hư không, mà đạp trên Thanh Quang kiếm, tóc đen hồng y, như một quả cầu lửa phản phật thiêu đốt, trông rất nóng, nhưng gương mặt và ánh mắt y lại thấp phần lạnh lẽo.

Trương Cầm Nhi ngờ ngạc một hồi rồi cười bảo, “Ngươi chính nhân loại hỗn tạp huyết thống Chu Tước.”

Nói xong, nàng chỉnh lại mái tóc đen tán loạn của mình, “Có huyết thống Chu Tước, quả thực không giống bình thường. Bộ dạng ngươi rất đẹp, chỉ cần nhận thua bây giờ, tỷ tỷ sẽ không giết ngươi, trở về làm sủng thần của ta, chịu không?”

Tu sĩ xung quanh, chỉ có thể quan sát cảnh tượng bên trong, chứ không thể dùng thần thức xâm nhập, cho nên hoàn toàn không rõ người bên trong nói gì.

Thế nhưng bộ dáng lẳng lơ của Trương Cầm Nhi khi đối mặt Liễu Quân Yên, vẫn bị mọi người nhìn thấy.

Không biết từ khi nào Hoàn Vũ đã leo lên lưng Quân Trì, ngồi sau cổ hẳn một chút rồi nói: “Loại nữ tu ở Tây Cảnh thật không biết xấu hổ, ả Trương Cầm Nhi, nói thẳng là lão yêu quái, sống hơn vạn năm rồi, chỉ mới biến hóa, lại không biết ngại là gì. Những nam tu ở xung quanh, chỉ cần hợp mắt nàng, nàng đều không biết xấu hổ muốn thu họ thành nam sủng.”

Hoàn Vũ nói chẳng hề khách khí, tu sĩ bên kia lập tức tiếp lời y: “Trương Cầm Nhi thuộc tộc dân xà, lúc song thu có thể hấp thu công lực. Nàng vốn bị phong ấn, không biết vì sao tỉnh lại, sau khi tỉnh đã thông đồng với không ít tu sĩ, thông qua song tu gia tăng công lực cực lớn, rất nhanh đã biến hóa, sau khi biến hóa, nàng càng thông đồng với nam tu nhiều hơn. Bất quá nghe nói nàng có một bộ công pháp song tu rất lợi hại, chỉ cần nàng hợp ý, sẽ truyền thụ công pháp song tu này cho đối phương, bởi vì lần nhau, cho nên có không ít tu sĩ đẳng cấp cao tự nguyện đến với nàng.”

Quân Trì thở tào trong lòng: “Vì sao Quân Yên luôn bị loại nữ nhân như thế nhìn trúng vậy, chẳng lẽ không có cô gái nhà lành nào hay sao?”

Bên trong chiến trường.

Quân Yên chỉ thản nhiên nhìn Trương Cầm Nhi, tay cầm trường kiếm, nói: “Ta không hứng thú với lão bà hay xú nữ nhân.”

Trương Cầm Nhi lập tức ngạc nhiên, sau đó cười lạnh một tiếng: “Thế ta bắt ngươi về cũng được.”

Nàng nói xong, trên cổ tay bỗng xuất hiện một chuỗi lục lạc.

Nàng lắc lắc, lục lạc bỗng phát ra âm thanh “linh...linh...linh...”

Sóng âm khuyếch tán, cấp tốc hướng về Quân Trì, ban đầu nghe chỉ như tiếng chuông reo vang, càng đến gần, lại như long trời lở đất, mãnh liệt bành trướng, muốn đánh nát thân thể thành nhiều mảnh vỡ.

Quân Yên chẳng sót ruột, đưa tay ra, trên tay xuất hiện một cái lồng chuông bằng ngọc, trên chuông khắc nhiều đường vân phức tạp mà huyền diệu, lồng chuông biến to, gắn lên đỉnh đầu Quân Yên.

Đường vân trên chuông không ngừng lưu động, khi tiếng lục lạc ào tới, va chạm với hào quang tàn mát của lồng chuông, lồng chuông bị đưng không ngừng lắc lư, nhưng lại không cho phép tiếng lục lạc tiến thêm một bước.

Mà tiếng lục lạc bị chặn đồn tập kích, va chạm phải núi, sơn băng địa liệt, va chạm phải cây cối, cả khu rừng đều bị phá hủy.

Quân Yên tay nắm chặt trường kiếm, đã có lồng chuông bảo vệ, liền vọt về phía Trương Cầm Nhi, trường kiếm chém một cái, kiếm ý mang theo lửa nóng ào về phía nàng ta.

Khí thế Quân Yên lẫn liệt, giống như liệt hỏa từ trên trời giáng xuống, toàn bộ hướng về Trương Cầm Nhi, Trương Cầm Nhi không dám chủ quan, tay nắm lấy phi kiếm đang nằm dưới chân nàng.

Thu hồi cây quạt, cầm trường kiếm chặn kiếm ý đang phóng tới, nhưng ngay sau đó, trường kiếm của Quân Yên lại chém đến.

Trường kiếm mang theo đường kiếm quang, va chạm với trường kiếm trong tay Trương Cầm Nhi, kiếm khí tán tứ tán, mới chốc lát, linh khí chung quanh không ngừng rung chuyển, thiên địa vạn vật dường như đều bất động vào giờ khắc này.

Hai tay Quân Yên cầm kiếm, kiếm khí xé rách tầng pháp y ngoài cùng, hào quang pháp y lập tức âm đạm, thậm chí nát nhàu cả.

Trương Cầm Nhi có một tầng pháp y nữa bên trong, nhưng năng lực phòng ngự hiển nhiên không mạnh bằng cái bên ngoài.

Trương Cầm Nhi vì một kiếm của Quân Yên mà tâm thần chấn động, nhưng nàng không sợ, vì vừa rồi nàng đã tiếp được.

Lập tức, nàng nhảy ra sau, đến khi nàng lùi hơn mười trượng mới đứng vững, kiếm khí vừa khai đã ảnh hưởng đến ngọn núi, những tảng đá rơi xuống, rầm rầm lăn tròn, khi đó, quang cảnh giống như thiên băng địa liệt.

Quân Yên không chần chờ, giờ kiếm phóng về Trương Cầm Nhi lần nữa.

Lần này vẫn dùng kiếm ý đi đầu, Trương Cầm Nhi không có thời gian phản ứng, chỉ có thể giờ kiếm đón đánh.

Đạo kiếm ý bị nàng toàn lực đánh tan, mà trường kiếm trong tay Quân Yên lại tiến đến lần nữa.

Nàng vội vàng ngăn cản nó...

Tu sĩ bên ngoài xem cuộc chiến đang thảo luận.

Tu sĩ bên Tây Cảnh phi thường kinh ngạc: “Giờ quyền chủ động nằm trong tay Liễu Quân Yên, cảnh giới tu vi Trương Cầm Nhi đều cao hơn y, đều tại tật hao sắc nam nhân hại, vừa gặp liền hạ thủ vì cường, sao không bị động cho được.”

Cũng có người nói: “Tu vi Liễu Quân Yên chưa đủ, không thể sử dụng quá nhiều kiếm ý, Trương Cầm Nhi chỉ cần ngăn những kiếm ý này, về sau sẽ chiến thắng dễ dàng.”

Có nhãn lục, đều cho rằng như vậy.

Mà Trương Cầm Nhi cũng phán đoán như thế.

Hai người giữa không trung so đấu mấy kiếm, Trương Cầm Nhi lại bị một kiếm Quân Yên bức bách, không thể không tiếp tục lùi về sau mười trượng.

Cả hai đồng thời đáp lên núi.

Trương Cầm Nhi đứng vững trên đất, lập tức xuất hiện vô số hóa cô màu xanh trông như dây thừng cuộn lấy nàng, nàng vội né tránh, nhưng vẫn như cũ bị trói lại, kéo mạnh nàng sang một bên.

Sau khi bị trói, Trương Cầm Nhi mới phát hiện đám dây thừng chẳng mấy đặc biệt, cho nên không để ý lắm, nàng khẽ quát một tiếng, muốn đánh đứt dây thừng.

Dây thừng dưới lực đạo của nàng lập tức bị chấn nát, nàng cười lạnh, đang muốn đắc ý giao đấu với Quân Yên, nhiều đạo kiếm ý xung quanh bỗng bắn ra, ở khắp nơi vun vút về phía nàng, nàng khó khăn tránh né kiếm ý phía trước, đã bị kiếm ý hướng khác bắn trúng.

Lúc này Quân Yến đánh với nàng, đã lột từng kiện pháp y hộ thể trên người nàng ra, nàng cũng như tu sĩ Tây Cảnh khác cho rằng tu vi Quân Yến quá thấp, dùng kiếm ý vài lần sẽ vô lực ngay thôi, cho nên không quan tâm hộ thể bị phá hỏng, nghĩ rằng rồi mình sẽ đoạt được quyền chủ động.

Ai có ngờ, Quân Yến đã sớm thiết lập cái bẫy này chờ nàng.

Tương Cầm Nhi bị trúng rất nhiều đạo kiếm ý, mà kiếm ý lại dung hợp Chu Tước chi hỏa, nàng sao còn đường sống nữa.

Quân Yến chậm rãi đến trước mặt nàng, Tương Cầm Nhi bị thương, máu tươi đổ ra, Quân Yến thu vòng tay trữ vật, lục lục trên người nàng và phi kiếm rơi dưới đất, rồi bay vọt ra.

Tương Cầm Nhi sau khi từ vong, liền hóa về bản thể, một mảng xà cực lớn to như ngọn núi.

Lập tức, thân con mảng xà nổ tung, chung quanh dính đầy huyết nhục.

Quân Yến lúc này đứng trên phi kiếm, phi kiếm bay về phương hướng Tất Phu chạy trốn.

Hoàn Vũ nhân nhạ bình luận: “Từ khi nào Quân Yến đã chôn kiếm ý và dây leo ở đó?”

Y một mực quan sát Quân Yến, nhưng không hề thấy y bố trí cạm bẫy.

Nhạc Ly trả lời, “Lúc trước hơn chục chim chóc đã bay đến nơi này, chỉ sợ là vào lúc đó.”

Bộ dạng Bích Tiêu vốn hay cười hóm hờ, bây giờ không cười nữa, ước chừng cũng cảm nhận được uy hiếp mà Quân Yến mang lại.

Quân Yến bay đến cái hẻm giữa hai ngọn núi, con suối trong hẻm chảy rất xiết, lúc này, bên trong tấm lưới lớn đang giăng có một con Tất Phu nhỏ.

Quân Yến đứng không xa Tất Phu, y giờ kiểm soát về phía hẻm, Tất Phu lập tức lớn tiếng kêu to, “Ta nhận thua, ta nhận thua...”

Hoàn chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 58

Khi Quân Yến nhìn Tất Phu bay tới chỗ mình, y đã sớm tính đến chuyện này.

Tất Phu bị Tương Cầm Nhi bức đến tuyệt cảnh, thời điểm thấy y, hắn nhất định muốn kết đồng minh với mình, mà thực lực y vốn thấp nhất trong bốn người, y “nhất định sẽ đáp ứng” thôi.

Căn cứ theo suy đoán của Tất Phu, bản thân y không có khả năng đấu lại nàng.

Dù Tương Cầm Nhi giết Tất Phu, tiêu hao một chút chân nguyên, y vẫn không đấu lại nàng.

Dưới tình huống đó, Tất Phu chắc chắn không phòng bị Quân Yến, cho bên hẻm bay một đường thẳng tắp ra phía sau y.

Một bên tra xét cuộc đối chiến giữa Quân Yến và Tương Cầm Nhi, một bên không hề đề phòng bay về phía trước.

Ngay khi kiếm Quân Yến và Tương Cầm Nhi chạm vào nhau, Tất Phu cũng bị kịch vướng vào tấm lưới Quân Yến đã sớm bố trí.

Tất Phu thấy đằng trước có đàn chim nhỏ, thấy hẻm bay tới, chúng nó lập tức phóng tứ tán, hẻm bay qua, rồi cứ thế mà vướng vào tấm lưới.

Dù tấm lưới không thể dùng mắt thường nhìn, nhưng nếu dùng thần thức, lại có thể phát hiện mảnh khé.

Chẳng qua toàn bộ lực chú ý của Tất Phu đều đặt lên trận chiến giữa Quân Yến và Tương Cầm Nhi, lại bị đàn chim phân tán lực chú ý, vì vậy liền kẹt cứng ở đây.

Sau khi bị vướng vào, hẻm cũng muốn né tránh, những càng giấy càng bị trói chặt, hẻm đành thu nhỏ thân thể, không ngờ thu nhỏ cũng vô dụng, tấm lưới vẫn trói chặt hẻm không sao thoát nổi.

Thế nên hẻm nằm im không giãy dụa chỉ cho tốn sức, nghĩ thầm Liễu Quân Yến có sự phó thác tốt, cứ nhiên sở hữu nhiều bảo bối như vậy.

Tấm lưới này, không biết dệt bằng cái gì, dù cho hấn dùng sức, hay dùng lửa, chỉ có thể bắt lực.

Thời điểm đang sứt mẻ, hết lần này đến lần khác họa vô đơn chí, cánh đã bị vướng, không cách nào phi hành, rơi thẳng xuống từ không trung, bên dưới không phải bãi cỏ, mà là một dòng sông chảy xiết, hấn phải tiếp xúc thân mật với không biết bao nhiêu tảng đá ở đây, xong mới quẹo vào đây rồi kẹt ở nơi này.

Thời điểm Quân Yến ngưng bay tới, hấn thậm chí cho rằng mình nhìn lầm rồi, nghĩ rằng không lẽ tên này đã giết con yêu xà Trương Cẩm Nhi thật ư?

Nhưng hấn không nhìn lầm, một thân hồng y giống như mình, khuôn mặt với biểu tình rầm thối, quả thật chính là Liễu Quân Yến không sai!

Trên người Quân Yến không mang chút sát khí, Tất Phu cho rằng y sẽ nể tình mình cũng thuộc loài điều mà thả hấn, chả ngờ gia hỏa lập tức giờ kiếm muốn giết hấn, thật sự... quá đáng lắm mà.

Tất Phu giờ không còn chút ngông nghênh, trực tiếp nhận thua.

Tất Phu vừa chịu thua, trước mắt cả hai lập tức tối sầm, lần nữa thấy ánh sáng, là khi hai người đã thoát khỏi Trầm Phù chi cảnh.

Trầm Phù chi cảnh bị Văn Yến trưởng lão thu về, mà Quân Yến đưa tay về phía Tất Phu, thu tấm lưới đang trói chặt hấn về, bỏ vào vòng tay trữ vật.

Chỗ Huyền Không Đảo ban đầu, giờ xuất hiện một tòa sen cực lớn mà họ hợp lúc trước.

Tứ đại trưởng lão bay lên đài sen, vì vậy lũ yêu tu cũng chia ra nhiều hướng tìm chỗ ngồi cho mình.

Quân Yến thì lập tức bị chuyển tới trung ương.

Khi tu sĩ tứ cảnh đã đứng và ngồi yên tại vị trí, Văn Yến trưởng lão mới lên tiếng, “Lần này tứ cảnh thi đấu, mọi người cũng quan sát cả rồi, Liễu Quân Yến thuộc Đông Cảnh chiến thắng.”

Bởi vì trên đài sen không thể dùng thần thức, cho nên mọi người đều nói chuyện, tiếng xầm xì rất lớn.

Người Tây Cảnh tỏ vẻ không phục, hướng chi, có không ít nam nhân từng song tu với nàng, nàng chết, khiến bọn họ rất bất mãn.

Ý kiến nhiều nhất chính là Quân Yến đã lấy vòng tay trữ vật của Trương Cẩm Nhi.

“Liễu Quân Yến dùng thủ đoạn bí hiểm xảo trá để chiến thắng, thắng không anh hùng.”

“Đúng vậy, Liễu Quân Yến thắng không anh hùng.”

Rất nhiều người la khác ầm ĩ, khiến nhiều tu sĩ tam cảnh khác bất mãn.

Đông Cảnh thì vui mừng cãi lại, “Cái gì gọi là thắng không anh hùng, không phải Trương Cẩm Nhi bị kiếm ý Quân Yến giết chết sao.”

Quân Yến đứng bên cạnh tứ đại trưởng lão, chỉ nhàn nhạt nhìn xuống đài, ánh mắt thoáng bắn khoắn, sau đó kiên định trở lại, Quân Trì đang ở hình dáng Chu Tước, vì để nhìn xa, hấn đứng trên đỉnh đầu Nhạc Ly, Nhạc Ly cũng không phản đối.

Quân Trì mặc dù ở điều hình, không thể nhìn biểu tình, nhưng Quân Yến biết hấn đang rất cao hứng, vì vậy khoe môi khẽ nâng ý cười, Quân Trì biết rõ ý y, ước chừng là: “Nhìn kia, ca ca, ta thắng, ta đã nói muốn lấy nó cho ngươi, thì nhất định sẽ cho ngươi.”

Quân Trì cảm động muốn khóc, vẫy vẫy cánh với Quân Yến, lông mao trên người đập đập, quẹt trúng đầu Nhạc Ly, Nhạc Ly biết hấn đang cao hứng, cho nên không ngăn cản.

Hoàn Vũ nói, “Quân Yến như vậy, dù tuổi còn nhỏ, nhưng rất có phong độ của một đại tướng.”

Thăng Trương đương nhiên thập phần vui mừng, Quân Yến đúng là đệ tử của hấn, những linh khí pháp bảo Quân Yến dùng, đều do hấn cho và tặng.

Còn gì vui hơn khi đệ tử đối chiến với người lợi hại hơn, mà còn chiếm vị trí thứ nhất nữa chứ.

Phía dưới la hét ầm ĩ, nhưng chẳng ảnh hưởng đến tứ đại trưởng lão.

Tính tình Văn Yến trưởng lão vốn rất kém, lớn tiếng nói: “Nếu kẻ nào không phục, liền tiến vào Trầm Phù chi cảnh của bốn tọa, bốn tọa sẽ giúp kẻ đó trở thành chất dinh dưỡng.”

Vừa dứt lời, phía dưới lập tức an tĩnh.

Lần đại hội trước, chuyện hai tu sĩ bị biến thành chất dinh dưỡng còn rõ mồn một trước mắt, tất cả mọi người không ai dám khiêu chiến tính tình Văn Yến trưởng lão nữa.

Bên dưới an tĩnh rồi, Văn Yến trưởng lão mới nói tiếp: “Vây đi. Lần thi đấu này, Liễu Quân Yến phía Đông Cảnh chiến thắng. Bốn lão gia hỏa chúng ta,

mỗi người sẽ tặng cho hần một bảo vật, cộng thêm một lọ Thần Long chi thủy.”

Lưu Quân trưởng lão đưa Thần Long chi thủy cho Văn Yên trưởng lão, Văn Yên trưởng lão đứng trước mặt mọi người dẫn Thần Long chi thủy phô bày một lần, sau đó thả về bình ngọc, đưa cho Quân Yên.

Quân Yên nhận bình ngọc, may mà giờ y đã biết lễ phép, đáp lễ với bốn vị trưởng lão.

Văn Yên trưởng lão còn nói, “Lần đại hội thi đấu này, coi như chấm dứt tại đây. Mọi người giải tán hết đi. Trăm năm sau, lại tổ chức.”

Không ít tu sĩ nhanh chóng rời đi, chỉ còn một bộ phận nhỏ ở lại hóng náo nhiệt.

Quân Trì còn chưa kịp bay đến gần Quân Yên. Phía trên đài sen, Quân Yên đã bị tứ đại trưởng lão mang đi.

Trên một ngọn núi ở gần trụ trời, có một tòa trúc, bốn vị trưởng lão đang ngồi trong căn phòng trúc đó.

Quân Yên đứng trong phòng, hành lễ với bốn vị trưởng lão.

Văn Yên trưởng lão hỏi: “Ngươi nói đi, ngươi muốn lễ vật thể nào?”

Quân Yên hiểu mình không thể quá phận, gật đầu rồi trả lời: “Văn bối nghĩ, không bảo bối nào so được với linh kiếm chính tay mình tu luyện thành, vậy nên ta không muốn bảo bối, chỉ mong sự hỗ trợ của các vị tiền bối, đưa ta và ca ca rời khỏi Thần Long Chi Uyên.”

Lưu Quân trưởng lão ngồi một bên, liếc mắt nhìn y, không nói gì.

Mặt khác, một vị trưởng lão giải thích: “Việc này không phải không thể, chẳng qua, Thần Long Chi Uyên vì đề phòng đại năng tu sĩ tự ý đột phá kết giới đi sang thế giới khác, việc này sẽ làm tổn thương đến kết giới, cho nên đã đưa ra quy củ, trừ khi Thần Long tỉnh lại, hay có Giao Long dựa vào Thần Long chi thủy hóa thành Thần Long, thì không cho phép tu sĩ ở Thần Long Chi Uyên đột phá ra ngoài. Khí tức Thần Long có thể giúp việc đột phá kết giới trở nên dễ dàng, ngươi và ca ca ngươi có thể thử một lần.”

Văn Yên trưởng lão lại nói: “Điều này sẽ phá bỏ quy củ, không thể đáp ứng.”

Quân Yên nhìn Văn Yên trưởng lão, nói: “Ta và ca ca đến từ Nguyên Nhất thế giới, mà ở đây, vẫn còn cha của chúng ta, cha chi là người phạm, thọ nguyên rất nhanh sẽ cạn, nếu chúng ta không thể trở về gặp ông lần cuối, e rằng ta và ca ca suốt đời này cũng không thể xóa bỏ được tâm ma. Kính xin các vị trưởng lão thành toàn.”

Văn Yên trưởng lão hừ một cái, không nói gì thêm.

Lưu Quân trưởng lão trả lời: “Giờ Thần Long chi thủy hình thành, chứng tỏ thế giới đã vững chắc, kỳ thực, khi đó lập quy củ, cũng vì muốn chờ đến khi nơi đây vững chắc hơn, mới cho phép đột phá kết giới rời khỏi Thần Long Chi Uyên. Giờ chẳng qua chỉ đưa hai tiểu gia hỏa này ra khỏi đây, cũng chẳng ảnh hưởng mấy, không tính là phá vỡ quy củ.”

Quân Yên thi lễ với Lưu Quân trưởng lão tỏ ý cảm tạ.

Không thèm đòi bất cứ bảo vật gì, chỉ mở miệng mong được gặp lại cha, những lão già chỉ thiếu một bước Độ Kiếp thành tiên, trở lại nguyên trạng, nội tâm một mảnh tinh thuần, kỳ thực càng có hảo cảm với Quân Yên.

Cuối cùng Văn Yên trưởng lão cũng đồng ý, đưa Quân Yên và Quân Trì trở về Nguyên Nhất thế giới.

Lúc trước nhà Nhạc Ly nói phải chờ Thần Long thức tỉnh mới có thể phá vỡ kết giới rời khỏi Thần Long Chi Uyên, Quân Yên đã có hơi hoài nghi, về sau thấy ma tu nhân loại tiến vào, càng khiến y hoài nghi hơn.

Y cảm thấy không cần Thần Long thức tỉnh cũng có thể ra khỏi Thần Long Chi Uyên.

Lúc này nghe bốn vị trưởng lão nói vậy, y càng rõ ràng, khi đó quy củ được định ra, các tu sĩ truyền lưu, biến thành phải đợi Thần Long thức tỉnh hoặc đại năng tiên hóa. Khác xa với sự thật.

Mặc dù Quân Yên nói không muốn bất cứ bảo vật gì, nhưng tứ đại trưởng lão đều không bạc đãi y, bọn họ không thiếu bảo bối, cho nên mỗi người đều tặng y một phần.

Quân Yên nói cảm ơn, sau đó đã bị quăng ra khỏi tòa trúc.

Một âm thanh vang lên trong thần thức y: “Khi nào hai ngươi muốn rời khỏi Thần Long Chi Uyên, thì hãy đến tìm ta.”

Đây chính là giọng của Lưu Quân trưởng lão.

Quân Yên quay đầu, thuyền ngọc bích cách đó không xa, Quân Trì hóa thành Chu Tước cực lớn bay về phía y.

Mà Quân Yên cũng ngự kiếm phi hành về phía hần.

Sau khi lên thuyền ngọc bích, Quân Yến thì lễ với Thăng Tương, rồi nói: “Sư phó, không phụ sự hi vọng của ngài, đệ tử thắng.”

Thăng Tương cười cười gật đầu: “Tốt lắm.”

Nói xong, còn vỗ bả vai của y, rồi nói: “Những thứ mà ta cho ngài lúc trước, cứ cầm lấy coi như phần thưởng chiến thắng, không cần phải trả lại.”

Quân Yến nhanh chóng nói cảm ơn, lại nói: “Nếu đệ tử lấy hết số bảo vật này, ngài phải làm sao bây giờ?”

Thăng Tương nói: “Ta tốt xấu gì cũng sống mấy vạn năm, chẳng lẽ không có quỹ riêng, được rồi, không cần nói nữa.”

Quân Yến nói với Thăng Tương xong, mới xoay người lại, duỗi bàn tay về hướng Quân Trì vừa mới thu nhỏ hình điệu, Quân Trì nghĩ nghĩ, nhưng vẫn bỏ nhào tới đáp lên tay y, “Quân Yến, ta rất kiêu ngạo vì ngài. Khi này ngài quá tuyệt vời luôn, chúng ta nhìn mà nhiệt huyết sôi trào cả.”

Quân Yến vẫn mang bộ dạng ôn trọng không phản ứng trước bất kỳ lời khích lệ nào, lúc này cong cong khóe môi, y cười, nụ cười lộ ra vẻ trẻ con, tinh khiết trong trẻo như dòng suối.

Quân Trì khen: “Đệ đệ của ta, đệ là giỏi nhất ”

Hoàn chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 59

Trở lại đỉnh núi của Thăng Tương ở Đồng Cảnh, Quân Trì đang chuẩn bị sử dụng Thần Long chi thủy.

Trước đó Quân Yến thông báo rằng Tứ đại trưởng lão đã đáp ứng đưa họ về Nguyên Nhất thế giới.

Đây là tin tốt, sau khi Quân Trì biết được, trong lòng đương nhiên vui vẻ.

Mà các bằng hữu cũng vui mừng thay cho họ.

Bất quá điều này cũng nói lên, thời gian cả hai ở đây không nhiều, Nguyên Tiêu phải ở lại nơi này để tu luyện, còn phải trông coi đứa nhỏ, tình cảm của Tiểu Hôi và Nhạc Ban lại vô cùng tốt, đến mức muốn đá vị chủ nhân này sang một bên, đương nhiên sẽ không đi rồi, khỏi kể đến Hoàn Vũ Nhạc Ly, ai mà muốn rời khỏi nơi tuyệt vời này để đến một thế giới cần cỏi như Nguyên Nhất thế giới chứ.

Cho nên lần ly biệt này, phải nói là muôn trùng cách biệt.

Bất quá đối với yêu tu đang tu luyện, chỉ cần không ngã xuống giữa đường, sinh mệnh dường như là vô tận, một lần bế quan là trăm năm trôi qua, cho nên chẳng cảm thấy thương tâm mấy.

Chỉ mỗi Quân Trì cảm thấy luyến tiếc thôi.

Thăng Tương đã mang kiếm đạo của mình truyền dạy cho Quân Yến, hẳn cho rằng Quân Yến nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, vì vậy cũng tán thành chuyện cả hai về Nguyên Nhất thế giới.

Hơn nữa đội Thần Long Chi Uyên càng ngày càng vững mạnh, lúc Quân Yến đã có chút thành tích, vẫn có thể đột phá kết giới đến thăm vị sư phụ là hẳn.

Quân Trì ngồi trong động phủ, phía dưới là bò đoàn, phần lông xù tiếp xúc với miếng bò đoàn thô ráp, khiến móng hần cứ cảm thấy ngứa ngứa.

Động phủ ngoài trừ Quân Trì, còn có Thăng Tương, Hoàn Vũ và Quân Yến.

Quân Yến đưa Thần Long chi thủy cho Thăng Tương, Thăng Tương nhận lấy rồi nói: “Cứ làm theo những gì đã sắp xếp trước.”

Bề ngoài Thần Long chi thủy trông rất ôn hòa, nhưng sau khi tiến vào cơ thể tu sĩ, lại không ôn hòa như tưởng tượng.

Theo tính toán ban đầu, Quân Trì phải cảm nhận Thần Long chi thủy, sau đó tới ma đan yêu đan trong cơ thể, xem có cách nào dung hợp cả hai lại với nhau hay không.

Xung quanh động phủ hạ đầy cấm chế, Quân Trì ngồi ở chính giữa, dưới đất vẽ một trận pháp, Thăng Tương mở cấm chế bình ngọc, sau đó gọi Thần

Long chi thủy ra ngoài.

Thần Long chi thủy vừa đi ra, đã bị trận pháp hấp dẫn qua, trôi nổi trên đỉnh đầu.

Ngay lập tức, Thăng Trương và Hoàn Vũ chia làm hai bên hộ pháp cho Quân Trì, còn Quân Yến thì canh giữ bên ngoài cửa động.

Quân Trì không hề chần chừ, ngồi tĩnh tọa dùng thần thức cảm nhận Thần Long chi thủy.

Thần Long chi thủy vừa thoát khỏi giam cầm của bình ngọc, liền tỏa ra một hơi thở cường đại mà bao dung, rõ ràng chỉ là một giọt nho nhỏ, lại khiến người ta có cảm giác như biển rộng mênh mông.

Quân Trì dùng thần thức chạm vào, tuy nó không hề đáp lại, nhưng lại như khôn cùng sóng biển đánh úp về phía hắn, hắn dần trở nên khản trương, sau một hồi, hắn tự khuyến mình bình tĩnh trở lại, dùng toàn bộ thân thể để cảm nhận tất cả của nó, đồng thời cũng khiến cho bản thân dung nhập với nó.

Thần Long chi thủy vốn vô sắc, nhưng tựa hồ mang theo vạn tượng vạn chủng nhan sắc, Quân Trì dường như hiểu được lý do vì sao.

Hắn bắt đầu tiến vào quan sát đan điền, bên trong có một yêu đan, vốn là của mẫu thân, lúc này đang tỏa ra ánh sáng màu lửa đỏ, mà cách đó không xa, lại có một địa phương màu đen, chịu ảnh hưởng của Thần Long chi thủy, nó hơi tiến về phía yêu đan một chút, đủ khiến Quân Trì nhìn thấy rõ hơn, đó là một nguyên đan màu đen, trên nguyên đan có rất nhiều ký hiệu, bao bọc lấy toàn thân nó.

Quân Trì dùng thần thức đụng vào nguyên đan, lại bị bật ngược trở ra, hoàn toàn không thể tra xét.

Lúc này, hắn dường như đã lĩnh ngộ, từ từ hấp dẫn Thần Long chi thủy trôi nổi trên không trung lại gần, Thần Long chi thủy lập tức tiến vào đan điền của hắn.

Nháy mắt, hắn có cảm giác như bị kinh đào hải lãng* đánh úp tới, nhấn chìm hắn dưới nước, cảm giác như sắp ngộp chết.

(*) sóng to gió lớn.

Điều này khiến hắn rất khó chịu, cả người dính đầy mồ hôi, khiến lông vũ ướt nhẹp cả.

Hắn vẫn kiên trì, dẫn Thần Long chi thủy vào đan điền tiếp xúc với ma đan, ban đầu ma đan kháng cự không thôi, nhưng Thần Long chi thủy dữ dội cường hãn, là thứ được ngưng kết từ linh khí tuần hoàn vạn niên ở Thần Long Chi Uyên, dần dần ma đan đã bị Thần Long chi thủy dung nhập.

Màu sắc ký hiệu trên ma đan sau khi bị Thần Long chi thủy tẩy rửa qua, trở nên nhạt nhẽo, ma đan bắt đầu tỏa ra ít khí đen, khí đen bay tới muốn ăn mòn yêu đan, nhưng ngọn lửa xung quanh yêu đan không cho phép, hình thành vỏ bọc ngăn cách ma đan bên ngoài.

Quân Trì lại khống chế yêu đan ăn mòn ma khí, lại hấp thụ Thần Long chi thủy ở bên ngoài tiến vào đan điền, rồi tiếp cận yêu đan, yêu đan khác với ma đan ban đầu bài xích Thần Long chi thủy, nó thập phần vui vẻ tiếp nhận, Thần Long chi thủy tiến vào càng khiến nó phát ra ánh sáng ôn nhuận.

Mà khí đen lại bay tới muốn ăn mòn yêu đan, nhờ tác dụng của Thần Long chi thủy, yêu đan không quá bài xích ma đan, yêu khí nhờ thế từ từ sáp nhập vào...

Quân Trì nhiều lần dùng Thần Long chi thủy làm chất xúc tác, không ngừng giúp ma đan ma khí dung nhập với yêu đan, ma đan ngày càng nhỏ dần, sau đó biến mất không thấy nữa, toàn bộ đã sáp nhập vào yêu đan.

Yêu đan vốn mang lửa đỏ chói lọi giờ lẫn lộn giữa đỏ và đen, rồi trở thành một viên yêu đan màu đỏ đen.

Nhưng quang mang chung quanh lại không hề bị nhấn chìm, mà chỉ lưu động nội liễm.

Quân Trì không ngừng hấp thụ linh khí thiên địa, linh khí thiên địa sau khi tiến vào cơ thể hắn, liền đi vào đan điền, trở thành chân nguyên rồi dung nhập với nguyên đan.

...

Năm năm sau, Quân Trì rốt cuộc bế quan xong.

Thăng Trương và Hoàn Vũ sau khi phát hiện hắn đã dung nhập yêu đan và ma đan, giờ chỉ hấp thụ linh khí cùng cố tu vi, cho nên không ở lại hộ pháp nữa, cả hai đều đi làm chuyện riêng, chỉ có Quân Yến một mực ở cách động phủ không xa, ngày ngày tới luyện kiếm ý.

Sau khi Quân Trì dung nhập ma đan với yêu đan thì không còn cảm nhận được động tĩnh bên ngoài.

Khi hắn đang củng cố cảnh giới, linh khí bị cuốn vào động phủ ào ạt như một cơn gió lốc, một trăm dặm xung quanh phong vân biến sắc, tận một năm sau mới ổn định lại được.

Quân Trì bước ra khỏi động phủ, hắn đã biến lại thành người, đúng như dự đoán, khi ma đan dung hợp với ma đan, có thể giải trừ cấm chế, giúp cho hắn dù ở hình người cũng có thể sử dụng được lực lượng.

Những vết bụi bặm dính khắp mặt Quân Trì khi nãy, giờ đã biến mất hoàn toàn, tuy da hắc vẫn có màu đen, nhưng mặt mày xinh đẹp, cộng với đôi mắt biết cười, quả thật là một thanh niên tuấn lãng.

Quân Yên nhìn đám mây tan ở trên trời, biết Quân Trì sắp xuất quan, cho nên một mực chờ bên ngoài.

Quân Trì vừa bước ra, lập tức thấy Quân Yên đứng cách đó không xa.

Quân Yên nở nụ cười trong suốt, như mùa xuân sau cơn mưa, như ánh mặt trời sáng lạn, “Ca ca, ngươi xuất quan. Thế nào rồi?”

Quân Trì bước lại gần, nói: “Ừm. Ma đan đã bị ta dung nhập vào yêu đan. Còn phải cảm ơn đệ vì đã cho ta Thần Long chi thủy.”

Quân Yên đi tới chỗ Quân Trì, Quân Trì vươn tay ra, cho y sờ mạch mình, để chân nguyên của y tiến vào cơ thể, dù Quân Trì cảm thấy đau đớn, nhưng vẫn cố chịu đựng. Quân Yên tra xét xong liền buông ra, nói: “Quả thật đã dung hợp tốt, chúc mừng ca ca!”

Quân Trì cũng vui mừng, cười bảo: “Thăng Tương và Hoàn Vũ tiền bối đâu, ta còn phải cảm ơn hai người họ.”

Quân Yên nói: “Ca ca, ngươi bế quan năm năm, một năm trước, sư phụ và Hoàn Vũ tiền bối thấy ngươi không gặp nguy hiểm gì, nên đã rời khỏi nơi này rồi tự mình tu luyện, nếu như ngươi đã xuất quan, vậy chúng ta đi tìm bọn họ.”

Quân Trì giật mình, hắc hắc không ngờ mình lại bế quan lâu đến vậy.

Bất quá hắc hắc mau chóng điều chỉnh tinh thần, nói: “Vậy chúng ta mau đến chỗ Thăng Tương và Hoàn Vũ tiền bối thôi.”

Hai người tìm đến chỗ khe sâu có khí tức của Hoàn Vũ và Thăng Tương, nhưng phía trên lại có cấm chế, không thể đi xuống.

Quân Yên để lại tín hiệu trên cấm chế, sau đó đến tảng đá lớn nằm phơi nắng với Quân Trì.

Quân Yên nhìn chằm chằm Quân Trì, Quân Trì bị y nhìn đến mặt đỏ ửng, không khỏi hỏi: “Đệ lại nhìn ta làm gì?”

Trên mặt Quân Yên toàn vẻ lười nhác, khác với khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi hồi trước, bởi vậy cảm giác mang lại không giống nhau, “Về sau ca ca có thể tu luyện ở hình người, ta rất vui.”

Quân Trì đáp: “Phải đó! Chúng ta lạc tới nơi này, coi như trong họa gặp phúc. Nếu vẫn ở Nguyên Nhất thế giới, tu vi gặp vấn đề, không biết đến bao giờ mới có thể giải quyết.”

Nói đến đây, thần sắc Quân Trì lại âm trầm, “Thế nhưng Vạn Tương Quy Kiếm trong người ngươi, không biết làm thế nào để giải quyết ổn thỏa nữa.”

Quân Yên không quá để ý trả lời: “Chỉ là một thanh kiếm thôi mà.”

Quân Trì nhìn Quân Yên chẳng chút bận tâm, không đề cập nữa, chỉ nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay Quân Yên.

Lại hỏi: “Khi đó Hoàn Vũ tiền bối hẹn Lục Ý tiền bối so đấu, chẳng lẽ mọi chuyện vẫn chưa giải quyết xong?”

Quân Yên đáp: “Bởi vì Hoàn Vũ tiền bối hộ pháp cho ca ca, cho nên đã đẩy hẹn lên mười năm sau, vì thế sư phụ không để ý nhàn hạ nữa, thúc đẩy y tích cực tu luyện.”

Quân Trì “À” một tiếng, nghĩ thầm quan hệ cả hai thật tốt.

Hai huynh đệ nằm phơi nắng nói chuyện phiếm, cảm thấy thời gian trôi qua thật an tĩnh, dường như đã quay về thời gian nhàn hạ lúc còn ở Liễu Thụ Thôn.

Đột nhiên, một cái đầu trường Giao thật lớn phóng thẳng lên trời, mang theo vô số luồng nước, Quân Trì mém tí nữa đã bị nước dội lên đầu, cũng may Quân Yên phản ứng nhanh, tạo một lớp phòng hộ, ngăn cách luồng nước ở bên ngoài.

Trường Giao giữa không trung nấn ná hai vòng, sau đó hóa thành một người trẻ tuổi mặc y phục màu xanh, đó chính là Hoàn Vũ.

Y phóng đến chỗ Quân Trì, nhìn hắc hắc rồi cười bảo: “Ngươi rốt cuộc đã xuất quan. Ta thấy tình hình ngươi rất ổn, hơn nữa không bị ma khí quấy quanh.”

Quân Trì đứng dậy hành lễ với y, nói: “Đa tạ Hoàn Vũ tiền bối đã hộ pháp cho ta, ta nghĩ đó là nhờ công dụng của Thần Long chi thủy, đã giúp ta áp chế ma khí của ma đan.”

Quân Trì dung nhập yêu đan và ma đan, tu vi lúc này đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng yêu đan và ma đan vốn không phải của hắc hắc, cho nên không thể hóa anh, vậy nên dù trong người có một khóa Nguyên Anh, cũng không thể chân chính Nguyên Anh.

Hoàn Vũ nói: “Nếu đã xuất quan, ngươi định chừng nào rời khỏi Thần Long Chi Uyên.”

Quân Trì đáp: “Ta với Quân Yên cùng các ngươi và bọn Nhạc Ly cáo biệt, sau đó sẽ rời khỏi đây.”

Hoàn Vũ gật đầu: “Đã vậy, ta sẽ đưa ngươi và Quân Yên tới chỗ Lưu Quân trưởng lão, từ khi Quân Yên chiến thắng cuộc so đấu Tứ Cảnh, không ít

người muốn đánh chủ ý lên y. Giờ các người tạm rời khỏi đây, coi như cũng tốt.”

Một lát sau, Thăng Tương từ chỗ khe sâu bay lên, Quân Trì và Quân Yến lại nói quyết định của mình cho hắn nghe, Thăng Tương dặn dò cả hai một số chuyện, sau đó bốn người phi hành tới Long Cốt Sơn ở Đông Cảnh.

Hoàn chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 60

Long Cốt Sơn ở Đông Cảnh vẫn mang bộ dáng như trước.

Ước chừng bởi vì Thần Long Chi Uyên đã được củng cố, cho nên dù không có Vạn Tương Quy kiếm của Ninh Phong tiên quân trấn giữ, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.

Phụ mẫu Nhạc Ly đều đã bế quan, chỉ còn mỗi Nhạc Ly trông coi Long Cốt Sơn, kiêm trông giữ đứa nhỏ.

Hiện tại tiểu hài tử không chỉ có mỗi Nhạc Ban và Tiểu Hôi, còn có thêm nữ nhi Nguyên Nguyên của Nguyên Tiêu.

Thăng Tương Hoàn Vũ Quân Trì Quân Yến vừa đến, đã thấy Nhạc Ly hóa thành Giao Long nổi trên con sông lớn cách Long Cốt Sơn không xa.

Lúc Quân Trì Quân Yến còn ở đây, con sông đó không rộng như thế, nước cũng không đầy như vậy.

Nhưng hiện tại, con sông rộng hơn mấy chục trượng, bề nước mênh mông, hai bên bờ sông là cây cối cao lớn.

Qua đó có thể thấy, việc Thần Long chi thủy hình thành, đã tác động mạnh mẽ đến Thần Long Chi Uyên cỡ nào, một sự biến đổi không hề nhỏ.

Quân Trì hóa thành Chu Tước, bay tới phía bờ sông.

Bấy giờ mới thấy rõ trên người Nhạc Ly có hai con xà đang nhúc nhích, lúc truy lúc đuổi, khi thì từ từ chậm rãi, khi thì nhanh nhẹn như tia chớp, bên cạnh còn có một con chim ưng đang bay xung quanh bắt cá ăn.

Khi Quân Trì mang theo ba người đến, mọi ánh mắt đều dồn về phía này.

Nhạc Ly vừa động thân mình, Nhạc Ban và Nguyên Nguyên đã bị ném lên bờ, hai tiểu gia hỏa có vẻ choáng váng, lắc đầu mơ mơ màng màng, sau đó liền bò về phía bọn Quân Trì.

Bên kia Tiểu Hôi cũng nhìn thấy Quân Trì, nó lập tức bay tới.

Nhạc Ly đã sớm biến thành hình người, đứng cách hắn không xa.

Vì hình người Quân Trì đã có tu vi, nên không xuất hiện tình trạng xích lô rất xấu hổ như trước kia, từ điều hình biến thành hình người, trên thân sẽ vận một bộ y phục huyền sắc, trông rất thoải mái dễ chịu.

Nhạc Ly dẫn mấy đứa nhóc đến hành lễ với Thăng Tương và Hoàn Vũ, rồi thuật lại chuyện phụ mẫu mình đang bế quan, Quân Trì hỏi Tư Mã Hoài và Thăng Tương thì sao, hắn trả lời cả hai cũng đang bế quan tu luyện.

Tiểu Hôi nhìn nhìn Quân Trì, vẫn như cũ nhận thức hắn, thế nhưng lúc đối mặt lại sinh ra vài tia khiếp ý, không còn thân mật trực tiếp dụi dụi lên người hắn như trước kia.

Ước chừng bởi vì uy áp trên người hắn đã mạnh hơn trước, khiến cho nó có hơi chần chờ.

Quân Trì giơ tay gọi, nó mới nhúc nhích thân hình nhỏ bay tới đứng trên tay hắn.

Quân Trì vươn tay sờ sờ lông vũ của nó, lúc này nó mới trở nên thân cận với hắn, dùng cái đầu cọ cọ lên mặt hắn.

Quân Trì nói: “Tiểu Hôi, ta và Quân Yến phải về Nguyên Nhất thế giới, người vốn sinh ở Thần Long Chi Uyên, chúng ta nghĩ, nơi này sẽ thích hợp với người hơn, người chịu không?”

Chỉ cần không phải mấy chuyện rắc rối khó lý giải, cơ bản thì Tiểu Hôi vẫn hiểu được, cho nên nghe Quân Trì nói xong, nó chỉ biết Quân Trì sắp đi rồi, hơn nữa còn không mang theo nó, nó sùng sột, kêu kêu vài tiếng, đại ý là ta sẽ ở đây tu luyện thật tốt, ở đây còn có bằng hữu Nhạc Ban và Nguyên

Nguyên của nó nữa, Quân Trì không cần lo lắng nhiều.

Quân Trì lại xoa đầu nó, để nó tự bay lên.

Tiểu Hôi xoay trên bầu trời vài vòng, lại nhào xuống nước, một lát sau, nó ngậm một con cá lên tặng Quân Trì, Quân Trì nghĩ thầm nó giờ đã trở thành cao thủ bắt cá luôn rồi.

Quân Trì nhận lấy cá, nói: “Cảm ơn ngươi.”

Cứ thế nói tạm biệt Tiểu Hôi, Quân Trì lại quay sang nói chuyện với Nhạc Ly vài câu, đa số là cảm tạ ơn chiếu cố của hắn, Nhạc Ly chỉ trầm mặc nhìn hắn, đợi hắn nói xong, mới gật đầu bảo: “Trở về Nguyên Nhất thế giới rồi thì đừng quên chăm chỉ tu luyện, chờ ta rời khỏi Thần Long Chi Uyên đi lịch lãm, nếu có thể, vẫn có cơ hội gặp lại.”

Quân Trì có điểm không đành, đáp: “Được, hẹn ngày tái ngộ.”

Rốt cuộc Quân Trì không thể nói lời từ biệt với Nguyên Tiêu và Tư Mã Hoài, chỉ có thể gửi thư nhờ Nhạc Ly chuyển lại.

Tiếp đó, Thăng Tương và Hoàn Vũ đi kiểm tra kết giới Long Cốt Sơn một lần, không phát hiện vấn đề gì, lúc này mới dẫn Quân Yên đến chỗ trụ trời.

Lần này Hoàn Vũ dùng Hư Không Phiến, chỉ nửa chung trà đã đến trung ương địa vực.

Lưu Quân vẫn cư ngụ bên trong căn nhà tranh, giống như những ẩn sĩ bình thường.

Vì đã đáp ứng giúp Quân Trì Quân Yên trở về Nguyên Nhất thế giới, cho nên bọn họ vừa đến, Lưu Quân đã xuất hiện ở đó, chẳng cần thị nữ thông báo.

Lưu Quân nói: “Bồn tọa sẽ đưa các ngươi ra ngoài.”

Quân Trì liếc nhìn Hoàn Vũ, “Đa tạ đã chiếu cố.”

Đội Quân Yên làm lễ cáo biệt với sư phụ Thăng Tương xong, lập tức, tay áo Lưu Quân chấn động, Quân Trì Quân Yên cảm thấy bản thân bị hút vào một không gian tối tăm, dưới chân có gì đó mềm nhũn.

Quân Trì đoán: “Nơi đây chắc là căn khôn của Lưu Quân trưởng lão.”

Lưu Quân đưa bọn họ đến bên trong một sơn cốc, rồi mới thả cả hai ra, nói: “Bồn tọa sẽ giúp các ngươi trở về Nguyên Nhất thế giới ngay tại đây.”

Vừa dứt lời, Lưu Quân đánh một lệnh bài ra khỏi không trung, lệnh bài biến lớn, trở thành một tòa môn, bên trong đen thẫm thẫm, không thấy rõ tình huống.

Lưu Quân trưởng lão nói: “Mau tiến vào căn khôn bồn tọa.”

Lại đem cả hai hút vào, cứ thế, Lưu Quân nhảy vào cánh cửa đại môn đó.

Quân Trì Quân Yên ngồi trong tay áo, hắn lấy một viên Dạ Minh Châu ra chiếu sáng, nhưng chỉ có thể soi được trong phạm vi vài trượng.

Quân Trì nói: “Khi chúng ta trở về Nguyên Nhất thế giới, lập tức tới xem cha, ý của đệ thế nào?”

Quân Yên đáp: “Đều do ca ca làm chủ.”

Quân Trì gật đầu: “Nếu phụ thân biết chúng ta không chết, hơn nữa còn gặp kỳ ngộ, chắc chắn sẽ cao hứng lắm.”

Cứ như thế không biết qua bao lâu, tay áo lại chấn động lần nữa, Quân Trì và Quân Yên lập tức bị đẩy ra bên ngoài.

Lưu Quân đứng giữa không trung, hai người loay hoay vài vòng cũng giữ vững cân bằng, đứng giữa không trung, rồi nhìn nhìn chung quanh, Lưu Quân trưởng lão nói: “Đây là Nguyên Nhất thế giới, đã vậy, bồn tọa cũng trở về.”

Hai người vội vàng nói cảm ơn, Lưu Quân trưởng lão mặt không chút thay đổi, lại nhìn Quân Yên thêm một cái, nói: “Vạn Tương Quy kiếm trong người ngươi không phải chuyện đùa, phải chú ý bảo vệ.”

Quân Yên đáp ứng.

Sau đó Lưu Quân xoay người, rào bước đến cánh cửa lớn giữa không trung, chờ Lưu Quân bước vào, cánh cửa lập tức đóng kín.

Trong thần thức của Quân Trì và Quân Yên, bỗng vang lên một âm thanh: “Về sau nhất định tái kiến.”

Sau khi Lưu Quân trưởng lão rời khỏi, Quân Trì Quân Yên liền bay tới đại đạo cách nơi này vài trượng.

Linh khí của Nguyên Nhất thế giới so với Thần Long Chi Uyên loãng hơn nhiều, hơn nữa cũng không có long tức, khi hai người đến đây, bỗng cảm thấy

có chút không quen.

Hai người đi trên một con đường mòn, không lâu sau thì gặp một đoàn xe, Quân Tri mang về mặt tươi cười đến chào hỏi, sau đó cùng Quân Yên tham gia vào đoàn xe.

Thông qua việc nói chuyện, Quân Tri biết được đoàn xe này đang đến Cảnh Dương Thành, Quân Tri thấy cái tên cảm thấy rất quen thuộc, sau đó mới nhớ ra đây là nhà của Liễu Ân.

Lại nghe mấy năm nay, Ngọc Đài Môn vì nội chiến mà nguyên khí đại thương, Liễu gia và Trình gia vốn là gia tộc tu chân phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, hiện đang đấu đá nhau rất rối loạn, đối với các phạm nhân, chuyện của Liễu gia và Trình gia thôi đã khiến họ bị ảnh hưởng sinh ý rất nhiều.

Quân Tri lại hỏi thăm tin tức Hạ Nguyên Thành, nhưng không có gì đặc biệt.

Chuyện năm đó ở Cửu Linh Sơn, phạm nhân vốn không biết nhiều, đối với nhân vật nổi danh như Quân Yên năm đó, cũng chỉ là biết mà chưa từng thấy.

Thọ mệnh phạm nhân rất ngắn ngủi, mười mấy năm, đã là một thời gian dài, đủ để thay đổi thành một thế hệ khác, nếu họ hoàn toàn không biết chuyện năm đó, cũng là chuyện bình thường.

Quân Tri Quân Yên tách khỏi đoàn xe, sau đó điều khiển phi kiếm đến Liễu Thụ Thôn gần Hạ Nguyên Thành.

Lúc này có người trong đoàn xe bỗng ngừng đầu lên, nhìn hai tu sĩ vừa bay xoẹt qua, nháy mắt đã không thấy bóng dáng, gã vội vàng hô: “A, nhìn kia! Vừa nãy có hai tu sĩ bay qua!”

Mọi người cũng ngừng đầu nhìn, nhưng chỉ thấy một chút tàn ảnh, một hắc và một hồng.

Có người hỏi: “Hai người chúng ta nói chuyện lúc nãy không phải cũng một hắc y một hồng y sao? Ta thấy rất giống họ.”

Có người phụ họa: “Hai người lúc nãy vừa nhìn đã biết không phải phạm nhân, chỉ sợ trước giờ vẫn ở trong núi tu hành, bây giờ mới xuất quan, nên mới hỏi chúng ta chút sự tình nhân thế.”

Đầu lĩnh cũng nói: “Có thể gặp gỡ tiên nhân, coi như chúng ta có phúc.”

Cho nên mọi người vội vàng quay lại ở phương hướng hai người Quân Tri Quân Yên vừa rời đi.

Quân Tri Quân Yên rời Liễu Thụ Thôn hơn hai mươi năm, cảnh vật đã có chút thay đổi, nhưng không nhiều.

Trong thôn vẫn có một cây liễu thụ, con sông kia vẫn chảy xuôi vào thôn, suốt hai mươi năm nay, chẳng lúc nào thay đổi.

Những căn nhà trong thôn, có cái trở nên cũ kỹ, có cái lại trở nên mới mẻ, có cái vẫn đang tu sửa.

Hai người đáp xuống đất.

Liễu gia là nơi giàu nhất Liễu Thụ Thôn, nơi đây vốn thuộc quyền sở hữu của Liễu gia, trang viên lớn nhất đương nhiên cũng là của Liễu gia.

Ở trên gốc cây đại liễu có hai đứa nhỏ đang chơi đùa với nhau, thấy Quân Tri Quân Yên xuất hiện, liền đứng ngơ ngác nhìn, có đứa nhỏ chạy tới hỏi: “Các người là ai thế?”

Quân Tri khom lưng cười cười nói: “Trước kia chúng ta cũng là những đứa trẻ ở đây, bây giờ trưởng thành, muốn trở về nhà. Các người có biết lão gia Liễu gia – Liễu Quy Hải không?”

Phải dùng cận hương tình khiếp* để diễn tả tâm tình hấn bấy giờ, lúc Quân Tri nói với đứa nhỏ lời này, bỗng cảm thấy nghẹn ngào không dám trở về.

(*) đã lâu không trở về quê, đến khi về quê lại cảm thấy hồi hộp lo lắng.

Quân Yên một thân hồng y, tựa như ngọc thạch, tuấn mỹ vô song, khiến người khác không dám đến gần.

Mấy đứa trẻ trong xóm chỉ dám đứng xa nhìn y, còn y đánh giá chung quanh rồi lại nhìn về phía ca ca.

Đứa trẻ lớn nhất cỡ bảy tám tuổi đã biết chút sự đời, tiến lên nói: “Liễu lão gia Liễu gia đang ngụ ở căn phòng lớn bên kia.”

Quân Tri hỏi: “Sức khỏe Liễu lão gia bây giờ thế nào?”

Đứa trẻ lắc đầu đáp: “Ta cũng không biết.”

Sau đó lại có một trung niên đi ngang qua, thấy hai người xa lạ, chần chờ một phen, rồi mới tới hỏi: “Các người là người phương nào?”

Quân Tri dù trông ôn hòa, nhưng cả người đều toát lên vẻ khí thế, người kia hỏi xong, lại hỏi tiếp: “Các người là tiên nhân ư?”

Trong mắt mang theo sùng bái và cung kính.

Quân Trì nói: “Chúng ta là con trai của Liễu lão gia, rồi đi hơn hai mươi năm, muốn hỏi xem Liễu lão gia giờ thế nào.”

Người kia vui mừng hỏi: “Có phải hai huynh đệ Liễu Quân Trì Liễu Quân Yên hay không?”

Quân Trì không ngờ người nọ biết tên mình, gật đầu bảo: “Đúng thế.”

Người kia vui đến mức nói không ra lời, một lát sau mới bảo: “Liễu lão gia Liễu gia vẫn luôn ngóng trông đôi nhi tử của mình, hai người rốt cuộc thành tiên quay trở lại!”

Quân Trì thông qua lời hán, biết cha vẫn còn tại thế, hán cho họ một ít linh quả, sau đó cùng Quân Yên dùng tốc độ cực nhanh bay vào đại trạch.

Quân Trì nghĩ, nếu như cha đã mất, Quân Trì sẽ không bao giờ trở về nữa, bởi vì nếu về sẽ càng thêm đau buồn.

Bây giờ biết cha vẫn còn khỏe mạnh, còn có gì vui hơn chuyện này chứ?

Hoàn chương 60.

HOÀN QUYÊN 1.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 61

Đại trạch Liễu gia Liễu Thụ Thôn.

Bên trong trù viện có một cây hạch đào rất lớn, cây hạch đào đã qua mùa, vỏ quả hạch đào lủng lẳng trên cây đã sớm khô quắt, biến thành màu sắc vàng khô.

Liễu Quy Hải thoải mái nằm trên chiếc ghế dài dưới mái hiên, ông đã hơn 70 tuổi, bất quá thân thể vẫn còn khỏe mạnh lắm, mái tóc đen nhánh, chỉ có nếp nhăn hằn trên mặt mới có thể thoáng hiện ra tuổi tác.

Quân Trì ở cạnh Liễu Quy Hải, hán ngồi trên ghế, trước mặt có một chiếc bàn nhỏ, đang dùng chày thuốc không ngừng giã vào thứ gì đó bên trong bình.

Mùi nhân hạch đào không ngừng tràn ra, hương vị tươi mát.

Liễu Quy Hải trách: “Con đâu cần làm mấy chuyện phiền toái này, để ngư trù nữ làm là được rồi.”

Quân Trì đáp: “Dù sao cũng đang rảnh rồi mà, lại nói con cũng thích nấu ăn nữa, nhân lúc không tu luyện thì tôi luyện trù nghệ cũng tốt tốt lắm. Cha, lát nữa cha đừng có mà nhường Quân Yên đấy, cha nhường y, y sẽ ăn hết đồ ăn trên bàn mất.”

Quân Yên đang ngồi trên nhánh cây hạch đào to lớn, y không mặc pháp y hộ thể đồ tươi, mà chỉ là lam y bình thường, nghe Quân Trì nói thế, y liền cự: “Tại ca ca làm ít quá thôi.”

Quân Trì hướng về phía cái cây nói: “Đệ tưởng làm mấy cái này dễ lắm sao, so với luyện đan tu sĩ còn phiền toái hơn.”

Nói xong, lại chỉ chỉ: “Còn không mau hái thêm mấy trái hạch xuống cho ta.”

Quân Yên nhàn nhạt đáp, duỗi tay về phía mấy trái hạch, hút chúng nó vào trong.

Y nắm hạch đào, không chế linh khí thập phần chính xác bắn ra khỏi ngón tay, hóa thành kiếm khí, khiến quả hạch đào bị cắt thành bốn cánh, y tách xác ra, lộ ra nhân hạch đào màu trắng nõn, lại dùng linh lực xóa lớp màng bên ngoài, tiếp đó mới ném tới chỗ Quân Trì.

Quân Trì tiếp tục lắc lắc bình đựng nhân hạch đào.

Liễu Quy Hải thấy quan hệ hai đứa con vô cùng tốt, lại thập phần hiếu thuận, trong lòng cũng rất thỏa mãn, cảm thấy hạnh phúc an bình, sống không uổng cuộc đời này.

Cây hạch đào đó, bởi vì dùng linh thủy để tưới, cho nên cũng mang theo linh khí, Quân Trì bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng cũng xong mấy bình hạch đào.

Hạch đào nấu chung với trứng gà, thêm ít đường, vào miệng liền tan, thập phần thơm ngon, rất thích hợp cho người lớn tuổi như Liễu Quy Hải.

Thời điểm Quân Tri Quân Yến vừa về đến nhà, Liễu Quy Hải lúc ấy thọ đã hết, cũng nhờ Quân Tri Quân Yến cố sức giúp ông giữ mệnh, kéo ông từ quỹ môn quan trở về, sau đó dùng linh dược ôn hòa giúp ông, mới khiến ông khỏe lại được.

Trên bàn cơm, Quân Tri Quân Yến và Liễu Quy Hải ngồi cùng nhau, tuy hai người đã là tu sĩ, hơn nữa có thể Tích Cốc, nhưng cả hai vẫn muốn sinh hoạt như những người phàm nhân khác.

Quân Yến vì thèm ăn, Quân Tri thì muốn trở về khoảng thời gian làm phàm nhân, hy vọng có thể trải qua những thời khắc cuối cùng với Liễu Quy Hải.

So với tu sĩ, tuổi tác người phàm thật quá ngắn ngủi.

Dùng xong cơm, Quân Tri còn cùng Liễu Quy Hải đánh cờ, Quân Yến thì ngồi trên một chiếc ghế khác, không phải đang tu luyện, mà chỉ đang ngắm người.

Liễu Quy Hải đặt xuống một con cờ rồi bảo, “Vi phụ biết rõ tu sĩ trường sinh, không quan tâm tới huyết mạch hậu đại, nhưng ta vẫn hi vọng, về sau nếu hai đứa gặp được nữ tu hợp ý, có thể thành gia lập thất cùng các nàng. Coi như lưu lại huyết mạch của mẹ các con.”

Quân Yến vốn đang mơ mơ màng màng ngồi ngắm người, lúc này quay đầu qua nhìn Liễu Quy Hải, thần sắc Liễu Quy Hải bình tĩnh, dựa trên gối mềm, Quân Yến không trả lời, nhưng ánh mắt rất lạnh nhạt, hiển nhiên chẳng quan tâm mấy lời của ông.

Quân Tri thì không muốn ngỗ nghịch cha, vừa suy nghĩ nước đi tiếp theo, vừa nói: “Nếu về sau gặp được, ta và Quân Yến sẽ kết hôn, cha, ngài yên tâm đi.”

Ánh mắt Quân Yến lập tức chuyển về phía Quân Tri, Quân Tri một thân huyền y, mặc dù ma đan và yêu đan trong cơ thể đã dung hợp, không biết có phải vì bản tính ôn hòa lạnh nhạt nên ma đan hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn, cũng có thể là nhờ tác dụng Thần Long chi thủy, khiến ma khí bị giam cầm, không ảnh hưởng đến tính tình Quân Tri, thế nên Quân Tri chẳng thay đổi chút nào, bình thân ôn nhu giống như lúc xưa.

Quân Tri bị Quân Yến nhìn tới lạnh lẽo, nghĩ thầm y làm gì nhìn mình ghê thế, không khỏi ngước qua hỏi: “Sao thế?”

Quân Yến không đáp, mặt không biểu tình cúi thấp đầu.

Quân Tri hiểu rõ tính tình y, không để ý tới nữa.

Mà Liễu Quy Hải hoàn toàn không phát giác được tính tình Quân Yến, nghe Quân Tri trả lời, ông tiếp tục lầm bầm: “Bá phụ các con cũng chưa có ý trung nhân, ta thấy hắn cũng chẳng có ý định thành gia đâu. Cho nên huyết mạch của Liễu gia, cũng chỉ có các con truyền thừa. Tính tình Quân Tri tốt, ta không lo lắng, còn Quân Yến tu vi lại cao, ở Nguyên Nhất thế giới, ít ai có thể chèn ép nó, cho nên ta cũng không lo lắng. Tu tiên chính là con đường trường sinh, các con có thể tiến xa, chính là phúc phận Liễu gia. Chẳng qua dù trên đường gặp phải cái gì, ta hy vọng hai huynh đệ hãy giúp đỡ lẫn nhau, đừng xa cách quá.”

Khi ông nói xong, thì nhìn qua Quân Yến, Quân Yến đương nhiên hiểu ý ông, đáp: “Con hiểu rồi.”

Quân Tri cảm thấy lời Liễu Quy Hải nói quả thực giống di chúc, trong nội tâm thấy buồn buồn, nói: “Cha yên tâm đi, con và Quân Yến đều rõ ràng.”

Liễu Quy Hải cười nhẹ, gật đầu nói: “Được hai đứa con trai như vậy, là phúc phận của Liễu Quy Hải ta.”

Tối hôm đó, Liễu Quy Hải nói Quân Tri ông muốn giữ nhẫn trừ vật của mẹ hai đứa, Quân Tri là tu sĩ, giác quan thứ sáu rất nhạy, hiểu có chuyện xảy ra, liền đưa nhẫn trừ vật cho ông, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Tu vi Quân Tri và Quân Yến đều không kém, nhưng nhẫn trừ vật mà mẫu thân bọn họ lưu lại, dù dùng cách gì cũng mở không ra, trên đó có rất nhiều cấm chế mạnh mẽ, nếu không giải cấm chế, cưỡng ép mở ra, nhẫn trừ vật lập tức tiêu hủy, cho nên Quân Tri Quân Yến đều không cưỡng ép nữa, chỉ giữ gìn thật kỹ, hy vọng sau này nếu có cơ duyên, có thể tìm biện pháp mở nó ra.

Liễu Quy Hải ở giữa nhà, Quân Tri là con trai trưởng sống ở Đông phòng, còn Quân Yến ở Tây phòng.

Quân Tri không trở về gian phòng mình, đến Tây phòng của Quân Yến, cửa đóng chặt, bên trong có hạ cấm chế để người hầu không thể tiến vào.

Quân Tri có thể, nhưng hắn không phá cấm chế, gõ cửa, hỏi: “Quân Yến, ta vào được không?”

Quân Yến dùng thần thức bảo: “Ca ca vào đi.”

Quân Tri liền dùng xuyên tường chi thuật, tiến vào gian phòng.

Quân Yến đang tu luyện ở bên trong.

Phòng ngủ y thập phần đơn giản, chỉ có một cái giường, bên kia thì có một bộ bàn ghế, còn có một cái Đa Bảo Cốc, diện tích căn phòng rất rộng lớn, vẽ một Tụ Linh Trận, bên trên đặt một cái đệm hương bồ, Quân Yến ngồi trên đệm hương bồ, Quân Tri tiến vào, y mới mở mắt, “Ca ca, có chuyện?”

Quân Trì ngồi lên ghế, ngũ quan hẩn tỉnh xảo tuần mỹ, ánh mắt mang theo chút u sầu, Quân Yến lẳng lẳng nhìn hẩn, trong lòng rung chuyển cảm xúc, y cố gắng áp chế cảm xúc đó xuống, rồi nói: “Ca ca, ngươi là tu sĩ, vốn không phải phạm nhân, đừng vì cảm xúc phạm nhân mà nhiễu loạn, như thế không được.”

Quân Trì nói: “Cha đối với chúng ta có ân sinh, lại có ân dưỡng, là phạm nhân ràng buộc cuối cùng của chúng ta, tu sĩ tu chân, huyết mạch thân tình, ta thấy cũng là một phần của Thiên Đạo, không thể vứt bỏ đơn giản. Lại nói, cha giờ chỉ sợ...”

Quân Yến đáp: “Cha dường như đã biết đại nạn sắp đến, tu sĩ trường sinh nhưng không luân hồi, phạm nhân không trường sinh nhưng có luân hồi, không thể nói ai hơn ai. Cha qua đời, tức duyên phận giữa chúng ta và ông đã hết. Ngươi cũng không còn phần lo lắng này nữa. Trong người ngươi ma đan và yêu đan dung hòa, nhưng phần tình có thể khiến ma khí cản trở, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, cần phải làm thế nào cho phải.”

Quân Trì nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý, nói: “Đạo tâm của đệ kiên định hơn ta.”

Liễu Quy Hải nằm trên giường, trong tay cầm chiếc nhẫn ngưng từ lưu lại, ông vốn đã vào luân hồi, chẳng qua nhờ Quân Yến Quân Trì dùng linh dược cường ngạnh cứu lại một mạng, sống được thêm vài năm, tâm tình ông lúc này cực kỳ bình tĩnh, trong đầu nhớ lại thời điểm gặp được Chu Tiêu, ông nghĩ, cả đời này gặp được năng, chính là duyên phúc.

Ông chỉ là phạm nhân, Chu Tiêu là Chu Tước, con đường hoàn toàn bất đồng, ông dù có chết đi, nhưng Chu Tiêu đã hồn phi phách tán, không thể gặp lại nữa rồi.

Liễu Quy Hải chậm rãi tiến vào giấc ngủ, hồn phách dần dần rời khỏi, ban đầu còn lưu luyến ở lại không muốn đi, một lát sau, mới nhập vào con sông luân hồi.

Chỉ khi ông đi, Quân Trì Quân Yến mới có thể rời khỏi đây, tiến về một hành trình nhân sinh khác.

Quân Trì đứng lên khỏi ghế, đi xuyên tường, thoáng một cái, đã đứng trước cửa phòng Liễu Quy Hải.

Liễu Quy Hải hai mắt nhắm nghiền, thần sắc bình tĩnh, hơi thở đã tắt.

Hồn phách ông không ở gần đây, chắc hẳn đã luân hồi rồi, Quân Trì thở dài một tiếng.

Quân Yến cũng đến trước giường Liễu Quy Hải, đứng cạnh Quân Trì, nói: “Ca ca, dựa theo phạm nhân chi lễ, nên vì cha xử lý tang sự.”

Quân Trì đáp: “Ừ, đúng vậy.”

Lễ tang Liễu Quy Hải tổ chức không lớn cũng không nhỏ, Quân Trì truyền tin tức cho gia chủ Liễu gia ở Hạ Nguyên Thành, còn những người khác, thì không thông báo, chẳng qua quê nhà hương thân chung quanh biết ông đã mất, với trước giờ Liễu Quy Hải luôn khẳng khái đối nhân, tâm địa từ thiện, tất cả mọi người đều tự giác tới phúng viếng, đương nhiên, cũng có người đến để nhìn dung nhan hai tiên nhân.

Hết thấy sự vụ đều do quân gia xử lý, Quân Trì và Quân Yến chỉ ở chính viện túc trực linh cửu, không đãi khách.

Liễu Thăng Hải là tông chủ Liễu gia, lần này tự đến phúng viếng Liễu Quy Hải, là thể hiện sự kính trọng với Quân Trì Quân Yến.

Tu sĩ lấy tu vi làm địa vị, hiện giờ tu vi Quân Trì là Nguyên Anh kỳ, còn Quân Yến là Kim Đan kỳ, Liễu Thăng Hải dù là gia chủ Liễu gia, cũng thấp phần cung kính hai người, có ai ngờ đến, hai mươi năm trước, cả hai chỉ là những đứa trẻ từng giáo dục dưới tay ông đâu chứ.

Hoàn chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 62

Ở giữa căn phòng chính, Liễu Quân Trì tiếp đãi Liễu Thăng Hải.

Liễu Thăng Hải ở đây hơn hai mươi năm, do quá bận rộn công việc gia tộc, cho nên tu vi tu luyện chẳng thăng tiến mấy, bất quá cũng nhờ các loại đan dược, miễn cưỡng nâng tu vi lên Hóa Nguyên trung kỳ.

Ông không khác gì so với hai mươi năm trước, kỳ thực không lâu sau khi Quân Trì Quân Yến trở về Liễu Thụ Thôn, ông đã có ý muốn tới đây, chủ yếu muốn gặp hai huynh đệ.

Tận mắt nhìn thấy tu vi Quân Trì Quân Yến bỗng trở nên cao cường, trong vòng mười sáu năm ngắn ngủi đã đạt Kim Đan Nguyên Anh, đây là chuyện lần đầu nghe thấy. Ông muốn mời hai người tiến vào Ngọc Đài Môn, thay Liễu gia chủ trì công đạo, nhưng Quân Trì Quân Yến lại không đồng ý.

Quân Trì giải thích, gia phụ tuổi đã cao, hần và Quân Yến đều muốn làm bạn với ông trong những ngày cuối đời, đây chính là ràng buộc của họ, nếu không hoàn thành, sẽ dẫn đến tâm ma, nghe Quân Trì nói thế, Liễu Thăng Hải đương nhiên không thể mời hai người họ rời núi nữa.

Hiện giờ Liễu Quy Hải đã mất, Liễu Thăng Hải cho rằng cả hai đã chấm dứt quan hệ với phạm nhân, vậy ông có thể đến thuyết phục đôi huynh đệ này rồi.

Liễu Thăng Hải trước kia đối xử hai người không tệ, Quân Trì cũng khách sáo với ông, cho nên chiêu đãi tốt lắm.

Là một lão tổ Nguyên Anh kỳ, ở Nguyên Nhất thế giới, cũng được coi là một đại nhân vật, Quân Trì bằng lòng gặp Liễu Thăng Hải, tức là coi trọng ông.

Quân Trì ngồi trên thượng vị, Liễu Thăng Hải ngồi dưới, sau khi chia buồn tang sự Liễu Quy Hải xong, ông cung kính nói, “Tại Nguyên Nhất thế giới, trong số Tứ Đại tông môn, Ngọc Đài Môn đứng thứ nhất. Chẳng qua, những năm gần đây, Ngọc Đài Môn không còn đoàn kết, tiêu hao không ít lực lượng, tình hình Ngọc Đài Môn bây giờ so với ba đại tông môn khác, quả thực yếu thế hơn không ít. Bây giờ, nếu lão tổ và chân nhân nguyện ý tiến vào Ngọc Đài Môn, thứ nhất có thể đạt được không ít lực lượng, thứ hai có thể gia tăng lực lượng Ngọc Đài Môn. Lão tổ và chân nhân vốn là huyết mạch Liễu gia, nếu có thể chiếu cố đệ tử Liễu gia, quả thực không gì sánh bằng.”

Quân Yến ngồi trên ghế, thần sắc mây may bất động, dường như đã nhập định.

Tướng mạo y tuấn mỹ, im lặng như vậy càng trông giống một pho tượng điêu khắc vô cùng xinh đẹp.

Liễu Thăng Hải biết tính tình Quân Yến vốn lạnh nhạt như vậy, không quan tâm chuyện đời, lại biết y rất nghe lời huynh trưởng, cho nên, những lời của ông, chỉ cần Quân Trì đáp ứng, mọi chuyện xem như được giải quyết.

Ông nhìn Quân Trì, Quân Trì bảo, “Ta và Quân Yến vốn là người Liễu gia, ban đầu cũng nhờ tiến vào tông gia, cho nên mới đạt được thành tựu cơ duyên như hiện giờ. Nếu ta và Quân Yến không quan tâm gia tộc, như vậy thật đáng trách quá, nhưng mà, thế lực Ngọc Đài Môn vừa rắc rối lại phức tạp, không phải chuyện ta và Quân Yến có thể khống chế. Nếu chúng ta tiến vào Ngọc Đài Môn, còn phải bị giới hạn bởi quy tắc hạn chế, ngược lại không ổn. Thật ra, ta và Quân Yến vốn chẳng hứng thú tiến vào Ngọc Đài Môn, tuy nhiên, thân là con cháu Liễu gia, cũng không thể mặc kệ vứt bỏ gia tộc không quan tâm. Chỉ cần tông môn có chuyện gì cần giúp, hai chúng ta sẽ không ngồi yên. Như vậy, tông chủ cảm thấy thế nào?”

Quân Trì đã nói vậy, xem như đã cho Liễu Thăng Hải mặt mũi.

Quân Trì Quân Yến đạt được tu vi thế này, đều nhờ cơ duyên bản thân, hoàn toàn không liên quan đến sự bồi dưỡng của Liễu gia, hơn nữa tu vi cả hai đều cao thâm, không muốn nghe theo sự điều phái của Liễu Thăng Hải, cũng đúng thôi.

Liễu Thăng Hải vô pháp phản bác, đành nói nếu Liễu gia gặp chuyện, còn thỉnh hai vị ra tay.

Sau khi Liễu Thăng Hải rời đi, chân trời chợt lóe quang mang, một tu sĩ khác lại đến.

Lần này chính là Liễu Huy Hải.

Liễu Huy Hải rời khỏi Phi Kiếm, đáp xuống đại trạch Liễu gia.

Mà ông vốn là trưởng bối có huyết thống với Quân Trì Quân Yến, cho nên dù tu vi hai người bây giờ có cao hơn, cũng phải ra ngoài cửa nghênh đón.

Đại trạch Liễu gia treo cờ trắng khắp nơi, tiếng nhạc buồn bã, khách nhân đến phúng viếng không dứt.

Tất cả mọi người đều biết Liễu gia là tộc tu tiên, thấy có tiên nhân điều khiển Phi Kiếm tới đây, đứng trước đại môn, tất cả mọi người đều tự giác tránh đường, đứng nghỉ chân tỏ vẻ kính nể.

Liễu Huy Hải là huynh trưởng Liễu Quy Hải, nhưng ông lúc này trông chỉ hơn hai mươi tuổi, mặt trắng không râu, thần sắc nghiêm túc, một thân chính khí, tỏa ra khí độ đại đệ tử tông môn.

Ông mặc thanh y, diện mạo so với Liễu Quy Hải thập phần giống nhau.

Quân Trì Quân Yến Liễu Thăng Hải cùng xuất hiện trước cửa, Quân Trì Quân Yến hướng ông làm lễ, “Chất nhi gặp qua đại bá.”

Liễu Thăng Hải cũng chào hỏi ông: “Tộc huynh hảo.”

Liễu Huy Hải vươn người, lưng đeo trường kiếm, tiến lên đỡ Quân Trì Quân Yến: “Không cần đa lễ.”

Lại quay sang đáp Liễu Thăng Hải: “Tông chủ, hữu lễ.”

Liễu Huy Hải chỉ mới hai mươi mấy năm, đã đột phá Hóa Nguyên tiến cấp Kim Đan rồi.

Ông có cơ hội tăng cấp, cũng nhờ Quân Yến lúc ở Thần Long Chi Uyên tiến vào Đông Cảnh Long Cốt Sơn, tìm được Đan Tinh Tinh Túy, lúc ấy kiến tức cả hai huynh đệ đều có hạn, hoàn toàn chẳng biết đó là gì, sau khi Quân Yến được Thăng Tương thu làm đệ tử, mới từ ngọc giản biết được một số tri thức mới, sau khi mày mò hồi lâu, mới biết đây là vật tốt.

Đan Tinh Tinh Túy này, chính là vật kết đan tốt nhất, trải qua vạn năm thiên địa mới kết tinh thành, quá trình cũng không có gì đặc biệt, giống như giọt sương bình thường, nhưng muốn đầy được bình nhỏ, quả thật cực kỳ hiếm có. Thế giới bên ngoài khó mà đủ điều kiện hình thành Đan Tinh Tinh Túy, mà Đan Tinh Tinh Túy ở Ninh Hình Cung chỉ sợ vốn hình thành ở Tiên giới, rồi được Ninh Phong tiên quân thu thập luyện chế, sau đó thì bị Quân Yên chiếm được.

Từ khi Quân Trì Quân Yên bị gió lốc không gian cuốn đi, Liễu Đại Phi trưởng lão tìm được đường ra khỏi Cửu Linh Sơn, báo cáo tin tức này, Liễu Quy Hải biết được, sao mà không bị thương chứ, cũng nhờ Liễu Huy Hải một mực dùng đan dược kéo dài tánh mạng của ông, mới chờ được Quân Trì Quân Yên trở về từ Thần Long Chi Uyên.

Vì để báo đáp, Quân Trì tặng Đan Tinh Tinh Túy cho Liễu Huy Hải, Liễu Huy Hải vốn chỉ là Hóa Nguyên hậu kỳ, sau khi dùng Đan Tinh Tinh Túy, trong vòng mười năm đã Kết Đan, lúc Kết Đan còn cảm thấy khí tức đầy đủ hơn so với bình thường, nhờ thế mới thấy được chỗ tốt của Đan Tinh Tinh Túy.

Mặc dù Kết Đan, nhưng ông chỉ mới tiến cấp không lâu, Đan Cảnh vẫn còn chưa ổn định, hơn nữa thuật pháp so với những tu sĩ đã nhiều năm Kết Đan, vẫn chưa sánh bằng.

Biết tin Liễu Quy Hải mất, ông vội vàng bay về nhà.

Liễu Huy Hải vào điện tế đệ đệ mình xong, sẽ ở lại nói chuyện với Quân Trì Quân Yên ở chính viện.

Liễu Huy Hải là tu sĩ, vốn không quan tâm sinh tử, lúc Liễu Quy Hải còn sống, ông đã làm tốt chức trách huynh trưởng, hiện giờ Liễu Quy Hải hai tay buông xuôi, duyên phận giữa ông là Liễu Quy Hải cũng hết, không có gì gọi là đau buồn thương tiếc.

Liễu Thăng Hải rời đi, trong phòng chỉ còn ba người Quân Trì Quân Yên và Liễu Huy Hải, Liễu Huy Hải chưa từng thành gia, đương nhiên không có con nối dõi, vậy nên vẫn xem Quân Trì Quân Yên là hậu bối, mặc dù bây giờ tu vi Quân Trì Quân Yên cao hơn ông, nhưng trong lòng, vẫn coi hai người là chất nhĩ.

Liễu Huy Hải buộc tóc bằng ngọc quan, khuôn mặt tuấn lãng, chính khí nghiêm nghị, trông rất uy nghiêm, vừa nhìn liền biết là người ngay thẳng.

Trong Đại Tông Môn, hạt giống tốt rất nhiều, phần đầu thích nghi, ai cũng có giao tình tốt, nhưng tu hành gian khổ, cơ hồ chẳng ai rảnh giao lưu quan hệ, cuối cùng sẽ trở thành Liễu Huy Hải, biến thành một người nghiêm túc, trừ bỏ tu hành, trong lòng chẳng bận tâm chuyện khác.

Liễu Huy Hải nói, “Quy Hải trở về luân hồi rồi, các người có tính toán gì không?”

Quân Trì tuy lớn lên hơi đen, lại mặc một thân huyền y, hơn nữa tu vi đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, thế nhưng khí thế trên người hẳn không khiến người ta thấy áp bách, ngược lại cảm thấy thân thiết ôn hòa.

Hắn nói: “Ta và Quân Yên định đi lịch lãm Nguyên Nhất thế giới một phen.”

Quân Yên một thân lam y, mặt mày như ngọc, đẹp hơn cả nữ nhân, thế nhưng gương mặt lại vô biểu tình, nhìn sơ qua, chỉ cảm thấy thần sắc đậm nhạt, nhưng nếu nhìn kỹ vào đôi mắt y, sẽ phát hiện nó vô cùng sắc nhọn, giống như lưỡi kiếm sắc bén áp thẳng vào mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Y vốn luôn nghe lời Quân Trì, lúc này cũng bảo: “Hết thầy đều do ca ca định đoạt.”

Liễu Huy Hải nói: “Các người có biết Thiên Hoàn Di Phủ không?”

“Thiên Hoàn Di Phủ?” Quân Trì tò mò, “Chưa nghe bao giờ.”

Liễu Huy Hải liền nói, “Nguyên Nhất thế giới chỉ là trung đẳng thế giới, ngược dòng lên trên, lịch sử không đến trăm vạn năm, nếu bảo có Di Phủ, thật sự không đúng. Trước kia đại năng thiên tiên, tu vi thâm sâu, đột phá kết giới đến thế giới khác, nhờ vậy đạt được rất nhiều cơ duyên, cho nên Nguyên Nhất thế giới, chẳng còn tu sĩ cấp cao nữa, cũng không có tài nguyên đặc biệt tốt, nhưng đại năng đó, chỉ cần không ngã xuống, đều đi đến Di Phủ. Nhưng Thiên Hoàn Di Phủ ở đây, lại khác nhau.”

Cả Quân Trì Quân Yên đều bị ông khơi gợi hứng thú, sau đó mới nghe ông nói tiếp: “Khoảng mấy vạn năm trước, vì một số nguyên do mà ba nghìn đại thế giới phải sụp đổ, tuy không lan đến Nguyên Nhất thế giới, nhưng có một tàn phiến lọt vào Nguyên Nhất thế giới, sau khi rơi xuống thì tự động phong ấn, chẳng biết ở đâu. Mấy năm nay, có đại năng từ thế giới khác trở về Nguyên Nhất thế giới, mang theo tin tức, bảo rằng tàn phiến năm đó rơi xuống, đến từ Thiên Hoàn đại thế giới, phong ấn bên trong có thể do một tông môn ở đó truyền thừa, vì vậy mới có tên là Thiên Hoàn Di Phủ. Trải qua suy tính tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được cửa vào Thiên Hoàn Di Phủ, nằm ở sâu trong Tây Hoang đại mạc. Ngọc Đài Môn cũng nhận được tin tức cụ thể, ngày đó đến Thiên Hoàn Di Phủ, bên trong quả thật có nhiều bảo tàng, nhưng tình hình sâu bên trong cánh cửa lại không rõ ràng lắm, cho nên định phái người tiến vào thăm dò tìm hiểu trước, rồi mới tiến vào thăm bảo sau.”

Quân Yên rất thông minh, nghe xong liền hiểu ý tứ Liễu Huy Hải, thế nhưng y chỉ trầm mặc, biểu tình này giờ không hề thay đổi, hết thầy đều chờ Quân Trì định đoạt.

Quân Trì cũng hiểu ý ông, liền hỏi: “Thế bá phụ có tính toán gì không?”

Liễu Huy Hải nói: “Lần này vào tra xét, không chỉ có Ngọc Đài Môn, các tông môn khác cũng sẽ phái người đi vào, chỉ để tra xét, bởi vì không biết tình hình bên trong, cho nên các đệ tử không được vào. Theo ý tông môn, có lẽ sẽ phải vài tu sĩ cấp cao vào đó, nếu tìm được bảo vật, người đó sẽ được

giữ, tông môn chỉ cần tin tức bên trong là được. Ta chủ động đi tiên phong, muốn tìm tòi Thiên Hoàn Di Phủ, lại nhớ đến các ngươi tu vi cao thâm, không bằng đi cùng ta.”

Quân Trì biết kỳ ngộ gắn với nguy hiểm, Liễu Huy Hải nói tin tức tốt cho hai người, cũng là vì tín nhiệm và yêu quý hai người, hơn nữa lời ông nói chân thành vô cùng, cũng không cảm thấy nguy hiểm ở đó.

Quân Trì nói: “Ta và Quân Yến có cơ duyên tiền vào, đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ là không biết bá phụ nói tin tức này ra, có khiến mấy người đối đầu ngươi khó chịu không?”

Liễu Huy Hải nói: “Hai người đều là huyết mạch Liễu gia, phụ thuộc Ngọc Đài Môn, cho các ngươi đi theo, không tính mất quy củ. Cứ yên tâm.”

Liễu Huy Hải lại dặn dò Quân Trì Quân Yến vài câu, không chờ Liễu Quy Hải hạ chôn, đã vội vã về Ngọc Đài Môn, ông cần về thu xếp, còn phải đem chuyện hai người hộ tống báo cáo cho chương môn, đến lúc xuất phát, sẽ thông báo cho cả hai.

Nói xong, ông lập tức ngự kiếm bay đi.

Hoàn chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 63: Chương 63

Quân Trì dung hợp ma đan và yêu đan, giải trừ phong ấn ma đan, sau khi hóa về hình người, cũng có tu vi.

Dù mang tu vi, nhưng hắn chỉ có thể sử dụng một loại thần thông duy nhất như thời điểm hóa thành Chu Tước — đó là Chu Tước chi hóa.

Còn mấy thuật pháp khác, hắn chẳng rành cái nào.

Quân Yến kế thừa kiếm pháp Thăng Tương, muốn triệt để tận dụng kiếm đạo, nên không lấy thuật pháp làm chủ.

Quân Trì thì chả hứng thú gì với kiếm đạo, chỉ muốn trở thành pháp tu.

Trong tay hắn chỉ có vài bộ ngọc giản về thuật pháp lấy từ Tuân Long Chi Uyển, trong đó có nhiều thuật pháp rất thích hợp để hắn tu luyện, tốt nhất là bộ mà Hoàn Vũ tặng cho hắn, Ngự Đạo Xích Viêm Bảo Điển, đây là bảo điển chỉ dành cho tu sĩ thuộc tính Hỏa tu luyện, có thể đạt tới Hóa Thần kỳ.

Dựa theo tình huống Quân Trì, yêu đan và ma đan hắn đang sử dụng chỉ là vật bên ngoài, không phải dựa vào thực lực kết thành Kim Đan, đan hình thành bên ngoài sẽ không tăng cấp, vậy nên cảnh giới của hắn sẽ không biến hóa nữa.

Bộ Ngự Đạo Xích Viêm Bảo Điển mặc dù không phải bảo điển trực tiếp Độ Kiếp thành tiên, nhưng nó có thể đạt tới Hóa Thần kỳ, đối với tu sĩ không thể đạt tới Hóa Thần kỳ như Quân Trì mà nói, cũng coi như phi thường trân quý rồi.

Hoàn Vũ từng nói với Quân Trì, hắn vốn có thể chất là Ngũ Hợp Thiên Nguyên Thể, năm loại nguyên tố cơ bản nhất Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ nằm trong linh căn của hắn đều có cùng phẩm chất, đây là một loại linh căn còn hiếm hơn cả thiên linh căn, có thể tiếp cận Thiên Đạo nhất.

Cũng có bảo điển phù hợp với thể chất Ngũ Hợp Thiên Nguyên Thể, chẳng qua chỉ sợ phải từ tiên cấp trở lên, thập phần khó có, chả biết Quân Trì có cơ duyên đạt được hay không, nhưng nếu thật sự có cơ hội, như vậy, Hoàn Vũ hi vọng hắn dù ý lại lực lượng ma đan yêu đan, cũng phải hủy bỏ nó, tu luyện lại từ đầu.

Căn cứ vào biểu tình trọng nghiêm túc của Hoàn Vũ, Quân Trì hiểu ý hi vọng bản thân hãy nghe theo lời đề nghị này.

Nhưng bây giờ, Quân Trì hoàn toàn không biết phải đi về đâu? Làm sao tìm được thứ đồ tiên cấp hay bảo điển thích hợp với thể chất Ngũ Hợp Thiên Nguyên Thể chứ, hắn thấy Ngự Đạo Xích Viêm Bảo Điển giờ tốt lắm rồi, cho nên rất chăm chỉ tu luyện nó.

Lúc Liễu Quy Hải còn sống, Quân Trì Quân Yến đều lười tu luyện, hầu hết thời gian đều ngồi trò chuyện hiếu thảo với cha.

Sau khi hạ táng Liễu Quy Hải, Liễu gia lại khôi phục yên tĩnh.

Quân Trì và Quân Yến đều là tu sĩ, lại là tu sĩ đẳng cấp cao, không để ý vật phẩm nhân gian, cho nên liền đem sản nghiệp Liễu Quy Hải lưu lại đưa cho tông gia.

Liễu Thăng Hải còn muốn dựa vào Quân Trì Quân Yến, tuy nói ông đã tiếp thu sản nghiệp Liễu gia Liễu Thụ Thôn, nhưng cũng chỉ phai quản sự đến giao dịch, còn lại vẫn quản lý y như cũ không thay đổi, cũng không tự chủ trương, đối với người Liễu gia lúc trước vô cùng ư đãi.

Chỉ cho tổng quản đến quản lý sản nghiệp giúp cho hai huynh đệ, chứ không thu hồi bất cứ thứ gì.

Liễu Quy Hải đã mất, Quân Trì Quân Yến không còn lý do gì ở Liễu Thụ Thôn, với nơi này, không thích hợp để cả hai tu luyện, cho nên hai người định đi tìm một ngọn núi không người nào đó, linh khí không cần mạnh, nhưng đủ để làm động phủ là được.

Quân Yến chiếm cứ đỉnh núi luyện kiếm, còn Quân Trì thì tu luyện ở sườn núi.

Bởi cảnh giới Quân Trì đã cao, ngộ tính lại tốt, tiến độ tu luyện Ngự Đạo Xích Viêm Bảo Điện tiến triển rất nhanh.

Đảo mất ba tháng trôi qua.

Một ngày nọ, Liễu Quy Hải truyền âm phù báo cho Quân Trì, Liễu Quy Hải đã nói cho chương môn về chuyện ông sẽ mang hai người tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, nhưng hi vọng cả hai có thể đến Ngọc Đài Môn một chuyến, sau đó mới cùng mọi người đến cửa Thiên Hoàn Di Phủ ở Tây Hoang đại mạc, nếu không Quân Trì Quân Yến không thể tìm đường tới đó được.

Nhận được tin tức, Quân Trì liền bay lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi kiếm ý tung hoành, chỉ cần tiếp cận, lập tức cảm nhận được kiếm khí sắc nhọn đến tận xương, khiến người ta có cảm giác bị lạng trì, vô pháp đến gần.

Quân Trì để lại tin tức ở ngoài cấm chế, đợi một hồi, Quân Yến mới giải trừ nó, xuất hiện trước mặt hắn.

Tuy mới ba tháng ngắn ngủn, nhưng hơi thở của y so với trước kia đã khác rất nhiều, hàn khí trên người rất nặng, mới thoáng tiếp cận đã thấy hàn khí xâm nhập, hơn nữa khí tức kiếm ý trên người so với lúc trước càng thêm sắc nhọn, có thể nhìn rõ sự tiến bộ của y.

Quân Trì đánh giá Quân Yến, nói: “Hàn khí trên người đệ thật nặng.”

Quân Yến một thân hồng y, nhưng thần sắc trên mặt bởi vì hàn khí mà lạnh như băng, nhìn không hợp với màu sắc y phục điểm lệ tí nào.

Tuy thần sắc rất lạnh, nhưng khi nhìn thấy Quân Trì, ánh mắt y lại nhu hòa nóng bỏng, đáp: “Ta tu luyện Âm Dương lưỡng cực, kết hợp Hàn Băng kiếm pháp với Phiêu Tuyết kiếm pháp, tu luyện về sau sẽ gặp phải hàn ý như thế, bất quá không đáng lo, cơ thể ta vốn có Chu Tước chi hỏa, dùng nó dung hòa có thể hòa tan cô hàn ý này, xoay ngược hai cực. Sự phó ta vốn thể chất hàn băng, muốn từ cực lạnh luyện thành cực nhiệt, là điều rất khó khăn, nhưng ta vốn là thuộc tính Hỏa, so với sự phó thì dễ dàng hơn nhiều.”

Quân Trì ôn nhu bảo: “Thế thì tốt rồi. Bà phụ đưa tin tới đây, hi vọng ta và ngươi đến Ngọc Đài Môn trước, sau đó mới theo ông tiến vào Tây Hoang đại mạc tìm Thiên Hoàn Di Phủ. Ý ngươi thế nào?”

Quân Yến đáp: “Bể quan quá lâu ngược lại không tốt, ta đang có ý ra ngoài. Thế chúng ta đến Ngọc Đài Môn thôi. Chẳng qua, ca ca à, ngươi biết Ngọc Đài Môn ở đâu không?”

Câu này đúng là hỏi khó Quân Trì, hắn suy nghĩ một hồi mới ngượng ngùng nói: “Không biết nữa. Bất quá gửi tin hỏi thăm bà phụ cũng được. Với lại, Ngọc Đài Môn là một đại tông môn, chúng ta vừa đi vừa hỏi, cũng đến à.”

Quân Trì cười khiến Quân Yến tâm thần nhộn nhạo, nếu không phải tu luyện Phiêu Tuyết kiếm pháp khiến cả người y kết hàn ý, tâm cũng đông lại, bằng không đã sớm nhào tới chỗ Quân Trì ôm ôm cọ cọ rồi.

Quân Yến nói: “Thế chúng ta mau phong ấn động phủ trước, rồi đến Ngọc Đài Môn.”

Quân Trì Quân Yến thiết lập cấm chế quanh động phủ, không chỉ người bình thường không thể xâm nhập, mà tu sĩ đẳng cấp cao muốn vào cũng phải phí chút công phu, hoàn thành xong, Quân Trì đứng trên đỉnh núi hóa thành Chu Tước, nói với Quân Yến: “Lên đi, chúng ta tới Hạ Nguyên Thành mua đồ trước, rồi mới đến Ngọc Đài Môn.”

Quân Yến thấp giọng nói: “Kỳ thực điều khiển Phi Kiếm là được.”

Quân Trì run run cánh, bảo: “Đã lâu ta chưa hóa Chu Tước bay lượn, trong lòng nhớ nhớ, đệ còn không mau trèo lên, muốn ta ba mời bốn thỉnh sao?”

Dù chịu tác dụng của Phiêu Tuyết kiếm pháp nhưng Quân Yến cũng khẽ cười, bay vọt lên lưng Quân Trì ngồi, rồi bảo: “Ca ca, đi thôi.”

Quân Trì vẫy cánh, lập tức phóng thẳng lên trời, chỉ thấy đôi cánh khổng lồ lưu động dưới ánh hào quang, che khuất bầu trời, bay thẳng về phía Hạ Nguyên Thành.

Quân Yến ngoan ngoãn ngồi trên lưng Quân Trì, đột nhiên nói: “Ca ca, về sau chỉ được chở ta, không được chở người khác.”

Quân Trì cười cười bảo: “Sao không được chở người khác, ngươi lớn vậy rồi, vẫn còn tính trẻ con à.”

Quân Yến không nói chuyện khác, chỉ bảo: “Mặc dù ngươi dùng hình dáng Chu Tước để chở người, nhưng thử suy nghĩ một chút xem, nếu ngươi ở hình người, chẳng phải để người ngoài ngồi trên cơ thể trần trụi của mình sao? Thế không đúng.”

Nếu Quân Tri đang ở hình người, bảo đảm mặc hán sẽ đầy hắc tuyến: “...”

Hắn trách: “Người đừng đề cập tới chuyện này không được sao? Dù ta không chờ người khác, nhưng đang chờ người, nghĩ tới tình huống đó, ta cũng muốn ném người xuống cho rồi.”

Quân Yến nói: “Vừa nãy người cho ta lên đây, nên không được trách ta.”

Quân Tri nói: “Thế trước khi lên sao người không nói thế với ta.”

Quân Tri đáp: “Nếu nói xong, người sẽ giận dữ hóa thành Chu Tước bay đi, còn ta phải sử dụng Phi Kiếm đến Hạ Nguyên Thành, Phi Kiếm ta không nhanh bằng người, bị lạc mất thì sao đây.”

Quân Tri hừ nhẹ, thấy mình rảnh rỗi mới đi thảo luận việc này, cảm giác như trẻ con vậy.

Hơn nữa sau khi được Quân Yến nhắc nhở, trong lòng Quân Tri tự nhiên sinh ra một ít vương mắt, nghĩ thầm không bao giờ chờ người khác nữa, mình tốt xấu gì cũng là người, giờ chờ người trên lưng, cảm giác quả thực không tốt.

Quân Tri dưới hình dáng Chu Tước, một lần vỗ cánh chính là mấy dặm, rất nhanh đã đến gần Hạ Nguyên Thành.

Sau khi sắp đến nơi, Quân Tri hóa thành hình người, cùng Quân Yến đi dạo một vòng mua ít đồ, sau đó mới dùng truyền âm phù hỏi Liễu Huy Hải, cuối cùng cũng biết đường đến Ngọc Đài Môn, hai người rời khỏi thành, Quân Yến ngự trên Phi Kiếm, Quân Tri đứng sau lưng y, hướng về Ngọc Đài Môn.

Ngọc Đài Môn ở hướng Đông Bắc của Hạ Nguyên Thành, phi hành khoảng một ngày, mới thấy một cái hồ Yên Ba mênh mông rộng lớn, đối diện hồ lớn là một tòa núi nguy nga mọc lên, vách núi như bị một kiếm chém xuống, thập phần bóng loáng, mặt trên viết ba chữ lớn — Ngọc Đài Môn.

Đáp xuống đối diện hồ, nhìn về ba chữ phía xa xa, bỗng thấy áp lực vô hạn đánh tới, như muốn đánh ngã người khác, mà bên trong áp lực, còn có vô số kiếm quang phóng tới, khiến người ta không cách nào di chuyển.

Ở bên hồ có một tòa đài cao, xây dựng hai tòa đình để nghỉ mát, có tác dụng như ngắm cảnh, hoặc nghỉ ngơi trong lúc chờ thuyền.

Quân Tri dựa theo lời Liễu Huy Hải, giữa hai tòa đình nghỉ mát có một tấm bia bằng đại ngọc cực lớn, thả một tia chân nguyên vào, trên tấm bia bỗng xuất hiện gọn sóng, sau đó biến mất, yên tĩnh không tiếng động.

Liễu Huy Hải bảo rằng, tấm bia dùng để liên hệ với đối diện.

Cái hồ mênh mông rộng lớn, nhìn tưởng như có thể dễ dàng bay qua, nhưng phía trên đã đặt cấm chế, chỉ cần bay đến giữa, sẽ bị đẩy ngã vào hồ, trong hồ có thần thú trấn giữ Ngọc Đài Môn, không có người bên trong Ngọc Đài Môn ra tay cứu, kẻ đó sẽ bị thần thú ăn tươi.

Cho nên người muốn lên Ngọc Đài Môn, đều phải dùng phương thức khác.

Quân Yến đứng bên hồ, thẳng tắp nhìn vách núi bóng loáng như gương, tựa hồ đang phân tích ba chữ Ngọc Đài Môn trên đó.

Quân Tri đi đến cạnh y, hỏi: “Sao vậy?”

Quân Yến nhàn nhạt nói: “Ba chữ này là do một vị kiếm tu tu vi cao thâm dùng kiếm ý để cắt vách núi, lại dùng kiếm ý viết xuống ba chữ Ngọc Đài Môn. Cảnh giới kiếm đạo của người này, chỉ sợ đã đạt kiếm ý viên mãn.”

Quân Tri không phải kiếm tu, chỉ cần nhìn chăm chăm ba chữ đó một hồi, đã thấy đầu ong ong, rất nhức, cho nên không để ý nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, có một chiếc thuyền bay vọt đến, vì thuyền lơ lửng trên không trung, không chạm mặt nước cho nên tốc độ rất nhanh.

Thuyền đi thẳng đến rồi dừng lại ở bờ hồ.

Lúc này, trên thuyền bước xuống một thanh niên tuổi chừng mười bảy, áo bào bạch lam, Quân Tri vừa thấy, liền kinh ngạc sững sờ.

Hoàn chương 63.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 64

Liễu Ân giờ đã là đệ tử nội môn Ngọc Đài Môn, y là Song linh căn, linh căn vốn xuất chúng, hơn nữa y tu luyện thập phần khắc khổ, xem như là thể hệ ưu tú nhất của Liễu gia, Quân Tri Quân Yến không gặp y cũng hơn hai mươi năm, giờ đột nhiên gặp nhau, Liễu Ân đã là Trúc Cơ trung kỳ, cũng không lạ.

Liễu Ân mặc pháp y yêu cầu của đệ tử nội môn Ngọc Đài Môn, theo y xuống thuyền, còn có hai gã đệ tử khác, một nam một nữ, đều là nhân trung long phượng, nhưng khi đứng cùng Liễu Ân, lại có chỗ không bằng.

Liễu Ân sớm biết Quân Tri Quân Yến đã trở về nhà, ở lại Liễu gia hầu hạ gia phụ, bất quá y là đệ tử nội môn, bề bộn việc tu luyện lẫn sự vụ khác, hơn nữa còn không được phép tùy ý rời núi, cho nên không có cơ hội đến gặp Quân Tri Quân Yến.

Lúc này thấy họ, Quân Tri một thân huyền y, dáng người thon dài cao ngất, đã hoàn toàn nảy nở, gương mặt tuấn mỹ, không còn cảm giác mềm mại non nớt như khi còn bé, ánh mắt thâm thúy lợi hại, tu vi khó lường. Mà Quân Yến một thân hồng y, cao cỡ Quân Tri, mặt trắng như ngọc, mũi cao môi mỏng, vẫn là cái dạng vô biểu tình như khi còn bé, chẳng qua trên người mang theo hàn ý sắc bén, khiến người ta không dám dò xét nhiều.

Liễu Ân sớm biết hai người bị không gian gió lốc cuốn đi, gặp được kỳ ngộ, chỉ hai mươi năm ngắn ngủi, trở về từ Thần Long Chi Uyên, tu vi trở nên cao thâm khó lường.

Bởi vì Liễu Ân chỉ là Trúc Cơ kỳ, cho nên không nhìn ra cảnh giới Quân Tri Quân Yến.

Khi Quân Tri Quân Yến trở về Nguyên Nhất thế giới, chỉ nói cho tông chủ là Liễu Thăng Hải, tiếp đó là đại bá Liễu Huy Hải, bởi vì Quân Tri có nhắc tới Liễu Ân, tông chủ Liễu gia cũng nói cho y chuyện hai người gặp kỳ ngộ.

Nhưng Quân Tri Quân Yến lại không thích nói nhiều, chuyện hai người ở Thần Long Chi Uyên gặp phải điều gì, chẳng ai biết rõ.

Quân Tri thấy Liễu Ân, liền tiến lên cười bảo: “Liễu Ân, ngươi trưởng thành rồi nha.”

Liễu Ân thầm nghĩ người cũng trưởng thành mà, chẳng qua tu vi Quân Tri cao thâm hơn, y không thể vượt khuôn phép, cho nên quy củ hành lễ, nói: “Văn bói Liễu Ân bái kiến tiền bối, theo lệnh Liễu Huy Hải sư thúc, văn bói cùng hai vị sư đệ muội đến tiếp đón hai vị tiền bối lên núi.”

Quân Tri nghĩ thầm Liễu Ân hoạt bát trước kia cũng biến thành nề nếp rồi sao.

Có hai người ngoài, hẳn cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu bảo: “Làm phiền rồi.”

Quân Tri Quân Yến theo Liễu Ân lên thuyền, đi tới bờ bên kia.

Khi thuyền chạy trên hồ, Quân Tri Quân Yến đều cảm nhận được khí tức kinh khủng tồn tại trong lòng hồ, chắc là thần thú trấn giữ Ngọc Đài Môn rồi.

Hai đệ tử đi theo Liễu Ân, vừa rồi cũng chào hỏi hai người, giới thiệu bản thân là Cao Bằng và Âu Văn Yến, vì lòng hiếu kỳ, hai người cũng vụng trộm dò xét Quân Tri Quân Yến, cảm nhận khí tức trên hai người cực kỳ khó lường, so với các vị sư thúc Hóa Nguyên kỳ trong sư môn còn cường hãn hơn, không khỏi suy đoán cả hai đều là Kim Đan chân nhân, trong nội tâm càng dâng tâm tư kính sợ.

Tu Chân giới dùng lực lượng quyết định, Kim Đan chân nhân là độ cao mà ít tu sĩ nào với tới, mà Cao Bằng và Âu Văn Yến cũng chỉ mới là Trúc Cơ tu sĩ, càng thêm hướng tới Kim Đan chân nhân. Thế mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Quân Tri Quân Yến, luận tuổi tác, còn nhỏ hơn bọn họ nhiều lắm.

Hồ lớn lúc nhìn xa, mặc dù sóng xả mênh mông, nhưng nếu so với ngọn núi kia, tựa hồ không lớn mấy, khi thuyền chạy trên hồ, mới có thể cảm nhận được sóng nước mãnh liệt, nước sâu thăm thẳm, còn có sương mờ lượn lờ trên mặt hồ, dần dần không thể nhìn rõ ngọn núi đối diện, lại chạy thêm một hồi, thuyền mới lao ra khỏi màn sương mờ, cảnh vật bên kia bờ cũng hiện ra.

Ngọn núi khác ba chữ Ngọc Đài Môn đứng sừng sững đập vào mi mắt, khí thế hùng hồn, khiến người muốn quỳ lạy, mà ở khúc xa hơn, thì lại có Thương Thủy Sơn Phong kéo dài không dứt.

Ở đây linh khí dồi dào, so với bên ngoài nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần.

Khó trách bị đại tông môn như Ngọc Đài Môn chiếm giữ.

Thuyền ngừng lại đậu sát bờ, trên bờ có một chiếc cổng lớn, viết “Đón khách môn”, phía sau là một quảng trường lớn, chung quanh quảng trường có vài tòa đại điện.

Liễu Huy Hải đã sớm đứng trước cổng chờ hai người.

Quân Tri Quân Yến phóng ra khỏi thuyền, đứng trước mặt Liễu Huy Hải.

Liễu Huy Hải nói: “Chương môn muốn nhìn các ngươi, có thể theo ta đến đó.”

Quân Tri nghĩ chỉ có thể làm vậy, nói: “Nếu đã đến rồi, vậy mau đi gặp thôi.”

Nói đến đây, hắn phẩy nhẹ ống tay áo, quay đầu nhìn Liễu Ân một cái, hắn chỉ muốn cột lại mái tóc đang bay trong gió, nhưng lại có chút hương vị tiên phong đạo cốt, mờ ảo xuất trần.

Hắn nói với Liễu Huy Hải, “Có thể mang Liễu Ân theo không, ta có chuyện muốn nói với y.”

Liễu Huy Hải gật đầu, nói với Liễu Ân, “Liễu Ân, ngươi cũng đi theo đi.”

“Vâng, sư thúc.” Liễu Ân hành lễ, nói với Cao Bằng Âu Văn Yến vài câu, sau đó đi cùng bọn họ.

Liễu Huy Hải thổi một tiếng còi, liền có mấy con Bạch Hạc cực lớn bay khỏi núi, đáp xuống quảng trường.

Liễu Huy Hải nhảy lên lưng Bạch Hạc trước, không biết có phải Bạch Hạc cảm nhận được hơi thở Chu Tước trên người Quân Trì hay chỉ vì khiếp sợ tu vi của hắn, mà lúc Quân Trì muốn nhảy lên lưng Bạch Hạc, nó liền phục tùng cúi đầu xuống.

Mọi người đều đã yên vị trên lưng Bạch Hạc, Liễu Huy Hải ra lệnh: “Đi thôi, đến Lăng Nhật Phong.”

Bạch Hạc phành phạch vỗ cánh, lập tức bay lên, ngày càng rời xa quảng trường đại điện.

Nhiều ngọn núi liền xuất hiện trong tầm mắt, trên đó có vài tòa cao vút, linh khí nồng đậm, rất thích hợp để tu luyện.

Ở đây cũng xuất hiện vài đại điện phòng ốc, ẩn hiện giữa làn mây, rất có phong phạm tiên gia.

Bạch Hạc bay một hồi, đã đến ngọn núi cao.

Một tòa đại điện liền xuất hiện, trừ chỗ này, chung quanh cũng có không ít lầu vũ.

Trước đại điện là một quảng trường rộng lớn, Bạch Hạc đáp xuống quảng trường, chắc nơi này chính là Lăng Nhật Phong rồi.

Bọn họ vừa xuống khỏi lưng Bạch Hạc, liền có một vị đệ tử mặc áo bào đen, đeo cao quan đến đón, hành lễ với Liễu Huy Hải: “Liễu sư thúc, chương môn chân nhân có dặn, nếu ngài đã mang khách nhân tới Lăng Nhật Phong, hãy đến sau điện tìm ngài ấy.”

Liễu Huy Hải gật đầu, liền muốn mang theo Quân Trì Quân Yến đến hậu điện.

Quân Trì nói chuyện với Liễu Ân, “Chắc chương môn không nói chuyện với chúng ta quá lâu đâu, ngươi ở đây đợi một lát.”

Liễu Ân cung kính đáp, liền đứng một bên chờ.

Sau đó Quân Trì Quân Yến đi theo Liễu Huy Hải tiến vào đại điện.

Người mới bước ra từ Lăng Nhật Phong đón họ có tên là Tăng Kính, có quen biết với Liễu Ân, thấy Liễu Ân còn đứng ở quảng trường, liền tiến lên nói chuyện với y, hỏi: “Hai vị tiền bối đi theo Liễu Huy Hải sư thúc là ai thế, ngươi biết không?”

Vừa rồi hắn chỉ mới nhìn Quân Yến một cái, thiếu chút nữa bị tướng mạo y chọc mù mắt, nghĩ thầm nam tu này so với nữ tu dung mạo xinh đẹp trong môn còn xuất chúng hơn, chẳng qua trên người hàn khí sắc bén, khiến hắn mới liếc, đã cảm thấy rét run, không dám nhìn nữa.

Tâm bên trong cũng đoán được người này tu vi cao thâm, hơn nữa chắc là kiếm tu.

Ngọc Đài Môn không dùng kiếm đạo làm chủ, mặc dù có kiếm tu, nhưng chủ yếu vẫn là pháp tu, hơn nữa nhiều năm như vậy, cũng không xuất hiện kiếm tu xuất sắc nào.

Lúc này chứng kiến một vị kiếm tu hồng y, khiến Tăng Kính vô cùng tò mò.

Hơn nữa còn vị huyền y tu sĩ, thoát nhìn phi thường ôn hòa, nhưng tu vi lại không cách nào nhìn thấu, chỉ cảm thấy so với chương môn chân nhân, tựa hồ không kém bao nhiêu.

Điều này sao không khiến hắn hiếu kỳ chứ.

Liễu Ân đáp: “Ta chỉ biết là tiền bối Liễu gia, mặt khác không biết.”

Tăng Kính trề môi: “Cái vị huyền y tiền bối đó, không phải bảo ngươi đứng đây chờ hắn sao, còn bảo không phải người ngươi quen.”

Liễu Ân bảo: “Bởi vì chúng ta là bốn gia, còn lại thật sự không biết.”

Tăng Kính nói: “Không nói thì thôi. Chẳng biết bọn họ đến gặp chương môn chân nhân làm gì, nếu bọn họ mà lưu lại Ngọc Đài Môn, chỉ sợ nhóm sư tỷ sư muội đều phải chạy tới ngắm.”

Liễu Ân hỏi: “Ngắm gì?”

Tăng Kính vỗ vỗ vai y, “Ngươi thật không thú vị tí nào, còn ngắm gì nữa, đương nhiên là ngắm người. Cái vị hồng y tiền bối, lớn lên còn đẹp hơn ngươi, chờ họ thấy vị tiền bối này rồi, địa vị của ngươi trong lòng mấy sư tỷ sư muội sẽ hạ xuống cho coi. Ngươi nói thử, so với người được xem là đệ nhất mỹ

nam Kim Đan chân nhân Trương Thủy Tông đó, có phải y còn hơn một bậc không?”

Liễu Ân nói: “Ta thật tò mò, kể nhiều chuyện như người sao lại được chương môn lựa chọn tới dẫn đường nhỉ?”

Tăng Kính dùng ánh mắt sùng bái nhìn vào hậu điện dát vàng lộng lẫy, nghiêm túc trả lời: “Đó là vì chương môn chân nhân anh minh thần võ nhìn ra được phẩm chất nhiệt tình cần trọng khiến người an tâm của ta chứ sao.”

Liễu Ân, “...”

Chương môn Ngọc Đài Môn Bạch Ngọc Cảnh chỉ là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, bởi vì chương môn ban đầu thọ nguyên sắp hết, muốn bề quan đánh cuộc một lần cuối cùng, cho nên liền đem chức trưởng môn truyền cho hắn.

Ngọc Đài Môn nội chiến hơn hai mươi năm, nguyên do không chỉ vì các gia tộc phụ thuộc mà còn vì việc đổi chương môn.

Bạch chương môn lên đài, cũng nhờ ơn của Huệ Uyên trưởng lão, sư tôn của Liễu Huy Hải, cho nên ông cũng là một trong những người hãn phi thường tín nhiệm.

Bạch trưởng môn ngồi trên thượng vị, Liễu Huy Hải tiến vào, liền hành đại lễ, “Đệ tử bái kiến trưởng môn chân nhân.”

Bạch trưởng môn nói: “Không cần đa lễ.”

Khi Quân Trì Quân Yến tới ven hồ, hắn đã cảm ứng được lực lượng cả hai, chỉ là bây giờ nhìn thấy, mới phát hiện mình tựa hồ đã xem nhẹ tu vi Liễu Quân Trì, mà khí tức kiếm ý trên người Liễu Quân Yến, cũng khiến người ta kiêng kỵ.

Hắn ngừng, tu sĩ Kim Đan kỳ, đã luyện thành kiếm ý, cũng không nhiều.

Chương môn vốn đang ngồi liền đứng dậy, nói với Quân Trì Quân Yến, “Hai vị có thể đáp ứng thỉnh cầu của Liễu Huy Hải, chính là Ngọc Đài Môn chi hạnh.”

Quân Trì đáp: “Chương môn khách khí quá. Chỉ là không biết vì sao muốn gặp ta và Quân Yến.”

Bạch chương môn nói: “Các ngươi vốn là con cháu Liễu gia, Liễu gia là gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn, Liễu gia có đệ tử ưu tú như các ngươi, chính là khí vận của Liễu gia. Ở Nguyên Nhất thế giới, tứ đạo tông môn có lực lượng mạnh nhất, quyết định cục diện thế giới này, Ngọc Đài Môn vốn đứng đầu, nhưng mà, Ngọc Đài Môn mấy năm nay bị tổn hại nhiều, mất thấy sắp bị ba tông khác áp chế, lão phu thân làm chương môn, vô cùng sầu lo, cho nên, lão phu muốn khẩn cầu hai vị gia nhập Ngọc Đài Môn của ta.”

Hoàn chương 64.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 65

Đối với Quân Trì mà nói, vấn đề lớn nhất mà hắn và Quân Yến đang phải đối mặt chính là Vạn Tương Quy Kiếm trong người y.

Hơn nữa còn có một vị tu sĩ Hóa Thần kỳ một mực mơ ước chuỗi thần khí này.

Cả hai đều không biết khi nào gã lần ra họ, đợi gã tìm thấy, thời điểm đó, Quân Trì Quân Yến chắc chắn phải gặp phiền toái cực lớn.

Bất quá, theo suy nghĩ Quân Trì, yêu tu trong Thần Long Chi Uyên sẽ không đứng yên nhìn Vạn Tương Quy Kiếm trong cơ thể Quân Yến bị ma tu cướp mất.

Lưu Quân trưởng lão vì phòng ngừa gã ma tu, đã phong ấn Vạn Tương Quy Kiếm trong người y, như vậy, có lẽ ông cũng đã lưu lại ấn ký trên phong ấn, chỉ cần Quân Yến xảy ra chuyện, ông lập tức có cảm ứng, chắc chắn sẽ đến hỗ trợ hai người.

Bằng không, ông chẳng đơn giản bỏ mặc Quân Yến mang theo Vạn Tương Quy Kiếm trở về Nguyên Nhất thế giới như thế.

Dù vậy, Quân Trì vẫn cứ lo lắng không biết gã ma tu đó lúc nào tìm đến.

Dưới tình huống này, hắn và Quân Yến mà muốn gia nhập tông môn, chắc chắn không ổn, chỉ có thể mang đến tai họa mà thôi.

Quân Trì Quân Yến trao đổi ánh mắt một cái, sau đó hắn nói: “Chương môn chân nhân, ta và Quân Yến hiểu rõ, nếu chúng ta gia nhập Ngọc Đài Môn, sẽ tốt cho Liễu gia hơn. Chẳng qua, khi chúng ta bị cuốn vào không gian giới lốc, gặp cơ duyên tiến vào Thần Long Chi Uyên, lúc ở đó, cả ta và Quân

Yến đều đã gia nhập sư môn, không thể rời sư môn nhập tông môn khác được. Bất quá, chúng ta vốn là con cháu Liễu gia, nếu Ngọc Đài Môn gặp chuyện cần giúp đỡ, cần viện thủ, chúng ta chắc chắn không khoanh tay đứng nhìn, đã thế, chương môn chân nhân thấy sao?”

Quân Trì Quân Yến chưa từng nói chuyện họ đã gia nhập sư môn cho Liễu Huy Hải, vậy nên lúc nghe hắn nói vậy, ông cũng rất ngạc nhiên.

Bạch chương môn trông rất thất vọng, nói: “Hai vị đã gia nhập sư môn, nếu thế lão phu không cưỡng cầu nữa. Có thể được hai vị hứa hẹn viện thủ lúc nguy nan, lão phu vô cùng cảm kích.”

Xem ra không còn cách kéo Quân Trì và Quân Yến vào tông môn, Bạch chương môn bỏ cuộc, mời hai người ngồi xuống, ngược lại chuyển chủ đề lên Thiên Hoàn Di Phủ, nói: “Chuyện về Thiên Hoàn Di Phủ, chắc hẳn các vị đã nghe Huy Hải nói qua.”

Quân Yến ngồi bên cạnh Quân Trì, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm, chỉ có Quân Trì trả lời Bạch chương môn: “Bá phụ đã nói chuyện đó cho chúng ta nghe.”

Quân Yến lạnh nhạt, Bạch chương môn cũng không để ý, theo quan sát, Quân Yến một thân băng hàn, có lẽ sở tu chính là kiếm đạo, cho nên tính cách mới đậm đặc như vậy, cũng nằm trong dự liệu.

Quân Trì ôn tồn lễ độ, ngược lại khiến người ta ngạc nhiên vui mừng.

Dù sao khí tức bên ngoài đã nói lên hắn là Nguyên Anh lão tổ, ở Nguyên Nhất thế giới, Nguyên Anh lão tổ vô cùng ít ỏi, vậy nên những tu sĩ thuộc Nguyên Anh kỳ, đều là loại hình cường đại không dễ sống chung, rất hiếm gặp được một người tính khí tốt như thế.

Mà Quân Trì lại vô cùng dễ nói chuyện, không phải là niềm vui ngoài ý muốn thì còn là gì?

Bạch chương môn muốn bảo trì khí độ uy nghiêm mà chương môn nên có, không thể vì tu vi cao cường của hai người mà hạ thấp bản thân.

Trên mặt hắn vẫn bảo trì khí thế mạnh mẽ, trong lòng thì nghĩ, lúc chưa làm chương môn, đâu có ngờ chức chương môn này chẳng thú vị gì hết, chẳng ngờ, lúc chuyển dời vị trí, hắn lại được đưa lên làm chương môn.

Bạch chương môn nói: “Người suy tính ra vị trí Thiên Hoàn Di Phủ, chính là Hóa Thần kỳ Âu Minh tiền bối, ngài đã tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, chẳng qua sau khi tiến vào thì không thấy trở ra. Cho nên tin tức về nó chúng ta không biết nhiều. Lần này tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, cũng chính là lần đầu tiên của bốn tông môn, thu hoạch có lẽ rất nhiều, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, bốn đại tông môn định tụ họp cùng nhau đi vào, mục đích chỉ vì dò xét tin tức.”

Quân Trì hỏi: “Nếu thế, ta và Quân Yến đi cùng, sẽ tính là người của Ngọc Đài Môn đúng không?”

Bạch chương môn gật đầu cười, nói: “Bên ngoài Thiên Hoàn Di Phủ, Âu Minh tiền bối có thiết lập cấm chế, tứ đại tông môn, mỗi một tông môn đều giữ chìa khóa, chỉ khi gom đủ bốn cái, mới có thể mở cấm chế tiến vào đại môn, cho nên chỉ có người thuộc tông môn mới có thể đi. Nếu các ngươi đã là người Liễu gia, nói các ngươi đều thuộc Ngọc Đài Môn cũng không sai. Bất quá, cũng bởi vì vậy, pháp bảo tài liệu trong đó các ngươi được quyền sở hữu, nhưng còn tin tức bên trong, cả hai phải phản hồi lại cho tông môn.”

Quân Trì đáp: “Vấn đề này, bá phụ đã đề cập tới, ta và Quân Yến không có dị nghị gì.”

Tiếp đó chương môn dặn dò giao phó vài chuyện, rồi định ngày thứ hai sẽ xuất phát đến Tây Hoang đại mạc.

Bên trong Ngọc Đài Môn, trừ Quân Trì Quân Yến và Liễu Huy Hải ra, còn phải thêm bảy người, tổng cộng tạo thành tiểu đội mười người, tiến đến gặp gỡ ba đại tông môn khác, sau đó sẽ cùng nhau tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ.

Sau khi đi ra khỏi điện, bởi vì ở Lăng Nhật Phong không có chỗ chiêu đãi khách nhân, cho nên Quân Trì Quân Yến sẽ theo Liễu Huy Hải đến Húc Nhật Phong.

Húc Nhật Phong chính là chỗ tu luyện mà Liễu Huy Hải được ban thưởng sau khi Kết Đan, là địa bàn của ông, Quân Trì Quân Yến ở lại đây, cũng thoải mái hơn nhiều.

Liễu Ân vẫn còn đứng ở quảng trường chờ, Tăng Kính có việc phải làm nên đã sớm rời đi.

Y còn đang ngăn người nhìn đám mây cuộn cuộn lưng lơ ngoài núi, bỗng cảm nhận được bọn họ vừa ra khỏi điện, xoay người lại, liền đối mặt với nụ cười của Quân Trì.

Tiểu đồng năm đó tu luyện cùng y may mắn gặp được kỳ ngộ, tu vi đột nhiên tăng mạnh, thời điểm gặp lại, cảnh giới so với bản thân ngày đêm khắc khổ tu luyện còn cao hơn, trở thành tiền bối của y, người bình thường, chỉ sợ chẳng thể nào tiếp nhận nổi, may mắn tâm trí Liễu Ân thật kiên định, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Quân Trì dẫn theo Liễu Ân, cùng Liễu Huy Hải tiến đến Húc Nhật Phong.

Ánh ban mai sắp lặn, Liễu Huy Hải lập tức an bài chỗ ở cho hai chất nhi, bởi vì lần này ông phải dẫn đội tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, cho nên còn phải chuẩn bị một số thứ, không thể làm bạn với hai đứa được, mà chỉ dặn dò tiểu đồng phải hầu hạ Quân Trì Quân Yến thật tốt.

Trong điện, Quân Trì Quân Yến và Liễu Ẩn hỏi nhau một số chuyện, Liễu Ẩn nói: “Lúc trước, khi các người và Tư Mã Hoài của Tư Mã gia bị cuốn vào không gian gió lốc, chúng ta đều rất lo lắng, nhưng không thể cứu các người ra. Bây giờ các người gặp kỳ ngộ quay trở về đây, cũng là chuyện rất tốt.”

Sau đó, y lại kể chuyện sau khi Quân Trì Quân Yến bị mất tích, kết giới Cửu Linh Sơn chỉ giành co được vài ngày thì tự động biến mất, bọn họ cuối cùng cũng ra ngoài được, chẳng qua, lúc ấy tổn thất phi thường lớn, người Liễu gia tiến vào Cửu Linh Sơn chỉ còn đúng một nửa, mặt khác đều đã chết trong trận.

Mấy gia tộc khác, đều thương tổn nhiều, mà tính ra thương tổn nhiều nhất chính là Trình gia, chỉ có vài người sống sót mà thôi.

Ngọc Đài Môn sau đó biết chuyện của Cửu Linh Sơn, nên giờ, Cửu Linh Sơn đã nằm dưới sự cai quản của Ngọc Đài Môn rồi.

Trưởng lão Nguyên Anh lão tổ của Ngọc Đài Môn phỏng đoán, Cửu Linh Sơn lúc trước, vì chịu ảnh hưởng của lực lượng thể giới khác, vô tình tiến nhập vào một không gian kết giới, cho nên không thể tương thông với ngoại giới, chứ không chỉ đơn giản là trận pháp mà thôi.

Quân Trì kỳ thực cũng đoán như thế, bằng không tại sao họ có thể dễ dàng đến Thần Long Chi Uyên như thế, trừ phi lúc ấy khoảng cách từ Cửu Linh Sơn đến Thần Long Chi Uyên cực kỳ gần, hơn nữa không gian gió lốc cũng hạ xuống cấp thấp nhất, bằng không, hai người không thể nào an ổn dưới sự bảo hộ của Tư Mã Hoài rơi vào Thần Long Chi Uyên được.

Đương nhiên, cũng có khả năng, đây vốn là vận mệnh, không gian gió lốc chỉ là một trong những vận mệnh đó, bởi vì trong Quân Yến mang theo một hồn Ninh Phong tiên quân, mà trong Thần Long Chi Uyên lại có Vạn Tương Quy Kiếm, thứ vốn thuộc về Ninh Phong tiên quân.

Tất cả nhìn như cơ duyên xảo hợp, nhưng thực ra lại là quỹ đạo vận mệnh.

Liễu Ẩn kể lại chuyện sau khi y trở về Cửu Linh Sơn, tới năm thứ hai thì thông qua khảo hạch của Ngọc Đài Môn, bởi vì là Song linh căn, cho nên trực tiếp tiến nhập nội môn Ngọc Đài Môn.

Chẳng qua nội môn Ngọc Đài Môn, tuyển chọn đẳng cấp thấp phần nghiêm ngặt.

Đệ tử nội môn có thể đạt được tài nguyên nhiều hơn đệ tử ngoại môn, cũng có thêm nhiều chỉ điểm hơn.

Trong nội môn, lại phân ra Cửu Phong, Cửu Phong ứng với cửu đại trưởng lão. Đệ tử vĩ đại nhất trong nội môn, có thể được tuyển làm đệ tử của Cửu Phong, kỳ thực lấy năng lực Liễu Ẩn, vốn sẽ được một trong số họ nhận làm đệ tử, thế nhưng những năm gần đây, Ngọc Đài Môn tranh đoạt quyền lợi gay gắt, Bạch chương môn thi mới tại vị không bao lâu, thậm chí vẫn chưa ngồi vững vàng, Liễu Ẩn là con cháu Liễu gia, nhất thời không có ai nhận y làm đồ đệ, cho nên vẫn cùng những đệ tử nội môn khác sống chung ký túc xá, chưa có sư phụ.

Nói đến đây, y lại hỏi Quân Trì: “Tiền bối, các người đã nhập môn rồi à.”

Liễu Huy Hải mang Quân Trì Quân Yến đến gặp chương môn, y liền đoán Ngọc Đài Môn muốn họ gia nhập, đã vậy, Quân Trì Quân Yến còn là chất nhi của Liễu Huy Hải, coi như thuộc phe Bạch chương môn, gia nhập cũng chính là một sự trợ lực to lớn, càng giúp Bạch chương môn dễ dàng khống chế tông môn hơn.

Quân Trì nghe xong, liền trả lời: “Ta và Quân Yến đã gia nhập sư môn, nên không thể gia nhập Ngọc Đài Môn được nữa, vì thế không thể đáp ứng lời mời của Bạch chương môn, chỉ là, nếu Ngọc Đài Môn gặp chuyện, chúng ta chắc chắn không khoanh tay đứng nhìn, dù sao cũng là con cháu Liễu gia.”

Hắn quan sát thần sắc Liễu Ẩn, rồi lại nói: “Nếu như người nguyện ý nhận bá phụ, ta sẽ đề cử người cho ông ấy.”

Liễu Ẩn vô cùng cảm kích hành lễ cảm ơn, tỏ vẻ y đã ngưỡng mộ Liễu Huy Hải đã lâu, rất nguyện ý nhận ông.

Quân Trì lại tặng Liễu Ẩn không ít tài nguyên, sau đó mới nhờ một đồng tử mời Liễu Huy Hải đến, dường như đã quyết tâm sẽ đề cử y.

Đêm đó Liễu Huy Hải trở về, Quân Trì liền nói chuyện Liễu Ẩn, mặc dù Liễu Huy Hải rất nghiêm túc ít khi cười nói, nhưng ông đối xử với Quân Trì Quân Yến vô cùng tốt, hơn nữa rất thân thiết, dù tu vi Quân Trì Quân Yến cao sâu hơn ông, nhưng giữa họ lại không hề có khoảng cách, sau khi Quân Trì nói xong, ông trả lời: “Liễu Ẩn đích thực rất nổi bật trong đám đệ tử cùng lứa, tâm trí kiên định, tu luyện khắc khổ, không bị ngoại vật quấy nhiễu, quả thực hiếm có, thuộc tính y cũng giống ta, dùng Hòa Linh Căn làm chủ, chờ ta đi Thiên Hoàn Di Phủ trở về, nhất định thu y làm đệ tử.”

Quân Trì cười cười, “Đa tạ đại bá.”

Liễu Huy Hải nói, “Việc này có đáng gì đâu.”

Lại hỏi: “Các người gia nhập tông môn ở Thần Long Chi Uyên, đó là tông môn gì, nếu không thích hợp, có thể không trả lời.”

Quân Trì đáp: “Cũng không có gì lớn.”

Hắn ra hiệu với Quân Yến, Quân Yến nói: “Ta đã bái sư phó, chính là Thăng Tương Chân Quân ở Thần Long Chi Uyên, sư phó chỉ có sư môn, không có tông môn. Mà ở Thần Long Chi Uyên, không tồn tại tông môn, phần lớn đều tự thân tu luyện, hoặc các gia tộc sẽ tự lập lại một nơi để tu luyện, cũng có đại năng một phương, có không ít tu sĩ đầu quân cho họ, nhưng không lập tông môn.”

Liễu Huy Hải gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó ông lại giải thích kỹ càng hành trình đến Thiên Hoàn Di Phủ.

Bởi vì Bạch chương môn vừa thượng vị, vị trí còn bất ổn, cho nên phải phải thông qua chuyển đi lần này để củng cố địa vị của hắn, mặt khác, trong số bảy người, còn có bề phái của Hách Quang lão tổ, đến lúc đó cần chú ý nhiều hơn.

Nói tới Hách Quang lão tổ, Quân Trì suy nghĩ một hồi rồi hỏi, “Có phải Trình gia phụ thuộc vào vị lão tổ này không?”

Liễu Huy Hải gật đầu, “Hách Quang lão tổ là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, tu vi thập phần cao cường, hiện giờ tông môn có không ít người dựa vào hắn, những năm về trước, hắn muốn đoạt chức chương môn, nhưng lại bị Bạch chương môn thượng vị, cho nên trong lòng không phục. Tu vi của hắn cao thâm hơn Bạch chương môn nhiều, chương môn sợ không thể đàn áp được hắn ta, nên mới nghĩ cách kéo hai người tới cạnh hắn. Bây giờ Bạch chương môn nắm chức quyền cũng không dễ dàng gì.”

Quân Trì hiểu rõ, tên Hách Quang lão tổ này, vốn có cừu với hắn và Quân Yên, dù sao đệ tử ông ta năm đó ở Cửu Linh Sơn thiếu chút nữa bị Quân Yên giết chết còn gì.

Đã hiểu rõ những người thuộc đội ngũ, nội tâm Quân Trì Quân Yên cũng có tính toán, rất nhanh, đã đến thời gian xuất phát.

Hoàn chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 66

Bởi vì Thiên Hoàn Di Phủ còn trong giai đoạn dò xét, tứ đại tông môn đều giữ bí mật này, vì vậy, lúc Liễu Huy Hải dẫn theo đội ngũ rời đi, không có quá nhiều người biết.

Ngon núi Ngọc Đài Môn bày trận phòng ngự thập phần cường đại, không chỉ phòng thế lực bên ngoài tiến vào, mà còn từ bên trong ra ngoài, đây vốn không phải chuyện dễ dàng.

Quân Trì Quân Yên cười Bạch Hạc đi theo Liễu Huy Hải, sau khi hội ngộ với bảy người khác, liền lên thuyền vượt qua cái hồ lớn, sau đó lại leo lên lưng Bạch Hạc, Bạch Hạc phóng vào mây xanh, hướng tới Cầu Ngọc thành bên ngoài Ngọc Đài Môn.

Theo lời Liễu Huy Hải, muốn từ Ngọc Đài Môn đến Tây Hoang đại mạc, dù dùng Bạch Hạc tốc độ phi hành cực kỳ nhanh, cũng phải mất gần một tháng.

Mà bên cạnh Tây Hoang đại mạc, có một tòa thành lớn, tên là Nguyệt Lạc thành, bọn họ định tới Nguyệt Lạc thành trước, sau đó mới tiến sâu về Tây Hoang đại mạc.

Cầu Ngọc thành là ngoại thành trực thuộc Ngọc Đài Môn, trong Cầu Ngọc thành có truyền tông trận đến thẳng Nguyệt Lạc thành, bọn họ giờ đang đến chỗ truyền tông trận liên thông với Nguyệt Lạc Thành.

Tuy Cầu Ngọc thành là ngoại thành của Ngọc Đài Môn, nhưng dù cười Bạch Hạc, cũng phải mất nửa ngày mới tới nơi.

Phía xa xa, chỉ thấy Cầu Ngọc thành được xây dựng dựa sát vào núi, hình thành một vòng bán nguyệt, thành trì rộng lớn, tầm nhìn không thể bao quát hết được, nếu dùng thần thức dò xét, khó khăn lắm mới có thể bao bọc toàn bộ.

Thành trì có tường thành cao ngất, ở trên còn đặt cấm chế, đủ để ngăn cản yêu thú xâm nhập.

Khi tiên hạc sắp tiếp cận Cầu Ngọc thành, những người đang vào cổng liền ngửa đầu quan sát, có người nói: “Nhìn tiên hạc kia, chỉ có người nội môn Ngọc Đài Môn mới sử dụng được!”

“Đây quả là tiên hạc, tốc độ phi hành rất nhanh, lại sáng rực không tí vết, làm tọa kỵ phi hành vô cùng tốt, chẳng qua phải dùng linh thực linh thảo để nuôi nấng, dù là đại gia tộc, cũng không thể nuôi nổi mấy con, chúng ta đều là tán tú, cũng chỉ có duyên được ngắm mà thôi.”

Trừ tu sĩ, phần lớn người cư ngụ ở Cầu Ngọc thành đều là phạm nhân, cả đời đều chưa từng rời thành, vòng đời từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi, đều chỉ ở trong thành. Địa vị của họ thấp hơn so với võ giả, mà võ giả lại thấp hơn tu sĩ. Cho nên, nguyện vọng suốt đời của họ chính là sinh ra một đứa nhỏ mang linh căn, sau đó có cơ duyên đi tu tiên, rồi tiến vào Ngọc Đài Môn, cái này gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Bây giờ nhìn đàn Bạch Hạc bay tới, các phạm nhân đều ngược cổ ngóng theo, chỉ thấy Bạch Hạc không vào cửa thành, mà xuyên qua cấm chế của Cầu Ngọc thành, bay thẳng vào bên trong.

Dáng người Bạch Hạc ưu nhã trôi chảy xẹt qua giữa trời, có người vội nói: “Đang hướng về truyền tông trận ở Bắc thành, chắc là muốn dùng truyền tông trận tới nơi khác rồi.”

Truyền tông trận ở Bắc thành là nơi nổi danh nhất Câu Ngọc thành, bởi vì trong đó xây rất nhiều đại điện, mỗi đại điện đều có truyền tông trận, có thể nhờ vào đó đi đến rất nhiều địa phương khác.

Ở đây có không ít tu sĩ đến ở, nhưng phí đi truyền tông trận vô cùng mắc, dù chỉ là tán tu, tốn vài trăm linh thạch cũng chưa chắc có thể sử dụng truyền tông trận.

Bởi vì phí đi truyền tông trận rất cao, người sử dụng, không quý cũng phí.

Bình thường chỉ có đại gia tộc hoặc đại tông môn mà thôi.

Truyền tông trận ở Bắc thành rất nổi danh, nhưng người trực tiếp chứng kiến lại rất ít.

Tiền hạc đáp xuống quảng trường bên ngoài truyền tông trận, bởi vì tiền hạc rất linh hoạt, nhưng năng lực khống chế rất tốt, lúc hạ xuống, chỉ mang theo một làn gió nhẹ.

Quân Trì dùng thần thức nói với Quân Yến: “Mở rộng tầm mắt ghê, Câu Ngọc thành so với Hạ Nguyên thành còn lớn hơn, phồn hoa thật đó. Chẳng nào chúng ta rời khỏi Thiên Hoàn Di Phủ, phải hảo hảo tham quan chỗ này mới được.”

Đừng trách Quân Trì cảm khái như nông dân quê mùa vậy, từ lúc hấn sinh ra tới giờ, còn chưa từng đi dạo thành mấy lần, cảm thấy ngoài tu luyện, hưởng thụ cuộc sống cũng là một phần nhân sinh.

Quân Yến ngoài miệng đáp “Được”, trong lòng thì nghĩ, tuy trên người Quân Trì vĩnh viễn mang theo khí tức phạm nhân, bắt qua y vừa vặn rất thích.

Bảy người bên trong đội ngũ, đi cùng nhau suốt nửa ngày, mọi người cũng đã giới thiệu làm quen.

Trong đó có một tên đệ tử của Hách Quang lão tổ, Thần Kiều chân nhân, Kim Đan sơ kỳ, linh khí bốn mạng là một thanh Nguyên Dương Xích, công pháp thuộc tính Lôi.

Môn khách phụ thuộc Hách Quang lão tổ, Diêu Phi, Hóa Nguyên hậu kỳ, pháp bảo bốn mạng là một cây trường tiên, công pháp thuộc tính Lôi.

Những vị còn lại là: Hà Phi Thần tu sĩ Hóa Nguyên hậu kỳ, Tư Mã Y Y tu sĩ Hóa Nguyên trung kỳ, Trương Sâm tu sĩ Hóa Nguyên trung kỳ và hai người khác, một người trong số đó là nữ tu một thân hắc y, thậm chí mang khăn che mặt, tên gọi Chiếm Cố, vị nam tu còn lại không mang chút cảm giác tồn tại, tên gọi Hê Linh.

Tổng cộng mười người, Quân Trì có cảnh giới cao nhất, nhưng kinh nghiệm đối địch của hắn lại thấp nhất, lại chưa từng trải qua nguy hiểm gì, cho nên lần đi này ôm thái độ học tập là nhiều; Dựa theo cảnh giới tu vi, đứng thứ nhì là Quân Yến, sau đó là gã Thần Kiều chân nhân, tiếp đến mới là đội trưởng Liễu Huy Hải, mặc dù Liễu Kiều có vẻ không phục Liễu Huy Hải tu vi thấp hơn gã, nhưng bởi vì có Quân Trì Quân Yến, cho nên gã kim nén không dám tùy tiện đâm chọc Liễu Huy Hải.

Vừa vào cổng đại điện, Thần Kiều liền nói: “Hai vị đây chẳng qua chỉ là đệ tử Liễu gia, không phải người Ngọc Đài Môn, thế mà dám cho đi theo chúng ta, đáng tin không đó?”

Liễu Huy Hải còn chưa kịp nói gì, một đường đến đây, mọi người đều nói chuyện với nhau, nhưng Quân Yến – người vốn không nói một lời nào bỗng nhiên lên tiếng, bảo: “Liễu gia là gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn, người không nhận chúng ta, tức là không nhận Liễu gia ư? Hay là người cảm thấy, chúng ta ngược lại sẽ kéo chân người?”

Thần Kiều bị y nói đến sắc mặt buồn bực, Quân Yến một thân kiếm khí, khiến gã không dám làm cản trước mặt y, đặc biệt là lời của y, mặc dù lúc nói trông có vẻ nhẹ nhàng mềm mại, nhưng khí thế trong khoảnh khắc bùng phát phóng ra ngoài, khiến Liễu Kiều bị áp chế đến mức mồ hôi đầy trán, vì thế gã chẳng dám lên tiếng nữa.

Nhóm mười người đã đến khu vực truyền tông trận tới Nguyệt Lạc thành, sau khi hào quang bao trùm, bọn họ đã xuất hiện ở một chỗ khác.

Truyền tông trận ở Câu Ngọc thành có kết cấu cổ xưa, mà quanh truyền tông trận được bao phủ bởi tường đá trắng, đỉnh đầu là bầu trời, không có nóc nhà.

Từ chỗ truyền tông trận, phải đi qua mấy hành lang gấp khúc, phía bên ngoài là một quảng trường cực lớn, trắng non trên bầu trời như một cái móc câu, ánh trắng trong suốt, sáng ngời như nước.

Vì vào ban đêm, trên quảng trường có rất ít người, bọn họ vừa vào quảng trường, trong truyền tông lại xuất hiện vài người, là một nhóm người thuần bạch y, nam nữ đều có, tuổi mỹ phi phạm.

Liễu Huy Hải nói với người đồng hành, “Ngọc Đài Môn chúng ta trước hết nghỉ ngơi ở thương hội, vài ngày sau, khi ba tông khác đến đông đủ, lại xuất phát tới Tây Hoang đại mạc.”

Nhóm bạch y đi tới thấy Liễu Huy Hải, liền nhìn qua, một nữ tu tư thế hiên ngang, hướng Liễu Huy Hải nói: “Liễu đạo hữu.”

Liễu Huy Hải liền dẫn đoàn người cùng nhóm bạch y đến một nơi nói chuyện, ông giới thiệu với người tông môn: “Vị này là đạo hữu Trâu Mộ Uyển của

Tương Thủy Tông.”

Vị Trâu Mộ Uyển lại giới thiệu các đồng môn đằng sau, đều là nhân trung long phượng, trong đó có một vị nam tu dáng người cao ngất phiêu phiêu như tiên, thần sắc lạnh nhạt, như cách xa vạn dặm, rõ ràng chỉ mới Kim Đan sơ kỳ, nhưng lại mang khí chất xuất chúng, khí thế trên người dường như mãnh liệt hơn so với những người cùng cấp.

Người này chính là đệ nhất mỹ nam tử, danh xưng Mạc Phi, Kim Đan chân nhân.

Người hai tông trò chuyện một phen, trên cơ bản cũng đã quen biết nhau, Mạc Phi nhìn Quân Yến nhiều thêm một cái, Quân Yến cảm nhận thần thức của hắn đột nhiên quét tới chỗ mình, liền trực tiếp sử dụng kiểm ý đánh bay thần thức.

Quân Trì cũng khẽ nhìn Mạc Phi một cái.

Quân Yến đứng bên cạnh Quân Trì, một thân hồng y, phản phát ánh lửa, dưới màn đêm, thập phần hấp dẫn, hướng chi trên người y kiểm ý kinh người, tự nhiên khiến người ta càng thêm chú ý.

Mỗi tông môn đều có Nguyên Anh lão tổ, thế nhưng, Nguyên Anh lão tổ luôn trấn giữ ở tông môn, rất ít khi ra ngoài, đặc biệt lần này đi Thiên Hoàn Di Phủ chỉ vì dò xét, còn chưa biết bên trong có bảo tàng hay không, Nguyên Anh lão tổ đương nhiên không đến đây, vậy nên Tương Thủy Tông chỉ phái ba tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đến, chính là Trâu Mộ Uyển và Mạc Phi, còn có một vị nữ tu Trịnh Sương.

Sau khi nói chuyện một phen, hai tông rời khỏi quảng trường, chia nhau tới nơi cần đến.

Người trên quảng trường hơi thiếu, nhưng không có ngoại nhân, không khỏi có người thảo luận: “Nguyệt Lạc thành sao tập hợp nhiều tu sĩ cấp cao như vậy, nhìn phục sức kia, bạch y chắc là Tương Thủy Tông, còn bên kia hình như là Ngọc Đài Môn, bọn họ tụ tập đến Nguyệt Lạc thành làm gì nhỉ?”

Lại có người bảo: “Nghe nói sâu trong Tây Hoang có một Di Phủ, chắc là tìm bảo.”

“Di Phủ hả?”

“Đúng thế, nghe nói có không ít bảo tàng đó.”

“Nhưng trong Tây Hoang đại mạc yêu thú hoành hành, chúng ta nào dám tới, lại nói, các đại tông môn đi trước một bước, khẳng định chiếm tiên cơ, chúng ta chỉ có thể nghe mà thôi. Kể Nguyệt Lạc thành có một nơi đối yêu thú cấp thấp lấy linh hạch đã không tồi rồi.”

Nguyệt Lạc Thành không thuộc về bất cứ tông môn nào, chủ yếu là tán tu, thành chủ là một vị Nguyên Anh lão tổ, nhưng vị thành chủ này không quản lý sự vụ trong thành, chỉ đơn giản đặt quy phạm, cho thành trì tự do phát triển, cũng nhờ tư tưởng của vị thành chủ này. Cho nên Nguyệt Lạc thành mới sánh ngang với Câu Ngọc thành.

Nguyệt Lạc thành tiếp giáp Tây Hoang, Tây Hoang không hoàn toàn là cánh đồng hoang vu, đa số đại tu sĩ, chỉ hoạt động xung quanh nhưng không dám xâm nhập.

Yêu thú và tài liệu ở Tây Hoang, hấp dẫn rất nhiều tán tu, tán tu ở đây săn giết yêu thú tìm kiếm tài liệu, sau đó giao dịch ở Lạc Nguyệt thành, hơn nữa nhiều tu sĩ phạm tội cũng thích chạy tới Lạc Nguyệt thành trốn, vậy nên nơi này ngày càng phát triển hơn.

Ngọc Đài Môn cũng có một cửa hàng lớn ở đây, một hàng mười người liền vào đó nghỉ ngơi.

Quân Trì Quân Yến chiếm một cái sân, lúc tiến vào, Quân Yến thông báo với Quân Trì y muốn bế quan mấy ngày, khi nào xuất phát thì gọi y.

Quân Trì biết Quân Yến phải dùng Chu Tước chi hỏa luyện hàn băng chi khí trên người, gật đầu, “Bế quan đi, ta bên ngoài hộ pháp cho đệ.”

Hoàn chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 67

Tương Thủy Tông cũng chiếm một nơi, là một cái sân lớn.

Sân bị hạ cấm chế, người bên ngoài không thể tra xét tình huống bên trong.

Trâu Mộ Uyển ngồi trên giường, bên cạnh nàng là Mạc Phi, Trịnh Sương cũng ở đây.

Bọn họ chính là chủ lực của Trương Thủy Tông, những người đi theo khác đều không tham gia vào cuộc thảo luận này.

Trâu Mộ Uyển nói: “Kết Đan chính là đại sự, trước giờ chưa từng nghe qua Ngọc Đài Môn có tu sĩ nào tên Liễu Quân Yển Kết Đan cả, huống chi bên họ còn có một vị Nguyên Anh lão tổ đi theo. Khi chân nhân Kết Anh, ngàn dặm xung quanh đều có cảm ứng, mây trời tụ tập linh khí suốt mấy năm trời, không thể tiêu tan, những năm gần đây, không thấy ai Kết Anh cả, cũng chẳng nghe tin vị chân nhân nào ở Ngọc Đài Môn vừa Kết Anh. Vị lão tổ đó, vốn không phải một trong những lão tổ ở Ngọc Đài Môn, hẳn rồi cuộc có thân phận gì. Chúng ta chỉ có ba Kim Đan thôi, hiện giờ không phải đối thủ của họ.”

Giọng nói Mặc Phi thâm trầm, đáp: “Lần đi này chỉ vì dò xét, chưa chắc có kết quả, bọn họ dẫn theo Nguyên Anh lão tổ, vừa vận tăng thêm thực lực, chúng ta cũng coi như có một phần bảo đảm. Nếu thật sự gặp tình huống đoạt bảo, trong Ngọc Đài Môn vốn không đoàn kết, bây giờ chương môn Bạch Ngọc Cảnh của Ngọc Đài Môn chẳng qua chỉ là Kim Đan chân nhân, Hách Quang lão tổ rất không phục hắn, thêm muốn chức vị chương môn, cái người tên Thân Kiều đó, chính là đệ tử của Hách Quang lão tổ, còn những người khác, chắc cũng là thể lực của ông ta. Bạch chương môn muốn dùng chuyển đi dò xét Thiên Hoàn Di Phủ để củng cố thể lực của mình, chen ép Hách Quang lão tổ, Hách Quang lão tổ nhất định không để hắn thắng thế, đến lúc đó người trong môn bọn họ còn không tranh đấu với nhau sao. Lúc này, ngược lại đội ngũ đoàn kết như chúng ta lại chiếm ưu thế.”

Trịnh Trương cũng gật đầu, “Sư tỷ, sư huynh nói rất đúng.”

Trâu Mộ Uyển nghĩ nghĩ, cũng gật đầu, “Vẫn còn hai tông môn khác chưa đến đây, không biết họ dẫn theo ai. Bằng không, trước tiên chúng ta cứ kết đồng minh với Ngọc Đài Môn, người tên Liễu Huy Hải này, chính trực công minh, không có tâm tư không đúng đắn, kết minh với hắn, cũng là lựa chọn không tệ.”

Công pháp nổi danh nhất Trương Thủy Tông có tên Huyền Nhật Trương Thủy Lục, bộ công pháp này, đã từng có tiền bối dựa vào nó mà Độ Kiếp phi thăng.

Mà ở Nguyên Nhất thế giới, tứ đại tông môn có thể nổi danh, bỏ qua những tông môn khác, đó là bởi vì tứ đại tông môn có công pháp Độ Kiếp kỳ đủ để trấn môn.

Công pháp của Ngọc Đài Môn có tên là Bích Huyền Hòa Chân Pháp, cũng có thể Độ Kiếp kỳ, từng có tiền bối nhờ vào công pháp này Độ Kiếp phi thăng.

Mặt khác hai tông môn còn lại, Cửu Huyền Tông thì có Cửu Thiên Nguyên Dương Bảo Lục, Hoa Dương kiếm phái thì lấy kiếm nhập đạo, có tên là Hoa Dương Chân Hòa Kiếm Pháp.

Kiểm tu cùng cảnh giới sẽ mạnh hơn pháp tu, cho nên trong tứ đại tông môn Hoa Dương kiếm phái chiếm thứ nhất.

Ngọc Đài Môn vốn có thể xếp hạng hai hoặc ba, nhưng sau cuộc tranh chức chương môn, khiến Ngọc Đài Môn nguyên khí đại thương, tổng thực lực hiện giờ, e rằng chỉ xếp cuối cùng, lần này phải nhiều người như vậy, đều là đệ tử vĩ đại nhất môn, đặc biệt là Liễu Huy Hải, trải qua nhiều năm như thế, ông chính là tu sĩ Kết Đan nhanh nhất Ngọc Đài Môn, tiền đồ khó mà đo lường được.

Kỳ thực Bạch Ngọc Cảnh vốn không muốn phái Liễu Huy Hải đến dẫn đội, sợ hắn xảy ra chuyện, bản thân sẽ mất đi phụ tá đắc lực nhất, nhưng ngoài Liễu Huy Hải ra, lại không có ứng cử viên nào tốt cả, lại nói, chỉ khi phái Liễu Huy Hải, Liễu Huy Hải mới huy động được Liễu Quân Trì và Liễu Quân Yển đi theo, nếu phái người khác, chỉ sợ cả hai cũng chẳng muốn đi nữa, mà dù có đi cũng không nghe theo sự chỉ huy. Mặc dù tu vi cả hai cao thâm, nhưng đều là chất nhĩ của Liễu Huy Hải, vậy nên chỉ có ông mới dẫn đội được.

Mà Trương Thủy Tông, Huyền Nhật Trương Thủy Lục là một bộ công pháp dùng nhu thắng cương, giai đoạn đầu rất khó tu luyện, đến hậu kỳ, mới có ưu thế hơn.

Huyền Nhật Trương Thủy Lục, phần trước của công pháp, tất cả tu sĩ của tông môn đều có thể tu luyện, còn phần đằng sau thì chỉ có tu sĩ Kim Đan kỳ mới tu luyện nổi.

Chính vì thế nên tu sĩ giai đoạn đầu tu luyện rất chậm, dẫn đến tu vi tăng trưởng chậm, khiến lực lượng tông môn suy giảm hẳn.

Cũng vì vậy, lực lượng của Trương Thủy Tông và Ngọc Đài Môn đều không tính là mạnh.

Lúc Trâu Mộ Uyển dẫn theo Mặc Phi tới tìm Liễu Huy Hải, ông cũng đại khái hiểu được mục đích của họ.

Liễu Huy Hải bây giờ rất coi trọng Quân Trì, tu vi hắn không những cao, hơn nữa tính cách ôn hòa lại dễ nói chuyện, thế nên ông liền gọi người hầu vào sân mời Quân Trì ra nói chuyện.

Người hầu tiến đến sân, sau khi gõ cửa, bên trong liền truyền ra giọng nói ôn hòa: “Có chuyện gì?”

Người hầu cung kính đáp, “Liễu Huy Hải chân nhân phái tiểu nhân đến thỉnh lão tổ qua đó.”

Quân Trì đáp, hạ thêm vài cấm chế cho Quân Yển, lúc này mới rời khỏi viện.

Trong lúc người hầu dẫn đường tới chỗ Liễu Huy Hải, Quân Trì đánh giá tên người hầu, tướng mạo ước chừng hơn ba mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, lại hỏi: “Người vẫn luôn ở đây sao?”

Người hầu vốn luôn cung kính dẫn đường, không ngờ Quân Tri lại nói chuyện với hắn, không khỏi sững sốt, sau đó thập phần cảm động xen lẫn kích động, chưa từng nghĩ Nguyên Anh lão tổ lại chủ động nói chuyện với mình, lập tức đáp: “Cũng không phải, tiểu phó chỉ nhận nhiệm vụ tông môn, làm người hầu ở đây mười năm.”

Quân Tri “Ừm” một tiếng, lại hỏi: “Ngươi thuộc nội môn sao?”

Người hầu đáp, “Chỉ là ngoại môn, các sư huynh sư tỷ sư thúc nội môn, đều phải tranh thủ thời gian tu luyện, tông môn sẽ không giao nhiệm vụ này cho họ.”

Quân Tri thâm nghĩ khoảng cách địa vị xa xôi thế sao, từ lúc trở về Thần Long Chi Uyên, hắn đã thấu hiểu rất nhiều về sự cách biệt tu vi.

Quân Tri khen thưởng người hầu, sau đó mới tiến vào sân nhỏ của Liễu Huy Hải.

Quân Tri vừa đến, Trâu Mộ Uyển và Mặc Phi đều đứng dậy chào hắn, Quân Tri khẽ vuốt cằm, sau đó ngồi bên cạnh Liễu Huy Hải.

Liễu Huy Hải nói với Quân Tri mục đích của Trâu Mộ Uyển và Mặc Phi, Quân Tri vẫn chưa trả lời, Trâu Mộ Uyển đánh giá Quân Tri, trên người hắn có khí tức và uy áp của Nguyên Anh lão tổ, nhưng mà, khí tức và uy áp lại không giống với Nguyên Anh lão tổ trong Tương Thủy Tông, dường như càng thêm huyền diệu khó lường, một loại cảm giác rất khó miêu tả.

Quân Tri lớn lên tinh xảo, nhưng màu da hơi đen, không có loại bề ngoài cao ngạo trước chúng sinh, ngược lại thân thiết lạ kỳ, điều này thật khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Nhìn Quân Tri không tỏ vẻ gì, Trâu Mộ Uyển liền cười bảo: “Mặc dù nói lần này tứ đại tông môn hợp lực dò xét Thiên Hoàn Di Phủ, nhưng ai mà không có tâm tư nham nhảm chứ, Hoa Dương kiếm phái luôn lấy khí thế đè người, Cửu Huyền Tông lại luôn thích bày kẻ người khác, lúc vừa tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, mỗi tông đều tự làm theo ý mình, chỉ sợ không ổn lắm, vậy nên, vẫn bối nghi, không bằng kết đồng minh trước, đến lúc đó chúng ta không cần đề phòng mình hữu hữu, đúng không?”

Quân Tri nói: “Con người vẫn luôn biết mặt không biết lòng, cẩn thận làm việc, sớm đề phòng trước, cũng tốt. Chẳng qua, mấy việc này bá phụ làm chủ là được.”

Hắn nhìn về phía Liễu Huy Hải, Liễu Huy Hải nói: “Ngọc Đài Môn và Tương Thủy Tông vẫn thường qua lại, quan hệ không tệ, nếu như Trâu đạo hữu có ý kết minh, Ngọc Đài Môn sẽ không khiến Tương Thủy Tông thất vọng, đã thế, liên kết làm minh hữu đi. Đến lúc đó tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, cũng an tâm phần nào.”

Sau khi hiệp nghị đạt thành, Trâu Mộ Uyển và Mặc Phi đều rời đi.

Sau khi Liễu Huy Hải tiễn họ xong, quay trở về nói chuyện với Quân Tri: “Ai cũng không biết tình huống bên trong của Thiên Hoàn Di Phủ, bây giờ kết minh với Tương Thủy Tông cũng tốt. Hơn nữa, tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ rồi, không biết Thần Kiều sẽ bày kế gì nữa, chỉ cần gã tuân thủ quy củ tông môn, chúng ta sẽ không đối xử hà khắc với gã, nếu gã muốn làm chuyện xấu, đến lúc đó, phải tìm cơ hội diệt trừ.”

Quân Tri biết Liễu Huy Hải nói với mình điều này, chỉ sợ muốn hắn làm chuyện đó.

Quân Tri nói: “Bá phụ, chuyện diệt trừ Thần Kiều, nói thì dễ, nhưng làm thế có khiến Hách Quang trưởng lão trả thù không, như thế bất lợi lắm.”

Biểu tình Liễu Huy Hải trầm trọng, nói: “Nếu không diệt trừ gã ta, gã sẽ không ngừng phá hoại mọi chuyện, còn không bằng diệt trừ cho xong. Dù sao lúc vào Thiên Hoàn Di Phủ, mọi tình huống đều rất khó lường, một đệ tử bất ngờ chết trong đó, lão có thể làm gì được? Mấy năm nay Hách Quang lão tổ tác oai tác quái, nếu lão ta mà lên làm chủ môn, Ngọc Đài Môn sẽ biến thành cái dạng gì đây không biết, vì thế lúc đối xử với lão, chúng ta không cần lưu tình.”

Quân Tri gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Mấy ngày trôi qua, Cửu Huyền Tông và Hoa Dương kiếm phái cũng đến đông đủ.

Ngày hẹn, tứ đại tông môn tập hợp tiểu đội, từng người xuất phát, hẹn gặp mặt ở ngọn núi Bính Thần giữa Tây Hoang đại mạc.

Mười người Ngọc Đài Môn xuất phát từ sáng sớm, đều tự thân điều khiển phi kiếm, sau khi đến Bính Thần, sắc trời chỉ vừa tờ mờ sáng, trên núi đá to đá nhỏ mọc lổm chổm, trong khe mọc ra vài cái cây nhỏ, trên cây có vài quả màu đỏ đỏ.

Ngọc Đài Môn đến trước, ba tông khác cũng đến ngay sau đó.

Dẫn đội Tương Thủy Tông chính là Trâu Mộ Uyển; Dẫn đội Cửu Huyền Tông tên gọi Tấn Tế, là vị tu sĩ Kim Đan trung kỳ có râu mép; Còn dẫn đội Hoa Dương kiếm phái là một vị nữ kiếm tu nhanh nhẹn, vị này tên gọi Hàn Mị, cũng là Kim Đan trung kỳ, mặt trắng như sương, trừ lúc ra lệnh, rất ít khi nói chuyện.

Quân Tri đánh giá xung quanh, phát hiện tu sĩ ở Cửu Huyền Tông và Hoa Dương kiếm phái quả thật cao cường hơn một bậc, nếu Ngọc Đài Môn không mời hắn và Quân Yên đi theo, chỉ sợ trở thành lực lượng yếu nhất trong tứ đại tông môn, nhưng giờ đã có hắn và Quân Yên, ngược lại trở thành mạnh nhất.

Phát hiện Ngọc Đài Môn cư nhiên phái một Nguyên Anh lão tổ, hai tông môn khác đều hết sức kinh ngạc, hơn nữa còn rất nghi ngờ thân phận của hắn, bởi vì chưa từng nghe qua cái tên Quân Trì này.

Nhưng điều này không quấy nhiễu sự kính sợ đối với tu sĩ đẳng cấp cao của họ, Cửu Huyền Tông và Hoa Dương kiếm phái vốn rất kiêu ngạo còn đến trễ nhất, cũng trở nên trung thực an phận hơn rất nhiều.

Bốn đội tông môn, đều muốn tìm đường đến Di Phủ, không nhiều lời nữa, mỗi tông đều thả chim dò đường, Liễu Huy Hải cũng lấy Ngự Thú Bài thả tiên hạc, tiên hạc nhìn tiên cầm của các tông môn khác, liền có tâm so tài, vô cùng phấn chấn tinh thần, cả người biến lớn, sau khi cho tu sĩ Ngọc Đài Môn leo lên lưng, nó sải cánh, bay vút lên bầu trời, tiến vào Tây Hoang đại mạc.

Hoàn chương 67.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 68

Tình huống ở Tây Hoang vô cùng ác liệt, tu sĩ nhân loại chỉ đến đây săn thú, chứ không dám cư trú, bởi vì yêu thú nơi đây sinh sống rất đông.

Dù là yêu thú, dưới môi trường khắc nghiệt này cũng khó mà sống nổi, đều tự có biện pháp riêng để thích nghi.

Với tu sĩ nhân loại, yêu thú ở Tây Hoang giao hoạt và hung tàn hơn những nơi khác, nhưng yêu thú lại rất đa dạng, càng khó săn thì càng trân quý.

Hơn nữa Tây Hoang có không ít tài liệu hiếm thấy, yêu thú tuy không thích mấy thứ đó, tu sĩ lại rất cần, nhưng tu sĩ nhân loại chỉ cần bước vào địa bàn của chúng, yêu thú lập tức nhào ra tấn công, cho nên hai bên phải nói là không đội trời chung.

Giết yêu thú, đây là chuyện được rất nhiều người cho rằng vô cùng chính nghĩa.

Bất quá Quân Trì Quân Yên mang một nửa huyết thống yêu thú, lúc ở Thần Long Chi Uyên, cũng từng có đoạn thời gian sống chung với tụi nó, sự phò Quân Yên còn là một Giao Long, nhận thức của hai người về yêu thú hoàn toàn bất đồng với đám tu sĩ.

Trong mắt hai người, yêu thú và tu sĩ đều ngang hàng nhau, chỉ cần yêu thú đừng chủ động đến trêu chọc, Quân Trì Quân Yên nhất định không chủ động đến giết chúng nó.

Trên đường đi, ban đầu chỉ thấy nhấp nhô những ngọn núi nhỏ, trên núi chỉ thưa thớt vài cây lớn, đa số là bãi cỏ trải dài, có không ít yêu thú cấp thấp sinh tồn ở đây, bởi vì có chuyện, nên đoàn người không ai rảnh đi chọc tụi nó, mà đám yêu thú này thứ nhất vốn không biết bay, thứ hai tu vi quá thấp, nên chẳng có biện pháp đánh chủ ý lên họ.

Cứ như thể Phi Hành cỡ bốn ngày, một đường bình an, không gặp phiền toái gì lớn, có đôi lúc gặp phải vài yêu thú phi hành không có mắt, nhưng đều bị họ tiêu diệt sạch sẽ.

Ngày thứ năm, thời gian trôi qua, cũng gần tới đích, dưới đất ngày càng xuất hiện nhiều khu vực hoang vu với những tảng đá cực lớn, cũng có vài ngọn núi cao, cây cối ngày càng thưa thớt, bụi cỏ thì cao dần, còn có một dòng sông uốn lượn chảy qua, thỉnh thoảng cũng có vài động vật nhỏ nhảy vọt lên, yêu thú cấp thấp cũng có, nhưng ít hơn nhiều, đôi khi còn thấy vài yêu thú cấp bốn, yêu thú cấp cao hơn thì chưa thấy.

Sắc trời tối dần, vì để tiện cảm dưỡng sức, buổi tối họ thường không lên đường.

Tìm một ngọn đồi không cao không thấp, mặc dù bề mặt lởm chởm, cũng có ít thực vật, nhưng dưới chân núi có thể cản gió, thích hợp làm chỗ nghỉ ngơi.

Ban ngày ở Tây Hoang không tối, nhiệt độ không quá thấp, gió cũng không lớn mấy, nhưng đến tối, nhiệt độ hạ rất nhanh, dù là tu sĩ, dưới nhiệt độ lúc nóng lúc lạnh như thế, cũng cần vận chuyển chân nguyên, bằng không thì sẽ đóng băng mất, mà gió ban đêm lại phi thường mạnh, đôi khi còn xuất hiện vòi rồng, có thể cuốn cả một con yêu thú khổng lồ, tu sĩ dù có tu vi, nhưng dưới hoàn cảnh khắc nghiệt như thế, cũng không thể cường ngạnh chống đỡ bao lâu, cho nên tối đêm tìm chỗ nghỉ ngơi cũng là chuyện bình thường.

Khi mới tiến vào Tây Hoang đại mạc, hoàn cảnh không ác liệt như thế, nhưng càng xâm nhập vào sâu, thì càng phải chú ý hơn.

Người tứ đại tông môn, dưới chân núi, đều tự chọn một vùng nhỏ, thiết lập cấm chế rồi nghỉ ngơi ở đó.

Mặt trời dần dần hạ xuống, cảnh vật ban đêm lập tức bao trùm.

Thiên không xa xa rộng lớn, mà đại địa cũng vô biên vô hạn, động vật đang hoạt động giờ cũng đã chui vào hang, thiên địa cũng vì thế mà trở nên an tĩnh.

Bởi vì quá lạnh, Liễu Huy Hải sớm có chuẩn bị, lấy Cấu Hóa Mộc từ túi trữ vật ra làm đồng lửa, sau khi đốt nó, không khí chung quanh đã ấm hơn

nhieu.

Cầu Hòa Mộc là một loại gỗ rất hiếm có, dưới hoàn cảnh ác liệt như bây giờ, nó có thể tự thiêu đốt tỏa nhiệt, hơn nữa cũng không bị dập tắt, ánh lửa còn giúp chân nguyên tu sĩ vận chuyển mượt mà hơn.

Đây chính là lựa chọn thích hợp nhất bây giờ.

Mười tu sĩ Ngọc Đài Môn đều quây quanh đồng lửa, người thì ngồi, người thì suy nghĩ, người thì chiêm tinh, Quân Trì còn đang ngẫm lại Ngự Đạo Xích Viêm Bảo Điện ở phân luyện khí, mặc dù tu vi hẳn nhờ lợi dụng yêu đan và ma đan, không thể có linh khí bốn mạng, nhưng cũng không có nghĩa hẳn không thể tế luyện ra linh khí cho bản thân.

Quân Yên thì ngồi xếp bằng bên cạnh Quân Trì, mặt không biểu tình, chỉ có mái tóc đen và bộ pháp y nhẹ nhàng phiêu động theo gió.

Ba tông môn khác cũng tự nhóm lửa, còn lấy pháp bảo ra để bảo vệ người trong môn, chẳng qua pháp bảo này có chỗ thiếu hụt, chính là phải có người điều khiển nó, tóm lại, không thuận tiện bằng đốt đồng lửa.

Bọn họ thấy ba tông môn kia đều sử dụng lửa, nhưng lại ngại qua đó xin vật liệu, vì thế chỉ đành dùng pháp bảo để sưởi ấm.

Hai đợt trăng tròn bay lên bầu trời, khắp bốn phía như được tắm bởi ánh trăng.

Nửa đêm đầu, hết thấy rất bình thường, nhưng gần lúc về sáng, lúc khoảng cách hai mặt trăng ngày càng gần, Quân Trì đột nhiên cảm nhận được một cỗ hơi thở tiếp cận, hẳn dùng thần thức đảo qua, nhưng không phát hiện dị thường, bất quá thân là Chu Tước, hẳn thập phần tin tưởng trực giác là đúng.

Quân Trì không quấy rầy tu sĩ khác, đứng dậy rời khỏi đồng lửa.

Quân Trì vốn là Chu Tước, trong người có Chu Tước chi hóa, sau khi ma đan và yêu đan dung hợp xong, tu vi của hắn tăng trưởng rất nhiều, thân thể càng thêm kiên cường dẻo dai, không phải sợ cái lạnh lẽo gió rét ở hoang nguyên.

Hắn đi ra khỏi vùng che chở của ngọn núi, hàn khí bên ngoài lập tức ập tới, Quân Trì lại càng có cảm ứng cường liệt với khí tức nguy hiểm lúc này.

Con gió ở hoang nguyên có gì đó không ổn, hàn khí rất mạnh, dễ dàng đánh lạc hướng thần thức của tu sĩ, hơn nữa cũng giúp yêu thú tránh khỏi việc bị tu sĩ dò xét.

Quân Yên đi đến cạnh Quân Trì, hỏi: “Ca ca, sao thế?”

Quân Trì nghiêng đầu nhìn y một cái, bảo: “Đệ có cảm nhận được một cỗ khí tức kì lạ không?”

Quân Yên trải qua mấy ngày rèn luyện, hàn khí trên người thu liễm rất nhiều, y dò xét bốn phía một lần, nói: “Không thấy gì khác thường.”

Quân Trì đáp: “Nhưng ta lại cảm giác rất mãnh liệt, chắc chắn có nguy hiểm tới gần.”

Hắn vừa dứt lời, đằng trước không xa, đột nhiên xuất hiện linh lực chấn động, tạo thành hình dạng giọt nước cực lớn, bên trong vốn chẳng có gì, giọt nước đó bỗng nhiên vỡ tung, xuất hiện một cái mỏ cực lớn, sau đó là cái đầu, và hai con mắt to đùng, dưới bầu trời đen mịt phát ra ánh sáng đỏ chói, thân hình của nó cũng dần dần hiện rõ.

Theo sự xuất hiện của nó, là một tiếng kêu bén nhọn, sóng âm khiến xung quanh xuất hiện tia chớp xèn xẹt, bay thẳng về phía đám tu sĩ dưới chân núi.

Quân Trì Quân Yên sớm đã đề phòng sẵn, các tu sĩ kia thì trở tay không kịp.

Quân Trì gọi ra một chiếc khăn lưu động bạch quang, khăn xoay tròn một hồi lập tức biến lớn, chắn phía trước tạo thành một bức tường, ngăn cách sóng âm và dòng điện bên ngoài, nhưng dù sao năng lực chiếc khăn cũng có hạn, hắn và Quân Yên đứng sau hàng rào nên không sao, nhưng mấy tu sĩ khác vì phản ứng không kịp mà bị sóng âm và dòng điện đánh trúng.

Sau khi con Cự Uế Điều đầu tiên xuất hiện, ngay sau đó, địa phương chung quanh lần lượt xuất hiện thêm Cự Uế Điều, tổng cộng cũng hơn mười con.

Mỏ Cự Uế Điều vô cùng lớn, cứng rắn cực kỳ, còn có thể phát ra sóng âm và tia chớp, hơn nữa chung quanh còn có một tầng màng mỏng bao trùm cơ thể, có thể ngăn cách thần thức tu sĩ và che đậy khí tức bản thân, ở Tây Hoang đại mạc, đây là một loài điều hết sức giáo hoạt, hơn nữa sống quần cư, thích săn mồi theo nhóm.

Cho dù là yêu thú cao giai hơn chúng nó, cũng khó mà chạy trốn khỏi công kích của những chiếc mỏ này.

Trên người Quân Trì có linh khí pháp bảo, phần lớn là của Quân Yên cho, hẳn biết có ngày sẽ dùng, cho nên giữ lại.

Đối mặt với nhiều Cự Uế Điều như vậy, Quân Trì Quân Yên không ngại ngần vọt ra, chiếm cứ một phương, trong tay Quân Trì xuất hiện một thanh bảo chùy, hắn vung lên, đập xuống người con Cự Uế Điều thứ nhất, trên thân bảo chùy lưu động hào quang màu vàng kim, vô cùng sắc bén, Cự Uế Điều muốn né tránh, nhưng cái cánh lại bị xuyên trúng, nó rống lên một tiếng bén nhọn.

Tiếng kêu Cự Uế Điều thập phần khó nghe, khiến chân nguyên run rẩy, Quân Trì lập tức há mồm phun Chu Tước chi hỏa.

Đây không phải ngọn lửa Chu Tước màu đen lợi hại nhất, chỉ là ngọn lửa màu da cam nhạt, ngọn lửa bị áp xuống còn rất nhỏ, đánh về phía cái cánh bị thương của Cự Uế Điều, Cự Uế Điều vốn chưa bao giờ gặp phải Chu Tước chi hỏa, mới đầu chỉ há mồm phóng lôi điện định đánh tan nó, thế nhưng lôi điện vừa tiếp xúc lập tức tan mất, ngọn lửa tiếp tục phóng về phía trước, tập kích trúng Cự Uế Điều, Cự Uế Điều trong nháy mắt bị đốt tới khét, rơi xuống mặt đất.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong mấy hơi thở, Quân Tri đã giải quyết xong một con.

Quân Yên thì càng lợi hại, hai tay cầm trường kiếm, kiếm ý đến đâu, Cự Uế Điều không con nào không lập tức mất mạng, từ không trung rớt xuống đất.

Tu sĩ Kim Đan kỳ, có thể một mình cân từ một đến vài con Cự Uế Điều, tu sĩ Hóa Nguyên kỳ thì dùng hết sức cũng được một con.

Khi trên bầu trời chỉ còn vài con Cự Uế Điều, đã có vài tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bị thương, còn các tu sĩ khác thì không sao cả.

Lúc đám tu sĩ đang định giết những con cuối cùng, một cổ uy áp cực lớn đột nhiên tràn xuống từ đỉnh núi, tất cả mọi người đều cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng bay vọt đi, rời khỏi chân núi, con gió hoang nguyên như lưỡi dao bắt đầu chém lên thân thể.

Mà mọi người không rảnh để ý mấy ngọn gió nữa, ngọn núi chỗ vừa rồi, một nửa đã bị sập lở, một tia lôi điện trông giống như độ kiếp chi lôi đánh thẳng tới chân núi, núi đá lập tức hóa thành tro bụi, có tu sĩ bởi vì bị thương nên chậm một bước, bị đánh trúng, sau đó hóa thành hư ảo.

Tu sĩ này là một nam tu Hóa Nguyên sơ kỳ, người Cửu Huyền Tông, hấn vẫn lạc, khiến tu sĩ Cửu Huyền Tông thập phần phần nộ nhìn lên phía đỉnh núi.

Khi đá trên đỉnh núi rơi xuống gần hết, một con điều khổng lồ toàn thân màu hồng lục xuất hiện ở đó, đây chính là Cự Uế Điều cấp bảy.

Cự Uế Điều phe phản cánh bay lên, rống từng tiếng công kích đám tu sĩ dưới đất.

Tu sĩ chỉ không ngừng né tránh, mà dưới ảnh hưởng của gió lốc đồng hoang, động tác nhiều người không còn thuần thục nhanh nhẹn như bình thường.

Tiếng hí vang mang theo lôi điện, lực lượng lôi điện đó so với cầu lôi điện yếu hơn nhiều, nhưng nơi bị đánh trúng, vẫn như cũ biến thành một đồng nát vụn, lập tức bị đốt trụi.

Lại có thêm mấy tu sĩ bị thương.

Ngay sau đó, một cái cầu lôi điện bắn ra khỏi miệng, bay thẳng ngay tới chỗ Quân Tri Quân Yên.

Theo xem xét, nó biết tu vi Quân Tri Quân Yên cao nhất, nên muốn đối phó bọn họ trước, sau đó mới tới đám tu sĩ còn lại, đây chính là kẻ sách tốt nhất.

Hoàn chương 68.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 69

Nguyên Nhất thế giới, so với các Đại Thế Giới khác, linh khí đã vốn mỏng manh, mà Tây Hoang ở Nguyên Nhất thế giới, linh khí lại càng mỏng manh hơn nữa.

Tu sĩ từ lúc tới săn bắn, chẳng ai ở lại đây tu hành, bởi vì linh khí quá loãng, tu hành sẽ chậm hơn rất nhiều.

Bởi vậy, những yêu thú sinh sống ở nơi này, muốn tiến cấp, là chuyện vô cùng khó khăn.

Có thể tu luyện đến yêu thú cấp bảy, cũng chẳng dễ dàng gì.

Chính vì vậy, yêu thú nơi đây, dưới tình huống đồng cấp, thông thường sẽ lợi hại hơn những yêu thú khác.

Dù sao tu vi trên người, cũng trong hoàn cảnh ác liệt mà rèn luyện thành.

Nếu Quân Tri hóa thành Chu Tước, cũng đồng cấp bảy, thế nhưng muốn chống lại Cự Uế Điều cấp bảy, Quân Tri có thể cảm nhận được khí tức và uy áp của nó mạnh mẽ hơn mình.

Mà căn cứ vào tình huống Cự Uế Điều xuất hiện trên núi, có thể nói đây chính là sào huyệt của bọn nó, nhưng bởi vì trời sinh Cự Uế Điều có một lớp màng có thể chống lại sự dò xét của ngoại giới, cho nên lúc đoàn người tìm đến ngọn núi này nghỉ ngơi qua đêm, hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của Cự Uế Điều, cứ tưởng đây chỉ là một ngọn núi bình thường mà thôi.

Nhưng nếu thử nhìn địa thế xung quanh chỗ này, sẽ phát hiện ngọn núi này bị một ngọn núi khác che chắn, gió lạnh ở đây yếu hơn nơi khác, dưới tình huống đó, đáng lẽ không nên có yêu thú nào chiếm cứ mới đúng.

Cự Uế Điều là một loài yêu thú khai linh trí tương đối sớm, lúc bọn tu sĩ nhân loại vừa đến, chúng nó biết cảnh giác của họ rất cao, cho nên vẫn trong trạng thái ngủ đông không công kích, tới nửa đêm lúc gần sáng, khi tu sĩ chịu không ít gió rét xâm nhập, tinh thần đã tương đối thả lỏng, chúng nó mới bắt đầu công kích, hiển nhiên đã nắm chắc thời cơ.

Nếu không phải Quân Trì cảm nhận được hơi thở của tụi nó, đám tu sĩ nhân loại chỉ sợ chết hơn phân nửa.

Con Cự Uế Điều cấp bảy đang hai cánh như che cả bầu trời, cả ánh trăng cũng bị nó che khuất, nó vỗ cánh, gió lốc lập tức xuất hiện, ào về phía Quân Trì Quân Yến.

Quân Trì Quân Yến tâm hữu linh tê, vì không muốn để tu sĩ cấp thấp bị liên lụy, nhanh chóng phóng về phía trước, mà Cự Uế Điều cứ tưởng thẳng thê, thấy vậy rất vui mừng, một đường truy kích.

Không còn ngọn núi che chở, cơn gió gào thét nước nổ, cơ hồ khiến người ta đông cứng thành băng, sau đó thành bột phấn.

Quân Trì Quân Yến chạy trốn kéo được một khoảng cách nhất định, lập tức tách ra, hai người một trái một phải chạy đi.

Cự Uế Điều lại phóng một cầu lôi điện, Quân Trì không chút khách khí, bắn ra một đoàn lửa Chu Tước chi hỏa màu đen, Chu Tước chi hỏa màu đen dưới ánh trăng không thể nhìn rõ, cấp tốc vọt về phía cầu lôi điện.

Quân Yến biết sau khi Cự Uế Điều phun ra cầu lôi điện, phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể sử dụng tiếp, lúc Quân Trì ngăn chặn nó, y đã huy kiếm đánh ra kiếm ý, chém về phía Cự Uế Điều.

Thân hình Cự Uế Điều tuy không lớn, nhưng tốc độ lại rất mau, lóe một cái liền tránh được.

Mà Chu Tước chi hỏa và cầu lôi điện vừa chạm vào nhau, cầu lôi điện lập tức bao trùm Chu Tước chi hỏa, Chu Tước chi hỏa màu đen không ngừng lập lòe, hai luồng khí bắt đầu phân thắng bại, kiên cường tranh đấu, trong nháy mắt nổ tung, giữa không trung bùng lên ánh lửa.

Mà sau khi Cự Uế Điều cảm nhận khí tức Chu Tước chi hỏa màu đen, trong mắt hiện lên một tia hàm xúc không rõ, nói: “Nếu ngươi là Chu Tước, tại sao lại quấy nhiễu chỗ ở đồng loại?”

Quân Trì đáp: “Các ngươi vốn có thể lưu lại dấu vết cấm chế quanh ngọn núi, nếu chúng ta phát hiện đây là sào huyệt của các ngươi, tất nhiên sẽ không đến đây nghỉ qua đêm, các ngươi cư nhiên che dấu khí tức, chẳng phải muốn hấp dẫn nhân loại đến săn mồi hay sao. Đã như thế, hà tất hỏi câu vừa này làm gì.”

Quân Trì dứt lời, lại phun ra một đoàn Chu Tước chi hỏa, Cự Uế Điều không hề khách khí, phun lôi cầu chống đỡ hấn, khi kiếm ý Quân Yến đánh úp tới, nó lại tránh đi, nếu tránh không được, thì khẽ vỗ cánh, cư nhiên có thể đổi hướng kiếm ý, chính vì thế kiếm ý Quân Yến không thể chạm tới nó được.

Các tu sĩ khác, sau khi đối phó với Cự Uế Điều cấp thấp, mấy vị tu sĩ Kim Đan lập tức phi độn tới chỗ Cự Uế Điều cấp bảy, muốn hỗ trợ Quân Trì Quân Yến.

Chẳng qua đây chỉ là hoang mạc trống trải, gió lốc quá lớn, phải phân một phần chân nguyên chống hàn khí nhập thể, mới có thể vận chuyển chân nguyên khắp người, dưới tình huống như thế, lực lượng đã giảm bớt không ít.

Có họ gia nhập giúp đỡ, áp lực phía Quân Trì Quân Yến nhỏ hơn nhiều, mấy vị tu sĩ Kim Đan cầm theo pháp bảo linh khí đánh về phía Cự Uế Điều, thế nhưng nó chỉ cần vẫy cánh, chung quanh sinh ra vô số dòng điện, hào quang pháp bảo đều bị dòng điện phai mờ, thậm chí có pháp bảo chưa đến gần Cự Uế Điều, đã bắt lực rơi xuống.

Cự Uế Điều cấp bảy, chỉ sợ thọ nguyên đã hơn mấy ngàn năm, tuy chỉ mới cấp bảy, nhưng cũng tương đương với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Lực lượng giữa Nguyên Anh và Kim Đan, giống như cái hào, một cái trên trời, một cái dưới đất, cho dù có nhiều Kim Đan tu sĩ đi chăng nữa, cũng khó mà kim chế nổi yêu thú cấp bảy.

Huống chi còn có gió lạnh hoang nguyên.

Quân Yến thấy mọi người cứ nhắm vào Cự Uế Điều công kích, căn bản chẳng tạo thành tác dụng gì, y bay vọt qua, trong thần thức các vị tu sĩ Kim Đan kỳ đột nhiên vang lên một giọng nói đầy mỉa mai: “Con Cự Uế Điều này không thể sử dụng cầu lôi điện liên tục, chúng ta phải ngăn chặn nó, không cho nó né tránh, hòa cầu của ca ca có thể đối phó nó.”

Bởi vì trên đường Quân Yến hầu như không nói chuyện, đây là lần đầu tiên mọi người nghe thấy giọng nói này, đối với phân phó của y, vài tu sĩ, trừ Liễu Huy Hải của Ngọc Đài Môn ra, có thể nghe theo y, chỉ có mấy người, hơn nữa ba tông môn khác, nhiều người đã thành Kim Đan kỳ nhiều năm, địa vị trong môn rất cao thượng, thường ở vị trí ra lệnh, ít khi nghe theo mệnh lệnh người khác.

Chẳng qua giọng Quân Yến lúc này như lũ quét, mang theo khí thế quyết đoán, khiến họ không thể không phục tùng.

Mọi người ít nhiều cũng trải qua không ít cuộc chiến, dưới mệnh lệnh của Quân Yên, đa số mọi người đều biết phải làm thế nào.

Mặc dù thuật pháp Kim Đan kỳ không làm gì được Cự Uế Điều đó, nhưng lúc đánh trúng ít nhiều gì cũng gây tổn thương, Cự Uế Điều nhất định phải phân tâm đề phòng họ.

Thuật pháp Quân Trì hiện giờ không có cái nào mạnh hơn Chu Tước chi hỏa, hơn nữa, Chu Tước chi hỏa của hắn không yếu như Quân Yên, sau khi dung hợp ma đan và yêu đan, Chu Tước chi hỏa càng thêm tràn trề.

Bởi vì Cự Uế Điều liên tục bị các tu sĩ Kim Đan kỳ cuốn lấy, Quân Trì liên tục phun ra hai ngum quang đan Chu Tước chi hỏa, Cự Uế Điều chỉ có thể tránh quang đan thứ nhất, muốn né cái thứ hai lại khó, đôi mắt nó giữa ban đêm phát ra ánh sáng đỏ chói, đột nhiên mở to miệng, phát ra một tiếng kêu vang dội khắp chân trời, các tu sĩ Kim Đan chỉ thấy cả người chấn động, thân thể bị văng đi, rơi xuống mặt đất, thậm chí còn lếch một đường dài, có thể đứng vững đã rất không tệ rồi.

Cự Uế Điều hoàn toàn bị chọc tức, tiếng kêu của nó hết sức lợi hại, Chu Tước chi hỏa đang phóng về phía nó nháy mắt bị đánh tan, ánh lửa màu đen tứ tán, cư nhiên bị dập tắt.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chốc lát, cũng đủ để Cự Uế Điều thoát khỏi đám tu sĩ, bỏ nhào về phía Quân Trì, cái mỏ bén nhọn muốn xuyên thủng hắn.

Linh khí chung quanh kịch liệt rung chuyển, tầng mây cuộn cuộn tụ tập, vầng trăng giữa trời bị mây che khuất, chung quanh một mảnh tối đen, Quân Trì một thân huyền y, dường như dung nhập vào màn đêm tối.

Nhưng uy áp và khí tức khủng bố của Cự Uế Điều ngày càng đến gần, Quân Trì lại gọi ra chiếc khăn lúc nãy, đây vốn là pháp bảo của Vân Hương ở Thần Long Chi Uyên, bị Quân Yên chiếm được, Quân Trì cảm thấy dùng tốt, liền cầm đi tế luyện để sử dụng.

Cái khăn đón gió biến lớn, giữa màn đêm tán mát ánh sáng màu bạc, nhưng vật này chỉ có thể thoáng ngăn cản Cự Uế Điều, vì cái mỏ của nó đã chọc thủng chiếc khăn, đánh úp về phía Quân Trì.

Quân Yên bị tiếng kêu của Cự Uế Điều chấn bay, lùi lại vài trượng mới đứng vững, nhìn Cự Uế Điều bay thẳng tới chỗ Quân Trì, y lại chẳng kịp tới ứng.

Quân Trì vốn không trông cậy cái khăn có thể ngăn cản Cự Uế Điều, nhưng chỉ cần ngăn cản thần thức dò xét của Cự Uế Điều là đủ.

Chỉ thấy cả người hắn thoáng động, không kịp phun ra Chu Tước chi hỏa, uy áp linh khí của một người một điều đã va chạm vào nhau, chỉ cảm thấy thiên địa chấn động, dường như Quân Trì muốn dùng bản thân để đánh Cự Uế Điều.

Quanh người Cự Uế Điều đã có lõi điện phòng hộ, loại phòng hộ này, không chỉ để thủ, những vật dám tiếp cận phòng hộ, nhất định bị công kích, Quân Trì dứt khoát nhào tới, trong tay hắn tụ tập một quả cầu lửa vô cùng thuần túy được phun từ miệng của hắn, Cự Uế Điều dùng cánh quét Quân Trì, điện quang phóng ra tứ phía, mà hắc cầu trong tay Quân Trì xuyên qua tầng phòng hộ, đập vào thân thể Cự Uế Điều.

Cả người Cự Uế Điều hơi gãy gập, sau đó vang lên tiếng kêu thống khổ cực lớn, sau tiếng kêu đó, cả người nó bắt đầu bạo tạc, huyết nhục bắn tung tóe, phô thiên địa cái.

Khắp bốn phía đều là mùi máu tươi, linh khí thiên địa dần dần bình tĩnh lại, mặt trăng cũng lộ dạng khỏi đám mây, khắp vùng đất bao trùm bởi ngân quang.

Sau khi Cự Uế Điều bạo tạc, Quân Trì rơi xuống đất, muốn đứng vững vàng, nhưng lại ngã xuống.

Trong lòng Quân Yên hoảng sợ, lập tức phóng tới chỗ Quân Trì, Quân Trì bị phòng hộ trên người Cự Uế Điều gây thương tích, cho nên cả người tán ra một mùi khét nhẹ.

Phòng hộ của Cự Uế Điều thập phần cao cường, thậm chí chui vào đan điền của hắn, nếu không nhờ yêu đan và ma đan ngưng kết thành nguyên đan, nguyên đan này vốn không phải Nguyên Anh, nó bị buộc trở thành nguyên đan, bằng không, nếu bản thân hắn chỉ là Nguyên Anh, chỉ sợ Nguyên Anh sẽ bị lõi điện đánh tan nát.

Quân Trì thảm than, may mà đạo hạnh Cự Uế Điều không quá cao thâm, hơn nữa lõi điện công kính chỉ nằm ở tầng phòng hộ, bằng không chỉ sợ cái giá phải trả rất đắt.

Bất quá, chính tầng phòng hộ trên người Cự Uế Điều đã nhắc nhở Quân Trì, cũng khiến hắn giác ngộ.

Trước đó hắn dùng Chu Tước chi hỏa bằng cách phun lửa, về sau áp thành đan hỏa, tiếp đó đan thành lưới hỏa, rồi hóa thành tia lửa, cũng giống như Cự Uế Điều, trực tiếp đánh vào đan điền, tất nhiên không gì có thể địch lại nó.

Quân Yên quỳ gối bên cạnh Quân Trì, duỗi tay nắm chặt lấy tay hắn dò xét tình huống, phát hiện Quân Trì không bị thương nặng, mới nhẹ nhàng thở phào, nói: “Ca ca, kinh mạch người bị lõi điện ảnh hưởng, bị tổn thương, nhưng không đáng ngại lắm.”

Quân Trì đáp: “Ta vận chuyển chân nguyên chữa trị vài giờ, chắc sẽ chữa xong, không sao đâu.”

Hoàn chương 69.

Chương 70: Chương 70

Quân Trì liều mạng lưỡng bại câu thương, rốt cuộc cũng tiêu diệt được Cự Uế Điều cấp bảy, còn những con Cự Uế Điều cấp thấp cũng bị các tu sĩ tiêu diệt.

Một đám tu sĩ chia nhau quét dọn chiến trường thu thập chiến lợi phẩm, sẵn tiện điều tra bốn phía, hạ cấm chế lại lần nữa.

Yêu đan Cự Uế Điều, mỏ, lông chim và cả móng vuốt đều là tài liệu luyện khí tuyệt hảo, đặc biệt là yêu thú cấp bảy như Cự Uế Điều, toàn thân đều là bảo vật, tu sĩ ở đây, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy yêu thú như thế, đương nhiên sẽ không bỏ mặc xác đám yêu thú này rồi, đặc biệt là con cấp bảy đó.

Đột nhiên gặp phải tập kích, nhờ có vị Quân Trì tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cho nên thương vong không tính thảm, chỉ chết một vị tu sĩ Hóa Nguyên kỳ thuộc Cửu Huyền Tông, còn có một vị nữ tu của Thương Thủy Tông, những tu sĩ Hóa Nguyên kỳ khác, cũng bị thương khá nặng, chỉ có tu sĩ Kim Đan kỳ thì ổn hơn.

Bởi vì hoang nguyên gió lạnh gào thét, mọi người không thể không quay lại chân núi cản gió, ở đó dưỡng thương.

Ban đầu tứ đại tông môn đều hành động theo ý mình, tự tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau khi trải qua trận ác chiến, đều bớt đề phòng nhau hơn, hơn ba mươi người của bốn tông tự động quây quanh một đồng lửa, ngồi cùng nhau.

Chuyên phân phối chiến lợi phẩm, bốn tông môn chia đều, duy yêu đan Cự Uế Điều cấp bảy, là chiến lợi phẩm lớn nhất, sau khi bốn người dẫn đầu thương lượng xong, đương nhiên giao cho người có tu vi cao cường đồng thời xuất lực nhiều nhất – Liễu Quân Trì.

Hàn Mị ở Hoa Dương kiếm phái, tuy là nữ tu, nhưng lại là tu sĩ có tu vi cao nhất trong bốn người dẫn đầu, cũng là người có tu vi chỉ đứng sau Quân Trì Quân Yên.

Nàng là kiếm tu, kiếm thể như lửa, có vẻ cương trực công chính.

Mà nàng chính là người như thế, cho nên cầm lấy yêu đan, đi đến trước mặt Quân Trì, thấy hắn còn đang ngồi xếp bằng điều tức, liền đi tới chỗ Quân Yên đang ngồi bên cạnh hộ pháp, nàng đưa yêu đan cho Quân Yên, nói: “Liễu đạo hữu, đây là yêu đan, vốn nên đưa cho Quân Trì tiên bối.”

Quân Yên liếc nàng một cái, sau đó nhận lấy yêu đan, chỉ hơi gật đầu với Hàn Mị, xem như đáp ứng.

Tu vi Quân Trì Quân Yên cao thâm, những đệ tử khác có ai mà không thêm nhỏ dãi viên yêu đan cấp bảy này chứ, yêu đan có thể tế luyện thành ngoại đan để sử dụng, có thể giúp người dùng sử dụng thuật pháp Kim Đan kỳ, thế nhưng, những người ở đây cũng dựa vào lực lượng nói chuyện, cho nên đưa yêu đan cho Quân Trì, không ai dám dị nghị gì.

Bạch y Hàn Mị bay bay, vừa rồi đánh nhau với Cự Uế Điều, pháp y bị dơ, nàng lưu chuyển chân nguyên, trước hết không để chữa thương, mà rửa sạch vết dơ trên pháp y, có thể thấy người này có tính khiết phích.

Suốt chặng đường, nàng cơ hồ chẳng nói chuyện với ai, thế mà lại ngồi xuống cạnh Quân Yên, nói với y: “Kiếm ý Liễu đạo hữu sắc bén như thế, còn mang theo hàn khí, không biết là tập kiếm đạo gì, ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Theo quan sát của Quân Yên, lần này Hoa Dương kiếm phái phái ba vị tu sĩ tới, ba Kim Đan trung kỳ, Hàn Mị cũng luyện được kiếm ý. Hoa Dương kiếm phái có Hoa Dương Chân Hòa Kiếm Pháp, cho nên kiếm ý của Hàn Mị cũng bao hàm hơi thở chân hòa, đích xác bất phàm.

Quân Yên nói: “Ta tu luyện Hàn Băng kiếm khí, cho nên mới xuất hiện hàn khí.”

Hàn Mị lại nói: “Sau khi rời Di Phủ, còn thỉnh đạo hữu chỉ giáo.”

Thấy nàng muốn mời luận bàn, Quân Yên cũng không từ chối, chỉ đáp: “Ừ.”

Hàn Mị đứng lên, Quân Trì ngồi bên cạnh Quân Yên, ma đan và yêu đan trong cơ thể sau khi dung hợp, kinh mạch trở nên cường kiện không ít, chân nguyên lưu động không ngừng, phần bị tổn thương nhanh chóng được chữa trị, hắn còn tưởng phải tốn mấy canh giờ, không ngờ chỉ hơn một canh giờ đã chữa trị xong toàn bộ, thế nhưng muốn khôi phục đầy đặn chân nguyên, cần tốn thêm một canh giờ nữa.

Quân Trì vẫn tĩnh tọa, bất quá cũng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Quân Yên và Hàn Mị, tính cách Hàn Mị tuy hơi lạnh lùng, nhưng diện mạo xuất sắc, chính trực ngay thẳng, là một cô nương rất tốt.

Quân Trì nghĩ, không biết Quân Yên có chịu kết giao với cô nương tốt này không nhỉ.

Lại nói, Hàn Mị là kiếm tu, còn tu được kiếm ý, ít nhiều gì cũng có đề tài chung với Quân Yên, hai người làm bằng hữu, quả thực không tồi.

Cha mẹ thương con, không chỉ vì tính kế lâu dài.

Quan tâm công việc, quan tâm phòng ờ, quan tâm chuyện kết hôn, sau đó lại quan tâm con cháu. . .

Quân Trì nghĩ, chỉ khi Quân Yên kết hôn sinh con, hẳn mới tính hoàn thành giao phó của cha.

Quân Trì mở mắt, Quân Yên lập tức nhìn qua, “Ca ca, sao rồi?”

Quân Trì đáp: “Không sao.”

Nói xong, lại nhìn về phía Hàn Mị, nói: “Hàn cô nương, hữu lễ.”

Hàn Mị phỏng chừng chưa từng được người ta gọi là “cô nương”, sững sốt một hồi, lãnh mỹ nhân cư nhiên hơi đỏ mặt, đáp: “Tiền bối khách khí quá. Nếu không nhờ tiền bối đánh chết con Cự Uế Điều cấp bảy, chúng ta dù liên thủ nhiều người, cũng không phải đối thủ nó.”

Quân Yên mặt không biểu tình, đảo mắt qua người Hàn Mị, y nghe nằng và Quân Trì ngơoi một câu ta một câu, trong lòng rất không vui vẻ, đưa yêu đan cho Quân Trì, nói: “Ca ca, yêu đan Cự Uế Điều, cho người.”

Quân Trì định bảo đệ cầm được rồi, nhưng thấy Quân Yên trung khuôn mặt hắc tuyến, lại chẳng hiểu y giận cái gì, vội đưa tay nhận yêu đan rồi bỏ vô nhẫn trữ vật.

Đêm lạnh cuối cùng trôi qua, mặt trời mọc lên, ánh nắng chiếu rọi đại địa, gió lạnh dần dần giảm bớt, nơi được mặt trời chiếu đến, trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Dùng hai canh giờ nghỉ ngơi và chữa thương, phần lớn các tu sĩ đã hồi phục, chỉ còn vài người bị trọng thương, cần thêm một canh giờ nữa, bắt quá đại ngũ sẽ không ở đây chờ họ mãi, cho bên đánh phải mang theo thương tích mà xuất phát.

Trước khi xuất phát, Tần Tế bên Cửu Huyền Tông nói: “Cự Uế Điều cấp bảy xuất hiện từ đỉnh núi đó, có thể thấy đây chính là sào huyệt của chúng, nếu chúng ta đã giết chết Cự Uế Điều, vậy trên đỉnh núi không còn nguy hiểm gì nữa, hay chúng ta đến sào huyệt nó tìm tòi xem sao, không chừng có thu hoạch.”

Kỳ thật mọi người đều có ý này, chỉ không tiện đưa ra, nghe Tần Tế nói thế, lập tức không ít người phụ họa theo.

Thần Kiều là tu sĩ Kim Đan kỳ, đêm qua đối phó với Cự Uế Điều cấp bảy, gã không tiến lên, mà đi theo tu sĩ Hóa Nguyên kỳ đánh Cự Uế Điều cấp thấp, vậy nên gã căn bản chẳng bị thương, thậm chí còn chẳng hao tổn chân nguyên, gã nói: “Tần Tế đạo hữu nói đúng lắm, chúng ta phí công giết đám Cự Uế Điều, nếu bảo sào huyệt của nó nằm đây, không phải không có đạo lý.”

Sau khi thảo luận một phen, mọi người quyết định đi tìm tòi sào huyệt Cự Uế Điều.

Tuy Cự Uế Điều cấp bảy đã bị Quân Trì giết chết, nhưng chẳng ai dám cam đoan rằng trong sào huyệt không còn nguy hiểm, cho nên mọi người đều vô cùng cẩn thận.

Mọi người phi thăng lên đỉnh núi, Quân Trì Quân Yên đạt không ít kỳ ngộ, không thấy hứng thú với sào huyệt Cự Uế Điều lắm, cho nên chỉ đi theo sát đằng sau.

Đến đỉnh núi, có không ít kết giới mà Cự Uế Điều cấp bảy hạ chung quanh, liếc mắt liền thấy một hang động thật lớn, trên đó có vài cấm chế, mấy tu sĩ Kim Đan kỳ liền thủ với nhau, cấm chế như thổ gà ngồi cầu lập tức tan tành.

Quân Trì xem xét một hồi, không thấy khí tức nguy hiểm, cho bên không ngăn cản đám tu sĩ vào đó.

Càng đi sâu vô, đường hang uốn lượn, tứ đại tông môn phái hai tu sĩ đứng bên ngoài canh cửa, còn lại thì tiến vào son động.

Linh khí bên trong nồng đậm hơn bên ngoài nhiều, xung quanh khô ráo, có một số nơi mọc linh thảo, xem ra đêm qua đám Cự Uế Điều đã dốc toàn bộ lực lượng, một đường đi thẳng, không gặp bất kỳ con nào khác, rất nhanh đã đến cuối hang, đó là một đại sảnh cực lớn, vương vãi rất nhiều lông vũ, trên vách núi còn có một tầng dịch nhầy như keo dính, Liễu Huy Hải nói: “Đây chính là nước bọt của Cự Uế Điều, có thể ngăn cản thần thức ngoại giới dò xét, dùng làm tài liệu pháp y rất tốt.”

Trừ bỏ cái đó, góc hang còn có ít xương cốt, và một số pháp bảo pháp khí của tu sĩ nhân loại, có thể thấy người này đã chết dưới mỏ Cự Uế Điều, các tu sĩ vào son động nhìn thấy, lập tức hưng phấn, nhưng tông môn đều có quy củ, đương nhiên không thể độc chiếm một mình, đầu tiên đưa cho bốn người dẫn đầu, sau đó mới chia cho những người ở dưới.

Mặc Phi tra xét khắp nơi, đột nhiên pháp hiện gì đó, liền đánh ra một đạo màu đỏ, trên đấy lập tức xuất hiện gọn sóng.

Vài người cảm thấy kỳ lạ, tụ tập lại, Mặc Phi nói: “Ở đây có cấm chế, bên trong hình như còn không gian.”

Quân Trì đến, nhưng không động đậy, vài tu sĩ Kim Đan ra tay, cũng không thể mở cấm chế, Trâu Mộ Uyển cung kính nói với hắn, “Cấm chế này so với

bên ngoài động mạnh hơn nhiều, có lẽ chứa gì đó trân quý, không biết người có thể mở nó ra hay không?”

Quân Trì cũng không biết cấm chế này thuộc loại gì, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, cũng tiến lên thử một lần.

Hắn gọi Chu Tước chỉ hòa ra, khẽ nâng lên, trong lòng bàn tay liền xuất hiện quả cầu màu đen, tiếp đó đánh quả cầu lên cấm chế, sau khi quả cầu tiếp xúc với nó, cấm chế lập tức bị thiêu cháy, rồi dập tắt.

Trên tường xuất hiện một cánh cửa, Trâu Mộ Uyển tiến lên mở ra, một cỗ mùi tanh đột ngột xông ra, Quân Trì liền biết bên trong có gì, vội nói: “Các người chớ vào, trong đó là ô Cự Uế Điều.”

Nhưng Trâu Mộ Uyển đã mở cửa, cảnh tượng bên trong lập tức đập vào mắt mọi người.

Son động có hình tròn, bốn phía đều là tầng tầng nước bọt của Cự Uế Điều, trên mặt đất rơi rất nhiều khối thịt, thịt động vật, thịt yêu thú, còn có thịt nhân loại, mà ở giữa đồng thịt, có hơn mười bảy mười tám cái trứng, lớp vỏ trứng có hoa văn màu xanh biếc xen lẫn màu hồng, những quả trứng này vẫn còn sống, đang hấp thụ dinh dưỡng từ những miếng thịt đó.

Hình ảnh này quả thật ghê tởm.

Có tu sĩ nói: “Đều là trứng Cự Uế Điều, thừa dịp tụi nó còn chưa nở, mau chóng tiêu diệt hết.”

Nói xong, lập tức hành động.

Quân Trì muốn cản đã muộn, vờn tay nhanh chóng đánh ra một đạo cấm chế, cửa động lập tức bị đóng kín.

Quân Trì làm vậy khiến mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn qua.

Hoàn chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 71

Cự Uế Điều là loài tương đối gian xảo, bản tính đương nhiên không gian xảo bằng hồ ly, nhưng vì am hiểu che dấu khí tức để đánh lén kẻ thù, cho nên mới bị nhân loại gán cái mác gian xảo.

Cự Uế Điều trưởng thành không tính đẹp, lại rất khó thuần phục, nhìn trứng của Cự Uế Điều thì biết, tụi nó sống bằng huyết nhục của động vật, so với các yêu thú khác, tu sĩ nhân loại khó mà lấy máu bắt chúng nhận chủ từ khi còn trong trứng được, vậy nên Cự Uế Điều không phải thú sủng tu sĩ chọn lựa, cho dù Cự Uế Điều có nhận chủ đi chăng nữa, chủ nhân nó phỏng chừng cũng không muốn mang theo, bởi vì nó chẳng xinh đẹp tí nào.

Vì thế khi nhìn hơn mười quả trứng Cự Uế Điều, tu sĩ không muốn thu về dùng, mà chỉ muốn tiêu diệt sạch sẽ.

Hành động của Quân Trì, đương nhiên vì muốn ngăn cản đám tu sĩ tổn thương chúng nó.

Quân Trì là người có tu vi cao nhất, nhiều người không dám ra mặt, nhưng tóm lại vẫn thấy khó chịu, có tu sĩ hỏi, “Tiền bối, vì sao lại bảo vệ chúng nó, mấy quả trứng Cự Uế Điều sau khi ấp ra sẽ làm hại các tu sĩ khác.”

Quân Trì đứng chắn trước cửa, hần tạm thời không động đậy gì, Quân Yên cũng hiểu ý hắn, dùng kiếm ý thêm cấm chế trên cửa, chỉ cho phép bên trong tiến ra nhưng bên ngoài lại không thể tiến vào.

Hắn bằng kiếm ý của Quân Yên lợi hại cỡ nào, chỉ cần nhìn cách y một chiêu dễ dàng chém chết bốn con Cự Uế Điều cấp năm là biết, cho nên dù Quân Yên khiến các tu sĩ bất mãn, nhưng nhiều người cũng biết tự lượng sức, không dám xen vào.

Bấy giờ Quân Trì mới đáp: “Cự Uế Điều sống sâu trong Tây Hoang, trừ các tu sĩ đến đây săn giết yêu thú, bình thường chẳng tu sĩ hay phạm nhân nào đến đây cả. Có thể hiểu, không phải Cự Uế Điều muốn làm hại tu sĩ, chỉ là những tu sĩ tới đây, cũng vì săn thú, ai lợi hại hơn thì sống. Một khi đã vậy, tối hôm qua Cự Uế Điều muốn giết chúng ta, ngược lại bị chúng ta giết chết, đó bởi vì lực lượng không đủ mà lại không biết tự lượng sức, là tai họa mà nó đáng phải chịu, nhưng không thể đổ lỗi lên mấy quả trứng này. Bởi vì nếu như chúng ta giết sạch không chừa đường sống, về sau có tu sĩ cần tài liệu của Cự Uế Điều, phải biết tìm ở đâu bây giờ? Tuy tu sĩ nhân loại và yêu thú không đội trời chung, nhưng vẫn có nhiều người thích nuôi thú sủng, chuyện yêu thú hóa hình người không phải không có, có thể thấy, dưới Thiên Đạo, yêu thú và tu sĩ nhân loại không ai khác ai. Thế tại sao không cho ổ trứng Cự Uế Điều này một đường lui?”

Trước giờ Quân Trì vẫn luôn ôn hòa thân thiện, thậm chí nhiều người xem nhẹ khí tức Nguyên Anh kỳ trên người hắn, cảm thấy người này ôn hòa như nước vậy, nhưng hiện tại, khí tức cường đại trên người hắn đột ngột phóng xuất, uy năng Nguyên Anh lão tổ, không chỉ khiến tu sĩ Hóa Nguyên kỳ cảm

thấy bị giam cầm không cách nào di chuyển, những tu sĩ Kim Đan kỳ cũng cảm thấy khó khăn, đương nhiên, Nguyên Anh lão tổ bình thường chưa chắc gì làm được như thế, đây còn liên quan đến huyết mạch thượng cổ thần thú của Quân Trì.

Quân Trì nói: “Cấm chế này vốn bị ta phá vỡ, giờ ta phong ấn lại cũng đúng thôi.”

Nói xong, chẳng thèm để ý tới đám tu sĩ, xoay người đi về phía cửa động, Quân Yến cũng đi theo sát phía sau.

Những người trong sơn động, ngơ ngác nhìn nhau, Liễu Huy Hải phản ứng đầu tiên, dẫn các tu sĩ Ngọc Đài Môn ra ngoài.

Tiếp theo đó là tu sĩ Hoa Dương kiếm phái, Hàn Mị như có điều suy nghĩ nhìn cấm chế trên cửa, cảm thấy Nguyên Anh lão tổ này quả thật khác với các Nguyên Anh lão tổ bình thường, nhưng sau đó nàng cũng mang theo tu sĩ tông môn tiến ra ngoài.

Tương Thủy Tông và Cửu Huyền Tông cũng đi theo.

Bởi vì thần thức Nguyên Anh lão tổ cực kỳ nhạy bén, cho dù nhiều người bất mãn, cũng không dám nói ra, chỉ dùng thần thức nói chuyện với người trong môn: “Vẫn cảm thấy lão tổ đó thấp phần hòa ái, không ngờ khi phóng xuất uy áp, đủ khiến người khác vô pháp chống đỡ.”

Tu sĩ kia liền đáp: “Tôi qua đánh chết Cự Uế Điều cấp bảy, một kích cuối cùng của hắn, là dùng toàn bộ lực lượng bên trong, khiến Cự Uế Điều bạo liệt mà chết, chúng ta đứng cách Cự Uế Điều xa như vậy mà còn bị linh khí dao động đến mức không đứng vững, đủ thấy hắn lợi hại cỡ nào rồi.”

“Quả thật như thế, thế nhưng thần thông của hắn rất kỳ lạ, ta chưa từng nhìn thấy bao giờ. Tưởng là một loại chân hòa, nhưng lại không có hơi thở, cũng không thấy kí thác với linh khí hay pháp bảo gì.”

“Ta cũng chưa thấy bao giờ. Trâu sư thúc và Mặc sư thúc tu vi cao thâm, lại rèn luyện nhiều năm, có biết lão tổ đó sử dụng công pháp gì hay không?”

Hắn nói thế, liền hỏi Trâu Mộ Uyển, Trâu Mộ Uyển dẫn đầu đội ngũ, kỳ thật đối với công pháp của Quân Trì, bọn họ hoàn toàn không biết thuộc tính, dường như là công pháp thuộc tính Hỏa, nhưng lần đầu mới thấy ngọn lửa màu đen, hơn nữa rất hiển nhiên, Quân Trì dùng lửa, hoàn toàn không nhờ linh khí hay linh bảo, chỉ trực tiếp phóng ra, quả thật kỳ lạ, ngược lại có chút giống yêu tu.

Tuy có suy đoán này, nhưng không ai nói, cũng không gì chứng thực được.

Trâu Mộ Uyển trả lời mình cũng không biết, cảm thấy Quân Trì gặp cơ duyên, chứ không phải học từ công pháp Ngọc Đài Môn.

Sau khi rời động, không ít người bất mãn Quân Trì, nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh lão tổ, mọi người chỉ đành theo kế hoạch tiếp tục lên đường.

Căn cứ theo địa đồ, Di Phủ nằm ở sâu trong Tây Hoang, khi đến đây, họ mới hoàn thành một phần ba lộ trình, nhưng lại tổn thất hai tu sĩ, còn có vài người bị thương.

Như thế có thể đoán, một đường về sau chưa chắc thuận lợi, lại càng phải ý vào tu sĩ cấp cao hơn.

Trên lưng tiên hạc, Quân Trì ngồi sát gần cổ nó, còn Quân Yến thì ở cạnh hắn, Liễu Huy Hải tới chỗ Quân Trì nói mấy câu, sau đó cũng ngồi xuống.

Ông không dò hỏi hay trách móc tại sao Quân Trì lại làm như vậy, dù đứng trên phương diện tu sĩ, ông thấy nó quả thật khó hiểu.

Hơn mười ngày tiếp theo, thỉnh thoảng cũng gặp yêu thú, bất quá nhờ có bản đồ, trên bản đồ có đánh dấu vị trí các yêu thú cấp cao, cho nên có thể chọn đường an toàn nhất mà đi, dù gặp phải yêu thú, nhưng cao lắm cũng chỉ cấp năm, có Nguyên Anh lão tổ, với vài tu sĩ Kim Đan, yêu thú cấp năm nhanh chóng bị giải quyết, đoàn người thuận lợi tiến thẳng tới Di Phủ.

Đây chính là chỗ sâu của Tây Hoang, khắp nơi toàn cát vàng, chỉ có các loại yêu thú sa mạc mới sinh sống ở đây.

Vì cửa Di Phủ đến tối mới mở, cho nên tu sĩ chỉ đành ngồi chờ ở đây trước.

Ở nơi khác, sa thú vô cùng hiếm gặp, toàn thân nó đều rất hữu dụng, chỉ cần có sa thú xuất hiện ở phụ cận, các tu sĩ lập tức tìm săn, thần thức Quân Trì quét đến, nhưng hắn không nói gì.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, nhiệt độ cũng hạ thấp, đêm lạnh ở Tây Hoang thật sự gian khổ.

Các tu sĩ đều mong Di Phủ mau mở cửa.

Bốn người dẫn đầu tụ lại thương thảo, sau đó làm theo chỉ thị trên bản đồ, vẽ một cái trận pháp trên cát, một hào quang bỗng hiện lên, cứ thế, một cánh cửa như ẩn hiện xuất hiện giữa không trung, vẽ đầy đồ án cổ xưa, trên đó có bốn cái móc khóa.

Bốn người dẫn đầu lần lượt lấy chìa khóa ra, chìa khóa tiến vào mở chốt, đại môn vốn đang hư ảo chậm rãi hiện ra, nặng nề rơi xuống, cửa môn ầm một tiếng mở ra, bên trong một mảnh tối đen.

Những tu sĩ tu vi hơi thấp đều quay đầu nhìn nhau, nhất thời không ai có động tác.

Quân Trì vận chuyển chân nguyên hình thành lớp phòng hộ, dẫn đầu đoàn người tiến vào đại môn, Quân Yến theo sát sau đó, đi bên cạnh Quân Trì.

Nhìn Quân Trì Quân Yến đi vô, tứ đại tông môn cũng phân phối nhau, Ngọc Đài Môn vào trước, tiếp sau đó là tông môn có lực lượng xếp thứ hai – Hoa Dương kiếm phái, trước sau tiến vào đại môn cổ xưa.

Quân Trì Quân Yến sau khi bước tới, liền nhảy lên, sau đó vững vàng đáp xuống đất, từ bên ngoài nhìn vô chỉ thấy một mảnh tối đen, nhưng sau khi chân chính tiến vào rồi, mới phát hiện chung quanh có vẻ thâm trầm, nhưng không phải không có ánh sáng.

Nơi mà họ tiến vào trông rất u ám, trên trời đen mịt, lại lấp lánh ánh sao.

Cách không xa có một rừng cây, thể nhưng cây cối phát triển có chút kỳ dị, thân cây lẫn lá cây đều là màu đen, trước giờ chưa từng nhìn thấy.

Dưới mặt đất còn có vài bụi cây, trên tán cây thậm chí mọc một số quả tròn vo.

Quân Trì dùng thần thức đảo xung quanh, nhưng dường như bị hạn chế, chỉ có thể điều tra trong phạm vi vài trăm dặm, trong vài trăm dặm đó, là một vùng bình nguyên với những loài thực vật giống như vậy, ở phương Bắc, có vài ngọn núi lớn, còn tình hình bên kia núi thì tra không được nữa.

Sau khi các tu sĩ tiến vào hết mới kinh ngạc nhìn quang cảnh chung quanh, ước chừng không thể tưởng tượng bên trong Di Phủ lại trông như thế này.

Mặc Phi nói: “Quả thật không thể ngờ, bên trong phong ấn là một mảnh tàn đại lục, chỉ không biết di tích tông môn thượng cổ nằm ở nơi đâu?”

Bạch y của hắn bay bay, giọng nói êm tai, nhất thời xua tan đi không khí âm trầm thê thảm trong Di Phủ.

Bốn tông môn, mỗi người đều mang theo ngọc giản hoặc bùa chú có thể tùy thời ký lục tình hình bên trong Di Phủ, phải dùng ký lục từ lúc vào cổng, hơn nữa các tông môn đều phái ít nhất hai vị Kim Đan chân nhân, tổng cộng có tám người, vẽ một trận pháp bắt quái ngay đại môn, dùng rất nhiều tài liệu quý hiếm, chỉ vì để định vị.

Dù bốn đội có đi đâu xa, cũng có thể nhờ vào nó, tìm đường trở về nơi này.

Trận pháp này tương đương với một Truyền Tống Trận nhỏ, thể nhưng khoảng cách di chuyển không thể quá xa, cho nên cứ cách một hồi phải bố trí một cái, tóm lại có thể bảo đảm an toàn.

Tứ đại tông môn đến để khai hoang, chứ không phải tìm chết, mấy chuyện này đương nhiên sẽ làm cẩn thận.

Tám vị Kim Đan chân nhân phối hợp ăn ý thiết kế trận pháp, các tu sĩ còn lại, hoặc là ở lại hộ pháp, hoặc đi xung quanh điều tra, ký lục lại tình huống nơi đây.

Quân Trì và Quân Yến đứng một bên, nhìn loại quả tròn vo trên bụi cây, Quân Trì dò xét một hồi rồi nói với Quân Yến: “Đây là linh châu quả, nhìn hình dáng bên ngoài, chắc cũng phải hơn vạn năm, chỉ là khí tức nơi đây quá mức âm trầm, vì vậy trong quả đúc kết thành độc tố, thứ này không thể sử dụng được nữa.”

Quân Trì có thể biết được chuyện này, cũng nhờ ghi chép bên trong ngọc giản của Hoàn Vũ.

Quân Yến nói: “Linh châu quả bao gồm bảy loại, chia thành bảy màu: trắng vàng hồng lục lam tím đen, dùng bảy loại linh châu quả tế luyện, có thể luyện thành Vạn Linh đan, chữa trị kinh mạch đan điền thân thể. Có phải là nó không?”

Quân Trì đáp: “Ta thấy đúng là nó rồi. Chỉ là cái này không được tùy tiện ngắt lấy, nếu đụng vào sẽ trúng âm độc.”

Quân Trì vừa mới nói xong, đã có tu sĩ vươn tay chạm vào.

Hoàn chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 72

Nơi đây chính là Thiên Hoàn Di Phủ, một trong số ba nghìn tàn đại lục của đại thế giới rơi vào Nguyên Nhất thế giới, sau đó bị phong ấn, những sự vật trong giai đoạn này, các tu sĩ không nên tùy ý chạm vào, nếu mỗi tu sĩ đều muốn đi xem, lỡ vô tình xảy ra vấn đề gì, khó mà giải quyết nổi.

Tu sĩ chạm vào linh châu quả, chính là Diêu Phi tu sĩ Hóa Nguyên hậu kỳ của Ngọc Đài Môn, hắn dường như nhận ra đây chính là linh châu quả, hơn nữa còn biết công dụng của nó, với lại thấy nó bị phong ấn trong Thiên Hoàn Di Phủ ở Tây Nguyên đại lục, hình thành một thế giới mới cũng phải mấy vạn năm rồi, linh châu quả sống ở nơi này, chưa từng bị ai chạm vào, cho nên tuổi thọ cũng khoảng mấy vạn năm, thập phần trân quý.

Các tu sĩ không biết linh châu quả, chỉ nghĩ đây chỉ là một loại quả mọc hoang, có màu trắng, nhưng xung quanh lại lưu động một tầng màu đen thăm thẳm, tuy rằng trái cây mọc rất nhiều, nhưng không ai dám chạm vào.

Chỉ có Điều Phi hái nó, hắn vừa dùng lực lượng hút lấy trái cây, ánh sáng màu đen của nó đột nhiên trở nên đại thịnh, xâm nhập từ lòng bàn tay đến cánh tay, cảm giác đau đớn lạnh lẽo khiến hắn phải thống khổ hét to, các tu sĩ chung quanh giật mình nhìn về phía hắn.

Bên cạnh hắn chính là hai tu sĩ Ngọc Đài Môn, một người là Chiêm Cổ, người còn lại là Hề Linh.

Chiêm Cổ định tiến lên hỗ trợ, Hề Linh vội ngăn nài, nói: “Đừng chạm vào hắn.”

Vừa nói xong, liền chưởng về phía đó, đánh bay linh châu quả trong tay Điều Phi, nhưng hắc khí đã tiến vào thân thể hắn, hiện giờ vẫn chưa thể loại bỏ.

Điều Phi là tu sĩ Hóa Nguyên hậu kỳ, ít nhiều cũng có tích lũy, vội vàng uống hai viên đan dược, sau đó ngồi xếp bằng xuống, muốn bức hàn khí âm độc ra khỏi cơ thể.

Tám vị tu sĩ Kim Đan kỳ còn bận thiết lập Truyền Tống Trận, vô pháp bận tâm chuyện khác, chỉ còn Quân Trì Quân Yến và một vị Kim Đan kỳ của Hoa Dương kiếm phái – Giang Lưu phát hiện, phóng tới gần Điều Phi.

Hề Linh nói: “Nơi này âm khí quá nặng, cây cỏ ở đây đã thấm thấu vô số âm khí, hình thành âm độc, Điều Phi chắc đã trúng phải rồi.”

Hề Linh là tu sĩ Hóa Nguyên hậu kỳ, bình thường rất ít nói, nhưng kiến thức lại vô cùng rộng lớn.

Mặt Điều Phi mang theo hắc khí, mặt hắn đầy mồ hôi lạnh, vẫn rất nỗ lực loại bỏ âm độc, nhưng dường như hiệu quả không tốt mấy.

Trên người Quân Trì Quân Yến mặc dù có đan dược, nhưng đều là thứ đơn giản, đan dược hóa giải âm độc, cả hai người đều không có, mặt khác, các tu sĩ còn lại đều mang theo, Giang Lưu lấy đan dược trong bình ra, đánh bay vào miệng Điều Phi.

Điều Phi nuốt đan dược vào, bất quá nhìn dáng vẻ của hắn, dường như vẫn không có tác dụng.

Trận pháp bên kia đã thiết lập xong, Liễu Huy Hải và Thần Kiều đều tới xem.

Thần Kiều hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Chiêm Cổ đứng bên cạnh kể lại mọi chuyện.

Giang Lưu nói: “Hắn đã ăn Bích Tuyền đan giải âm độc, bất quả hình như không có tác dụng gì.”

Lúc Điều Phi xảy ra vấn đề, các tu sĩ đều nâng cao cảnh giác, vốn có người muốn thử chạm vào trái cây, cũng sợ hãi bỏ luôn ý niệm.

Liễu Huy Hải là người dẫn đầu Ngọc Đài Môn, tuy Điều Phi bên phe Hách Quang lão tổ, nhưng ông sẽ không bàng quang đứng nhìn mặc kệ Điều Phi, thế nhưng cũng chẳng tận lực giúp đỡ.

Ông nói: “Âm khí ở đây thật nặng, âm độc bên ngoài e rằng chẳng bằng một góc ở đây, ăn Bích Tuyền đan cũng vô dụng.”

Trâu Mộ Uyên cũng tới, thấy tình huống Điều Phi, nói: “Nếu cả Bích Tuyền đan cũng vô dụng, chỉ sợ không xong, chỉ có thể dùng chân hỏa để loại bỏ, nhưng hắn cũng phải nếm chút khổ sở.”

Liễu Huy Hải nói: “Điều Phi tập Huyền Hòa thuật pháp, thế nhưng chỉ là Hóa Nguyên kỳ, đan hỏa không thể ngăn cản âm độc, cho nên mới xuất hiện vấn đề này, xem ra phải có Kim Đan chân loại bỏ âm độc giúp hắn.”

Nói đến đây, ông cũng không khách khí nhìn về phía Thần Kiều: “Đã vậy, còn thỉnh Thân Kiều chân nhân ra tay, ngươi cũng tu Huyền Hòa thuật pháp, mạch tượng như hắn, giúp hắn giải trừ âm độc là tốt nhất.”

Thần Kiều liếc mắt nhìn Liễu Huy Hải, Liễu Huy Hải cũng là Kim Đan chân nhân, nhưng ông là người dẫn đầu, không tiện ra tay, Quân Trì Quân Yến lại không tu luyện Huyền Hòa thuật pháp, cho nên chỉ còn gã là thích hợp nhất.

Thần Kiều không thể không tham nhập vào cơ thể Điều Phi, âm độc trên cơ thể hắn lập tức xâm lấn gã, bất quá đan điền gã còn đan hỏa, nháy mắt loại bỏ cỗ âm độc.

Tồn không ít thời gian, âm độc trong người Điều Phi mới bị Thần Kiều chân nhân loại bỏ hoàn toàn, nhưng Điều Phi nguyên khí đại thương, còn Thần Kiều cũng phí không ít chân nguyên.

Sau chuyện lần này, càng khiến các tu sĩ tận lực cẩn thận, hơn nữa còn hình thành thêm tầng phòng hộ bên ngoài, sau đó mọi người mới đi về phía Bắc.

Một đường tiến tới có không ít linh châu quả mọc xung quanh, bất quá chẳng còn ai muốn chạm vào nó.

Đoàn người điều khiển pháp bảo, không bao lâu sau thần thức Quân Trì tra xét đến mấy tòa núi cao đằng trước, những ngọn núi này hình thành một trận thế, người có kinh nghiệm vừa nhìn, liền biết đây là Tụ Âm Trận.

Mọi người dừng lại, Tản Tề tương đối có kinh nghiệm nói, “Ngọn núi vây kín hình thành Tụ Âm Trận, đứng ở đây, cũng có thể nghe thấy tiếng gió gào thét bên trong, chắc chắn không phải trùng hợp, có người có ý thiết lập địa phương này, nhưng lại không biết thiết trí như vậy có tác dụng gì.”

Thiên Hoàn Di Phủ chính là khối hải cốt của ba nghìn thế giới, ba nghìn thế giới này không bình thường giống Nguyên Nhất thế giới, ở đó có nhiều tài nguyên, công pháp tốt, thế giới cũng rộng hơn, nhiều tông môn không lồ tích lũy thâm hậu, các tu sĩ thiết trí một Tụ Âm Trận to như vậy, người có đầu óc đều biết không đơn giản.

Chỉ là, thiết trí một cái trận như thế, rốt cuộc có mục đích gì đây, thật khiến người ta phải nghĩ sâu xa.

Tản Tề nói xong, tất cả mọi người đều không tìm được đáp án, liền dồn ánh mắt lên người Quân Trì, dù sao hắn cũng là người có tu vi cao nhất.

Quân Trì đọc không ít ngọc giản, nhưng ít lẫn lộn nhiều, kỳ thật kiến thức còn không rộng bằng tu sĩ Kim Đan như Tản Tề, Thần Kiều hay Hàn Mị.

Bất quá Quân Trì quả thật có chút hiểu biết, nói: “Ở vùng đất này, một mảnh thanh bình trống trải, chỉ có những ngọn núi lớn hình thành Tụ Âm Trận, theo ta thấy, tất cả mọi thứ ở đây đều nhiễm âm khí từ Tụ Âm Trận, nhờ vậy có thể đoán, ở đó chắc chắn có âm linh.”

Dùng thần thức tìm kiếm quanh các ngọn núi, chỉ thấy một mảnh sương mù, hình ảnh không rõ ràng lắm.

Quân Trì vừa nói xong, tất cả mọi người đều trầm tư, cũng có tu sĩ dứt khoát hỏi, “Vậy bây giờ, chúng ta tiến vào trận thế tìm tòi, hay vòng ra khỏi nơi này đây?”

Bốn người dẫn đầu thảo luận một hồi rồi tới xin chỉ thị của Quân Trì, Hàn Mị nói: “Tiền bối, chúng ta định vòng qua trận thế này, nhìn tình hình nơi khác, sau đó tính toán sau, người nghĩ thế nào?”

Quân Trì đáp: “Tụ Âm Trận lớn như thế, âm linh nuôi trong đó chỉ sợ không đơn giản, chúng ta không phải đối thủ của nó, nếu bốn tông chỉ đến đây tìm hiểu tình huống, thì cứ vòng khỏi nơi này, tiếp tục đi về phía trước mới an toàn nhất.”

Quân Trì nói xong, tuy họ là nhóm đầu tiên vào dò la Thiên Hoàn Di Phủ, nhưng ai không muốn gặp kỳ ngộ chứ, nếu chỉ tiến vào đây làm cu li thì ai mà thêm tới.

Bất quá thử so sánh cơ duyên kỳ ngộ, thiên tài địa bảo hay bảo vật gì đó, thì tánh mạng vẫn là quan trọng nhất, cho nên Quân Trì đã có ý vòng khỏi nơi này, thì mọi người cũng quyết định vòng đi.

Điều khiển pháp bảo bay đi, đang muốn vòng qua ngọn núi thứ nhất, phía trước đột nhiên xuất hiện con lốc, con lốc đánh úp tới, muốn cuốn tất cả mọi người vào trong núi.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều hoảng hốt, con lốc mang theo âm thanh thê lương, như vô số âm hồn đánh đến, hình thành uy áp cực lớn, muốn cuốn bọn họ đi.

Quân Trì, Quân Yên, Mặc Phi và Giang Lưu đứng trước dò đường, con lốc ào lại đây, bọn họ đương nhiên đứng mũi chịu sào, Mặc Phi gọi pháp bảo ra, nhưng pháp bảo đập về phía nó, giống như hòn đá nhỏ ném vào trong nước, lập tức bị cuốn đi, kiếm khí Giang Lưu đánh tới cũng bị nuốt chửng, như đá chìm dưới đánh biển, vô pháp ngăn cản con lốc.

Đòn công kích ngược lại cổ vũ con lốc, khiến nó càng thêm mạnh mẽ.

Quân Trì hét lớn một tiếng, “Tất cả mọi người chia nhau ra, gọi pháp bảo, chạy khỏi con lốc, đừng công kích nó, nếu không sẽ càng mạnh thêm!”

Các tu sĩ vội vàng chạy tứ phía, nửa thoát được, nửa không thoát được, người bị gió cuốn vào, cũng có người bị ném ra, Quân Trì Quân Yên và Mặc Phi Giang Lưu đứng gần vốn không thể thoát nổi, con lốc càng tới càng lớn, đã sớm cuốn họ vào trong.

Tuy rằng có nhiều uy năng, nhưng lực lượng của nó quá lớn, vẫn trở nên bất lực.

Bị cuốn vào, từng người đều gọi pháp bảo linh khí hộ thể, tuy rằng con lốc thế tới hung mãnh, nhưng cơn gió của nó, cứ nhiên chẳng tạo thành thương tổn nặng.

Con lốc di động, rồi chậm rãi ngừng lại, Quân Trì Quân Yên dùng thần thức điều tra xung quanh, liền phát hiện mình không còn ở vùng đất lúc trước nữa.

Khi Quân Trì và Quân Yên bị gió cuốn đi, y liền gọi ra một dải lụa xanh biếc buộc chặt bọn họ với nhau, dải lụa này vốn thuộc về bại tướng dưới tay y – Văn Hương, không ngờ cũng có ích lắm.

Quân Trì Quân Yên thoát khỏi con lốc, sau đó rơi xuống đây.

Bốn phía toàn sương mù, trên mặt đất có màu đen tối tăm, cực kỳ cứng rắn, xung quanh cả hai đều không hề xuất hiện loại cây cỏ nào, giữa không trung lơ lửng u lục quang, u lục quang phát hiện Quân Trì Quân Yên, lập tức bay vọt về phía hai người, Quân Trì nói: “Đây chắc là oán linh.”

Quân Yên nhìn nhìn, gật đầu tán đồng, “Đúng vậy, nhìn rất giống thứ ở Long Cốt Sơn, thế nhưng oán khí nặng hơn.”

Oán linh phát ra âm thanh bén nhọn, như ngọn gió xoay quanh sơn cốc, chúng nó đã lâu không thấy người sống, thập phần hưng phấn, tưởng rằng sắp được ăn thịt tươi, Quân Trì vươn tay ném một cái Chu Tước chỉ hóa qua, oán linh còn chưa kịp phát ra tiếng đã bị đánh tan mất.

Oán linh vốn sợ nhất dương hòa, mà Chu Tước bản mạng lại chính là hòa, chính là loại dương hòa thuần túy nhất trong Nam Minh Ly Hỏa.

Trước kia ở Long Cốt Sơn, Nhạc Ly là Hạo Thiên Nguyên Mãng, có bản mạng là hỏa, yếu hơn Chu Tước chỉ Hỏa nhiều, thế nhưng tu vi Nhạc Ly cao thâm, đủ tạo thành thương tổn với oán linh, trên cơ bản, chỉ cần một quả cầu lửa cũng diệt được oán linh, huống chi là Chu Tước bản mạng, những oán linh hận không thể bay nhanh về phía này đều nhanh chóng bị đánh tiêu tán.

Quân Yên dò xét khắp nơi, nói: “Trong mù có thể ngăn cách thần thức, không thấy gì cả. Ca ca, khi đó chúng ta đứng bên ngoài nhìn thấy Tụ Âm Trộn, xem ra chỉ cần rời khỏi vùng đất ban này, sẽ bị con lốc đó cuốn vào đây.”

Quân Trì ngồi xổm nhìn thổ nhưỡng trên mặt đất, đột nhiên nói, “Quân Yên, đệ nhìn thổ nhưỡng này xem, có phải chứa Thiết Tinh Sa hay không.”

Hoàn chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 73

Con lốc vừa rời quả thật cường đại, so với không gian gió lốc chẳng thua kém bao nhiêu, Quân Trì Quân Yên sau khi thoát khỏi con lốc thì không nhìn thấy những người khác.

Mà theo như những gì Quân Trì biết, ở đâu có Thiết Tinh Sa ở đó có Thiết Tinh.

Tuy Thiết Tinh rất hiếm, lúc Quân Trì Quân Yên ở Thần Long Chi Uyên cũng đoạt được loại thiên tài địa bảo này, Quân Yên còn muốn dùng nó chế tạo linh kiếm bốn mạng, thế nhưng không phải loại Thiết Tinh bình thường.

Y cần loại Thiết Tinh thuần túy nhất, sống ở âm địa, bị âm khí gột rửa suốt mấy vạn năm, âm trung sinh dương, hình thành Thiết Tinh.

Loại Thiết Tinh đó phải chuyển hóa âm dương lẫn nhau, mới có thể đúc thành linh kiếm bốn mạng của y.

Bởi vì Quân Yên tu hành kiếm đạo, cũng là một loại chuyển hóa âm dương.

Nếu có Thiết Tinh chuyển hóa âm dương, cộng thêm bốn mạng Chu Tước chỉ hỏa của y, như thế sẽ luyện thành loại Thiết Tinh này.

Quân Trì nói xong, Quân Yên cũng hiểu ý hẩn, y xem xét thổ nhưỡng một hồi, nói, “Quả thật là Thiết Tinh Sa, hơn nữa hàm lượng khá cao.”

Quân Trì đứng dậy, nhìn khắp nơi, rồi nói: “Ồ đây là trung ương Tụ Âm Trộn, nơi có âm khí nặng nhất, nếu từ chỗ này đã hình thành Thiết Tinh Sa, vậy Thiết Tinh ở trung ương rất có khả năng âm trung sinh dương.”

Quân Yên hỏi, “Chúng ta không tìm người khác sao?”

Quân Trì đáp: “Chúng ta qua kia tìm thử, nếu gặp thì tốt, không gặp thì chừng nào thoát ra ngoài rồi tìm sau. Lại nói, ta nghĩ nếu muốn phá trận, thế nào cũng phải tiến sâu vào trong, nếu không mọi người đều bị vây ở đây không thể thoát thân, giả như không có ai quấy rầy, lúc bắt đầu đi, ta còn có thể hóa thành hình dạng Chu Tước, Chu Tước là thần thú chí dương, nhất định khắc chế được Tụ Âm Trộn. Nếu như xuất hiện người khác, ta không thể biến hình được.”

Quân Yên kỳ thật cũng không muốn Quân Trì hóa thành Chu Tước, lỡ như bị nhìn thấy thì phiền toái lắm.

Thế nhưng Quân Yên không có cơ hội ngăn cản, Quân Trì đã phán đoán được địa phương có âm khí nặng nhất, y chỉ đành đi theo hẩn.

Nơi này âm khí rất nặng, người bình thường tiến vào chỉ sợ vô pháp vận chuyển chân nguyên, sao còn điều khiển pháp bảo được nữa, bất quá Quân Trì Quân Yên có một nửa huyết thống Chu Tước, mà huyết thống Chu Tước thuần dương, có thể khắc chế cả âm vật, Quân Yên gọi Linh Kiếm ra, dễ dàng không chế nó, Quân Trì cũng phóng lên Linh Kiếm y đứng, hai người tiến về địa phương có âm khí nặng nhất.

Phi Kiếm bay rất thấp, chỉ thấy hàm lượng Thiết Tinh Sa bàn đầu vốn không quá cao, nhưng về sau hàm lượng dần nồng đậm, vậy nên càng thêm tối đen, giữa màu đen thậm chí thoáng lộ ra kim sắc.

Quân Trì nói, “Nhìn kia, ở đây là trung ương trận, nhất định có Thiết Tinh.”

Mặt đất ban đầu chỉ như một quảng trường to rộng, một lát sau, Quân Trì Quân Yên liền nhìn thấy tòa lâu vũ đồ sộ.

Quân Trì hạ thấp Phi Kiếm, nói: “Chúng ta vào trong thử xem.”

Quân Trì cũng tán đồng, hai người hạ xuống trước lầu vũ, Quân Trì đi qua nhìn nhìn, nói: “Ở đây còn lưu lại khí tức Linh Khí, có người từng đến đây.”

Hắn nói xong, một tiếng động bỗng phát ra từ đằng trước, hai người liếc nhau, vội chạy về phía đó.

Vào lòng trọng viện môn, phía sau là một cái sân lớn.

Khí tức âm linh cấp cao bỗng truyền đến, đó là một âm linh đã hình thành dáng vẻ con người, nó vừa mở miệng, một hơi thở dày đặc màu đen phun qua, bạch y tu sĩ lập tức gọi ra một chiếc bình bạch ngọc, bình bạch ngọc tản mát màu sắc lục bảo, thứ âm khí màu đen âm linh phun ra đều bị hút vào trong chiếc bình, chỉ là càng hấp thụ nhiều, màu sắc lục bảo càng nhạt nhòa.

Bạch y tu sĩ đó chính là Mặc Phi, Kim Đan chân nhân, hắn đương nhiên biết bình bạch ngọc không thể hấp thụ nhiều âm khí, liền gọi ra một trường tiêu, trường tiêu ngân vang, âm thanh đánh thẳng về phía âm linh, âm linh phát ra tiếng kêu bén nhọn, dường như bị âm thanh chọc tức, ngược lại nhào về phía Mặc Phi.

Bình bạch ngọc vì không thể chịu quá nhiều âm khí, lục quang hoàn toàn ảm đạm, nháy mắt nổ tung.

Quân Yên thấy âm linh sắp nhào tới chỗ Mặc Phi, tay rung lên, Xích Viêm kiếm lập tức xuất hiện, một đạo kiếm ý nóng như lửa bỏng tới, âm linh cũng cố cấp năm, vừa rồi Quân Yên cố tình lấy Chu Tước chi hỏa bao bọc Xích Viêm Kiếm, vì thế nó lập tức bị kiếm ý cản trở, kiếm ý trăm nó thành hai nửa, sau khi bị đứt đoạn, cả người nó bỗng nhiên vụn vụn, bay vọt lên, lại hợp thành một, nó phát ra tiếng kêu bén nhọn, giữa sân liền xuất hiện thật nhiều hắc ảnh, nhào tới tấn công ba người.

Quân Yên lao thẳng tới âm linh cấp năm, còn Quân Trì gọi Chu Tước chi hỏa ra tay, nắm thành quyền, động tác nhanh như gió, quyền phong đi đến đâu, hắc ảnh nơi đó lập tức tiêu tán chỉ còn một luồng khói nhẹ, khắp sân không ngừng vang lên tiếng kêu ai oán của âm linh.

Mặc Phi cứ tưởng mình phải chôn thân ở nơi này, không ngờ Quân Trì Quân Yên xuất hiện, kịp thời cứu hắn.

Nhưng giờ không phải lúc nói cảm tạ, hắn là tu sĩ thuộc tính Thủy, Tụ Âm Trận chủ yếu vì Thiết Tinh Sa, mà nó lại vốn là khắc tinh với người học công pháp thuộc tính Thủy như hắn, khiến hắn khó mà phát huy.

Rất nhiều thuật pháp không thể công kích nữa, hắn chỉ đành nắm chuỗi sáo bản mạng, biến nó thành trường kiếm, chém giết đám oán linh xung quanh.

Âm linh cấp năm rất khó diệt trừ, ở đây có một Tụ Âm Trận cực lớn, khiến nó dễ dàng triệu hồi oán linh liên tục, nếu không tiêu diệt đám oán linh đó, Quân Yên khó mà chú tâm đối phó với âm linh cấp năm, cho nên Quân Trì và Mặc Phi đều rất ăn ý ngăn cản diệt trừ đám oán linh đen đúa trong sân.

Xích Viêm Kiếm trong tay Quân Yên lưu động một tầng Chu Tước chi hỏa, âm linh cấp năm dường như rất kiêng kỵ nó, xoay người muốn chạy, Quân Yên vội truy kích tới, đánh tới ba đạo kiếm ý, chia thành ba phía ngăn cản âm linh không còn đường lui.

Âm linh vụn vụn một hồi, phát ra tiếng nứt vỡ bén nhọn.

Một đoàn sương đen đánh úp về phía Quân Yên, Quân Yên phun một ngụm lửa qua, va chạm với đám sương đen, màn sương đen phát ra tiếng rú thê lương không ngừng tan rã, ngọn lửa cũng dần nhỏ xuống. Cuối cùng cả hai đều biến mất.

Quân Yên lại đánh một đạo kiếm ý, xông thẳng đến chỗ âm linh.

Chỉ số thông minh của âm linh cấp năm không thấp, nhìn liền biết người này là khắc tinh của mình, không còn suy nghĩ ham chiếm, muốn lách người trốn đi, đáng người nó linh hoạt, kiếm ý đánh tới, chỉ đánh trúng một bộ phận rất nhỏ, còn những bộ phận khác thì hóa thành sương mù thấm xuống đất.

Nhưng không biết vì sao, trên đất đột ngột xuất hiện vô số ánh lửa, âm linh cấp năm bị thiêu đến hết to, tràn đầy oán hận tụ lại thành một thân thể hư ảo.

Quân Yên vọt đến sau lưng nó, tay vung lên, một tấm lưới làm bằng Chu Tước chi Hỏa xuất hiện ập về phía nó.

Âm linh thét thê lương, cho rằng mình chắc chắn bị thiêu thành tro, không ngờ khi cái lưới đến gần, cứ nhiên không có cảm giác bị cháy.

Nó lại muốn công kích, Quân Yên đảo Xích Viêm kiếm trong tay, nói: “Trên tấm lưới dương hỏa đã bị ta hạ cấm chế, chỉ cần ngưng động nhẹ, cấm chế lập tức bị phá hủy, thiêu ngươi thành tro bụi.”

Tuy âm linh có linh trí, nhưng linh trí chỉ cỡ một đứa trẻ bảy tám tuổi, dù vậy cũng hiểu ý tứ của Quân Yên, hơn nữa cũng biết y không định giết mình.

Oán linh không còn tràn ra, những con bị đánh tan cũng không quay trở về nữa.

Cả sân âm trầm, Quân Trì và Mặc Phi đều dừng động tác, Mặc Phi quay sang nói với Quân Trì Quân Yên, “Đa tạ tiền bối và đạo hữu giúp đỡ.”

Quân Trì hỏi: “Chỉ có mình ngươi ở đây sao?”

Mặc Phi nói: “Sau khi con lốc ném ta tới đây, ta thấy chỗ này có một cái sân, sau đó phát hiện một con oán linh cấp thấp, ta tiêu diệt nó xong, không ngờ

trong sân còn có một âm linh cấp năm, mà công pháp ta vừa vận bị nó khắc chế, cho nên rơi vào thể hạ phong. Tiền bối, hai người có thấy những người khác hay không?”

Quân Trì nói, “Không, chỉ có ta, Quân Yến và người.”

Âm linh cấp năm cứ sợ sẽ bị lưới lửa thiêu đốt, vốn nó đang ở hình người, sau lại biến thành một quả cầu nhỏ, phát ra ánh sáng u lục nhàn nhạt, trên quả cầu lộ ra hai điểm màu đen.

Quân Trì nhìn nhìn quả cầu âm linh, hỏi: “Hai cái cục đen đó là đôi mắt nó sao?”

Quân Yến nói: “Ta thấy giống cái miệng hơn.”

Âm linh lập tức lăn lộn vài vòng, bảo: “Miệng ta ở đây nè.”

Ngay sau đó, phần dưới hai điểm màu đen bỗng nứt ra, nó mở to miệng, một luồng âm khí đen thui phun ra ngoài, trường kiếm trong tay Quân Yến đảo lại chia thẳng tắp tới chỗ nó, âm linh thét lên một tiếng kêu thê lương, nhắm chặt miệng lại.

Quân Trì nói: “Thế ra hai điểm đó là đôi mắt rồi, với nó còn có thể thu nhỏ nữa kia, Quân Yến, người thu nhỏ cái lưới lại xiu, coi nó có thể biến nhỏ cỡ nào.”

Âm linh thấy Quân Yến muốn ra tay, vội vàng kêu to: “Ta không thu nhỏ nữa, không thu nhỏ nữa đâu.”

Mặc Phi nghĩ thầm Nguyên Anh lão tổ sao lại nghịch như đứa trẻ vậy, cố ý làm khó một con âm linh làm chi.

Quân Trì nói, “Ồ, vậy ta tạm thời tin tưởng người, giờ chúng ta có vài vấn đề cần hỏi, nếu người ngoan ngoãn trả lời, chúng ta sẽ tha cho, còn nếu như dám nói hươu nói vượn, chúng ta lập tức biến cái vòng này thật nhỏ, coi người có thể biến nhỏ đến đâu.”

Quân Trì nói chuyện tuy rất ôn hòa, nhưng trong mắt tràn đầy vẻ hứng thú, có vẻ rất tò mò muốn xem nó biến nhỏ thật.

Hơn nữa trong tay Quân Trì lại bập bùng ngọn lửa màu đen, đây chính là Chu Tước chi hỏa, chân hỏa bốn mạng Chu Tước, là thứ thuần khiết nhất trong Nam Minh Ly Hỏa, lúc âm linh cảm nhận được khí tức ngọn lửa, lập tức hét một tiếng chói tai, “Ta sẽ ngoan ngoãn trả lời mà!”

Hoàn chương 73.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 74

Âm linh hóa thành một quả cầu u lục nhỏ, quả thật Chu Tước chi hỏa trên người Quân Trì Quân Yến vốn là khắc tinh của nó, vốn dĩ cấp năm không thể nhìn thấy bản thể của cả hai người, nhưng bây giờ nó lại ngờ ngợ nhận ra Quân Trì Quân Yến thuộc về tộc Chu Tước.

Sau khi phát hiện điểm này, nó vô cùng ngoan ngoãn co co dưới tấm lưới lửa, trông có vẻ đáng thương hề hề.

Nó vurun một cái xúc tu màu xanh biếc ra muốn thử chạm vào tấm lưới lửa, nhưng sau đó lại nhanh chóng thụt về.

Như một đứa bé con muốn quậy phá nhưng lại nhát gan sợ người lớn trách mắng.

Quân Trì hỏi, “Người ở đây bao nhiêu năm rồi?”

Quả cầu xoay hai vòng, sau đó mờ mịt nói, “Không biết nữa, khi ta có ý thức thì đã sống ở đây.”

Quân Trì hỏi: “Thế ngoại trừ người ra còn có ai khác không?”

Quả cầu liền há miệng rộng đáp: “Còn nhiều lắm, ta có thể triệu hoán một nhóm oán linh đen thui dưới đất luôn.”

Quân Trì nói: “Trừ bỏ tụi nó ra, có đại gia hỏa nào muốn khi dễ người không?”

Quả cầu nức nở vài tiếng mới nói: “Rất nhiều, bất quá chỉ có ta chiếm cứ tòa nhà này, nơi này là của ta, nếu ai muốn khi dễ ta, ta sẽ ăn luôn bọn họ.”

Nó nói xong, lại muốn há miệng phun âm khí, trong tay Quân Trì lại xuất Chu Tước chân hỏa, nó vận vẹo cả người, không tình nguyện nuốt luồng khí ngược trở vào.

Quân Trì nói, “Người sống ở đây lâu như thế, chẳng lẽ chỉ quanh quẩn ở đây mà không đi sâu vào bên trong ư?”

Quả cầu dường như bị lạnh mà run rẩy cả người, giọng thỏn thức: “Nếu không cần đi, ta chẳng muốn đi đâu. Thế chỗ sâu nhất là đâu, bên kia sao?”

Nó nói, lại duỗi một cái xúc tu nhỏ, chỉ về một hướng, nhưng mém tí đụng phải tấm lưới lửa, lập tức hét một tiếng thật xúc tu về.

Quân Trì mang theo vẻ tươi cười, bộ dáng cực kỳ ôn hòa, giống như một vị thúc thúc nói chuyện với cháu nhi, “Ừ, đúng là chỗ đấy.”

Quả cầu nói: “Mỗi năm một lần, có một lực lượng muốn hút chúng ta qua, trước kia bọn A Đại, A Nhị, A Tam, A Tứ đều bị hút qua, ta mém chút nữa cũng bị hút, cũng may ta thông minh tuyệt đỉnh, lén chui xuống lòng đất đó.”

Quân Trì nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Người ở đây nhiều năm như thế, cũng không biết thứ gì muốn hút các người qua sao?”

Quả cầu lần lần, nói: “Không biết, ta từng thương lượng với bọn Tiểu Hắc rồi, nhưng tại nó cái gì cũng không biết.”

Quân Trì nhìn nó mơ mơ hồ hồ, cũng bó tay, chỉ đành nói: “Thế lực lượng đó xuất hiện gần nhất là khi nào?”

Quả lục cầu đáp: “Không lâu lắm, ta mới chui xuống đất ngủ một giấc à.”

Quân Trì hỏi: “Người ngủ bao lâu rồi?”

Quả lục cầu, “Lâu lắm.”

Quân Trì: “...”

Mặc Phi đứng một bên, nãy giờ không hề lên tiếng, hần bị gió lốc Tụ Âm Trộn cuốn tới đây, âm khí nơi này thập phần nặng lại có Thiết Tinh, thứ gì cũng đều khắc chế hần, ngay cả dùng công pháp bổ sung chân nguyên cũng khó khăn, càng không thể dùng sức nhiều.

Sau khi chân nguyên vận hành mượt mà hơn, hần mới hỏi Quân Trì: “Tiền bối, thế chúng ta đi về hướng trung tâm ư?”

Quân Trì trả lời: “Đúng vậy, chúng ta rơi vào trận, trừ phi đến đó phá, bằng không chẳng thể rời khỏi nơi này.”

Mặc Phi nói: “Chỉ ở đây đã xuất hiện một con âm linh cấp năm, nếu hướng tới giữa trận, chẳng phải càng gặp thêm nhiều âm linh nữa sao. Hay chúng ta cứ đi tìm người khác trước rồi sau đó cùng nhau đồng hành?”

Quân Trì nói: “Theo suy nghĩ của ta, trung tâm Tụ Âm Trộn tất nhiên dùng để nuôi dưỡng một vật có lực lượng rộng lớn, thế nhưng trận địa không phải lúc nào cũng phát động, mà mạnh yếu theo chu kỳ, vị trí hiện tại của chúng ta, cứ cho là đang ở lực lượng yếu nhất đi, khi lực lượng trở nên mạnh hơn, ta nghĩ cũng giống như lời tiểu cầu nói, phía trung tâm sẽ hút hết tất cả các âm linh chung quanh. Nếu trận này mà hút âm khí và âm linh theo chu kỳ, có thể thấy, càng tới gần trung tâm, lực hút lại càng mạnh, âm linh không thể tự bảo vệ mình, chỉ biết ngơ ngác bị hút vào, mà càng xa nơi này, âm khí yếu dần, nên không thể hình thành âm linh cấp cao. Theo suy đoán, âm linh cấp cao, sẽ sống ở một nơi không thể cách quá xa cũng như không thể cách quá gần Tụ Âm Trộn, phải cam đoan rằng ở nơi đó nó sẽ không bị hút vào. Mà ta nghĩ, từ nơi này, đi thêm một đoạn đường nữa, chính là nơi hình thành âm linh cấp cao, chỉ cần vượt qua nó, thì con đường tiếp theo sẽ an toàn hơn nhiều.”

Quân Yển đã sớm nghĩ tới điều này, cho nên chỉ đứng bên cạnh không nói một lời, nâng tay lấy tấm lưới dưới đất lên, để cho quả cầu u lục cổ tò vò về “mình rất đáng thương đó” ra ngoài, đôi khi còn thò xúc tu ra vẫy vẫy muốn thu hút sự chú ý của Quân Yển.

Mặc Phi nghe Quân Trì nói xong, cảm thấy rất đạo lý, Quân Trì lại nói: “Cho nên ta định cùng Quân Yển đến trung tâm phá trận, nếu có thể phá trận, các đồng hành khác cũng giải trừ được nguy cơ, bằng không khó mà thoát ra ngoài, với lại nơi này rộng lớn, tìm người đồng hành có vẻ khó khăn, mà âm khí ở đây cũng nồng đậm, không dễ phân biệt rõ.”

Mặc Phi là Kim Đan của Trương Thủy Tông, lại là phó dẫn đầu, đương nhiên rất quan tâm an nguy đệ tử, vốn thấy Quân Trì dừng nên quyết định đến trung tâm trận, cho rằng nên đi tìm đồng hành cái đã, bất quá nghe xong lời hần, lại cảm thấy Quân Trì quyết định thực hợp lý, thế nhưng, “Trận địa vận hành suốt vạn năm qua, dùng âm khí để nuôi dưỡng thứ đồ đó, nếu chúng ta cứ thế tiến vào trung tâm trận, có thể phá hay không vẫn rất khó nói.”

Quân Trì vốn ôn hòa, Quân Yển lại vô biểu tình, một thân hồng y đứng nghiêm nghị, tựa như một thanh kiếm bùng cháy, âm khí xung quanh y tựa hồ cũng bị bài xích thật xa.

Mặc Phi vẫn nhớ rõ lần đầu thấy Quân Yển, hàn khí trên người y rất nặng, dưới chân núi sào huyết Cự Uế Điều, Hàn Mị chân nhân ở Hoa Dương kiếm phái cũng từng hỏi y tu tập kiếm đạo gì, khi ấy Quân Yển trả lời là Băng Sương kiếm khí, thế nhưng bây giờ, trên người y lại không còn tí hàn khí nào, ngược lại tỏa ra luồng nhiệt nóng hừng hực, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Một vị kiếm tu, sau khi tu thành kiếm ý, cả người sẽ dung hợp với kiếm đạo, cho nên chỉ cần quan sát một kiếm tu, trên cơ bản sẽ biết người đó tu luyện kiếm đạo nào.

Thế nhưng trên người Liễu Quân Yển, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, lại tỏa ra hai loại cảm giác bất đồng nhau.

Tính tình Quân Yển không tốt như Quân Trì, nói với Mặc Phi: “Nếu không tới trung tâm phá trận mà cứ vòng vòng ở chỗ này, cuối cùng bị âm khí xâm nhập mà chết, còn nếu tiến vào trận, dù cái giá phải trả là đại giới, thế cũng đáng, ít nhất có thể phá trận. Nếu người không muốn đi, cứ đi tìm đồng hành

đi, ta và ca ca sẽ đến đó.”

Quân Yên nói không chút khách khí, rõ ràng tỏ vẻ Mặc Phi thật tham sống sợ chết, là một kẻ nhát gan sợ phiền phức.

Công pháp Tương Thủy Tông tu luyện mềm mại như bông, mà Mặc Phi lại là tu sĩ thuộc tính Thủy, tính cách ôn tồn thận trọng, vậy cũng dễ hiểu, Mặc Phi không hề tức giận trước lời của Quân Yên, lại nói, cảnh giới và tu vi Quân Yên cao hơn hẳn nhiều, hẳn có tức cũng vô dụng, bảo: “Tại hạ quyết định như vậy không phải tham sống sợ chết gì, chỉ là bản thân vốn là người cẩn thận, cho nên mới hỏi thế. Vậy...”

Hắn lại quay sang Quân Trì, lễ phép nói: “Xin cho vãn bối đi cùng tiền bối đến trung tâm trận.”

Vừa rồi đánh nhau một phen, tòa nhà vốn cũ kĩ càng thêm đổ nát, rời khỏi cửa, ba người hướng về phía trung tâm trận.

Âm linh bị nhốt trong tấm lưới đáng thương nói: “Ta không muốn đến trung tâm gì đó đâu...”

Quân Trì liếc mắt nhìn nó một cái, Quân Yên nói: “Ca ca, chúng ta mang theo con âm linh này cũng vô dùng, còn ồn ào, thật phiền, giết nó đi.”

Âm linh bị dọa biến càng thêm nhỏ, há to miệng, lại không dám phát ra tí âm thanh nào.

Quân Trì buồn cười nhìn âm linh, nói: “Chưa chắc vô dụng đâu, cứ mang theo đã.”

Quân Yên nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, sau đó đi bên cạnh tấm lưới.

Từ đó âm linh không hề dám tỏ vẻ oán giận nữa.

Ba người đi không bao lâu, bỗng nghe thấy tiếng đánh nhau, nhưng thần thức không thể chiếu tới, chỉ nghe thấy tiếng động, cho nên bọn họ vội vàng qua đó, bây giờ mới thấy tình huống cụ thể, có ba nam tu và một nữ tu đang đấu với hai con âm linh cấp năm, trừ hai con đó rồi, còn có rất nhiều oán linh bị triệu hồi tới.

Bốn người đó, chính là Hà Phi Thần và Tư Mã Y Y của Ngọc Đài Môn, còn có hai tu sĩ Trần Già và Biện Lâm bên Cửu Huyền Tông.

Bốn người đều là tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, đối phó với hai âm linh cấp năm, dùng hết sức cũng không rơi vào thế hạ phong, ước chừng có liên quan đến công pháp mà Ngọc Đài Môn và Cửu Huyền Tông tu luyện.

Ở một nơi âm khí nặng nề, so với Tương Thủy Tông tu luyện công pháp thuần âm hình như chiếm ưu thế nhiều hơn.

Hà Phi Thần và Tư Mã Y Y là sư huynh muội, tình cảm khá tốt, ngày thường vẫn hay phối hợp với nhau, cho nên cả hai đối phó với âm linh, người tiến ta lùi, thay nhau công thủ, dù là âm linh hay oán linh, cũng khó mà chiếm tiện nghi hai người.

Cơ mà ở một nơi cực âm mà âm linh và oán linh sinh sống, dù bị đánh tan, cũng không chết, mà chui xuống đất sau đó hợp thể lần nữa, vô cùng phiền toái.

Còn Trần Già và Biện Lâm, Trần Già là tu sĩ có chòm râu dài trông rất đoạn chính, Biện Lâm lại là người có gương mặt non nớt, thậm chí có vẻ trẻ con, khi đi với đội ngũ, cả Quân Trì và Quân Yên đều không chú ý tới y, ước chừng bởi vì y hơi hướng nội, cho người ta cảm giác nhút nhát.

Nhưng nhìn cách y công kích âm linh cấp năm, động tác sắc bén, tay cầm một thanh ngọc bút, ngọc bút múa may, vẽ ra vô số mảnh hồ và cự xà đánh về phía âm linh, Trần Già ngược lại trở thành hộ vệ y, không ngừng tập kích các tiểu oán linh vây quanh.

Bốn người căn bản không rảnh chú ý bên ngoài, cho nên đến tận lúc Quân Trì Quân Yên và Mặc Phi xuất hiện trong tầm mắt giải vây giúp họ, bốn người mới biết.

Quân Trì mới học cách hội tụ Chu Tước chân hỏa trên tay đánh thành quyền, vừa tiết kiệm Chu Tước chân hỏa, vừa có thể gia tăng độ công kích linh hoạt và chính xác, nên hắn xông lên đầu tiên.

Âm linh hét một tiếng công kích về phía Tư Mã Y Y, một luồng sương đen lập tức bay tới, Tư Mã Y Y đang đánh tan một con oán linh, vội hoảng loạn dùng pháp bảo ngăn cản nó, chỉ thấy một đoàn lửa màu đỏ bắn thẳng đến, ngăn cản đám sương đen, hơn nữa còn chui vô nó, từ từ bốc cháy.

Trong sương đen tràn đầy oán khí, bị Chu Tước chi hỏa thiêu đốt, phát ra tiếng kêu thê lương.

Oán linh cấp năm lần này không may mắn như thế, Quân Trì tiến lên, đánh Chu Tước chân hỏa qua, cơ hồ chỉ qua mấy hiệp, khi Tư Mã Y Y và Hà Phi Thần vừa đánh chết mấy tiểu oán linh, quay đầu lại, đã thấy con âm linh đấu với họ suốt ba mươi phút, đã bị Quân Trì dùng lửa đốt thiêu trụi.

Hai người vốn không biết bản thân chênh lệch với Nguyên Anh lão tổ đến cỡ nào, giờ mới sâu sắc cảm nhận được, trong lòng thầm nghĩ, vị lão tổ này, so với Hách Quang lão tổ trong môn chẳng thua kém tí nào.

Một âm linh cấp năm khác cũng nhanh chóng bị tiêu diệt, quả cầu trong lòng nhìn đồng bạn bị thiêu, không cảm thấy thương xót gì, chỉ nhận thấy tình cảnh của nó nguy hiểm ra sao, sợ tới mức không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vừa rồi Biện Lâm đánh trực diện với âm linh cấp năm, bị nó tập kích vào ngực, không thể không ngồi xuống điều tức một hồi.

Tư Mã Y Y và Hà Phi Thần đa tạ Quân Trì, Trần Già trông coi Biện Lâm một hồi, thấy y không có gì đáng ngại, mới đi đến trước mặt ba người Quân Trì nói, “Cảm tạ các vị tiền bối giúp đỡ.”

Quân Trì đáp, “Mọi người đồng hành với nhau, cũng là chuyện nên làm.”

Kỳ thật ai cũng biết, tuy bốn đại tông môn ngoài mặt ở cạnh nhau, nói là hỗ trợ, kỳ thật mỗi đội ngũ đều có tính toán nhỏ nhặt.

Chỉ không ngờ tới, vừa mới tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, đã xảy ra chuyện như thế này, cơ hồ cả đội chẳng còn suy nghĩ tính toán con con, không thể không dùng tất cả lực lượng lẫn tâm tư đặt lên chuyện bảo vệ tính mạng.

Hoàn chương 74.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 75

Quân Trì báo mình muốn đi cùng Quân Yến tới trung tâm Tụ Âm Trộn, Tư Mã Y Y và Hà Phi Thần là người thuộc Ngọc Đài Môn, tuy Quân Trì Quân Yến không tính là trưởng bối của họ, nhưng lúc này lại là hai vị có tu vi cao nhất trong tứ đại tông môn, hơn nữa cũng ở đội ngũ Ngọc Đài Môn, hai người liền coi Quân Trì như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không chút do dự nói muốn đến trung tâm trộn.

Quân Trì hoàn toàn không có ý muốn lập đội, tất cả đều do họ tự nguyện.

Trần Già thấy tình huống Biện Lâm tốt hơn nhiều, cũng thương lượng với y, Biện Lâm nói: “Sur huynh, hết thảy do người làm chủ.”

Vì thế Trần Già cũng đến nói với Quân Trì, bọn họ nguyện ý theo Quân Trì đến trung tâm trộn.

Hắn và Biện Lâm chỉ là tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, nếu không thể phá Tụ Âm Trộn, hai người chắc chắn không thể thoát ra, âm khí lại nặng, thỉnh thoảng còn gặp âm linh cấp cao, nếu không theo Quân Trì, chỉ muốn đi tìm đồng bạn, e rằng còn chưa tìm được đã thân tử đạo tiêu ở đây rồi.

Vì vậy đội ngũ vốn dĩ chỉ có ba người, rất nhanh đã tăng lên bảy.

Khi chỉ có Quân Trì Quân Yến, hai người còn có thể khống chế Phi Kiếm, tuy rằng không thể dùng thần thức tra xét khiến tốc độ chậm lại, nhưng so với đi bằng hai chân thì nhanh hơn nhiều.

Âm khí của Tụ Âm Trộn thật sự rất nặng, càng về trung tâm, âm khí nặng thấy rõ, thậm chí có cảm giác âm khí ngưng tụ thành nước, trừ Quân Trì Quân Yến, các tu sĩ khác đều phải tốn không ít chân nguyên gọi pháp bảo chống cự luồng âm khí này, cho nên căn bản không thể điều khiển pháp bảo phi hành, đoàn người đành phải đi bộ tới đó.

Rất nhanh bảy người gặp thêm một đoàn người, đó là kiếm tu Giang Lưu và một vị tu sĩ Hóa Nguyên trong tông, thật xui xẻo, họ gặp phải âm linh cấp bảy, âm linh cấp bảy đã hoàn toàn tạo thành hình người thật thể, có rất nhiều thủ đoạn, Giang Lưu là một kiếm tu khá mạnh, nhưng cũng sắp bỏ mạng dưới tay âm linh.

Mà trên mặt đất lại có hai thi thể tu sĩ đã bị âm linh đánh chết.

Bảy người thấy Giang Lưu gặp phiền toái, giờ phút này, mỗi lực lượng đều rất cần thiết, lập tức tiến lên hỗ trợ, âm linh cấp năm thật thể là một nữ nhân, nhìn trông rất âm trầm thâm.

Đối mặt với các tu sĩ vây công, nàng triệu hoán rất nhiều tiểu oán kinh, lại dùng âm hỏa đánh về phía các tu sĩ, âm hỏa như tiễn rời cung, phóng về phía họ như mưa.

Mỗi người đều dùng thần thông ngăn cản âm hỏa đốt trúng, trên người Quân Trì lưu động một tầng hắc quang, hắn phóng về phía con âm linh, chỉ thấy dáng người hắn thập phần nhanh nhẹn, như một thân điều bay lượn trên trời, ánh lửa hình thành hình dáng thân điều, âm linh cũng không phải thứ dễ đối phó, nháy mắt gọi một luồng âm phong cuộn cuộn vây quanh, che chở nàng bên trong, sau đó cũng bay đến chỗ Quân Trì.

Hai bên va chạm nhau, âm khí như hòa trộn với con lốc sóng biển, nhấc lên sóng triều, tách ra bên ngoài, thổ địa và các nhánh cây rậm rạp xung quanh đều bị cuốn bay, bật ra bên ngoài.

Các tu sĩ vội vàng lui ra sao, tránh bị quét tới, nếu không chẳng chết cũng bị thương.

Tiếng va chạm vang lên thật to, ngay sau đó là một loạt tiếng kêu, chỉ thấy luồng hắc phong và đoàn lửa không ngừng công kích nhau, tiếng kêu thê lương như quỷ địa ngục truyền tới, một kích cuối cùng, Quân Trì dùng Chu Tước chân hỏa gọi khiến phòng hộ, vừa công vừa thủ, khiến phòng ngự của âm linh

cấp bảy hoàn toàn vỡ nát, Quân Trì một tay tham nhập, tốc độ thập phần nhanh, ngay khi âm linh không kịp phản ứng, đã tiến vào đan điền nàng ta, rút Chu Tước chân hỏa vào, âm linh cấp bảy hết một tiếng thê lương, âm linh nguyên đan của nàng đã bị Quân Trì móc ra.

Tiếng kêu âm linh im bật, thẳng tắp ngã xuống, sau đó bị Chu Tước chân hỏa thiêu thành tro bụi.

Các tu sĩ bên ngoài đều tập trung về chỗ này, thấy âm linh bị Quân Trì dùng lửa đốt đến chẳng còn gì sót lại, trong lòng bỗng dâng lên sợ hãi, nghĩ thầm hẳn sử dụng loại hỏa gì, sao lợi hại đến như vậy.

Người có nhãn lực như Mặc Phi và Giang Lư, nhìn chân hỏa của Quân Trì có thể tiêu diệt cả âm linh cấp bảy, chân hỏa đó chắc chắn không phải loại hỏa bình thường, chỉ có dương hỏa thuần túy nhất mới có thể làm được.

Dương hỏa thuần túy gồm có bốn loại.

Thái Dương chân hỏa, Huyền Cực thiên hỏa, Cửu Thiên Huyền Hỏa và Nam Minh Ly Hỏa.

Mỗi loại hỏa đều cực kỳ hiếm thấy, cần điều kiện vô cùng hà khắc mới có thể dụng dục nổi, loại hỏa này, còn cần vật chứa vô cùng khó có để bảo tồn, tuyệt đối không thể sử dụng giống như Quân Trì được.

Còn nếu nói Quân Trì dùng Tam Muội Chân Hỏa, cũng không đúng, Tam Muội Chân Hỏa vẫn không đủ khả năng thiêu âm linh thành tro bụi.

Cho nên Mặc Phi và Giang Lư vẫn không thể phán đoán ra Quân Trì đã sử dụng cách gì, với lại cũng không tiện hỏi.

Mới vừa đại chiến xong, quả cầu trong tay Quân Yến mượn cơ chạy trốn, nhưng lại bị con lóc của con âm linh cấp bảy và Quân Trì gây ra thối tung, xóc tu vừa mới chạm vào ánh lửa một xú, ánh lửa lập tức biến lớn, thiêu hủy xóc tua nó, nó kêu một tiếng thê thảm, rồi chẳng dám động đậy nữa.

Phát hiện Quân Trì dễ dàng tiêu diệt âm linh cấp bảy như vậy, nó càng thêm uể oải, biết mình muốn chạy cũng vô dụng, tiện đà lúc Quân Yến thu hồi nó, nó liền chấp nhận số phận, không hề ăm ỉ nữa.

Quân Trì cảm nguyên đan âm linh cấp bảy trong tay, một quả đan vừa âm trầm lại lưu động màu sắc sáng rọi, sau đó bỏ vào nhẫn trữ vật.

Giờ âm linh cấp bảy đã bị giết, các tiêu oán linh nào còn dám xuất hiện, vội vàng chui xuống lòng đất.

Giang Lư nâng thi thể hai tu sĩ đã chết bỏ vào túi trữ vật để mang về tông môn, hẳn và một người khác bị thương, không thể không ăn đan dược chữa trị.

Giang Lư dù xét diện mạo hay tướng mạo, đều trông thập phần chính trực, tứ đại tông môn đều đánh giá hẳn không tồi.

Mặc Phi và Giang Lư hình như còn quen biết, lúc Giang Lư chữa thương, hẳn ngồi bên cạnh hộ pháp, sau lại giải thích tình huống hiện giờ, Giang Lư bảo muốn đi cùng mọi người tới trung tâm trận.

Giang Lư bị thương, cũng may không nghiêm trọng mấy, tính tọa một hồi sẽ tốt hơn.

Đoàn người đành dừng chân, không chỉ Giang Lư, các tu sĩ khác cũng phải nghỉ ngơi.

Mọi người không đi bao xa, khắp nơi chỉ thấy mặt đất màu đen, đôi khi còn thấy đồng đồ nát hoang tàn, cũng có cây cối, bởi vì Tụ Âm Trận cho nên không có lá cây, chỉ có màu đen, có thể thấy xung quanh đã bị âm khí do Tụ Âm Trận không ngừng ăn mòn.

Chúng nó là đầu gỗ chứa âm vật, nguyên thần tu sĩ có thể dựa vào nó, trừ bỏ âm phí ăn mòn bên ngoài, dùng trình độ lớn nhất khiến nguyên thần không thể tiêu tan, chỉ cần nguyên thần không tiêu tan, là có thể đoạt xá trùng sinh.

Mà ở Nguyên Nhất thế giới, hành vi đoạt xá được coi là thứ tà ma ngoại đạo, không được đề cập, cho nên những thứ như Tụ Âm Trận cũng bị xếp qua loại tà ác, cho nên tu sĩ chính phái, dù biết tác dụng Tụ Âm Mộc, cũng đều khinh thường, hoặc ngại không dám đi lấy vì có các tu sĩ khác.

Mà Quân Yến không nghĩ nhiều như vậy, thấy một gốc cây Tụ Âm Mộc cách âm linh cách bảy không bao xa, liền giơ tay đánh một đạo kiếm ý, kiếm ý đánh đến lần thứ ba, nhưng chỉ lại dấu hẳn, sau đó cứ tiếp tục đánh kiếm ý tới cùng một chỗ, cuối cùng cũng chém đứt Tụ Âm Mộc.

Dưới ánh mắt mọi người, y giơ tay cầm Tụ Âm Mộc, sau đó thu vào nhẫn trữ vật.

Trước khi thu vào, y bẻ một nhánh ra, sau đấy dùng kiếm khí đặt một ít phù văn lên mặt gỗ, tiếp đó phát tay, tám lưới vây quanh lục cầu liền bay lên, biến mất giữa không trung.

Lục cầu ngậy ngô mờ mịt, nhìn nhìn chung quanh, sau đó chẳng nề hà nhảy vào trong Tụ Âm Mộc.

Rồi Quân Yến mới bỏ Tụ Âm Mộc vào vòng trữ vật.

Giang Lư là tu sĩ chính phái, tính cách cũng cương trực công chính như kiếm đạo của hẳn vậy.

Hàn Mị là người dẫn đầu Hoa Dương kiếm phái, tuy cũng rất công bằng, hơn nữa thập phần chính trực, tính cách lạnh nhạt, nhưng dù sao cũng là con gái

tông chủ Hoa Dương kiếm phái, hơn nữa còn được cho là người nổi nghiệp, vậy nên cũng hiểu nhân tình thế thái, cứ nhìn cách nàng cố ý tiếp xúc Quân Tri Quân Yến cũng đủ hiểu.

Mà Giang Lư không có đạo lý đối nhân xử thế như vậy, hẳn chỉ làm chuyện mình cho là đúng.

Vậy nên lập tức nhìn về phía Quân Yến: “Liễu đạo hữu, Tụ Âm Mộc này chính là cấm vật của tu sĩ.”

Khi ở bên ngoài, tóc Quân Yến rất đen, mọi người chỉ cảm thấy nó quá đen thôi, nhưng sau khi tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ nơi nơi âm trầm, mọi người lại thấy mái tóc y dường như mang theo một tia lửa đỏ, ẩn ẩn bùng bùng, làn da y còn rất trắng, mày kiếm đen nhánh, con ngươi đen nhánh loe loe màu đỏ, cả người mặc hồng sắc pháp y, giữa một nơi âm khí nồng nặc như nước, quả thật rất giống mỹ tộc xinh đẹp tựa ngọn lửa.

Tất cả mọi người đều biết y là đệ đệ của Quân Tri tu vi Nguyên Anh kỳ, hơn nữa cũng là Kim Đan kiếm tu, kiếm ý thậm chí còn vượt qua Hàn Mị đã ở Kim Đan kiếm tu suốt nhiều năm trời.

Các tu sĩ chính phái đều biết lấy Tụ Âm Mộc là không đúng, nhưng không ai dám nhắc y.

Chỉ có Giang Lư nói.

Mọi người bỗng cảm thấy bầu không khí nhất thời thay đổi.

Quân Yến nhàn nhạt nhìn Giang Lư, “Tại sao là cấm vật?”

Giang Lư không ngờ y hỏi câu này, trả lời: “Tu sĩ chính phái đều biết Tụ Âm Mộc là cấm vật, Tụ Âm Mộc có thể trừ nguyên thần và linh hồn, đó là điều không cho phép.”

Quân Yến “À” một tiếng, nói: “Ý ngươi ta sẽ dùng Tụ Âm Mộc tồn trữ nguyên thần hay linh hồn, cho nên không cho phép ta lấy?”

Giang Lư nói: “Tại hạ không có ý này.”

Quân Yến đáp: “Nếu không có ý đó vậy thì thôi.”

Giang Lư nói: “Liễu đạo hữu, thỉnh ném Tụ Âm Mộc xuống.”

Quân Yến vốn dĩ vô biểu tình, lúc này trầm sắc mặt, nhìn đáng sợ y, quả thật muốn rút kiếm đánh Giang Lư, mà Giang Lư cũng không hề sợ hãi.

Quân Tri đành đi qua chỗ Quân Yến, đè tay y lại, Quân Yến nhìn Quân Tri, nếu Quân Tri muốn y ném Tụ Âm Mộc đi, y đương nhiên sẽ ném.

Quân Tri lại nói với Giang Lư: “Tụ Âm Mộc mà Quân Yến lấy đã trải qua ăn mòn vạn năm, trừ phi là nguyên thần tu sĩ Hóa Thần kỳ trở lên, bằng không căn bản chẳng có biện pháp bám vào, linh hồn hay nguyên thần tu sĩ bình thường sẽ lập tức bị âm khí tiêu diệt. Mà cảnh giới Hóa Thần trở lên, nếu thân vong, họ có vô số cách khiến nguyên thần mình bất diệt trong thời gian ngắn, Tụ Âm Mộc đối với họ mà nói, không cần cũng chẳng sao.”

Giang Lư nhíu mày định nói thêm gì, Mặc Phi vội chụp lấy vai hắn, nói, “Tiền bối đã giải thích như thế, không cần so đo nữa.”

Bởi vì Quân Yến lấy Tụ Âm Mộc, cho nên Biện Lâm cũng muốn lấy, Quân Tri lập tức bảo: “Đừng tùy tiện chạm vào nó, các ngươi đã quen tình huống Điều Phi rồi ư. Tụ Âm Mộc này âm khí quá nặng, các ngươi căn bản không chịu nổi.”

Hoàn chương 75.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 76

Quân Tri nói xong, động tác Biện Lâm chợt khựng, rồi không dám hành động nữa.

Người ở đây, tuy rằng vì tánh mạng bị uy hiếp, không thể không tụ với nhau, nhưng mỗi người đều có tâm tư riêng.

Quân Tri nhắc nhở thế, họ muốn nghe hay không, đó là chuyện của họ.

Quân Tri thuộc dạng người thích lải nhải liên miên cẩn thận tỉ mỉ như bảo mẫu, nhưng thật ra cũng chỉ trước Quân Yến mà thôi, còn người khác, dù có là bằng hữu, hẳn chỉ đơn giản nhắc nhở, chứ không nói quá nhiều.

Mọi người đều là tồn tại độc lập, có suy nghĩ và lựa chọn cho bản thân, hẳn tốt bụng nhắc nhở một lần đã coi như hoàn thành trách nhiệm.

Nếu được Quân Trì nhắc nhở rồi, mà còn xảy ra chuyện, thì hẳn chẳng rảnh mà gánh thêm gánh nặng trên lưng đâu.

Bây giờ đội ngũ gồm chín người, thuộc về bốn tông môn.

Từ khi tiến vào Tụ Âm Trận, mọi người không lúc nào không chịu âm khí quấy nhiễu, phải dùng chân nguyên chống cự, với Kim Đan tu sĩ mà nói, vẫn còn khá ôn, nhưng với tu sĩ Hóa Nguyên thì phải dùng toàn bộ chân nguyên, chẳng còn sức đâu mà chiến đấu.

Dưới tình huống cố sức quá mức, gặp phải Tụ Âm Mộc hơn vạn năm, là một bảo vật vô cùng hiếm có, nhưng hiện giờ, lại không thể qua lấy, thật chọc tâm người ta ngứa ngáy.

Tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi xong, tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bị thương, quả thực không còn chân nguyên để điều khiển pháp bảo ngăn cản âm khí, hơn nữa mỗi người đều hành tẩu độc lập, thực sự hao phí chân nguyên quá nhiều.

Vì thế theo phân phối của Mặc Phi, Giang Lưu cung cấp một kiện Linh Khí thuần dương, lớn đến nỗi có thể bao phủ mọi người bên dưới, ngăn cách âm khí nồng đậm bên ngoài.

Căn cứ theo cảnh giới từ cao đến thấp, đầu tiên là Mặc Phi, đến Giang Lưu, sau đó là các tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, cứ theo thứ tự mà cung cấp chân nguyên cho Linh Khí, bảo vệ mọi người.

Quân Trì Quân Yến vốn dĩ có huyết mạch Chu Tước, trong người có Chu Tước chân hỏa, mạnh mẽ đến mức âm khí nồng đậm chẳng thể làm gì hai người, cho nên một người đi trước, một người đi sau để bảo vệ nhóm người, không cần Linh Khí đó che chở.

Khi ở Thần Long Chi Uyên, lúc Quân Trì Quân Yến tiến vào Long Cốt Sơn, âm khí không dày đặc như Tụ Âm Trận thế này, nhưng mà, âm khí và long tức hỗn tạp với nhau, phần lớn là âm khí thần long, so với âm khí của Tụ Âm Trận, tác dụng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, ở Thần Long Chi Uyên, lúc Quân Trì hóa thành hình thái Chu Tước, có thể ngăn cản âm khí ăn mòn bên trong, khi ấy cảnh giới Quân Yến rất thấp, muốn ngăn cản có chút khó khăn, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện, có thể thấy sự lợi hại của huyết mạch Chu Tước trong người Quân Trì Quân Yến.

Đoàn người tiến về phía trước, dọc đường nhìn thấy rất nhiều Tụ Âm Mộc, bất quá đã được Quân Trì nhắc nhở, tất cả mọi người đều tránh né nó, không ai dám chạm vào.

Một đoạn đường này, vừa đúng nơi âm linh hung hăng mạnh mẽ nhất, càng đi sâu, càng gặp rất nhiều âm linh cấp bảy, bởi vì âm linh cấp bảy có thể ngưng tụ ra hình thái cố định, cho nên tự nó thích hành động một mình hơn, thế nên âm linh họ gặp, chỉ là âm linh đơn lẻ, đối phó dễ dàng hơn nhiều lắm, mỗi khi Quân Trì Quân Yến ra tay, đều dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết.

Cả đoạn đường, bọn Mặc Phi Giang Lưu càng thăm thía chỗ lợi hại của hai người.

Có lẽ lúc bình thường, Quân Trì Quân Yến trông không giống người lợi hại gì mấy, nhưng ở đây, chân hỏa Quân Trì Quân Yến vừa vặn là khắc tinh của âm linh, Quân Yến đã hoàn toàn áp chế Hàn Băng kiếm pháp tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, từ âm sang dương, bây giờ, đúng thời khắc dương kiếm chiếm thượng phong, còn phát huy thêm Chu Tước chân hỏa màu đen. Kiếm ý mang theo Chu Tước chân hỏa, dùng mấy chiêu cũng dễ dàng đánh chết âm linh cấp bảy.

Vậy nên Quân Trì lại có thêm mấy viên âm linh nguyên đan.

Âm linh ở Tụ Âm Trận không thể so với âm linh của Long Cốt Sơn, âm linh bên Long Cốt Sơn chỉ cần ba bốn cấp đã đủ ngưng tụ thành nguyên đan, nhưng âm linh cấp năm ở Tụ Âm Trận còn chưa có nguyên đan nữa.

Đằng trước có một tàn viên đỏ nát, theo quan sát, trước khi có Tụ Âm Trận, hẳn nơi đó từng có một gia tộc lớn sinh sống, chiếm cứ một khu rộng lớn, có rất nhiều kiến trúc, còn có một khu rừng rậm và trang viên, bên trong cũng có vài dòng sông nhỏ, thế nhưng đã khô cạn, chỉ còn đất cát dưới đáy sông.

Phía sau tàn viên có một vách tường, đi qua thì có một cái sân, nếu không tới lối này, nhất định phải đi một vòng rất xa.

Quân Trì dừng lại, nói với Quân Yến: “Người gọi lục cầu ra hỏi thăm vài chuyện, xem nó biết chỗ này hay không.”

Quân Yến đáp, rồi lấy Tụ Âm Mộc trong vòng trữ vật ra, âm linh không giống nguyên thần nhân loại bị âm khí ăn mòn, mà ngược lại được Tụ Âm Mộc nuôi dưỡng.

Lấy nó ra, Quân Trì dùng thần thức tham nhập Tụ Âm Mộc, âm linh bám vào gỗ chậm rì rì chui ra, nhìn khắp nơi, mới nói “Ồ đây là Lễ Hiền Trang.”

Quân Trì nói: “Người biết nơi này sao?”

Âm linh đáp: “Biết mà, ban đầu ta hình thành ở đây, sau đó mới di chuyển tới nơi khác.”

Quân Trì hỏi: “Ồ trong có nhiều âm linh không?”

Âm linh đáp, “Không biết nữa, ta đã rời đi lâu lắm rồi. Bất quá đây là nơi chúng ta hình thành, đứa nào cũng phải đi ra khỏi chỗ này, bằng không sẽ bị hút vào trận.”

Quân Trì nói: “Ngươi biết cách đi qua nó, tiến vào trận không?”

Âm linh ngưng ngừng xoắn xuýt quay quay trong Tụ Âm Mộc, nói: “Ta có biết một con đường.”

Quân Trì nói: “Thế dẫn đường đi, nếu dám giờ trò, sẽ thiêu chết ngươi.”

Âm linh vốn chui cả người ra chỉ chừa mỗi cái đuôi trong Tụ Âm Mộc, nghe xong liền rút trở về, chỉ còn xú u lục bay bay trên Tụ Âm Mộc.

Trí tuệ nó còn thấp, căn bản không lo nó bày kế hại họ, Quân Trì cảm thấy đề nó dẫn đường rất hợp lý.

Trừ Mặc Phi, những người còn lại đều không ngờ Quân Trì tìm một âm linh dẫn đường.

Tư Mã Y Y nói: “Chỉ mới âm linh cấp năm, chúng ta đã gặp cả âm linh cấp bảy, nếu thu về dùng, không phải biết càng nhiều thêm sao?”

Mặc Phi nói: “Âm linh cấp bảy đã có thể hóa thành thật thể, chỉ sợ không dễ thu phục như vậy.”

Hắn nói, lại nhìn về phía Quân Trì, Quân Trì tiếp lời: “Âm linh cấp bảy rất khó thu phục, dù là ta, cũng chỉ có thể giết nó chứ không thu phục nổi.”

Quân Trì dùng Chu Tước chân hỏa đánh chết âm linh, muốn thu phục âm linh, phải có phương pháp chuyên môn, Quân Trì không có loại phương pháp này, còn có thể thu phục âm linh cấp năm, nói là thu phục, kỳ thật chỉ dọa nó một trận, nó chỉ ngây thơ mờ mịt cứ vậy thuận theo.

Nếu tu vi cao như Quân Trì còn nói thế, Tư Mã Y Y đương nhiên chỉ đành đánh mất ý niệm trong đầu.

Quân Trì thương lượng với mọi người: “Chúng ta cứ xuyên qua Lễ Hiền Trang để tiến vào trung tâm trận.”

Mấy tu sĩ không còn biện pháp tỏ hơn, hết thảy cứ để Quân Trì làm chủ.

Cứ thế, Giang Lư cầm một cây dù lớn tròn tay, cây dù che chở bảy tu sĩ phía dưới, ai ai cũng cầm vũ khí, đề phòng khi có nguy hiểm lập tức tấn công.

Lần này vẫn do Quân Trì mở đường, Quân Yên đi cuối, theo đường âm linh chỉ, mọi người tiến vào một cái ngõ nhỏ tên là Đàn Trung.

Theo suy đoán Quân Trì, thế trận chỉ vừa đạt cực mạnh cách đây không lâu, cho nên xác âm linh đều bị hút vào trong trận, thế nên thôn trang sẽ không quá nguy hiểm.

Bọn họ đi một đường, gặp kha khá âm linh, cấp cao nhất cũng chỉ có bảy, nhưng đã sắp đến gần trung tâm trận kéo dài suốt vạn năm, đáng lý ra phải là âm linh cấp cao hơn mới đúng, có thể thấy, khi âm linh cấp cao vừa hình thành, đã bị Tụ Âm Trận hút vào, không thể tồn tại lâu dài.

Quân Trì rất tò mò không biết trong trận có gì, tại sao phải dùng Tụ Âm Trận lớn như thế để nuôi dưỡng.

Đi một hồi, chỉ gặp một vài âm linh cấp bảy, Quân Trì bây giờ đã dễ dàng đối phó với nó, đánh Chu Tước chân hỏa qua, chỉ cần mấy quyền là đủ thiêu hủy, căn bản chẳng cần người khác ra tay.

Rất nhanh, bọn họ tới ngõ nhỏ, tới một quảng trường nhỏ, đến quảng trường lại có một đường đằng sau, lục cầu trong tay Quân Yên nói: “Bên kia kia.”

Nhìn đồng loại bị Quân Trì nháy mắt đánh chết, tiểu lục cầu chẳng cảm thấy bị thương, đồng loại tồn tại để cạnh tranh, cần nuốt âm linh yếu hơn mình có thể giúp nó gia tăng lực lượng, đôi khi vài âm linh chưa bị Quân Trì đánh tan hết, nó còn há mồm hấp thụ tàn linh.

Đoàn người muốn đi tới chỗ lục cầu chỉ, đột nhiên cảm thấy nguy hiểm kéo tới, sau một gian đại điện, có một âm linh mặc bạch sam bay ra, ngoài nàng còn có hai âm linh khác.

Con âm linh bạch sam, vừa thấy cũng biết không chỉ cấp bảy, hai con còn lại đều là cấp năm, còn chưa tụ thành thật thể hoàn toàn, bóng dáng mơ hồ.

Âm linh bạch sam đã có tư duy nhân loại, nhìn thấy đám tu sĩ, nàng liền bảo: “Đã lâu như vậy, cuối cùng cũng ngửi thấy hương vị máu thịt.”

Các tu sĩ đều cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tiểu lục cầu hoàn toàn chui vào Tụ Âm Mộc, trên mặt gỗ còn có phù văn trận pháp, sau khi nó tiến vào thì không thể thoát ly nữa, nếu Tụ Âm Mộc bị hủy nó cũng sẽ tiêu tán, thế nhưng Tụ Âm Mộc lại cho nó cảm giác an toàn, hơn nữa sau này nếu đủ khả năng tu thành thật thể, sẽ tự đồn thoát ly khỏi Tụ Âm Mộc, cho nên nó rất cam tâm tình nguyện bám vào đây.

Quân Yên không lên tiếng, cả người chột lóe, đã đứng bên cạnh Quân Trì.

Quân Trì lễ phép nói âm linh bạch sam, “Chúng ta muốn tiến vào trung tâm trận, không biết từ đây đến Tụ Âm Trận còn bao xa?”

Một đám tu sĩ cầm vũ khí trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, nghĩ thầm lão tử làm gì thế, rõ ràng âm linh muốn ăn thịt mọi người, ngươi tưởng rằng nàng là chủ nhà nhiệt tình hiếu khách hay sao, ngươi nghĩ mình hỏi đường thì nàng sẽ chỉ à!?

Không ngờ âm linh chẳng ra tay, ngược lại nghiêm trang nói, “Các ngươi muốn vào trận?”

Quân Trì đáp: “Đúng thế, không biết có xa lắm không?”

Âm linh trả lời: “Chuyện này, chỉ cần chúng ta tiến vào đó sẽ bị hấp thụ mất, nên không ai dám qua, sao biết xa hay không được?”

Quân Trì nói: “Bộ các ngươi chẳng hiểu kỳ sao? Sống lâu như thế, còn không biết ở đó xa lắm không, bên trong là thứ gì mà có thể hấp thụ nhiều âm khí như vậy?”

Âm linh bảo: “Đương nhiên ta cũng muốn biết có xa không, vì sao có lực lượng như vậy chứ.”

Quân Trì liền nói: “Đã thế, chúng ta muốn vào xem thử, nếu ngươi cho chúng ta qua, chúng ta chắc chắn đáp lễ, báo cáo tình hình bên trong cho ngươi nghe, còn nếu chúng ta không thể trở lại, có nghĩ đã mất mạng cả rồi, ngươi cũng đừng nhớ thương làm gì.”

Mọi người nghĩ thầm vậy cũng được hà trời!!?

Mà âm linh kia cứ nhiên đang nghiêm túc suy nghĩ!

Hoàn chương 76.

Thần: Âm linh sao mà cùi thế =)

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 77

Âm linh tự hỏi một trận, chỉ vào Quân Trì hỏi: “Ta thấy ánh lửa trên người ngươi, đó là loại hỏa gì thế?”

Âm linh nói xong, tất cả các tu sĩ đều kinh ngạc, tuy họ thấy Quân Trì sử dụng ngọn lửa màu đen, thế nhưng lúc Quân Trì không sử dụng, họ căn bản không thấy ngọn lửa nào trên người hắn, dù dùng thần thức tra xét cũng không có gì.

Đương nhiên, chuyện này cũng do tu vi họ thấp.

Vậy nên âm linh vừa nói, các tu sĩ đều nhìn về phía Quân Trì, nhưng vô luận thế nào, họ đều không thể nhìn thấy ánh lửa.

Quân Trì cũng không che giấu, trả lời âm linh, “Đây là dương hỏa của Nam Minh Ly Hỏa.”

Âm linh dường như hoảng sợ, cũng may nó từ cấp bảy đột phá lên cấp tám, cho nên chỉ bị kinh hách một lát, nhưng hai con âm linh bên cạnh thì sợ hãi lui về sau.

Nam Minh Ly Hỏa chính là khắc tinh của âm vật, bọn nó chẳng định lấy lửa thiêu thân đâu.

Ánh lửa trên người Quân Trì bị âm linh nhìn thấy, kỳ thật trên người hắn vốn có hơi thở huyết mạch Chu Tước, dọc đường gặp nhiều âm linh như vậy, thế nhưng chỉ mỗi con này nhận ra.

Hơi thở ấy chính là khắc tinh, cho nên trong mắt âm vật, hơi thở hắn trông như ánh lửa cháy nóng.

Âm linh liền nói: “Các ngươi tiến vào trận đi. Ta sẽ không cản trở.”

Các tu sĩ nhìn nhau, trong lòng đều suy nghĩ, chỉ mấy câu đã giải quyết được vấn đề rồi ư, cứ tưởng phải chiến với nó một trận.

Quân Trì nói: “Vậy đa tạ nhé, chúng ta đi đây.”

Âm linh kia lại hỏi: “Các ngươi vào trung tâm trận chỉ để nhìn thôi sao?”

Quân Trì đáp: “Không phải, sao như thế được, chúng ta muốn phá Tụ Âm Trận, bằng không sẽ bị nhốt ở đây không thể thoát ra.”

Âm linh bỗng cảm thấy hứng thú, hỏi: “Ngươi mang Nam Minh Ly Hỏa, muốn tiếp cận trận địa, chắc rất dễ thôi, nếu phá hủy Tụ Âm Trận, con đường tu hành của chúng ta về sau sẽ gặp rất nhiều trở ngại, bù lại chúng ta không cần chịu uy hiếp của thế trận nữa.”

Quân Trì nói: “Nếu có thể phá trận, các ngươi sẽ tự do. Ta thấy trên người ngươi có thứ khắc chữ Diệt Sạch, đó là gì thế?”

Âm linh trả lời: “Đây là ngọc bài hộ thân của ta, từ lúc sinh ra đã có, giúp ta tu hành dễ dàng hơn các âm linh khác, hơn nữa không bị trung tâm trận hút vào trong, thế nhưng nếu tu vi ta tiếp tục tăng trưởng, dù có ngọc bài, e rằng chẳng thể chịu đựng nổi lực hút nữa.”

Quân Trì nói: “Trên người ngươi mang lệnh bài này có thể giúp bảo trì thần trí thanh minh, bằng không ngươi chỉ như âm linh thực linh. Trên Diệt Sạch chứa đựng long tức, ngọc bài đó dường như chế luyện từ xương cốt Thần Long, ngươi phải hảo hảo quý trọng.”

Âm linh không ngờ Quân Trì lại có kiến thức như thế, chính nó cũng không biết ngọc bài chế luyện bằng thứ gì, nó chỉ biết thần thức thức khỏi của mình bám trên ngọc bài mà thôi.

Quân Trì lại hỏi: “Thời điểm này là lúc Tụ Âm Trận yếu nhất phải không?”

Âm linh trả lời: “Đúng thế, gần đây âm khí phi thường ổn định, có thể thấy lực lượng trận đang suy yếu, bất quá sau mấy năm sẽ mạnh hơn.”

Âm linh không chỉ tha cho họ, còn dẫn đường nữa, đưa họ tới một thôn trang, rồi tiến vào một nơi sau sườn núi nhỏ.

Bọn Quân Trì đi xuống sườn núi, phát hiện đây là một mảnh đất bằng, đôi khi lại thấy vài cục đá lớn ngổn ngang, trừ nó ra, có vô số đồ vật khác, nhưng không thấy bất kỳ âm linh nào, thổ nhưỡng trên mặt đất, hàm lượng Thiết Tinh Sa càng cao hơn, gần như hình thành Kim Thạch.

Khi ở ngoài Lễ Hiền Trang, âm khí nồng đậm, dường như ngưng tụ, không hề lưu động, chỉ có vài luồng gió nhẹ.

Chú ý quan sát, sẽ thấy ngọn gió lưu động theo phương hướng họ đi.

Âm khí mỏng dần khiến tu sĩ dễ chịu hơn nhiều, mang theo Thượng Bảo Quang, dùng chân nguyên chống đỡ cũng không nặng nề giống như lúc trước.

Tuy các tu sĩ đều tò mò về ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa của Quân Trì, nhưng không ai dò hỏi, bởi vì không thể.

Lại qua một canh giờ, phía trước xuất hiện nhiệt khí, giữa một nơi chỉ âm như thế, sự xuất hiện của nó quả thật bất thường, mọi người không khỏi dừng chân.

Dù Mặc Phi và Giang Lưu đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, nhưng kiến thức vốn không rộng.

Họ là đệ tử có tiền đồ nhất tông môn, có thể hưởng thụ tài nguyên nội môn, nhưng ở Nguyên Nhất thế giới, tin tức và tài nguyên chỉ hữu hạn, trước tình huống hiện giờ Giang Lưu và Mặc Phi đều không hiểu tại sao.

Mặc Phi thử hỏi Quân Trì: “Tiền bối, đằng trước có nhiệt khí, có khả năng là gì?”

Mặc dù nhiệt khí ập tới, nhưng mọi người đều không cảm thấy nguy hiểm nặng nề.

Quân Trì Quân Yến liếc mắt nhìn nhau, dường như đã biết bên trong là gì.

Quân Trì nói: “Vượt qua nơi này, sẽ tới trung tâm Tụ Âm Trận.”

Nghe xong, ai ai cũng phấn chấn cả lên.

Quân Trì lại nói: “Theo ta suy đoán, khi Tụ Âm Trận ở thời điểm mạnh nhất, âm khí sẽ tụ tập ở đây hình thành lỗ xoáy cực lớn hút các âm linh cấp cao vào, cho nên đằng trước sẽ hình thành âm khí giống như dòng nước, khi đạt tới cực đỉnh, sẽ chuyển âm sang dương, hình thành một thứ vô cùng nguy hiểm, cụ thể là gì, ta chưa thể phán đoán được.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Quân Trì lại nói: “Các ngươi chờ ở đây một lát, ta qua đó nhìn xem.”

Đứng ở đây đã cảm nhận nhiệt khí, có thể thấy điều Quân Trì nói quả thật không sai, nhưng chỗ này không thể dùng thần thức, tầm mắt lại bị ảnh hưởng bởi âm khí mù mịt như sương đen, căn bản không thể nhìn xa, cho nên mọi người không biết tình huống bên kia thế nào.

Quân Trì bước ra, Quân Yến liền nói: “Ca ca, ta đi theo ngươi.”

Quân Trì định từ chối, Mặc Phi vội bảo: “Tiền bối, đằng trước nguy hiểm như thế, chúng ta sao có thể ở đây chờ, để tiền bối dẫn thân vào nguy hiểm chứ?”

Tính cách Quân Trì vốn ôn hòa, nhưng Quân Yến chẳng thêm nể mặt ai, “Nhìn lực lượng các ngươi kia, qua đó cũng chỉ kéo chân người khác, ngược lại còn khiến ca ca phân tâm.”

Mặc Phi là Kim Đan chân nhân, tính tình coi như tốt, không ngạo mạn giống những người khác, nhưng bị Quân Yến nói mấy lời khiêu khích chê cười cũng cảm thấy tức giận, tuy cảnh giới hai người tương đương, nhưng tu vi và lực chiến y lại cao hơn hẳn rất nhiều, cho dù hắn có buồn bực cỡ nào, cũng không thể trở mặt với Quân Yến, vậy nên đành im lặng.

Giang Lưu nói, “Đã vậy, chúng ta chờ ở đây, tiền bối và Liễu đạo hữu đi dò đường, nếu gặp phải nguy hiểm không thể chống lại thì phát ra âm thanh, tại hạ và Mặc đạo hữu sẽ đến tương trợ, thế được không?”

Mặt khác, các tu sĩ Hóa Nguyên kỳ tự bảo vệ mình đã quá sức lắm rồi, cho nên không cần qua đó kéo chân người nữa.

Quân Trì gật đầu, bảo: “Cứ quyết định như thế.”

Quân Yên cầm Xích Viêm kiếm trong tay, Quân Trì nuốt mấy viên đan dược điều tức chân nguyên, lại qua nói với Giang Lưu Mặc Phi vài câu, bấy giờ mới theo Quân Yên đi về phía trước.

Sau khi Quân Trì Quân Yên rời đi, các tu sĩ tìm một tảng đá lớn có thể ngăn cản âm phong, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Giang Lưu vận chuyển chân nguyên gọi một pháp bảo hộ thể ra, từ khi hai người rời đi, hắn đã tra xét xung quanh, giờ mới trở về nói: “Ở đây không còn vật sống, trên tảng đá cũng có dấu vết bị ăn mòn.”

Mặc Phi nói: “Cục đá này chịu ăn mòn suốt vạn năm quá mà vẫn đứng sừng sững như thế, không chút nào nứt mẻ, chỉ để lại vài dấu hằn sâu, có thể thấy không phải vật thường.”

Giang Lưu đáp: “Đây không phải tảng đá bình thường, có lẽ là Thiết Tinh Cát Đá, các ngươi nhìn coi, trên bề mặt lấp lánh ánh sáng kim sắc, chỉ có thể là Thiết Tinh Sa, loại đá này không chừng có thể chứa cả Thiết Tinh.”

Tự Âm Trần quả thực nguy hiểm, cho dù Giang Lưu bảo rằng Thiết Tinh Sa rất trân quý, nhưng chẳng ai chạm vào nó cả, dù có Thiết Tinh dựng dục bên trong tảng đá đi chăng nữa, họ cũng chẳng có năng lực chiếm nó, vậy nên mọi người chỉ tò mò nhìn một cái, chứ không ai đến sờ thử.

Nếu bên trong có bảo, sau khi phá Tự Âm Trần, âm khí ở đây sẽ tiêu tán, đến lúc đó họ sang lấy sau cũng được, hà tất phải đẩy bản thân vào nguy hiểm làm gì?

Đều là đệ tử tông môn, ai ai cũng có năng lực, tông môn vô cùng coi trọng họ, đương nhiên sẽ có ít hiểu biết, không phóng khoáng thích gì làm nấy như tân tu.

Có vết xe đổ của Diêu Phi, mọi người trở nên rất quy củ.

Càng đi về phía đó, Quân Trì Quân Yên cảm thấy nhiệt khí càng nóng.

Trên mặt đất đã trở thành Thiết Tinh Sa cứng rắn, chỉ sợ nồng độ cũng hơn chín thành trở lên.

Quân Trì và Quân Yên bước đi chậm rãi, Quân Yên tay cầm kiếm, đi bên cạnh Quân Trì, nói: “Ca ca, đằng trước có ao.”

Quân Trì cũng thấy, cách đó không xa bỗng xuất hiện một cái ao, nhiệt khí truyền từ cái ao đó mà ra.

Ở bờ ao, chính là Thiết Tinh nồng độ trăm phần trăm, trên Thiết Tinh mang theo kim sắc, lấp lóe quang mang.

Mà giữa ao, ánh lửa đỏ chói như dung nham, bên trong là chất lỏng kim sắc màu đen đặc sệt, không ngừng phun ra, hình thành từng đợt sóng dày.

Gợn sóng từ giữa tản ra bên ngoài, nhưng càng gần trung tâm, kim sắc càng rõ nét hơn.

Quân Trì nhìn nhìn, nói: “Ao này chỉ toàn thiết tinh, nhưng phía trung tâm lại có Thiết Tinh chuyển hóa âm dương. Quân Yên, đệ thấy không?”

Quân Yên gật đầu, “Ta thấy.”

Y lấy một chiếc hộp màu đen trong vòng trữ vật, trông nó như được đúc từ kim chứ không phải vàng, vô cùng nặng, trên mặt có khắc phù văn, “Đây là cái hộp ta lấy từ Tịnh Hình Cung, bên trong vốn dĩ đựng Thiết Tinh, ta lấy Thiết Tinh ra, giờ bỏ Thiết Tinh âm dương vào chắc sẽ được.”

Quân Trì nói: “Ta còn lo lắng không biết nên chứa bằng gì, có nó thì tốt quá.”

Quân Yên định qua đó thu Thiết Tinh âm dương vào, đột nhiên bị một luồng nhiệt khí đánh úp tới, Quân Yên phản ứng không kịp, nhưng may mà có Quân Trì bên cạnh, trên người hình thành kết giới Chu Tước chân hỏa, gọi Chu Tước chân hỏa ra tay, đánh về nơi nhiệt khí đang tập kích.

“Dừng!”

Luồng nhiệt khí bị chân hỏa ngăn trở, phát ra một tiếng vang lớn, luồng nhiệt khí chuyển hướng đánh vào Thiết Tinh Sa trên mặt đất, dần dần hiện ra bóng dáng, đó là một sinh vật đen đúa có hình dạng như thằn lằn.

Hoàn chương 77. thu Thiết Tinh âm dương vào, đột nhiên bị một luồng nhiệt khí đánh úp tới, Quân Yên phản ứng không kịp, nhưng may mà có Quân Trì bên cạnh, trên người hình thành kết giới Chu Tước chân hỏa, gọi Chu Tước chân hỏa ra tay, đánh về nơi nhiệt khí đang tập kích.

“Dừng!”

Luồng nhiệt khí bị chân hỏa ngăn trở, phát ra một tiếng vang lớn, luồng nhiệt khí chuyển hướng đánh vào Thiết Tinh Sa trên mặt đất, dần dần hiện ra bóng dáng, đó là một sinh vật đen đúa có hình dạng như thằn lằn.

Chương 78: Chương 78

Con thần lân đen như mực, lưu động ánh sáng kim sắc, cơ thể thon dài, trên người nổi lốm đốm, hàm răng sắc nhọn, trên trán mọc hai chiếc sừng nhỏ, cái đuôi rất dài có hình dạng mũi tên mang theo quang mang lạnh lẽo, vẻ mặt của nó trông rất sắc bén.

Trên lưng con thần lân có một cái màng màu đen, nó vừa động, cái màng lập tức bung ra, biến thành hai cái cánh.

Vừa rồi nó có thể nhào tới Quân Yến, chính nhờ hai đôi cánh trên lưng, tốc độ cực nhanh trông như một luồng hắc phong.

Quân Trì chặn trước mặt Quân Yến, nói: “Người thu Thiết Tinh chuyển hóa âm dương, để ta đối phó nó.”

Quân Yến nói: “Ca ca, phải cẩn thận.”

Quân Trì, “Ừm. Yên tâm.”

Đây trông như một con thần lân kỳ quái, Quân Trì không rõ nó thuộc chủng loại gì, trước giờ chưa từng gặp qua, hơn nữa trong mà Hoàn Vũ cho hẳn cũng chẳng thấy nhắc đến.

có rất nhiều tư liệu về yêu thú lợi hại, nếu nó không có trong đó, một là vì nó vốn chẳng lợi hại mấy, hai là vô cùng hiếm thấy, đến mức tác giả của chưa từng diện kiến bao giờ, cho nên không thể viết về nó.

Tuy Quân Trì chẳng biết cái nào, nhưng theo phán đoán, thần lân xông ra từ cái ao, thân hình nó hầu như chìm nhĩm giữa một vùng chất lỏng Thiết Tinh, dường như hòa trộn vào nhau, thật sự khó mà thấy rõ được, cho nên khi Quân Trì và Quân Yến đến, kỳ thật đã dùng thần thức tra xét một hồi, thế nhưng không hề nhận ra sự tồn tại của nó.

Nếu đã lấy ao Thiết Tinh làm sao huyết, có thể thấy loài thần lân này vốn chẳng sợ nóng, hơn nữa không sợ âm khí dày đặc ảnh hưởng, ước chừng có tính Kim Chúc* hoặc là yêu thú thuộc tính Hỏa.

(*) Kim Chúc: vật hoặc con vật có thuộc tính như kim loại.

Quân Trì không hề chần chờ, thần lân thấy Quân Yến đi đến giữa ao muốn thu Thiết Tinh chuyển hóa âm dương, lập tức nhào qua tập kích.

Quân Trì khẽ động, lòng bàn tay liền xuất hiện một thanh tế kiếm hình cây trâm, Chu Tước chân hỏa theo đó bùng cháy dọc theo lưỡi kiếm.

Cây trâm này là một linh khí, chế luyện từ kim thiết chi anh nóng chảy, giờ Quân Trì có thể dùng Chu Tước trên vũ khí, thế nhưng, ngay cả như vậy, cây trâm dường như không thể thừa nhận nổi.

Từ khi ma đan và yêu đan dung hợp với nhau, Chu Tước chân hỏa mà Quân Trì sử dụng ngày càng tinh thuần hơn, bình thường linh khí vốn không thể gọi quá nhiều Chu Tước chân hỏa, sử dụng khoảng hai lần xem như phế bỏ, giờ đây Quân Trì liên tục gọi Chu Tước chân hỏa, nhưng độ chính xác quả thật kém hơn rất nhiều, hơn nữa không thể định dạng.

Quân Trì nghĩ, dù hẳn không có yêu đan bản mạng, không thể tế luyện linh khí bản mạng, nhưng cũng phải tìm thấy một linh khí hoặc bảo khí có thể chịu đựng được Chu Tước chân hỏa của mình.

Quân Trì vừa nghĩ, tế kiếm trong tay dài hơn kiếm khí bình thường rất nhiều, Chu Tước chân hỏa bao bọc xung quanh, hình thành kiếm phong.

Quân Trì vì bảo vệ Quân Yến, tế kiếm trong tay lập tức đánh tới con thần lân, chỉ số thông minh của nó dường như hữu hạn, tránh được kiếm phong xong, lại quăng cái đuôi tới chỗ hẳn, muốn cuốn lấy tế kiếm trong tay Quân Trì, thế nhưng cái đuôi vừa tiếp xúc với nó, đã bị chân hỏa đốt cháy, nhưng nó vốn là yêu thú sống trong ao Thiết Tinh, tuy rằng bị đốt rất đau, nhưng không chịu thương tổn quá lớn.

Hơn nữa nó cũng sớm phán đoán, biết ngọn hắc hỏa trên lưỡi kiếm thập phần cao cường, không thể đụng chạm trực tiếp.

Nó mở cửa, uốn éo cả người tạo một khoảng cách, há mồm phun một cỗ nhiệt khí tới, tế kiếm trong tay lập tức chém qua, Chu Tước chân hỏa hình thành một đường cong ập về phía Quân Trì, bây giờ thần lân né không kịp, cánh bị Chu Tước chân hỏa đốt cháy, mà cánh vốn là nhược điểm của nó, giờ cánh đã bị thương, nó phát một tiếng kêu chói tai, sau đó ngã quỵ xuống dưới đất.

Quân Trì biết con thần lân rất lợi hại, pháp bảo cấp bậc quá thấp trong tay hẳn không thể đối phó nổi, thế nhưng với thuật pháp Quân Trì, thật sự không thể sử dụng Chu Tước chân hỏa thuần thực, không thể lãng phí chân nguyên bằng cách sử dụng pháp bảo vô dụng được, hẳn giờ kiếm đánh hai đạo Chu

Tước chân hỏa sang, thần lẫn rất có năng lực, ngã trên đất xong, sau đó quay vài vòng tránh đao kiếm, lúc đứng dậy, nó vung đuôi, đánh mạnh về phía hấn.

Tốc độ nhanh như thế, nếu chỉ là tu sĩ bình thường, lấy thuật pháp làm chủ, cận chiến là phụ, tất nhiên không thể thoát nổi công kích của nó, Quân Trì là Chu Tước, tốc độ quả thật nhanh hơn, khó khăn né tránh cái đuôi thon dài, cả người không lùi mà tiến, nháy mắt đã tiếp cận nó, tể kiếm trong tay thẳng tắp đâm vào lưng thần lẫn.

Lớp da trên người thần lẫn thập phần cứng cáp, dù tể kiếm Quân Trì sắc nhọn cỡ nào, hơn nữa có Chu Tước chân hỏa, cũng chỉ có thể đâm sâu hai tấc, thần lẫn dùng đuôi đập về phía hấn, mở to cái miệng, muốn ngoạm Quân Trì.

Quân Trì xoay vài vòng trên không trung, vừa khéo tránh thoát cái đuôi, tể kiếm trong tay lại đâm vào chỗ sâu hai tấc lúc này, hấn hét lên một tiếng, Chu Tước chân hỏa như những sợi dây nhỏ chui vào thân thể thần lẫn.

Thần lẫn đang há mồm muốn đớp hấn, lại vì Chu Tước chân hỏa mà kêu thét đau đớn, thể mà cần trượt, Quân Trì nhân cơ hội rút càng nhiều Chu Tước chân hỏa vào cơ thể nó.

Tiếng kêu thần lẫn càng thêm thê lương, lăn lộn lộn trên mặt đất.

Quân Trì rút tể kiếm, lộn một vòng tránh con thần lẫn.

Hấn vừa đứng vững, bỗng nghe một tiếng nổ “Đùng!” cực mạnh, con thần lẫn đã tan xác.

Quân Trì học được từ lúc gặp Cự Uế Điều, áp súc Chu Tước chân hỏa thành những sợi tơ nhỏ, nhờ đó xâm nhập vào cơ thể thần lẫn, Chu Tước chân hỏa chạy trong kinh mạch, nháy mắt đã phá hủy thân thể thần lẫn, nhờ thế không cần trực tiếp chém chết nó, bằng không với lớp da cứng rắn đó, Quân Trì nhất định không phải đối thủ.

Bên kia Quân Yên đã thu Thiết Tinh chuyển hóa âm dương xong, lúc tới chỗ Quân Trì, hấn cũng vừa giết xong Thiết Tinh thú.

Tuy Thiết Tinh thú bị nổ tung, thể nhưng không biến thành thịt nát, chỉ chia thành mấy khối, Quân Trì qua đó, tìm được một viên yêu đan, theo đó phán đoán con thần lẫn vốn là Thiết Tinh thú cấp bảy, mà vừa rồi, Quân Trì lại không thể nhận ra cấp bậc của nó.

Quân Yên đến, hỏi Quân Trì: “Ca ca, sao rồi?”

Quân Trì đưa yêu đan cho Quân Yên: “Đây là yêu đan cấp bảy, thuộc tính Hỏa, cho ngươi đó.”

Quân Yên nhận lấy, Quân Trì lại nói: “Vô ngoài yêu thú cực kỳ cứng rắn, ta thấy dùng làm tài liệu hộ pháp rất tốt, cho dù luyện kiếm, cũng được lắm.”

Quân Trì lại mở nhãn trừ vật, ném toàn bộ xác Thiết Tinh thú vào bên trong.

Đi qua cái ao thứ nhất, hai người tiếp tục tiến về phía trước, mặc dù ở đây có rất nhiều ao, nhưng không phải ao nào cũng có Thiết Tinh, càng không phải ao nào cũng đựng dục nổi Thiết Tinh chuyển hóa âm dương.

Hơn nữa Thiết Tinh thú không nhiều như tưởng tượng, Quân Trì đã tìm ra biện pháp đánh chết Thiết Tinh thú rồi, cả hai cùng hợp sức, chỉ cần nó chủ động tập kích hai người, lập tức sẽ trở thành con mồi, nhưng chỉ cần không chủ động tập kích, hai người cũng không chủ động trêu chọc làm gì.

Khí tức Chu Tước trên người Quân Trì Quân Yên, Thiết Tinh thú có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở Chu Tước, trong mắt Thiết Tinh thú chính là hơi thở Nam Minh Ly Hỏa.

Thiết Tinh thú dục từ ao Thiết Tinh, không phải hùng thư thú kết hợp sinh ra, cho nên thứ nhất không có quan niệm chủng tộc, thứ hai không có ý thức đoàn kết, mỗi lần công kích Quân Trì Quân Yên, đều chỉ hành động một mình, không hề hợp tác, cho nên hai người thực dễ dàng đánh chết tui nó.

Nhìn Quân Trì Quân Yên lần lượt giết đồng bạn, chúng nó không hề mang tâm báo thù, mà chỉ càng thêm kiêng kị, trốn vào ao Thiết Tinh, chỉ cần Quân Trì Quân Yên đừng có mà động vào cái ao tui nó là được.

Mà không động ao Thiết Tinh sẽ không chạm mặt Thiết Tinh thú, vậy nên hai người không gặp cuộc chiến nào nữa.

Quân Trì nhìn cái hộp nho nhỏ trong tay, lại có không gian, có thể chứa thật nhiều Thiết Tinh, hai người thu đủ rồi, sẽ không tham thu tiếp nữa, mà vòng qua khu vực này tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi được một đoạn, nhìn về phía trước, thấy xuất hiện vô số bậc thang chạy dài, cao trên trăm trượng, dường như ở đó có một tòa cung điện thật lớn.

Mà bậc thang, không phải tùy tiện xây thế, mà đều có mục đích, Quân Trì nói: “Trên bề mặt là Tụ Âm Trộn, mỗi bậc thang, chính là một Tụ Âm Trộn, có thể hấp thụ toàn bộ âm khí vào đó.”

Lối Quân Trì rất chính xác, dưới bậc thang, có thể cảm nhận được âm khí chạy ngược dòng lên trên, không ngừng tiến thẳng.

Mà Tụ Âm Trộn giờ đang ở trạng thái suy yếu, cho nên âm phong hình thành không quá lớn, nhưng so với nơi khác quả thật lớn hơn nhiều.

Mà xung quanh Tụ Âm Trận có những cái ao hình thành Thiết Tinh chuyển hóa âm dương, cho nên không phải thuần âm, ngược lại mang khí tức trung hòa.

Quân Trì nói với Quân Yến, “Thế trận quả thật tinh diệu, chỉ sợ người thiết kế trận, đã suy đoán tới chuyện Thiết Tinh ao lẫn âm khí suy yếu cả rồi, trung tâm trận dưỡng một thứ, chắc chắn không phải âm vật tà ác gì, ngược lại là âm vật mang chính khí.”

Quân Yến đứng dưới bậc thang, một thân hồng y giữa khung cảnh âm u, giống như một ngọn lửa đỏ, phi thường lóa mắt, y hỏi: “Ca ca, chúng ta lên một mình, hay là dẫn bọn họ theo cùng?”

Quân Trì đáp: “Hay cứ mang bọn họ theo. Muốn phá trận, có thể không cần lực lượng của họ, nhưng phá trận rồi, âm khí ở Tụ Âm Trận sẽ chấn động thật mạnh, người trong trận ngược lại bình ổn hơn những người đứng xung quanh trận địa, nếu âm khí chấn động quá mạnh, họ không thể tự bảo vệ mình nổi.”

Quân Yến không nói Quân Trì tốt bụng quá làm chi, chỉ bảo: “Đã vậy, mau gọi họ tới đi.”

Hai người lại lui trở về.

Đài cao trăm trượng, nguy nga hùng hồn sừng sững một nơi, dựa theo bố trí bát quái, trên đỉnh đài cao cung điện, có một thứ hút Âm Dương thiết tinh và âm khí theo một quỹ đạo nhất định, sau đó biến mất trong đó.

Quân Trì Quân Yến trở về chỗ đám người Mặc Phi Giang Lưu, phát hiện không chỉ bọn họ, mà cả Liễu Huy Hải và Hàn Mị cũng ở đây.

Quân Trì không nói cho một mình Liễu Huy Hải nghe, mà với tất cả mọi người, nhưng chỉ có Liễu Huy Hải hỏi: “Người với Quân Yến có bị thương không?”

Quân Trì trả lời: “Tốt lắm.”

Tuy chỉ trả lời ngắn gọn, kỳ thực hẳn rất cảm động khi Liễu Huy Hải lại quan tâm hai người như thế.

Hoàn chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 79

Khi Liễu Huy Hải và Hàn Mị bị âm phong cuốn vào Tụ Âm Trận, ước chừng đi ở phía sau Quân Trì Quân Yến, bởi vì con lối bọn họ gặp yếu hơn hai người, cho nên đội ngũ không bị thổi tán loạn, sau khi cuốn vào Tụ Âm Trận, chỗ hai người không quá xa nhau, cho nên rất nhanh chóng tụ lại.

Suy nghĩ ban đầu của họ hoàn toàn khác xa Quân Trì Quân Yến, bọn họ chỉ muốn tìm đường ra ngoài, sau đó phát hiện không còn biện pháp rời khỏi đây, mới không thể không quyết định đến phá trận, bởi vì rất hiển nhiên, phải phá trận, mới rời khỏi nơi này được.

Cho nên họ quyết định tiến vào trung tâm trận, cứ một đoạn lại gặp vài vị tu sĩ, vậy nên hợp thành đội ngũ mười mấy người, dọc đường gặp phải âm linh, cứ thế lại chết vài tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, sau khi đến Lễ Hiền Trang, âm linh cấp cao cho Quân Trì Quân Yến tiến qua, cũng tốt bụng tha cho bọn họ.

Âm linh cấp cao dựng dục từ Long Cốt Bài, cho nên có thần trí nhân loại, hơn nữa còn khá thông minh, đương nhiên biết phán đoán, nếu không phá Tụ Âm Trận, nó sẽ bị lực lượng hút vào trong trận rồi tiêu hóa mất, cho nên nó dễ dàng buông tha cho đội ngũ Liễu Huy Hải và Hàn Mị, còn dẫn bọn họ tới Lễ Hiền Trang, nói với họ phương hướng huynh đệ Quân Trì đi.

Cho nên Liễu Huy Hải và Hàn Mị cũng đến bên ngoài trung tâm trận, sau đó nhìn thấy Mặc Phi, Giang Lưu và các tu sĩ khác ở chỗ này.

Nói chuyện một hồi, Liễu Huy Hải biết tin Quân Trì Quân Yến tiến vào dò đường, cứ lo cho hai người, nhưng phải lấy đại cục làm trọng, thật sự không thể vào đó tiếp ứng cho cả hai, đành ngồi tại chỗ chờ đợi, ngay lúc này, Quân Trì Quân Yến cũng trở về.

Đội ngũ hiện tại, tổng cộng có hai mươi người.

Trừ bỏ biết chính xác tử vong tám người, mười người còn lại không rõ tung tích, những người này, có lẽ đã tử vong, cũng có thể vẫn còn sống, hoặc đã thoát ra ngoài.

Tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên chỉ có chín người, còn lại đều là Hóa Nguyên kỳ.

Đặc điểm Tụ Âm Trận, khiến âm linh cường đại không thể hình thành, cho nên tu sĩ Kim Đan kỳ ở đây xem như mạnh mẽ, có thể đối kháng với âm linh cấp năm, còn đủ thủ đoạn tự bảo vệ mình, trừ bỏ mất tích, còn lại vẫn ở đây. Tu sĩ Hóa Nguyên kỳ thì năng lực hữu hạn hơn nhiều, chỉ đối kháng âm khí

ăn mòn, đã hao tổn không ít chân nguyên, muốn đối phó âm linh, quả thật lực bất tòng tâm, dưới tình huống như thế, tỉ lệ tử vong cao hơn rất nhiều.

Quân Trì nói, “Bây giờ chúng ta cứ tiến vào trung tâm trận thôi. Tôi đó rồi tìm cách phá trận.”

Bởi vì không còn biện pháp tốt hơn, tất cả mọi người đều đồng ý quyết định này.

Tấn Tế chân nhân dẫn đầu Cửu Huyền Tông và Trâu Mộ Uyển dẫn đầu Tương Thủy Tông đều không có mặt ở đây, cho nên Cửu Huyền Tông được một Kim Đan chân nhân tên Hồ Huyền dẫn dắt, còn Tương Thủy Tông do Mặc Phi phụ trách.

Các tu sĩ được tuyển đến tra xét Thiên Hoàn Di Phủ, hầu hết Kim Đan chân nhân là lớp tu sĩ cường hãn được tông môn coi trọng, mà tu sĩ Hóa Nguyên kỳ thì ngược lại.

Tông môn tính, Kim Đan chân nhân đến Thiên Hoàn Di Phủ, có năng lực tự bảo vệ mình, hơn nữa có thể đạt được kỳ ngộ, mà tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, bởi vì năng lực kém hơn một đoạn lớn, không biết sẽ gặp phải tình huống bất ngờ nào, khả năng tu sĩ Hóa Nguyên kỳ gặp phải nguy hiểm là rất cao, nếu phải nằm tốt trong tông môn tới, chính là tự hủy diệt tiềm năng của tông môn, đương nhiên họ sẽ không dễ chuyển đó diễn ra.

Vì vậy, các tu sĩ Hóa Nguyên kỳ ở đây chỉ thuộc lớp bình thường mà thôi.

Lần này vẫn do Quân Trì dẫn đội, Quân Yên đi sau cùng, đoàn người tiến vào phạm vi Thiết Tinh Trì.

Tình huống ở Thiết Tinh Trì khiến tu sĩ kinh ngạc cảm thán, một nơi chuyển hóa âm dương như thế, các tu sĩ là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Mấy cái ao bên ngoài, đã không còn Thiết Tinh thú nữa, cho nên Quân Trì nói nếu ai muốn lấy Thiết Tinh, lại có vật chứa, thì cứ thu đi.

Thiết Tinh chính là thiên tài địa bảo, người bình thường nhìn mà thèm nhỏ dãi, mọi người đều không khách khí, tự thi triển thần thông, thu hết Thiết Tinh mấy cái ao bên ngoài vào trong vật chứa.

Lần sau lại gặp ao Thiết Tinh, Quân Trì không mọi người thu nữa, nói: “Những cái ao sau có thể đựng dục Thiết Tinh thú, muốn đánh chết nó không phải chuyện dễ, nếu không cần trêu chọc, thì tận lực đừng trêu chọc.” Tuy nói như thế, nhưng lý do chân chính, bởi vì Thiết Tinh là thứ đựng dục Thiết Tinh thú, giờ họ đã xâm phạm lãnh địa của tụi nó, hà tất muốn đoạt cả không gian sinh tồn của nó làm gì?

Quân Trì là Nguyên Anh lão tổ, tuy tính cách ôn hòa, nhưng vẫn có uy áp, đủ khiến mọi người kinh sợ, hắn đã nói thế thì họ đương nhiên nghe theo.

Tuy mọi người không thu Thiết Tinh trong ao nữa, nhưng nhiều người xâm nhập lãnh địa Thiết Tinh thú như thế, vẫn khiến chúng nó xao động một trận, cho dù trên người Quân Trì có khí tức Chu Tước khiến Thiết Tinh thú e sợ, nhưng vẫn có một con đột nhiên tập kích lại đây.

Mục tiêu nó là một vị kiếm tu bên Hoa Dương kiếm phái, ước chừng bởi vì linh kiếm của người này khiến nó chú ý.

Tốc độ của nó cực nhanh, cơ hồ như một con hắc phong, ngay lập tức đánh về phía vị kiếm tu, khi mọi người kịp phản ứng, vị kiếm tu đã bị đánh chết, mà Thiết Tinh thú vẫn chưa hiện ra bóng dáng, vẫn là trận hắc phong khi nãy, phóng tới chỗ vị kiếm tu khác.

Thực lực Hoa Dương kiếm phái so với ba tông môn khác cường đại hơn, bọn họ lập tức hợp lại với Quân Yên, trước tình huống đó, Quân Trì đứng dẫn đầu căn bản không kịp cứu viện, nhưng may mà Quân Yên phản ứng nhanh nhạy, gọi linh kiếm ra tay, kiếm ý ngăn cản Thiết Tinh thú tốc độ nhanh kinh người, Thiết Tinh thú bị kiếm ý mang theo chân hóa phá phòng ngự, không thể không rơi xuống, ngã lên bề mặt Thiết Tinh Sa cứng rắn, lộ ra hình thái thật.

Các tu sĩ đều được huấn luyện, tuy rằng Thiết Tinh thú đột ngột xuất hiện kết liễu một vị kiếm tu trong nháy mắt, nhưng sau khi kiếm ý đánh Thiết Tinh thú lộ nguyên hình, mọi người đã tổ hợp trận hình, chuẩn bị đối phó Thiết Tinh thú kia.

Quân Yên không chần chờ nữa, Thiết Tinh thú vừa rơi xuống đấy, y đã bay vọt lên, lại đánh ra vài đạo kiếm ý, tốc độ Thiết Tinh thú cực nhanh, dễ dàng tránh đi hai đạo kiếm, nhưng lại bị đạo kiếm thứ ba đánh trúng lên cánh, cánh vốn là nhược điểm của nó, bị đánh trúng, tru lên một tiếng thật lớn, một luồng nhiệt mãnh mẽ úp tới, các tu sĩ đều tự thi triển thần thông, người bay người né tránh, hoặc gọi ra pháp bảo chống cự luồng nhiệt.

Nhưng nhiệt lưu không yếu, rất nhiều pháp bảo chống đỡ bị đánh rớt, Quân Trì bay vọt lên, cây trâm hóa thành tể kiếm mà Quân Trì sử dụng lúc trước vì không thể chịu đựng nổi Chu Tước chân hòa nên đã hóa thành tro bụi.

Giờ trong tay Quân Trì vẫn còn lại một thanh linh kiếm khác, hắn và Quân Yên phối hợp với nhau, chỉ tốn vài chiêu đã đánh chết Thiết Tinh thú.

Quân Trì nhặt xác Thiết Tinh thú, sau đó nhanh chóng dẫn mọi người rời khỏi đây.

Có tu sĩ thấy một con Thiết Tinh thú hung mãnh xuất hiện trong ao, nhưng nó chỉ lộ đầu nhìn nhìn ra bên ngoài, sau đó lại chìm vào ao, không leo lên đánh bọn họ.

Từ bên ngoài tiến vào, họ chỉ đi thẳng một đường, khoảng cách không quá xa, tốc độ lại nhanh hơn ban đầu, chỉ tốn vài khắc đã ra khỏi phạm vi Thiết Tinh Trì, qua một hồi, đã thấy đài cao chót vót.

Đằng trước, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra một tòa cung điện, nhưng tình huống cụ thể thế nào, lại không rõ ràng lắm.

Âm khí bên ngoài Thiết Tinh Trì, khí tức phai nhạt hơn không ít, các tu sĩ dùng pháp bảo hộ thân cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Quân Trì nói: “Giờ chúng ta tiến lên đó xem đã.”

Mọi người không ai dị nghị, vì thế đoàn người chia thành năm đội, Quân Trì Quân Yên đứng đằng trước, mặt khác bốn tông môn dựa theo lượng người chia ra, tạo thành đội hình mũi tên đi lên bậc thang.

Vừa bước lên bậc thang, tất cả mọi người đều cả kinh.

Bậc thang này, đúc bằng Thiết Tinh Sa, Tự Âm Trận nhiều Thiết Tinh Sa như thế, đã khiến mọi người kinh ngạc cảm thán, giống như không ngờ tài liệu phi thường hiếm có như thế lại tùy ý xuất hiện khắp nơi.

Mà bậc thang làm bằng Thiết Tinh Sa không phải nguyên nhân khiến mọi người cảm thán, điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, một bước lên bậc thang, bề mặt nó bỗng hiện ra vô số phù văn, trải qua mấy vạn năm, chịu âm khí ăn mòn như thế, lại không trở nên chỉ ám, mà lộ ra một cỗ khí công chính bình thân.

Có lẽ liên quan đến phù văn trên bậc thang.

Mọi người càng thêm tò mò không biết bên trong đại điện chứa thứ gì.

Đài cao nhìn cao hơn trăm trượng, nhưng khi đi trên bậc thang, chân ai cũng mỏi muốn chết, vậy nên tốc độ phi thường chậm.

Bất quá một đường không gặp phải nguy hiểm gì, chỉ đi cầu thang thôi mà, không đi thì bò.

Đứng trên cầu thang nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới bao phủ âm khí nồng đậm, không chỉ thần thức bị cản trở, mà tầm mắt cũng thế, cơ hồ chẳng nhìn thấy gì.

Quân Trì Quân Yên leo lên đài cao, hai người tay cầm trường kiếm, đứng trên đó, nhìn về phía trước, chỉ thấy đài cao thập phần rộng lớn, có một quảng trường thật to.

Trên quảng trường có rất nhiều dấu vết, dấu vết tạo thành một khối phù văn tròn vẹn, những âm khí bị dẫn lên, sau khi tiến vào nó, đều hình thành trạng thái dịch, hắc thủy theo dấu vết lưu động về phía trung ương.

Mà ở trung ương, còn có một tòa đại điện cao lớn nguy nga, ngôi lưu ly trên đỉnh đại điện dưới bầu trời âm u phiếm đen hiện ra lưu quang, thập phần quý dị.

Quân Yên liếc nhìn Quân Trì, chỉ thấy thần sắc hẩn nể, y nói: “Ca ca, coi thể trận phù văn, có vẻ giống với kết giới của trụ trời ở Thần Long Chi Uyển.”

Quân Trì gật đầu: “Quả thật rất giống, phù văn kết giới của trụ trời, có tác dụng ngăn cản âm khí thoát ra bên ngoài, phù văn trên bề mặt, dường như tác dụng phong bế âm khí. Trận này, người biết nó là trận gì không?”

Quân Yên nói: “Sư phó đã từng xem qua hai mảnh ngọc giản, thế nhưng ta không chuyên nghiên cứu trận thế, chỉ nhìn sơ sơ qua, trận thế này, dường như được hình thành từ rất nhiều trận. Dấu vết đó, chính là nơi tương hợp giữa dẫn trận và phong trận, phải xem thêm nữa, chúng ta cứ đi một vòng khắp đài cao, rồi hãy tiến vào đại điện sau.”

Quân Trì thấy rất đúng.

Mà lúc này, các tu sĩ đã lên đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, đều kinh ngạc cảm thán.

Hoàn chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 80

Quân Trì nói với mọi người, “Âm khí đều bị tụ tập vào trung tâm trận, muốn phá trận, biện pháp đơn giản nhất chính là phá hủy cái trận đó, nhưng giờ lại chẳng biết ở đó có nguy hiểm gì hay không, chúng ta cứ tra xét bên ngoài xem sao đã, không biết ý các vị thế nào?”

Mọi người đều là đại tử tông gia, rất có tổ chức kỷ luật, không phải loại tán tu lấy lợi ích làm đầu, Quân Trì nói như thế, những đệ tử khác đều nhìn về phía người dẫn đầu tông môn.

Sau khi Liễu Huy Hải lên trên đài cao, đã cẩn thận quan sát dấu vết chung quanh, giờ nói: “Nhìn âm khí lưu động trên dấu vết, có thể thấy đây là giao tuyến giữa dẫn trận và phong trận, tra xét xung quanh đài cao một phen, tìm nơi nào mạnh nơi nào yếu, biết điểm yếu nằm chỗ nào, cũng rất quan trọng.”

Mặc Phi sớm có ý này, Hàn Mị cũng thế, đều gật đầu đáp ứng.

Thế nhưng tra xét như thế nào là cả một vấn đề.

Hàn Mị nói: “Đài cao nói lớn không lớn, nhưng lại rất khó dùng thần thức tra xét, chân nguyên vận chuyển vô cùng khó khăn, muốn nhanh chóng tra xét cũng rất khó, chúng ta chia thành nhiều nhóm tra xét, hay là đi chung với nhau, cái nào an toàn hơn?”

Quân Trì nói: “Đây là thời điểm trận thế yếu kém, muốn đạt sức mạnh cao nhất, căn cứ theo số âm linh gặp được lúc trước, còn thêm vài năm nữa, không cần hồi hải gấp quá, thế này đi, vì an toàn của tất cả mọi người, cứ đi chung với nhau đã.”

Quân Trì quyết định thế, là để bảo vệ tu sĩ cấp thấp, mà Kim Đan chân nhân, vốn là cường giả của tông môn, nếu tu sĩ Hóa Nguyên kỳ đi cùng mình tổn thất quá trầm trọng, chỉ sợ chẳng còn mặt mũi nào nữa, tự nhiên đồng ý với quyết định này.

Quân Trì và Quân Yến thảo luận một hồi, cuối cùng đồng ý với phương án tra xét đài cao.

Đài cao vốn dĩ là một cái trận thế cực lớn, đi loạn đương nhiên không ổn.

Vì thế mọi người lấy pháp bảo ra hộ thân xong, Quân Trì và Quân Yến mang đội, mọi người đều không dám đi sai, cẩn thận bước theo cùng một dấu chân.

Đi chưa được mấy bước, mọi người phát hiện bầu trời tĩnh gió bỗng nổi lên âm phong, hình thành cơn gió lốc cán quét về phía bọn họ.

Quân Yến vội vàng bảo mọi người dừng động đậy, nhưng vẫn có một vị bên Hoa Dương kiếm phái tay nhanh hơn não, gọi ra một cái pháp bảo đến ngăn gió, vì thế cơn lốc xoáy càng mạnh hơn, không chỉ hút pháp bảo vào, còn cuốn cả vị kiếm tu lên, tuy kiếm tu đã cực lực phản kháng, thế nhưng vô ích, sau khi bị cuốn vào đó, đã không thấy bóng dáng.

Tất cả mọi người vô cùng hoảng sợ, chẳng hiểu tình huống trước mắt ra sao.

Ai ai cũng dừng động tác, sau khi cơn lốc tiêu tán, hết thấy khôi phục bình thường.

Quân Trì nhớ đến Thần Long Chi Uyên, vị trưởng lão gọi đài sen ra, nếu tu sĩ nào trong đài sen dám dùng lực lượng, sẽ bị nó cắn nuốt thành chất dinh dưỡng, mà đài cao này dường như cũng thế, nhưng kiến thức hần không sâu, đoán không ra sức mạnh cơn lốc, đành phán đoán so sánh với đài sen cấp bậc Tiên Khí hoặc Thần Khí lúc ở Thần Long Chi Uyên, hần nói: “Trận thế nếu bị công kích sẽ phản công, nếu chúng ta không sử dụng lực lượng, nó sẽ bình thường trở lại. Vậy nên mọi người chú ý cẩn thận, dù âm phong có đánh tới, tuyệt đối không phản kháng.”

Lời Quân Trì khiến mọi người chần chờ, Hồ Huyền bên Cửu Huyền Tông lên tiếng trước: “Lão tổ, tánh mạng mọi người đều nằm trên tay người, người đã nói như thế, nhất định đúng, không phải sao?”

Vì trận thế này quả thật kỳ quái, một vị hậu bối kiếm tu có chút thanh danh ở Nguyên Nhất thế giới, mới nháy mắt đã bị hút vào trong cơn lốc chẳng còn thấy bóng dáng, thật sự khiến người ta hoảng sợ, tất nhiên chẳng ai dám nghi ngờ quyết định của Quân Trì cả.

Quân Trì không định giải thích gì thêm nữa, Quân Yến liền nói: “Ta và ca ca đầu nhất thiết phải gánh thêm tánh mạng của mấy người, nếu ai còn chần chờ không chịu, thì đừng đi theo chúng ta nữa, rồi tha hồ làm theo ý mình.”

Lời Quân Yến thật sự khó nghe, khiến sắc mặt vài vị Kim Đan chân nhân cực kỳ khó coi, nhưng đã đến nước này, mọi người chỉ đành chịu đựng.

Quân Trì muốn giải thích, nhưng thấy Quân Yến liếc mắt sang, nên hần không nói gì thêm, ngược lại Hàn Mị phải lên tiếng hòa giải: “Được rồi, chúng ta chia nhau thành hai nhóm, một bên chờ, một bên tiếp tục tiến lên tra xét, mọi người thấy thế nào?”

Quân Trì nói: “Chúng ta đến được đây không dễ dàng gì, đừng tạo thêm mâu thuẫn nữa. Cứ làm theo lời Hàn Mị, nếu ai muốn theo ta đi về phía trước, thì cùng nhau, nhưng nếu không muốn, cứ chờ ở đây. Cớ mà, cho dù chỉ đứng đây, cũng đừng công kích bất cứ thứ gì nữa, đài cao là một khối liên thông, nếu chịu phải công kích, chỉ sợ chúng ta chẳng thể đối kháng nổi.”

Vì thế các tu sĩ bắt đầu thì thầm thảo luận, kết quả một nửa nguyện ý đi theo Quân Trì, nửa còn lại quyết định đứng đây chờ họ.

Ý Liễu Huy Hải, muốn tất cả người thuộc Ngọc Đài Môn đi theo, nhưng Thần Kiều và Diêu Phi lại không chịu, muốn nghỉ ngơi một chỗ, Liễu Huy Hải tuy không hài lòng nhưng chẳng ngăn cản.

Cứ thế, đi theo Quân Trì Quân Yến tiến về phía trước, bao gồm Liễu Huy Hải, Hà Phi Thần, Tư Mã Y Y, Mặc Phi, Giang Lưu, còn có hai vị tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bên Thương Thủy Tông.

Trên đường, Cửu Huyền Tông tử thương nặng nề, cho nên sợ đầu sợ đuôi cũng dễ hiểu, vậy nên Hồ Huyền không dẫn mọi người đi theo, mà kiếm tu của Hoa Dương kiếm phái cũng thật xui xẻo, một vị bị tập kích ở Thiết Tinh Trì, vị kia thì ngay tại đài cao, điều này khiến Hàn Mị cảm thấy chần chờ.

Hàn Mị là kiếm tu, thích thẳng tiến không lùi bước, nhưng giờ nàng còn phải gánh vác tánh mạng người trong môn, nên phải suy xét kỹ càng hơn, vì thế chỉ

phái Giang Lưu đi theo Quân Trì Quân Yến, còn nòng thi ở đây bảo vệ những người khác.

Mà Mặc Phi, tự có phán đoán riêng, cho nên mang theo tất cả người Tương Thủy Tông đi với Quân Trì.

Hai đội tách ra, Quân Trì Quân Yến tiếp tục tiến lên phía trước.

Ai ai cũng suy tư đánh giá trận thế, nhìn từ trên cao xuống, đã chẳng thấy những bậc thang dài nữa, chỉ cảm thấy đài cao lơ lửng giữa không trung, trừ bầu trời âm u tăm tối trên đỉnh đầu, những nơi khác thì không thể tra xét nổi vì màn sương dày đặc.

Thiết Tinh Sa dưới chân đài cao hình thành một trận thế tròn vẹn, quan sát trận thế, cứ qua một đoạn, mới phát hiện phù văn trên dấu vết đều cùng một dạng, sau khi đến một tiết điểm, phù văn bỗng biến hóa, mọi người ghi tạc vào lòng, lại tiếp tục tiến lên phía trước, lâu lâu gặp phải con lốc đánh úp tới vài lần, Quân Trì dạn không ai được ra tay công kích, âm phong chỉ thổi đến gần chỗ họ rồi biến mất vô tung, không phát sinh tình huống bị cuốn mất như lúc này.

Ước chừng qua một canh giờ, bọn họ đã đi khá xa, theo quan sát của Quân Trì Quân Yến, trong lòng đã có ít liên tưởng, nhưng vì trận thế, nên muốn giao lưu thần thức quả thật rất khó khăn, chỉ có thể bàn bạc bằng cách nói chuyện.

Quân Trì bảo: “Ta thấy đài cao, không phải được người ta xây dựng, dường như giống pháp bảo hơn, hình như là Tiên Khí.”

Quân Trì nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Quân Yến bình tĩnh hơn, ước chừng cũng kết luận giống Quân Trì.

Liễu Huy Hải nói: “Ý ngươi là, chúng ta đang ở trên một cái Tiên Khí sao?”

Quân Trì gật đầu: “Đúng vậy, dấu vết ở đây chính là phù văn khắc trên Tiên Khí. Mà Tụ Âm Trận, đúng là một mảnh đại địa, toàn bộ âm khí đều tụ về phía Tiên Khí, Tiên Khí hấp thụ âm khí, nhưng hấp thụ nhiều âm khí như thế, rốt cuộc để làm gì, phải vào trung ương đại điện mới biết được. Theo suy nghĩ của ta, một là Tiên Khí dùng âm khí để duy trì lực lượng, hai là lấy Tiên Khí để tụ tập âm khí phong bế vật gì đó, hoặc đường Tiên Khí... Tất cả đều có khả năng. Theo quan sát, âm khí bị tụ tập đến trung tâm, nhưng cụ thể như thế nào, phải vào đó xem xét mới ổn.”

Mặc Phi một thân bạch y, mờ ảo xuất trần: “Nếu thứ này là Tiên Khí, vậy chúng ta phải làm sao mới có thể phá hủy Tụ Âm Trận, thoát ra ngoài bây giờ?”

Suy tư của hắn, cũng chính là vấn đề quan trọng nhất.

Trận thế quá lợi hại, cho dù biết thứ họ đang đứng là một cái Tiên Khí, đủ để chống đỡ cả một tông môn, tuy bọn họ động tâm, nhưng lý trí vẫn ép bọn họ phải chọn lựa kĩ càng.

Quân Trì nói: “Vì sao âm khí của Tụ Âm Trận lại dựa theo một quy nhất định, lúc mạnh lúc yếu, âm khí bị hút vào trong Tiên Khí, có thể thấy tác dụng của Tiên Khí phải phát huy theo chu kỳ. Tiên khí chỉ là một kiện pháp bảo, muốn vận chuyển nó, nhất định phải dùng chân nguyên điều khiển, nếu có thể khống chế thứ đó, Tiên Khí sẽ bị đánh hồi nguyên hình, trận thế cũng bị phá. Ta nghĩ, chúng ta hãy vào điện tra xét, tìm cách khống chế Tiên Khí lúc suy yếu, chặt đứt sự điều khiển, có vậy mới phá được Tụ Âm Trận.”

Tất cả mọi người hoạt bát lên, hơn nữa dường như đã bắt đầu mang tâm tư, đây là Tiên Khí đó, khi Tiên Khí không còn bị điều khiển, nó chỉ là một kiện pháp bảo, không còn lực công kích, dưới tình huống đó, chẳng phải ai cũng có thể chiếm lấy sao.

Quân Trì biết tâm tư bọn họ, liền nói: “Bất quá ta không biết nó có thật sự là Tiên Khí như ta phỏng đoán hay không, cứ tiếp tục điều tra đã.”

Chờ mọi người về vị trí cũ, đã qua bốn canh giờ.

Đài cao tuy lớn, nhưng không lớn đến mức phải dùng bốn canh giờ mới đi hết một vòng, khi tụ hợp với nhóm Hàn Mị, phát hiện số người thủ tại chỗ chỉ còn bảy người, theo lời Hàn Mị, có hai đệ tử vì quá sợ hãi âm phong, cho nên đã bị hút vào trong dấu vết, khi mọi người đến đó nhìn, lại chẳng thấy ai bên trong, dưới hoàn cảnh quý dị khó lường như thế, họ không thể không tin lời Quân Trì nữa, biến bản thân thành cục đá, gập gù cũng thờ ơ, không ngờ rất hiệu quả, chẳng thấy nguy hiểm gì.

Hàn Mị lại hỏi Quân Trì: “Tiền bối, sao các ngươi tốn nhiều thời gian như thế, gặp phải gì sao?”

Quân Trì nhìn Giang Lưu, Giang Lưu liền trả lời: “Cũng không phải nguy hiểm gì, thật ra nhìn đài cao tuy nhỏ thế thôi, nhưng đi một vòng lại rất dài.”

Ngay sau đó, hắn nói phỏng đoán của Quân Trì cho họ nghe, khi mọi người biết nơi họ đang đứng, kỳ thật là trên một Tiên Khí, không khỏi cảm thấy khiếp sợ, có vài người bắt đầu rục rịch.

Tiên Khí!

Từ đại tông môn, trấn môn, chỉ có một thanh Tiên Khí mà thôi.

Hoàn chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 81

Biết nơi họ đang đứng là một cái Tiên Khí, mọi người bắt đầu nảy ra vô số tâm tư riêng.

Khấp Nguyên Nhất thế giới, chỉ có vài món Tiên Khí mà thôi, hầu hết là bảo vật để trấn giữ các tông môn.

Nếu ai chiếm được món Tiên Khí này, đồng nghĩa với sở hữu một lực lượng vô địch.

Quân Yến lạnh mặt nhìn biểu tình bọn họ sau khi Giang Lưu nói xong, ngược lại, với Giang Lưu, y càng thêm phần hảo cảm hơn.

Giang Lưu thuộc loại người quá mức chính trực khiến người ta khó chịu, nhưng khi đối mặt với Tiên Khí, hẳn cư nhiên chẳng sinh chút lòng ham muốn nào, dạng người này, quả thật khiến người ta kính nể.

Lần này không đợi Quân Yến ra lệnh, đã có người vội vã: “Tiền bối, hay chúng ta cứ trực tiếp xông vào xem tình huống thế nào.”

Lời này là của người dẫn đầu bên Cửu Huyền Tông, Hồ Huyền.

Hắn nói xong, Quân Yến hừ lạnh một tiếng, thăm nghĩ gã này ban đầu không chịu theo họ tra xét tình huống, giờ biết nơi này có thể là một kiện Tiên Khí, lập tức nóng lòng khó dần nổi muốn tiến vào đại điện, cho dù là kẻ sống vì lợi trước mắt, nhưng cũng đừng quảng mặt mũi như thế chứ.

Hắn nói xong, những người khác cũng nhìn sang Quân Trì, có thể thấy ai cũng có ý định như Hồ Huyền.

Quân Trì ngược lại không vội, nói: “Ta vốn không phải là người dẫn đầu đội ngũ, chỉ vì năng lực hơi cao, cho nên muốn giúp đỡ chút thôi, nếu giờ đã đến đây rồi, các ngươi muốn đi đâu thì cứ đi đi.”

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, trong lòng nổi lên cảnh giác, phỏng chừng cảm thấy giờ họ đều đứng trên kiện Linh Khí này, lỡ Quân Trì dùng lực lượng bức người, sau đó chiếm được Tiên Khí, sẽ không còn quan tâm những người khác nữa.

Cũng may Hàn Mị nói: “Tiên Khí này rốt cuộc thuộc loại nào, chúng ta vẫn chưa rõ, hơn nữa đó là Tiên Khí đấy, đâu phải ai cũng điều khiển được, ít nhất phải trên tu vi Đại Thừa kỳ. Giờ chúng ta đứng bên ngoài cổng, không thể thấy nguy hiểm rình rập, nếu mọi người không đồng lòng với nhau, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, muốn cứu cũng không kịp.”

Hàn Mị nói thật chính xác, khiến mọi người suy ngẫm một thời gian, ít nhất cũng thu mấy cái tâm tư không đáng có vào.

Liễu Huy Hải vốn dĩ nghe theo quyết định của Quân Trì, hắn muốn làm thế nào thì làm, còn ông chỉ đứng một bên xem các tông khác định hành sự ra sao.

Hàn Mị lại nói với Quân Trì: “Tiền bối, tu vi ngươi cao nhất, bây giờ ngay tại đây, Hoa Dương kiếm phái ta tuyệt đối nghe theo hiệu lệnh của ngươi.”

Hàn Mị nói như thế, Cửu Huyền Tông và Tương Thủy Tông cũng vội vàng qua đó tỏ vẻ sẽ nghe theo lời hắn phân phó, Quân Trì than nhẹ một tiếng, nói: “Chúc nữa tiến vào đừng tùy tiện hành động là được.”

Quân Trì chẳng dặn dò thêm gì, liền cùng Quân Yến dẫn đầu đoàn người tiến vào đại điện.

Ngọc Đài Môn theo sát phía sau.

Đại điện nhìn thì gần, nhưng muốn tới gần chẳng phải chuyện dễ dàng.

Đi đã lâu, lại phát hiện khoảng cách đại điện chả giảm bớt tí nào, có người nhắc nhở Quân Trì, “Lão tổ, cứ đi như vậy, có thật sẽ đến gần đại điện không?”

Tính tình Quân Trì vốn rất tốt, trả lời: “Cứ đi theo là được.”

Quân Yến thì liếc mắt nhìn gã một cái, nói: “Nếu cảm thấy hoài nghi thì tự tìm đường mà đi.”

Cách y đáp quả thật khiến người ta ngượng ngập, nhưng tu vi Quân Yến cao thâm như thế, không ai dám tỏ vẻ đối nghịch.

Muốn đến đại điện, không phải đi một đường thẳng, mà phải dựa theo quy luật nhất định, loanh quanh một vòng, chậm rãi tiến gần, phải qua vài canh giờ nữa, mới có thể tiếp cận tòa đại điện.

Dọc đường đi, phỏng chừng cũng có người âm thầm hoài nghi trong lòng, nhưng tính Quân Yến vốn không tốt, chỉ cần ai tỏ vẻ chần chừ, y sẽ mở miệng châm chọc, riết chẳng còn ai dám hỏi nữa, chỉ trầm mặc đi theo phía sau.

Chỉ khi tiếp cận tòa đại điện, mới có thể trực tiếp cảm nhận nó to lớn cỡ nào.

Họ đều là đệ tử tông môn, mà đại điện tông môn vốn chẳng bé, nhưng so với tòa đại điện trước mặt, quả thật giống như một gian phòng nhỏ vậy.

Bọn họ đi mấy vòng mới có thể tiếp cận tòa đại điện, đi dọc đường rất lâu rồi lại không thấy xuất hiện nguy hiểm, cho nên ai ai cũng chậm rãi thả lỏng đề phòng.

Cây cột thật lớn chống đỡ đại điện, xung quanh không hề có cửa sổ, chỉ có thể đi thẳng vào.

Từng dấu vết đều hội tụ bên trong, khiến tất cả bị bao phủ bởi màu đen nồng đậm, đoàn người chỉ có thể nhìn trong phạm vi nhất định, xa nữa thì không thấy rõ.

Khi đứng dưới mấy bậc thang, Quân Trì nói: “Giờ chúng ta vào thôi. Dựa theo pháp tắc vận chuyển của Tiên Khí, chỉ cần không chủ động công kích, nó sẽ không công kích lại, còn nếu không làm theo, nó sẽ hút người vào bên trong. Lát nữa dù gặp chuyện gì, các người đừng lộn xộn là được.”

Tuy rằng một đường tới đây, mọi người đều làm như thế, nhưng nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, ai mà khống chế nổi bản thân không chống cự chứ?

Vì thế Hồ Huyền lại hỏi: “Thế dù tính mạng bị đe dọa cũng không được chống cự à?”

Lần này không cần Quân Yến đen mặt nói, Quân Trì đã liếc hắt một cái rồi đáp: “Ở đây, chúng ta đều không phải là đối thủ của cái Tiên Khí này, đừng nói ta chỉ là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, dù tu sĩ Hóa Thần kỳ có ở đây, cũng lập tức bị lực lượng hút vào trong. Dưới tình huống như thế, gặp phải nguy hiểm, chống cự hay không chống cự có khác là bao?”

Hồ Huyền bị nghẹn đến nói không nên lời, Quân Trì còn bồi thêm: “Ta thấy các người có vẻ không biết sự lợi hại của Tiên Khí nhỉ. Thử ngẫm lại mà xem, vì sao chúng ta một đường tới đây lại không gặp bất kỳ lớp phòng hộ hay nguy hiểm nào? Không phải mấy tu sĩ đó chưa kịp đặt phòng hộ, mà căn bản nơi đây chẳng cần phòng hộ gì, chỉ cần chủ động công kích hay sử dụng lực lượng, tất cả đều bị hút vào, cung cấp lực lượng cho nó. Mà theo chu kỳ, các âm linh chung quanh cũng bị nó hấp thu, bồi dưỡng năng lượng. Vậy nên, nơi đây mới không cần phòng hộ. Nếu có đại năng tiến vào bài trừ lực lượng Tiên Khí, dù có đặt phòng hộ cũng phòng không nổi, vậy nên mới không ai bố trí phòng hộ ở đây cả.”

Quân Trì giải thích một hồi khiến lòng người bỗng sáng tỏ.

Ai cũng khen tặng Quân Trì anh minh thần võ.

Quân Trì căn bản chẳng để ý, chỉ kêu họ đi theo mình tiến vào đại điện.

Trên đại điện đâu đâu cũng khắc vô số phù văn phức tạp.

Lúc ở ngoài vốn không rõ tình huống bên trong, tiến đến gần mới biết âm khí bên ngoài chảy vào, như tiến vô một cái mật thất vậy, chẳng thấy tung tích.

Đứng ngoài nhìn, còn tưởng đại điện tràn ngập vô vàn lớp sương đen kịt, bởi vì âm khí biến mất không phải vô thanh vô tức, mà như dòng nước va chạm lên cự thạch, sau đó bốc thành hơi nước, chỉ luẩn quẩn ở bên ngoài mà thôi.

Quân Trì dẫn mọi người đi theo quy luật nhất định, vượt qua sương mù âm khí dày đặc, tiến đến một khu vực yên tĩnh.

Đằng trước một mảnh tươi sáng, không còn bất luận thứ âm khí nào, đại điện rộng rãi, bảo quang lộng lẫy, so với lúc nãy như hai thế giới tách biệt.

Lại quay đầu nhìn, âm khí dày đặc như bị một bức tường vô hình ngăn cản, không ngừng càn quét bên ngoài nhưng lại không cách nào tiến vào bên trong.

Liễu Huy Hải rất kinh ngạc, thử hỏi Quân Trì: “Khi chúng ta bước qua, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của kết giới. Vậy sao âm khí không thể tiến vào?”

Quân Trì đáp: “Kết giới bên đó, chỉ có thể ngăn cản âm khí với âm vật, chúng ta là người sống, đương nhiên không bị ảnh hưởng.”

Quân Trì nói xong, rồi nghiên cứu đại điện một vòng.

Tòa cũng điện được một cây trụ to lớn chống đỡ, có tất cả mười hai cây, trên cột khắc đầy phù văn lồi lõm, cây cột phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ chói lóa, nhưng màu sắc phù văn lại có vẻ âm trầm hơn.

Các cây cột vây chung quanh, ở trung ương là một cây băng trụ thật lớn, bề mặt cũng khắc lồi lõm phù văn, phù văn quấn từng vòng như một khối tròn vẹn.

Từ xa nhìn lại, không thể thấy rõ tình hình cây băng trụ, dường như nó đang phong thứ gì đó.

Trong đại điện không thể dùng thần thức, chỉ đành dựa vào đôi mắt, cho nên Quân Trì lập tức phóng tới gần.

Quân Yến nhanh chóng đuổi kịp, y cũng thấy cây băng trụ đó, nói: “Ca ca, cái Trụ Âm Trộn này dường như thiết kế vì đồ vật trong cây băng trụ.”

Quân Trì đáp: “Hình như là thế. Tiên Khí vận chuyển, không phải dựa vào chân nguyên, mà dựa vào âm khí, lại dùng Tiên Khí vận chuyển, chắc chắn là để phong ấn hoặc nuôi dưỡng thứ đồ vật ở trung ương.”

Hai người vừa đi vừa nói, đã cách mười hai cây trụ rất gần.

Nhờ thế, mới phát hiện cây trụ to bằng vòng tay của mười mấy người, mà bằng trụ chống đỡ ở trung ương thì nhỏ hơn một tí.

Quân Trì đang định đi qua nhìn cây cột trung ương, Quân Yến bỗng kéo hấn lại, nói: “Ca ca, đừng vội.”

Quân Trì quay sang nhìn y, Quân Yến chỉ ngón tay về một hướng.

Quân Trì đến đó, phát hiện trên cây cột phong ấn một người, người này mặc áo gấm màu đen, cao quan bác mang, sắc mặt trắng bệch, như bị đóng băng, một nửa cơ thể dính với cây cột, nửa còn lại lỏng lẻo bên ngoài, thần sắc trầm tĩnh, như chỉ đang chìm trong giấc ngủ an tường.

Quân Trì kinh ngạc, lại cẩn thận nhìn sang mười một cây trụ còn lại, phát hiện chẳng có ai cả.

Lúc này, người tứ đại tông môn cũng tới, bởi vì mất Quân Trì và Quân Yến đều nhìn chăm chăm về một chỗ, cho nên mọi người cũng qua xem, vì thế đều thấy cái người bị phong trên cây cột.

Liễu Huy Hải kinh ngạc thốt: “Là Âu Minh chân quân.”

Quân Trì Quân Yến bỗng nhớ lại, Âu Minh chân quân chính là người đã đưa cho tứ đại tông môn bản đồ và chia khóa đến Thiên Hoàn Di Phủ.

Mặt khác các tu sĩ còn lại không biết Âu Minh chân quân, chỉ có Hàn Mị và Mặc Phi từng thấy hình hấn trong ngọc giản.

Hàn Mị nói: “Tại sao Âu Minh chân quân lại ở đây, hấn đã vẫn lạc sao?”

Bởi vì khoảng cách hơi xa, lại không thể dùng thần thức tra xét, cho nên không thể kết luận vị Hóa Thần chân quân bị phong ở cây cột rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Ước chừng tình hình quá mức quỷ dị, các tu sĩ khác chỉ dám quan sát nhưng không ai hỏi nhiều, Quân Trì hỏi Liễu Huy Hải: “Vị Âu Minh chân quân rốt cuộc là người phương nào, vì sao khi hấn đưa tin tức về Thiên Hoàn Di Phủ cho tứ đại tông môn, lại không ai nghi ngờ hấn rắp tâm mưu tính?”

Hoàn chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 82

Kỳ thật Quân Trì đã sớm có nghi vấn, không biết tại sao tứ đại tông môn lại tin nhiệm Âu Minh chân quân như thế, chắc chắn phải có lý do.

Cơ mà nhìn bóng dáng Âu Minh chân quân ở đây, Quân Trì không thể không nói lên hoài nghi của mình.

Liễu Huy Hải và Hàn Mị khi nhìn thấy bóng dáng Âu Minh chân quân cũng thập phần khiếp sợ, nghe Quân Trì hỏi thế, trong lòng các tu sĩ đều kinh ngạc, bởi vì Âu Minh chân quân vốn rất nổi danh, thế mà Quân Trì lại không biết.

Chỉ có Liễu Huy Hải không hề kinh ngạc, lên tiếng giải thích cho hấn.

Thì ra Âu Minh chân quân là vị tán tu rất nổi danh ở Nguyên Nhất thế giới.

Một tán tu mà có tiếng như thế, quả thật hiếm có.

Không ai biết lai lịch hấn, chỉ là đột nhiên xuất hiện trên Kim Đan bảng, hấn vừa xuất hiện, lập tức nhảy lên đứng đầu bảng, cứ vậy nổi danh.

Kim Đan bảng ở Nguyên Nhất thế giới, căn cứ theo thành tựu Kim Đan và giao cảm với Thiên Đạo mà tính, sau đó được ghi chép vào, rồi đưa danh hào và khí tức người đó kí danh lên bảng.

Trên bảng, có rất nhiều tu sĩ tụ tập ở Đại Thành quan sát, không ai có thể gian lận.

Bất quá Quân Yến không biết ở Nguyên Nhất thế giới có bảng thành tựu như thế, cho nên chẳng nhìn bao giờ, Quân Trì căn bản chưa từng ký danh, cho nên cũng không có tên trên đó.

Tóm lại, cả hai đều không biết sự tồn tại của nó.

Nghe Liễu Huy Hải nói xong, Quân Trì tỏ vẻ thật kinh ngạc.

Vì Âu Minh chân quân vừa xuất hiện đã đứng đầu Kim Đan bảng nên nổi danh, tiếp đó tiêu diệt cả môn phái ma tu từng tàn sát một phương mà thành danh, quả thật vang danh khắp thiên hạ.

Tiếp đó trên Thăng Long bảng ở Nguyên Nhất thế giới, hắn lại đoạt được hạng nhất, được nhận phần thưởng là chìa khóa tiểu bí cảnh.

Cách làm người của hắn, tuy là tán tu, nhưng còn khí độ và khí phách hơn cả đệ tử nội môn nữa kia.

Vì thế hắn kết giao với rất nhiều tông môn lớn, đôi khi còn xuất lực giúp họ, nhờ đó đổi được một vài thứ tốt từ các tông môn.

Mọi người thậm chí nghĩ hắn sau khi Hóa Anh sẽ lập môn hộ, có rất nhiều người lấy hắn làm mục tiêu, không ít tu sĩ tìm đến muốn bắt hắn làm sư, bắt quá hắn đều từ chối.

Sau đó hắn biến mất một thời gian, đợi mọi người biết chuyện, lúc đó hắn đã xuất hiện ở Nguyên Anh bảng, hơn nữa khi trải qua khảo nghiệm, nghe đồn vận lý bầu trời bất chợt đổi sắc, Cửu Long xuất hiện, sau khi Kết Anh thành công, mây tím cuộn cuộn bay xung quanh suốt mấy năm trời, vừa xuất hiện đã nhảy lên vị trí thứ năm, khiến người ta kinh ngạc cảm thán.

Sau khi hắn trở thành Nguyên Anh lão tổ, các đại tông môn đều đến chúc mừng, hắn cũng rất thân thiết, không ngạo mạn vì lực lượng cường đại như các vị Nguyên Anh lão tổ khác.

Bắt đầu từ đó về sau, hắn nhanh chóng rời khỏi Nguyên Nhất thế giới, nói muốn tham quan thế giới khác.

Về việc hắn dùng cách nào để đột phá pháp tắc thế giới, hơn nữa còn trải qua không gian gió lốc đi đến thế giới khác, không ai biết cả, chỉ nghĩ hắn có pháp bảo hiếm có.

Trải qua vài năm, hắn đã lên Hóa Thần kỳ, hơn nữa còn nói với mấy đại tông môn rằng, năm đó một mảnh tàn phiến của Thiên Hoàn đại thế giới tình cờ lọt vào đây, bên trong có khả năng truyền thừa một đại tông môn.

Chuyện mảnh tàn phiến lọt vào Thiên Nhất thế giới mấy vạn năm trước, rất nhiều tông môn biết rõ.

Mảnh tàn phiến đó rơi rất đúng thời điểm, vốn đã trong trạng thái nửa phong ấn, sau khi rớt vào đây, thì đã phong ấn hoàn toàn, không biết tung tích.

Kỳ thật cũng nhờ thế, Nguyên Nhất thế giới mới không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nếu chỉ là một mảnh tàn phiến, quả thật chẳng khơi gợi nổi hứng thú, nhưng nếu bên trong có truyền thừa cả một đại tông môn, lại là chuyện khác.

Âu Minh chân quân nói, hắn sẽ đến tìm Thiên Hoàn Di Phủ trước, nếu tìm được, sẽ thông tri cho họ, có điều đến lúc đó, đồ vật bên trong phải chia thành năm phần, hắn chiếm một phần.

Từ đại tông môn cảm thấy Âu Minh chân quân vì ăn không hết chỗ tốt lớn như thế, cho nên mới phân cho tứ đại tông môn, tứ đại tông môn khẳng định sẽ xuất lực phái người đến, biết trước tổn thương không nhỏ, nhưng chỗ tốt sẽ lớn hơn rất nhiều, tất cả bọn họ đương nhiên đáp ứng.

Kết quả Âu Minh chân quân thông qua phỏng đoán, đã tìm được vị trí chuẩn xác, nhưng sau khi tiến vào lại không hề ra ngoài, chỉ thông qua pháp môn, đưa bản đồ và chìa khóa đến cho họ, bảo tứ đại tông môn phái người đến.

Mọi người đều tin tưởng nhân phẩm của hắn, cho nên đều không chút chần chờ.

Tuy ai cũng tỏ vẻ tin tưởng vị Hóa Thần chân quân, cơ bản chẳng ai suy nghĩ nhiều thế, kỳ thật chỉ vì phần lợi ích, vô luận thế nào cũng muốn đến xem sao. Ước chừng chẳng liên quan gì đến chuyện tin tưởng Âu Minh chân quân.

Quân Trì nghe Liễu Huy Hải giải thích, lại nhìn về Âu Minh chân quân bị phong trên cây trụ, chỉ thấy thần sắc hắn an tường, trên người không mang theo tà khí, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ nhìn bộ dáng hắn, rất giống cam tâm tình nguyện bị phong.

Âu Minh chân quân, ai cũng biết, là tu sĩ Hóa Thần kỳ, thậm chí có người đồn rằng hắn là Hóa Thần hậu kỳ, một nhân vật lợi hại như thế còn bị phong trên trụ, họ chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, đâu phải đối thủ chứ.

Trừ bỏ vài người tâm tính kiên định, đa số ai cũng tỏ vẻ chần chờ.

Quân Yên nhân lúc Liễu Huy Hải đang giải thích cho Quân Trì, đã dạo một vòng quanh mười hai cái trụ, bảy giờ mới tới chỗ Quân Trì, nói: “Đây là Thập Nhị Tượng Trận.”

Quân Yên vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người y.

Không ai biết Thập Nhị Tượng Trận là gì, đều mang vẻ mặt mơ màng.

Ngay cả Quân Trì cũng chưa nghe thấy bao giờ, dùng ánh mắt hỏi Quân Yên.

Quân Yên liền nói: “Ta chỉ thấy ngọc giản giới thiệu sơ về nó, đây là một loại trận pháp ngưng thần, vài tu sĩ, cho dù có thể đoạt xá tìm được cơ thể, sau đó Độ Kiếp phi thăng thành tiên, nhưng cũng bất đồng với các tiên nhân khác, nhưng khác nhau thế nào thì ta không rõ, chỉ nói, Thập Nhị Tượng Trận này có thể giúp tiên nhân vượt qua thời kỳ suy yếu.”

Liễu Huy Hải nghi hoặc hỏi: “Nếu là thế, vậy tại sao Âu Minh chân quân lại bị phong trên cây cột?”

Quân Yên đáp: “Ta cũng không biết.”

Quân Yên đã không biết, vậy những người khác càng không biết.

Mọi người quay sang nhìn Quân Trì, ánh mắt Quân Trì đặt ở mười hai cây trụ và băng trụ ở trung tâm, kỳ thật khoảng cách của nó với họ không qua xa, nhưng nếu nhìn qua, lại cảm thấy dày đặc sương mù, vô luận thế nào cũng không thể nhìn rõ.

Quân Trì nhìn thật lâu, rồi nói: “Cây băng trụ ở trung ương, hình như phong một người.”

Kỳ thật mọi người đều chú ý đến cây băng trụ, biết bên kia có gì đó, nhưng không dám khẳng định là người.

Chân chờ nữa cũng vô dụng, mọi người thấy Quân Trì không ra chỉ thị, mà đứng đây cũng không thấy nguy hiểm, Thần Kiều chân nhân liền nói: “Tất cả mọi người đều là tu sĩ có chút danh tiếng, đừng vì thế mà sợ hãi rụt rè, nào còn phong phạm người tu chân nữa, các người cứ đứng đây, lão phu qua đó xem thử rốt cuộc là gì.”

Tuy già nói vậy, nhưng không hề động đậy, bất quá lời già nói khiến vài người thiếu kiên nhẫn động tâm, Biện Lâm bên Cửu Huyền Tông tuy nhìn ngại ngưng thế, vậy mà bất động thanh sắc đột ngột hành động.

Không đợi người khác phản ứng, y liền gọi Ngự Thú Bài ra, bên trong xuất hiện một con báo mạnh mẽ.

Hắn vung tay lên, con báo lập tức vọt vào.

Trong tích tắc, ai ai cũng cảnh giác, nhưng con báo trong trận lại không hề xuất hiện nguy hiểm.

Tất cả mọi người thờ phào, vì thế Thần Kiều, Biện Lâm và Hồ Huyền lập tức tiến vào trận.

Đây là một cái Tiên Khí, căn cứ theo lời Quân Yên, Thập Nhị Tượng Trận này, chính là thứ mà tiên nhân đoạt xá sử dụng, như vậy, càng có thể chứng thực, đây là một cái Tiên Khí.

Tiên Khí là thứ hấp dẫn mọi người vô cùng, đáng giá để liều mình tranh đoạt.

Tu vi Thần Kiều cao nhất, cho nên tới đích nhanh nhất, nhưng dù già tiến vào trận, nỗ lực nhìn chăm chú băng trụ cỡ nào, cảm thấy có gì đó đang không chế Tiên Khí, nhưng vô luận đến gần cỡ nào, xung quanh vẫn bao phủ một tầng sương trắng, khiến người ta không thể thấy rõ.

Mọi người chỉ phát sinh trong chớp mắt, Quân Trì bỗng thấy đôi mắt Âu Minh chân quân đột nhiên mở to, hồng quang chọi lóe, xung quanh băng trụ bỗng nổi lên con lốc, càn quét ra bên ngoài.

Thần Kiều, Trần Già, Biện Lâm và cả Hồ Huyền căn bản không kịp phản ứng, đã bị con lốc cuốn vào trong.

“Chạy mau!” Tu sĩ bên ngoài bắt đầu hô to.

Theo con lốc, mười hai cây trụ tung xiềng xích bắn tới chỗ mọi người.

Trong nháy mắt, uy áp và lực lượng cường đại đánh úp tới, bởi vì quá mức mạnh mẽ, trong đầu các tu sĩ không hề mang suy nghĩ chống cự, chỉ biết bỏ chạy.

Nhưng lực lượng đầy quá cường đại, muốn chạy trốn cũng trở thành hi vọng xa vời, bị nó chèn ép quá mức, khiến bọn họ vô pháp nhúc nhích.

Hết thảy chỉ phát sinh trong chớp nhoáng, chân nguyên Quân Trì nháy mắt bị ngăn chặn vô pháp vận chuyển, nhưng sợ hãi quá lớn khiến hắn không tự chủ biến thành nguyên hình.

Một con Chu Tước thật lớn màu tro đen hiện thân, con lốc ào tới chỗ hắn, bỗng nhiên bị trì trệ, Quân Trì bay qua dùng móng vuốt chụp lấy vài người, sau đó phi thân khỏi đại điện.

Quân Trì không kịp nghĩ nhiều, thân hình Chu Tước đã bay mất, vút lên không trung.

Xuống chút nữa, chỉ thấy âm khí như con sóng thần, mãnh liệt tụ tập vào trong trận, âm khí hình thành hồng thủy, cấp tốc đánh vào.

Phía dưới nước cuộn cuộn quay cuồng, đại diện vẫn vững như bàn thạch, vô luận gió bão sóng to tập kích thế nào, vẫn như hòn đảo kiên cố.

Quân Trì nghĩ, chỉ sợ trung tâm trận bị kích thích, nên giờ hình thành trạng thái mạnh mẽ nhất.

Dưới tình huống như thế, người bên trong khó mà thoát khỏi.

Những người được Quân Trì dùng móng vuốt chộp lấy, chỉ có mấy tu sĩ gần hần.

Bên trái là Quân Yến, Liễu Huy Hải và Tư Mã Y Y; Bên phải là Mặc Phi Giang Lưu và Hàn Mị.

Tình huống khi ấy cực kỳ khẩn cấp, kỳ thật Quân Trì không định mang hết bọn họ, Hàn Mị trong phút cuối tự mình nhảy lên móng vuốt hần, nháy mắt, nàng căn không kịp định thần, chỉ theo bản năng bay vọt lên, sau đó bắt được móng vuốt Quân Trì.

Trừ bỏ Quân Yến, không ai biết đại diện này chính là Quân Trì, còn tưởng đây là tọa kỵ của hần, bởi vì tình huống lúc ấy quá nhanh, căn bản chẳng ai chú ý tới chuyện Quân Trì hóa thành điều hình.

Hoàn chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 83

Nhìn hình ảnh âm khí như lũ lớn tràn quét, ai ai cũng kinh hãi, nghĩ đến những người trong trận, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều.

Mọi người còn chưa kịp điều chỉnh tâm lý, biến cố bỗng phát sinh.

Âm khí màu đen ngưng đọng thành nước, bốn phía góc đại điện đột ngột xuất hiện vài con Rồng nước, phóng thẳng tới không trung, rất hiển nhiên, mục tiêu là đám người Quân Trì.

Quân Trì vội vàng bay đi, Chu Tước màu tro đen, dưới bầu trời âm trầm không ngừng bay lượn né tránh con Rồng nước đầy âm khí.

Mà con Rồng đó vô cùng linh hoạt, khiến hần thật sự vất vả, nói: “Nếu âm khí có thể hóa thành rồng nước tập kích chúng ta, thiết nghĩ bên dưới sớm có người thiết kế trận địa, bằng không lấy gì quán chúng ta không buông.”

Giọng Quân Trì rất lớn, cả sáu người đều nghe rõ mồn một.

Nhìn biến cố phát sinh, dù là Kim Đan chân nhân hiểu biết và trải đời không ít, cũng cảm thấy khẩn trương.

Thế nhưng họ đã trưởng thành rất nhiều, tâm tính kiên định, cho nên vẫn còn bảo trì trấn định được, đều vắt óc suy nghĩ cách ứng phó trận pháp.

Người hiểu biết trận này nhất chính là Quân Yến, Liễu Huy Hải quay sang hỏi y: “Quân Yến, giờ trận đã bị kích hoạt, người có biết cách đối phó nó không?”

Quân Yến nói: “Ta chỉ thấy ngọc giản nói sơ lược, chứ không biết cách phá thế nào. Bất quá theo ta đoán, mười hai cây trụ vây quanh băng trụ trung tâm, cây băng trụ đó, có lẽ là trung tâm trận, nếu chúng ta phá hủy nó, sẽ có thể phá trận.”

Hàn Mị nói: “Nhưng bây giờ, chúng ta muốn tiếp cận nó cũng không được, sao thể phá trận được, chẳng hay Liễu đạo hữu còn biện pháp nào khác hay không?”

Giang Lưu nói: “Hiện tại âm khí muốn công kích chúng ta, chính dựa vào Tụ Âm Trận, nhưng thật ra Tụ Âm Trận rất phổ biến, muốn phá trận này, chỉ cần phá hủy bên trong trận là được. Nhưng dưới tình huống này, trong trận chính là một kiện Tiên Khí tự chủ vận chuyển chống đỡ, đâu dễ phá hủy Tiên Khí được chứ? Cho dù tu sĩ Đại Thừa kỳ có ở đây, chỉ sợ cũng vô lực, phải là tu sĩ Độ Kiếp kỳ xuất toàn lực mới được. Mà lực lượng chúng ta lại quá yếu.”

Mặc Phi nói: “Bây giờ không còn đầu mối phá trận, vậy chỉ còn cách né tránh Thập Nhị Tượng Trận thôi.”

Quân Yến bỗng nói: “Bây giờ chúng ta chỉ còn bảy người, ban đầu khi tiến vào có tổng cộng mười tám người, hiện tại, không biết sinh tử, có tổng cộng mười một người bên dưới, cộng thêm vị Âu Minh chân quân bị phong ấn trên cây trụ là mười hai người, ứng với mười hai cây trụ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa.”

Quân Yến nói chưa dứt lời, tâm trạng mọi người càng thêm trầm trọng.

Lo lắng này không phải không có lý, bất quá tạm thời chưa xuất hiện chuyện gì tệ hơn nữa, cho nên mọi người vẫn chưa suy xét tới nó, tiếp tục thảo luận

làm thế nào để công kích cây băng trụ.

Bất quá, họ không còn thời gian thảo luận nữa.

Vật trong trận, dường như biết tám con Rồng nước không làm gì được Quân Trì, từ bốn phía đại điện, gọi thêm tám con Rồng nước ra, Rồng nước lần này không chỉ to hơn, mà tốc độ cũng nhanh hơn, phóng tới chỗ Quân Trì theo bốn phương tám hướng.

Quân Trì không cẩn thận, bị móng vuốt một con Rồng nước quẹt trúng, khiến Hàn Mị chặt vật ngã xuống. Quân Trì bị đau đớn tập kích, khiến hắn như nhối đến mức bay cũng không xong, rơi xuống vài chục trượng, ngay sau đó, hắn cố gắng ổn định thân hình, lại né tránh Rồng nước, muốn sà xuống cứu Hàn Mị, nhưng đã không kịp rồi.

Giang Lưu và Hàn Mị là tỷ đệ đồng môn, không thể trơ mắt nhìn nàng xảy ra chuyện, cho nên mặc pháp quang hộ thể, sau đó điều khiển Phi Kiếm, bay vọt khỏi chỗ Quân Trì.

Mấy con Rồng nước chuyển hướng sang Hàn Mị, sau khi Hàn Mị ngã xuống một đoạn, đã vội điều khiển Phi Kiếm cố gắng giữ thăng bằng, thế nhưng con Rồng nước cực kỳ bá đạo, nhanh chóng cuốn lấy nàng, chỉ thấy nàng đánh một đạo kiếm ý qua, kiếm ý đánh trúng rồng nước, khiến nó lập tức rơi đầu, nhưng ngay sau đó lại hồi phục như cũ, há mồm muốn cắn Hàn Mị.

Hàn Mị gặp nguy hiểm, nhưng đầu óc không loạn, nàng lại đánh vài đạo kiếm ý sang, gọi pháp bảo hộ thân, ngay cả pháp bảo công kích cũng sử dụng.

Nhất thời, pháp bảo không ngừng lập lòe linh quang, nhưng vẫn không thể thắng nổi âm khí cuộn cuộn ăn mòn.

Vì thế vẫn không thể khống chế Phi Kiếm quay trở lại chỗ Quân Trì, ngược lại ở thế hạ phong, càng âm đậm, âm khí trên Rồng nước càng thêm mạnh mẽ linh hoạt, tạo thành uy hiếp cực lớn.

Giang Lưu đến khiến áp lực phía Hàn Mị giảm bớt.

Chém từng đạo kiếm ý sang, Rồng nước bị kiếm ý chém qua lập tức bay tán loạn, nhưng chỉ trong phạm vi nhỏ, chỉ vừa chớp mắt, chúng lập tức tập hợp lại lần nữa, tiếp tục triều đến chỗ họ.

Mọi người đều đã bay vọt lên lưng Quân Trì.

Liễu Huy Hải thấy trên lưng điều cư nhiên không thấy Quân Trì, lập tức khiếp sợ, ông vội vàng nhìn sang Quân Yên, Quân Yên lại chẳng giải thích.

Quân Trì nói: “Bá bá, ta ở đây.”

Bất quá không còn thời gian giải thích, Quân Trì nói, “Chúng ta phải nhanh chóng xuống đó tiếp ứng cho Hàn cô nương.”

Mặc Phi trên lưng Quân Trì, gọi pháp bảo trường tiêu ra, âm thanh réo rất xuất hiện, sóng triều đánh về phía Rồng nước đang vây công Hàn Mị và Giang Lưu, tuy chỉ có thể tạo thành tầng cản trở mỏng manh, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng.

Mà Quân Yên cũng gọi linh kiếm ra, kiếm ý sắc bén, mang theo hơi thở Chu Tước chi hỏa thuần dương, sau khi chạm tới chỗ Rồng nước, nó không chỉ bay tán loạn, mà còn phát ra tiếng kêu thê lương, sau đó giống như bị ăn mòn, biến mất không tung tích.

Dùng Chu Tước chân hỏa đối phó với âm khí thập phần hữu dụng, Quân Trì không tiếp tục né tránh con Rồng nước nữa, há to miệng, một quả cầu Chu Tước chi hỏa nhanh chóng bắn tới chỗ tị nó, âm khí bị hỏa cầu đánh trúng, lập tức bay tán loạn, nhưng không giống như lúc Hàn Mị và Giang Lưu đánh, nhanh chóng hợp thành một, mà tất cả đều tiêu tán mất không thể ngưng tụ thành hình nữa.

Cứ thế, âm khí chung quanh nhất thời bị áp xuống.

Chỉ còn vài con Rồng nước nhỏ bay tới, nhưng cũng nhanh chóng bị giải quyết.

Hàn Mị và Giang Lưu được cứu mạng, nhanh chóng trèo lên lưng Quân Trì.

Tuy Quân Trì không chính thức thừa nhận, nhưng trừ bỏ Tư Mã Y Y không có kinh nghiệm, hầu như ai cũng biết loài điều cực lớn này chính là Quân Trì lão tổ.

Thế nhưng tình huống quá khẩn cấp, mọi người không thể tự hỏi nhiều.

Quân Trì nói: “So với phòng thù, không bằng cứ tiến thẳng vào trung tâm trận.”

Hắn nói xong, đã cùng Quân Yên tâm linh tương thông, nhanh chóng sà xuống. Quân Yên đứng trên đầu hắn, Xích Viêm kiếm trong tay tụ tập Chu Tước chân hỏa hùng hực, cho dù Xích Viêm kiếm có là linh khí thượng phẩm, bây giờ thừa nhận một lúc nhiều Chu Tước chân hỏa như vậy, dường như có thể nghe thấy tiếng nó rên rỉ, có thể thấy Chu Tước chân hỏa lợi hại cỡ nào, thật sự không phải pháp bảo nào cũng thừa nhận nổi.

Theo hướng Quân Yên bay vọt tới, một đạo kiếm ý mang theo Chu Tước chân hỏa nồng đậm chém ra, phá vỡ âm linh giữa không trung, mang theo khí thế phá tan vạn quân, trảm lên đỉnh đại điện.

Quân Trì không hề do dự, phun chân hỏa bị ép thành dạng hình cầu ra khỏi miệng, cơ hồ hợp nhất với kiếm ý Quân Yến, Chu Tước chân hỏa như cổ vũ lực lượng kiếm ý, còn kiếm ý thì gia tăng thêm khí thế sắc bén của chân hỏa.

Không biết đại điện có phải một phần của Tiên Khí hay không, nhưng sau một tiếng nổ vang, bị kiếm ý và Chu Tước chân hỏa cùng lúc đánh tới, đỉnh chớp lập tức bị phá thành một cái lỗ lớn.

Sau khi bị thủng lỗ, âm khí hình thành Rỗng nước dường như bị trì trệ một tí, Quân Trì và những người trên lưng hấn đều vui vẻ.

Bởi vì tu vi Tư Mã Y Y quá thấp, thật sự không thể giúp gì, nhìn tình huống diễn ra, vui sướng hô: “Đỉnh điện bị phá, đồng nghĩa với có thể phá trụ sao!”

Các tu sĩ khác đều trông ôn trọng hơn, không vui mừng như điên giống Tư Mã Y Y, nhưng cũng thờ phào.

Thế nhưng niềm vui chưa kịp tiêu tan thì biến cố lại xảy ra.

Quân Trì đang bay tới đại điện, bỗng mảnh vỡ chuyển hướng bay vào tới chỗ hấn.

Đại điện rất lớn, đương nhiên mấy mảnh vỡ cũng chẳng nhỏ tí nào, như một con lóc tập kích tới Quân Trì, Quân Trì phản ứng mau lẹ, vỗ cánh bay lên, nếu không phải hấn là thân điều Chu Tước, mà chỉ là loài điều bình thường, chỉ sợ đã bị đánh trúng.

Từng mảnh đại điện sau khi bắn trượt, theo đà bay về phía sau, tiếp đó biến mất giữa luồng âm khí dày đặc.

Sau khi nó biến mất, Quân Trì và mọi người mới xuống phía dưới xem xét, mới thấy toàn cảnh bên trong đại điện.

Đài cao này là một kiện Tiên Khí, lúc Quân Trì bước lên đây, cũng không thấy nó quá rộng lớn, nhưng lúc này, Quân Trì đang ở điều hình, bay giữa không trung, lại không thể nhìn đến ven bia, chỉ cảm thấy nó như một thể giới rộng lớn, dấu vết lưu động âm khí như những con sông, không ngừng chảy về phía trung ương.

Mà càng về gần, dấu vết càng thêm dày đặc, chỗ giao nhau hình thành phù văn cổ xưa huyền ảo, mà trung ương phù văn chính là mười hai cây trụ lớn, Quân Yến đoán thật không sai, mỗi cây cột đều phong ấn một tu sĩ.

Mười hai cây trụ cũng không hoàn toàn giống nhau, không có đỉnh điện che đậy, bọn họ có thể nhìn rõ ràng tình huống bên trong, phù văn huyền ảo hình thành một điểm chung, mà điểm chung đó lại chia thẳng về phía Âu Minh chân quân.

Không cần nhiều lời, ngay cả Tư Mã Y Y còn nhìn ra được, cây cột của Âu Minh chân quân chính là đầu mối cho tất cả.

Lúc này Âu Minh chân quân không hề bị phong trên cột nữa, mà đứng trên đỉnh cột, một thân huyền y theo gió bay phàn phật, hai mắt đỏ như máu, nhìn về phía Quân Trì.

Các tu sĩ ở mười mộ cây trụ còn lại chẳng biết sống chết ra sao, chỉ thấy như đang ngủ say, không hề có động tĩnh.

Mà cây băng trụ ở phía trung ương, tình huống bên trong đã rõ ràng hơn không ít, bên trong quả thật phong ấn một người, bởi vì khoảng cách quá xa, nhìn không rõ ràng mấy, người này một thân băng lam tiên y, ở băng trụ trung ương, nhắm mắt khoanh chân ngồi đó.

Hoàn chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 84

Mọi người đều thấy rõ tình hình trong trận, ngay cả Hàn Mị vẫn luôn trấn định cũng phải cả kinh hô: “Chuyện gì vậy?”

Liễu Huy Hải đáp: “Như những gì đạo hữu chứng kiến, chỉ sợ chúng ta đã bị Âu Minh chân quân qua mặt, bị lừa cả vào đây, chỉ vì giúp hấn hoàn thành trận này. Nhưng vì sao Âu Minh chân quân lại làm thế, ta cũng chẳng rõ.”

Giang Lưu nắm chặt linh kiếm trong tay, bảo: “Theo như những gì Liễu đạo hữu đã nói, đây là Thập Nhị Tượng Trận, là trận pháp dùng để ngưng thần, nhưng muốn kích hoạt, phải dùng thần hồn của tất cả mười hai người, rốt cuộc là vì sao, các ngươi cũng tự hiểu rồi.”

Mặc Phi nhú mày nói: “Ta biết việc ma giáo sinh hồn luyện khí, nhưng lại không biết có thể dùng thần hồn người khác cho bản thân mình, trận này, chỉ sợ không đơn giản như bề ngoài.”

Liễu Huy Hải nói: “Đây là Tụ Âm Trận, mấy vạn năm qua âm khí vẫn hội tụ về trung tâm, dù là tiên nhân tiến vào trận này, chỉ sợ không dễ chịu mấy, người đó rốt cuộc là kẻ thế nào?”

Hàn Mị cũng nói: “Nếu y vẫn luôn hấp thụ âm khí suốt mấy vạn năm, vậy mười hai sinh hồn thôi thì có tác dụng gì lớn đâu, có thể thấy trận này không phải để giúp y, mà còn mang tác dụng khác.”

Mặc Phi gật đầu đồng ý: “Đúng như thế.”

Bên đây còn thảo luận chưa ra kết quả, Âu Minh chân quân đứng trên cây cột đã có hành động, hắn duỗi tay trao qua, trong tay cầm một thanh Song Xoa Kích, Song Xoa Kích ánh kim sắc, bảo quang lập lòe, hắn giơ tay ném, cặp Xoa Kích lập tức xé gió bay vút tới chỗ Quân Trì.

Quân Trì vội vàng tránh đi, nhưng cặp Xoa Kích mang theo khí thế lôi đình, tốc độ cực nhanh, e rằng muốn tránh cũng không thoát.

Các tu sĩ nhất thời chấn kinh với thế tới của nó, hên sao họ phản ứng mau lẹ, ngay lập tức, vội vàng gọi pháp bảo hộ thể ra.

Nhưng xoa kích quá nhanh, cũng may Phi Kiếm trong tay Quân Yến phát huy tác dụng, hai thứ va chạm vào nhau thật mạnh, keng một tiếng, âm khí chung quanh không ngừng rung chuyển, tạo thành gió lớn, đủ khiến các tu sĩ vô pháp đứng thẳng, trùng hợp có pháp bảo phòng hộ chống đỡ, nhờ đó bọn họ không bị ảnh hưởng quá mạnh.

Nhưng cặp Xoa Kích chẳng bị Phi Kiếm cản trở quá lâu, dường như chỉ mới chớp mắt, Phi Kiếm đã bị Xoa Kích đàn áp, bảo quang nhanh chóng biến mất, thậm chí kiếm thể còn hóa thành tro bụi.

Cặp Xoa Kích chỉ hơi trật một chút, thế tới vẫn ào ạt về phía Quân Trì như cũ.

Chung quanh Quân Trì tỏa ra Chu Tước chân hỏa phòng ngự, cho rằng có thể chế trụ nó, thế nhưng cặp Xoa Kích ngày càng gần, mang theo đạo uy áp nặng nề, nháy mắt bổ nhào tới trước mặt hắn.

Quân Trì cả kinh, không ngờ phòng ngự Chu Tước chân hỏa lại bị phá như thế, hắn muốn tránh cũng không kịp, cánh lập tức bị quệt trúng, cảm giác đau đớn còn chưa kịp kích, đã rơi từ trên cao xuống dưới.

Quân Yến hét hoảng: “Ca ca!”

Quân Trì không còn thời gian lo cho bản thân, hét lớn một tiếng, nói: “Lập tức tản ra!”

Các tu sĩ mau chóng hiểu rõ tình thế.

Âu Minh chân quân ở đây, không ai trong họ có thể đối phó nổi, nếu tụm lại với nhau sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt, nếu phân tán riêng, còn có thể chia thành nhiều hướng cản trở.

Lại nói, giờ cánh Quân Trì đã bị thương, không thể phi hành nữa, giờ họ phải tự điều khiển pháp bảo rời khỏi lưng hắn.

Sau khi mọi người đều đã rời khỏi chỗ Quân Trì, Âu Minh chân quân lại duỗi tay ra, lần này cầm một cây thương trông rất âm u, tuy thân thương màu đen, lại phát ra ánh sáng lưu động, có thể đoán đây là một vật bảo rất hiếm có.

Cặp Xoa Kích vừa rời dùng xong vẫn chưa thấy thu về, lần này dường như cũng định trực tiếp ném qua.

Quân Yến thấy thế, đã phi độn tới chỗ Âu Minh chân quân, Xích Viêm kiếm trong tay lượn lờ Chu Tước chân hỏa, Xích Viêm kiếm phải chịu đựng ngọn lửa Chu Tước, liên tục phát ra âm thanh rầu rĩ, nhưng vẫn kiên cường chịu đựng.

Quân Yến lớn tiếng nói: “Trong trận là tiên nhân, bởi vì thần hồn quá mức cường đại, vô luận thứ gì cũng không thể thừa nhận nổi, đành phải dùng Tự Âm Trận vây khốn bản thân, chèn ép lực lượng thần hồn, nhờ đó mới không phá thể, Thập Nhị Tượng Trận này, không phải để ngưng thần, mà phân tán thần hồn vào mười ba cơ thể. Nhưng tiên thể của hắn, mới chính là cơ quan trọng nhất, còn mười hai cơ thể khác, chỉ là nơi để thần hồn phân tán. Chỉ sợ thứ đang công kích chúng ta, vốn không phải là Âu Minh chân quân, mà chính là vị tiên nhân đó.”

Quân Yến nói ra kết quả này sau khi đã quan sát kỹ càng.

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là suy đoán.

Y nói xong, lại bảo: “Nhưng hiện giờ, tiên nhân vẫn chưa hoàn toàn rút hết hồn lực vào mười hai cơ thể, cho nên người ở mười hai cây trụ không thể thoát thân. Nhưng Âu Minh chân quân không thể không rời cây cột đó để công kích chúng ta, tạm thời vẫn còn biện pháp đối phó, nếu như đợi y rút toàn bộ thần hồn không chế mười hai cơ thể, vậy càng không xong.”

Quân Yến nói xong, tất cả mọi người đều thấy phi thường có lý.

Mà Âu Minh chân quân bỗng liếc mắt nhìn Quân Yến, bảo: “Thật không ngờ, vẫn còn hậu bối minh bạch trận thế này của bốn quân.”

Nói xong, lại quăng trường thương tới.

Quân Yến tưởng rằng hắn sẽ đối phó mình, nhưng không ngờ mục tiêu vẫn như cũ là Quân Trì.

Một bên cánh Quân Trì bị thương, sau khi mọi người rời khỏi lưng hán, Quân Trì lập tức hóa thành hình người, trên chân đạp pháp bảo, sau đó nuốt mấy viên đan dược, cố gắng chữa trị cánh tay trái bị thương.

Bấy giờ trường thương lại công kích tới, nhưng hán đã vô pháp chống đỡ.

Âu Minh chân quân là tu sĩ Hóa Thần kỳ, lúc này lại mang một phần thần hồn tiên quân, vô luận thế nào, hán cũng không thể đối phó nổi.

Quân Trì cảm thấy mình như một con kiến, mà trường thương tựa một tòa núi lớn không thể chống đỡ, muốn nghiền chết hán, còn hán lại chẳng có năng lực phản kháng.

Quân Trì mồ hôi đầy mặt, không kịp gọi pháp bảo ra ngăn cản, nhưng trường thương đã đến trước mặt.

Đầu óc Quân Trì trống rỗng, không còn bất cứ suy nghĩ nào, dù là sống hay chết, sợ hãi hay bị thương, tất cả đều không có, hán chỉ chuyển ánh mắt sang một bên, muốn liếc mắt nhìn Quân Yển đệ đệ mình một lần cuối.

Mới vừa rồi Quân Yển nói những lời đó, không chỉ để giải thích ngọn nguồn cho mọi người, quan trọng là muốn hấp dẫn lực chú ý của Âu Minh chân quân, hy vọng Âu Minh chân quân sẽ đối phó mình trước mà không tiếp tục tấn công Quân Trì.

Nhưng hiển nhiên Âu Minh chân quân đã minh bạch ý đồ của y, hoặc chỉ đơn giản muốn dùng biện pháp nhanh gọn lẹ nhất.

Quân Trì là thần điều Chu Tước, trong cơ thể còn có ma đan và yêu đan dung hợp, tu vi cao nhất trong số mọi người, hơn nữa còn đang bị thương, sao có thể vì lời nói Quân Yển liền thay đổi mục tiêu đáng chết nhất chứ?

Quân Yển tro mắt nhìn trường thương bay thẳng tới chỗ ca ca, con người mở to đầy vẻ khó tin, thời gian ngắn ngủi đó khiến y không thể hành động, nhưng ca ca y, người ca ca y yêu nhất, sắp phải hồn phi yện diệt dưới lưỡi thương sắc nhọn, giống như Phi Kiếm mà y gọi ra lúc trước, lập tức hóa thành tro bụi.

Đó là loại cảm giác cả thế giới dường như sụp đổ, y cảm thấy có gì đó trong cơ thể mình bị xé toạc, thống khổ dày vò từng tác da thịt lẫn cốt nhục y, lăng trì cả linh hồn lẫn thể xác.

Không!

Không! Không!

Không! Không! Không!

Nội tâm y không ngừng rít gào, thời gian dường như đình trệ lại khoảnh khắc đau đớn đó, Quân Yển nhìn quỹ đạo cây trường thương, trường thương bay thẳng lưu động quang mang màu đen, xé rách âm khí linh khí chung quanh, từng tác từng tác tiếp cận Quân Trì, mà Quân Trì lại không hề động đậy, chỉ dùng ánh mắt nhìn về phía y, mang theo nét dịu dàng và bình tĩnh, dường như đang nói, Quân Yển, đệ phải sống sót, mau chạy đi!

Vạn Tương Quy kiểm bỗng nhiên có động tĩnh, Quân Yển có thể cảm nhận nhịp đập của nó, thấy nó đang xoay tròn từng vòng, Kim Đan y như hòa tan trong con lốc mà Vạn Tương Quy kiểm khuấy động, dung hợp vào Vạn Tương Quy kiểm, Quân Yển lầm bầm một tiếng: “Hạo Thương, mau nghe lệnh ngô.”

Vạn Tương Quy kiểm trong đan điền hán tỏa sáng rực rỡ, sau đó vọt ra, Quân Yển một thân hồng y, dáng người khê lay động, Vạn Tương Quy kiểm lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu y, y duỗi tay trao qua, trên thân Vạn Tương Quy kiểm lưu động ngũ sắc chói lóa.

Vạn Tương Quy kiểm mà Quân Yển đang nắm trong tay bỗng dung biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt y, Vạn Tương Quy kiểm chém tới, trường thương khí thế lăm lăm như núi, trước mặt thần kiếm giờ như một con hổ giấy, phản phật bốc lửa, sau đó hóa thành hư ảo.

Sau khi trường thương biến mất, uy áp và uy thế Vạn Tương Quy kiểm mới bắt đầu khuếch tán, như núi băng, như sóng thần, càn quét về phía Âu Minh chân quân.

Uy thế tạo thành con lốc lạnh thấu xương, âm khí lẫn linh khí bị quét đến nháy mắt tiêu tán, xuất hiện một khoảng chân không thật rộng.

Toàn bộ Tụ Âm Trận, không khí âm u xung quanh, dường như cũng sáng sủa hơn rất nhiều.

Thậm chí Tụ Âm Trận cũng phải run sợ, ngay cả đài cao Tiên Khí, còn bị Vạn Tương Quy kiểm chấn nhiếp, dường như cũng bị kinh hãi.

Âu Minh chân quân gọi một quyền trực ra, quyền trực tạo thành cầu vòng, bảo vệ hán và Thập Nhị Tượng Trận bên dưới, nhưng quyền trực chỉ chịu đựng được một lúc, ngay sau đó lập tức tan biến, bị uy áp Vạn Tương Quy kiểm chém thành từng mảnh vụn, tiêu tán mất.

Tiếp đó Âu Minh chân quân phải liên tục gọi ra pháp bảo phòng hộ, bấy giờ mới có thể bảo toàn bản thân dưới dư uy Vạn Tương Quy kiểm.

Âu Minh Chân Quân khiếp sợ nhìn Quân Yển, nói, “Vạn Tương Quy kiểm! Vì sao lại ở chỗ người? Ninh Phong tiên quân đâu?”

Khi Quân Trì sắp bị trường thương Âu Minh chân quân đánh chết, các tu sĩ đều thấy, nhưng đó chỉ trong giây lát, không ai kịp đến tiếp ứng, thời gian cực ngắn ngủi, mọi người chưa kịp suy nghĩ, nhưng lại có thể cảm nhận được sự sợ hãi và bất lực đó.

Mà Quân Yên đột nhiên xuất hiện trước mặt Quân Trì, chém qua một kiếm, trường thương không chỉ bị nó đánh tiêu tan, còn khiến Âu Minh chân quân hoảng sợ gọi tạt mấy lớp phòng hộ, hết thấy diễn ra quá nhanh, đám người Liễu Huy Hải và Hàn Mị thậm chí vẫn chưa phản ứng kịp tình hình. Nhưng sau khi Âu Minh chân quân nói xong lời đó, mọi người mới hồi phục tinh thần.

Người vừa hồi phục tinh thần còn có Quân Trì, hẩn nhìn sang phía Quân Yên, nhận ra mình không chết, nhưng khi thấy thần kiếm màu xanh mà y cầm trong tay, chỉ cảm thấy khiếp sợ cực độ: “Quân Yên!”

Quân Yên nghiêng đầu nhìn hẩn, mấp máy môi, Quân Trì biết y đang kêu “Ca ca”.

Ngay sau đó, Quân Yên không trả lời Âu Minh chân quân, lập tức bay về phía Thập Nhị Tượng Trận, Vạn Tương Quy kiểm lại hội tụ ngũ sắc linh quang.

Hoàn chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 85

Âu Minh chân quân tất nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Vạn Tương Quy kiểm, trong tay hẩn xuất hiện một thanh họa kích màu đen, đứng trên đài cao đối mặt với luồng gió.

Bấy giờ, bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh hùng hồn đầy nghẹn ngào, “Thì ra chỉ là một hồn Ninh Phong tiên quân, Vạn Tương Quy kiểm vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn, một khi đã vậy, bốn quân sẽ tới giúp ngươi.”

Giọng nói như phát ra từ bốn phương tám hướng, khí thế đó, quả thật khiến đám người Quân Trì và Liễu Huy Hải rùng mình.

Sau khi hẩn dứt lời, người ở mười một cây cột khác giờ đã đứng trên đỉnh trụ, tay cầm pháp bảo linh kiểm, từ khi y chém một nhát Vạn Tương Quy kiểm, cũng là lúc họ đồng loạt đứng lên.

Vạn Tương Quy kiểm vừa xuất, đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc.

Nó mang theo lực lượng, giống như nước lũ, càn quét thiên địa.

Âu Minh chân quân vùng họa kích trong tay, đón lấy, mà mười một người còn lại, cũng vọt lên khỏi cây trụ, lập tức vây công Quân Yên.

Quân Trì chứng kiến, ngay khi Quân Yên huy động kiểm, càng khiến Quân Yên và thanh kiểm dung hòa vào nhau, Quân Trì dường như có thể đoán trước kết cục, tâm trạng đau đến mức chết lặng, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Mà lực lượng Vạn Tương Quy kiểm mang lại, khiến âm khí lẫn linh khí giữa thiên địa xáo trộn một trận, uy áp thổi quét, cả Quân Trì cũng bị thương.

Liễu Huy Hải thấy Quân Trì đứng bất động, lập tức bay tới, nói với Quân Trì: “Quân Trì, chúng ta cứ tránh đi một chút đã.”

Quân Trì nhìn ông, không nói gì.

Liễu Huy Hải không rõ Quân Trì bị gì, nhưng ông biết thanh kiếm mà Quân Yên dùng cực kỳ lợi hại, cho nên vội vàng cầm lấy tay phải của hẩn, nhanh chóng phi顿饭 sang nơi khác.

Đám người Hàn Mị đương nhiên cũng biết tình thế, đều tạt lực bay đi thật xa.

Bởi vì tu vi Tứ Mã Y Y quá thấp, cho nên Mặc Phi phải sang đón nàng rời khỏi trung tâm trận.

Vạn Tương Quy kiểm chém tới, va chạm với họa kích, khuôn mặt Quân Yên lạnh lẽo, đoán rằng họa kích vốn bất phàn, tuy bảo quang bị mai một dần, nhưng vẫn chưa tan vỡ.

Âu Minh chân quân sau khi đón một trăm Vạn Tương Quy kiểm, đã bị bay ngược ra ngoài, hung hăng ngã trên trung tâm trận, thậm chí đập vào cây băng trụ, hẩn ngã trên mặt đất, phun một ngụm máu tươi, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Quân Yên ngược lại không để ý hẩn, Vạn Tương Quy kiểm lại vùng lên, các tu sĩ vây khốn xung quanh y, cơ thể yếu hơn nhiều, lập tức thảm thương dưới kiếm, chỉ có người mạnh hơn, như Âu Minh chân quân mới bị đập bay ra ngoài.

Người ở băng trụ nói năng cuồng vọng, nhưng cả mười hai người, ngay một kích Vạn Tương Quy kiểm cũng chẳng đỡ nổi.

Băng trụ xuất hiện vết rạn, người đang ngồi khoanh chân lập tức mở to mắt, chỉ mới nháy mắt, hán đã biến mất khỏi chỗ đó, cả người lơ lửng giữa không trung, đứng giằng co với Quân Yên.

Người này một thân lam sắc, ngọc quan bác mang, làn da trắng bệch như đông một tầng băng, cả lông mi cũng màu trắng, con ngươi màu lam, hán đuổi tay ra chiêu, phía đài cao lập tức xảy ra biến hóa.

Nó bỗng biến mất, hóa thành một đạo quang, bắn lên tay hán ta, đó là một cái la bàn Thiên Nhân màu đen.

Sau khi đài cao biến mất, chung quanh bỗng xuất hiện biến hóa cực lớn.

Sau khi Vạn Tương Quy kiểm xuất hiện, Liễu Huy Hải vốn dĩ bị vây khốn ở Tiên Khí đột ngột phát hiện, bọn họ không còn bị nhốt trong phạm vi đài cao nữa, mà có thể nhìn thấy cả bình nguyên và núi non xa xa, bấy giờ đài cao biến mất, âm khí nháy mắt mãnh liệt tràn ra, long trời lở đất.

Vạn Tương Quy kiểm là một thanh Thần Khí chí dương, uy áp tứ phương, vốn dĩ sẽ vì Tiên Khí mất đi mà khiến Tự Âm Trận tràn đầy âm khí, càng thêm trào dâng sang bên ngoài.

Sau khi âm khí tràn ra, đám người Liễu Huy Hải rốt cuộc nhìn thấy bộ mặt vốn có của Tự Âm Trận.

Chỉ thấy địa vực rộng lớn, có rất nhiều con sông khô cạn hội tụ về phía trung ương, còn có cả trang viên, ngoài đó ra là những ngọn núi cao.

Lam y nhân cảm la bàn, nhìn Quân Yên, nói, “Ninh Phong, có gì người lại trở thành bộ dáng như thế.”

Quân Yên đáp: “Ta không phải Ninh Phong.”

Hán ta cười một tiếng, giờ la bàn lên, mà Quân Yên cũng không hề chần chờ, giờ Vạn Tương Quy kiểm qua hung hăng chém một đường.

La bàn dần chuyển động, bay ở phía sau lam y nhân, từ bên trong, bắn ra một thanh trường kiếm, đâm thẳng vào Vạn Tương Quy kiểm.

Thế kiếm Vạn Tương Quy kiểm thật khó thể chống đỡ, chuôi trường kiếm bị trăm đứt đoạn, trong mắt hán lóe lên tia kinh ngạc khó tin, bàn tay vung lên, dư thế Vạn Tương Quy kiểm bay thẳng đến trước mặt, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến hán.

Mặt Quân Yên lạnh nhạt, không quản lam y nhân ra tay bằng cách nào, lại vọt về phía hán, Vạn Tương Quy kiểm chém ra vài đường, cái la bàn đó có thể bắn ra không ít thứ có thể ngăn cản đường kiếm y, nhưng liên tục bị tấn công ồ ạt như thế, mắt thấy lung lay sắp vỡ.

Mới đầu hán ta không để bụng mấy, về sau gương mặt như bị đóng băng tựa hồ cũng phải khẽ nhíu mày.

Lam y nhân nói: “Người quả thật vẫn như kẻ điên, phá chuyện tốt của ta.”

Quân Yên lạnh lùng: “Ngô thể phải trăm người dưới kiếm.”

Sau khi dứt lời, Vạn Tương Quy kiểm Hạo Thương lúc ẩn lúc hiện, nó vừa xuất hiện trên tay Quân Yên, rồi lại đứng phía sau lưng y.

Hán ta nhìn Hạo Thương, không khỏi cảm thấy hoảng loạn.

Quân Yên lại giờ kiếm tới, Hạo Thương xuất hiện, vốn ngũ sắc chỉ lưu động trên thân Vạn Tương Quy kiểm, giờ thì lan tỏa khắp vạn dặm, linh khí không ngừng hội tụ về đây, hình thành lốc xoáy thật lớn, một kiếm này, dường như có thể trăm đứt cả một thế giới, Quân Yên hét to một tiếng, lập tức huy kiếm đến chỗ hán.

Lam y nhân vô cùng khiếp sợ, Vạn Tương Quy kiểm mang theo khí thế khai thiên tích địa, chém tới chỗ hán, ở thời khắc cuối cùng, hán ta hét to một tiếng, la bàn cấp tốc xoay tròn, lam y nhân lập tức bị hút vào, bên trong truyền ra một giọng nói: “Bốn quân không bồi kẻ điên như người.”

Sau đó la bàn xoay tròn bay đi mất, không thấy bóng dáng.

Vạn Tương Quy kiểm một khắc cuối cùng không thể chém trúng lam y nhân, nhưng kiếm thế đã chém ra, mang theo lực lượng cực đại mãnh liệt trào dâng.

Bị kiếm thế tiếp xúc, mặt đất lập tức rách toạc, thổ địa, núi cao, con sông, chỉ cần nằm trong phạm vi công kích, hết thảy đều bị ảnh hưởng, thế giới bắt đầu rung chuyển...

Liễu Huy Hải nói: “Không ổn, tiểu thế giới sắp phải sụp đổ.”

Mặc Phi nói: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Hàn Mị thấy một vầng sáng trên đỉnh đầu, bảo: “Bên đó hình thành một cái cổng, chúng ta cứ theo đó mà chạy.”

Quân Trì nhanh chóng phục hồi tinh thần, đẩy Liễu Huy Hải ra, không chế pháp bảo cấp tốc bay tới chỗ Quân Yên.

Nơi Quân Yên đứng vừa đúng trung tâm thế giới sụp đổ, Quân Trì chẳng còn quan tâm gì khác, chỉ muốn bay đến bên cạnh y.

Thế giới sụp đổ sinh ra vô số con lốc, Quân Trì bị quét trúng khiến cả người đau đớn tột cùng, nhưng hắn không rảnh quan tâm.

Sau khi Quân Yên chém một kiếm, cả người liền rơi từ không trung xuống, Quân Trì bay qua, may mắn tiếp được y lúc sắp chạm đất.

Vạn Tương Quy kiểm Hạo Thương giờ đã hoàn toàn thức tỉnh, nó nhìn Quân Yên, rên rỉ: “Chủ nhân.”

Trên mặt Quân Yên không chút huyết sắc, ánh mắt cũng dần tan rã.

Quân Trì ôm chặt lấy y, bình tĩnh lắm lắm: “Thế giới sắp sụp đổ, chúng ta phải nhanh chóng thoát thân.”

Hắn ôm Quân Yên, lại không chế pháp bảo, bay nhanh tới chỗ vàng sáng, con người Quân Yên giờ không còn màu đỏ sáng rực nữa, y gắt gao nhìn chăm chăm Quân Trì, mấp máy môi, nói: “Ca ca, ta sắp chết rồi.”

Quân Trì chỉ không chế pháp bảo tiến lên, cúi đầu nhìn Quân Yên nhưng không nói gì.

Quân Yên tiếp tục nói: “Ta biết ngươi vì Vạn Tương Quy kiểm trong cơ thể ta mà từ bỏ tu luyện nguyên đan của mình, giờ không còn ta nữa, ngươi nhất định phải chăm chỉ tu luyện, về sau đạt được thành tựu tiền thân.”

Sắc mặt Quân Trì trầm lặng, “Đừng nói nữa.”

Quân Yên nói: “Ca ca, ta vẫn luôn yêu ngươi.”

Biểu tình trầm trọng của Quân Trì bỗng lộ ra một khe nứt: “Đừng nói.”

Quân Yên nhìn Quân Trì, Quân Trì ôm y, đã tới chỗ khe nứt, đám người Liễu Huy Hải và Hàn Mị không đi trước, mà đứng trước cổng chờ hai người, cái cổng thông ra ngoài thực không ổn định, bọn họ phải dùng pháp bảo chống đỡ.

Quân Yên thấy ánh sáng ở bên ngoài, lại lắm lắm: “Ca ca...”

Quân Trì ôm chặt Quân Yên xuyên qua khe nứt, Quân Yên khẽ cúi đầu, dường như đang thở dài, sau khi Quân Trì nhìn thấy dương quang và cảm nhận làn gió lành khí bên ngoài, như có cảm giác, liền cúi đầu nhìn Quân Yên, còn y đã nhắm hai mắt lại.

Mọi người đều kịp thoát thân, nhưng ngay cả phiên đại địa này cũng rung chuyển, Liễu Huy Hải hô: “Thế giới sụp đổ muốn dung hợp với nơi này, giờ nó chẳng còn an toàn nữa, mau rời khỏi đây!”

Liễu Huy Hải nói xong, đã gọi tiên hạc từ trong Ngự Thú Bài, mọi người bay vọt lên tiên hạc, tiên hạc kêu một tiếng, sau đó bay nhanh khỏi đây.

Trong quá trình tiên hạc bay, có vô số con gió không ngừng đánh úp tới, núi đá và nhiều thứ khác đồng loạt rơi xuống, mọi người lập tức gọi pháp bảo ra chống đỡ.

Quân Trì đặt Quân Yên một bên, cũng gọi pháp bảo, đánh tan âm phong và núi lở.

Cứ thế, trải qua vài canh giờ, tiên hạc mới bay đến chỗ an toàn, mà thế giới sụp đổ tựa hồ đã ổn định hơn trước.

Tiên hạc một đường bay trời chết, giờ không còn tí sức lực, mọi người treo xuống lưng nó, ngồi trên mặt đất dường sức.

Cánh tay bị thương bên trái của Quân Trì vì ôm Quân Yên, vốn dĩ đã ngừng chảy máu, giờ lại rách vết thương.

Hắn không quan tâm, đặt Quân Yên trên đất, lập tức lấy Tụ Âm Mộc trong vòng tay trữ vật ra.

Tụ Âm Mộc bị y chém một khối, còn hắn thì dùng Chu Tước chân hỏa để chế luyện thành.

Các tu sĩ khác đều biết Quân Yên đã bỏ mình, biểu tình thập phần trầm trọng, không nói tiếng nào, nhìn hành động của Quân Trì, ai cũng biết hắn định làm gì, tự giác hộ pháp bốn phía giúp hắn.

Chu Tước chân hỏa thập phần lợi hại, nhanh chóng khiến âm khí bên trong bị loại trừ hoàn toàn, hắn khắc phù văn lên mặt, làm pháp trên xác Quân Yên, muốn dẫn thần hồn y vào Tụ Âm Mộc.

Nhưng vô luận hắn dùng cách gì, cũng không thể dẫn thần hồn Quân Yên ra.

Quân Trì sốt ruột, hét to với Quân Yên, “Quân Yên, sao ngươi lại như thế, còn không vào Tụ Âm Mộc?”

Nhưng Quân Yên không phản ứng.

Quân Trì đành niệm vài câu chú ngữ, nhưng y vẫn không chút động tĩnh.

Trần Quân Trì dần toát mồ hôi, thậm chí vươn tay vỗ vào má Quân Yến, “Quân Yến, thần hồn ngươi đâu, mau vào Tụ Âm Mộc.”

Vẫn không hề phản ứng.

Sắc mặt Quân Trì tái nhợt, những người khác đều phát hiện không ổn.

Liễu Huy Hải vội đến, “Thần hồn Quân Yến đâu?”

Quân Trì ngơ ngẩn nhìn ông, “Không biết, một đường đến đây chưa từng thấy y xuất hồn. Chắc chắn còn bên trong.”

Dọc đường không ai quản – Hạo Thương bay đến trước mặt Quân Trì, nói: “Chủ nhân chỉ có một hồn, vô pháp ly thể.”

Lúc này Quân Trì mới phát hiện sự tồn tại của nó, vội hỏi: “Ngươi có cách sao?”

Hạo Thương nói: “Một hồn chủ nhân đang ở bản thể ta, không thể thoát.”

Quân Trì lập tức nâng tay Quân Yến, muốn đưa chân nguyên vào đan điền y, Hạo Thương nói: “Tốt nhất ngươi đừng làm thế, sẽ bị ta phản phệ lại.”

Quân Trì quay qua quát nó, “Câm miệng!”

Hắn rút chân nguyên vào cơ thể Quân Yến, vừa tiến vào gân mạch, hắn bỗng cảm thấy một cổ lực triều vọt tới, Quân Trì bị chấn bay, hắn thấy toàn thân tê dại đau nhức, nửa ngày không thể động đậy.

Quân Trì đang muốn bò lên thử lại, trên không trung bỗng xuất hiện cánh cửa, một vị bạch y tu sĩ bỗng bay ra ngoài.

Hoàn chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 86

Về mặt bạch y nhân vô cùng cao ngạo, hắn vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác.

Quân Trì không thể dẫn nổi thần hồn Quân Yến, tâm thần rung chuyển, chỉ nhận nhặt liếc bạch y nhân một cái, thấy cách hắn xuất hiện, liền đoán là người đến từ thế giới khác.

Quân Trì vốn không để tâm đến hắn mấy, nhưng bạch y nhân vừa quét mắt nhìn mọi người, thân thể chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Quân Trì.

Hắn nhìn linh kiếm Vạn Thương Quy kiếm – Hạo Thương, bản thể Hạo Thương vẫn đang nằm trong cơ thể Quân Yến, nên nó bây giờ chỉ là một hư ảnh.

Khí tức người đến khiến Hạo Thương cũng phải chú ý.

Bạch y nhân ngạo nghễ như tuyết bích chi tùng, mắt nhìn thẳng, dường như coi Liễu Huy Hải, Hàn Mị, Quân Trì như không khí, hoặc có thể bọn họ vô pháp khiến hắn để tâm.

Hắn vươn tay, một khối lệnh bài màu đen trông có vẻ nặng nề xuất hiện trên tay, hắn đưa lệnh bài cho Hạo Thương xem, nói: “Sur tôn phái ta mang ngươi đi.”

Một sợi thần thức từ lệnh bài bay vào cơ thể Hạo Thương, Hạo Thương lập tức thả lỏng thần sắc, “Bản thể của ngô ở trong cơ thể y.”

Bạch y nhân khẽ gật đầu, không quản Quân Trì có đang ôm Quân Yến hay không, nhanh chóng duỗi tay về xác y, ngay sau đó, một cổ lực lượng cường đại lập tức hút Quân Yến khỏi lồng ngực hắn.

Quân Trì phẫn nộ đứng dậy hét to: “Trả Quân Yến cho ta!”

Bạch y nhân đáp: “Vạn Thương Quy kiếm ở trong cơ thể y, cộng với một hồn, ta phụng mệnh mang y trở về.”

Sắc mặt Quân Trì bình tĩnh lại, không giành nữa, đứng trước mặt bạch y nhân hỏi: “Danh tính sư tôn ngươi là?”

Bạch y nhân đáp: “Đan Càn Tiên tông ở Diễn Võ đại thế giới – Ninh Phong tiên quân.”

Quân Trì nói: “Ta không thể dẫn thần hồn ra khỏi cơ thể đệ đệ, nhưng ngươi có biện pháp phải không, ta không cần một hồn Ninh Phong tiên quân đâu, chỉ cần ngươi dẫn thần hồn đệ đệ cho ta thôi.”

Bạch y nhân không chút biểu tình: “Hồn sư tôn chỉ ở đây rèn luyện, bây giờ nhất định phải trở về chỗ ngài, sao có thể đưa ngươi được chứ. Đừng nhiều lời nữa, ta nhất định phải mang y theo.”

Quân Trì nhủ mảy nói: “Ý ngươi là sao? Chẳng lẽ Ninh Phong tiên quân cố ý để một hồn vào đệ đệ ta?”

Bạch y nhân không kiên nhẫn liếc Quân Trì: “Ngươi liên kết với một hồn của ngài ấy, có thể thấy ngươi có nhân duyên với sư tôn, nếu ngươi có gì muốn hỏi, thì hãy đến trước mặt ngài ấy hỏi.”

Hắn nói xong, liền bay vọt lên, giây lát sau đã đến bên cạnh cánh cửa không gian, Quân Trì lập tức bay đến chỗ hắn: “Ngươi không được đi, mau trả đệ đệ cho ta!”

Bạch y nhân chẳng thèm liếc hắn một cái, nhanh chóng bước vào, Hạo Thương cũng đi theo hắn, sau đó không thấy bóng dáng nữa.

Quân Trì cũng muốn bay đến đó, nhưng hắn vừa phi đến tới, cánh cửa đã biến mất, giữa không trung chẳng còn gì cả, Quân Trì trừng to đôi mắt nhìn, tất cả đã biến mất, Quân Yên cũng biến mất.

Khi Quân Trì thần thờ rơi xuống dưới, Liễu Huy Hải tiếp lấy hắn, Quân Trì mất máu quá nhiều, hơn nữa hao tổn rất nhiều chân nguyên, có thể kiên trì đến giây phút này quả thật không dễ dàng.

Nguyệt Lạc thành.

Trong một tòa viện nhỏ.

Quân Trì xếp bằng ngồi trên Hương Bò, trong tay cầm vòng trữ vật khi ấy hắn gỡ từ tay Quân Yên xuống, hai miếng Tụ Âm Mộc sát bên cạnh hắn, trong đó có một miếng Tụ Âm Mộc lẳng lẳng nằm đó, Quân Trì vốn định dùng nó chứa thần hồn Quân Yên, cho nên trên mặt có khắc một tiểu lục đoàn, ước chừng nó tất sợ uy áp lạnh lẽo của hắn, cho nên không dám lộn xộn gọi bậy.

Một lát sau, cửa phòng bị gõ vang, Quân Trì giờ tay giải cầm chế trên cửa, “Mời vào.”

Liễu Huy Hải tiến vào bên trong.

Nhìn Quân Trì trầm trọng mà ưu thương ngồi đó, Liễu Huy Hải thở dài, đi đến trước mặt hắn rồi quỳ trên miếng Hương Bò, nói: “Đã xác nhận rồi. Ngày đó sau khi Thiên Hoàn Di Phủ sụp đổ, các bộ phận đã hoàn toàn dung nhập vào Tây Hoang đại mạc, khi ấy có vài người không bị cuốn vào Tụ Âm Trận, lúc Thiên Hoàn Di Phủ sụp đổ, bọn họ bỏ chạy mất, chúng ta cũng toàn thân trở ra. Trâu Mộ Uyển bên Tương Thủy Tông không sao cả, năng nghe chuyện Tụ Âm Trận xong, đã dẫn mọi người về tông môn, Hàn Mị cũng trở về tông môn, lần này Cửu Huyền Tông đều bỏ mạng ở Thiên Hoàn Di Phủ, chẳng ai sống sót. Khi đó tiến vào Thiên Hoàn Di Phủ, quả thật có không ít bảo tàng, bây giờ Thiên Hoàn Di Phủ lại dung hợp với đại địa, chỉ sợ về sau thu hút không ít tu sĩ tìm đến. Tiên nhân cảm la bàn mà ngươi kêu ta tìm kiếm tung tích đây, không tìm được. Dường như hắn đã đột phá không gian tìm đến nơi khác rồi. Nếu hắn đã dùng Tụ Âm Trận để áp chế thần hồn quá mức cường đại của mình, vậy thì sau khi hủy trận, chắc cũng ném không ít khổ sở, ước chừng đang tìm kiếm biện pháp giải quyết. Khả năng vẫn còn ở Tây Hoang vô cùng nhỏ.”

Quân Trì gật đầu, nói: “Bá bá, ta muốn đến Diễn Võ đại thế giới tìm Quân Yên. Ngươi ở Ngọc Đài Môn, phải tự bảo trọng. Chỗ ta có ít linh thạch và tài liệu, tặng cho ngươi.”

Liễu Huy Hải nói: “Ngươi muốn đến Diễn Võ đại thế giới, nơi đó hoàn toàn khác xa so với nơi này, tiêu phí yêu cầu khẳng định nhiều hơn, ta ở tông môn thật ra chẳng thiếu tài nguyên đâu. Ngươi không cần đưa linh thạch hay tài liệu cho ta.”

Nói đến đây, lại lo lắng hỏi: “Ngươi có cách đến Diễn Võ đại thế giới không?”

Muốn từ một thế giới đi đến thế giới khác không phải chuyện dễ dàng, thứ nhất, muốn đi thông một thông đạo đến thế giới khác là phi thường khó, thứ hai còn phải chịu không gian gió lốc tập kích, muốn bảo toàn tánh mạng đâu dễ dàng gì.

Quân Trì lại rất bình tĩnh, “Ta sẽ tìm được biện pháp.”

Liễu Huy Hải nói, “Có lẽ những người từng đến thế giới khác ở tông môn sẽ có biện pháp, để ta tìm chừng môn chân nhân, coi hắn có thể giúp đỡ không.”

Quân Trì can, “Bá bá, không cần. Tự ta có biện pháp khác. Hôm nay ở đây, ta phải cáo từ rồi, về sau không biết khi nào mới có thể gặp lại, hi vọng ngươi tiên đồ thắng tiến, có duyên sẽ gặp lại.”

Liễu Huy Hải cũng đau buồn, bất quá một tu sĩ, cần nhất tâm tính kiên định, vì thế nỗi đau cũng nhanh chóng bị đè xuống.

Tuy Liễu Huy Hải từ chối không cần, nhưng Quân Trì vẫn để một túi trữ vật cho ông, sau đó rời khỏi Nguyệt Lạc thành của Ngọc Đài Môn.

Nơi Quân Trì và Quân Yên tu hành, có để lại một số đồ vật, sau khi hắn về thu hoạch, liền gọi một kiện pháp bảo ra, pháp bảo tỏa ra quang mang, rồi biến mất giữa không trung.

Quân Trì từng nói, muốn cùng Quân Yến hảo hảo đi dạo thành thị một lần, đến khi đi được, lại không còn Quân Yến, Quân Trì cũng chẳng còn tâm tình gì.

Vì thế chỉ ở yên động phủ tu hành.

Một tháng sau, cách nơi tu hành Quân Trì không xa bỗng xuất hiện một cái khe, một người dáng cao gầy, khuôn mặt lạnh lùng, một nam tử trẻ tuổi vận pháp y màu đen từ từ tiến ra, hần vừa rời khỏi, cái khe lập tức biến mất.

Một con xà nhỏ ngo lên từ tay áo hần, sau đó quần vòng vòng, trong miệng phát ra tiếng nói: “Ca ca, phải nơi này không?”

Nhạc Ly nhìn nhìn xung quanh, sau đó bay về một hướng.

Nhạc Ban vô cùng bướng bỉnh, cho nên hần rất ít khi trả lời câu hỏi của nó.

Nhạc Ly vừa đứng lên cầm chế Quân Trì, Quân Trì liền phát hiện hần đến, rời khỏi động phủ, nhìn Nhạc Ly đứng trước cửa động và một con xà vòng quanh cánh tay hần.

Ánh nắng rạng rỡ, cây xanh um tùm, hoa thơm chim hót, Nhạc Ly vẫn là Nhạc Ly trước kia.

Một con hắc ưng vọt xuống, lượn vòng chỗ Quân Trì, hần lui về sau vài bước, nó liền đứng trên cánh tay Quân Trì vừa vươn ra.

Quân Trì hỏi hắc ưng, “Ngươi vẫn chưa quên ta à?”

Hắc ưng kêu hai tiếng, tỏ vẻ thân mật.

Lúc này Quân Trì mới hỏi Nhạc Ly: “Tiền bối, ngươi vẫn khỏe chứ, sao lại đến đây?”

Nhạc Ly đáp: “Hoàn Vũ tiền bối nhận được tin tức của ngươi, nhưng y có việc không thể đến, cho nên bảo ta tới, hơn nữa còn đưa Hư Không Phiến cho ta.”

Nói đến đây, hần dừng một chút, mới hỏi: “Quân Yến đã chết thật sao? Vạn Tương Quy kiếm đã bị Ninh Phong tiên quân cầm mất?”

Quân Trì chặn nỗi bi thương sắp trào dâng lần nữa, nói: “Quân Yến chết rồi. Bất quá thần hồn lại bám vào bản thể Vạn Tương Quy kiếm, sau đó bị đệ tử Ninh Phong mang đi. Người nọ vừa đưa một đạo thần thức vào Hạo Thương, sau đó nó liền đồng ý đi theo hần, ta nghĩ, có thể hần do Ninh Phong tiên quân phái tới thật. Bằng không tại sao lần ở Long Cốt Sơn, gã ma tu đó muốn Vạn Tương Quy đi theo mình, nhưng Vạn Tương Quy kiếm lại không chịu?”

Nhạc Ly nói: “Dựa theo lời ngươi, quả thật hần do Ninh Phong tiên quân phái tới. Chỉ là ta tò mò không biết Ninh Phong tiên quân đã sống lại ư?”

Quân Trì nói: “Theo lời đệ tử y, Ninh Phong tiên quân dường như chia thần hồn thành nhiều phần để rèn luyện, Quân Yến cũng có một hồn. Bấy giờ chắc thần hồn Quân Yến đã tới chỗ Ninh Phong tiên quân, lúc đó ta hoàn toàn không phải đối thủ đệ tử y, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần cướp Quân Yến mất, bây giờ, ta muốn đến Diễn Võ đại thế giới tìm y. Cho nên vội truyền tin cho Hoàn Vũ tiền bối, Hư Không Phiến của y có thể xé không gian, đưa ta đến nơi đây.”

Nhạc Ly đáp: “Đã vậy, ta sẽ bồi ngươi một chuyến. Dù sao ta cũng muốn đi đây đó rèn luyện, sẵn tiện đến Diễn Võ đại thế giới.”

Một cái khe do Hư Không Phiến tạo thành lập tức xuất hiện, Tiểu Hôi chui vào Ngự Thú Bài, còn Nhạc Ban lại rất ghét Ngự Thú Bài, cho nên chui vào tay áo ca ca, Quân Trì đứng bên cạnh Nhạc Ly, Nhạc Ly gọi pháp bảo ngăn cản không gian gió lốc, mang theo Quân Trì tiến vào cái khe.

Cứ thế, hai người trải qua rất nhiều vất vả, cuối cùng Nhạc Ly tìm được Diễn Võ đại thế giới, lại dùng Hư Không Phiến tạo khe hở, dẫn Quân Trì tiến vào.

Nơi hai người ngã xuống, là một tòa sơn cốc nhỏ, vừa tiến vào, lập tức cảm nhận được linh khí sung túc, không khí tươi mát.

Quân Trì nhìn nhìn xung quanh, nói: “Tới rồi. Chúng ta đi tìm một thị trấn hỏi thăm trước đã, coi có phải Diễn Võ đại thế giới thật không, mà Đan Càn Tiên tông lại ở phương nào.”

Hoàn chương 86.

Hoàn quyển 2.

Tác giả có lời muốn nói: Xong quyển 2 rồi, tôi muốn ngừng một khoảng thời gian xong mới viết quyển 3.

Quyển 3 sẽ tiếp tục ở đây, hoặc là dưới một tên mới, đến lúc đó sẽ báo cáo sau.

Tiếp theo là quá trình Quân Trì đuổi theo Ninh Phong tiên quân.

Chắc sẽ tương đối nhẹ nhàng.

Cảm ơn mọi người đã đọc, moa moa.

Còn nữa, mọi người năm mới cát tường~~ tân niên sung túc~~

Bạn đang đọc truyện *Tu Tiên Chi Ma Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.